

Apocalipsi 18: el fort pregó —2018-2030

“Ha caigut, ha caigut, Babilònia la Gran!” »

“Eixiu d'enmig d'ella, poble meu...”

Samuel presenta

Explica'm

Daniel i l'Apocalipsi .

Proves profètiques que Déu existeix

Les seues revelacions definitives per als seus triats

En aquesta obra: El seu Projecte - El seu Judici

Versió: 01-12-2024

(70-tardor-5995)

“ I vaig sentir la veu d'un home enmig d'Ulai;

Va plorar i va dir: Gabriel, explica-li la visió ” Daniel 8.16.

Nota explicativa de la portada

De dalt a baix: Missatges dels tres àngels d'Apocalipsis 14.

Aquestes són tres veritats del llibre de Daniel revelades als sants després del judici de la primavera de 1843 i després del del 22 d'octubre de 1844. En ignorar el paper del dissabte, els primers adventistes no podien entendre el vertader significat d'aquests missatges. Els adventistes que esperaven el retorn de Crist havien vinculat la seua experiència al " clam de mitjanit " o " mitjanit " citat en la paràbola de les " deu verges " de Mateo 25:1 al 13 on s'anuncia el " retorn ". de l'Espòs " s'esmenta.

1- El tema del judici es va desenvolupar en Dan.8.13-14 i el tema del missatge del primer àngel en Apocalipsi 14:7: " Temeu a Déu i doneu-li glòria perquè ha arribat l'hora del seu judici i adoreu al que ha fet". La terra, els cels i els brolladors d'aigua! »: el retorn al dissabte, únic vertader seté dia de l'ordre diví, el dissabte jueu i dia de descans setmanal, és requerit per Déu en el quart dels seus deu manaments.

2- La denúncia de la Roma papal , " banya xicoteta " i " rei diferent " de Daniel 7:8-24 i 8.10-23 al 25, que rep el nom de " Babilònia la gran " en el missatge del segon àngel d'Apo. 14:8: “ Ha caigut, ha caigut Babilònia la Gran! ": principalment, a causa del diumenge, l'antic "dia del sol"

heretat de l'emperador Constantí I que el va instaurar el 7 de març de 321. Però aquesta expressió "va caure" es justifica per la revelació de la seua naturalesa maleïda per part de Déu com ell ho va introduir als seus serfs adventistes després de 1843, en 1844, en restaurar la pràctica del dissabte abandonat. "Ella ha caigut" significa: "està presa i vençuda". El Déu de la veritat anuncia així la seua victòria contra el camp de la mentida religiosa.

3- El tema del judici final on "el foc de la mort segona" colpeja als rebels cristians. Aquesta és la imatge presentada en Dan.7:9-10, el tema es desenvolupa en Apocalipsi 20.10-15, i és el tema del missatge del tercer àngel en Apocalipsi 14:9-10: "I un altre, un tercer àngel els va seguir, dient en alta veu: Si algun adora a la bèstia i a la seua imatge, i rep una marca en el seu front o a la seua mà, ell també beurà el vi del furor de Déu, vessat pur en el calze de la seua ira, i serà turmentat amb foc i sofre, davant dels sants àngels i davant del Corder": Ací el diumenge s'identifica amb la "marca de la bèstia".

Note la correspondència idèntica dels números dels versicles específics en Daniel 7: 9-10 i Apocalipsi 14: 9-10 .

El quart àngel : apareix només en Apo.18 on imagina la proclamació final dels tres missatges adventistes anteriors que es beneficien de tota la llum divina que ha vingut a il·luminar-los des de 1994 i fins a la fi del món, és a dir, fins a primavera de 2030 Est és el paper que ha d'exercir aquest treball. La llum que va vindre a il·luminar-ho revela les successives culpes: de la religió catòlica, des del 538; de la religió protestant, des de 1843; i la institució oficial adventista, des de 1994. Totes aquestes caigudes espirituals van tindre la causa, en el seu temps: el rebuig de la llum proposada per l'Esperit Sant de Déu en Jesucrist. "En el temps de la fi" esmentada en Dan.11.40, l'Església Catòlica reuneix en la seua maledicció a tots els grups religiosos, cristians o no, que reconeixen el seu ministeri i la seua autoritat; això sota els auspicis de la seua anomenada aliança "ecumènica" a la qual, després del protestantisme, es va unir l'adventismo oficial en 1995.

2 Corintis 4:3-4

"...Si el nostre Evangeli encara està vetlat, entre els quals es perden està vetlat; per als incrèduls la intel·ligència dels quals el Déu d'aquest segle ha encegat, perquè no vegem l'esplendor de l'evangeli de la glòria de Crist, el qual és la imatge de Déu . »

"I si la paraula profètica continua sent mal entesa, només ho serà per a aquells que han de perdre"

A més, en resum de les revelacions presentades en aquest document sabem que, per a "justificar la santedat",

des de la primavera de 1843 establert pel decret del Déu creador i legislador de Daniel 8.14, segons el seu "evangeli etern",

en tota la terra, cada home i cada dona,

ha de ser batejat en el nom de Jesucrist per immersió total per a obtenir la gràcia divina,

ha d'observar el dissabte , el seté dia de descans sabàtic, santificat per Déu en Gènesi 2, i el quart dels seus 10 manaments citats en Èxode 20; això, per a preservar la seua gràcia,

ha d'honrar les lleis morals divines i les lleis dietètiques prescrites en la Santa Bíblia, en Gènesi 1.29 i Levític 11, (santedat del cos)

i no hem de “ menysprear la seua paraula profètica ”, per a no “ apagar l'Esperit de Déu ” (1 Tes. 5.20).

Qualsevol que no complisca amb aquests criteris és condemnat per Déu a patir la “ mort segona ” descrita en Apocalipsi 20.

samuel

EXPLICA – JO DANIEL I APOCALIPSI

Paginació de temes tractats.

Primera part: notes preparatòries

Utilitza la cerca automàtica de números de pàgina del programari utilitzat.

pàgina de títol

07	Presentació
12	Déu i les seues creacions
13	Els fonaments bíblics de la veritat
16	Nota fonamental : 7 de març de 321, dia maleït del pecat
26	El testimoniatge de Déu donat en la terra
28	Nota : No confondre martiri amb càstig
29	Gènesi: un resum profètic vital

30	Fe i incredulitat
33	Aliments per al clima adequat
37	La història revelada de la fe vertadera
39	Notes preparatòries per al llibre de Daniel
41	Tot comença en Daniel – EL LLIBRE DE DANIEL
42	Daniel 1 - Arribada de Daniel a Babilònia
45	Daniel 2 - L'estàtua de la visió del rei Nabucodonosor
56	Daniel 3 - Els tres companys en el forn
62	Daniel 4 - el rei humiliat i convertit
69	Daniel 5 - El judici del rei Belsasar
74	Daniel 6 - Daniel en el fossat dels lleons
79	Daniel 7 - El quatre animals i la xicoteta banya papal
90	Daniel 8 - Identitat papal confirmada - el decret diví de Dan.8.14.
103	Daniel 9 - L'anunci del temps del ministeri terrenal de Jesucrist.
121	Daniel 10 - Anunci de la gran calamitat - Visions de la calamitat
127	Daniel 11 - Les set guerres de Síria.
146	Daniel 12 - La missió universal adventista il·lustrada i datada.
155	Introducció al simbolisme profètic
158	Adventismo
163	La primera mirada a l'Apocalipsi
167	Els símbols de Roma en la profecia
173	Llum sobre el dissabte
176	El decret de Déu de Daniel 8.14
179	Preparació per a l'Apocalipsi
183	L'Apocalipsi en resum
188	Segona part: l'estudi detallat de l'Apocalipsi
188	Apocalipsi 1 : Pròleg-El retorn de Crist-El tema adventista

- 199 Apocalipsi 2 : L'Assemblea de Crist des dels seus inicis fins a 1843
- 199 1r període : Efes - 2n període : Esmirna - 3r període : Pèrgam -
4ta era : Tiatira
- 216 Apocalipsi 3 : L'Assemblea de Crist des de 1843 - restaurada la fe cristiana apostòlica
- 216 5.º període : Sardis - 6.º període : Filadèlfia -
- 223 La destinació de l'adventismo revelat en la primera visió d'Elena de White
- 225 7ma era : Laodicea
- 229 Apocalipsi 4 : judici celestial
- 232 Nota : Profecies de la LLEI DIVINA
- 239 Apocalipsi 5 : el Fill de l'Home
- 244 Apocalipsi 6 : Actors, càstigs divins i senyals dels temps de l'era cristiana - Els primers 6 segells
- 251 Apocalipsis 7 : L'adventismo del seté dia segellat amb el “ segell de Déu ”: el dissabte i el “ seté segell ” secret .
- 259 Apocalipsi 8 : Les primeres quatre “ trompetes ”
- 268 Apocalipsis 9 : La cinquena i sisena “ trompetes ”
- 268 la cinquena “ trompeta ”
- 276 la sisena “ trompeta ”
- 286 Apocalipsi 10 : el “ xicotet llibre obert ”
- 291 Fi de la primera part de l'Apocalipsi
- Segona part: els temes desenvolupats
- 292 Apocalipsis 11 : regnat papal - ateisme nacional - la setena “ trompeta ”
- 305 Apocalipsi 12 : el gran pla central
- 313 Apocalipsi 13 : els falsos germans de la religió cristiana
- 322 Apocalipsi 14 : El temps de l'adventismo del seté dia
- 333 Apocalipsi 15 : La fi del període de prova
- 336 Apocalipsi 16 : Les set últimes plagues de la ira de Déu
- 345 Apocalipsi 17 : la prostituta és desemascarada i identificada

- 356 Apocalipsi 18 : la prostituta rep el seu càstig
- 368 Apocalipsi 19 : la batalla de l'Armagedón de Jesucrist
- 375 Apocalipsi 20 : els mil anys del seté mil·lenni i el judici final
- 381 Apocalipsi 21 : la Nova Jerusalem glorificada simbolitzada
- 392 Apocalipsi 22 : El dia sense fi de l'eternitat
- 405 La lletra mata però l'Esperit dóna vida
- 408 El temps terrenal de Jesucrist
- 410 Santedat i santificació
- 424 Les separacions del Gènesi – del Gènesi 1 al 22 –
- 525 El compliment de les promeses fetes a Abraham: Gènesi 23 a...
- 528 L'Èxode i el fidel Moisés – De la Bíblia en general – L'hora de l'última elecció – Adventismo del seté dia: una separació, un nom, una història – Els principals judicis de Déu – Divinos de la A a la Z – Distorsions dels textos bíblics – L'Esperit restaura la veritat.
- 547 La dedicació final
- 548 L'última crida

Nota: les traduccions a idiomes estrangers es realitzen mitjançant programari de traducció automàtica, l'autor només és responsable dels textos en francès, idioma de la versió original dels documents.

Explica'm Daniel i l'Apocalipsi.

Presentació

Vaig nàixer i viu en aquest país summament abominable, ja que Déu crida simbòlicament a la seua capital “ Sodoma i Egipte ” en Apocalipsi 11:8. El seu model de societat, republicà, envejat, va ser imitat, difós i adoptat per nombrosos pobles a tot el món; aquest país és França, país dominant, monàrquic i revolucionari, experimentador de cinc Repúbliques amb règims publicans condemnats per Déu. Proclama i mostra amb orgull les seues taules de drets humans, escandalosament oposades a les taules de deures humans escrites en forma de “deu

manaments”, pel mateix Déu creador. Des del seu origen i la seua primera monarquia, ha assumit la defensa del seu enemic, la religió catòlica romana, l'ensenyament de la qual mai ha deixat de cridar "mal" el que Déu diu "bé" i de cridar "bé" el que ell diu "dolent". ". Prosseguint la seua caiguda inexorable, la seua Revolució li va portar a adoptar l'ateisme. Així, com a criatura, com a recipient de terra, França es troba immersa en un enfrontament que l'oposa al Déu totpoderós, autèntic recipient de ferro; el resultat era predictable i profetitzat per ell; ella experimentarà la destinació de “ Sodoma ” culpable dels mateixos pecats que ella. La història mundial durant els últims 1.700 anys ha estat modelada per la seua influència maligna, en particular el seu suport a l'autoritat del règim papal catòlic romà, des del seu primer monarca, Clovis I , el primer rei dels francs. Va ser batejat en Reims, el 25 de desembre de l'any 498. Aquesta data porta el signe d'una celebració nadalenca lligada per Roma, injusta i escandalosament, a una falsa data de naixement de Jesucrist, Déu encarnat, creador del món i tot el que viu o existeix; qui amb raó reclama el títol de “ Déu de debò ” perquè avorreix “ la mentida que té al diable per pare ”, com va declarar Jesús.

Vol proves innegables que cap papa romà és legítim per a afirmar ser un serf de Jesucrist? Ací està, precís i bíblic: Jesús va declarar en Mateo 23:9: “ I a ningú digueu pare el vostre en la terra; perquè un és el vostre pare, que està en els cels. »

Com es diu el Papa en la terra? Tots poden veure-ho, “sant pare ”, o fins i tot, “molt sant pare ”. Als sacerdots catòlics també se'n diu “ pares ”. Aquesta actitud rebel fa que multituds de sacerdots es col·loquen com a intermediaris suposadament indispensables entre Déu i el pecador, mentre la Bíblia ensenya per a ell el lliure accés a Déu legitimat per Jesucrist. D'aquesta manera, la fe catòlica infantilitza a l'ésser humà perquè sembla indispensable i essencial. Aquesta desviació de la intercessió directa de Jesucrist serà denunciada per Déu en una profecia, en Dan.8.11-12. Pregunta-Resposta : Qui pot creure que el poderós Déu creador pugui prendre com els seus serfs a éssers humans que li desobeeixen amb tan escandalosa “ arrogància ” denunciada en Dan.7:8 i 8.25? La resposta bíblica a aquesta infantilització de la ment humana està en aquest versicle de Jer.17:5: “ Així diu YaHWÉH: Maleït l'home que confia en l'home , que pren la carn com a suport , i aparta el seu cor de YaHWÉH. ! »

Pel fet que va ser França la que va modelar en gran manera la història religiosa de gran part de l'era cristiana, Déu li va donar a un francès la missió de revelar el seu paper maleït; això, il·luminant el significat ocult de les seues revelacions profètiques xifrades en un codi estrictament bíblic.

En 1975 vaig rebre l'anunci de la meua missió profètica a través d'una visió, el vertader significat de la qual només vaig comprendre en 1980, després del meu baptisme. Batejat en la fe cristiana adventista del seté dia, sé, des de 2018, que he sigut posat en el ministeri pel temps d'un jubileu (7 vegades 7 anys) que acabarà en la primavera de 2030 amb el retorn en glòria del Senyor Déu Todopoderoso, Jesucrist.

Reconèixer l'existència de Déu o de Jesucrist no és suficient per a obtindre la salvació eterna .

Record ací que, abans de tornar al cel, Jesús va dirigir als seus deixebles les paraules d'aquests versicles de Mat.28:18 al 20: “ Jesús, acostar, els va parlar així: Tota potestat m'és

donada en el cel i en la terra. Aneu, doncs, i feu deixebles a totes les nacions, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyant-los a guardar tot el que us he manat. I heus ací, jo estic amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món". El seu diví Esperit va inspirar a l'apòstol Pere amb aquesta altra declaració formal i solemne de Fets 4.12: "En cap altre hi ha salvació; perquè no hi ha un altre nom sota el cel, donat als homes, en el qual puguem ser salvos".

En conseqüència, compreguen, la religió que ens reconcilia amb Déu no es basa en una herència religiosa deguda a les tradicions humanes. La fe en el sacrifici voluntari expiatori oferit per Déu, a través de la seua mort humana en Jesucrist, és l'única manera d'obtindre la nostra reconciliació amb la perfecta justícia de la seua divina santedat. A més, sigues qui sigues, qualsevol que siga el teu origen, la teua religió heretada, el teu poble, la teua raça, el teu color o la teua llengua, o fins i tot el teu estatus entre els homes, la teua reconciliació amb Déu només arriba a través de Jesucrist i l'adhesió als seus ensenyaments que ell dirigeix als seus deixebles fins a la fi del món; com ho demostra aquest document.

L'expressió "Pare, Fill i Esperit Sant" designa tres papers successius exercits per l'únic Déu en el seu pla de salvació oferit a l'home pecador culpable, condemnat a la "mort segona". Aquesta "trinitat" no és una reunió de tres déus, com creen els musulmans, la qual cosa justifica el seu rebuig d'aquest dogma cristià i la seua religió. Com a "Pare", Déu és el nostre creador per a tots; com a "Fill" es va donar a si mateix un cos de carn per a expiar els pecats dels seus triats en lloc d'ells; en "Esperit Sant", Déu, Esperit de Crist ressuscitat, ve per a ajudar els seus triats a aconseguir la seua conversió obtenint "la santificació sense la qual ningú veurà al Senyor", segons ensenya l'apòstol Pau en Heb.12. : 14; "santificació" és ser apartat per a i per Déu. Confirma la seua acceptació del triat i es manifesta en les obres de la seua fe, en el seu amor a Déu i en la seua veritat bíblica inspirada i revelada.

La lectura d'aquest document és fonamental per a comprendre l'altíssim nivell de maledicció que pesa sobre els pobles de la terra, les seues institucions religioses i les del món cristià occidental, particularment, pel seu origen cristià; perquè el camí traçat per Jesucrist constitueix l'únic i exclusiu camí salvador del projecte de Déu; com a resultat, la fe cristiana continua sent el principal objectiu dels atacs del diable i els dimonis.

Bàsicament, el projecte salvador dissenyat pel Déu creador és simple i lògic. Però la religió adquireix un caràcter complex pel fet que els qui l'ensenyen només pensen a justificar la seua concepció religiosa i, practicant el pecat, moltes vegades per ignorància, aquesta concepció ja no és conforme a les exigències de Déu. Com a resultat, els colpeja amb la seua maledicció que ells interpreten al seu favor i no escolten el retret diví.

Aquesta obra no pretén rebre un premi literari; per al Déu creador, la seua única funció és sotmetre als seus triats a la prova de la fe que els permetrà obtindre la vida eterna conquistada per Jesucrist. Trobaràs repeticions allí, però aquest és l'estil que Déu usa en plasmar els mateixos ensenyaments que revela a través de diferents imatges i símbols. Aquestes nombroses repeticions constitueixen la millor prova de la seua autenticitat i testimonien la importància que donava a les veritats il·lustrades en qüestió. Les paràboles ensenyades per Jesús confirmen aquest èmfasi i repetició.

Trobaràs en aquesta obra revelacions donades pel gran Déu creador que ens va visitar sota el nom humà de Jesús de Natzaret, qui va rebre el títol de “ungit”, o “messies”, segons l'hebreu “mashiah” citat en Dan. .9.25, o “crist”, del grec “christos” dels escrits del nou pacte. En ell, Déu va vindre a oferir la seua vida perfectament pura com a sacrifici voluntari, per a validar els ritus dels sacrificis d'animals que van precedir la seua vinguda des del pecat original comesa per Eva i Adán. El terme “ ungit ” designa a aquell que rep la unció de l'Esperit Sant simbolitzada per l'oli d'olivera. La revelació profètica donada per Déu en el sol nom de Jesucrist i la seua obra expiatòria guia als seus triats pel camí que condueix a la vida eterna. Perquè la salvació per gràcia sola no impedeix que els triats caiguen en paranys de les quals no són conscients. És, doncs, per a completar el seu oferiment de gràcia, que en el nom de Jesucrist, Déu ve a revelar l'existència dels principals paranys que permeten als seus últims servidors del temps de la fi, analitzar, jutjar i comprendre clarament els confusos situació de la religió cristiana universal que preval en aquesta última època de la salvació terrestre.

Però abans de sembrar convé arrancar d'arrel; perquè la naturalesa del Déu creador està distorsionada pels ensenyaments de les grans religions monoteistes que prevalen en la terra. Tots ells tenen en comú que imposen per obligació a l'únic Déu i donen així testimoniatge de la seua separació i de qualsevol relació amb ell. L'aparent llibertat lligada a la fe cristiana es deu només a les circumstàncies actuals de l'època, però tan prompte com Déu permeta que els dimonis actuen lliurement, reapareixerà aquesta intolerància cap als qui no els segueixen. Si Déu haguera volgut actuar mitjançant la coerció, li hauria bastat, simplement, fer visible als seus ulls, per a obtindre de les seues criatures que obeïren totes les seues voluntats. Si no va actuar d'aquesta manera és perquè la seua elecció dels càrrecs electes es basa, únicament , en la lliure elecció d'estimar-ho o rebutjar-ho; lliure elecció que dóna a totes les seues criatures. I si hi ha una coacció, és només la del caràcter natural dels triats que són espentats i atrets, per la seua lliure naturalesa individual, pel Déu de l'amor. I aquest nom d'amor li convé, perquè ho sublima, oferint a les seues criatures una demostració posada en acció que ho fa incontestable ; això oferint la seua vida per a expiar, en la persona de Jesucrist, els pecats heretats i comeses només pels seus triats en el moment de la seua ignorància i feblesa. Atenció ! En la terra, aquesta paraula amor només pren la forma del sentiment i de la seua feblesa. La de Déu és forta i perfectament justa; la qual cosa marca la diferència perquè pren la forma d'un principi on el sentiment està totalment controlat. La vertadera religió aprovada per Déu descansa, doncs, en la lliure adhesió a la seua persona, als seus pensaments i als seus principis establits en les lleis. Tota la vida terrenal està construïda sobre les seues lleis físiques, químiques, morals, psíquiques i espirituals. Així com la idea d'escapar de la llei de la gravetat terrestre i fer-la desaparèixer mai entraria en la ment de l'home, el seu esperit només pot florir harmoniosament en el respecte i l'obediència a les lleis i principis establits pel Déu creador. I així estan perfectament justificades aquestes paraules de l'apòstol Pau en 1 Cor.10.31: “ Ja siga que mengueu, o begueu, o feu qualsevol altra cosa, feu-ho tot per a la glòria de Déu ”. L'aplicació d'aquesta invitació gratuïta és possible pel fet que, en la Bíblia, i només en ella, Déu ha entregat i revelat les seues opinions divines. I és important tindre en compte la seua opinió en realitzar l'obra de " santificació sense la qual ", segons Heb. 12.14, " ningú veurà al Senyor ". A vegades la seua opinió pren la forma d'una prescripció, però no és més discutible que la proporcionada pel metge especialista a qui l'ésser humà s'afanya a obeir, pensant així actuar en el seu millor interès per a la seua salut física o mental (encara que. està equivocat). El Déu

creador és, sobretot, l'únic i vertader metge de les ànimes, als qui coneix fins al més mínim detall. Dol però sana quan la situació és favorable. Però, en última instància, destruirà i aniquilarà tota vida celestial i terrenal que s'haja mostrat incapaç d'estimar-ho i, per tant, d'obeir-ho.

La intolerància religiosa és, per tant, el fruit revelador de la falsa religió monoteïsta. Constitueix una falta i un pecat gravíssim perquè desfigura el caràcter de Déu i, en atacar-lo, no corre el risc d'obtindre la seua benedicció, la seua gràcia i la seua salvació. No obstant això, Déu ho usa com un assot per a castigar i ferir a la humanitat incrèdula o infidel. Em base ací en testimoniatges bíblics i històrics. De fet, els escrits de l'antic pacte ens ensenyen que per a castigar la infidelitat del seu poble, la nació anomenada Israel, Déu va utilitzar al poble "filisteu", el seu veí més pròxim. En els nostres dies aquest poble continua aquesta acció sota el nom de "palestí". Més tard, quan va voler revelar el seu judici i la seua condemna final d'aquest Israel carnal terrenal, va invocar els serveis del rei caldeu Nabucodonosor; això tres vegades. En el tercer, en -586, la nació va ser destruïda i els supervivents van ser deportats a Babilònia per un període de "70 anys" profetitzat en Jer.25:11. Més tard encara, per negar a reconèixer a Jesucrist com el seu messies, la nació va ser destruïda novament per tropes romanes dirigides per Tito, l'hereu de l'emperador Vespasiano. Durant l'era cristiana, oficialment caient en pecat en 321, la fe cristiana va ser entregada a la intolerància dels papes a partir de 538. I aquesta fe catòlica dominant va buscar disputes amb els pobles d'Orient Mitjà que s'havien convertit religiosament musulmans en el mateix segle VI . . El cristianisme infidel ha trobat allí un perpetu adversari formidable. Perquè l'oposició religiosa dels dos camps és com els pols, totalment oposats fins a la fi del món. L'incrèdul també és orgullós i cerca la glòria de l'exclusivitat; al no obtindre-ho de Déu, li ho atribueix a si mateix i no accepta ser qüestionat. Aquesta descripció de l'individu caracteritza, també col·lectivament, als membres que pertanyen a les diferents assemblees i s'agrupen en les diferents religions falses. Condemnar la intolerància no significa que Déu siga tolerant. La intolerància és una pràctica humana inspirada en el camp demoníac. La paraula tolerant implica el pensament d'intolerància i la paraula de vertadera fe és aprovació o desaprovació segons el principi bíblic "sí o no". Déu, per part seua, dóna suport a l'existència del mal sense tolerar-lo; el secunda per un temps de llibertat previst en el seu projecte d'elecció dels seus càrrecs electes. La paraula tolerància, per tant, només s'aplica a la humanitat, i el terme va aparèixer en l'Edicte de Nantes d'Enric IV del 13 d'abril de 1598. Però una vegada finalitzat el temps de gràcia, el mal i els qui ho fan seran destruïts. La tolerància havia reemplaçat la llibertat religiosa donada a l'home per Déu des del principi.

S'anuncia el menú d'aquesta obra; l'evidència serà presentada i demostrada al llarg de les pàgines.

Déu i les seues creacions.

El lèxic espiritual utilitzat pels homes a l'Europa llatina amaga missatges essencials entregats per Déu. El mateix ocorre, en primer lloc, amb la paraula Apocalipsi que, en aquest aspecte, evoca la gran catàstrofe temuda pels homes. No obstant això, darrere d'aquest terme aterridor es troba la traducció "Revelació" que revela als seus serfs en Crist coses

indispensables i necessàries per a la seua salvació. Segons el principi que la felicitat d'uns causa la desgràcia d'uns altres, els del camp oposat, els missatges en absolut oposats són molt rics en ensenyaments i molt sovint suggerits en la sacrosanta "Revelació" donada a l'apòstol Joan.

Un altre terme, la paraula "àngel", amaga lliçons importants. Aquesta paraula francesa prové del llatí "angelus" mateix pres del grec "aggelos" que significa: missatger. Aquesta traducció ens revela el valor que Déu dóna a les seues criatures, les seues contraparts als qui va crear lliures i relativament independents. A l'ésser la vida donada per Déu, aquesta independència conserva restriccions lògiques. Però aquest terme "missatger" ens revela que Déu veu als seus homòlegs lliures com a missatges vius. Així, cada criatura representa un missatge compost d'una experiència de vida marcada per eleccions i posicions personals que constitueixen el que la Bíblia diu "una ànima". Cada criatura és única com a ànima vivent. Perquè el que no sabien les primeres contraparts celestials creades per Déu, aquells als qui tradicionalment diem "els àngels", és que qui els va donar la vida i el dret a viure pot recuperar-los. Van ser creats per a viure per sempre i ni tan sols coneixien el significat de la paraula mort. És per a revelar-los el que significa la paraula mort que Déu va crear la nostra dimensió terrenal en la qual l'espècie humana, o Adán, exerciria el paper de mortal després del pecat del Jardí de l'Edén. El missatge que representem agrada a Déu només si s'ajusta a Les seues normes de bé i bondat. Si aquest missatge compleix amb el seu estàndard de maldat i maldat, qui el porta és del tipus rebel a qui condemna a la mort eterna, a una destrucció i anihilació final de tota la seua ànima.

Els fonaments bíblics de la veritat

Déu va considerar bo i correcte revelar, primer, els orígens del nostre sistema terrestre a Moisès, perquè tot ésser humà ho sabera. Indica allí una prioritat de l'ensenyament espiritual. En aquesta acció ens presenta les bases de la seua veritat que comencen per regular l'ordre del temps. Perquè Déu és el Déu de l'ordre i de la noble coherència. Descobrirem, en comparació amb els seus estàndards, l'aspecte estúpid i incoherent del nostre ordre actual establert per l'home de pecat. Perquè efectivament és el pecat i ja el pecat original el que ho canvia tot.

Però és essencial entendre primer de tot, que el “ principi ” citat per Déu en la Bíblia, i primera paraula del llibre anomenat “Gènesi” és “origen”, no es refereix al “ principi ” de la vida, sinó només el de la seua creació de tota la nostra dimensió terrestre que inclou les estrelles del cosmos celestial, totes creades el quart dia després de la terra mateixa. Amb aquest pensament en ment, podem entendre que aquest sistema terrestre específic, en el qual les nits i els dies se succeiran, està creat per a convertir en l'entorn on Déu i els seus fidels triats i el campament enemic del diable s'enfrontaran entre si. Aquesta lluita del bé diví contra el mal del diable, el primer pecador de la història de la vida, és la seua raó de ser i la base de tota la revelació del seu projecte salvífic universal i multiversal. Durant aquest treball, descobriràs el significat de certes enigmàtiques paraules pronunciades per Jesucrist durant el seu ministeri terrenal. Veureu així quant significat adquireixen en el gran projecte posat en marxa per l'únic gran Déu, creador de totes les formes de vida i de matèria. Ací tanque aquest important parèntesi i torne al tema de l'ordre del temps establert per aquest Suprem Sobirà de l'existència.

Abans del pecat, Adán i Eva tenien les seues vides estructurades entorn d'una successió de setmanes de set dies. Segons el model del quart dels deu manaments (o Decàleg) que ho recorda , el seté dia és un dia santificat per al descans per Déu i per l'home, i sabent hui el que aquesta acció profetitza, podem comprendre per què Déu s'aferra a respectar aquesta pràctica. En el seu projecte global que explica les raons d'aquesta específica creació terrestre, la setmana, unitat de temps proposada, profetitza set mil anys durant els quals es realitzarà el gran projecte de la manifestació universal (i multiversal) del seu amor i de la seua justícia. En aquest programa, en analogia amb els primers sis dies de la setmana, els primers sis mil·lennis seran posats sota la demostració del seu amor i paciència. I com el seté dia, el seté mil·lenni estarà dedicat a l'establiment de la seua perfecta justícia. Puc resumir així aquest programa dient: sis dies (de mil anys = sis mil anys) per a salvar, i el seté (= mil anys), per a jutjar i aniquilar als rebels terrestres i celestials. Aquest projecte salvador descansarà íntegrament en el sacrifici expiatori voluntari realitzat pel Déu creador, en l'aspecte diví terrenal de la persona denominada, per la seua voluntat divina, Jesucrist en la versió grega o segons l'hebrea, Jesús el Messies.

Abans del pecat, en el perfecte ordre diví original, el dia sencer es compon de dues parts iguals successives; A 12 hores de nit lunar els segueixen 12 hores de llum solar i el cicle es repeteix perpètuament. En les nostres condicions actuals, aquesta situació només es presenta dos dies a l'any, en l'època dels equinoccis de primavera i tardor. Sabem que les estacions actuals es deuen a una inclinació de l'eix de la Terra, i així podem entendre que aquesta inclinació va aparèixer com a conseqüència del pecat original comesa per la primera parella, Adán i Eva. Abans del pecat, sense aquesta inclinació, la regularitat de l'ordre diví era perfecta.

La revolució completa de la Terra al voltant del Sol indica la unitat de l'any. En el seu testimoniatge, Moisès conta la història de l'Èxode dels hebreus alliberats per Déu de l'esclavitud egípcia. I el mateix dia d'aquesta eixida, Déu li va dir a Moisès, en Èxode 12:2: " Aquest mes serà per a vosaltres el primer mes de l'any; serà per a tu el primer mes ". Tal insistència dóna testimoni de la importància que Déu li dóna a la cosa. El calendari hebreu de dotze mesos lunars fluctuava amb el temps, i darrere de l'ordre solar, va ser necessari afegir un tretzé mes addicional per a recuperar la concordança després de diversos anys d'acumulació d'aquest retard. Els hebreus van eixir d'Egipte " el dia 14 del primer mes de l'any " que lògicament començava en l'equinoccio de primavera; nom que significa precisament "primera vegada".

Aquesta ordre donada per Déu, " aquest mes serà per a vosaltres el primer mes de l'any ", no és fútil, perquè està dirigida a tots els homes que reclamaran la seua salvació fins a la fi del món; L'Israel hebreu, receptor de la Revelació divina, sent només l'avantguarda del gran projecte salvador universal del seu programa diví. Al seu temps lunar li seguirà el temps solar de Crist, a través del qual es revela amb tota la seua llum el projecte salvífic de Déu.

La restauració perfecta d'aquestes normes divines mai s'aconseguirà en una Terra poblada per éssers humans rebels i malvats. No obstant això, continua sent possible, en la relació individual que tenim amb Déu, aquest poderós Esperit creatiu invisible que magnifica tant l'amor com la justícia. I qualsevol relació amb ell ha de començar per aquesta cerca dels seus valors i en primer lloc, els de la seua ordre de temps. Es tracta d'un acte de fe, bastant senzill i sense mèrit particular; un mínim que oferir des del nostre costat humà. I sent agradable el nostre acostament a Ell, es fa possible la relació amorosa de la criatura i el seu Creador. El cel no es guanya amb gestes o miracles, sinó amb signes d'atenció recíproca, que expressen l'amor vertader. Això és el que cadascun pot descobrir en l'obra de Jesucrist, que va donar la seua vida, voluntàriament, com a signe d'una crida, per a salvar només a la seua estimada triada.

Després d'aquest quadre admirable de l'ordre diví, mirem l'aspecte patètic del nostre ordre humà. Aquesta comparació és tant més necessària perquè ens permetrà comprendre els retrets que Déu va profetitzar a través del seu profeta Daniel, a qui Jesús en la seua hora va autenticar com a tal. Entre aquests retrets llegim en Dan.7.25: " Ell es proposa canviar els temps i la llei ". Déu coneix només un estàndard d'aquestes coses; aquells que ell mateix va establir des de la creació del món i després va revelar a Moisès. Qui es va atrevir a cometre semblant barbaritat? Un règim dominant al qual atribueix " l'arrogància " i " l'èxit dels seus ardits ". També descrit com un " rei diferent ", la síntesi d'aquests criteris suggereix un poder religiós. A més, acusat de " perseguir als sants ", les possibilitats d'interpretació estrenyen i tanquen el règim papal romà establert, només , des de 538 per un decret degut a l'emperador

Justinià I . Però l'Apocalipsi anomenada Apocalipsi revelarà que aquesta data de 538 és només la conseqüència i l'extensió d'un mal comés contra “ els temps i la llei divina ” des del 7 de març de 321 per l'emperador romà Constantí I. El seu crim serà recordat sovint en aquest estudi, perquè aquesta mala data porta la maledicció a la pura i perfecta fe cristiana establida en els temps dels apòstols. Aquest compartir la culpa, en relleu, entre la Roma imperial pagana i la Roma papal catòlica és una clau principal per a la revelació profètica construïda en els testimoniatges escrits per Daniel. Perquè l'emperador pagà va establir el primer dia de descans, però és el règim papal cristià els qui el van imposar religiosament en la seua forma “ canviada ”, particular i humana, dels deu manaments de Déu.

Nota fonamental: 7 de març de 321, el dia maleït del pecat

I poderosament maleït, perquè el 7 de març de 321, la resta del sant seté dia del dissabte va ser, per ordre d'un decret imperial datat, oficialment reemplaçat pel primer dia. En aquella època, aquest primer dia estava dedicat pels pagans al culte del Déu Sol, el SOL INVICTVS, és a dir, l'escandalós SOL INVICTE, ja objecte d'adoració per part dels egipcis en l'època de l'Èxode dels Hebreus, però també, a Amèrica, pels inques i els asteques, i fins hui pels japonesos (terra del "sol naixent"). El diable sempre usa les mateixes receptes per a portar als humans a la seua caiguda i condemnaió per part de Déu. Explota la seua superficialitat i la seua ment carnal que els porta a menysprear la vida espiritual i les lliçons del passat històric. Hui, 8 de març de 2021, quan escric aquesta nota, les notícies donen testimoniatge de la importància d'aquest ultratge, una vertadera lesa majestat divina, i una vegada més, el temps diví cobra tot el seu significat. Per a Déu l'època de l'any comença a la primavera i acaba al final de l'hivern, és a dir, en el nostre calendari romà actual, del 20 de març al 20 de març següent. Resulta així que el 7 de març de 321 va ser per a Déu el 7 de març de 320, és a dir, 13 dies abans de la primavera de 321. En conseqüència, per a Déu, va ser l'any 320 el que va marcar la seua fi, per l'acte abominable comesa contra el seu just i santa llei divina. Segons el temps de Déu, l'any 2020 constitueix el 17é aniversari (17: número del judici) en nombre de segles des de l'any 320. Per tant, no és d'estranyar que des de principis de l'any 2020, la maledicció divina haja entrat en una fase agressiva. en forma d'un virus contagiós que ha causat pànic a Occident, en la societat d'homes la confiança i la fe dels quals s'han posat enterament en la ciència i el seu progrés. El pànic és la conseqüència de la incapacitat de presentar una cura o vacuna eficaç malgrat les altes capacitats tècniques dels científics actuals. En donar-li un valor profètic a aquests 17 segles, no invent nada, perquè per a Déu els números tenen un significat espiritual que ell revela i utilitza en la construcció de les seues profecies, i precisament en l'Apocalipsi, el capítol 17 està dedicat al tema de " el judici de la ramera que se senta sobre moltes aigües ". " Babilònia la gran " és el seu nom i les "grans aigües " involucrades suggereixen el " riu Eufrates " al qual Déu apunta en el missatge de la " sisena trompeta " d'Apocalipsi 9.13, símbol de la pròxima Tercera Guerra Mundial. Darrere d'aquests símbols estan el catolicisme papal i

l'Europa cristiana infidel, fonts i objectius de la seua ira. La lluita entre Déu i els homes a penes comença; l'olla de ferro contra l'olla de fang, el resultat de la lluita és predictable; millor, està profetitzat i programat. Com anava Déu a commemorar el 17é centenari del 7 de març de 320 (320, per a ell i els seus triats; 321 per al món falsament religiós o profà)? Durant molt de temps he cregut que seria mitjançant l'entrada a la guerra mundial, però una guerra mundial que acabarà en forma atòmica, perquè Déu el va profetitzar, tres vegades, en Dan.11.40 al 45, Ezequiel 38 i 39, i finalment , en Apocalipsi 9.13 al 21. La lluita iniciada per Déu contra la humanitat rebel des de la primavera de 2020 és del mateix tipus que la que va emprendre contra el faraó d'Egipte en temps de Moisès; i el resultat final serà el mateix; l'enemic de Déu perdrà allí la seua vida, com a Faraó que, en el seu temps, va veure morir al seu fill primogènit i va perdre la seua. Aquest 8 de març de 2021, observe que aquesta interpretació no es va complir, però estava preparat per a això des de feia aproximadament un mes, havent comprés per inspiració divina que el 321 era per a Déu 320 i que en conseqüència, havia planejat maleir, no sols el dia 7 de març de 2020, sinó tot l'any a què s'atribueix aquest dia maleït, aplicar així, per a aquest càstig, el principi citat en Números 14.34: “ Així com us va prendre quaranta dies explorar la terra, així portareu el càstig de les vostres iniquitats quaranta anys, un any per cada dia. ”.

Però a aquesta observació s'afeg una cosa. El nostre calendari fals no sols està equivocat quant al començament de l'any, també està equivocat quant a la data del naixement de Jesucrist. Incorrectament, en el segle V , el monjo Dionisio el Xicotet el situa en el de la mort del rei Herodes que realment va tindre lloc en el – 4 del seu calendari. A aquests 4 anys cal afegir els “ dos anys ” estimats per Herodes com l'edat del Messies a qui volia donar mort segons Mateo 2.16: “ Llavors Herodes, veient que havia sigut enganyat per l'Els mags es van enutjar molt i va manar matar a tots els xiquets de dos anys per a baix que estaven a Betlem i en tot el seu territori, segons la data que havia preguntat acuradament als mags . Llavors, quan compte els anys, Déu agrega 6 anys a la nostra habitual data falsa i enganyosa i el naixement de Jesús va tindre lloc en la primavera d'aqueix any – 6. Com a resultat, l'any 320 va ser per a ell: 326 i el 17. L'aniversari secular del nostre any 2020 va ser per a ell l'any 2026 del vertader moment del naixement de Jesucrist. Aquest número 26 és el número del tetragrama “YHWH”, en hebreu “Iod, Hé, Wav, Hé”, pel qual Déu es va nomenar a si mateix, arran de la pregunta de Moisès: “ Quin és el teu nom? » ; això, segons Èxode 3.14. El gran Déu creador tenia per tant un motiu més per a marcar amb el seu segell real personal aquest dia marcat per la seua totpoderosa maledicció divina; i això fins a la fi del món. El flagel de les malalties contagioses que apareix en aquest any 2026 del temps diví acaba de confirmar la continuïtat d'aquesta maledicció que prendrà diferents formes durant els últims anys de vida en el planeta Terra. Una Tercera Guerra Mundial Nuclear marcarà “ la fi ” dels “ temps de les nacions ” anunciats per Jesucrist en Mateo 24:14: “ Aquestes bones noves del regne seran predicades a tot el món, per a testimoniatge a tots”. nacions. Llavors arribarà la fi ”. Aquesta “ fi ” començarà amb la finalitat del període de gràcia; l'oferta de salvació acabarà. Una prova de fe basada en el respecte al seu sant dissabte separarà definitivament el campament de les “ ovelles ” del de les “ cabres ” de Mateo 25, 32-33: “ Totes les nacions seran reunides davant d'ell. Ell separarà als uns dels altres, com el pastor separa les ovelles dels cabrits; i posarà les ovelles a la seua dreta i les cabres a la seua esquerra ”. El decret d'una llei que faça obligatori el diumenge romà resultarà en última instància en què els vertaders sants triats de Jesucrist siguen condemnats a

mort. Aquesta situació complirà aquestes paraules de Dan.12:7: “ I vaig sentir a l'home vestit de lli, dempeus sobre les aigües del riu; va alçar la seua mà dreta i la seua mà esquerra al cel, i va jurar pel que viu pels segles que serà en un temps, i temps, i la meitat d'un temps, i que totes aquestes coses acabaran quan les forces del poble El sant quedarà completament destrossat ”. Des d'una perspectiva humana, la seua situació serà desesperada i la seua mort imminent. És llavors quan salen a la llum aquestes paraules de Jesucrist citades en Mateo 24:22: “ I si aquests dies no foren escurçats, ningú se salvaria; però per amor dels triats aquests dies seran escurçats ”. L'any 6000 acabarà abans del 3 d'abril de 2036 del temps diví, és a dir, el 3 d'abril de 2030 del nostre calendari fals que ve 2000 anys després del dia de la crucifixió de Jesucrist consumada el dia 14 després de l'inici de l'any primaveral. 30. I aquests “ dies ” han de ser “ escurçats ” o disminuïts. Això significa que la data d'aplicació del decret de mort serà anterior a aquesta data. Perquè és la situació d'emergència la que requereix que Crist intervinga directament per a salvar als seus triats . Llavors hem de tindre en compte la prioritat de Déu de glorificar l'estàndard de " temps " que va donar a la seua creació terrenal. És ell qui inspirarà als rebels dels últims dies a triar una data que supere en alguns dies el primer dia de la primavera de 2030, darrere del qual es tanquen els 6.000 anys d'història terrestre. Es presenten llavors dues possibilitats: una data que romandrà desconeguda fins al final, o el 3 d'abril de 2030 que marca el límit màxim possible i espiritualment significatiu. Considerem que malgrat la seua extrema importància, el dia 14 de l'any de la crucifixió de Jesucrist no és adequat per a marcar la fi de 6000 anys d'història mundial, i molt menys el començament del seté mil·lenni. Per això pose la meua preferència i la meua fe en la data de primavera del 21 de març de 2030, data del temps profètic “ abreuja ” del 3 d'abril o una data intermèdia. Marcada per la naturalesa creada per Déu, la primavera és decisiva quan volem comptar els 6000 anys d'història de la humanitat; la qual cosa es fa possible des del moment en què Adán i Eva van pecar. En el relat bíblic del Gènesi, els dies previs a aquesta primera primavera van ser dies eternals. El temps comptat per Déu és el de la terra del pecat i els 6000 anys que profetitza la setmana comencen amb l'inici de la primera primavera i acabaran amb la finalitat d'un últim hivern. Una primavera va començar el compte arrere fins als 6.000 anys. A causa del pecat, la terra va patir una inclinació del seu eix de 23° 26' i va poder començar la successió de les estacions. En les festivitats jueves de l'antic pacte, predominen dos dies festius: el dissabte setmanal i la Pasqua. Aquestes dues festes se situen sota el simbolisme dels números “7, 14 i 21” dels dies “7 , 14 i 21 ” que representen les tres fases del pla de salvació divina: El tema del dissabte setmanal d'Apocalipsi 7 que profetitza la recompensa dels sants triats, per als “7”; l'obra redemptora de Jesucrist que constitueix el mitjà per a oferir aquesta recompensa, per als “14”. Tinga en compte que en la festa de la Pasqua, que dura 7 dies, el dia 15 i el dia 21 són dos dissabtes d'inactivitat profana. I el triple “7” o “21” designa la fi dels primers 7000 anys i l'entrada a l'eternitat de la nova creació divina en la terra renovada segons Ap.21; aquest número 21 simbolitza la perfecció (3) de la plenitud (7) del projecte de vida que era la meta desitjada per Déu. En Apocalipsi 3, els versicles 7 i 14 marquen respectivament el principi i la fi de la institució adventista del seté dia ; ací novament les dues fases del mateix tema santificat. Així mateix, Apocalipsi 7 tracta el tema del sellamiento dels triats adventistes i Apocalipsis 14 presenta els missatges dels tres àngels que resumeixen la seua missió universal. Així, l'any 30, la fi dels 4000 anys es va complir en la primavera, i per raons només simbòliques, Jesús va ser crucificat 14 dies després del 21 de març d'aquesta primavera de l'any 30, és a dir, 36 per a Déu. A través d'aquests exemples, Déu confirma, el “7” del dissabte i el “14” de la

redempció dels pecats dels triats per Jesucrist són inseparables. Així, quan al final, el "7" del dissabte siga atacat, Crist Redentor del "14" vole en la seua ajuda per a donar-li glòria, els 14 "dies" màxims que separaran les dues dates seran " abreuats ". o bé, suprimit per a salvar als seus últims fidels electes.

Rellegint Mateo 24, em va semblar que el missatge de Crist es dirigeix, particularment, als seus deixebles en la fi del món, a nosaltres que vivim aquests últims anys. Els versicles 1-14 cobreixen el temps fins al temps de la " fi ". Jesús profetitza sobre successions de guerres, aparicions de falsos profetes i el refredament espiritual final. Després, els versicles 15 al 20, en doble aplicació, es refereixen tant a la destrucció de Jerusalem aconseguida pels romans l'any 70 d. C. com a l'agressió final de les nacions contra el judaisme dels triats que observen el sant dissabte de Déu. Després d'això, el versicle 21 profetitza la seua " gran angoixa " final: " Perquè hi haurà llavors una angoixa tan gran com no n'hi ha hagut des del principi del món fins ara, i 'mai n'hi haurà '; Tinga en compte que aquest aclariment " i mai hi haurà " prohibeix la seua aplicació per al temps dels apòstols, perquè estaria en contradicció amb l'ensenyament de Dan.12:1. Això significa que totes dues cites es relacionen amb el mateix assoliment en la prova terrenal final de la fe. En Dan.12:1, l'expressió és idèntica: " En aquell temps s'alçarà Miguel, el gran príncep, defensor dels fills del teu poble; i serà temps d'angoixa, com mai n'hi ha hagut des que van existir les nacions fins a aquell temps . En aquell temps seran salvos aquells del teu poble que es troben escrits en el llibre . ". La " angoixa " serà tan gran que " els dies " hauran de ser " escurçats " segons el versicle 22. El versicle 23 indica la norma de la vertadera fe que no creix en les aparicions espontànies de Crist en la terra: " Si, doncs, va dir: Heus ací ell està en el desert; no aneu allí; heus ací, ell està en les cambres; no el creeu ". En la mateixa era final, l'espiritisme multiplicarà els seus " prodigis " i les seues aparicions enganyoses i seductores del fals Crist, que subjugaran a les ànimes mal instruïdes: " Perquè s'alçaran falsos cristos i falsos profetes; faran grans prodigis i miracles, fins al punt d'enganyar , si fóra possible, fins i tot als triats "; la qual cosa és confirmat per Apocalipsi 13.14: " I ella va enganyar als habitants de la terra amb els senyals que li havien sigut donades per a fer en presència de la bèstia, dient als habitants de la terra que feren una imatge de la bèstia. que tenia la ferida d'espasa i que va viure . El versicle 27 evoca l'aparició poderosa i victoriosa del diví Crist i el versicle 28 profetitza " el banquet " oferit als ocells rapaços després de la seua intervenció. Perquè els rebels que sobrevisquen fins a la seua vinguda seran exterminats i entregats a pasturar " als ocells del cel ", com a ensenya Apocalipsi 19.17-18 i 21.

Resumisc ací tota aquesta nova comprensió de la creació divina. En establir la primera setmana, Déu fixa la unitat del dia que consta d'una nit fosca i un dia clar, el sol sol l'il·luminarà a partir del 4º dia . La nit profetitza l'establiment del pecat en la terra a causa de la futura desobediència d'Eva i Adán. Fins a aquest acte de pecat, la creació terrenal mostra característiques eternes . Comés el pecat, les coses canvien i pot començar el compte regressiu de 6000 anys, perquè la terra s'inclina sobre el seu eix i comença el principi de les estacions. La creació terrestre maleïda per Déu adquireix llavors la característica perpètua que coneixem. Els 6000 anys que van començar en la primera primavera marcada pel pecat acabaran en la primavera del 6001 amb el retorn en glòria divina de Jesucrist. El seu adveniment final es complirà en " el primer dia del primer mes " del primer any del seté mil·lenni .

Dit això, el 7 de març de 2021, del nostre fals calendari humà, acaba d'estar marcat religiosament per una visita del Papa Francesc als cristians orientals perseguits a l'Iraq per extremistes musulmans. En aquesta trobada va recordar als musulmans que tenien el mateix Déu, el d'Abraham, i els considerava els seus "germans". Aquestes paraules que alegren als incrèduls occidentals no són menys que un enorme ultratge per a Jesucrist, que va donar la seua vida en sacrifici pel perdó dels pecats dels seus triats. I aquesta intrusió del líder dels "ex creuats" catòlics "cristians" en el seu territori només pot intensificar la ira dels islamistes. Aquesta acció pacífica del Papa portarà, per tant, conseqüències dramàtiques profetitzades en Dan. 11.40: la intensificació del "xoc" del "rei del sud" musulmà contra la Itàlia papal i els seus aliats europeus. I en aquesta perspectiva, el col·lapse econòmic de França i de tots els països occidentals d'origen cristià provocat pels seus líders, a causa del virus Covid-19, canviarà l'equilibri de poder i, en última instància, permetrà la realització de la "Tercera Guerra Mundial" impulsada. Tornem al final dels últims 9 anys que encara ens queden per davant. Per a concloure, recordem que en provocar l'epidèmia del Covid-19 i les seues evolucions, Déu va obrir el camí a la maledicció que caracteritzaria els últims deu anys de la història humana en la terra.

El 7 de març de 2021, no obstant això, va estar marcat per actes de violència de joves entre bandes rivals i contra les autoritats policials en diverses ciutats de França. Això confirma el camí cap a una confrontació generalitzada; les posicions de cadascun són irreconciliables perquè són incompatibles. Aquesta és la conseqüència del xoc de dues cultures diametralment oposades: la llibertat laica occidental contra la societat dels patrons i capos dels països del sud, a més tradicional i nacionalment musulmans. S'està gestant una tragèdia com la del Covid-19, sense cura.

Per a completar l'observació de l'ordre abominable legitimat per la humanitat, hem d'assenyalar: el canvi d'any després del mes 12 que porta el nom de mes 10 (desembre), al començament de l'hivern; el canvi de dia a la meitat de la nit (mitjanit); Només el comptatge precís i regular de les hores continua sent positiu. Així, el bell ordre diví ha desaparegut a causa del pecat, reemplaçat per un ordre pecaminós que desapareixerà al seu torn, quan aparega el gloriós Déu creador, per a l'ajust de comptes, és a dir al final dels primers sis mil anys, en la primavera de 2030, per als humans enganyats, o primavera de 2036 del vertader naixement del nostre Senyor i Salvador Jesucrist, per als seus triats.

El desordre establert i observat testifica la maledicció divina que pesa sobre la humanitat. Perquè des de la inclinació de la terra, el càlcul del temps ha perdut la seua estabilitat i regularitat, estant les hores de la nit i del dia en perpètua successió d'augment i disminució.

L'ordre en què el Déu creador organitza el seu pla salvador ens revela a més les prioritats espirituals que proposa a l'home. Va triar revelar el seu amor sublim donant la seua vida en Jesucrist com a rescat després de 4000 anys d'experiències humanes en la terra. En fer això, Déu ens diu: "Primer, mostra'm la teua obediència i jo et mostraré el meu amor".

En la terra els homes se succeeixen reproduint els mateixos fruits de caràcter, no obstant això la generació del temps final en la qual entrem en 2020 presenta una particularitat;

Després de 75 anys de pau a Europa i d'una increïble evolució recent de la ciència genètica, molt lògicament els europeus i els seus derivats, des dels Estats Units, Austràlia i Israel, van creure que podien respondre a tots els problemes de salut, en estar les seues societats cada vegada més higienitzades. El nou no és l'atac d'un virus contagiós, sinó el comportament dels líders de les societats avançades. La causa d'aquest comportament de por és la seua exposició als pobles de la terra a través del bombardeig dels mitjans de comunicació, i entre aquests mitjans, els nous mitjans o xarxes socials que apareixen en la teranyina que constitueix la comunicació lliure en Internet, en la qual trobar difusors més o menys clars. La humanitat queda així atrapada pels seus excessos de llibertat que cauen sobre ella com una maledicció. Als Estats Units i Europa, la violència enfronta a comunitats ètniques entre si; allí és la maledicció de l'experiència de " Babel " la que es renova; Una altra innegable lliçó divina que no va ser apresada, perquè és descendent d'una sola parella que necessàriament parla el mateix idioma, fins a aquesta experiència culpable, que encara veiem hui, la humanitat està separada per múltiples llengües i dialectes creats per Déu i escampats per tota la terra. . I sí, Déu no va deixar de crear després dels primers set dies de la creació; encara va crear molt per a maleir i a vegades per a beneir als seus triats, el manà ofert en el desert, als fills d'Israel, és un exemple.

No obstant això, la llibertat és en essència, un regal meravellós del nostre Creador. En ell descansa el nostre lliure compromís amb la seua causa. I ací, cal admetre-ho, aquesta llibertat integral implica l'existència de l'atzar perquè Déu no intervé de cap manera; una paraula que molts creients no creuen en absolut. I s'equivoquen, perquè Déu deixa gran part a l'atzar en la seua creació, i en primer lloc, el paper de suscitar entre els triats l'apreciació de les seues normes celestials revelades. Havent identificat als seus triats, el Creador es fa càrrec d'ells per a guiar-los i ensenyar-los les seues veritats que els preparen per a la vida celestial eterna. Les malformacions i monstrositats observades en el naixement de les criatures humanes provenen de l'acció de l'atzar que produeix errors genètics en el procés de reproducció de l'espècie amb conseqüències més o menys greus. La proliferació d'espècies es basa en l'impuls de cadenes reproductives que generen errors de conformitat de tant en tant; això incloent el principi d'herència o de manera independent a causa de la possibilitat de vida. En resum, si dec la meua fe a la possibilitat d'una vida lliure, dec, per contra, la recompensa i l'aliment d'aquesta fe, a l'amor de Déu i a les iniciatives ja preses i que Ell continua prenent per a salvar-me. .

En la història de la seua creació terrenal , el dia en què serà maleït per Déu apareix primer en la setmana; la seua destinació està escrita: el seu objectiu serà " separar la llum de les tenebres ". Triat pels falsos cristians per a contradir l'elecció de Déu que santifica el seté dia, aquest primer dia haurà complit plenament el seu paper com a " marca " del campament rebel desobedient en Apocalipsi 13.15. Així com el primer diumenge és maleït per Déu, el seté dia, dissabte, és beneït i santificat per Ell. I per a comprendre aquesta oposició és necessari abraçar el pensament de Déu, que és signe de santificació per i per a ell. El dissabte es refereix al seté dia i aquest número set, "7", simbolitza la plenitud. Sota aquest terme plenitud, Déu posa el pensament del propòsit per al qual va crear la nostra dimensió terrestre, és a dir, la regulació del pecat, la seua condemna, la seua mort i la seua desaparició. I en aquest pla, aquestes coses es compliran plenament durant el seté mil·lenni que profetitza el dissabte setmanal. Per això aquesta meta és més important per a Déu que els mitjans de redempció amb els quals

redimirà la vida dels triats terrenals i que realitzarà personalment, en Jesucrist, a costa de sofriments atroços.

Ací hi ha una altra raó per la qual Déu diu en Eclesiastés 7:8: “ millor és la fi d'una cosa que el seu principi ”. En el Gènesi, la successió en l'ordre “nit-dia” o “tard-demà” confirma aquest pensament diví. En Isaïes 14.12, sota l'aparença del rei de Babilònia, Déu li va dir al diable: “ Ací estàs caigut del cel, estel del matí, fill de l'aurora! Has caigut per terra, tu, vencedor de les nacions ! » L'expressió amb la qual Déu ho designa, “estrela del matí”, suggereix que ho compara amb el “sol” del nostre sistema terrestre. Va ser la seua primera criatura i a l'empara del rei de Tir, Ezé. 28:12 relata la seua glòria original: “ Fill d'home, llança lamentació sobre el rei de Tir! Li diràs: Així diu el Senyor Yahweh: Vas posar el segell a la perfecció, estaves ple de saviesa, perfecte en bellesa . » Aquesta perfecció va haver de desaparèixer, reemplaçada per un comportament rebel que el va convertir en l'enemic, el diable i l'adversari, el Satanàs condemnat per Déu perquè el versicle 15 declara: “ Perfectes heu sigut en els vostres camins, des del dia en què éreu creat fins que es va trobar entre vosaltres iniquitat ”. Així, la que era considerada la “estrela del matí” espentava als homes infidels a honrar com a divinitat a la “estrela del matí” de la creació divina: “el Sol Invicte” divinitzat del culte romà al qual quasi tothom cristià occidental rendeix culte paganament. Déu sabia, fins i tot abans de la seua creació, que aquest primer àngel es rebel·laria contra ell i malgrat això ho va crear. Així mateix, el dia abans de la seua mort, Jesús va anunciar que un dels 12 apòstols l'anava a traïr, i fins i tot li va dir directament a Judes: “ Tot el que hages de fer, fes-ho prompte! ”. Això ens permet comprendre que Déu no busca impedir que les seues criatures expressen les seues eleccions, fins i tot quan siguin contràries a les seues. Jesús també va convidar als seus apòstols a deixar-ho si aqueix era el seu desig. És deixant a les seues criatures total llibertat per a expressar i revelar la seua naturalesa que pot seleccionar als seus triats per la seua fidelitat demostrada i, en última instància, destruir a tots els seus enemics celestials i terrestres, els indignes i els indiferents.

Pecat original

La resta del primer dia adquireix enorme importància en la nostra era cristiana perquè constitueix el “ pecat ” restaurat des del 7 de març de 321 i perquè es converteix en la marca del campament que va entrar en rebel·lió contra el campament santificat de Déu. Però aquest “ pecat ” no ha de fer-nos oblidar el “ pecat ” original que condemna a la humanitat a mort per herència des d'Adán i Eva. Il·luminat per l'Esperit, aquest tema em va portar a descobrir importants lliçons amagades en el llibre del Gènesi. A nivell d'observació, el llibre ens revela l'origen de la creació en els capítols 1, 2, 3. El significat simbòlic d'aquests números segueix perfectament justificat: 1 = unitat; 2 = imperfecció; 3 = perfecció. Això mereix una explicació. Gen.1 relata la creació dels primers 6 dies. La seua definició “tard demà” només adquirirà significat després del pecat i de la maledicció de la terra que es converteix en domini dominat pel diable, que serà el tema de Gén.3 sense el qual l'expressió “tard demà” no té significat.

significat a nivell terrestre. En oferir l'explicació, el capítol 3 posa el segell de perfecció a aquesta revelació divina. Així mateix, en Gén.2, el tema del dissabte del seté dia o, més precisament, del repòs de Déu i de l'home en el seté dia, també només adquireix el seu significat després del "pecat original" comesa per Eva i Adán. en Gen.3 que li dóna la seua raó de ser. Així, paradoxalment, sense la justificació donada en Gènesi 3, el dissabte santificat mereix el seu símbol "2" d'imperfecció. De tot això es desprén que la terra va ser creada per Déu per a ser oferida al diable i als seus dimonis perquè els mals fruits de les seues ànimes es materialitzaren i aparegueren davant els ulls de tots, Déu, àngels i homes, i que els àngels i els homes trien el seu bàndol.

Aquesta anàlisi em porta a assenyalar que l'establiment del seté dia santificat en repòs profetitza la maledicció del " pecat " terrenal establida en Gén.3, perquè la terra mateixa està maleïda per Déu, i per tant és només a partir del moment de la mort. i el seu procés el colpeja, el seu temps de sis mil anys i els mil anys del seté mil·lenni cobren un significat, una explicació, una justificació. És oportú assenyalar això: abans de la creació terrenal, en el cel, el conflicte ja enfronta al camp del diable amb el camp de Déu, però només la mort de Jesucrist farà definitives les eleccions individuals; que es farà visible amb l'expulsió del cel dels rebels condemnats d'ara en avant a morir en la creació terrenal. Ara bé, en el cel, Déu no va organitzar la vida dels àngels en alternances " tard demà ", això perquè el cel representa la seua norma eterna; allò que prevaldrà i continuarà per als seus triats eternament. Enfront d'aquestes dades: què passa amb la terra abans del pecat? A part de les alternances " tard-demà ", la seua norma és també la del cel, aparentment la vida es desenvolupa en una norma eterna; animals vegans, humans vegans i sense mort que serà la paga del pecat, els dies se succeeixen als dies i podria durar per sempre.

Però en Gén.2, Déu ens revela la seua ordre del temps de la setmana que acaba en el seté dia amb un descans per a Déu i per a l'home. Aquesta paraula descans prové del verb "cessar" i s'aplica tant a l'obra realitzada per Déu com a les obres realitzades pels humans. Pots entendre que abans del pecat, ni Déu ni els éssers humans podien sentir cansats. El cos d'Adán no va patir cap malaltia, fatiga o dolor de cap mena. Ara bé, les setmanes de set dies se succeïen i es reproduïen com un cicle etern, llevat que les successions " tard demà " marcaven la diferència amb la norma celestial del regne de Déu. Per tant, aquesta diferència tenia com a objectiu revelar profèticament un programa dissenyat pel gran Déu creador. Així com la festa de "Yom Kippur" o "Dia de l'Expiació" es renovava cada any entre els hebreus i profetitzava la fi del pecat a través de la seua expiació reeixida per la mort de Jesucrist, així el dissabte setmanal profetitza l'arribada del seté. mil·lenni, quan Déu i els seus triats entraran en el vertader repòs perquè els rebels hauran mort i la maldat haurà sigut derrotada. No obstant això, els triats encara estan preocupats pel " pecat " ja que amb Crist, han de jutjar els " pecats " i els pecadors, els qui en aqueix moment estaran adormits en el somni mortal. Per això, com els sis dies anteriors, el seté està situat sota el signe del " pecat " que abasta i concerneix els set dies de tota la setmana. I només al començament del huité mil·lenni, després que els pecadors hagen sigut consumits en " el foc de la mort segona ", començarà l'eternitat sense " pecat " en la terra renovada. Si els set dies estan marcats pel pecat i profetitzen 7000 anys, el compte d'aquests 7000 anys només pot començar amb l'establiment del pecat revelat en Gén.3. Així, els dies terrenals sense pecat no estan en la norma i lògica de la successió " tard

demà ” o “ llum de foscor ” i com aquest temps és sense “ pecat ”, no pot entrar en els 7000 anys programats i profetitzats per al “ pecat ”. ”per la setmana de set dies.

Aquest ensenyament ressalta la importància d'aquesta acció que Déu atribueix al papat romà en Dan.7.25: “ ell formarà el pla per a canviar els temps i la llei ”. “ Canviar els temps ” establits per Déu resulta en la impossibilitat de descobrir el caràcter profètic del dissabte setmanal de la “ llei ” de Déu. I això és el que ha fet Roma des de Constantí I , des del 7 de març de 321, en ordenar el descans setmanal el primer dia en lloc del seté. En seguir l'ordre romà, el pecador no s'allibera del “ pecat ” original heretat d'Adán i Eva, sinó que a més assumeix un “ pecat ” addicional, aquesta vegada voluntari , que augmenta la seua culpa cap a Déu.

L'ordre del temps “ tard demà ” o “ foscor llum ” és un concepte triat per Déu i obeir a aquesta elecció afavoreix i autoritza l'accés al misteri profètic de la Bíblia. Res obliga l'home a adoptar aquesta elecció i la prova és que la humanitat ha optat per marcar el seu canvi de dia a la mitjanit, és a dir, 6 hores després del vesprejar primaveral; que profetitza el campament d'aquells que es despertem massa tard per al retorn gloriós de Crist, l'Espòs en la paràbola de les deu verges. Els missatges subtils daus per Déu estan, per tant, més enllà del seu abast intel·lectual. Però per als seus triats, l'ordre del temps diví il·lumina totes les seues profecies i especialment la de l'Apocalipsi, al principi de la qual Jesús es presenta com “ l'alfa i l'omega ”, “ el principi o principi i la fi ”. Cada dia que passa en les nostres vides profetitza el pla de Déu el qual resumeix en Gén.1, 2 i 3 ja que “ nit ” o “ foscor ” representa els sis dies profans presentats en Gén.1, mentre que el descans diví establert en Gén.2 anuncia el temps “ lleuger ”. És sobre aquest principi que segons Dan.8.14, el temps de l'era cristiana es divideix en dues parts: un temps de “ foscor ” espiritual entre 321, quan s'estableix el “ pecat ” contra el dissabte, i 1843, on s'estableix un El temps de “ llum ” comença per als triats des d'aquesta data fins al retorn de Jesucrist en la primavera de 2030 on, com en Gén.3, en Déu creador Totpoderós, ve a jutjar entre els triats i rebels, “ ovelles i cabres ”, mentre jutjava entre la “ serp, la dona i Adán ”. Així mateix, en l'Apocalipsi, els temes de “ Cartes a les set Iglesias, dels set segells i de les set trompetes ” profetitzen “ tenebres ” per als sis primers i “ llum ” divina per al seté i últim grau de cadascun d'aquests temes. . És tan cert que en 1991, el rebuig oficial d'aquesta última “llum” per part de l'adventismo institucional, la llum que Jesús m'ha donat des de 1982, li va portar a dir-li, en la Carta dirigida a “ Laodicea ” en Ap.3 :17: “ Perquè dieu: Sóc ric, estic enriquit, i de res tinc necessitat , i perquè no sabeu que sou desgraciats, miserables, pobres, cecs i nus. ”. Els adventistes oficials han oblidat aquesta cita d'1 Pedro 4.17: “ Perquè aquest és el temps en què començarà el judici sobre la casa de Déu . Ara bé, si comença per nosaltres, quina serà la fi dels quals no obeeixen l'evangeli de Déu? » La institució existeix des de 1863 i Jesús va beneir el seu establiment en l'era “ Filadèlfia ”, en 1873. Segons el principi diví “ tarde demà ” o “ llum foscor ”, l'última i setena era simbolitzada pel nom “ Laodicea anava a ser un temps de gran “ llum ” divina i la present obra constitueix prova d'això, una gran “ llum ” en veritat ha vingut a il·luminar els misteris profetitzats, en aquesta era final, a costa de la institució oficial adventista. mundial. El nom “ Laodicea ” està ben justificat ja que significa “poble jutjat o poble de judici”. Els qui no pertanyen o ja no pertanyen al Senyor estan condemnats a unir als partidaris del “dia maleït de Déu”. Mostrar incapaços de compartir amb Déu la seua justa condemna del “diumenge” romà, el dissabte ja no els semblarà tan important com en el temps beneït del seu baptisme. Un missatge donat per

Jesucrist a la seua serva Elena G. de White, en el seu llibre "Primers Escrits" i en la seua primera visió, va traduir aquesta situació així: "van perdre de vista, i la meta, i a Jesús... Es van afonar en el món malvat i mai els tornem a veure".

Gènesi 2 profetitza el temps de la "llum" i aquest capítol del Gènesi comença amb la santificació del "seté dia". Acaba amb aquest versicle 25: "Estaven tots dos nus, l'home i la seua dona, i no s'averkonyien". El vincle entre aquests dos temes mostra que el descobriment de la seua nuesa física serà conseqüència de la imputació del "pecat" que cometran i que relatat en Gén.3, apareix així com causa d'una nuesa espiritual mortal. Comparant aquest ensenyament amb la de "Laodicea", trobem el dissabte associat al "pecat" que ens deixa "nus". En aquest context final, la pràctica del dissabte ja no és suficient per a preservar la gràcia de Crist, perquè en oferir la seua plena llum profètica a les autoritats oficials adventistes entre 1982 i 1991, l'exigència de Jesucrist ha augmentat i vol per a això era que amb la pràctica del seu sant dissabte el triat digne de la seua gràcia entrega el seu interès, el seu temps, la seua vida i tota la seua ànima per les seues revelacions profetitzades en Daniel i Apocalipsis; però també en tota la Bíblia revelada que constitueix els seus "dos testimonis" segons Apocalipsis 11:3.

El testimoniatge de Déu donat en la terra.

Per important que siga, la visita de Déu a la humanitat en la forma de Jesucrist no ha de fer-nos oblidar la seua visita anterior en temps de Moisès. Perquè és en aquest context llunyà on Déu li va revelar els orígens de la dimensió terrestre. I com a revelació donada per Déu, el relat del Gènesi és tan important com el de l'Apocalipsi revelada a l'apòstol Joan. La forma triada per Déu per a organitzar la vida terrestre profetitza el seu pla d'amor cap a les criatures a les quals dóna completa llibertat, perquè puguen respondre al seu amor i viure amb Ell eternament o rebutjar-lo i desaparèixer en el no-res de la mort, segons les condicions de la seua saludable oferta.

Si Adán és creat només, en primer lloc, és perquè es presenta com "la imatge de Déu (Gén. 1, 26-27)" a la recerca de l'amor d'una contrapart lliure a la seua imatge, perquè tot el temps de la seua eternitat passada era d'absoluta soledat. Això li va resultar insuportable fins al punt d'estar disposat a suportar les conseqüències de la llibertat que anava a donar als seus éssers vivents. La creació d'Eva a partir d'una de les costelles d'Adán, mentre aquest es troba immers en un somni mortal, profetitza la creació de la seua Església, la Triada composta pels seus fidels triats, fruit collit per la seua mort expiatòria en Jesucrist; això justifica el paper de "ajudant" que Déu atribueix a la dona que va sorgir d'ell i el nom de la qual Eva significa "vida". La Triada "viurà" eternament i en la terra té la vocació d'oferir a Déu la seua "ajuda" per a col·laborar humanament en la realització del seu projecte que pretén establir en els seus universos eterns un amor perfecte, compartit i sense pertorbacions.

El pecat de desobediència entra en la humanitat a través d'Eva o a través del símbol de la “dona” dels seus triats que heretaran aquest pecat original. També, com Adán, per amor a Eva, en Jesucrist, Déu es fa humà per a compartir i suportar en lloc del seu Triat, el càstig mortal que mereixen els seus pecats. La història del Gènesi és, per tant, alhora un testimoniatge històric que revela els nostres orígens i les seues circumstàncies, i un testimoniatge profètic que revela el principi salvador del gran projecte amorós del Déu creador totpoderós.

Després dels primers sis dies de la creació esmentats en Gènesi 1, sis dies que van profetitzar els sis mil anys reservats per Déu per a la seua selecció dels triats terrenals, en Gènesi 2, sota la imatge d'un dissabte etern, s'obrirà el seté dia il·limitat per a rebre els triats provats i seleccionats.

Déu coneix des del principi el resultat del seu projecte, els noms dels seus triats que apareixeran al llarg de sis mil anys. Tenia tot el poder i autoritat per a jutjar i destruir als àngels rebels sense haver de crear la nostra dimensió terrenal. Però és precisament perquè respecta a les seues criatures, que ho estimen i als qui ell estima, que organitza una manifestació universal en la terra creada a aquest efecte.

Déu eleva per damunt de tot el principi de la veritat. Com s'anuncia en Sal.51:6, Jesús defineix als seus triats com " nascuts de nou " o "nascuts de la veritat" perquè puguen ser conformats a la norma de la veritat divina. Segons Juan 18.37, ell mateix va vindre a “ donar testimoniatge de la veritat ” i es presenta en Apocalipsi 3.14 sota el nom de “ Veraç ”. Aquesta exaltació i glorificació del principi de debò està en absoluta oposició al principi de mentida, i els dos principis adopten múltiples formes. El principi de la mentida ha seduït constantment als habitants de la terra al llarg de la seua història. En els temps moderns, mentir s'ha convertit en la norma d'existència. S'adopta sota el terme "fanal" en la mentalitat comercial, però no deixa de ser fruit del diable, " pare de la mentida " segons Juan 8.44. En el nivell religiós, les mentides apareixen en forma de múltiples falsificacions religioses diferents segons els pobles i llocs de la terra de què es tracte. I la fe cristiana mateixa s'ha convertit en la imatge perfecta de la “confusió” (= Babel), pel nombroses que són les seues fosques falsificacions.

La mentida s'ensenya científicament. Perquè, contràriament al seu enfocament autoritari, el pensament científic és incapaç de proporcionar proves reals de les seues teories evolutives de les espècies i dels milions i milers de milions d'anys que els seus científics atribueixen a l'existència de la Terra. Contràriament a aquest pensament científic, el testimoniatge del Déu creador ofereix moltes proves de la seua realitat, perquè la història terrestre dóna testimoniatge de les seues accions, de les quals el diluvi d'aigües constitueix el primer exemple, testificat per la presència de fòssils marins en les planes i fins i tot en els cims de les muntanyes més altes de la terra. A aquest testimoniatge natural se suma el testimoniatge deixat per la història humana, la vida de Noé, la vida d'Abraham, l'alliberament dels hebreus de l'esclavitud egípcia i el naixement del poble jueu, testimonis oculars vius de la seua història fins a l'època del fi del món; està també el testimoniatge presencial dels apòstols de Jesucrist que van presenciar els seus miracles, la seua crucifixió i la seua resurrecció; això al punt que la por a la mort els va abandonar, i van seguir pel camí del martiri al seu Maestro i el seu Model Jesús de Natzaret.

En evocar aquesta paraula “martiri” he d'obrir ací una explicació.

Nota: no confondre martiri amb càstig

Les dues coses tenen la mateixa aparença externa i, per tant, poden confondre fàcilment. No obstant això, aquesta confusió té greus conseqüències, ja que l'acció punitiva corre el risc de ser imputada al veritablement triat de Déu i, per contra, el fill del diable pot ser imputat a un martiri per un Déu molt enganyós. Llavors, per a veure amb claredat, hem de tindre en compte la següent anàlisi que parteix d'aquest principi; Primer, fem la pregunta: què és el martiri? Aquesta paraula prové del grec "martus" que significa: testimoni. Què és un testimoni? És qui relata fidelment o no el que ha vist, oïda o comprés sobre un tema. El tema que ací ens interessa és religió, i entre els quals donen testimoniatge de Déu, hi ha testimonis vertaders i falsos. El que és segur és que Déu fa la diferència entre tots dos. La veritat li és coneguda i la beneeix perquè, per part seua, aquest vertader testimoni s'esforça per mostrar fidel practicant en " obres " tota la seua veritat revelada i persevera en aquest camí fins a l'acceptació de la veritat morta. I aquesta mort és autèntic martiri, perquè la vida oferida a la mort s'ajustava a la norma de santedat exigida per Déu per al seu temps. Si la vida oferida no està en aquesta conformitat, llavors no és un martiri, és un càstig que colpeja a un ser vivent entregat al diable per a la seua destrucció, perquè no es beneficia de la protecció i de la benedicció de Déu. Depenent de la conformitat amb l'estàndard de debò requerit per Déu per a cada època, la identificació del "martiri" dependrà del nostre coneixement del judici diví

revelat en les seues profecies que apunten al temps de la fi; que és l'objectiu i tema d'aquest treball.

És important entendre que la veritat no té la capacitat de convertir una ment rebel; l'experiència del primer àngel creat, anomenat per Déu, Satanàs, des de la seua rebel·lió, el prova. La veritat és un principi cap al qual naturalment se sentiran atrets els triats, els que l'estimen i estan disposats a lluitar al costat de Déu en Jesucrist, la mentida que el perjudica.

En conclusió, la Revelació Divina es construeix progressivament al llarg de sis mil anys d'experiències i testimoniatges viscuts en les millors i pitjors condicions. Un temps de sis mil anys pot semblar curt, però per a l'home que només dóna vertader interès als anys de la seua pròpia vida, és en realitat un temps prou llarg que permet a Déu estendre al llarg dels segles, i més precisament dels sis mil anys, les diferents fases de la realització del seu projecte global. Exclusivament en Jesucrist, Déu dóna als seus triats de la fi dels temps, respecte dels seus misteris i obres, una comprensió clara reservada per a aquest temps final.

Gènesi: un resum profètic vital

En aquest enteniment, el relat del Gènesi entrega les claus fonamentals de les profecies bíbliques de Daniel i l'Apocalipsi; i sense aquestes claus, aquesta comprensió és impossible. Aquestes coses seran recordades quan siga necessari, durant l'estudi profètic, però d'ara en avant hem de saber que les paraules " profund, mar, terra, dona ", portaran una idea específica del pensament diví en la seua revelació "Apocalipsi". Estan vinculats a tres etapes successives de la creació terrestre. " L'abisme " es refereix al planeta Terra completament cobert d'aigua i sense vida. Després, el segon dia, el de la separació dels elements, " la mar ", com a sinònim i símbol de la mort, serà poblat únicament per animals marins el 5º dia ; el seu entorn és hostil per als éssers humans creats per a respirar aire. " La terra " ix de la " mar " i serà habitada també el cinqué dia pels animals i finalment, el sisé dia, per " l'home format a imatge de Déu " i " la dona " que serà formada en una costella humana. Junts, l'home i la dona concebran dos fills. El primer " Abel ", tipus del triat espiritual (Abel = Padre és Déu) serà assassinat per gelosia pel seu major " Caín ", tipus de l'home carnal, materialista (= adquisició) profetitzant així la destinació del típic. triat, Jesucrist i els seus triats, que patiran i moriran com

a màrtirs a causa dels “Caïnes”, jueus, catòlics i protestants, tots “mercaders del temple”, que els seus successius i agressiva gelosia es demostren i realitzat al llarg de la història terrenal. La lliçó donada per l'Esperit de Déu és, doncs, la següent: del “ abisme ” emergeixen, successivament , “ la mar i la terra”, símbols de les falses religions cristianes que condueixen a la perdició de les ànimes. Per a designar a la seua assemblea triada, li dóna la paraula “ dona ” que és, si és fidel al seu Déu, la “ Esposa ” del “ corder ”, imatge símbol del mateix Crist profetitzat per la paraula “ home » (l'Adán). Si és infidel, continua sent “ dona ”, però adopta la imatge de “ prostituta ”. Totes aquestes coses quedaran confirmades en l'estudi detallat presentat en aquest treball i la seua vital importància es farà evident. Podeu comprendre fàcilment, en 2020, els esdeveniments profetitzats en les profecies de Daniel i de l'Apocalipsi, en la seua major part, ja s'han complit en la història, i són coneguts pels homes. Però no van ser identificats per al paper espiritual que Déu els va donar. Els historiadors noten fets històrics, però només els profetes de Déu poden interpretar-los.

Fe i incredulitat

Per naturalesa, l'ésser humà, des del seu origen, és del tipus creient. Però creure no és fe. L'home sempre ha cregut en l'existència de Déu o divinitats, esperits superiors als que havia de servir i agradar per a no haver de patir els danys causats per la seua ira. Aquesta creença natural es va estendre de segles en segles i de mil·lennis en mil·lennis fins als temps moderns, on els descobriments científics es van apoderar del cervell de l'home occidental, que des de llavors s'ha tornat incrèdul i incrèdul. Tinga en compte que aquest canvi caracteritza principalment a persones d'origen cristià. Perquè al mateix temps, a Orient, Llunyà Orient i Àfrica van persistir les creences en esperits invisibles. Això s'explica per manifestacions sobrenaturals presenciades per les persones que practiquen aquests ritus religiosos. A Àfrica, l'evidència clara de l'existència d'esperits invisibles prohibeix la incredulitat. Però el que

aquestes persones no saben és que els esperits que es manifesten poderosament entre ells són en realitat esperits demoníacs rebutjats pel Déu creador de tota vida i condemnats a mort en llibertat condicional. Aquestes persones no són incrèduls, ni incrèduls, com els occidentals, però el resultat és el mateix, ja que serveixen a dimonis que els sedueixen i els mantenen sota el seu domini tirànic. La seua religiositat és del tipus pagà idòlatra que ha caracteritzat a la humanitat des dels seus orígens; Eva va ser la seua primera víctima.

A Occident, la incredulitat és en realitat el resultat d'una elecció, perquè poques persones desconeixen el seu origen cristià; i entre els defensors de la llibertat republicana hi ha persones que citen paraules de la Santa Bíblia, atestant així que no ignoren la seua existència. No ignoren els fets gloriosos dels quals dóna testimoniatge de Déu i, no obstant això, opten per no tindre'ls en compte. És aquest tipus d'incredulitat el que l'Esperit diu incredulitat i que és l'oposició absolutament rebel a la vertadera fe. Perquè si té en compte les proves que li dóna la vida en tota la terra i particularment en les manifestacions sobrenaturals dels pobles africans, l'home no té possibilitat de justificar la seua incredulitat. Per tant, les accions sobrenaturals dutes a terme pels dimonis condemnen la incredulitat occidental. El Déu creador també dóna prova de la seua existència, actuant poderosament a través de fenòmens produïts per la naturalesa subjecta a ell; terratrèmols, erupcions volcàniques, sismes submarins destructius, epidèmies mortals, però totes aquestes coses ara reben explicacions científiques que emmascaren i destrueixen l'origen diví. A la vista, gran enemic de la fe, se suma l'explicació científica que convenç al cervell humà i al mateix temps l'encoratja en les seues eleccions que el porten a la seua perdició.

Quina espera Déu de les seues criatures? Seleccionarà entre ells a aquells que aproven les seues concepcions de la vida, és a dir, que abracen els seus pensaments. La fe serà el mitjà, però no la meta. Per això es diu que la " fe sense obres ", que ha de dur, està " morta " a Santiago 2.17. Perquè si existeix la fe vertadera, també existeix la fe falsa. El bé i el malament marquen la diferència, i Déu no té problemes per a identificar l'obediència per a distingir-la de la desobediència. En qualsevol cas, continua sent l'únic jutge l'opinió del qual decidirà el futur etern de cadascuna de les seues criatures, ja que l'objectiu de la seua selecció és únic i la seua oferta de vida eterna s'obté exclusivament a través de Jesucrist. El pas per la terra només es justifica per a oferir la possibilitat d'aquesta selecció dels eterns triats. La fe no és fruit d'esforços i sacrificis formidables, sinó d'un estat natural obtingut o no per la criatura des del seu naixement. Però quan existeix, ha de ser nodrit per Déu, en cas contrari mor i desapareix.

La vertadera fe és alguna cosa estranya. Perquè contràriament a l'aspecte enganyós de la religió cristiana oficial, no n'hi ha prou amb col·locar una creu sobre la tomba d'una criatura perquè se li òbriguen les portes del cel. I assenyale això perquè sembla passat per alt, va dir Jesús en Mateo 7.13-14: " Entreu per la porta estreta. Perquè ampla és la porta i espaiós el camí que porta a la perdició, i són molts els que entren per ell. Però estreta és la porta i estreny el camí que porta a la vida, i són pocs els que la troben. » Aquest ensenyament es confirma encara més en la Bíblia en l'exemple de la deportació dels jueus a Babilònia, ja que Déu només troba digne de la seua elecció a Daniel i els seus tres companys i cinc reis poderosos; i Ezequiel que viu en aquesta època. Després llegim en Ezequiel 14.13-20: " Fill d'home, si un país peca contra mi cometent infidelitat, i jo estenc la meua mà contra ell, si li trenque el manteniment del pa, si li envie fam sobre ella, si exterminara d'ella homes i bèsties,

i estigueren enmig d'ella aquests tres homes, Noé, Daniel i Job , salvarien les seues ànimes amb la seua justícia, diu el Senyor Yahweh. Si jo fera vagar pel país feres que el despoblarien, si es convertira en un desert per on ningú passaria a causa d'aquestes feres, i estigueren aquests tres homes enmig d'ell, estaria viu! diu el Senyor Yahweh, no salvarien a fills ni a filles, sinó que només ells se salvarien , i la terra es convertiria en un desert. O si portara l'espasa contra aquesta terra, si diguera: Que l'espasa córrega per la terra! Si exterminara a homes i bèsties, i estigueren aquests tres homes al mig, estaria viu! diu el Senyor Yahweh, no salvarien a fills ni a filles, sinó que només ells se salvarien . O si enviara plaga a aquesta terra, si vessara contra ella la meua ira a través de la mortalitat, per a exterminar d'ella a homes i bèsties, i entre elles estigueren Noé, Daniel i Job, viu jo! diu Jehová el Senyor, no salvarien a fills ni a filles, sinó que amb la seua justícia salvarien les seues pròpies ànimes. » Així aprenem que en el moment del diluvi de les aigües, només Noé va ser trobat digne de salvació entre les huit persones protegides per l'arca.

Jesús va dir a més en Mateo 22.14: “ Perquè molts són els anomenats, però pocs els triats. » La raó s'explica simplement per l'alt estàndard de santedat exigida per Déu que vol ocupar el primer lloc en el nostre cor o res. La conseqüència d'aquesta exigència s'oposa al pensament humanista del món que situa a l'home per damunt de tot. L'apòstol Santiago ens va advertir contra aquesta oposició, dient-nos: “ Adúlter! No sabeu que l'amor del món és enemistat contra Déu ? Per tant, qui vol ser amic del món es fa enemic de Déu . » Jesús ens diu novament en Mateo 10.37: “ El que estima el seu pare o la seua mare més que jo no és digne de mi , i el que estima el seu fill o filla més que jo No és digne de mi ”. A més, si com jo, convides a un amic a respondre a aquest criteri religiós exigida per Jesucrist, no et sorprengues si et diu fanàtic; Això és el que em va passar a mi, i llavors vaig entendre que només tenia a Jesús com el meu vertader amic ; ell, “ el Vertader ” d'Apocalipsi 3:7. També et direm fonamentalista, perquè et mostres honest amb Déu, legalista, perquè mestresses i honres la seua santíssima llei mitjançant la teua obediència. Aquest serà, en part, el preu humà a pagar per a agradar al Senyor Jesús, tan digne del nostre sacrifici i del lliurament total que ell exigeix.

La fe ens permet rebre de Déu els seus pensaments secrets fins a descobrir la magnitud del seu prodigiós projecte. I per a comprendre el seu projecte global, el triat ha de tindre en compte la vida celestial dels àngels que va precedir a l'experiència terrestre. Perquè en aquesta societat celestial, la divisió de les criatures i la selecció dels àngels bons fidels a Déu no es realitzaven sobre la fe en Crist crucificat o sobre el seu rebuig com seria el cas en la terra. Això confirma que a nivell universal, la crucifixió de Crist que va romandre sense pecat és per a Déu el mitjà de condemna del diable i els seus seguidors i que en la terra, la fe en Jesucrist representa el mitjà triat per Déu per a tindre l'amor que sent pels seus triats que ho estimen i aprecien. El propòsit d'aquesta demostració de la seua total abnegació era poder condemnar legalment a mort a criatures celestials i terrestres rebels que no comparteixen el seu sentit d'existència. I entre les seues criatures terrenals, selecciona als qui abracen els seus pensaments, aproven les seues accions i els seus judicis perquè són aptes per a compartir la seua eternitat. Al final, haurà resolt el problema creat per la llibertat donada a totes les seues criatures celestials i terrenals, perquè sense aquesta llibertat, l'amor de les seues criatures triades seria inútil i fins i tot impossible. De fet, sense llibertat, la criatura no és més que un robot, amb comportament automatitzat. Però el preu de la llibertat serà, al final, l'extermini de les criatures rebels del cel i de la terra.

Es dóna així la prova que la fe no es basa en un simple: “ Creu en el Senyor Jesús i seràs salve ”. Aquestes paraules bíbliques es basen en el que implica el verb “creure”, és a dir, l'obediència a les lleis divines que caracteritza la vertadera fe. Per a Déu, la meta és trobar criatures que li obeïsquen per amor. Alguns els va trobar entre els àngels celestials i entre les seues criatures humanes terrestres, alguns va seleccionar i continuarà seleccionant alguns fins a la fi del temps de gràcia.

Menjar per al clima adequat

Així com el cos humà necessita aliment per a prolongar la seua vida, la fe produïda en el seu esperit necessita també el seu aliment espiritual. Tot ésser humà sensible a la demostració d'amor donada per Déu en Jesucrist sent el desig de fer al seu torn alguna cosa per ell. Però com podem fer alguna cosa que li agrade si no sabem quina espera de nosaltres? És la resposta a aquesta pregunta la que constituirà l'aliment de la nostra fe. Perquè “ sense fe és impossible agradar a Déu ” segons Heb.11:6. Però aquesta fe encara ha de tornar viva i agradable per a ell mitjançant la seua conformitat amb les seues expectatives. Perquè el Senyor Déu Todopoderoso és el seu Consumador i el seu Jutge. Multituds de creients cristians anhelen tindre una bona relació amb el Déu del cel, però aquesta relació continua sent impossible perquè la seua fe no ha sigut alimentada adequadament. La resposta al problema ens la dóna Mateo 24 i 25. Jesús centra el seu ensenyament en els nostres últims dies, que poc abans del temps de la seua segona aparició, aquesta vegada, en la glòria de la seua divinitat. Ho descriu multiplicant les imatges en paràboles: paràbola de la figuera, en Mateo 24:32 al 34; paràbola del lladre nocturn, en Mateo 24:43 al 51; paràbola de les deu verges, en Mateo 25:1 al 12;

paràbola dels talents, en Mateo 25:13 al 30; paràboles de les ovelles i les cabres, en Mateo 25:31 al 46. Entre aquestes paràboles, l'esment de "menjar" apareix dues vegades: en la paràbola del lladre nocturn i en la de les ovelles i les cabres perquè, malgrat l'aparència, quan Jesús diu: "Vaig tindre gana i em vau donar menjar", ens parla de l'aliment espiritual, sense el qual la fe de l'home mor. "Perquè no sols de pa viurà l'home, sinó de tota paraula que sale de la boca de Déu. Mateo 4:4". El propòsit de l'aliment de la fe és protegir-lo contra la "mort segona" d'Apocalipsi 20, que fa que un perda el dret a viure eternament.

Com a part d'aquesta reflexió, dirigeix la teua mirada i atenció a aquesta paràbola del lladre nocturn:

V.42: "Vetleu, doncs, perquè no sabeu en quin dia vindrà el vostre Senyor".

El tema del retorn de Jesucrist està definit i la seua "espera" provocarà un despertar espiritual als Estats Units d'Amèrica del Nord, entre 1831 i 1844. Es diu "Adventismo", sent ells mateixos designats els membres d'aquest moviment. pels seus contemporanis amb el terme "adventistes"; paraula presa del llatí "adventus" que significa: adveniment.

V.43: "Sapieu bé això, que si l'amo de casa sabera a quina hora de la nit ha de vindre el lladre, vetlaria i no permetria que aplanaren la seua casa".

En aquest versicle, el "amo de la casa" és el deixeble que espera el retorn de Jesús, i el "lladre" es refereix al mateix Jesús. A través d'aquesta comparació, Jesús ens mostra l'avantatge de saber la data del seu retorn. Per això ens anima a descobrir-ho, i la nostra escolta dels seus consells condicionarà la nostra relació amb ell.

V.44: "Per tant, també vosaltres estigueu preparats, perquè el Fill de l'Home ve a l'hora en què no penseu".

He corregit, en aquest versicle, el temps futur dels verbs perquè en el grec original, aquests verbs estan en temps present. En efecte, aquestes paraules les diu Jesús als seus deixebles contemporanis que li interroguen sobre aquest tema. En el temps de la fi, el Senyor utilitzarà aquest tema "adventista" per a sacsar als cristians posant-los a prova de la fe profètica; per a això organitzarà successivament en el temps, quatre expectatives "adventistes"; cada vegada justificats per noves llums donades per l'Esperit, els tres primers es refereixen als textos profètics de Daniel i de l'Apocalipsi.

V.45: "Qui és, doncs, el serf fidel i prudent, a qui el seu senyor ha posat sobre el seu poble, per a donar-li l'aliment al seu degut temps? »

Vés amb compte de no equivocar-te en el teu judici, perquè el "menjar" de la qual es parla en aquest versicle està actualment davant els teus ulls. Sí, és aquest document al qual he donat el nom de "Explica Daniel i l'Apocalipsi" el que constitueix aquest "aliment" espiritual imprescindible per a alimentar la vostra fe, perquè proporciona, des de Jesucrist, totes les respostes a les preguntes que legítimament podeu fer, i més enllà d'aquestes respostes, revelacions inesperades, com la verdadera data del retorn de Jesucrist que ens compromet fins a la primavera de 2030 en la quarta i última "espera" "adventista".

Preocupat personalment per aquest versicle, presente aquest document, fruit de la meua fidelitat al Déu de la veritat i de la meua prudència, perquè no vull ser sorprès pel retorn de Jesucrist. Jesús ací revela el seu pla per als últims temps. Ha previst per a aquest temps “ aliments ” adequats per a alimentar la fe dels seus triats, que esperen fidelment el seu retorn gloriós. I aquest “ aliment ” és profètic.

V.46: “ Benaurat aquell serf, al qual el seu senyor, quan arribe , el trobarà fent així! »

Es confirma ací el context del seu retorn gloriós, és el de la quarta expectativa “adventista”. En efecte, el serf en qüestió ja està molt feliç de conèixer el pensament revelat de Déu, el seu judici sobre la fe dels homes. Però aquesta benaurança s'estendrà i concerneix a tots aquells que, rebent aquesta última llum divina, la propagaran i compartiran amb els triats escampats per la terra, fins al retorn efectiu de Jesucrist.

V.47: “ Us dic la veritat, ell l'establirà sobre tots els seus béns. »

Els béns del Senyor es referiran, fins al seu retorn, als valors espirituals. I el serf es converteix per a Jesús en el guardià del seu tresor espiritual; el depositari exclusiu dels seus oracles i de la seua llum revelada. Després de llegir tot aquest document, podràs veure que no exagere en donar-li a la seua revelació bíblica profètica el nom de “tresor”. Quin altre nomene podria donar-li a una revelació que protegeix contra la “ mort segona ” i obri el camí a la vida eterna? Perquè dissipa i fa desaparèixer la possibilitat de dubte, fatal per a la fe i la salvació.

V.48: “ Però si és un serf dolent, que diu dins de si: El meu senyor tarda a vindre ” ,

La vida creada per Déu és del tipus binari. Tot té el seu absolut oposat. I Déu va presentar a l'home dos camins, dos camins per a guiar les seues eleccions: la vida i el bé, la mort i el mal; el blat i la palla; l'ovella i el cabrit , la llum i les tenebres . En aquest versicle, l'Esperit apunta al serf malvat, però serf a la fi, la qual cosa designa la fe falsa no alimentada per Déu i sobretot, la falsa fe cristiana que acaba aconseguint i concernint la mateixa fe adventista, en el nostre temps de la fi. . Al no rebre més llum de Jesucrist perquè va rebutjar la que li va ser presentada entre 1982 i 1991 i que anunciava la seua vinguda per a 1994, aquest adventismo va produir un fruit de maldat que va resultar en la radiació del missatger de Déu al novembre de 1991. Notar que Jesús revela els pensaments ocults del cor: “ el que diu en si mateix ”. Perquè les aparences del comportament religiós extern són extremadament enganyoses; el formalisme religiós reemplaça la vertadera fe viva i plena de zel per la veritat.

V.49: “... si comença a colpejar als seus companys, si menja i beu amb els borratxos ” ,

La imatge és una mica anticipada fins hui, però la radiació expressa, clarament, en temps de pau, l'oposició i la lluita que expressen i precedeixen a la persecució real que vindrà; és només qüestió de temps. Des de 1995, l'adventismo institucional ha estat “ menjant i bevent amb borratxos ” fins al punt de fer una aliança amb protestants i catòlics en entrar en l'aliança ecumènica. Perquè en Apocalipsi 17:2, apuntant a la fe catòlica anomenada " Babilònia la Gran ", i a la fe protestant anomenada " terra ", l'Esperit diu: " Amb ella s'han entregat els reis de la terra a la fornicació". , i del vi de la seua fornicació és que els habitants de la terra Em vaig emborratxar ”.

V.50: “ ...el senyor d'aquest serf vindrà en un dia que no espera, i a una hora que no sap ” ,

La conseqüència del rebuig de la llum sobre la tercera expectativa adventista i la data 1994, finalment es manifesta en forma de desconeixement del temps del vertader retorn de Jesucrist, és a dir, la quarta expectativa adventista del projecte diví. Aquest desconeixement és conseqüència de la ruptura de la relació amb Jesucrist, per la qual cosa podem deduir el següent: els adventistes col·locats en aquesta tràgica situació ja no són als ulls de Déu o, al seu judici, “adventistes”.

V.51: “ ...ho esbocinarà, i li donarà la seua part amb els hipòcrites : allí serà el plor i el cruixir de dents. »

La imatge expressa la ira que Déu infligirà als falsos serfs que ho han traït. Observe en aquest versicle el terme " hipòcrites " amb el qual l'Esperit designa als falsos cristians en Dan.11.34, però es requereix una lectura més àmplia per a comprendre el context del temps al qual es dirigeix la profecia, que inclou els versicles 33 i 35: “ I els més savis entre ells instruiran a molts. Hi ha alguns que sucumbiran per un temps a l'espasa i a la flama, a la captivitat i al saqueig. En el moment en què sucumbisquen, seran ajudats una mica, i molts s'unirà a ells per hipocresia . Alguns dels savis cauran, per a ser purificats, purificats i blanquejats, fins al temps de la fi , perquè no arribarà fins al temps assenyalat. » El “ serf malvat ” és, doncs, precisament aquell que traeix les expectatives de Déu, el seu Maestro, i s'uneix, “ fins al temps de la fi ”, al campament dels “ hipòcrites ”. Comparteix, des de llavors, amb ells la ira de Déu que els colpeja fins al judici final, on són aniquilats, consumits en el “ llac de foc ” que dóna definitivament “ la mort segona ”, segons Apocalipsi 20: 15: “ El que no va ser trobat inscrit en el llibre de la vida va ser llançat al llac de foc ”.

La història revelada de la fe vertadera

la vertadera fe

Hi ha moltes coses que dir sobre el tema de la vertadera fe, però propose ja aquest aspecte que em sembla prioritari. Qualsevol que vulga establir una relació amb Déu ha de saber que la

seua concepció de la vida en la terra i en el cel és l'extrem oposat del nostre sistema establert en la terra que està construït sobre pensaments orgullosos i malvats inspirats pel diable; el seu enemic i el dels seus vertaders triats. Jesús ens va donar la manera d'identificar la verdadera fe: " Pels seus fruits els coneixereu . Recollim raïm dels arços o figues dels cards? (Mateo 7.16)". Basats en aquesta declaració, tinguen la seguretat que tots els que afirmen el seu nom i els que no presenten, la seua gentilesa, la seua amabilitat, la seua abnegació, el seu esperit de sacrifici, el seu amor a la veritat i el seu zel per l'obediència als manaments de Déu, mai han sigut ni seran els seus servents; això és el que ens ensenya 1 Cor.13 en definir el carisma de la verdadera santedat; el que requereix el just judici de Déu: versicle 6: " ella no s'alegra en la injustícia, sinó que s'alegra en la veritat ".

Com podem creure que el perseguit i el perseguidor són jutjats per Déu de la mateixa manera? Quina és la semblança entre Jesucrist, voluntàriament crucificat, i la inquisició papal romana o Juan Calvino, que va sotmetre a homes i dones a tortures fins a la mort? Per a no veure la diferència, hem d'ignorar les paraules inspirades en els escrits bíblics. Aquest era el cas, abans que la Bíblia es difonguera per tot el món, però des que ha estat disponible a tot arreu de la terra; Quines excuses poden justificar els errors de judici dels éssers humans? No hi ha cap. Per tant, la ira divina esdevenidora serà molt gran i incontrolable.

Els tres anys i mig durant els quals Jesús va treballar en el seu ministeri terrenal ens són revelats en els Evangelis, perquè coneguem la norma de la verdadera fe en l'opinió de Déu; l'únic que importa. La seua vida se'ns ofereix com a model; un model que hem d'imitar per a ser reconeguts per ell com els seus deixebles. Aquesta adopció implica que compartim la seua concepció de la vida eterna que proposa. Allí queda bandejat l'egoisme, així com l'orgull devastador i destructiu. No hi ha lloc per a la brutalitat i la maldat en la vida eterna oferida només als triats reconeguts pel mateix Jesucrist. El seu comportament va ser pacíficament revolucionari, perquè ell, Maestro i Senyor, es va fer servidor de tots, inclinar fins a llavar els peus dels seus deixebles, per a donar significat concret a la seua condemna dels valors orgullosos manifestats pels líders. figures religioses jueves de la seua època; coses que encara hui caracteritzen als religiosos jueus i cristians. En absoluta oposició, la norma revelada en Jesucrist és la norma de la vida eterna.

En mostrar als seus serfs els mitjans per a identificar a si mateixos, als seus enemics, als falsos serfs de Déu, Jesucrist va actuar per a salvar les seues ànimes. I la seua promesa d'estar, fins a la fi del món, " al mig " dels seus triats, es compleix i consisteix a il·luminar-los i protegir-los durant tota la seua vida terrestre. L'estàndard absolut de la fe verdadera és que Déu roman amb els seus triats. Mai estan privats de la seua llum i del seu Esperit Sant. I si Déu es retira és perquè el triat ja no ho és; el seu estat espiritual va canviar en el just judici de Déu. Perquè el seu judici s'adapta al comportament humà. A nivell individual, els canvis continuen sent possibles en totes dues direccions; del bé al mal o del mal al bé. Però no és així, a nivell col·lectiu dels grups i institucions religioses, que només canvien del bé al malament, quan no s'adapten als canvis establerts per Déu. En el seu ensenyament, Jesús ens diu : " Un bon arbre no pot donar mals fruits, així com un arbre dolent no pot donar bons fruits (Mateo 7.18)". Ens va donar així a entendre que, pel seu fruit abominable, la religió catòlica és un " arbre dolent " i que, per la seua falsa doctrina, continuarà sent-ho fins i tot quan, privada del suport monàrquic, cessament de perseguir als pobles. I el mateix ocorre amb la religió anglicana

creada per Enric VIII per a justificar els seus adulteris i els seus crims; Quin valor pot donar-li Déu als seus descendents i monarques successors? Aquest és també el cas de la religió calvinista protestant, ja que el seu fundador, Juan Calvino, era temut, per la fama de la seua duresa de caràcter i les nombroses execucions a mort que va legitimar a la seua ciutat de Ginebra, de manera molt similar a les pràctiques catòliques del seu temps, fins al punt d'anar més enllà d'elles. Aquest protestantisme probablement no agradaria al dolç Senyor Jesucrist, i de cap manera pot prendre com a model de la vertadera fe. És tan cert que en la seua revelació donada a Daniel, Déu ignora la reforma protestant, apuntant només al règim papal de 1260 anys, i al temps de l'establiment dels missatges de l'Adventismo del Seté Dia, portador de les veritats divines revelades, des de 1844. , fins a la fi del món, que arriba, en 2030.

Totes les falsificacions religioses malvades històriques tenen aspectes del model aprovat per Déu, però mai l'igualen. La vertadera fe es nodreix constantment de l'Esperit de Crist, la fe falsa no. La fe vertadera pot explicar els misteris de les profecies bíbliques de Déu, la fe falsa no. En el món circulen multitud d'interpretacions de profecies, cadascuna més fantasiosa que l'anterior. A diferència d'ells, les meues interpretacions s'obtenen únicament de cites de la Bíblia; el missatge és, per tant, precís, estable, coherent i coherent amb el pensament de Déu del qual mai es desvia; i el Totpoderós vela per ella.

Notes preparatòries per al llibre de Daniel

El nom Daniel significa Déu és el meu jutge. El coneixement del judici de Déu és base principal de la fe, perquè porta a la criatura a l'obediència a la seua voluntat revelada i compresa, única condició per a ser beneïda per Ell en tot moment. Déu busca l'amor de les seues criatures que el concreten i el demostren mitjançant la seua fe obedient. Per tant, el judici de Déu es revela a través de les seues profecies que utilitzen símbols com en les paràboles de Jesucrist. El judici de Déu es revela per primera vegada en el llibre de Daniel, però

només estableix les bases principals del seu judici sobre la història religiosa cristiana, que es revelarà detalladament en el llibre Apocalipsi.

En Daniel, Déu revela poc, però aquest poc quantitatiu és de gran importància qualitativa, perquè constitueix el fonament de tota la Revelació profètica. Els arquitectes de la construcció saben el decisiva i determinant que és la preparació de l'obra. En la profecia, aquest és el paper assignat a les revelacions rebudes pel profeta Daniel. En efecte, quan es comprenen clarament els seus significats, Déu aconsegueix el doble objectiu de provar la seua existència i donar als seus triats les claus per a comprendre el missatge entregat per l'Esperit. En aquestes "poques coses" trobem totes iguals: l'anunci d'una successió de quatre imperis universals dominants des dels temps de Daniel (Donen.2, 7 i 8); la datació oficial del ministeri terrenal de Jesucrist (Donen.9); l'anunci de l'apostasia cristiana en 321 (Donen.8), el regnat papal de 1260 anys entre 538 i 1798 (Donen.7 i 8); i l'aliança "Adventista" (Donen. 8 i 12) des de 1843 (fins a 2030). Agregue a això Donen.11 que, com veurem, revela la forma i evolució de l'última Guerra Mundial nuclear terrestre que encara queda per complir abans del retorn gloriós del Déu Salvador.

Subtilment, el Senyor Jesucrist va evocar el nom de Daniel per a recordar la seua importància per a la nova aliança. " Per tant, quan vegeu establida en el lloc sant l'abominació desoladora de què va parlar el profeta Daniel , cuidat el que la llig! (Mateo 24:15)»

Si Jesús va atestar a favor de Daniel, és perquè Daniel havia rebut d'ell els ensenyaments sobre la seua primera vinguda i el seu retorn gloriós, més que qualsevol altre abans d'ell. Perquè s'entenguen clarament les meues paraules, has de saber que el Crist que va vindre del cel es va presentar prèviament a Daniel sota el nom " Miguel ", en Dan.10.13-21, 12:3 i aquest nom és pres per Jesús. -Crist en Apocalipsi 12:7. Aquest nom " Micaël " és més conegut en la seua forma catòlica llatina Michel, el nom donat al famós Mont Saint-Michel a la França bretona. El llibre de Daniel afig detalls numèrics que ens permeten saber l'any de la seua primera vinguda. També voldria assenyalar que el nom " Micaël " significa: Qui és com Déu; i el nom " Jesús " es tradueix com: YahWéH salva. Tots dos noms es refereixen al gran Déu creador, el primer amb el títol celestial, el segon amb el títol terrenal.

La Revelació del Futur se'ns presenta com un joc de construcció de diversos pisos. Al principi del cinema, per a crear efectes de relleu en els dibuixos animats , els cineastes utilitzaven plaques de vidre els diferents patrons del qual pintats, una vegada superposats, donaven una imatge en diversos nivells. El mateix ocorre amb la profecia dissenyada per Déu.

Tot comença en Daniel

EL LLIBRE DE DANIEL

Tu que lliges aquesta obra, saps que el Déu Totpoderós il·limitat està viu, encara que estiga ocult. Aquest testimoniatge del “ profeta Daniel ” va ser escrit per a convèncer-te d'això. Porta el segell del testimoniatge de l'antiga i nova aliança perquè Jesús el va evocar en les paraules dirigides als seus deixebles. La seua experiència revela l'acció d'aquest Déu bo i just. I aquest llibre ens permet descobrir el judici que Déu duu a terme sobre la història religiosa del seu monoteisme, jueu en una primera aliança, després cristià, en la seua nova aliança, construïda sobre la sang vessada per Jesucrist, el 3 d'abril del 30 de la seua era. Qui millor que “ Daniel ” pot revelar el judici de Déu? El seu nom significa "Déu és el meu jutge". Aquestes experiències viscudes no són rondalles, sinó testimoniatge de la benedicció divina del seu model de fidelitat. Déu ho presenta entre les tres persones a les quals salvaria en la desgràcia en Ezequiel 14.14-20. Aquests tres tipus de triats són “ Noé, Daniel i Job ”. El missatge de Déu ens diu clarament que fins i tot en Jesucrist, si no ens assemblem a aquests models, la porta de la salvació romandrà tancada per a nosaltres. Aquest missatge confirma el camí estret, camí estret o porta estreta per la qual han de passar els triats per a entrar al cel, segons l'ensenyament de Jesucrist. La història de “ Daniel ” i els seus tres companys se'ns presenta com el model de la fidelitat amb la qual Déu salva en els dies d'angoixa.

Però també està en aquesta història de la vida de Daniel la conversió de tres reis poderosos que Déu va aconseguir arrabassar al diable a qui adoraven en completa ignorància. Déu va fer d'aquests emperadors els portaveus més poderosos de la seua causa en la història de la humanitat, els primers, però també els últims, perquè aquests homes model desapareixeran i la religió, els valors i la moral decauran sense parar. Per a Déu, arrabassar una ànima és una lluita llarga i el cas del rei “ Nabucodonosor ” és un model summament revelador en el seu gènere. Confirma la paràbola de Jesucrist, aquest “ Bon Pastor ” que deixa el seu ramat per a buscar l'ovella esgarriada.

Daniel 1

Donen 1:1 En el tercer any del regnat de Joacim rei de Judà, Nabucodonosor rei de Babilònia va marxar contra Jerusalem i la va assetjar.

1a- El tercer any del regnat de Joacim, rei de Judà

Reinado de Joacim d'11 anys des de –608 fins a –597. 3er any en –605.

1b- Nabucodonosor

Aquesta és la traducció babilònica del nom del rei Nabucodonosor: "Nabu protegeix al meu fill major". Nabu és el déu mesopotàmic del coneixement i l'escriptura. Ja podem comprendre que Déu vol que se li retorne aquest poder sobre el coneixement i l'escriptura.

Donen 1:2 I Jehová va entregar a la seua mà a Joacim rei de Judà, i part dels utensilis de la casa de Déu. Nabucodonosor va portar els utensilis a la terra de Sinar, a la casa del seu déu, i els va posar a la casa del tresor del seu déu.

2a- El Senyor va entregar a les seues mans a Joacim, rei de Judà

L'abandó del rei jueu per part de Déu està justificat. 2Cr.36:5: Joacim tenia vint-i-cinc anys quan va començar a regnar, i va regnar onze anys a Jerusalem. Va fer el dolent davant els ulls de Jehová el seu Déu .

2b- Nabucodonosor va portar els utensilis a la terra de Sinar, a la casa del seu déu, els va posar a la casa del tresor del seu déu.

Aquest rei és pagà, no coneix al Déu vertader a qui serveix Israel però es preocupa d'honrar al seu déu: Bel. Després de la seua futura conversió, servirà amb la mateixa fidelitat al vertader Déu de Daniel.

Donen 1:3 El rei va ordenar a Aspenaz, cap dels seus eunucs, que portara alguns dels fills d'Israel de naixement real o de família noble,

Donen 1:4 xics joves sense defecte de cos, de bella aparença, dotats de saviesa, d'enteniment i instrucció, capaces de servir en el palau del rei, i que aprendrien les lletres i la llengua dels calfaments.

4a- El rei Nabucodonosor es mostra amigable i intel·ligent, només busca ajudar els xiquets jueus a integrar reeixidament en la seua societat i els seus valors.

Donen 1:5 El rei els va assignar per a cada dia una porció del menjar de la seua taula i del vi que bevia, amb la intenció de criar-los per tres anys, al cap dels quals estarien al servei del rei.

5a- Els bons sentiments del rei són evidents. Comparteix amb els joves el que s'ofereix, des dels seus déus fins al seu menjar.

Donen 1:6 Entre ells estaven Daniel, Ananías, Misael i Azarías dels fills de Judà.

6a- De tots els joves jueus portats a Babilònia, només quatre van mostrar una fidelitat model. Els fets que segueixen estan organitzats per Déu per a mostrar la diferència en el fruit que donen aquells que li serveixen i als qui ell beneeix i aquells que no li serveixen i als qui ell ignora.

Donen 1:7 I el cap dels eunucs els va posar noms: Daniel Beltsasar, Hananías Sadrac, Misael Mesac i Azarías Abed-nego.

7a- La intel·ligència és compartida per aquests joves jueus que accepten portar noms pagans imposats pel vencedor. Nomenar és un signe de superioritat i un principi ensenyat pel Déu vertader. Gen.2.19: I Yahweh Déu, que va formar de la terra tota bèstia del camp i tot ocell del cel, les va portar a l'home per a veure com les anomenaria, i que tot ser vivent havia de dir com a home li donaria.

7b- Daniel "Déu és el meu jutge" passa a dir Beltsasar: "Bel protegirà". Bel designa al diable al qual aquests pobles pagans, en completa ignorància, servien i honraven, víctimes d'esperits demoníacs.

Hananías "Gràcia o Donada de YaHWÉH" es converteix en "Shadrach "inspirat en Aku". Aku era el déu de la lluna en Babilònia.

Mishaël "Qui és la justícia de Déu" es converteix en Meschac "que pertany a Aku".

Azarías "El Socors o Socors és YaHWÉH" es converteix en "Abed-Nego" "Serf de Nego" , i ací ja, el déu solar dels calfaments.

Donen 1:8 Daniel va resoldre no contaminar amb el menjar del rei ni amb el vi que bevia el rei, i va pregar a l'eunuc principal que no l'obligara a contaminar.

8a- Tindre un nom pagà no suposa un problema quan estàs derrotat, però contaminar-te fins al punt d'averkonyir a Déu és molt demanar. La lleialtat dels joves els va portar a abstenir dels vins i menjars del rei perquè aquestes coses eren tradicionalment presentades a les deïtats paganes honrades en Babilònia. A la seua joventut els falta maduresa i encara no raonen com Pablo, el testimoni fidel de Crist que considera vent a les falses deïtats (Rom.14; 1Co.8). Però per temor a escandalitzar als febles en la fe, actua com ells. Si actua de manera contrària, no comet pecat, perquè el seu raonament és correcte. Déu condemna la contaminació comesa voluntàriament amb tot coneixement i consciència; en aquest exemple, l'elecció intencional d'honrar a déus pagans.

Donen 1:9 Déu li va donar a Daniel favor i gràcia davant el cap dels eunucs.

9a- La fe dels joves es demostra pel temor de desagradar a Déu; Ell pot beneir-los.

Donen 1.10 El cap dels eunucs va dir a Daniel: Tem al meu senyor el rei, que t'ha indicat què has de menjar i beure; perquè per què hauria de veure el teu rostre més abatut que el dels joves de la teua edat? Exposaries el meu cap al rei.

Donen 1.11 Llavors Daniel va dir al majordom a qui l'eunuc principal havia confiat la supervisió de Daniel, Hananías, Misael i Azarías:

Donen 1.12 Prova als teus serfs durant deu dies, i dóna'ns llegums per a menjar i aigua per a beure;

Donen 1.13 Llavors miraràs els nostres rostres i els rostres dels joves que mengen el menjar del rei, i faràs amb els teus serfs conforme al que has vist.

Donen 1.14 I ell els va concedir el que van demanar, i els va posar a prova durant deu dies.

Donen 1.15 Al cap de deu dies eren més bonics i més grossos que tots els joves que menjaven el menjar del rei.

15a- Podem establir una comparació espiritual entre els “ deu dies ” de l'experiència de Daniel i els seus tres companys, amb els “ deu dies ” d'anys profètics de persecució del missatge de l'era “ Esmirna ” d'Apo 2.10. . De fet, en totes dues experiències, Déu revela el fruit amagat d'aquells que diuen ser d'ell.

Donen 1.16 El majordom va prendre el menjar i el vi que els estaven destinats, i els va donar llegums.

16a- Aquesta experiència mostra com Déu pot actuar en la ment dels homes perquè afavorisquen als seus serfs segons la seua santa voluntat. Perquè el risc que va córrer el majordom del rei va ser gran i Déu va haver d'intervindre perquè acceptara les propostes que li va fer Daniel. L'experiència de fe és un èxit.

Donen 1.17 Déu va donar a aquests quatre joves coneixement, intel·ligència en totes les lletres i saviesa; i Daniel va explicar totes les visions i somnis.

17a- Déu va concedir a aquests quatre joves coneixement, intel·ligència en totes les lletres i saviesa

Tot és un regal del Senyor. Els qui no ho coneixen no saben quant depén d'ell si són intel·ligents i savis o ignorants i ximpls.

17 b- i Daniel va explicar totes les visions i tots els somnis.

Primer a mostrar la seua fidelitat, Daniel és honrat per Déu que li atorga el do de profecia. Aquest va ser el testimoniatge que va donar en el seu temps al fidel José, captiu dels egipcis. Entre les ofrenes de Déu, Salomón també va triar la saviesa; i per aquesta elecció Déu li va donar tota la resta, glòria i riquesa. Daniel al seu torn experimentarà aquesta elevació construïda pel seu Déu fidel.

Donen 1.18 A l'hora assenyalada pel rei per a portar-li'ls, el cap dels eunucs li'ls va presentar a Nabucodonosor.

Donen 1.19 El rei va parlar amb ells; i entre tots aquests joves no hi havia cap com Daniel, Ananías, Misael i Azarías. Per tant, van ser admesos al servei del rei.

Donen 1.20 Quant a totes les coses que requerien saviesa i enteniment, i sobre les quals el rei els va preguntar, els va trobar deu vegades superiors a tots els mags i astròlegs que hi havia en tot el seu regne.

20a- Déu mostra així “ la diferència entre els que li serveixen i els que no li serveixen ”, que està escrit en Malament.3.18. Els noms de Daniel i els dels seus companys entraran en el testimoniatge de la Santa Bíblia, perquè les seues demostracions de fidelitat serviran de model per a animar als triats fins a la fi del món.

Donen 1.21 Així va ser Daniel fins al primer any del rei Ciro.

Daniel 2

Donen 2:1 En el segon any del regnat de Nabucodonosor, Nabucodonosor va tindre somnis. La seua ment estava inquieta i no podia dormir.

1a- Llavors, en – 604. Déu es manifesta en l'esperit del rei.

Donen 2:2 El rei va cridar als mags, als astròlegs, als embruixadors i als calfaments, perquè li comptaren els seus somnis. Ells van vindre i es van presentar davant el rei.

2a- El rei pagà es dirigeix llavors al poble en el qual fins llavors havia confiat, sent cadascun un especialista en el seu camp.

Donen 2:3 I el rei els va dir: He tingut un somni; La meua ment està agitada i voldria conèixer aquest somni.

3a- El rei va dir bé: Vull conèixer aquest somni ; no parla del seu significat.

Donen 2:4 Els calfaments van respondre al rei en llengua aramea: Oh rei, viu per sempre! Explica-li-ho als teus servents i t'ho explicarem.

Donen 2:5 I el rei va respondre una altra vegada i va dir als calfaments: Això se m'ha escapat; Si no em feu saber el somni i la seua explicació, sereu esbocinats i les vostres cases quedaran reduïdes a un munt de fem.

5a- La intransigència del rei i les mesures extremes que presa són excepcionals i inspirades per Déu que crea els mitjans per a confondre la xarlataneria pagana i revelar la seua glòria a través dels seus fidels servidors.

Donen 2:6 Però si em comptes el somni i la seua explicació, rebràs de mi regals i obsequis i gran honor. Per tant, explica'm el somni i la seua explicació.

6a- Aquests regals, presents i grans honors , Déu els prepara per als seus fidels triats.

Donen 2:7 Ells van respondre per segona vegada: Compte el rei el somni als seus serfs, i nosaltres l'explicarem.

Donen 2:8 I el rei va respondre i va dir: En veritat veig que tractes de guanyar temps, perquè veus que l'assumpte se m'ha escapat.

8a- El rei demana als seus savis alguna cosa que mai se'ls ha demanat i no ho aconsegueix.

Donen 2:9 Per tant, si no em feu saber el somni, la mateixa sentència us cobrirà a tots; vols preparar-te per a dir-me mentides i falsedats, mentre esperes que els temps canvien. Per tant, explica'm el somni i sabré si eres capaç de donar-me l'explicació.

9a- vols preparar-te per a dir-me mentides i falsedats, mentre esperes que els temps canvien

És sobre la base d'aquest principi que fins a la fi del món, tots els falsos vidents i endevins s'enriqueixen.

9b- Per tant, explica'm el somni i sabré si eres capaç de donar-me l'explicació.

Per primera vegada aquest raonament lògic es manifesta en el pensament d'un home. Els xerraires s'ho passen genial sabent comptar qualsevol cosa als seus clients ingenus i massa crèduls. La petició del rei desemmascara el seu límit.

Donen 2.10 Els calfaments van respondre al rei: No hi ha ningú en la terra que pugui dir el que el rei demana; cap rei, per gran i poderós que haja sigut, ha exigit mai tal cosa a cap mag, astròleg o calfament.

10a- Són certes les seues paraules, perquè fins llavors Déu no havia intervingut per a desemmascarar-los, perquè entenguen que ell és l'únic Déu, i que les seues divinitats paganes no són més que res i ídols construïts amb mans i esperits d'homes donats. als esperits demoníacs.

Donen 2.11 El que el rei demana és difícil; No hi ha ningú que pugui dir-li-ho al rei, excepte els déus, l'estatge dels quals no està entre els homes.

11a- Els savis ací expressen una veritat innegable. Però en fer aquests comentaris, admeten no tindre cap relació amb els déus , mentre que tot el temps són consultats per persones enganyades que creuen que obtindran respostes de deïtats ocultes a través d'ells. El desafiament llançat pel rei els desemmascara. I per a aconseguir-ho, va ser necessària la saviesa imprevisible i infinita del Déu vertader, ja sublimemente revelada a Salomó, aquest mestre de la saviesa divina.

Donen 2.12 Davant això el rei es va enutjar, i es va enutjar molt. Va ordenar que tots els savis de Babilònia foren executats.

Donen 2.13 Es va publicar la sentència, els mags van ser executats, i buscaven a Daniel i als seus companys per a destruir-los.

13a- És col·locant als seus propis serfs abans de la mort que Déu els ressuscitarà en glòria amb el rei Nabucodonosor. Aquesta estratègia profetitzava l'última experiència de la fe adventista on els triats esperaran la mort decretada pels rebels en una data decidida. Però ací novament la situació serà a l'inrevés, perquè els morts seran aquells rebels que es mataran entre si quan el Crist poderós i victoriós aparega en el cel per a jutjar-los i condemnar-los.

Donen 2.14 Llavors Daniel va parlar sàvia i sàviament a Arjoc, capità de la guàrdia del rei, que havia eixit a matar als savis de Babilònia.

Donen 2.15 I ell va respondre i va dir a Arjoch, comandant del rei: Per què és tan severa la sentència del rei? Arjoc li va explicar l'assumpte a Daniel.

Donen 2.16 I Daniel va ser al rei i li va pregar que li donara temps per a donar-li l'explicació al rei.

16a- Daniel actua segons la seua naturalesa i la seua experiència religiosa. Sap que els seus dons profètics li són donats per Déu, en qui acostuma a posar tota la seua confiança. En assabentar del que el rei pregunta, sap que Déu té les respostes, però és la seua voluntat fer-les saber?

Donen 2.17 Llavors Daniel va ser a la seua casa i va comptar aquest assumpte a Hananías, a Misael i a Azarías, els seus companys,

17a- Els quatre joves viuen a la casa de Daniel. " Aquells de la seua mateixa congregació es reuneixen " i representen l'assemblea de Déu. Ja abans de Jesucrist, " on dos o tres es reuneixen en el meu nom, joestic enmig d'ells ", diu el Senyor. L'amor fraternal uneix a aquests joves que demostren un bell esperit de solidaritat.

Donen 2.18 instant-los a implorar misericòrdia del Déu del cel, perquè Daniel i els seus companys no foren destruïts amb la resta dels savis de Babilònia.

18a- Davant tan forta amenaça contra la seua vida, l'oració ardent i el dejuni sincer són les úniques armes dels triats. Ells ho saben i esperaran la resposta del seu Déu que ja els ha donat tantes proves que els estima. En la fi del món, els últims triats als quals es dirigeix el decret de mort actuaran de la mateixa manera.

Donen 2.19 Llavors el secret va ser revelat a Daniel en una visió de nit. I Daniel va beneir al Déu del cel.

19a- Sol·licitat pels seus triats, el Déu fidel és allí, perquè va organitzar la prova per a donar testimoniatge de la seua fidelitat a Daniel i els seus tres companys; per a elevar-los als llocs més alts del govern del rei. Ell, experiència rere experiència, els farà indispensables per a aquest rei al qual conduirà i finalment convertirà. Aquesta conversió serà fruit del comportament fidel i irreprotxable dels quatre joves jueus santificats per Déu per a una missió excepcional.

Donen 2.20 Daniel va respondre i va dir: Beneït siga el nom de Déu des del segle i fins al segle. A ell pertanyen la saviesa i la força.

20a- Un elogi ben justificat perquè la prova de la seua saviesa queda, en aquesta experiència, innegablement demostrada. La seua força va entregar a Joacim a Nabucodonosor i ella va imposar les seues idees en la ment dels homes que afavoririen el seu projecte.

Donen 2.21 Ell és qui canvia els temps i les circumstàncies, el que derroca i estableix reis, el que dóna saviesa als savis, i ciència als entesos.

21a- Aquest versicle expressa clarament totes les raons per a creure en i en Déu. Nabucodonosor eventualment es convertirà quan s'adone plenament d'aquestes coses.

Donen 2.22 Ell revela el profund i l'amagat, coneix el que està en les tenebres, i la llum roman amb ell.

22a- El diable també pot revelar el profund i l'oculte, però la llum no està en ell. Ho fa per a seduir i allunyar als humans del Déu vertader qui, en fer-lo, actua per a salvar als seus triats revelant-los els paranys mortals tendits pels dimonis condemnats a les tenebres terrestres, des de la victòria de Jesucrist sobre el pecat. i mort.

Donen 2.23 Déu dels meus pares, et glorifique i lloe, perquè m'has donat saviesa i força, i m'has fet saber el que t'hem demanat, que ens has revelat el secret del rei.

23a- La saviesa i la força estaven en Déu, en l'oració de Daniel, i Déu li les va donar. Veiem en aquesta experiència que es compleix el principi ensenyat per Jesús: “ demaneu i se us donarà ”. Però queda clar que per a obtindre aquest resultat, la lleialtat del sol·licitant ha de superar totes les proves. La força rebuda per Daniel prendrà forma actuant sobre el pensament del rei, qui es veurà sotmés a una prova evident i innegable que l'obligarà a admetre l'existència del Déu de Daniel desconegut per a ell i el seu poble fins llavors.

Donen 2.24 Després d'això Daniel va ser a Arjoc, a qui el rei havia manat destruir als savis de Babilònia; i va ser i li va parlar així: No destruïsquies als savis de Babilònia! Porta'm davant el rei i li donaré l'explicació.

24a- L'amor diví es llig en Daniel que pensa a obtindre vida per als savis pagans. Es tracta també d'un comportament que testimonia a Déu la seua bondat i compassió, en un estat d'ànim de perfecta humilitat. Déu pot quedar satisfet, el seu serf el glorifica per les obres de la seua fe.

Donen 2.25 Arjoc va portar ràpidament a Daniel davant el rei, i li va parlar així: He trobat entre els captius de Judà un home que donarà explicació al rei.

25a- Déu té al rei en gran angoixa, i la mera perspectiva d'obtindre la resposta que tant desitja farà que la seua ira s'aplaque immediatament.

Donen 2.26 I el rei va respondre i va dir a Daniel, el nom del qual era Beltsasar: Pots mostrar-me el somni que vaig tindre, i la seua explicació?

26a- El nom pagà que se li dóna no canvia res. És Daniel i no Beltsasar qui li donarà la resposta esperada.

Donen 2.27 Daniel va respondre en presència del rei i va dir: El que el rei pregunta és un secret, que els savis, els astròlegs, els mags i els endevins, no poden revelar al rei.

27a- Daniel intercedeix a favor dels savis. El que el rei els demanava estava fóra del seu abast.

Donen 2.28 Però hi ha un Déu en el cel que revela els secrets, i que ha fet saber al rei Nabucodonosor el que succeirà al final dels temps. Aquest és el teu somni i les visions que vas tindre en el teu llit.

28a- Aquest començament de l'explicació farà que Nabucodonosor estiga atent, perquè el tema del futur sempre ha turmentat i angoixat als homes, i la perspectiva d'obtenir respostes sobre aquest tema és apassionant i reconfortant. Daniel dirigeix l'atenció del rei al Déu vivent invisible, la qual cosa resulta sorprenent per al rei que adorava a deïtats materialitzades.

Donen 2.29 En el teu llit, oh rei, t'han pujat pensaments sobre el que serà després d'aquest temps; i el que revela els secrets us ha fet saber el que succeirà.

Donen 2.30 Si aquest secret m'ha sigut revelat, no és perquè hi ha en mi saviesa major que la de tots els vivents; però és perquè es done l'explicació al rei, i perquè tu conegues els pensaments del teu cor.

30a- no és que hi haja en mi una saviesa superior a la de tots els vivents; però és perquè se li done l'explicació al rei

Perfecta humilitat en acció. Daniel es fa a un costat i li diu al rei que aquest Déu invisible està interessat en ell; aquest Déu més poderós i eficaç que aquells als qui ha servit fins llavors. Imagine l'efecte d'aquestes paraules en la seua ment i cor.

30b- i conèixer els pensaments del teu cor

En la religió pagana s'ignoren les normes del bé i del mal del Déu vertader. Els reis mai són qüestionats, perquè són temuts i temuts perquè el seu poder és gran. El descobriment del Déu vertader permetrà a Nabucodonosor descobrir gradualment els seus defectes de caràcter; el que ningú haguera tingut l'audàcia de fer entre el seu poble. La lliçó també està dirigida a nosaltres: només podem conèixer els pensaments del nostre cor si Déu actua en la nostra consciència.

Donen 2.31 Oh rei, vas mirar i vist una gran imatge; aquesta estàtua era immensa i d'extraordinària esplendor; Ella es va presentar davant teu i el seu aspecte era terrible.

31a- vist una gran estàtua; Aquesta estàtua era immensa i d'extraordinària esplendor.

L'estàtua il·lustrarà les successions dels grans imperis terrenals que se succeiran fins al retorn en glòria de Jesucrist, d'ací la seua immensa aparença . La seua esplendor és el dels successius governants coberts de riqueses, glòria i honors rendits pels homes.

31b- ella estava davant de tu, i el seu aspecte era terrible.

El futur profetitzat per l'estàtua està davant del rei i no darrere d'ell. El seu aspecte terrible profetitza les multituds de morts humanes que provocaran, les guerres i les persecucions que caracteritzaran la història humana fins a la fi del món; els governants caminen sobre cadàvers.

Donen 2.32 El cap d'aquesta imatge era d'or pur; el seu pit i els seus braços eren de plata; el seu ventre i les seues cuixes eren de bronze;

32a- El cap d'aquesta estàtua era d'or pur.

Daniel ho confirmarà en el versicle 38, el cap d'or és el mateix rei Nabucodonosor. Aquest símbol el caracteritza perquè primer es convertirà i servirà amb fe al vertader Déu creador. L'or és el símbol de la fe purificada en 1 Pedro 1:7 . El seu llarg regnat marcarà la història religiosa i justificarà el seu esment en la Bíblia. A més, constitueix el cap de la construcció de les successions de governants terrenals. La profecia comença en el primer any del seu regnat en -605.

32b- el seu pit i els seus braços eren de plata

La plata té menys valor que l'or. S'altera, l'or roman inalterable. Assistim a una degradació dels valors humans que segueix la descripció de l'estàtua de dalt a baix. A partir de - 539, l'imperi dels medos i els perses succeirà a l'imperi caldeu.

32c- el seu ventre i les seues cuixes eren de bronze

El llautó també té menys valor que la plata. És un aliatge de metall a base de coure. Es deteriora terriblement i canvia d'aparença amb el temps. També és més dur que la plata, i al seu torn més dur que l'or, que per si sol continua sent molt mal·leable. La sexualitat està en el centre de la imatge triada per Déu, però també és imatge de la reproducció humana. L'imperi grec, perquè ho és, resultarà molt prolífic, donant a la humanitat la seua cultura pagana que continuarà fins a la fi del món. Les estàtues gregues de llautó fos i fos seran admirades fins al final. La nuesa del cos es revela i la seua moral depravada és il·limitada; aquestes coses fan de l'imperi grec un símbol típic del pecat que perdurarà a través dels segles i mil·lennis fins al retorn de Crist. En Dan.11.21 al 31, el rei grec Antíoc 4 conegut com Epífanes, perseguidor del poble jueu durant "7 anys" entre - 175 i - 168, serà presentat com una mena del perseguidor papal a qui precedeix en el relat profètic d'aquest capítol. Aquest versicle 32 va agrupar i va evocar successivament els imperis que van conduir a l'imperi romà.

Donen 2.33 les seues cames de ferro; els seus peus, en part de ferro i en part de fang cuit.

33a- les seues cames, de ferro

Com a quart imperi profetitzat, el de Roma es caracteritza pel màxim enduriment representat pel ferro. També és el metall més comú que s'oxida, s'oxida i es destrueix. Ací novament la deterioració es confirma i va en augment. Els romans són politeistes; adopten els déus dels enemics vençuts. Així és com el pecat grec s'estendrà, a través de la seua extensió, a tots els pobles del seu imperi.

33b- els seus peus, en part ferro i en part fang cuit

En aquesta fase, una part d'argila afebleix aquesta dura dominació. L'explicació és simple i històrica. En 395, l'Imperi Romà es va dissoldre i després els deu dits dels peus de l'estàtua aconseguirien l'establiment de deu regnes cristians independents, però tots posats sota la supervisió religiosa del bisbe de Roma, que es convertiria en Papa a partir de 538. Aquests deu reis són esmentat en Dan.7:7 i 24.

Donen 2.34 Mentre miràveu, va caure una pedra sense mà, i va colpejar els peus de ferro i de fang cuit de la imatge, i els va esmicolar.

34a- La imatge de la pedra que colpeja està inspirada en la pràctica de la mort per lapidació. Aquesta era la norma per a l'execució de pecadors culpables en l'antic Israel. Aquesta pedra, per tant, ve a apedregar als pecadors terrenals. L'última plaga de la ira de Déu serà la calamarsa segons Apocalipsi 16.21. Aquesta imatge profetitza l'acció de Crist contra els pecadors en el moment del seu gloriós retorn diví. En Zac.3:9, l'Esperit li dóna a Crist la imatge d'una pedra, la principal a la cantonada, aquella amb la qual Déu comença la construcció del seu edifici espiritual: Perquè heus ací, la pedra que vaig posar davant de Josué, hi ha set ulls en aquesta pedra; heus ací, jo mateix gravaré el que en ella estiga gravat, diu Jehová dels exèrcits; i llevaré la iniquitat d'aquesta terra en un dia. Després llegim en Zac.4:7: Qui eres tu, gran muntanya, davant de Zorobabel? Seràs suavitzat. Posarà la pedra principal entre aclamacions: Gràcia, gràcia per a ella! En aquest mateix lloc, en els versos 42 i 47, llegim: Em va dir: Què veus? Vaig respondre: Mire, i heus ací un candelero tot d'or, i un pitxer damunt, i que sosté set llums, i set candelabros per als llums que estan en la part superior del candelero ; ... Perquè els que van menysprear el dia dels començaments febles s'alegraran quan vegem el nivell a la mà de Zorobabel. Aquests set són els ulls del Senyor, que recorren tota la terra . Per a confirmar aquest missatge, trobarem en Apocalipsi 5:6, aquesta imatge, en la qual els set ulls de la pedra i el candelero s'atribueixen al Corder de Déu, és a dir, a Jesucrist: I vaig veure enmig del tron i els quatre éssers vivents i enmig dels ancians, un corder que era allí com immolat. Tenia set banyes i set ulls, que són els set esperits de Déu enviats per tota la terra. El judici dels pobles pecadors el realitza Déu en persona, no intervé cap mà humana.

Donen 2.35 Llavors el ferro, el fang cuit, el bronze, la plata i l'or es van esmicolar junts, i van quedar com tamo que s'escapa de l'era de l'estiu; el vent se'ls va emportar i no es va trobar rastre d'ells. Però la pedra que va colpejar la imatge es va convertir en una gran muntanya que va omplir tota la terra.

35a- Llavors el ferro, el fang cuit, el bronze, la plata i l'or van ser esmicolats junts, i van quedar com tamo que s'escapa de l'era a l'estiu; el vent se'ls va emportar i no es va trobar rastre d'ells.

Al retorn de Crist, els descendents dels pobles simbolitzats per l'or, la plata, el bronze, el ferro i el fang cuit van quedar tots en els seus pecats i dignes de destrucció per ell, i la imatge profetitza aquesta anihilació.

35b- Però la pedra que va colpejar la imatge es va convertir en una gran muntanya, i va omplir tota la terra

L'Apocalipsi revelarà que aquest anunci només es complirà completament després dels mil anys del judici celestial, amb la instal·lació dels triats en la terra renovada, en Apocalipsi 4, 20, 21 i 22.

Donen 2.36 Est és el somni. Donarem l'explicació davant el rei.

36a- El rei finalment escolta el que va somiar. Semblant resposta no es pot inventar, perquè era impossible enganyar-ho. Per tant, qui li descriu aquestes coses ha rebut la mateixa visió. I respon també a la petició del rei mostrar capaç d'interpretar les imatges i donar el seu significat.

Donen 2.37 Oh rei, tu eres rei de reis, perquè el Déu del cel t'ha donat domini, poder, força i glòria;

37a- Realment aprecie aquest versicle on veiem a Daniel parlant informalment amb el rei poderós, la qual cosa cap home s'atreviria a fer en els nostres dies pervertits i corruptes. El discurs informal no és insultant, Daniel sent respecte pel rei caldeu. La tuinalidad és només la forma gramatical utilitzada per un subjecte aïllat que s'expressa davant un únic tercer. I "per molt gran que siga el rei, no és menys un home", com va saber dir en la seua època l'actor Molière. I la deriva dels vots injustificats va nàixer en la seua època amb Luis 14 , l'orgullós "rei sol".

37b- Oh rei, tu eres el rei de reis, perquè el Déu del cel t'ha donat l'imperi

Más que respecte, Daniel porta al rei un reconeixement celestial que ell desconeixia. De fet, el Rei de reis celestial dóna fe d'haver construït al Rei de reis terrenal. Governar als reis constitueix el títol imperial. El símbol de l'imperi són " les ales de l'àguila " que el caracteritzaran com el primer imperi en Dan.7.

37c- potència,

Designa el dret a dominar a les multituds i es mesura en quantitat, és a dir, en massa.

Pot fer girar el cap i omplir d'orgull a un rei poderós. El rei a vegades cedirà a l'orgull i Déu el sanarà a través d'una severa prova d'humiliació revelada en Dan.4. Ha d'acceptar la idea que no va obtindre el seu poder per les seues pròpies forces, sinó perquè el Déu vertader li ho va donar. En Dan.7, aquest poder prendrà la imatge simbòlica de l'Ós dels medos i perses.

El poder, obtingut, a vegades, en sentir un buit en si mateixos i en les seues vides, els homes se suïciden. El poder et fa fantasiar amb obtindre una gran felicitat que no arriba. "Tot nou, tot bonic", diu el refrany, però aquesta sensació a penes dura. En la vida moderna, artistes canviats de nom, admirats i enriquits acaben suïcidar malgrat un èxit aparent, enlluernador i gloriós.

37d- força

Designa l'acció, la pressió sota pressió que fa doblegar a l'oponent en una baralla. Però aquesta lluita es pot lliurar contra un mateix. Després parlem de força de caràcter. La força es mesura en qualitat i eficiència.

També té el seu símbol: el lleó segons Judges 14.18: “ el que és més fort que el lleó, la qual cosa és més dolç que la mel ”. La força del lleó està en els seus músculs; els de les seues potes i arpes però sobretot els de la seua boca que agarra i asfíxia a les seues víctimes abans de devorar-les. La revelació desviada d'aquesta resposta a l'enigma plantejat als filisteus per Sansón es convertirà en la conseqüència d'una acció de força incomparable de la seua part contra ells.

37- i glòria .

Aquesta paraula canvia de significat en les seues concepcions terrestre i celestial. Nabucodonosor va obtenir glòria humana fins a aquesta experiència. El plaer de dominar i decidir la destinació de totes les criatures de la terra. Li resta descobrir la glòria celestial que Jesucrist obtindrà fer a si mateix, Maestro i Senyor, serf dels seus serfs. Per a la seua salvació, eventualment acceptarà aquesta glòria i les seues condicions celestials.

Donen 2.38 Ell ha entregat a la teua mà, onsevulla que habiten, als fills dels homes, i a les bèsties del camp, i als ocells del cel, i t'ha posat senyor sobre tots ells: tu eres el que eres. el cap daurat.

38a- Aquesta imatge serà utilitzada per a designar a Nabucodonosor en Dan.4:9.

38b- tu eres el cap d'or.

Aquestes paraules mostren que Déu sap per endavant les decisions que prendrà Nabucodonosor. Aquest símbol, el cap d'or , profetitza la seua futura santificació i la seua elecció per a la salvació eterna. L'or és el símbol de la fe purificada segons 1 Pedro 1:7: perquè la prova de la vostra fe, més preciosa que l'or corruptible (que no obstant això és provat pel foc), resulte en lloança, glòria i honra, quan Jesucrist aparega. . L'or , aquest metall mal·leable , és la imatge d'aquest gran rei que es deixa transformar per l'obra del Déu creador.

Donen 2.39 Després de tu s'alçarà un altre regne, menor que el teu; després un tercer regne, que serà de bronze, i governarà sobre tota la terra;

39a- Amb el temps, la qualitat humana es deteriorarà; la plata del pit i dels dos braços de l'estàtua és menor que l'or del cap. Com Nabucodonosor, Darío el medo es convertirà, Ciro 2 el persa també segons Esd.1:1 al 4, estimant tots també a Daniel; i després d'ells Darío el persa i Artajerjes 1 segons Esd.6 i 7. En les proves, s'alegraran de veure al Déu dels jueus acudir en ajuda dels seus.

39b- després un tercer regne, que serà de bronze, i que governarà sobre tota la terra.

Ací la situació per a l'imperi grec es deteriora greument. El llautó, el símbol que el representa, designa la impuresa, el pecat . L'estudi de Dan.10 i 11 ens permetrà entendre per què. Però ja està en qüestió la cultura del poble com a inventora de la llibertat republicana i totes les seues desviacions perverses i corruptes que segons el principi no tenen límit, per això Déu diu en Pro.29:18: Quan no hi ha revelació , el poble està sense restriccions; Felix si guarda la llei!

Donen 2.40 Hi haurà un quart regne, fort com el ferro; així com el ferro trenca i tot el trenca, així ell trençarà i tot el trençarà, com el ferro que tot el parteix en trossos.

40a- La situació empitjora amb aquest quart regne que és el de Roma que dominarà els imperis anteriors i adoptarà totes les seues divinitats, de manera que acumularà totes les seues característiques negatives aportant una novetat, una disciplina fèrria de duresa implacable. Això ho fa tan efectiu que cap país pot resistir-lo; tant és així que el seu imperi s'estendrà des d'Anglaterra en l'oest fins a Babilònia en el costat oriental. El ferro és veritablement el seu símbol, des de les seues espases de doble tall, les seues armadures i els seus escuts, de manera que, en atacar, l'exèrcit adopta l'aparença d'una closca estarrufada de puntes de llança, formidablement eficaç contra els atacs desordenats i dispersos dels seus enemics .

Donen 2.41 I com has vist els peus i els dits, en part de fang de terrissaire, i en part de ferro, aquest regne serà dividit; però hi haurà en ell una mica de la força del ferro, perquè vist ferro mesclat amb fang.

41a- Daniel no ho especifica però la imatge parla. Els peus i els dits dels peus representen una fase dominant que succeirà a l'imperi romà pagà representat pel ferro . Dividit, aquest imperi romà es convertirà en el camp de batalla dels xicotets regnes formats després de la seua desintegració. L'aliança del ferro i el fang no crea força, sinó divisió i feblesa. Llegim argila de terrissaire . El terrissaire és Déu segons Jer.18:6: No puc jo actuar amb vosaltres com aquest terrissaire, oh casa d'Israel? diu el Senyor. Heus ací, com el fang a la mà del terrissaire, així sou vosaltres a la meua mà, oh casa d'Israel. Aquest fang és el component pacífic de la humanitat del qual Déu selecciona als seus triats i els converteix en gots d'honor.

Donen 2.42 I com els dits dels peus eren en part de ferro i en part de fang cuit, així aquest regne serà en part forta i en part fràgil.

42a- Observa que el ferro romà va continuar fins a la fi del món, encara que l'Imperi Romà va perdre la seua unitat i el seu domini l'any 395. L'explicació radica en la seua represa del domini per la seducció religiosa de la fe catòlica romana. Això es va deure al suport armat brindat per Clodoveo i els emperadors bizantins al bisbe de Roma cap a l'any 500. Van construir el seu prestigi i el seu nou poder papal que el va convertir, però només als ulls dels homes, en el líder terrenal de l'església cristiana. des de 538.

Donen 2.43 Heu vist ferro mesclat amb fang, perquè seran mesclats per aliances humanes; però no s'uniran entre si, com no es combina el ferro amb el fang.

43a- Els dits dels peus, deu en número , es convertiran en deu banyes en Dan.7:7 i 24. Després del cos, i els peus, representen a les nacions cristianes occidentals d'Europa en el temps final, és a dir, nostre era. En denunciar les aliances hipòcrites de les nacions europees, Déu va revelar fa 2.600 anys la fragilitat dels acords que uneixen als pobles de l'Europa actual, precisament units sobre la base dels "Tractats de Roma".

Donen 2.44 En els dies d'aquests reis el Déu del cel alçarà un regne que mai serà destruït, ni passarà sota el domini d'un altre poble; ell infringirà i destruirà tots aquests regnes, i ell mateix romandrà per sempre.

44a- En temps d'aquests reis

La cosa està confirmada, els deu dits són contemporanis del retorn gloriós de Crist.

44b- el Déu del cel alçarà un regne que mai serà destruït

La selecció dels triats es fa sota el nom de Jesucrist des del seu ministeri, durant la seua primera vinguda a la terra, per a expiar els pecats d'aquells als qui salva. Però durant els dos mil anys que van seguir a aquest ministeri, aquesta selecció es va realitzar en humilitat i persecució del camp diabòlic. I des de 1843, aquells als qui Jesús salva són pocs, com ho confirmarà l'estudi de Dan.8 i 12.

Els 6000 anys del temps de selecció dels triats arriben a la seua fi, el seté mil·lenni obri el dissabte de l'eternitat només als triats redimits per la sang de Jesucrist des d'Adán i Eva. Tots hauran sigut seleccionats per la seua fidelitat perquè Déu porta amb si als humans fidels i obedients, entregant al diable, als seus àngels rebels i als humans desobedients a la completa destrucció de les seues ànimes.

44c- i que no passarà sota el domini d'un altre poble

Perquè posa fi a les dominacions i successions humanes terrestres.

44d- ell farà fallida i destruirà tots aquests regnes, i ell mateix perdurarà per sempre

L'Esperit explica el significat que li dóna a la paraula fi; significat absolut. Hi haurà una eliminació de tota la humanitat. I Apocalipsi 20 ens revelarà el que succeirà durant el seté mil·lenni . Descobrirem així el programa planejat per Déu. En la terra desolada, el diable estarà presoner, sense companyia celestial ni terrenal. I en el cel, durant 1000 anys, els triats jutjaran als impius morts. Al final d'aquests 1000 anys, els malvats ressuscitaran per al judici final. El foc que els destruisca purificarà la terra que Déu farà nova glorificant-la per a acollir el seu tron i als seus triats redimits. La imatge de la visió resumeix, per tant, accions més complexes que l'Apocalipsi de Jesucrist revelarà.

Donen 2.45 Això ho indica la pedra que vist caure de la muntanya sense l'ajuda de cap mà, i que va esmicolar el ferro, el bronze, el fang cuit, la plata i l'or. El gran Déu ha fet saber al rei el que succeirà després d'això. El somni és cert i la seua explicació és segura.

45a- Finalment, després de la seua vinguda, sent Crist simbolitzat per la pedra , el judici celestial de mil anys i la seua execució del judici final, en la terra nova restaurada per Déu, prendrà forma i lloc la gran muntanya anunciada en la visió. per al.

Donen 2.46 Llavors el rei Nabucodonosor es va prostrar sobre el seu rostre i va adorar a Daniel, i va manar que li oferiren sacrificis i encens.

46a- Encara pagà, el rei reacciona segons la seua naturalesa. Havent rebut de Daniel tot el que havia demanat, es va prostrar davant ell i va complir els seus compromisos. Daniel no s'oposa a les accions idòlatres que practica cap a ell. Encara és massa prompte per a contradir-ho i qüestionar-ho. El temps, que pertany a Déu, farà el seu treball.

Donen 2.47 I el rei va parlar a Daniel, dient: Veritablement el teu Déu és Déu de déus i Senyor de reis, i ell revela secrets, ja que tu has pogut descobrir aquest secret.

47a- Est va ser el primer pas del rei Nabucodonosor cap a la seua conversió. Mai podrà oblidar aquesta experiència que ho obliga a admetre que Daniel està en relació amb el Déu vertader, de fet, el Déu dels déus i el Senyor dels reis . Però el seguici pagà que l'ajuda retardarà la seua conversió. Les seues paraules donen testimoniatge de l'eficàcia de l'obra profètica. El poder de Déu per a dir per endavant el que succeirà col·loca a l'home normal contra el mur d'evidència convincent davant la qual el triat cedeix i el caigut resisteix.

Donen 2.48 Llavors el rei va alçar a Daniel i li va donar molts i rics presents; li va donar comandament sobre tota la província de Babilònia i ho va nomenar governant suprem sobre tots els savis de Babilònia.

48a- Nabucodonosor va actuar amb Daniel de la mateixa manera que Faraó havia fet abans que ell amb José. Quan són intel·ligents i no obstinadament tancats i bloquejats, els grans líders saben apreciar els serveis d'un servidor que aporta valuoses qualitats. Ells i el seu poble són beneficiaris de les benediccions divines que reposes sobre els seus triats. Per tant, la saviesa del Déu vertader beneficia a tots.

Donen 2.49 Daniel va demanar al rei que entregara l'administració de la província de Babilònia a Sadrac, Mesac i Abed-nego. I Daniel estava en la cort del rei.

49a- Aquests quatre joves es distingien, per la seua actitud particularment fidel cap a Déu, dels altres joves jueus que van arribar amb ells a Babilònia. Després d'aquesta prova que podria haver arribat a ser dramàtica per a tots, apareix l'aprovació del Déu viu. Veiem així la diferència que Déu fa entre els qui li serveixen i els qui no li serveixen. Eleva als seus funcionaris electes que s'han mostrat dignes, públicament, davant els ulls de tot el poble.

Daniel 3

Donen 3:1 El rei Nabucodonosor va fer una imatge d'or de seixanta colzes d'alt i sis colzes d'ample. La va instal·lar a la vall de Dura, a la província de Babilònia.

3a- El rei va ser convençut però encara no convertit pel Déu viu de Daniel. I la megalomania encara ho caracteritza. Els adults que ho envolten ho encoratgen en aquest camí com el fa la rabosa de la rondalla amb el corb, l'adoren i el veneren com a un déu. A més, el rei acaba comparar amb un déu. Cal dir que en el paganisme la deriva és fàcil perquè les altres falses deïtats estan immòbils i congelades en forma d'estàtues mentre que ell, el rei, estant viu, ja és superior a elles. Però quin mal s'empra aquest or en l'elevació d'una estàtua! Evidentment, la visió anterior encara no ha donat fruits. Potser fins i tot els honors que el Déu dels déus li va mostrar van ajudar a mantindre i fins i tot fer créixer el seu orgull. L'or, símbol de la fe purificada per la prova segons 1 Pedro 1,7, ajudarà a revelar la presència d'aquesta mena de fe sublim en els tres companys de Daniel, en la nova experiència narrada en aquest capítol. Aquesta és una lliçó que Déu dirigeix en particular als seus triats en l'últim judici adventista quan un decret de mort profetitzat en Apocalipsi 13.15 estarà a punt de llevar-los la vida.

Donen 3:2 El rei Nabucodonosor va convocar als sàtrapes, als majordoms, als governadors, als jutges principals, als tresorers, als escribes, als jutges i a tots els magistrats de les províncies, perquè vingueren a la dedicació de la imatge que el rei Nabucodonosor havia alçat.

2a- A diferència de la prova de Daniel en Dan.6, l'experiència no es deu a les conspiracions del poble que envolta al rei. Ací és el fruit de la seua personalitat el que es revela.

Donen 3:3 Llavors es van reunir els sàtrapes, els majordoms, els governadors, els jutges principals, els tresorers, els escribes, els jutges i tots els magistrats de les províncies, per a dedicar la imatge que el rei Nabucodonosor havia alçat. Es van parar davant la imatge que Nabucodonosor havia erigit.

Donen 3:4 I un herald va clamar a gran veu: Això és el que us manen, pobles, nacions i homes de tota llengua!

Donen 3:5 Quan sents el so de la trompeta, de la flauta, de la guitarra, del sambuque, del saltiri, de la gaita i de tota classe d'instruments musicals, llavors et prostraràs i adoraràs l'estàtua d'or que va erigir el rei Nabucodonosor.

5a- En el moment en què escoltes el so de la trompeta

El senyal del judici serà donada pel so de la trompeta , així com el retorn de Jesucrist està simbolitzat en Apocalipsi 11.15 pel so de la setena trompeta , i els sis càstigs anteriors també estan simbolitzats per les trompetes.

5b- et prostraràs

La prostració és la forma física d'honor rendit. En Apocalipsi 13.16, Déu ho simbolitza per la mà dels homes que rebran la marca de la bèstia, la qual consisteix a practicar i honrar el dia del sol pagà que va reemplaçar al sant i diví dissabte .

5c- i t'encantarà

L'adoració és la forma mental d'honar. En Apocalipsi 13.16, Déu ho representa a través del front de l'home que rep la marca de la bèstia .

Aquest versicle ens permet descobrir les claus d'aquests símbols citats en l'Apocalipsi de Jesucrist. El front i la mà de l'home resumeixen els seus pensaments i les seues obres i entre els triats, aquests símbols reben el segell de Déu en contraposició a la marca de la bèstia , identificada amb el "diumenge" del catolicisme romà, acceptat i sostingut pels protestants des de la seua entrada en l'aliança ecumènica.

Tota l'organització d'aquesta mesura imposada pel rei Nabucodonosor serà renovada en la fi del món en la prova de la fidelitat al dissabte del Déu creador. Cada dissabte, la negativa dels triats a treballar testificarà la seua resistència a la llei dels homes. I el diumenge, la seua negativa a participar en el culte comú impost els identificarà com a rebels dels quals cal desfer. Llavors es pronunciarà una sentència de mort. El procés serà, per tant, perfectament coherent amb el que viuran els tres companys de Daniel, plenament beneïts per Déu per la seua fidelitat ja demostrada.

No obstant això, abans de la fi del món, aquesta lliçó va ser oferida, primer, als jueus de l'antiga aliança que van ser sotmesos a una prova similar entre – 175 i – 168, perseguits fins a la mort pel rei grec Antíoc 4 conegut com Epífanes. I Donen.11 atestarà que certs jueus fidels van preferir ser assassinats abans que cometre una abominació davant el seu vertader Déu. Perquè en aquells dies Déu no va intervindre per a salvar-los miraculosament, com tampoc ho va fer posteriorment amb els cristians assassinats per Roma.

Donen 3:6 El que no es prostre i adore, immediatament serà llançat en un forn de foc.

6a- Per als companys de Daniel, l'amenaça és el forn de foc . Aquesta amenaça de mort és la imatge del decret de mort final. Però hi ha una diferència entre les dues experiències del principi i la del final, perquè al final, el forn de foc serà el càstig del judici final dels agressors perseguidors dels sants triats de Déu.

Donen 3:7 Per tant, quan tots els pobles van sentir el so de la trompeta, i de la flauta, i de la guitarra, i del sambuque, i del saltiri, i de tot instrument de música, tots els pobles, les nacions i els pobles de totes les llengües Es va prostrar i va adorar l'estàtua d'or que el rei Nabucodonosor havia alçat.

7a- Aquest comportament de submissió quasi general i unànime de les masses a les lleis i ordenances humanes profetitzava encara el seu comportament en el moment de l'última prova de la fe terrestre. L'últim govern universal de la terra serà obeït amb el mateix temor.

Donen 3:8 En aquesta ocasió, i al mateix temps, van vindre uns calfaments i van acusar els jueus.

8a- Els triats de Déu són el blanc de la ira del diable que domina totes les ànimes que Déu no reconeix com els seus triats. En la terra, aquest odi diabòlic es materialitza en forma de gelosia i, al mateix temps, d'un gran odi. Se'ls considera llavors responsables de tots els mals que pateix la humanitat, encara que és el contrari el que explica aquests mals que no són més que conseqüències de l'absència de la seua protecció per part de Déu. Els qui odien als funcionaris electes tramen complots per a convertir-los en l'execració popular de la qual cal desfer matant-los.

Donen 3:9 Ells van respondre i van dir al rei Nabucodonosor: Oh rei, viu per sempre!

9a- Els agents del diable entren en escena, la trama s'aclareix.

Donen 3.10 Tu has donat manament que tot el que sent el so de la trompeta, de la flauta, de la guitarra, del sambuque, del saltiri, de la gaita i de tota classe d'instruments, es prostre i adore la imatge d'or. ,

10a- Recorden al rei les seues pròpies paraules i l'ordre de la seua autoritat real a la qual s'exigeix obediència.

Donen 3.11 i el que no es prostre i adore, serà llançat en un forn de foc.

11a- Es recorda també l'amenaça de mort; el parany es tanca sobre els sants triats.

Donen 3.12 Ara hi ha jueus als qui has confiat l'administració de la província de Babilònia, Sadrac, Mesac i Abed-nego, homes que no et tenen en consideració, oh rei; No serveixen als teus déus, ni adoren la imatge d'or que has alçat.

12a- La cosa era previsible, sent confiats els alts càrrecs a jueus estrangers, la pèrfida gelosia encesa havien de manifestar el seu fruit d'odi assassine. I així, els triats de Déu són assenyalats i condemnats per la venjança popular.

Donen 3.13 Llavors Nabucodonosor, enutjat i enutjat, va ordenar que portaren a Sadrac, Mesac i Abed-nego. I aquests homes van ser portats davant el rei.

13a- Recorda que aquests tres homes van obtindre de Nabucodonosor els més alts càrrecs en el seu regne, perquè li semblaven més savis, més intel·ligents que els del seu poble. Per això el seu estat de " irritació i fúria " explicarà el seu oblit momentani de les seues qualitats excepcionals.

Donen 3.14 Va respondre Nabucodonosor i els va dir: És prudent, Sadrac, Mesac i Abednego, no servir als meus déus i adorar la imatge d'or que tinc enlaire?

14a- Ni tan sols espera al fet que responguen a la seua pregunta: Estàs desobeint les meues ordres deliberadament?

Donen 3.15 Ara prepara't, i quan sentes el so de la trompeta, de la flauta, de la guitarra, del sambuque, del saltiri, de la gaita i de tota classe d'instruments, et prostraràs i adoraràs la imatge. que he fet; si no ho adoreu, immediatament sereu llançats enmig d'un forn de foc. I qui és el déu que us deslliurará de la meua mà?

15a- En adonar de sobte de l'útils que li són aquests homes, el rei està disposat a oferir-los una nova oportunitat obeint la seua ordre imperial universal.

La pregunta formulada rebrà una resposta inesperada del Déu vertader a qui Nabucodonosor sembla haver oblidat, portat per les activitats de la seua vida imperial. A més, no hi ha res que establisca la data de l'assumpte.

Donen 3.16 Sadrac, Mesac i Abednego van respondre al rei Nabucodonosor: No és necessari que et responguem sobre aquest assumpte.

16a- Aquestes paraules aquestes al rei més poderós del seu temps semblen escandaloses i irreverents, però aquests homes que les van dir no són gent rebel. Al contrari, constitueixen models d'obediència al Déu viu, a qui han decidit fermament romandre fidels.

Donen 3.17 Heus ací el nostre Déu a qui servim pot deslliurar-nos del forn de foc, i de la teua mà, oh rei, ens lliurará.

17a- A diferència del rei, els fidels triats van retindre les proves que Déu els va donar per a demostrar que estava amb ells en la prova de la visió. En associar aquesta experiència personal amb els gloriosos records del seu poble alliberat dels egipcis i la seua esclavitud, per aquest mateix Déu fidel, porten l'audàcia fins al punt de desafiar al rei. La seua determinació és total, fins i tot a costa de la mort. Però l'Esperit els fa profetitzar la seua intervenció: ell ens deslliurará de la teua mà, oh rei .

Donen 3.18 En cas contrari, sap, oh rei, que no servirem als teus déus, ni adorarem l'estàtua d'or que has erigit.

18a- I en el cas que l'ajuda de Déu no arribe, és millor que muiren com a fidels triats que sobreviure com a traïdors i covards. Aquesta fidelitat es trobarà en la prova imposada pel perseguidor grec en – 168. I després, durant tota l'era cristiana entre els vertaders cristians que fins a la fi del món no confondran la llei de Déu amb la llei dels homes malvats.

Donen 3.19 Llavors Nabucodonosor es va omplir d'ira i va canviar de rostre, tornant el seu rostre contra Sadrac, Mesac i Abed-nego. Va parlar de nou i va ordenar que es calfara el forn set vegades més del que cal.

19a- Ha d'entendre que aquest rei mai durant la seua vida va veure ni va escoltar a ningú oposar a les seues decisions; el que justifica la seua fúria i el canvi en l'aparença del seu rostre . El diable entra en ell per a portar-lo a matar als triats de Déu.

Donen 3.20 Llavors va manar a alguns dels soldats més forts del seu exèrcit que lligaren a Sadrac, Mesac i Abednego, i els llançaren en el forn de foc.

Donen 3.21 I aquests homes van ser lligats en els seus calçons, les seues túniques, els seus mantells i els seus altres vestits, i van ser llançats enmig del forn de foc.

21a- Tots aquests materials esmentats són combustibles igual que els seus cossos carnals.

Donen 3.22 Com l'ordre del rei era severa, i el forn estava extraordinàriament calent, la flama va matar als homes que havien tirat en ell a Sadrac, Mesac i Abed-nego.

22a- La mort d'aquests homes testifica l'eficàcia mortífera del foc d'aquest forn.

Donen 3.23 I aquests tres homes, Sadrac, Mesac i Abed-nego, van caure lligats enmig del forn de foc.

23a- S'executa l'ordre del rei, matant fins i tot als seus propis servidors.

Donen 3.24 Llavors el rei Nabucodonosor va tindre por i es va alçar ràpidament. I ell va respondre i va dir als seus consellers: No hem tirat a tres homes lligats enmig del foc? Ells van respondre al rei: Certament, oh rei!

24a- El rei de reis del seu temps no pot creure el que veu. El que veu està més enllà de la imaginació humana. Sent la necessitat de tranquil·litzar preguntant als qui li envolten si l'acció de llançar a tres homes al foc del forn és una realitat. I aquests li confirmen la cosa: És cert, oh rei!

Donen 3.25 Ell va respondre i va dir: Bé, veig a quatre homes sense lligams, caminant enmig del foc, i sense patir cap mal; i la figura del quart s'assembla a la d'un fill dels déus.

25a- Sembla que només el rei va tindre la visió del quart personatge que el va terroritzar. La fe exemplar dels tres homes és honrada i resposta per Déu. En aquest foc, el rei pot distingir als homes i veu una figura de llum i foc al costat d'ells. Aquesta nova experiència supera a la primera. Encara se li prova la realitat del Déu viu.

25b- i la figura del quart s'assembla a la d'un fill dels déus

L'aparença d'aquest quart personatge és tan diferent a la dels homes que el rei l'identifica amb un fill dels déus . L'expressió és feliç perquè efectivament es tracta d'una intervenció directa de qui serà per als homes, el Fill de Déu i el Fill de l'home , Jesucrist.

Donen 3.26 Llavors Nabucodonosor es va acostar a l'entrada del forn de foc i, parlant, va dir: Sadrac, Mesac i Abed-nego, serfs del Déu Altíssim, eixiu i veniu. I Sadrac, Mesac i Abednego van eixir d'enmig del foc.

26a- Una vegada més, Nabucodonosor es transforma en corder davant un rei lleó immensament més fort que ell. Aquest recordatori desperta el testimoniatge de l'experiència de la visió anterior. El Déu del cel li fa una segona crida.

Donen 3.27 Es van reunir els sàtrapes, els majordoms, els governadors i els consellers del rei; Van veure que el foc no havia tingut poder sobre els cossos d'aquests homes, que el cabell dels seus caps no havia sigut cremat, que els seus calçotets no estaven danyats i que l'olor del foc no els havia afectats.

27a- En aquesta experiència, Déu ens dóna a nosaltres i a Nabucodonosor una prova de la seua vertadera omnipotència. Va crear lleis terrenals que condicionen la vida de tots els éssers humans i de tots els animals que viuen en el seu sòl i en la seua dimensió. Però acaba de demostrar que ni ell ni els àngels estan subjectes a aquestes regles terrenals. Creador de les lleis universals, Déu està per damunt d'elles i pot, a la seua voluntat, ordenar casos miraculosos que, en el seu temps, portaran glòria i reputació a Jesucrist.

Donen 3.28 Nabucodonosor va respondre i va dir: Beneït siga el Déu de Sadrac, Mesac i Abed-nego, que va enviar el seu àngel i va lliurar als seus serfs que van confiar en ell, i que van violar el manament del rei i van entregar el seu cos en lloc de servir i adorar. Qualsevol déu que no siga el seu Déu!

28a- La ira del rei s'ha anat. Una vegada recuperat com a home, aprén de l'experiència i emet una ordre que evitarà que això torne a succeir. Perquè l'experiència és amarga. Déu va mostrar als babilonis que Ell està viu, actiu i ple de força i poder.

28b- qui va enviar al seu àngel i va lliurar als seus serfs que confiaven en ell, i que van violar el mandat del rei i van entregar els seus cossos en lloc de servir i adorar a qualsevol déu que no fóra el seu Déu!

Amb un alt grau de lucidesa, el rei s'adona de que admirable és la lleialtat dels homes als qui el seu boig orgull volia matar. No hi ha dubte que s'adona que gràcies al seu poder li hauria sigut possible evitar aquesta estúpida prova provocada pel seu orgull que només li fa cometre errors posant en risc a persones innocents.

Donen 3.29 Ara bé, aquest és el meu manament: Tot home, de qualsevol poble, nació o llengua, que parle mal del Déu de Sadrac, Mesac i Abed-nego, serà esbocinat, i la seua casa serà reduïda a un munt de fem, perquè no hi ha un altre déu que pugui alliberar com ell.

29a- Amb aquesta declaració, el rei Nabucodonosor brinda la seua protecció als triats de Déu.

Al mateix temps, amenaça a qualsevol que parle mal del Déu de Sadrac, Mesac i Abednego, i especifica, serà esbocinat i la seua casa quedarà reduïda a un munt de fem, perquè no hi ha No hi ha un altre déu que pugui lliurar com ell. Davant aquesta amenaça, és segur que mentre regne el rei Nabucodonosor, els fidels triats de Déu no tindran problemes a causa de conspiracions.

Donen 3.30 Després d'això el rei va fer prosperar a Sadrac, Mesac i Abednego a la província de Babilònia.

30a- “Bé està el que bé acaba” per als fidels triats del Déu viu, creador de tot el que viu i existeix. Perquè els seus triats ressuscitaran els últims i caminaran sobre la pols dels morts, els seus antics enemics, en la terra restaurada, per l'eternitat.

En l'última prova també s'obtindrà aquest final feliç. Així, la primera prova i l'últim es beneficien de la intervenció directa del Déu viu a favor dels seus triats als qui ve a salvar en Jesucrist, el Salvador, ja que el seu nom Jesús significa “YaHWéH salva”.

Daniel 4

Donen 4:1 Nabucodonosor rei per a tots els pobles, nacions i llengües que habiten en tota la terra. Que la pau us siga donada en abundància!

1a- El to i la forma el demostren, el rei que parla és el que es va convertir al Déu de Daniel. Les seues expressions s'assemblen als escrits de les epístoles del nou pacte. Ofereix pau, perquè ell mateix està ara en pau, en el seu cor humà, amb el Déu de l'amor i de la justícia, el vertader, l'únic, l'únic.

Donen 4:2 Em va semblar bé mostrar els senyals i prodigis que el Déu Altíssim ha fet amb mi.

2a- El rei actua ara com Jesús va dir als cecs i lesionats curats per ell: “ aneu i mostreu-vos en el temple i feu saber el que Déu ha fet amb vosaltres ”. El rei està animat pel mateix desig inspirat per Déu. Perquè les conversions són possibles tots els dies, però Déu no els dóna a totes l'impacte del qual va viure un rei de reis, un emperador poderós i fort.

Donen 4:3 Que grans són els seus senyals! Que poderoses són les seues meravelles! El seu regnat és un regnat etern, i el seu domini perdura de generació en generació.

3a- La comprensió i la certesa d'aquestes coses li donen la pau i la vertadera felicitat que ja estan disponibles ací baix. El rei va aprendre i va entendre tot.

Donen 4:4 Jo Nabucodonosor vivia en pau a la meua casa i feliç en el meu palau.

4a- Tranquil i feliç? Sí, però continua sent un pagà inconverso per al Déu vertader.

Donen 4:5 Vaig tindre un somni que em va espantar; Els pensaments que em perseguien en el meu llit i les visions de la meua ment m'omplien de terror.

5a- Aquest rei Nabucodonosor veritablement se'ns presenta com l'ovella esgarriada que Déu en Crist ve a buscar per a ajudar-la i salvar-la de la desgràcia. Perquè després d'aquest temps terrenal pacífic i feliç, el futur del rei seria la perdició i la mort eterna. Per a la seua salvació eterna, Déu ve a pertorbar-ho i turmentar-ho.

Donen 4:6 I vaig manar que portaren davant de mi a tots els savis de Babilònia, perquè em donaren l'explicació del somni.

6a- Evidentment, Nabucodonosor té seriosos problemes de memòria. Per què no crida a Daniel immediatament?

Donen 4:7 Llavors van vindre els mags, els astròlegs, els calfaments i els endevins. Els vaig comptar el somni i no em van donar l'explicació.

7a- Les coses succeeixen com en la primera visió, els endevins pagans prefereixen reconèixer la seua incapacitat abans que comptar rondalles al rei que ja ha amenaçat les seues vides.

Donen 4:8 Finalment va aparéixer davant meu Daniel, anomenat Beltsasar segons el nom del meu déu , i que té en ell l'esperit dels déus sants. Li compta el somni:

8a- Es dóna el motiu de l'oblit. Bel continuava sent el déu del rei. Record ací que Darío el Medo, Ciro el Persa, Darío el Persa, Artajerjes 1r , segons Esd.1, 6 i 7, tots en el seu temps apreciaren als jueus triats i al seu únic Déu. Incloent a Ciro sobre qui Déu profetitzava en Isaïes 44:28, dient: Dic de Ciro: Ell és el meu pastor, i ell farà tota la meua voluntat; dirà de Jerusalem: Siga reedificada! I del temple: Que siga fundat! - El pastor profetitzat complirà la voluntat profètica de Déu a qui reconeix obeir. Aquest altre text confirma la seua conversió profetitzada: Isaïes 45:2: Així diu el Senyor al seu ungit, a Ciro , i en el vers 13: Jo sóc qui vaig alçar a Ciro en la meua justícia, i redreçaré tots els seus camins. ; Ell reconstruirà la meua ciutat i alliberarà als meus captius, sense rescate ni suborn, diu Jehová dels exèrcits. I el compliment d'aquest pla apareix en Esd.6:3 al 5: L'any primer del rei Ciro, el rei Ciro va donar aquesta ordre sobre la casa de Déu a Jerusalem: Que s'edifique de nou la casa, perquè siga un lloc on es facen sacrificis. s'ofereixen, i que tinga bases sòlides. Tindrà seixanta colzes d'alt, seixanta colzes d'ample, tres fileres de pedres llaurades i una filera de fusta nova. Les despeses seran a càrrec de la casa del rei . A més, els gots d'or i de plata de la casa de Déu, que Nabucodonosor havia pres del temple de Jerusalem i portat a Babilònia, seran retornats, portats al temple de Jerusalem al lloc on estaven, i llocs a la casa. de Déu. Les despeses seran a càrrec de la casa del rei. Déu li concedeix els honors que li havia donat al rei Salomó. No obstant això, véu amb compte! Aquest decret no permetrà que el càlcul proposat en Dan.9.25 siga utilitzat per a obtenir la data de la primera vinguda del Messies; serà el del rei Artajerjes el Persa. Ciro va fer reconstruir el temple, però Artajerjes va autoritzar la reconstrucció dels murs de Jerusalem i el retorn de tot el poble jueu a la seua terra nacional.

Donen 4:9 Beltsasar, cap dels mags, que jo sé que tens en tu l'esperit dels déus sants, i per a qui cap secret és difícil, dóna'm l'explicació de les visions que vaig tindre en somni.

9a- Necessitem entendre on està el rei. En la seua opinió , continuava sent pagà i només reconeixia al Déu de Daniel com un déu més, llevat que era capaç d'explicar els somnis. No se li va ocórrer la idea d'haver de canviar de déu. El Déu de Daniel era simplement un déu més comparat amb els altres.

Donen 4.10 Aquestes són les visions de la meua ment mentre jac. Vaig mirar, i heus ací un arbre molt alt enmig de la terra.

10a- En les imatges que Jesús utilitzarà per a donar les seues lliçons a les persones espirituals que vol ensenyar, l'arbre serà la imatge de l'home, des de la canya que es doblega i es doblega fins al cedre poderós i majestuós. I així com l'home pot apreciar el fruit saborós d'un arbre, Déu aprecia o no els fruits que donen les seues criatures, des dels més agradables fins als menys plaents, fins i tot els detestables i repugnants.

Donen 4.11 I aquest arbre es va fer gran i fort, aconseguint la seua copa fins al cel, i era vist des dels confins de tota la terra.

11a- En la visió de l'estàtua, el rei caldeu ja era comparat a un arbre, segons la imatge del poder, de la força i de l'imperi que li havia sigut donat pel Déu vertader.

Donen 4.12 El seu fullatge era bell, i el seu fruit abundant; portava menjar per a tots; les bèsties del camp es refugiaven sota la seua ombra, i tot ser vivent s'alimentava d'ella.

12a- Aquest poderós rei compartia amb tots els del seu imperi les riqueses i els aliments produïts sota les seues directives.

12b- els ocells del cel van fer la seua llar entre les seues branques,

L'expressió és una repetició de Dan.2.38. En sentit literal, aquests ocells del cel representen la pau i la serenitat que regnen sota el seu govern. En el sentit espiritual, es refereixen als àngels celestials de Déu, però en aquesta única referència d'Ecc.10.20, és Déu mateix qui està en qüestió, perquè només ell escodrina els pensaments de cadascun: No maleïsquen al rei. , fins i tot en la teua ment, i no maleïsquen al ric a l'habitació on dorms; perquè l'ocell del cel s'emportaria la teua veu, l'animal alat publicaria les teues paraules . En la majoria de les cites, els ocells del cel evoquen àguiles i ocells rapaços, dominants entre les espècies alades. Els ocells s'assenten on abunda el seu aliment; Per tant, la imatge confirma la prosperitat i la sacietat alimentària.

Donen 4.13 En les visions del meu esperit que vaig tindre estant ficat al llit, vaig mirar, i heus ací, un dels quals vetlen i són sants, descendia del cel.

13a- En efecte, els àngels celestes no tenen necessitat de dormir, per tant estan en permanent activitat. Els que són sants i serveixen a Déu descendeixen del cel per a portar Els seus missatges als seus serfs terrenals.

Donen 4.14 I va clamar amb força, i va parlar així: Talleu l'arbre, i talleu les seues branques; sacsege el fullatge i escampe els fruits; Que fugen les bèsties de davall d'ell, i els ocells d'entre les seues branques!

14a- La visió anuncia que el rei perdrà el seu regne i el seu domini sobre ell.

Donen 4.15 Però deixa la tija on estan les arrels en la terra, i lliga'l amb cadenes de ferro i bronze entre l'herba del camp. Que es xope en la rosada del cel, i com les bèsties, que tinga com a porció l'herba de la terra.

15a- Però deixa el tronc en el sòl on estan les arrels.

El rei romandrà en el seu regne; no serà expulsat.

15b- i lligar-ho amb cadenes de ferro i bronze, entre l'herba del camp

No hi ha necessitat de cadenes de ferro o bronze, perquè Déu simplement farà que la seua mal-leable criatura perda la raó i el sentit comú en tots els seus aspectes, físic, mental i moral. El rei poderós es prendrà per una bèstia del camp. Els grans del seu regne es veuran obligats, per tant, a llevar-li el domini del regne.

15c- Que siga xopat amb la rosada del cel, i tinga, com les bèsties, l'herba de la terra com la seua porció

Podem imaginar la consternació dels seus adults que el veuran menjant herba del sòl, com una vaca o una ovella. Rebutjarà els habitatges coberts i preferirà viure i dormir en el camp.

Donen 4.16 El seu cor d'home li serà llevat, i li serà donat cor de bèstia; i set temps passaran sobre ell.

En aquesta experiència , Déu torna a donar prova de la seua vertadera omnipotència. Com a Creador de la vida de totes les seues criatures, pot en qualsevol moment, per a la seua glòria, tornar-la intel·ligent o, per contra, embrutir-la. En romandre invisible als seus ulls, els homes ignoren aquesta amenaça que pesa constantment sobre ells. Però és cert que rares vegades intervé, i quan ho fa és per una raó i un propòsit concrets.

El càstig es mesura. S'aplicarà al rei Nabucodonosor set vegades , només set anys. No hi ha legitimitat a utilitzar aquesta duració amb una altra persona que no siga el propi rei. Novament ací, en triar el número “7”, el Déu creador rubrica amb el seu “segell real” l'acció que està a punt de realitzar.

Donen 4.17 Aquesta sentència és decret dels quals vetlen, aquesta resolució és mandat dels sants, perquè els vivents sàpien que l'Altíssim governa sobre el regne dels homes, i el dóna a qui vol, i que ell alça allí al més vil dels homes.

17a- Aquesta sentència és un decret dels quals vigilen

L'Esperit subratlla el caràcter excepcional d'aquesta intervenció divina a la qual dóna un paper de “decret” degut als qui observen . L'home ha d'aprendre que malgrat les aparences

enganyoses, els éssers celestials el vigilen constantment. Déu vol fer d'aquest exemple una lliçó per als éssers humans fins a la fi del món. En citar als qui observen, revela la perfecta unitat col·lectiva dels àngels del camp de Déu que els associa en els seus projectes i en les seues accions. A més, aquest versicle confirma que Déu atribueix al número 17 un significat de judici, veure també Apocalipsi 17.

17b- perquè els vivents sàpien que l'Altíssim té domini sobre el regne dels homes, que a qui vol el dóna

Déu dirigeix tot i controla tot. Sovint, oblidant aquesta realitat oculta, l'home es creu amo de la seua destinació i de les seues decisions. Creu triar als seus líders, però és Déu qui els posa en el càrrec, segons la seua bona voluntat i el seu judici sobre les coses i els éssers.

17c- i que allí alça al més vil dels homes

És cert aquest: "la gent té els líders que es mereix". Quan el poble mereix a un home vil com a líder, Déu li ho imposa.

Donen 4.18 Est és el somni que vaig somiar jo, el rei Nabucodonosor. Tu, Beltsasar, dónes l'explicació, ja que tots els savis del meu regne no me la poden donar; pots, perquè tens dins de tu l'esperit dels déus sants.

18a- Nabucodonosor està progressant, però encara no està convertit. Encara recordava que Daniel serveix a déus sants. Ell encara no comprén el monoteisme.

Donen 4.19 Llavors Daniel, el nom del qual era Beltsasar, va quedar atònit per un moment, i els seus pensaments el pertorbaven. El rei va respondre i va dir: Beltsasar, no et torbe el somni ni l'explicació; I Beltsasar va respondre: Senyor meu, siga el somni per als teus enemics, i la seua explicació per als teus adversaris!

19a- Daniel comprén el somni i el que succeirà és tan terrible per al rei que Daniel preferiria veure la cosa complida sobre els seus enemics.

Donen 4.20 L'arbre que vist, que va créixer gran i fort, la copa del qual arribava fins al cel, i que es veia a tot arreu de la terra;

Donen 4.21 Aquest arbre, el fullatge del qual era bell i el seu fruit abundant, que donava aliment per a tots, sota el qual es refugiaven les bèsties del camp, i entre les branques del qual feien habitada els ocells del cel,

21a- el fullatge era bell

Aparença física i vestimenta.

21b- i fruits abundants

L'abundància de prosperitat.

21c- qui portava menjar per a tots

Qui va assegurar el manteniment alimentari de tot el seu poble.

21d- baix el qual es refugiaven les bèsties del camp

El rei protector dels seus servents.

21- i entre les branques del qual els ocells del cel van fer la seua llar

Sota el seu govern, el seu poble vivia en gran seguretat. Els ocells es van volant i abandonen l'arbre al menor perill.

Donen 4.22 Tu eres, oh rei, que t'has fet gran i fort, la grandesa del qual és augmentada i exaltada fins als cels, i el domini dels quals s'estén fins als confins de la terra.

Donen 4.23 I el rei va veure a un dels sants vigilants descendir del cel, dient: Tala l'arbre i destrueix-lo; però deixa el tronc en la terra on estan les arrels, i lliga'l amb cadenes de ferro i bronze, entre l'herba del camp; siga xopat amb la rosada del cel, i la seua porció siga amb les bèsties del camp, fins que passen sobre ell set temps.

Donen 4.24 Aquesta és l'explicació, oh rei, aquest és el decret de l'Altíssim, que es complirà sobre el meu senyor el rei.

Donen 4.25 Et tiraran d'entre els homes, i habitaràs amb les bèsties del camp, i et donaran herba per a menjar com als bous; sereu xopats de la rosada del cel, i set temps passaran sobre vosaltres, fins que sapieu que l'Altíssim domina el regne dels homes i el dóna a qui vol.

25a- fins que sàpies que l'Altíssim governa el regne dels homes i el dóna a qui vol.

Daniel esmenta a Déu com "l'Altíssim". Així dirigeix els pensaments del rei sobre l'existència de l'únic Déu; una idea que al rei li costa molt entendre, a causa d'aquests orígens politeistes heretats de pares a fills.

Donen 4.26 El manament de deixar el tronc on estan les arrels de l'arbre significa que el teu regne romandrà amb tu quan reconegues que Aquell que governa està en els cels.

26a- Quan reconega que qui governa està en el cel, cessarà l'experiència d'humiliació perquè el rei quedarà convençut i convertit.

Donen 4.27 Per tant, oh rei, que el meu consell t'agrade. Poseu fi als vostres pecats practicant la justícia, i a les vostres iniquitats mostrant compassió cap als desafortunats, i la vostra felicitat continuarà.

27a- Quan el rei pose en pràctica les coses que Daniel enumera en aquest versicle, veritablement es convertirà. Però aquest caràcter està entregat a l'orgull, el seu poder indiscutible l'ha tornat capritxós i sovint injust, com ens han ensenyat experiències revelades anteriorment.

Donen 4.28 Totes aquestes coses es van complir en el rei Nabucodonosor .

28a- Aquesta declaració de Daniel prohibeix qualsevol altra interpretació d'aquesta profecia, que condemna a la nul·litat les bases profètiques ensenyades pels Testimonis de Jehová i qualsevol altre grup religiós que contravinga la regla definida per Daniel. A més, el

contingut de tot el capítol és prova d'això. Perquè la història ens ensenyarà per què el rei és colpejat per una maledicció en la profecia de l'arbre.

Donen 4.29 Al cap de dotze mesos, mentre caminava pel palau real en Babilònia,

29a- Passen 12 mesos, o un any o “ un temps ” entre la visió i la seua realització.

Donen 4.30 El rei va respondre i va dir: No és aquesta Babilònia la gran, la qual jo vaig edificar per a habitació real amb el poder de la meua força i per a la glòria de la meua magnificència?

30a- Est és el moment fatídic en el qual el rei haguera fet millor a romandre en silenci. Però podem entendre-ho perquè la seua Babilònia era veritablement una meravella pura que encara figura com una de les “set meravelles del món”. Jardins penjants plens de vegetació, estanys, àmplies places i muralles en un quadrat de 40 km de cada costat. Muralles en la part superior de les quals dos tancs podrien passar entre si al llarg de tota la muralla; L'autopista de l'època. Una de les seues portes, reconstruïda a Berlín, està en el centre de dos murs formats per pedres esmaltades en blava en les quals està gravat l'emblema del rei: un lleó amb ales d'àguila que esmenta Donen.7:4. Tenia una mica de què estar orgullós. Però Déu no veu orgull en les seues paraules, veu orgull però sobretot oblit i menyspreu per les seues experiències anteriors. Certament, aquest rei no és l'únic ser orgullós en la terra, però Déu ha posat els seus ulls en ell, el vol en el seu cel i el tindrà. Això mereix una explicació: Déu jutja a les seues criatures més enllà de les aparences. Ell escodrinya els seus cors i les seues ments, i reconeix, sense equivocar mai, les ovelles dignes de salvació. Això li porta a insistir i a vegades a fer miracles però el mètode es justifica per la qualitat del resultat final obtingut.

Donen 4.31 Mentre encara estava la paraula en la boca del rei, va descendir una veu del cel: Sent, rei Nabucodonosor, que el regne et serà llevat.

31a- Nabucodonosor és víctima de l'amor de Déu que li va tendir un parany i li ho va advertir en el seu somni profètic. La sentència del cel es pot escoltar, però alegrem-nos perquè el mal que Déu li farà salvarà la seua vida i la farà eterna.

Donen 4.32 Et tiraran d'entre els homes, habitaràs amb les bèsties del camp, i et donaran herba per a menjar com als bous; i set temps passaran sobre tu, fins que sàpies que l'Altíssim domina el regne dels homes i el dóna a qui vol.

32a- Durant set anys, set vegades , el rei perd la lucidesa i la seua ment el convenç de ser només un animal.

Donen 4.33 En aquell mateix temps es va complir la paraula sobre Nabucodonosor. Va ser expulsat d'entre els homes, menjava herba com els bous, el seu cos va ser xopat de la rosada del cel; fins que els seus cabells van créixer com a plomes d'àguila, i les seues ungles com a plomes d'ocells.

33a- El rei atesta que tot el que havia sigut anunciat en la visió es va complir bé en ell. En escriure el seu testimoniatge, el rei convers evoca aquesta experiència humiliant, parlant de si mateix en tercera persona. La vergonya encara ho espenta a fer un pas arrere. Una altra

explicació continua sent possible, i és que aquest testimoniatge va ser escrit junts pel rei i Daniel, el seu nou germà en el Déu vertader.

Donen 4.34 Passat el temps assenyalat, jo Nabucodonosor vaig alçar els meus ulls al cel, i la raó va tornar a mi. He beneït a l'Altíssim, he lloat i glorificat al qual viu per sempre, el domini del qual és domini etern, i el regne del qual perdura de generació en generació.

34a- El Déu savi i totpoderós obté l'amor de l'ovella esgarriada. Ella s'ha unit al seu ramat i multiplica les seues lloances per a la seua glòria.

34b- aquell el domini del qual és domini etern, i el regnat del qual perdura de generació en generació

La fórmula es refereix al cinqué regne , aquesta vegada, etern, de la visió del Fill de l'Home de Dan.7.14: A ell li van ser donats domini, glòria i regne; i tots els pobles, nacions i homes de tota llengua li servien. El seu domini és un domini etern que no passarà, i el seu regne mai serà destruït . I també en la visió de la imatge en Dan.2.44: En els dies d'aquests reis, el Déu del cel alçarà un regne que mai serà destruït, ni passarà sota el domini d'un altre poble; ell farà fallida i destruirà tots aquests regnes, i ell mateix romandrà per sempre .

Donen 4.35 Tots els que habiten la terra són res davant d'ell; fa el que vol amb l'exèrcit del cel i amb els quals habiten en la terra; i no hi ha qui pugua resistir la seua mà i li diga. ell: Què estàs fent?

35a- Gloria al Déu viu! Perquè aquesta vegada el rei va entendre tot i es va convertir.

Donen 4.36 En aquell temps va tornar a mi el seny; la glòria del meu regne, la meua magnificència i la meua esplendor em van ser restituïts; em van tornar a preguntar els meus consellers i els meus majors; Vaig ser restaurat al meu regne i el meu poder no va fer més que augmentar.

36a- Com el just i recte Job, a qui Déu va donar fills, filles i posteritat al final de la seua dura prova, el rei recupera la confiança dels seus grans i represa el seu ara savi regnat entre els vertaders savis il·luminats pel Déu viu. . Aquesta experiència prova que Déu dóna el regne a qui vol. Va ser ell qui va inspirar als grans calfaments a demanar de nou al seu rei.

Donen 4.37 Ara jo, Nabucodonosor, lloe, enaltisc i glorifique al Rei del cel, les obres del qual són totes vertaderes i els camins de les quals són justos, i que pot humiliar als que caminen amb supèrbia.

37a- Pot dir-ho, perquè va pagar per a poder dir-ho.

Per a evitar el pitjor, traure una dent pot doldre molt; però el que està en joc pot justificar el sofriment. Per a guanyar l'eternitat pot ser necessari passar per proves dures o molt dures; el desarrelament de l'orgull les justificarà quan siga possible. Coneixent el seu potencial, Jesucrist va encegar a Pablo en el camí a Damasc, perquè l'espiritualment cec "perseguidor dels seus germans" es convertira en el seu testimoni fidel i gelós després d'haver recobrat la vista dels seus ulls, però sobretot, la vista dels seus esperit.

Daniel 5

Donen 5:1 El rei Belsasar va donar un gran banquet als seus nobles, mil en total, i va beure vi en presència d'ells.

1a- El rei Nabucodonosor va dormir en la pau de Déu sent ja bastant ancià i li va succeir el seu fill Nabonido, poc inclinat a governar, per la qual cosa va deixar regnar en el seu lloc al seu fill Belsasar. No confongues aquest nom que significa "Bel protegeix al rei", desafiament que Déu pretén acceptar, amb el qual Nabucodonosor li va donar a Daniel: Beltsasar que significa "Bel protegirà". En l'origen d'aquests noms està el culte a Bel o Bélial, darrere del qual es troba l'únic organitzador del politeisme: Satán, el diable. Com veurem, els successors del rei convertit no van seguir aquest camí.

Donen 5:2 Belsasar, quan va haver provat el vi, va portar els gots d'or i de plata que el seu pare Nabucodonosor havia pres del temple a Jerusalem, perquè el rei i els seus nobles, les seues dones i les seues concubines, foren usades per a beguda.

2a- Per a aquest rei pagà, aquests gots d'or i plata no són més que despulles arrabassades als jueus. Havent triat ignorar al Déu vertader a qui Nabucodonosor s'havia convertit, ignora el fet que aquest Déu viu jutja totes les seues accions. En utilitzar per a un ús vil i profane aquestes coses consagrades i santificades al servei del Déu creador, comet l'últim error de la seua curta vida. En el seu temps, Nabucodonosor va saber tindre en compte el poder actiu del Déu dels jueus perquè va entendre que els seus déus nacionals en veritat no existien. Tots els pobles subjectes al rei de Babilònia havien sentit el seu poderós testimoniatge a favor del Rei del cel, especialment la seua família immediata. Per tant, Déu té totes les raons per a mostrar ara just i desprietat.

Donen 5:3 Llavors van portar els gots d'or que havien sigut trets del temple, de la casa de Déu a Jerusalem; i el rei i els seus nobles, les seues dones i les seues concubines el prenien per a beure.

3a- Daniel insisteix en l'origen d'aquests gots que van ser remoguts del temple, de la casa de Déu a Jerusalem. Ja, en veure que el Déu jueu va permetre que aquestes coses foren retirades del seu temple, el jove rei hauria d'haver comprés que el Déu vertader castiga i castiga severament als qui li serveixen malament. Els déus pagans no fan tals coses i els seus oficials només busquen complaure als homes la credulitat dels quals exploten.

Donen 5:4 Van beure vi i van lloar als déus d'or, plata, bronze, ferro, fusta i pedra.

4a- L'ús profà està antiquat, és un ús idòlatra, el súmmum de l'abominació per a Déu. Detall important, en una gran parencia de descuit, el rei festeja amb els seus amics, mentre la seua ciutat és amenaçada pels medos i perses que l'assetgen.

Donen 5:5 En aquell moment van aparéixer els dits d'una mà d'home, i escrivien enfront del candeler, sobre la pedra calcària de la paret del palau real. El rei va veure l'extrem de la mà que escrivia.

5a- Menyspreats els miracles de l'època de Nabucodonosor, aquest nou miracle no pretén convertir, sinó destruir la vida dels culpables, com veurem. Enfront dels malvats acusadors que volien la mort d'un pecador, Jesucrist també escriurà amb el seu dit en l'arena els pecats que cometem en secret.

Donen 5:6 Llavors el rei va canviar de color, i els seus pensaments el van torbar; les articulacions de la seua esquena es van relaxar i els seus genolls van xocar entre si.

6a- El miracle produeix immediatament els seus efectes. Malgrat la intoxicació, la seua ment reacciona, està terroritzat.

Donen 5:7 I el rei va clamar amb força pels astròlegs, els calfaments i els endevins; i el rei va respondre i va dir als savis de Babilònia: Qualsevol que llija aquesta Escripura i em done l'explicació d'ella, serà vestit de porpra, i portarà en el seu coll un collaret d'or, i ocuparà el tercer lloc en el govern del regne.

7a- Una vegada més, Daniel és ignorat; els seus testimoniatges van ser menyspreats per la successió real. I de nou, en extrema angoixa, el jove rei promet els més alts honors a qui resulte capaç de desxifrar el missatge escrit en la paret de manera sobrenatural. Qui faça això obtindrà el tercer lloc en el regne perquè Nabonido i Belsasar ocupen el primer i segon lloc.

Donen 5:8 Van entrar tots els savis del rei; però no van poder llegir l'escripura i donar-li l'explicació al rei.

8a- Com a baix Nabucodonosor, això continua sent impossible per als savis pagans.

Donen 5:9 Llavors el rei Belsasar va tindre molta por i va canviar de color, i els seus nobles van quedar consternats.

Donen 5.10 I la reina, a causa de les paraules del rei i dels seus nobles, va entrar en el saló del banquet, i va dir així: Oh rei, viu per sempre. Que no et torben els teus pensaments, i que el teu rostre no canvie de color!

Donen 5.11 Hi ha un home en el teu regne que té l'esperit dels déus sants en ell; i en els dies del teu pare es van trobar en ell llums, enteniment i saviesa com la saviesa dels déus. També el rei Nabucodonosor, el vostre pare, el rei, el vostre pare, el va posar cap dels mags, dels astròlegs, dels calfaments, dels endevins,

Donen 5.12 perquè en ell es va trobar en Daniel, nomenat pel rei Beltsasar, esperit superior, coneixement i enteniment, capacitat per a interpretar somnis, explicar enigmes i resoldre preguntes difícils. Per tant, criden a Daniel, i ell donarà l'explicació.

12a- Aquest testimoniatge de la reina és confús i condemna a tota la família reial: ho sabíem... però decidim no tindre-ho en compte.

Donen 5.13 Llavors Daniel va ser portat davant el rei. Va respondre el rei i va dir a Daniel: Eres tu aquest Daniel, un dels captius de Judà, que el meu pare el rei va traure de Judà?

Donen 5.14 He sentit de tu que tens l'esperit dels déus en tu, i que en tu hi ha llum, enteniment i saviesa extraordinària.

Donen 5.15 Acaben de portar davant meu als savis i als astròlegs, perquè lligen aquesta escriptura i em donen l'explicació; però no van poder donar l'explicació de les paraules.

Donen 5.16 He après que pots donar explicacions i resoldre preguntes difícils; ara, si pots llegir aquesta escriptura i donar-me l'explicació, seràs vestit de porpra, portaràs un collaret d'or en el teu coll i tindràs el tercer lloc en el govern del regne.

16a- Tercer lloc després de Nabonido el seu pare i ell mateix.

Donen 5.17 Daniel va respondre en presència del rei: Guarda els teus presents, i dóna els teus presents a un altre; no obstant això, llegiré l'escriptura al rei i li donaré l'explicació.

17a- Daniel és vell i no li dóna importància als honors ni als béns i valors de plata i or, però l'oportunitat de recordar-li a aquest jove rei les seues faltes, els seus pecats que haurà de pagar per la seua vida, no es nega i és serf de Déu per a aquesta mena d'accions.

Donen 5.18 Oh rei, el Déu suprem va donar a Nabucodonosor el teu pare domini, grandesa, glòria i magnificència;

18a- El regnat de Nabucodonosor havia sigut obra i do del Déu vertader, com també ho va ser la seua magnificència, que havia atribuït, erròniament, a les seues pròpies forces, per orgull, abans de ser estúpid davant Déu durant set anys.

Donen 5.19 I a causa de la grandesa que li havia donat, tots els pobles, les nacions, els homes de tota llengua van témer i van tremolar davant d'ell. El rei va matar als que va voler i va deixar viure als que va voler; va alçar als que va voler i va baixar als que va voler.

19a- El rei va fer morir als que volia

En particular, aquest poder atorgat per Déu el va portar a castigar al poble jueu rebel i a executar a molts dels seus representants.

19b- i va deixar la vida dels quals volia

Daniel i els jueus captius es van beneficiar.

19c- va criar als que va voler

Daniel i els seus tres fidels companys van ser elevats per damunt dels calfaments pel rei Nabucodonosor.

19d- i va baixar els que va voler

Els grans del seu regne van haver de consentir a ser governats per joves estrangers procedents de la captivitat jueva. Per la seua mà poderosa l'orgull nacional jueu va ser humiliat i destruït.

Donen 5.20 Però quan es va enaltir el seu cor i es va endurir el seu esperit per a la supèrbia, va ser llançat del seu tron real i despullat de la seua glòria;

20a- L'experiència del rei Nabucodonosor ens permet comprendre l'arrogància atribuïda al rei papal de Dan.7:8. Daniel demostra al rei que Déu dóna el poder absolut a qui ell vol, segons el seu programa. Però, en recordar la humiliació del rei Nabucodonosor, li recorda que, per molt poderós que siga, un rei terrenal depèn del poder il·limitat del rei celestial.

Donen 5.21 Va ser llançat d'entre els fills dels homes, i el seu cor es va tornar com a cor de bèsties, i el seu estatge va ser amb ases muntesos; li van donar a menjar herba com als bous, i el seu cos va ser xopat amb la rosada del cel, fins que va reconèixer que el Déu suprem governa el regne dels homes i el dóna a qui vol.

21a- Observe, només en aquest versicle, l'esment "ases salvatges". El ruc és un símbol típic de tossuderia: "tossut com un ruc", sobretot si és "salvatge" i no domesticat. És el símbol que representa l'esperit de l'home que es nega a escoltar les lliçons donades per Déu a través de les experiències de la seua vida i de les seues revelacions bíbliques.

Donen 5.22 I tu, Belsasar el seu fill, no has humiliat el teu cor, sabent totes aquestes coses.

22a- De fet, va ser Belsasar qui es va comportar com un "ase muntés" al no tindre en compte l'experiència viscuda pel seu "pare" (el seu avi).

Donen 5.23 T'has enaltit contra el Senyor del cel; Els gots de la seua casa van ser portats davant de tu, i amb ells vas beure vi, tu i els teus majors, les teues dones i les teues concubines; Has lloat als déus de plata, d'or, de bronze, de ferro, de fusta i de pedra, que no veuen, ni senten, ni saben res, ni han glorificat al Déu que té a la seua mà el teu alé i tots els teus camins.

23a- Belsasar va profanar els gots d'or que estaven santificats al Déu creador per al servei religiós del seu temple. Però en usar-los per a lloar als falsos déus pagans, ha aconseguit el sùmmum de l'abominació . Aquesta imatge prepara la d'Apocalipsi 17:4: Aquesta dona estava vestida de porpra i escarlata, i adornada d'or, pedres precioses i perles. Tenia a la seua mà una copa d'or, plena d'abominacions i de les impureses de la seua prostitució . Rep el nom de " Babilònia la gran " en el versicle 5.

Donen 5.24 Per això va enviar aquest extrem de la mà que va traçar aquesta escriptura.

24a- Al seu torn, Belsasar descobreix massa tard l'existència del vertader Déu viu que actua i reacciona de manera miraculosa davant el comportament dels homes.

Donen 5.25 Aquesta és l'escriptura que va ser escrita: pececillo, pececillo, tekel, oupharsin.

25a- Traducció: comptat, comptat, pesat i dividit

Donen 5.26 I aquesta és l'explicació d'aquestes paraules. Comptat: Déu ha comptat el teu regne i li ha posat fi.

26a- El primer “ comptat ” apunta a l'inici del regnat, i el segon “ comptat ”, al final d'aquest regnat.

Donen 5.27 Pesat: Vau ser pesats en balança, i vau ser trobats mancats.

27a- La balança és ací el símbol del judici diví. Els homes ho han adoptat per a designar els serveis de justícia; Una justícia molt imperfecta. Però la de Déu és perfecta i, basar en la imatge d'una doble balança , pes les accions de bé i de mal que ha realitzat el jutjat. Si l'altiplà del bé és més lleugera que la del malament, la condemna divina està justificada. I aquest és el cas del rei Belsasar.

Donen 5.28 Dividit: El teu regne serà dividit i entregat als medos i als perses.

28a- Mentre s'entregava a abominables borbateres en el seu palau real, dirigit pel rei Darío, els medos van entrar en Babilònia pel llit del riu, temporalment desviats i secs.

Donen 5.29 I immediatament Belsasar va donar ordres, i van vestir a Daniel de porpra, i li van posar un collaret d'or al coll, i es va anunciar que seria el tercer en el govern del regne.

Donen 5.30 Aquella mateixa nit va ser assassinat Belsasar rei dels calfaments.

Donen 5.31 I Darío de Medo va prendre possessió del regne, sent de seixanta-dos anys.

31a- Aquest testimoniatge precís de Daniel no és reconegut pels historiadors que atribueixen aquesta acció al rei persa Ciro 2 el gran en – 539.

Daniel 6

L'ensenyament d'aquest capítol 6 és idèntica a la de Daniel 3. Ens presenta, aquesta vegada, a Daniel en una prova de fidelitat model , a imitar i reproduir per a tots els triats anomenats per Déu en Jesucrist. Els comentaris són útils, però simplement llija i aprenga la lliçó. El rei Darío actua com Nabucodonosor en el seu temps i, al seu torn, als 62 anys , confessarà la glòria del Déu viu de Daniel; una conversió obtinguda pel testimoniatge de fidelitat de Daniel quan Déu el va protegir dels lleons . Des de l'inici de la seua relació sent afecte i interès per Daniel qui li serveix fidel i honestament i en qui destria un ment superior .

Donen 6:1 A Darío li convenia posar sobre el regne cent vint sàtrapes, que estarien en tot el regne.

1a- El rei Darío revela la seua saviesa en confiar el govern del regne a 120 governadors establits en 120 províncies.

Donen 6:2 I va posar sobre ells tres caps, entre els quals estava Daniel, perquè aquests sàtrapes els donaren compte, i perquè el rei no patira cap mal.

2a- Daniel continua estant entre els principals líders que supervisen als sàtrapes.

Donen 6:3 Daniel superava als prínceps i als sàtrapes, perquè hi havia en ell esperit superior; i el rei va pensar a establir-lo en tot el regne.

3a- Darío, al seu torn, nota la superioritat de Daniel quant a la seua ment intel·ligent i sàvia. I el seu pla d'establir-lo sobretot despertarà gelosia i odi contra Daniel.

Donen 6:4 Llavors els governants i els sàtrapes van buscar oportunitat per a acusar a Daniel sobre els assumptes del regne. Però no van trobar motiu ni res a reprendre, perquè ell era fidel, i no es veia en ell mancada ni gens dolent.

4a- Daniel serveix a Déu on ell ho col·loca, perquè servisca al rei amb la mateixa dedicació i fidelitat. Sembla, doncs, irreprovable; un criteri que es troba entre els sants "adventistes dels últims dies" segons Apocalipsis 14:5.

Donen 6:5 I aquests homes van dir: No trobarem ocasió contra aquest Daniel, llevat que la trobem en la llei del seu Déu.

5a- Aquests raonaments revelen el pensament del camp diabòlic de l'última prova terrestre de la fe en la qual, el descans sabàtic del seté dia de la llei de Déu permetrà matar als seus fidels servidors, ja que no consentiran a honrar la resta del primer dia obligatori, diumenge segons la llei religiosa romana.

Donen 6:6 Llavors aquests prínceps i aquests sàtrapes van vindre al rei esvalotats, i li van dir així: Rei Darío, viu per sempre!

6a- Aquesta entrada tumultuosa pretén recordar al rei la força del número, la seua capacitat de crear disturbis i, per tant, la necessitat d'enfortir el seu domini.

Donen 6:7 Tots els prínceps del regne, els majordoms, els sàtrapes, els consellers i els governadors, són d'opinió que s'emeta edicte real, amb severa prohibició, que qualsevol que dins de trenta dies ore a qualsevol déu ni a cap home, excepte tu, oh rei, serà llançat al fossat dels lleons.

7a- Fins llavors, el rei Darío no va buscar obligar els homes del seu regne a servir a un déu en lloc d'un altre. En el politeisme, la llibertat religiosa és completa. I per a convèncer-ho, els conspiradors ho afalaguen, honrant-ho a ell, el rei Darío, com a un déu. També allí, com ocorre amb tots els grans governants, l'orgull es desperta i li fa aprovar aquest ordre que, no obstant això, no va sorgir de la seua ment.

Donen 6:8 Ara, oh rei, confirma la prohibició i escriu el decret, perquè siga irrevocable, conforme a la llei dels medos i dels perses, que és immutable.

8a- Aquest decret profetitza admirablement qui farà obligatori el diumenge romà al final dels dies. Però observem que aquest caràcter immutable de la llei dels medos i perses

establida per homes fal·libles i pecadors és totalment injustificat. La inmutabilitat pertany al Déu viu i vertader, el Creador.

Donen 6:9 Llavors el rei Darío va escriure el decret i el decret.

9a- Aquest pas és essencial, perquè haver escrit ell mateix el decret i la defensa , haurà de respectar la llei immutable dels medos i perses .

Donen 6.10 Quan Daniel va saber que el decret estava escrit, es va retirar a la seua casa, on les finestres de l'estança alta estaven obertes cap a Jerusalem; i tres vegades al dia s'agenollava, orava i lloava al seu Déu, com abans.

10a- Daniel no canvia el seu comportament, i no es deixa influenciar per aquesta mesura humana. En obrir la seua finestra, demostra que vol que tots coneguen la seua lleialtat a Déu Todopoderoso. En aquest moment, Daniel gira en direcció a Jerusalem, on encara destruït, es troba el temple de Déu. Perquè l'Esperit Déu es va manifestar durant molt de temps en aquest sant temple del qual havia fet el seu estatge, la seua habitació terrestre.

Donen 6.11 Llavors aquests homes van entrar esvalotats i van trobar a Daniel orant i invocant al seu Déu.

11a- Els conspiradors ho van aguar i ho van vigilar per a atrapar-ho en l'acte de desobediència al reial decret ; actualment un “delicte flagrant”.

Donen 6.12 I es van presentar davant del rei i li van dir sobre la defensa real: No has escrit una defensa perquè qualsevol que dins de trenta dies ore a qualsevol déu o a qualsevol home, excepte tu, oh rei, siga Llançat al fossat dels lleons? El rei va respondre: Això és cert, segons la llei dels medos i dels perses, que és immutable.

12a- El rei només pot confirmar el decret que ell mateix va redactar i va signar.

Donen 6.13 I van respondre una altra vegada, i van dir al rei: Daniel, un dels captius de Judà, no t'ha escoltat, oh rei, ni l'oració de defensa que has escrit tres vegades al dia;

13a- Sorprés en l'acte, en l'acció de la seua oració, Daniel és denunciat. El rei aprecia a Daniel pel seu comportament fidel i honest. Immediatament establirà el vincle entre ell i aquest Déu a qui serveix amb tant de zel i fidelitat ja que li resa regularment tres vegades al dia . Això explica el dolor i l'aflicció que li causarà a Daniel la condemna i el començament de la seua pròxima conversió.

Donen 6.14 El rei es va torbar molt en sentir això; es va proposar alliberar a Daniel, i fins al capvespre es va esforçar per salvar-lo.

14a- El rei s'adona llavors que ha sigut manipulat i fa tot el possible per a salvar a Daniel, a qui aprecia molt. Però els seus esforços seran en va i el rei descobreix amb tristesa abans de res això: la lletra mata, però l'esperit dóna vida . En donar més tard als homes aquesta expressió, Déu mostra el límit del respecte a les lleis. La vida no pot regular sobre lletres o textos de llei. En el seu judici diví, Déu té en compte detalls que la lletra morta de la seua llei escrita ignora i els homes sense Déu no tenen la saviesa per a fer el mateix.

Donen 6.15 Però aquests homes van insistir sobre el rei, i li van dir: Has de saber, oh rei, que la llei dels medos i dels perses exigeix que tota prohibició o decret confirmat pel rei siga irrevocable.

15a- Els conspiradors recorden el caràcter irrevocable (injustificat) de les decisions preses pel rei dels medos i dels perses. Ell mateix està atrapat per la seua cultura heretada. Però comprén que va ser víctima d'un complot contra Daniel.

Donen 6.16 Llavors el rei va ordenar que portaren a Daniel i el llançaren al fossat dels lleons. Va respondre el rei i va dir a Daniel: Que el teu Déu, a qui serveixes amb paciència, et lliure!

16a- El rei es veu obligat a llançar a Daniel al fossat dels lleons, però desitja de tot cor que el Déu al qual serveix tan fidelment intervinga per a salvar-lo.

Donen 6.17 Van portar una pedra i la van posar a l'entrada del pou; el rei el va segellar amb el seu anell i amb l'anell dels seus nobles, perquè res canviara respecte a Daniel.

17a- Ací l'experiència viscuda per Daniel presenta similituds amb l'enterrament de Crist, la porta circular del qual de pedra també va ser segellada per a impedir la intervenció humana.

Donen 6.18 Llavors el rei va ser al seu palau; Va passar la nit en dejú, no li va portar concubina i no va poder agafar el son.

18a- Aquest comportament del rei dóna testimoniatge de la seua sinceritat. En fer aquestes coses, demostra que vol agradar al Déu de Daniel i obtindre d'ell la seua salvació. Aquest és el començament de la seua conversió a l'únic Déu.

Donen 6.19 El rei es va alçar a l'alba i va anar precipitadament al fossat dels lleons.

19a- Una preparació de puresa seguida d'una nit d'insomni a causa de la seua ment turmentada pel pensament de la mort de Daniel i aquesta carrera cap al fossat dels lleons a l'alba no són accions practicades per un rei pagà sinó les d'un germà que estima al seu germà. en Déu.

Donen 6.20 Quan va arribar prop del pou, va cridar a Daniel amb veu trista. Va respondre el rei i va dir a Daniel: Podria Daniel, serf del Déu viu, el teu Déu, a qui serveixes amb paciència, deslliurar-te dels lleons?

20a- En acostar al fossat, va cridar a Daniel amb veu trista.

El rei espera però tem i tem el pitjor per a Daniel. No obstant això, la seua esperança queda demostrada pel fet que la flama i li fa una pregunta.

20b- Va poder Daniel, serf del Déu viu, el vostre Déu, a qui serviu amb paciència, deslliurar-vos dels lleons?

En designar-ho com " Déu viu ", Darío dóna testimoniatge de l'inici de la seua conversió. No obstant això, la seua pregunta " Va poder ell deslliurar-vos dels lleons? » ens mostra que encara no ho coneix. En cas contrari hauria dit " volia deslliurar-te dels lleons?" » .

Donen 6.21 I Daniel va dir al rei: Rei, viu per sempre!

21a- En boca dels conspiradors, en el versicle 6, l'expressió tenia poc significat, però en la de Daniel profetitzava l'accés a la vida eterna reservada als triats de Déu.

Donen 6.22 El meu Déu va enviar el seu àngel i va tancar la boca dels lleons, els quals no em van fer cap mal, perquè vaig ser trobat innocent davant d'ell; i ni davant de tu, oh rei, he fet gens dolent.

22a- En aquesta experiència, el rei Darío s'adona de que estúpida, injustificada i desaprovada és la concepció immutable dels decrets reals humans per part del vertader Déu Vivo a qui Daniel serveix sense amagar.

Donen 6.23 Llavors el rei es va alegrar molt i va manar traure a Daniel del clot. Daniel va ser tret del clot i no es va trobar en ell cap ferida, perquè confiava en el seu Déu.

23a- Llavors el rei es va posar molt alegre

Aquesta reacció d'alegria natural i espontània revela un futur triat per Déu perquè el rei té ara la certesa de la seua existència i del seu poder.

23b- Daniel va ser tret del clot, i no es va trobar en ell cap ferida

Així com les robes dels tres companys de Daniel llançades al forn sobrecalfat no van ser cremades.

23c- perquè havia confiat en el seu Déu

Aquesta confiança es va revelar en la seua decisió de no obeir el decret real que hauria privat a Déu de les seues oracions; Una elecció impossible i inconcebible per a aquest model de fe purament humà.

Donen 6.24 El rei va ordenar que portaren als homes que havien acusat a Daniel i els tiraren en el fossat dels lleons, ells, els seus fills i les seues dones; i abans que arribaren al fons del pou, els lleons es van apoderar d'ells i els van trencar tots els ossos.

24a- Déu va tornar la situació en contra dels malvats que planejaven el mal. Durant el temps dels reis perses que vindran, l'experiència serà renovada per al jueu Mardoqueo a qui el líder Amman voldrà matar amb el seu poble en temps de la reina Ester. Allí també serà Amman qui acabarà penjat en la forca preparada per a Mardoqueo.

Donen 6.25 I després d'això el rei Darío va escriure a tots els pobles, i a totes les nacions, i a totes les llengües que habiten en tota la terra: Paz a vosaltres en abundància.

25a- Aquest nou escrit del rei és el d'un home conquistat pel Déu viu. Estant ara en perfecta pau en el seu cor, usa la seua posició dominant per a parlar a tot el poble del seu regne, el testimoniatge de la seua pau que va rebre del Déu vertader.

Donen 6.26 Jo mane que en tot el meu regne hi haja temor i temor del Déu de Daniel. Perquè ell és el Déu viu i roman per sempre; el seu regne mai serà destruït, i el seu domini durarà fins a la fi.

26a- Comandament que en tota l'extensió del meu regne

El rei ordena però no obliga a ningú.

26b- temor i temor pel Déu de Daniel

Però enriquit per aquesta experiència, imposa el temor i el temor del Déu de Daniel per a dissuadir als autors d'un nou complot fomentat contra Daniel.

26c- Perquè ell és el Déu viu, i roman per sempre

Espera que aquest testimoniatge siga rebut en el cor del poble del regne, i per a això el lloa i exalta.

26d- el seu regne mai serà destruït, i el seu domini durarà fins a la fi

el caràcter etern del cinqué regne de l'estàtua.

Donen 6.27 Ell és el que lliura i salva, el que fa senyals i prodigis en el cel i en la terra. Va ser ell qui va lliurar a Daniel del poder dels lleons.

27a- És ell qui lliura i qui salva

El rei dóna testimoniatge del que ha observat però aquest alliberament i aquesta salvació només concerneixen el cos físic, la vida de Daniel. Haurem d'esperar la vinguda de Jesucrist per a comprendre el desig de Déu d'alliberar i salvar del pecat. Però assenyalem que el rei naturalment sentia la necessitat de purificar per a agradar al Déu viu.

27b- que fa senyals i prodigis en els cels i en la terra

El llibre de Daniel dóna testimoniatge d'aquests senyals i prodigis, accions sobrenaturals que Déu va realitzar, però ull, el diable i els seus dimonis també poden falsificar certs miracles divins. Per a identificar entre els dos possibles orígens, n'hi ha prou amb entendre qui es beneficia del missatge entregat. Condueix a l'obediència al Déu creador o a la seua desobediència?

Donen 6.28 Daniel va prosperar durant el regnat de Darío i durant el regnat de Ciro el persa.

28a- Entenem que Daniel no tornarà a la seua terra natal, però les lliçons que Déu li va ensenyar en Dan.9 li hauran fet acceptar sense patir aquesta destinació decidida pel seu Déu.

Daniel 7

Donen 7:1 : En el primer any de Belsasar rei de Babilònia, Daniel va somiar i va veure visions mentre jeia. Després va escriure el somni i li va comptar el principal.

1a- El primer any de Belsasar, rei de Babilònia

És a dir en – 605. Des de la visió de Dan.2, han passat 50 anys. Mort, el gran rei Nabucodonosor és reemplaçat pel seu nét Belsasar.

Donen 7:2 : Daniel va començar i va dir: Vaig veure en la meua visió nocturna, i heus ací els quatre vents del cel van bufar sobre el gran mar.

2a- Els quatre vents del cel van irrompre

Són les guerres universals que porten als dominadors a estendre el seu poder en direcció als quatre punts cardinals , cap al Nord, el Sud, l'Est i l'Oest.

2b- en el gran mar

La imatge no és afalagadora per a la humanitat, perquè la mar, fins i tot gran, és símbol de mort. No és, en el projecte de Déu, l'ambient preparat per a l'home fet a la seua imatge, segons Gén.1. El seu entorn és la terra. Però la humanitat ha perdut, des del pecat original, per la seua desobediència, la seua imatge divina i ja no és davant els seus ulls purs i sants més que animals marins impurs i voraçs que es devoren els uns als altres sota les inspiracions del diable i dels dimonis. En aquesta visió, la mar simbolitza la massa anònima d'éssers humans.

A més, l'àrea coberta per la profecia es refereix a pobles connectats pels seus aspectes costaners que voregen la Mar Mediterrània. Per tant, la mar juga un paper important en les accions bèl·liques de les conquestes dels dominadors.

Donen 7:3 I van eixir de la mar quatre bèsties grans, diferents els uns dels altres.

3a- I quatre grans animals van eixir de la mar

Trobem en una nova visió l'ensenyament donat en Daniel 2, però allí, els animals reemplacen les parts del cos de l'estàtua .

3b- diferents lletres l'u de l'altre

Com els materials de l'estàtua de Dan.2.

Donen 7:4 El primer era semblant a un lleó , i tenia ales d'àguila; Vaig mirar fins que li van arrancar les ales; va ser alçat de la terra i lloc en peus com un home, i li va ser donat cor d'home.

4a- L'El primer era com un lleó i tenia ales d'àguila.

Ací el cap daurat del rei caldeu de Dan.2 es converteix en un lleó amb ales d'àguila ; Emblema gravat en les pedres blaves de Babilònia, orgull del rei Nabucodonosor en Dan.4.

4b- Vaig mirar, fins que li van arrancar les ales.

La profecia es refereix als set anys o set temps durant els quals Déu va embogir al rei Nabucodonosor. Durant aquests 7 anys (set vegades) d'humiliació profetitzada en Dan.4.16, el seu cor humà va ser remogut, reemplaçat pel cor d'una bèstia.

4c- va ser alçat de la terra i lloc en peus com un home, i li va ser donat cor d'home.

Ací es confirma la seua conversió al Déu creador. La seua experiència ens permet comprendre que, per a Déu, l'home només és home quan el seu cor porta la imatge del de Déu. Ell ho revelarà en la seua encarnació en Jesucrist, model diví perfecte d'amor i obediència.

Donen 7:5 I heus ací una segona bèstia, semblant a un ós , que estava a un costat; tenia tres costelles en la boca entre les dents, i li van dir: Alça't, menja molta carn.

5a- I heus ací una segona bèstia, semblant a un ós , que estava a un costat

Després del rei caldeu, el cofre i les armes de plata dels medos i perses es converteixen en un ós . La precisió “ que estava d'un costat ” il·lustra la dominació persa que va aparéixer en segon lloc després de la dominació meda, però les seues conquestes obtingudes pel rei Ciro 2 el persa li van donar un poder molt major que el dels medos.

5b- tenia tres costelles en la boca entre les dents, i li van dir: Alça't, menja molta carn

Els perses dominaran als medos i conqueriran tres països: Brega del ric rei Creso en – 546, Babilònia en – 539 i Egipte en – 525.

Donen 7:6 Després d'això vaig mirar, i heus ací un altre que era semblant a un lleopard , i tenia a la seua esquena quatre ales com d'ocell; aquest animal tenia quatre caps i li va ser donat domini.

6a- Després d'això vaig mirar, i heus ací un altre que era semblant a un lleopard.

Ídem, el ventre i les cuixes descarades dels governants grecs es converteixen en un lleopard amb quatre ales d'ocell ; Les taques del lleopard grec el converteixen en un símbol del pecat .

6b- i tenia quatre ales a l'esquena com un ocell

Les quatre ales d'ocell associades al lleopard il·lustren i confirmen l'extrema velocitat de les conquestes del seu jove rei Alexandre Magno (entre -336 i -323).

6c- aquest animal tenia quatre caps i li va ser donat domini

Ací, “ quatre caps ”, però en Dan.8 seran “ quatre grans banyes ” els que designen als governants grecs, successors d'Alejandro Magno: Seleuc, Ptolemeu, Lisímaco i Casandro.

Donen 7:7 Després d'això vaig mirar en les meues visions nocturnes, i heus ací, hi havia una quarta bèstia, terrible , terrible i en gran manera forta; tenia grans dents de ferro, menjava, partia i calcigava el que quedava; era diferent de tots els animals anteriors i tenia deu banyes.

7a- Després d'això, vaig mirar en les meues visions nocturnes, i heus ací, hi havia una quarta bèstia, terrible , terrible i extraordinàriament forta.

Ací novament les cames de ferro de l'Imperi Romà es converteixen en un monstre amb dents de ferro i deu banyes . Perquè segons Apocalipsi 13:2, ell només porta els criteris dels 3 imperis anteriors: Força del lleó , confirmat en aquest versicle on s'especifica: extraordinàriament fort ; El poder de l'ós i la velocitat del lleopard. amb l'herència del seu pecat simbolitzada per les seues taques.

7b- tenia grans dents de ferro, menjava, partia i calcigava el que sobrava;

Aquests detalls li atribueixen matances i massacres dutes a terme pel símbol del ferro romà que continuaran fins a la fi del món, pel seu domini papal.

7c- era diferent de tots els animals anteriors i tenia deu banyes.

Les deu banyes representen als francs, els llombards, els alamanes, els anglosaxons, els visigots, els borgonyons, els suevos, els hèruls, els vàndals i els ostrogots. Aquests són els deu regnes cristians que es formaran després del col·lapse de l'Imperi Romà a partir de l'any 395, segons les explicacions donades per l'àngel a Daniel en el versicle 24.

Donen 7:8 I vaig mirar les banyes, i heus ací una altra banya xicoteta eixia d'enmig d'ells, i tres de les primeres banyes van ser arrancats davant d'aquella banya; i heus ací, ella tenia ulls com a ulls d'home, i una boca que parlava amb altivesa.

8a- Vaig mirar les banyes, i heus ací, una altra banya xicoteta va eixir d'enmig d'ells

deu banyes ix la banya xicoteta , que designa la Itàlia dels ostrogots on es troba la ciutat de Roma i l'anomenada "santa seu" papal, en el Palau de Letrán en la Muntanya Celio; Nom llatí que significa: el cel.

8b- i tres de les primeres banyes van ser arrancats davant d'aquesta banya

Les banyes arrancades són cronològicament: els tres reis baixats del versicle 24, a saber, els hèruls entre 493 i 510, després, successivament, els vàndals en 533 i els ostrogots en 538, que van ser expulsats de Roma pel general Belisario per ordre de Justinià I i definitivament derrotats en Ràvena en 540. Perquè hem de notar la conseqüència de l'expressió abans d'aquesta banya . Això significa que la Banya no té poder militar personal i es beneficia de la força armada dels monarques que li temen a ell i al seu poder religiós i, per tant, prefereixen secundar-ho i obeir-ho. Aquest raonament serà confirmat en Dan.8.24 on llegirem: el seu poder augmentarà, però no per la seua pròpia força i el vers 25 especificarà: per la seua prosperitat i l'èxit dels seus ardits, tindrà arrogància en el cor . Es demostra així que la veritat només rep confirmació agrupant missatges similars escampats en els diferents capítols del llibre de Daniel i, més àmpliament, en tota la Bíblia. Separats, els capítols del llibre “segellen” la profecia i els seus missatges, els més subtils i els més importants romanen inaccessibles.

8c- i heus ací, ella tenia ulls com a ulls d'home

En Apocalipsi 9, l'Esperit precedeix les seues descripcions amb el terme com . D'aquesta manera, suggereix una semblança d'aparença que no és una realitat. Ací, igualment, cal notar la semblança amb l'home encarnat en la seua perfecció en Jesucrist, però només té la pretensió d'això. Però hi ha més, perquè els “ ulls ” simbolitzen la clarividència dels profetes de la qual Jesús és també el model perfecte. I l'Esperit al·ludeix a la pretensió profètica del papat que eventualment establirà la seua seu oficial a la ciutat del Vaticà, paraula que significa: profetitzar, del llatí “vaticinara”. La cosa serà confirmada en Apocalipsi 2.20, quan l'Esperit compara aquesta església catòlica romana amb la Jezabel que va fer matar als profetes de YaHWÉH, la dona estrangera que adorava als Baales, casada pel rei Acab. La comparació es justifica perquè el papat fa que els vertaders profetes de Déu en Crist muiren en les fogueres de la inquisició.

8d- i una boca que parlava amb arrogància.

En aquest capítol 7, el diví Cineasta i Director presenta en “zoom” l'era cristiana que el concerneix especialment, el període comprés entre la fi de l'Imperi Romà i el retorn gloriós de Crist en Miguel, el seu nom celestial amb els àngels. Anuncia la vinguda d'un rei arrogant, perseguidor dels sants de l'Altíssim , que ataca les normes religioses divines intentant canviar els temps i la llei , els deu manaments però també altres ordenances divines. L'Esperit anuncia el seu càstig final; serà “ consumit pel foc per les seues paraules arrogants ”. Per tant, l'escena del judici celestial del seté mil·lenni es presenta immediatament després de l'esment de les seues arrogants paraules . Abans d'ella, el rei Nabucodonosor també havia mostrat arrogància però va acceptar humilment la lliçó d'humiliació que Déu li va donar.

Judici celestial

Donen 7:9 Vaig mirar mentre es col·locaven trons. I l'Ancià dels Dies es va asseure. El seu vestit era blanc com la neu, i el pèl del seu cap era com a llana pura; el seu tron era com anomena de foc, i les rodes com a foc abrasador.

9a- Vaig mirar, mentre es col·locaven trons

Aquesta escena representa el temps del judici que seran duts a terme pels sants redimits de Jesucrist en la seua presència, asseguts en trons , en el cel segons Apocalipsi 4, durant els mil anys citats en Apocalipsis 20. Aquest judici prepara les condicions per al judici final, l'execució del qual s'il·lustra en el versicle 11.

9b- I es va asseure l'ancià de dies.

És el Crist deïficat, l'únic Déu creador. L'acció del verb asseure indica el cessament d'una activitat dempeus, és la imatge del descans. El cel està en absoluta pau. En la Terra, els malvats van ser destruïts al retorn de Crist.

9c- El seu vestit era blanc com la neu, i el cabell del seu cap era com a llana pura.

El blanc és el símbol de la perfecta puresa de Déu que concerneix a tota la seua naturalesa al nivell dels seus vestits , símbols de les seues obres i el cabell del seu cap que és una corona de saviesa pura i perfecta, lliure de tot pecat .

Aquest versicle suggereix Isaïes 1.18: Veniu i supliquem! diu YaHWÉH. Si els vostres pecats són com l'escarlata, seran blancs com la neu; si són rojos com la porpra, seran com a llana.

9d- el seu tron era com anomenes de foc,

El tron designa el lloc del gran Jutge, el judici de la ment de Déu. Està col·locat sota la imatge de les flames de foc que seran els ulls de Crist la justícia en Apocalipsi 1.14 on trobem les descripcions d'aquest versicle. El foc destrueix, la qual cosa li dóna a aquest judici el propòsit de destruir als enemics de Déu i als seus triats. Com ja estan morts, aquest judici es refereix a la mort segona que afectarà definitivament els condemnats.

9é- i les rodes com a foc ardent.

El tron té rodes comparat amb un foc abrasador que s'encendrà en la terra: Apocalipsi 20.14-15: la mort segona és el llac de foc . Les rodes suggereixen, per tant, el moviment dels jutges del cel a la terra per a l'execució de les sentències pronunciades. El Déu viu, el gran Jutge, es mou i quan la terra siga renovada i purificada, ell es mourà novament per a instal·lar allí el seu tron Real segons Apocalipsi 21:2-3.

Donen 7.10 Un riu de foc va fluir i va eixir de davant d'ell. Mil milers li van servir i deu mil milions van estar en la seua presència. Els jutges es van asseure i es van obrir els llibres.

10a- Un riu de foc va fluir i va eixir de davant d'ell.

El foc purificador que descendirà del cel per a devorar les ànimes dels morts caiguts i després ressuscitats, segons Apocalipsis 20:9: I van pujar sobre la faç de la terra, i van envoltar el campament dels sants i dels estimada ciutat . Però va descendir foc del cel i els va devorar .

10b- Mil milers li van servir

És a dir, un milió d'ànimes, dels triats redimits de la terra.

10c- i deu mil milions es van presentar en la seua presència

Deu mil milions d'ànimes terrestres anomenades per Déu són ressuscitades i convocades davant ell i els seus jutges per a patir la justa sentència divina de la mort segona , una cosa confirmada en Lucas 19.27: I als altres, porteu ací als meus enemics , que no m'han volgut. reina sobre ells i mata'ls en la meua presència . D'aquesta manera, l'Esperit confirma les paraules que va parlar a través de Jesús en Mateo 22.14: Perquè molts són els anomenats, però pocs els triats . Això serà particularment així en els últims dies segons Lucas 18:8: ... Però quan vinga el Fill de l'Home, trobarà fe en la terra?

10d- Els jutges es van asseure i es van obrir els llibres.

El tribunal suprem jutjarà sobre la base dels testimoniatges que van permetre dictar sentència i les actuacions d'acusació adaptats individualment per a cada condemnat. Els seus llibres contenen la vida d'una criatura, guardada en la memòria per Déu, amb àngels fidels com a testimonis, actualment invisibles per als terrícoles.

Donen 7.11 Llavors vaig mirar, a causa de les paraules arrogants que parlava la banya; i mentre mirava, l'animal va ser assassinat.

11a- Llavors vaig mirar, a causa de les paraules arrogants que va pronunciar la banya

Com les paraules " a causa de " Paraules arrogants ", indiquen, aquest versicle vol mostrar-nos la relació causa i efecte que defineix el judici de Déu. No jutja sense causa.

11b- i mentre mirava, van matar a l'animal

Si el quart animal que representa la successió, la Roma Imperial - deu regnes europeus - la Roma Papal, és destruït pel foc, és a causa de l'arrogant activitat oral de la Roma Papal; activitat que continuarà fins al retorn de Crist.

11c- i el seu cos va ser destruït , entregat al foc per a ser cremat

El judici colpeja al mateix temps la banya xicoteta i les deu banyes civils que el van sustentar i van participar en els seus pecats segons Apocalipsis 18:4. El Llac de Foc de la mort segona els devorarà i destruirà .

Donen 7.12 Als altres animals se'ls va privar de la seua força, però se'ls va concedir prolongació de la vida fins a cert temps.

12a- Els altres animals van ser despallats del seu poder

Ací, com en Apocalipsi 19.20 i 21, l'Esperit revela que es preveu una destinació diferent per als pecadors comuns del paganisme, sent hereus del pecat original transmés des d'Adán a les masses humanes al llarg de la història terrenal.

12b- però se'ls va concedir una extensió de vida fins a cert temps

Aquesta precisió significa l'avantatge dels imperis anteriors al no haver experimentat la fi de la seua dominació en la fi del món com és el cas del quart animal romà sota la seua última

forma de govern universal cristià en el moment del retorn de Jesucrist. El final del 4 està marcat per la seua completa destrucció. Després d'això, la terra romandrà desordenada i buida a imatge de l'abisme de Gén.1:2.

Jesucrist, el fill de l'home

Donen 7.13 Vaig mirar en visions nocturnes, i heus ací, en els núvols del cel venia un semblant al fill de l'home; Va arribar a l'Ancià dels Dies i el van acostar a ell.

13a- Vaig mirar en les meues visions nocturnes, i heus ací, sobre els núvols del cel venia un com un fill d'home

Aquesta aparició del fill de l'home llança llum sobre el significat donat al judici que acabem d'esmentar. El judici pertany a Crist. Però en el temps de Daniel, Jesús encara no havia vingut, per la qual cosa Déu s'imagina el que aconseguirà mitjançant el seu ministeri terrenal durant la seua primera vinguda a la terra dels homes.

13b- va vindre a l'ancià de dies, i el van acostar a ell.

Després de la seua mort, ressuscitarà a si mateix, per a presentar la seua perfecta justícia que va ser sacrificada com a ofrena al Déu ofés, per a obtindre el perdó dels seus fidels triats, triats i seleccionats per ell mateix. El quadre presentat ensenya el principi de la salvació que s'obté mitjançant la fe en el sacrifici voluntari de Déu en Crist. I confirma la seua validesa davant Déu.

Donen 7.14 I li van donar domini, glòria i regne; i tots els pobles, nacions i homes de tota llengua li servien. El seu domini és un domini etern que no passarà, i el seu regne mai serà destruït.

14a- Li va ser donat domini, glòria i regne

Les dades d'aquest versicle es resumeixen en aquests versicles de Mateo 28:18 al 20 que confirmen que el judici certament pertany a Jesucrist: Jesús, acostar, els va parlar així: Tota potestat m'ha sigut donada en el cel i en la terra. . Aneu, doncs, i feu deixebles a totes les nacions, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyant-los a guardar tot el que us he manat. I heus ací, joestic amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món .

14b- i tots els pobles, nacions i homes de tota llengua li servien

En termes absoluts, serà en la nova terra, la vella renovada i glorificada després del seté mil·lenni. Però els redimits hauran sigut seleccionats de tots els pobles, nacions i llengües per l'única salvació obtinguda per Jesucrist perquè li van servir durant la seua vida. En Apocalipsi 10.11 i 17.15 aquesta expressió es refereix a l'Europa cristianitzada i al món occidental. En aquest grup trobem el milió de triats salvos que serveixen a Déu en el versicle 10.

14c- i el seu regnat mai serà destruït

Els detalls citats en Dan.2.44 sobre ell es confirmen ací: el seu regnat mai serà destruït.

Donen 7.15 Quant a mi, Daniel, el meu esperit es va torbar dins de mi, i les visions del meu cap em van terroritzar.

15a- Jo, Daniel, tenia un esperit torbat dins de mi

El problema de Daniel està justificat, la visió anuncia un perill per als sants de Déu.

15b- i les visions al meu cap em van espantar.

Prompte la seua visió de Miguel tindria el mateix efecte en ell, segons Dan.10:8: Vaig quedar només, i vaig veure aquesta gran visió; Em van fallar les forces, el meu rostre va canviar de color i es va descompondre, i vaig perdre tot vigor. Explicació: el fill de l'home i Miguel són una i la mateixa persona divina . La por caracteritzarà el regnat de Roma, perquè en aquestes dues dominacions successives, no donarà al poble governants sants com Nabucodonosor, Darío el Medo i Ciro 2 el Persa.

Donen 7.16 I em vaig acostar a un dels quals eren allí, i li vaig preguntar la veritat sobre totes aquestes coses. Em va dir i em va donar l'explicació:

16a- Ací comencen les explicacions addicionals donades per l'àngel

Donen 7.17 Aquestes quatre grans bèsties, aquests són quatre reis que s'alçaran de la terra;

17a- Notar que aquesta definició s'aplica tant a les successions revelades en Dan.2 per la imatge de l'estàtua com ací en Dan.7, per la dels animals .

Donen 7.18 Però els sants de l'Altíssim rebran el regne, i posseiran el regne per sempre, des de l'eternitat fins a l'eternitat.

18a- Mateix comentari que per a les quatre successions. Novament, el cinqué es refereix al regne etern dels triats que Crist construeix sobre la seua victòria sobre el pecat i la mort.

Donen 7.19 Llavors vaig voler saber la veritat sobre la quarta bèstia, que era diferent de totes les altres, extremadament terrible, que tenia dents de ferro i claus de bronze, que devorava, esmicolava i calcigava el que quedava;

19a- que tenia dents de ferro

Troblem ací, en les dents , el ferro ja símbol de la duresa de l'Imperi Romà designat per les cames de l'estàtua de Dan.2.

19b- i claus de llautó .

En aquesta informació addicional, l'àngel especifica: i claus de bronze . L'herència del pecat grec queda així confirmada per aquest material impur, un aliatge que simbolitza l'imperi grec en el ventre i les cuixes de l'estàtua de Dan.2.

19c- qui va menjar, va partir i va calcigar el que va quedar

Menjar o aprofitar les coses conquistades, la qual cosa les fa créixer – trencar , forçar i destruir – calcigar , menysprear i perseguir – Aquestes són les accions que les dues “Romes” successives i els seus partidaris civils i religiosos practicaran fins al retorn. de Crist. En Apocalipsi 12.17: l'Esperit designa als últims “adventistes” amb la paraula “ romanent ”.

Donen 7.20 I de les deu banyes que hi havia al seu cap, i de l'altre que eixia, i davant del qual queien tres, sobre aquella banya que tenia ulls, una boca que parlava amb arrogància, i una aparença major que els altres .

20a- Aquest versicle porta un detall contradictori al versicle 8. Com es porta ací la “ banya xicoteta ”? Una aparença major que els altres? Aquesta és tota la seua diferència amb els altres reis de les deu banyes . És molt feble i fràgil i, no obstant això, mitjançant la credulitat i el temor de Déu que diu representar en la terra, els domina i manipula al seu antull, excepte estranyes excepcions.

Donen 7.21 I vaig veure aquesta banya fent guerra contra els sants, i prevalent sobre ells,

21a- La paradoxa continua. Ella afirma encarnar la més alta santedat i Déu l'acusa de perseguir als seus sants. Llavors només hi ha una explicació: esmente com respira. El seu èxit és el d'una immensa mentida enganyosa i devastadora , molt destructiva del camí traçat per Jesucrist.

Donen 7.22 fins que va vindre l'Ancià dels Dies i va donar dret als sants de l'Altíssim, i va arribar el temps en què els sants van posseir el regne.

22a- Afortunadament la bona notícia es confirma. Després de les fosques accions de la Roma papal i els seus partidaris civils i religiosos, la victòria final arribarà a Crist i els seus triats.

Els versicles 23 i 24 especifiquen l'ordre de successió.

Donen 7.23 Així em va parlar: La quarta bèstia és un quart regne que existirà sobre la terra, diferent de tots els regnes, i que devorarà a tota la terra, la trepitjarà i l'esmicolarà.

23a- L'imperi romà pagà en la seua forma imperial entre – 27 i 395.

Donen 7.24 Les deu banyes són deu reis que s'alçaran d'aquest regne. Després d'ells s'alçarà un altre, diferent del primer, i derrocarà a tres reis.

24a- És gràcies a aquesta precisió que podem identificar aquestes deu banyes amb els deu regnes cristians formats en el territori occidental del col·lapsat i destrossat Imperi Romà. Aquest territori és el de la nostra Europa actual: la UE (o UE).

Donen 7.25 Parlarà paraules contra l'Altíssim, i oprimirà als sants de l'Altíssim, i esperarà canviar els temps i la llei; i els sants seran entregats a les seues mans per temps, i temps, i la meitat d'un temps.

25a- Parlarà paraules contra l'Altíssim

Déu concentra en aquest versicle la seua denúncia dels pecats que atribueix al règim papal romà i als seus bisbes predecessors de Roma, pels qui el mal comés va ser popularitzat, justificat i ensenyat a les multituds ignorants. L'Esperit enumera les acusacions començant per les més greus: les paraules contra el mateix Altíssim . Paradoxalment, els papes afirmen servir a Déu i representar-ho en la terra. Però és precisament aquesta pretensió la que constitueix la falta perquè Déu de cap manera aprova aquesta pretensió papal . I com a resultat, tot el que Roma ensenya falsament sobre Déu l'afecta personalment.

25b- oprimirà als sants de l'Altíssim

La persecució injusta dels sants del versicle 21 ací es recorda i es confirma. Els judicis són pronunciats per tribunals religiosos que porten el nom de "Santa Inquisició". La tortura s'utilitza per a obligar persones innocents a admetre la seua culpa.

25c- i esperarà canviar els temps i la llei

Aquesta acusació li dóna al lector l'oportunitat de restablir les veritats fonamentals del culte donat al Déu vertader, viu i únic.

El bell ordre establert per Déu va ser canviat pels monjos romans. Segons Èxode 12:2, Déu va dir als hebreus en l'èxode d'Egipte: Aquest mes serà per a vosaltres el primer dels mesos; serà per a tu el primer mes de l'any . Aquesta és una ordre, no una simple proposta. I com la salvació ve dels jueus segons Jesucrist, des de l'Èxode, tot ser que entra en la salvació entra també en la família de Déu on el seu ordre ha de regnar i ser respectat. Aquesta és la verdadera doctrina de la salvació, i ho ha sigut des de l'època dels apòstols. En Crist, l'Israel de Déu va prendre un aspecte espiritual, no és menys el seu Israel per al qual va establir la seua ordre i les seues doctrines. Segons Romans 11.24, el pagà convertit és empeltat en l'arrel i el tronc hebreus d'Abraham, i no a l'inrevés. Pablo li adverteix contra la incredulitat que s'ha tornat fatal per als jueus rebels de l'antic pacte i serà igualment fatal per als cristians rebels del nou; que concerneix directament la fe catòlica romana, i l'estudi de Dan.8 ho confirmarà, des de 1843, els cristians protestants.

Estem només al començament d'una llarga revelació profètica on l'acusació divina feta en aquest versicle és omnipresent perquè les conseqüències són terribles i dramàtiques. Els temps canviats per Roma preocupen:

1 – el descans sabàtic del 4t manament de Déu. El seté dia ha sigut reemplaçat des del 7 de març de 321 pel primer dia, considerat dia secular i inici de la setmana per Déu. A més, aquest primer dia va ser imposat per l'emperador romà Constantí I en dedicar-lo a l'adoració del "venerable sol invicte", sol divinitzat pels pagans, ja a Egipte, símbol bíblic del pecat. Daniel 5 ens va mostrar com Déu castiga els ultratges que li fan, així l'home queda advertit i sap el que li espera quan Déu el jutge com va jutjar i va matar al rei Belsasar. El dissabte santificat per Déu des de la fundació del món té la doble característica de tractar del temps i de la llei divina, com esmenta el nostre versicle.

2 – El començament de l'any, que originalment tenia lloc a la primavera, paraula que significa primera vegada, va ser canviat per a tindre lloc al començament de l'hivern.

3 – Segons Déu, el canvi de dia es produeix al capvespre, en l'ordre nit dia, no a mitjanit, perquè és rítmic i marcat per les estrelles que Ell va crear amb aquesta intenció.

El canvi en la llei és molt més profund que el tema del dissabte. Roma no va profanar els gots d'or del temple, es va autoritzar a canviar el text original de les paraules escrites per Déu amb el dit sobre les taules de pedra entregades a Moisés. Coses tan santes que en tocar l'arca en la qual es trobaven, Déu les colpejava amb la mort immediata.

25c- i els sants seran entregats a les seues mans per un temps, temps i mig temps

Què significa un temps ? L'experiència del rei Nabucodonosor ens dóna la resposta en Dan.4.23: Et tiraran d'entre els homes, habitaràs amb les bèsties del camp, et donaran herba per a menjar com als bous; i set temps passaran sobre tu , fins que sàpies que l'Altíssim domina el regne dels homes i el dóna a qui vol. Després d'aquesta dura experiència, el rei va dir en el versicle 34: Passat el temps assenyalat , jo, Nabucodonosor, vaig alçar els meus ulls al cel, i la raó va tornar a mi . He beneït a l'Altíssim, he lloat i glorificat al qual viu per sempre, el domini del qual és domini etern, i el regne del qual perdura de generació en generació . Podem deduir que aquests set temps representen set anys des que comença i acaba la duració en el transcurs de la seua vida. Per tant, el que Déu diu temps és el temps que li pren a la Terra completar una revolució completa del sol. D'ací sorgeixen molts missatges. Déu està simbolitzat pel sol i quan una criatura s'alça orgullosa, per a posar-la en el seu lloc, Déu li diu: "Dóna voltes al voltant de la meua divinitat i aprén qui sóc". Per a Nabucodonosor, set tornos són necessaris però efectius. Una altra lliçó es referirà a la duració del regnat papal també profetitzada pel terme " temps " en aquest versicle. Comparant amb l'experiència de Nabucodonosor, Déu castiga l'orgull cristià entregant-lo a l'estupidesa per un temps, temps i mig temps d'anys profètics. Des del 7 de març de 321, l'orgull i la ignorància en l'estupidesa van fer que els homes acceptaren respectar l'ordre que canviava un manament de Déu; el que l'humil esclau de Crist no pot obeir, en cas contrari se separaria del seu Déu salvador.

Aquest versicle ens porta a buscar el valor real i les dates de l'inici i fi d'aquesta duració profetitzada. Descobrirem que representa 3 anys i sis mesos. De fet, aquesta fórmula reapareixerà en Apocalipsi 12.14 on té un paral·lel amb la fórmula 1260 dies del versicle 6. L'aplicació del codi d'Ezé.4:5-6, un dia per un any, farà possible per a comprendre que aquests són realment 1260 anys llargs i terribles, de sofriment i mort.

Donen 7.26 Llavors vindrà el judici, i el seu domini li serà llevat, i serà destruït i destruït per sempre.

2a- Destaca l'interés d'aquesta precisió: el judici i la fi de la dominació dels papes ocorren al mateix temps. Això prova que el judici esmentat no començarà abans del retorn de Crist. En 2021, els papes continuen actius, per la qual cosa el judici citat en Daniel no va començar en 1844, germans adventistes.

Donen 7.27 El regne, el domini i la grandesa de tots els regnes davall del cel seran donats al poble dels sants de l'Altíssim. El seu regnat és etern i tots els governants li serviran i obeiran.

27a- El judici, per tant, està ben executat després del retorn gloriós de Crist i de l'arrebatació al cel dels seus triats.

27b- i tots els governants li serviran i li obeeiran

Com a exemples, Déu ens mostra els tres governants presentats en aquest llibre: el rei caldeu Nabucodonosor, el rei medo Darío i el rei persa Ciro 2.

Donen 7.28 Ací van acabar les paraules. Jo, Daniel, estava summament torbat pels meus pensaments, vaig canviar de color i vaig guardar aquestes paraules en el meu cor.

28a- La molèstia de Daniel encara està justificada, perquè a aquest nivell les proves de la identitat de la Roma papal encara manquen de força; la seua identitat continua sent una "hipòtesi" ja molt convincent, però al cap i a la fi una "hipòtesi". Però Daniel 7 constitueix només la segona de les set planxes profètiques presentades en aquest llibre de Daniel. I ja hem pogut veure que els missatges entregats en Dan.2 i Donen.7 són idèntics i complementaris. Cada nova pàgina ens portarà elements addicionals que se superposaran als estudis ja realitzats, reforçaran i reforçaran el missatge de Déu que així serà cada vegada més clar.

La hipòtesi que la " banya xicoteta " d'aquest capítol 7 és la Roma papal encara està per confirmar. La cosa estarà feta. Però recordem ja aquesta successió històrica que concerneix a Roma, " el quart animal monstruós amb dents de ferro ". Designa l'Imperi Romà, seguit de les " deu banyes " dels regnes europeus lliures i independents, als quals va succeir, en 538, la " banya xicoteta " presumpta papal, aquest " rei diferent ", davant el qual " tres banyes o tres reis ", els Hèruls, els Vàndals i els Ostrogots són degradats entre 493 i 538 en els versos 8 i 24.

Daniel 8

Donen 8:1 L'any tercer del regnat del rei Beltsasar, jo Daniel vaig tindre una visió a més de la qual havia vist abans.

1a- Ha passat el temps: 3 anys. Daniel rep una nova visió. En aquesta, hi ha només dos animals que s'identifiquen clarament en els versicles 20 i 21 amb els medos, els perses i els grecs que eren en les visions anteriors el 2do i 3er Imperi de les successions profetitzades. Amb el temps, en les visions, els animals s'ajusten cada vegada més clarament als ritus dels hebreus. Donen.8 presenta un carner i un boc ; els animals oferits en el sacrifici del Dia de l'Expiació del ritu jueu. Així podem notar el símbol del pecat en la superposició de l'imperi grec: el ventre i les cuixes de bronze de Dan.2, el lleopard de Dan.7 i el cabra de Dan.8.

Donen 8:2 Quan vaig veure aquesta visió, em va semblar que estava en Susa, la capital, a la província d'Elam; i durant la meua visió estava prop del riu Ulai.

2a- Daniel està a Pèrsia prop del riu Karoun que en el seu temps era l'Ulai. La capital persa i el riu símbol d'un poble indiquen un lloc geogràfic de referència per a la visió que Déu els donarà. Per tant, els missatges profètics proporcionen en aquest capítol dades geogràfiques valuoses que faltaven en els capítols 2 i 7.

Donen 8:3 I vaig alçar els meus ulls i vaig mirar, i heus ací un carner estava al costat del riu, i tenia banyes; Aquestes banyes eren altes, però un era més alt que l'altre i s'elevava l'últim.

3a- Aquest versicle resumeix la història de Pèrsia il·lustrada per aquest carner la banya del qual el més alt el representa perquè havent sigut inicialment dominat pel seu aliat Meda, es va elevar per última vegada amb l'arribada al poder del rei Ciro 2 el persa, en 539, l'últim contemporani de Daniel segons Dan.10:1. Però ací assenyalet un problema de data real, perquè els historiadors ignoren per complet el testimoniatge ocular de Daniel que atribueix, en

Dan.5.31, la conquesta de Babilònia al rei medo Darío, qui va organitzar Babilònia en 120 satrapies segons Dan. 6: 1. Ciro va arribar en poder després de la mort de Darío, per la qual cosa no l'any 539 sinó una mica més tard, o per contra, la conquesta de Darío podria haver tingut lloc una mica abans de la data – 539.

3b- Una subtileza divina apareix en aquest versicle, en la forma utilitzada per a designar una banya xicoteta i un gran. Això confirma que l'expressió “ banya xicoteta ”, acuradament evitada, està específica i exclusivament lligada a la identitat de Roma.

Donen 8:4 Vaig veure al carner colpejant amb les seues banyes a l'occident, al nord i al sud; cap animal podia resistir-li, i no hi havia ningú que lliurara a les seues víctimes; Va fer el que va voler i es va tornar poderós.

4a- La imatge d'aquest versicle il·lustra les successives fases de les conquestes perses que els condueixen cap a l'imperi, la dominació del rei de reis.

A Occident : Ciro 2 va fer una aliança amb els calfaments i els egipcis entre – 549 i – 539.

En el nord : Brega del rei Creso és conquistada en – 546

Al migdia : Ciro conquesta Babilònia succeint al rei medo Darío després del – 539 i posteriorment el rei persa Cambises 2 conquerirà Egipte en el – 525.

4b- i es va fer poderós

Va aconseguir el poder imperial que va fer de Pèrsia el primer imperi profetitzat en aquest capítol 8. Va ser el segon imperi en les visions de Dan.2 i Donen.7. En aquest poder, l'Imperi persa estés fins a la mar Mediterrània va atacar a Grècia, que la va detindre en Marató en – 490. Les guerres es van reprendre.

Donen 8:5 Mentre mirava atentament, heus ací un boc que venia de l'occident, i recorria tota la terra sobre la seua faç, sense tocar-la; aquesta cabra tenia una gran banya entre els ulls.

5a- El versicle 21 identifica clarament al boc: El boc és el rei de Javan, La gran banya entre els seus ulls és el primer rei . Javan, és l'antic nom de Grècia. Fent cas omís dels febles reis grecs, l'Esperit basa la seua revelació en el gran conqueridor grec Alejandro Magno.

5b- heus ací, un boc vi de l'oest

Encara es donen indicacions geogràfiques. La cabra prové d'Occident en relació a l'Imperi Persa pres com a lloc geogràfic de referència.

5c- i va viatjar per tota la terra sobre la seua superfície, sense tocar-la

El missatge és anàleg a les quatre ales de l'ocell del lleopard de Dan.7:6. Subratlla l'extrema rapidesa de les conquestes d'aquest jove rei macedoni que estendrà el seu domini fins al riu Indo en deu anys.

5d- aquesta cabra tenia una gran banya entre els ulls

La identitat es dóna en el versicle 21: La gran banya entre els seus ulls és el primer rei. Aquest rei és Alejandro Magno (– 543 – 523). L'Esperit li dóna l'aparença de l'Unicorn, un fabulós animal mític. Denúncia així la imaginació fèrtil i inesgotable d'una societat grega que inventava rondalles aplicades a la religió i l'esperit de la qual ha travessat els segles fins als nostres dies a l'Occident enganyosament cristià. És un aspecte del pecat confirmat per la imatge del boc , l'animal que exercia el paper del pecat en el sagrat ritu anual del “dia de l'expiació”. La crucifixió del Messies Jesús complida en la seua divina perfecció aquest ritu va haver de cessar després d'ell... per la força, mitjançant la destrucció del temple i de la nació jueva pels romans l'any 70.

Donen 8:6 I vi al carner que tenia banyes, que vaig veure parat al costat del riu, i va córrer sobre ell amb tota la seua ira.

6a- Alejandro Magno llança el seu atac contra els perses el rei dels quals és Darío 3. Aquest últim és derrotat en Issos, fuig deixant arrere el seu arc, el seu escut i el seu mantell, a més de la seua esposa i el seu hereu, en – 333 Més tard serà assassinat per dos dels seus grans.

6b- i va córrer cap a ell amb tota la seua fúria

Aquesta fúria està històricament justificada. Va ser precedit per aquest intercanvi entre Darío i Alejandro: “Abans que Alejandro coneguera a Darío, el rei persa li va enviar regals destinats a subratllar les seues respectives posicions com a rei i fill; Alejandro era encara un jove príncep novençà en l'art de guerra (branca I, corretja 89). Darío li envia una bala, un fuet, un fre de cavall i una caixa de plata plena d'or. Una carta que acompanya al tresor glossa els elements: la pilota és perquè continue jugant com el xiquet que és, el fre per a ensenyar-li a controlar, el fuet per a corregir-li i l'or representa el tribut que els macedonis han de pagar-li l'emperador persa.

Alejandro no mostra signes d'ira, malgrat la por dels missatgers. Al contrari, els demana que feliciten a Darius per la seua delicadesa. Darío, diu, coneix el futur, ja que li va regalar a Alejandro una pilota que representa la seua futura conquesta del món, el fre significa que tots se sotmetran a ell, el fuet serà per a castigar als qui s'atrevisquen a alçar contra ell i l'el or suggereix el tribut que rebrà de tots els seus súbdits”. Detall profètic, Alejandro tenia un cavall al qual li va posar el nom de “Bucéfalo” que significa, amb prefix augmentatiu, “cap”. En totes les seues batalles, estarà al “cap” del seu exèrcit, arma en mà. I serà durant “deu anys” el “cap” governant del món cobert per la profecia. La seua notorietat promourà la cultura grega i el pecat que l'estigmatitza.

Donen 8:7 Ho vaig veure acostar al carner i enutjar amb ell; va colpejar al carner i li va trencar les dues banyes, sense que el carner tinguera forces per a resistir-lo; el va llançar al sòl i el va calcigar, i no va haver-hi qui rescatara al carner.

7a- La guerra iniciada per Alejandro Magno: en – 333, en Issos, el campament persa va ser derrotat.

Donen 8:8 I el boc es va fer molt fort; però quan es va fer fort, es va trencar la seua gran banya. Quatre grans banyes es van alçar per a reemplaçar-ho, als quatre vents del cel.

8a- la seua gran banya es va trencar

En 323, el jove rei (- 356 – 323) va morir sense hereu a l'edat de 32 anys, en Babilònia.

8b- Quatre grans banyes es van alçar per a reemplaçar-ho, als quatre vents del cel.

Els substituïts del rei mort van ser els seus generals: els diadochi. Eren deu quan Alejandro va morir i durant 20 anys van lluitar entre ells fins al punt que al final de 20 anys només van quedar quatre supervivents. Cadascun d'ells va fundar una dinastia real al país que dominava. El més gran és Seleuc conegut com Nicator, va fundar la dinastia "Selèucida" que va regnar sobre el regne de Síria. El segon és Ptolemaios Lagos, va fundar la dinastia "Lagid" que va regnar a Egipte. El tercer és Cassandros que regna sobre Grècia, i el quart és Lysimachus (nom llatí) que regna sobre Tràcia.

El missatge profètic basat en la geografia continua. Els quatre punts cardinals dels quatre vents del cel confirmen la identitat dels països dels combatents en qüestió.

El retorn de Roma, la banya xicoteta

Donen 8:9 D'un d'ells va eixir una banya xicoteta , que va créixer molt cap al sud, cap a l'orient i cap a la terra més bella.

9a- L'aspecte d'aquest versicle descriu les extensions d'un regne que al seu torn es convertirà en un imperi dominant. No obstant això, en les lliçons anteriors i en la història del món el regne successor de Grècia és Roma. Aquesta identificació es justifica a més per l'expressió "banya xicoteta", que aquesta vegada, al contrari del que es va fer per a la banya mitjana, més curt, se cita clarament. Això ens permet dir que aquesta "banya xicoteta" simbolitza, en aquest context, la creixent Roma republicana. Perquè intervé cap a l'Est, com a policies del món, sovint perquè està cridat a resoldre un conflicte local entre oponents. I aquesta és precisament la raó que justifica la imatge que segueix.

9b- D'un d'ells va eixir una banya xicoteta

El dominador anterior va ser Grècia, i és des de Grècia que Roma ve a dominar en aquesta zona oriental on es troba Israel; Grècia, un de les quatre banyes.

9c- que s'expandeix molt cap al sud, cap a l'est i cap als països més bells.

El creixement romà comença des de la seua situació geogràfica cap al sud primer. La història ho confirma , Roma entra en les Guerres Púniques contra Cartago, actual Tunísia, cap a – 250.

La següent fase d'extensió es produeix cap a l'est intervenint en un de les quatre banyes : Grècia, cap a – 200. Va ser convocada allí per la lliga grega etòlia per a secundar-la contra la lliga aquea (Etòlia contra Acaya). En arribar a sòl grec, l'exèrcit romà mai l'abandonaria i tota Grècia es convertiria en colònia romana a partir del – 160.

Des de Grècia, Roma continuarà la seua expansió posant un peu en Palestina i la Judea que es convertirà en – 63 en una província de Roma conquistada pels exèrcits del general Pompeu. És aquesta la Judea, a la qual l'Esperit designa amb aquesta bella expressió: La més bella de les terres , expressió citada en Dan.11.16 i 42, i Ezé.20:6 i 15.

Es confirma la hipòtesi, la “ banya xicoteta ” és Roma

Aquesta vegada ja no es permeten dubtes, el règim papal de Dan.7 queda desemmascarat, així, saltar els segles innecessaris, l'Esperit ens porta a l'hora tràgica en la qual, abandonada pels emperadors, Roma represa el seu domini sota una forma religiosa d'Aparença cristiana a la qual atribueix les accions revelades pels símbols del versicle 10 que segueix. Aquestes són les accions del rei “ diferent ” de Dan.7.

La Roma Imperial i després la Roma Papal persegueixen als sants.

Dues lectures successives d'aquest únic vers.

Donen 8.10 Ella es va elevar a l'exèrcit del cel, i part d'aqueix exèrcit i algunes de les estrelles va fer descendir a la terra, i les va calcigar.

10a- Ella es va alçar a l'exèrcit del cel.

En dir " ella ", l'Esperit manté com a objectiu la identitat de Roma, en la seqüència cronològica de les seues extensions, després de diverses formes de govern a les quals al·ludeix en Apocalipsi 17.10, Roma va aconseguir l'imperi sota el regnat de l'El emperador romà Octavià conegut com Augusto. I va anar durant el seu temps que Jesucrist va nàixer de l'Esperit, en el cos encara verge de María, la jove esposa de José; tots dos triats per l'única raó de pertànyer al llinatge del rei David. Després de la seua mort, una vegada ressuscitat per si mateix com l'havia anunciat, Jesús va encomanar als seus apòstols i deixebles la missió d'anunciar la bona nova de la salvació (l'Evangeli) per a fer triats a tot el món. En aqueix moment Roma s'enfrontava a la mansuetud i al pacifisme cristià; ella en el paper del carnisser, els deixebles de Crist en el dels corders immolats. A costa de molta sang de màrtirs vessada, la fe cristiana es va estendre per tot el món i particularment en la capital de l'imperi, Roma. La Roma imperial perseguidora s'alça contra els cristians. En aquest versicle 10, se superposen dues accions de Roma. El primer es refereix a l'imperial i el segon al papal.

En el règim imperial ja podem atribuir-li les accions citades:

Es va alçar a l'exèrcit del cel : es va enfrontar als cristians. Darrere d'aquesta expressió simbòlica, armats del cel , està el cristià triat segons el qual Jesús ja havia nomenat als seus fidels: ciutadans del regne dels cels . A més, Donen.12:3 compara als vertaders sants amb les estrelles que també són la sement d'Abraham de Gen.15:5. En primera lectura, atrevir a martiritzar als fills i filles de Déu constitueix ja per a la Roma pagana una acció arrogant i una elevació indigna i injustificada . En segona lectura, la pretensió del bisbe de Roma de governar

com a Papa al Triat de Jesucrist des de l'any 538 és també una acció arrogant, i una elevació encara més indigna i injustificada .

Va fer caure a terra part d'aquest exèrcit i les estrelles, i els va calcigar : els va perseguir i els va matar per a distraure a la seua població en les seues arenes. Els perseguidors són principalment Neró, Domiciano i Diocleciano, l'últim perseguidor oficial entre 303 i 313. En una primera lectura, aquest dramàtic període està cobert en Apo.2 sota els noms simbòlics "d'Efes ", el moment en què Juan rep la seua divina Revelació denominada " Apocalipsi" i " Esmirna ". En segona lectura, atribuïdes a la Roma papal, aquestes accions se situen en Apo.2 sota els períodes denominats " Pèrgam ", és a dir, aliança trencada o adulteri i "Tiatira", és a dir, abominacions i morts. Dient, i ella els va calcigar, l'Esperit imputa a totes dues Romes el mateix tipus d'accions sanguinàries. El verb calcigat i la seua expressió calcigat s'atribueixen a la Roma pagana en Dan.7.19. Però l'acció de trepitjar continuarà fins al final de les 2300 vesprada-demà del versicle 14 d'aquest capítol 8 segons la declaració del versicle 13: Fins quan seran trepitjades la santedat i l'exèrcit ? Aquesta acció es va realitzar en temps de l'era cristiana i per tant hem d'atribuir-la a la Roma papal i els seus suports monàrquics; que la història confirma. No obstant això, observem una diferència important. La Roma pagana només literalment fa caure a terra als sants de Jesucrist , mentre que la Roma papal, a través de la seua falsa instrucció religiosa, els fa caure a terra espiritualment, abans de perseguir-los literalment al seu torn.

Les persecucions esporàdiques van continuar amb alternances de pau fins a l'arribada de l'emperador Constantí I que va posar fi a les persecucions contra els cristians amb l'edicte de Milà, la seua capital romana, l'any 313, que constitueix el termini del període de " deu anys " de persecucions que caracteritzen l'era " Esmirna " d'Apocalipsi 2:8. Mitjançant aquesta pau, la fe cristiana no guanyarà res i Déu perdrà molt. Perquè sense la barrera de la persecució, els compromisos dels inconversos a aquesta nova fe abunden i es multipliquen en tot l'imperi i especialment a Roma on la sang dels màrtirs va fluir més.

Per tant, és amb aquest temps que podem connectar el començament de la segona lectura d'aquest versicle. Aquell en el qual Roma es fa cristiana obeint les ordres de l'emperador Constantí que, l'any 321, acaba d'emetre un edicte que ordena el canvi del dia de descans setmanal: el seté dia, el dissabte, és substituït pel primer dia de la setmana; en aquella època, dedicada pels pagans al culte del déu " venerable sol invicte ". Aquesta acció és tan seriosa com beure els gots d'or del temple , però aquesta vegada, Déu no reaccionarà, l'hora del judici final serà suficient. Amb el seu nou dia de descans, Roma estendrà la seua doctrina cristiana per tot l'imperi, i la seua autoritat local, el bisbe de Roma, guanyarà en prestigi i suport, fins a l'elevació suprema que el títol papal li atorga per decret, en 533 , el bizantí. L'emperador Justinià I. No va ser fins a l'expulsió dels hostils ostrogots que el primer papa regnant, Vigilio, va prendre el seu seient papal a Roma, en el Palau de Letrán construït en la Muntanya Celio. La data 538 i l'arribada del primer Papa marca el compliment de les accions descrites en el versicle 11 que segueix. Però també és el començament dels 1260 dies-any del regnat dels papes i de tot el que els concerneix i que va ser revelat en Dan.7. Un regnat continu durant el qual els sants són, una vegada més, calcigats , però aquesta vegada, per la dominació

religiosa papal romana i els seus partidaris civils, els monarques, i el seu apogeu... en el nom de Crist.

Accions específiques del papat establides en 538

Donen 8.11 Ella es va alçar contra el capità de l'exèrcit, i li va llevar el sacrifici perpetu , i va derrocar el lloc, els fonaments del seu santuari.

11a- Va ascendir al capdavant de l'exèrcit.

Aquest líder de l'exèrcit és lògica i bíblicament Jesucrist, segons Ef.5.23: perquè el marit és cap de la dona, com Crist és cap de l'Església , que és el seu cos, i de la qual ell és Salvador. El verb “ ella va ressuscitar ” és ben triat, perquè precisament, en 538, Jesús està en el cel mentre el papat està en la terra. El cel està fora del seu abast però “ ella va ressuscitar ” fent creure als homes que el reemplaça en la terra. Des del cel, Jesús té poques possibilitats d'evitar als homes del parany que els tendeix el diable. És més, per què ho faria, quan ell mateix els entrega a aquest parany i a totes les seues malediccions? Perquè bé hem llegit, en Dan.7.25, “ els sants seran entregats a les seues mans per un temps, temps (2 temps) i mig temps ”; són entregats intencionalment pel Déu Crist, a causa del canvi dels temps i de la llei . La llei modificada en 321 per Constantino sobre el dissabte, per descomptat, però sobretot, la llei modificada pel papat romà, després del 538 on no és només el dissabte el que és afectat i atacat, sinó tota la llei que és reelaborada a Roma. versió.

11b- li va llevar el sacrifici perpetu

Assenyale l'absència de la paraula sacrifici en el text hebreu original. Dit això, la seua presència suggereix el context de l'antiga aliança, però no és així, com acabe de demostrar. Sota el nou pacte , el sacrifici i l'ofrena van cessar, la mort de Crist, a meitat de la setmana citada en Dan.9.27, va fer que aquests ritus foren inútils. No obstant això, alguna cosa va quedar de l'antic pacte: el ministeri del summe sacerdot i intercessor pels pecats del poble que també va profetitzar el ministeri celestial que Jesús va complir a favor només dels seus triats comprats amb la seua sang des de la seua resurrecció. Crist va tornar al cel, què va quedar per llevar-li? La seua funció sacerdotal és el seu paper exclusiu d'intercessor per a perdonar els pecats dels seus triats. De fet, des de l'any 538, l'establiment en la terra, a Roma, d'un líder de l'Església de Crist va fer que el ministeri celestial de Jesús fóra obertura i inútil. Les oracions ja no passen per ell i els pecadors continuen sent portadors dels seus pecats i de les seues culpes cap a Déu. Heb.7.23 confirma aquesta anàlisi, dient: " Però ell, puix que roman per sempre, té un sacerdocí intransferible ". El canvi de governant en la terra justifica els fruits abominables que produeix aquest cristianisme sense Crist; fruits profetitzats per Déu a Daniel. Per què els cristians van ser afectats per aquesta terrible maledicció? El següent versicle 12 donarà la resposta: a causa del pecat .

La identificació del perpetu que s'acaba de realitzar servirà de base per als càlculs utilitzant les duracions 1290 i 1335 dies-any que es proposaran en Dan.12.11 i 12; la base establida és la data 538, quan el líder papal terrenal va robar el sacerdocí perpetu .

11c- i va derrocar el lloc la base del seu santuari

Degut al context del nou pacte, entre els dos possibles significats de la paraula hebrea "mecon" traduïda per "lloc", vaig conservar la seua traducció "base", igualment legítima i millor adaptada al context de l'era cristiana a la qual es refereix la profecia. .

Una lectura ràpida no veu res més que un estudi acurat guiat per l'Esperit i obri els ulls a les subtils del llibre de Daniel on sovint es parla del santuari , la qual cosa resulta confús. No obstant això, és possible no deixar enganyar depenent del verb que marque l'acció que es realitza en el santuari .

Ací en Dan.7.11: la seua base és enderrocada pel papat.

En Dan.11.30: és profanat pel rei grec perseguidor dels jueus Antíoc 4 Epífanes en – 168.

En Dan.8.14 i Donen.9.26 no es tracta de santuari sinó de santedat . La paraula hebrea "qodesh" està sistemàticament mal traduïda en totes les traduccions de les versions més comunes. Però el text hebreu original roman sense canvis per a donar testimoniatge de la veritat original.

Has de saber que el terme " santuari " es refereix exclusivament al lloc on Déu està en persona. Des que Jesús va ressuscitar i va tornar al cel, ja no hi ha cap santuari en la terra . Derrocar les bases del seu santuari significa, per tant, soscavar els fonaments doctrinals que concerneixen al seu ministeri celestial, que il·lustra totes les condicions de la salvació. En efecte, una vegada batejat, la persona anomenada ha de poder beneficiar de l'aprovació de Jesucrist, que jutja la seua fe per les seues obres i accepta o no perdonar els seus pecats en nom del seu sacrifici. El baptisme marca el començament d'una experiència viscuda sota el just judici de Déu i no la seua fi. El que significa que quan s'interromp la relació directa entre els triats terrenals i el seu intercessor celestial, la salvació ja no és possible i el pacte sant es trenca. És un terrible drama espiritual ignorat per les masses humanes enganyades i seduïdes des del 7 de març de 321 i l'any 538 en què el sacerdoti perpetu de Jesucrist va ser remogut pel papa per al seu benefici. Bolcar les bases del propi santuari significa també atribuir als 12 apòstols que representen la base o fonament dels Triats, casa espiritual, una doctrina falsament cristiana que justifica i legalitza el pecat contra la llei divina; el que cap apòstol hauria fet.

Donen 8.12 l'exèrcit va ser entregat en sacrifici perpetu a causa del pecat; la banya va llançar la veritat al sòl i va tindre èxit en les seues empreses.

12a- L'exèrcit va ser alliberat amb el sacrifici perpetu

En un llenguatge més simbòlic aquesta expressió té el mateix significat que la de Dan.7.25: l'exèrcit va ser entregat ... Però ací l'Esperit afig amb la perpètua

12b - a causa del pecat

O, segons 1 Juan 3:4, a causa de la transgressió de la llei canviada en Dan.7.25. Perquè Juan va dir i va escriure: Tot aquell que piga, infringeix la llei, i el pecat és transgressió de la llei

. Aquesta transgressió es remunta al 7 de març de 321 i es refereix, en primer lloc, a l'abandó del sant dissabte de Déu; el dissabte santificat per ell, des de la creació del món, en l'únic i perpetu " seté dia " .

12c- la banya va llançar la veritat al sòl

La veritat continua sent una paraula espiritual que designa la llei segons Sal.119:142-151: La teua llei és la veritat... tots els teus manaments són la veritat .

12d- i té èxit en els seus esforços

Si l'Esperit de Déu creador el va anunciar per endavant, llavors no us estranyeu d'haver ignorat aquest engany, el major frau espiritual en tota la història dels homes; però també, la més greu per les seues conseqüències de pèrdua d'ànimes humanes per a Déu. El vers 24 el confirmarà dient: El seu poder augmentarà, però no per la seua pròpia força; causarà estralls increïbles, triomfarà en les seues empreses , destruirà als poderosos i al poble dels sants.

Preparació per a la Santificació

En les lliçons donades pels ritus religiosos de l'antic pacte apareix constantment aquest tema de la preparació a la santificació. Primer, entre el temps de l'esclavitud i l'entrada a Canaán, la celebració de la Pasqua era necessària per a santificar al poble que Déu anava a conduir al seu sòl nacional, Israel, la terra promesa. De fet, van ser necessaris 40 anys de prova de purificació i santificació perquè s'aconseguira l'entrada a Canaán.

Així mateix, respecte al dissabte marcat en el seté dia d'una posta de sol a una altra, era necessari un temps previ de preparació. Els sis dies d'activitats seculares requerien una rentada del cos i un canvi de roba, aquestes coses també eren imposades al sacerdot perquè poguera, sense perill per a la seua vida, ingressar al lloc sant del temple per a oficiar allí el seu servei ritual. .

La setmana de la creació de set dies i 24 hores segueix el model dels set mil anys del pla de salvació de Déu. De manera que els primers 6 dies representen els primers 6 mil·lennis durant els quals Déu selecciona als seus triats. I el seté i últim mil·lenni constitueix el gran dissabte durant el qual Déu i els seus triats reunits en el cel gaudeixen de vertader i complet descans. Els pecadors estan temporalment tots morts; excepte Satanàs, que roman aïllat en una terra despoblada durant aquest període de "mil anys" revelat en Apocalipsis 20. Abans d'entrar al "cel" els triats han de ser purificats i santificats. La purificació descansa en la fe en el sacrifici voluntari de Crist, però la santificació s'obté per la seua ajuda després del baptisme perquè, la purificació s'imputa, o s'obté per endavant en nom d'un principi de fe, però la santificació és el fruit obtingut en realitat en tota la seua vida. ànima pels triats a través de la seua cooperació real amb el Déu viu Jesucrist. S'obté mitjançant una lluita que lliura contra si mateix, contra la seua mala naturalesa, per a resistir al pecat.

Daniel 9.25 ens ensenyarà, Jesucrist va vindre a morir en una creu perquè els seus triats no pecaren més, perquè va vindre per a posar fi al pecat . Ara bé, acabem de veure en el versicle

12, el Triat cristià va ser entregat al despotisme papal a causa del pecat. La purificació és, per tant, necessària per a obtenir la santificació sense la qual ningú veurà a Déu com està escrit en Heb.12.14: Perseguiu la pau amb tots i la santificació, sense la qual ningú veurà al Senyor .

Aplicat als 2000 anys de l'era cristiana des de la mort de Jesucrist fins al seu retorn en 2030, aquest temps de preparació i santificació serà revelat en els versicles 13 i 14 que segueixen. Contràriament a la creença original dels adventistes, aquesta era no és la del judici que descriu Daniel 7, sinó la de la santificació necessària a causa del llegat centenari de pecats legítims pels abominables ensenyaments de la Roma papal. Precís que l'obra de Reforma iniciada a partir del segle XIII no va aconseguir la purificació i santificació exigides amb tota justícia pel Déu salvador tres vegades sant i perfectament pur.

Donen 8.13 Vaig sentir parlar a un sant; i un altre sant va dir al que parlava: Fins quan es complirà la visió del sacrifici perpetu i del pecat devastador? Fins quan seran calcigats el santuari i l'exèrcit?

13a- Vaig sentir parlar a un sant; i un altre sant va dir al que parlava

Només els vertaders sants prenen consciència dels pecats heretats de Roma. Els trobarem novament en l'escena de la visió presentada en Dan.12.

13b- Fins quan es complirà la visió?

Els sants exigeixen una data que marqui la fi de les abominacions romanes.

13c- sobre el sacrifici perpetu

Els sants demanen una data que marqui la represa del sacerdoci perpetu per part de Crist.

13d- i sobre el pecat devastador ?

Els sants demanen una data que marqui el retorn del seté dia, dissabte, la transgressió del qual és castigada amb la devastació romana i la de les guerres; i per als seus transgressors aquest càstig durarà fins a la fi del món.

13é- Fins quan seran calcigats el santuari i l'exèrcit?

Els sants demanen una data que marqui la fi de les persecucions papals aplicades contra ells, els sants triats per Déu.

Donen 8.14 I em va dir: Dos mil tres-centes vesprades i matins; llavors el santuari serà purificat.

14a- Des de 1991, Déu ha dirigit el meu estudi sobre aquest versicle mal traduït. Ací està la seua vertadera traducció del text hebreu.

I em va dir: Fins a la vesprada del matí dos mil tres-cents i justificats seran la santedat.

Com poden veure, el terme de les 23.00 vesprada-demà està destinat a la santificació dels triats per Déu a partir de la data que es determinarà per a aquest terme. Es posa en dubte la justícia eterna obtinguda fins llavors pel baptisme. L'exigència del Déu tres vegades sant, com a Pare, Fill i Esperit Sant, ha canviat i s'ha enfortit per la necessitat que els triats ja no pequen contra el dissabte ni contra qualsevol altra ordenança que isca de la boca de Déu. Es restableix així l'estret camí de salvació ensenyat per Jesús. I el model dels triats presentat en Noé, Daniel i Job justifica al milió de triats pels deu mil milions caiguts del judici final de Dan.7.10.

Donen 8.15 Mentre jo, Daniel, veia aquesta visió i tractava d'entendre-la, heus ací, es va posar davant de mi un que tenia aparença d'home.

15a- Lògicament, a Daniel li agradaria entendre el significat de la visió i això li valdrà en Dan.10.12, una aprovació justificada de Déu, però mai li serà concedit plenament el seu desig com la resposta de Déu en Dan. 12:9 ho mostra: Ell va respondre: Veu, Daniel, perquè aquestes paraules seran guardades en secret i segellades fins al temps de la fi .

Donen 8.16 I vaig sentir la veu d'un home enmig d'Ulai; va cridar i va dir: Gabriel, explica-li la visió.

16a- La imatge de Jesucrist enmig d'Ulai anticipa la lliçó donada en la visió de Dan.12. L'àngel Gabriel, serf pròxim de Crist, és l'encarregat d'explicar el significat de tota la visió des del seu inici. Per tant, seguim acuradament la informació addicional que es revelarà en els versicles que segueixen.

Donen 8.17 Llavors va arribar prop del lloc on jo estava; i quan ell es va acostar, vaig tindre por i vaig caure de morros. Em va dir: Para atenció, fill d'home, perquè la visió es refereix a un temps que serà la fi.

17a- La visió dels éssers celestials causarà sempre aquest efecte en l'home de carn. Però estiguem atents al que ell ens convida a fer. El temps de finalització rellevant començarà al final de tota la visió.

Donen 8.18 Mentre ell parlava amb mi, vaig quedar atònit sobre el meu rostre. Em va tocar i em va fer quedar-me on estava.

18a- En aquesta experiència, Déu subratlla la maledicció de la carn que no iguala la puresa dels cossos celestes dels àngels fidels.

Donen 8.19 Llavors em va dir: Jo t'ensenyaré el que succeirà al final de la ira, perquè hi ha un temps assenyalat per a la fi .

19a- La fi de la ira de Déu arribarà, però aquesta ira està justificada per la desobediència cristiana, herència de la doctrina papal romana. El cessament d'aquesta ira divina profetitzada serà, per tant, parcial, ja que només cessarà veritablement després de la destrucció total de la humanitat, amb el retorn en glòria de Crist.

Donen 8.20 El carner que vist, que tenia banyes, són els reis dels medos i dels perses.

20a- Es tracta que Déu done punts de referència als seus triats perquè compreguen el principi de la successió dels símbols presentats. Els medos i els perses marquen el context històric del començament de la revelació. En Dan.2 i 7 van quedar en segona posició.

Donen 8.21 El boc és el rei de Javan, la gran banya entre els seus ulls és el primer rei.

21a- Al seu torn, Grècia és la segona successió; el tercer en Dan.2 i 7.

21b- La gran banya entre els seus ulls és el primer rei

Com hem vist, es tracta del gran conqueridor grec, Alejandro Magno. La gran banya, imatge del seu caràcter ofensiu i bel·ligerant que el rei Darío 3 va fer malament a humiliar, perquè li va costar el seu regne i la seua vida. En col·locar aquesta banya no en el front sinó entre els ulls, l'Esperit mostra la seua insaciable ànsia de conquesta que només la mort podrà detindre. Però els ulls són també clarividència profètica, i des del seu naixement, un clarividet li ha anunciat una destinació excepcional i ell creu en la seua destinació profetitzada durant tota la seua vida.

Donen 8.22 Les quatre banyes que han sorgit per a reemplaçar aquesta banya trencada són quatre regnes que sorgiran d'aquesta nació, però no seran tan fortes.

22a- Trobem les quatre dinasties gregues fundades pels quatre generals que van succeir a Alejandro, encara vives després de 20 anys de guerres entre els deu que van ser al principi.

Donen 8.23 A la fi del seu regnat, quan els pecadors siguen consumits, s'alçarà un rei insolent i astut.

23a- Saltar els temps intermedis, l'àngel evoca l'era cristiana de dominació de la Roma papal. En fer-ho, indica el propòsit principal de la revelació donada. Però aquesta explicació porta amb si un altre ensenyament que apareix en la primera frase d'aquest versicle: Al final del seu domini, quan els pecadors seran consumits. Qui són aquests pecadors consumits que precedeixen a l'època del règim papal? Aquests són els jueus nacionals rebels que van rebutjar a Jesucrist com Messies i salvador, llibertador, sí, però només dels pecats comesos i només en favor d'aquells als qui Ell reconeix per la qualitat de la seua fe. De fet, van ser consumits l'any 70 per les tropes de Roma, ells i la seua ciutat de Jerusalem, i això per segona vegada després de la destrucció provocada per Nabucodonosor l'any 586. Amb aquesta acció, Déu va donar prova que l'antiga aliança havia acabat des de llavors. La mort de Jesucrist on a Jerusalem el vel de separació del temple es va esquinçar en dos, de dalt a baix, mostrant així que l'acció va vindre de Déu mateix.

23b- s'alçarà un rei insolent i astut

Aquesta és la descripció que Déu fa del papat caracteritzat segons Dan.7:8 per la seua arrogància i ací per la seua descaradura . Arega i és enginyós . L'artifici consisteix a vetlar la veritat i adoptar l'aparença del que no som. L'artifici s'utilitza per a enganyar al proïsme, això és el que fan els successius Papes.

Donen 8.24 El seu poder augmentarà, però no per la seua pròpia força; causarà estralls increïbles, triomfarà en les seues empreses, destruirà als poderosos i al poble dels sants.

24a- El seu poder augmentarà

De fet, descrit en Dan.7:8 com una “ banya xicoteta ”, el versicle 20 li atribueix “ una aparença major que els altres ”.

24b- però no per les seues pròpies forces

Una vegada més, la història confirma que sense el suport armat dels monarques, el règim papal no podria haver existit. Havent sigut el primer suport Clovis, rei dels francs de la dinastia merovingia, després el de la dinastia carolíngia i, finalment, el de la dinastia Capeto, rares vegades ha faltat el suport de la monarquia francesa. I veurem que aquest suport té un preu que pagar. Això es farà, com a exemple, amb la decapitació del rei francès Lluís XVI, de la reina Maria Antonieta, dels cortesans monàrquics i del clergat catòlic romà, els principals responsables, de la guillotina instal·lada a França en les capitals i ciutats de província, dels revolucionaris francesos entre 1793 i 1794; dos eres de “Terrors” inscrites amb lletres de sang en la memòria de la humanitat. En Apocalipsi 2.22 aquest càstig diví serà profetitzat amb aquestes paraules: Heus ací, jo la llance sobre un llit i li envie gran tribulació. té els que adulteren amb ella , llevat que es penedisquen de les seues obres. Faré morir als seus fills ; i totes les esglésies sabran que jo sóc el que escodrinya les ments i els cors, i recompensaré a cadascun segons les seues obres.

24c- causarà estralls increïbles

En la terra ningú pot explicar-los, però en el cel Déu sap el número exacte i en l'hora del càstig del judici final, tots seran expiats, des dels més xicotets fins als més terribles, pels seus autors.

24d- tindrà èxit en les seues empreses

Com no anava a tindre èxit, quan Déu li va donar aquest paper de castigar el pecat comés pel seu poble que reclama la salvació guanyada per Jesucrist?

24- Destruirà als poderosos i al poble dels sants.

Fer passar per representants de Déu en la terra i amenaçant-los amb l'excomunió que tancaria la seua entrada al cel, el papat obté la submissió dels grans i monarques de la terra occidental, i més encara dels xicotets, rics o pobres. , però tots ignorants, per la seua incredulitat i indiferència davant les veritats divines.

Des de l'inici de l'era de la Reforma iniciada des de Pedro Valdo en 1170, el règim papal va reaccionar amb fúria incitant contra els fidels serfs de Déu, els únics vertaders sants sempre pacífics i pacífics, les lligues catòliques assassines secundades pels tribunals de la inquisició de la seua falsa santedat. Els jutges encaputxats que van ordenar terribles tortures als sants i a uns altres, tots acusats d'heretgia contra Déu i Roma, hauran de rendir comptes de les seues exaccions davant el Déu vertader en l'hora del judici final recentment profetitzat en Dan.7: 9 i Apocalipsi 20:9 al 15.

Donen 8.25 A causa de la seua prosperitat i de l'èxit de les seues maquinacions, tindrà arrogància en el seu cor, i destruirà a molts que vivien en pau, i s'ensoberbecerà contra els caps dels prínceps; però serà feta fallida, sense esforç de cap mà.

25a- Per la seua prosperitat i l'èxit dels seus arditos

Aquesta prosperitat suggereix el seu enriquiment que el vers vincula amb els seus trucs . De fet, hem d'usar enganys , quan som xicotets i febles, per a obtindre els rics, els diners i les riqueses de tota mena que enumera Apocalipsi 18.12 i 13.

25b- tindrà arrogància en el seu cor

Això, malgrat la lliçó donada per l'experiència del rei Nabucodonosor en Dan.4 i la, més tràgica, del seu nét Belsasar en Dan.5.

25c- destruirà a molts homes que vivien en pau

El caràcter pacífic és fruit del vertader cristianisme, però només fins a 1843. Perquè abans d'aqueixa data, i principalment, fins al final de la Revolució Francesa, al final dels 1260 anys de regnat papal profetitzats en Dan.7.25, la falsa fe Es caracteritza per la brutalitat que ataca o respon a la brutalitat. Només en aquests temps la gentilesa i la pau marquen la diferència. Les regles marcades per Jesús no han canviat des dels temps apostòlics, el triat és una ovella que accepta ser sacrificada, mai un carnisser.

25d- i s'alçarà contra el cap de caps

Amb aquesta precisió ja no es permeten dubtes. El líder , citat en els versicles 11 i 12, és en veritat Jesucrist, el Rei de reis i Senyor de senyors que apareix en la glòria del seu retorn en Apocalipsi 19.16. I va anar a ell a qui el papat romà li va llevar el legítim sacerdoci perpetu .

Donen 8.26 I la visió de la vesprada i del matí de què es parla és vertadera. Per part teua, mantingues aquesta visió en secret, perquè es relaciona amb temps llunyans.

26a- I la visió de les vesprades i dels matins en qüestió, és vertadera

L'àngel dóna fe de l'origen diví de la profecia de les "2.300 vesprada-demà" del versicle 14. Per tant, crida l'atenció, finalment, sobre aquest enigma que ha de ser il·luminat i comprés pels sants triats de Jesucrist quan arribe el moment. va arribar per a fer-ho.

26b- Per part teua, mantingues en secret aquesta visió, perquè es refereix a temps llunyans.

De fet, entre l'època de Daniel i la nostra, han passat aproximadament 26 segles. I així ens trobem en el temps de la fi on aquest misteri ha de ser il·luminat; la cosa estarà feta, però no abans de l'estudi de Dan.9 que proporcionarà la clau essencial per a realitzar els càlculs proposats.

Donen 8.27 Jo, Daniel, vaig estar molts dies llanguint i malalt; Després em vaig alçar i em vaig ocupar dels assumptes del rei. Em vaig quedar sorprès davant la visió i ningú es va assabentar.

27a- Aquest detall que concerneix la salut de Daniel no és gens personal. Ens tradueix l'extrema importància de rebre informació de Déu sobre les 2300 tardes-matins profetitzats; perquè així com la malaltia pot portar a la mort, la ignorància de l'enigma condemnarà a la mort espiritual eterna als últims cristians que viuran en el temps de la fi .

Daniel 9

Donen 9:1 L'any primer de Darío fill d'Asuero, del llinatge dels medos, que va començar a regnar en el regne dels calfaments,

1a- Segons el testimoniatge ocular de Daniel, per tant innegable, aprenem que el rei Darío de Dan.5.30 és fill d'Asuero, de la raça dels medos; Per tant, el rei persa Ciro 2 encara no ho ha reemplaçat. El primer any del seu regnat va ser aquell en el qual va conquerir Babilònia, arrabassant-li-la així als calfaments.

Donen 9:2 En el primer any del seu regnat, jo Daniel vaig veure en els llibres que havien de passar setanta anys des de les ruïnes de Jerusalem, conforme al nombre d'anys que el Senyor havia dit al profeta Jeremías.

2a- Daniel es refereix als escrits profètics de Jeremías, el profeta. Ens dóna un bell exemple de fe i de confiança que uneix als serfs de Déu sota la seua mirada. Confirma així aquestes paraules d'1 Cor.14.32: Els esperits dels profetes estan subjectes als profetes . Daniel va viure en Babilònia gran part dels 70 anys profetitzats sobre la deportació del poble hebreu. També li interessa el tema del seu retorn a Israel, que segons ell hauria d'estar bastant a prop. Per a obtenir respostes de Déu dirigeix una magnífica oració que estudiarem.

L'oració model de la fe d'un sant

La primera lliçó d'aquest capítol 9 de Daniel és entendre per què Déu volia que apareguera en aquesta part del llibre de Daniel.

En Dan.8.23 a través de l'anunci profètic dels pecadors consumits , rebem la confirmació que els jueus de la nació d'Israel van ser novament condemnats i destruïts pel foc pels romans l'any 70, per totes les coses que Daniel confessarà en la seua oració. Ara bé, qui va ser aquest Israel presentat en la primera aliança amb el Déu viu des d'Abraham fins als 12 apòstols i deixebles de Jesucrist, sent ell mateix jueu? Només una mostra de tota la humanitat, perquè des d'Adán els homes han sigut iguals a part del seu color de pell que va des de molt clar fins a molt fosc. Però qualsevol que siga la seua raça, la seua ètnia, coses transmises genèticament de pare i mare a fills i filles, el seu comportament mental és idèntic. Segons el principi de deshojar la margarida, "t'estime, una mica, molt, apassionadament, bojament, res", els homes reproduïxen aquesta gamma de sentiments cap al Déu viu creador de totes les coses quan descobreix la seua existència. A més, el gran Jutge veu entre els que diuen ser d'ell, persones fidels que ho estimen i li obeeixen, uns altres que diuen estimar-ho, però li desobeeixen, uns altres que viuen la seua religió amb indiferència, uns altres que la viuen amb cor dur i mordaç que els torna fanàtics i, en extrem, no suporten la contradicció i menys encara els retrets i donen suport a l'assassinat de l'oponent insuportable. Aquests comportaments es van trobar entre els jueus, com encara es troben entre els homes en tot el planeta Terra i en totes les religions que, no obstant això, no són iguals.

L'oració de Daniel ve a qüestionar-te, en quin d'aquestes conductes et reconeixes? Si no és la de qui mestressa a Déu i li obeeix com a testimoniatge de la seua fidelitat, qüestiona la teua concepció de la fe; penedeix-te i dóna-li a Déu un fruit de penediment sincer i real com el farà Daniel.

La segona raó de la presència d'aquesta oració en aquest capítol 9 és que allí es tracta i desenvolupa la causa de l'última destrucció d'Israel, l'any 70 pels romans: la primera vinguda del Messies a la terra dels homes . I havent rebutjat a aquest Messies els únics defectes del qual eren la perfecció de les seues obres que els condemnaven, els líders religiosos van alçar al poble contra ell, amb acusacions calumnioses, totes desmantellades i contradites pels fets. Llavors van basar la seua acusació final en una veritat divina, acusant a ell, un home, de pretendre ser el Fill de Déu. Les ànimes d'aquests líders religiosos eren negres com el carbó d'una llar cremant que els consumirà en el moment de la justa ira. Però el major error dels jueus no va ser haver-lo matat, sinó no haver-lo reconegut després de la seua divina resurrecció. Davant els miracles i bones obres que realitzaven els seus dotze apòstols, es van endurir com a Faraó en el seu temps i el van testificar donant mort al fidel diaca Esteban a qui ells mateixos van apedregar sense recórrer aquesta vegada als romans.

La tercera raó d'aquesta oració és que assumeix el paper d'una última observació trista al final d'una llarga experiència viscuda en relació amb Déu ; un testimoniatge, una espècie de testament deixat per l'aliança jueva a la resta de la humanitat. Perquè és en aquesta deportació a Babilònia que cessa la demostració preparada per Déu. És cert que els jueus tornaran al seu sòl nacional, i que per un temps Déu serà honorat i obeït, però la lleialtat desapareixerà ràpidament, al punt que la seua supervivència només pot justificar per la seua última prova de fe basada en la primera. vinguda del Messies, perquè ha de ser, un fill d'Israel, un jueu entre els jueus.

La quarta raó d'aquesta oració es basa en el fet que les faltes declarades i confessades han sigut totes complides i renovades pels cristians de la seua època, des de l'abandó del dissabte el 7 de març de 321 fins als nostres dies . L'última institució oficial beneïda des de 1873 i individualment des de 1844 no ha escapat a la maledicció del temps, des que Jesús la va vomitar en 1994. L'estudi dels últims capítols de Daniel i del llibre Apocalipsi explicarà aquestes dates i els últims misteris.

Ara escoltem atentament a Daniel parlant amb Déu Todopoderoso.

Donen 9:3 Vaig tornar el meu rostre cap a Jehová el Senyor, per a tornar-me a l'oració i a la súplica, al dejuni, i prenent cilicio i cendra.

3a- Daniel ja és vell, però la seua fe no afebleix i la seua connexió amb Déu es preserva, alimenta i manté. En el seu cas, sent el seu cor profundament sincer, el dejuni, el cilicio i les cendres tenen un significat real. Aquestes pràctiques indiquen la força del propi desig de ser escoltat i concedit per Déu. El dejuni mostra la superioritat donada a la resposta de Déu en comparació amb els plaers de menjar. En aquest plantejament està la idea de dir-li a Déu ja no vull viure sense la teua resposta, sense arribar al suïcidi.

Donen 9:4 Vaig orar a Jehová el meu Déu i li vaig confessar: Senyor, Déu gran i temible, que guarda el teu pacte i té misericòrdia dels quals t'estimen i guarden els teus manaments.

4a- Senyor, Déu gran i temible

Israel està exiliat en Babilònia i ha pagat per a aprendre que Déu és gran i meravellós.

4b- tu que guardes el teu pacte i tens misericòrdia dels quals t'estimen i guarden els teus manaments!

Daniel demostra que coneix a Déu ja que extrau els seus arguments del text del segon dels deu manaments de Déu, que els infortunats catòlics desconeixen al llarg dels segles de foscor, perquè sobiranament, el papat va prendre la iniciativa de llevar-li'l de damunt. versió dels deu manaments, perquè es va afegir un manament centrat en la carn per a mantindre el número en deu; un bon exemple de descaradura i engany denunciat en el capítol anterior.

Donen 9:5 Hem pecat, hem fet iniquitat, hem sigut impius i rebels, ens hem apartat dels teus manaments i dels teus judicis.

5a- No podríem ser més certs i més clars perquè aquestes són les faltes que van portar a Israel a la deportació, excepte que Daniel i tres dels seus companys no van ser culpables d'aquest tipus de falta; això no li impedeix abraçar la causa del seu poble mentre porta amb si el pes de la seua culpa.

És llavors quan en 2021 hem d'adonar-nos que nosaltres també, els cristians, servim a aquest mateix Déu que no canvia segons la seua declaració en Mal.3:6: Perquè jo sóc el Senyor, no canvi; i vosaltres, fills de Jacob, no heu sigut consumits . Seria apropiat dir "encara

no consumit". Perquè des que Malaquíes va escriure aquestes paraules, Crist va aparèixer, els fills de Jacob ho van rebutjar i li van donar mort, i d'acord amb la paraula profetitzada en Dan.8.23, van acabar sent consumits l'any 70 pels romans. I si Déu no canvia, això significa que els cristians infidels que transgredeixen els seus manaments, en primer lloc el dissabte santificat, seran colpejats encara més que els hebreus i els jueus nacionals de la seua època.

Donen 9:6 No hem escoltat als teus serfs els profetes, que van parlar en el teu nom als nostres reis, als nostres prínceps, als nostres pares i a tot el poble de la terra.

6a- És veritat, els hebreus són culpables d'aquestes coses, però què podem dir dels cristians que, fins i tot en l'última institució establida per ell, són culpables de les mateixes accions?

Donen 9:7 Teua, oh Jehová, és la justícia, i nostra la vergonya en aquest dia, per als homes de Judà, i per als habitants de Jerusalem, i per a tot Israel, així els que estan a prop com els que estan lluny, en tots els països on els vau perseguir a causa de la infidelitat que us van anar culpables.

7a- El càstig d'Israel va ser terrible, va haver-hi moltes morts i només els supervivents van tindre l'oportunitat de ser deportats a Babilònia i des d'allí escampats per tots els països de l'imperi caldeu i de l'imperi persa que li va succeir. La nació jueva s'ha dissolt en terres estrangeres i, no obstant això, segons la seua promesa, Déu prompte reunirà els jueus en el seu sòl nacional, la terra dels seus pares. Què poder i poder té aquest Déu viu! En la seua oració, Daniel expressa tot el penediment que aquest poble ha de demostrar abans de tornar a la seua terra santa, però només quan Déu estiga al seu costat.

Daniel confessa la infidelitat jueva castigada per Déu però llavors quin càstig per als cristians que fan el mateix? Deportació o mort?

Donen 9:8 Senyor, vergonya per a nosaltres, per als nostres reis, per als nostres prínceps i per als nostres pares, perquè hem pecat contra tu.

8a- Se cita la paraula terrible, la paraula "pecat". Qui podrà posar fi al pecat que causa tant de sofriment? Aquest capítol donarà la resposta. Val la pena aprendre i recordar una lliçó: Israel va patir les conseqüències de les decisions i comportaments dels reis, líders i pares que ho van governar. Així que ací hi ha un exemple on es pot encoratjar la desobediència als líders corruptes per a romandre en la benedicció de Déu. Aquesta és l'elecció que van fer Daniel i els seus tres companys i són beneïts per això.

Donen 9:9 Amb Jehová el nostre Déu siga misericòrdia i perdó, perquè li hem desobeït.

10a- En situació de pecat només queda una esperança; confiad en el Déu bo i misericordiós perquè us concedisca el seu perdó. El procés és perpetu, el jueu de l'antiga aliança i el cristià de la nova tenen la mateixa necessitat de perdó. També ací Déu prepara una resposta que haurà de pagar cara.

Donen 9.10 No hem obeït la veu de Jehová el nostre Déu, per a seguir les seues lleis que ell va posar davant de nosaltres per mitjà dels seus serfs els profetes.

10a- Est és també el cas dels cristians l'any 2021.

Donen 9.11 Tot Israel ha traspassat la teua llei, i s'ha apartat de sentir la teua veu. Llavors van ser vessades sobre nosaltres malediccions i imprecacions, que estan escrites en la llei de Moisès, serf de Déu, puix que hem pecat contra Déu.

11a- En la llei de Moisès, Déu efectivament va advertir a Israel contra la desobediència. Però després d'ell, el profeta Ezequiel, contemporani de Daniel, deportat 13 anys després de Daniel, és a dir, 5 anys després que el rei Joaqum, germà de Joacim, a qui va succeir, es trobara captiu en el riu Quebar situat entre el Tigris i l'Eufrates. Allí Déu ho va inspirar i li va fer escriure missatges que hui trobem en la nostra Bíblia. I és en Ezé.26 on trobem una successió de càstigs el model dels quals es troba aplicat espiritualment, però no sols, en les set trompetes de l'Apocalipsi en Apocalipsi 8 i 9. Aquesta sorprenent semblança confirma que Déu realment no canvia. Els pecats són castigats en el nou pacte com ho eren en l'antic.

Donen 9.12 Ha complit les paraules que va parlar contra nosaltres i contra els nostres governants que ens governaven, i ha portat sobre nosaltres una calamitat gran, com mai ha succeït sota tot el cel el que va arribar a Jerusalem.

12a- Déu no ha afeblit, compleix amb la mateixa cura els seus anuncis de beneir o maleir, i la " calamitat " que va assotar al poble de Daniel té com a objectiu advertir a les nacions que aprenen aquestes coses. Però què veiem? Malgrat el testimoniatge escrit en la Bíblia, aquesta lliçó continua sent ignorada fins i tot pels qui la lliguen. Recorde aquest missatge: Déu està preparant per als jueus i després d'ells, per als cristians, altres dues grans calamitats que seran revelades en la resta del llibre de Daniel.

Donen 9.13 Com està escrit en la llei de Moisès, tota aquesta calamitat ha vingut sobre nosaltres; i no hem orat a Jehová el nostre Déu, ni ens hem apartat de les nostres iniquitats, ni hem atés a la teua veritat.

13a- El menyspreu per les coses que Déu havia escrit en la Bíblia és perpetu també, en el 2021 els cristians també són culpables d'aquesta falta i creuen que Déu no els contradirà. Tampoc s'aparten de les seues iniquitats i no estan més atents a la veritat bíblica però tan important per al nostre temps de la fi, la seua veritat profètica revelada de manera intensa i comprensible, ja que les claus per a la comprensió estan fins i tot en la mateixa Bíblia.

Donen 9.14 Jehová ha vetlat per aquest malament, i l'ha portat sobre nosaltres; perquè just és Jehová el nostre Déu en tot el que ha fet, però nosaltres no hem obeït la seua veu.

14a- Què més puc dir? Realment! Però sàpien bé que Déu ha preparat una calamitat molt major per a la humanitat actual, i per la mateixa causa. Vindrà, entre 2021 i 2030, en forma de guerra nuclear la missió divina de la qual és matar a un terç dels homes segons Apocalipsis 9.15.

Donen 9.15 Ara perquè, oh Jehová Déu nostre, que vas traure al teu poble de la terra d'Egipte amb la teua mà poderosa, i que vas fer el teu nom com el de hui, hem pecat, hem comés iniquitat.

15a- Daniel ens recorda per què Déu condemna la incredulitat. En la terra, l'existència del poble jueu testimonia aquest fet extraordinari a causa d'un poder sobrenatural, l'èxode d'Egipte del poble hebreu. Tota la seua història es basa en aquest fet miraculós. No tenim l'oportunitat de presenciar aquest èxode, però ningú pot negar que els descendents d'aquesta experiència segueixen hui entre nosaltres. I per a aprofitar millor aquesta existència, Déu va entregar a aquest poble a l'odi nazi durant la Segona Guerra Mundial. L'atenció de la humanitat es va dirigir així als supervivents que en 1948 van obtenir el seu reassentament en el sòl de la seua antiga pàtria perduda des de l'any 70. Déu només va deixar caure sobre els seus caps les paraules dels seus pares que havien dit al governador romà Ponç Pilat sobre Jesús. , per a obtenir la seua mort, cite "que la seua sang caiga sobre nosaltres i sobre els nostres fills". Déu els va respondre al peu de la lletra. Però els cristians de totes les denominacions han ignorat vergonyosament aquesta lliçó divina, i podem entendre per què, ja que tots comparteixen la seua maledicció. Els jueus van rebutjar al Messies, però els cristians van menysprear les seues lleis. Per tant, la condemna de Déu de tots dos està perfectament justificada.

Donen 9.16 Senyor, conforme a la teua gran misericòrdia, allunya't la teua ira i el teu furor de la teua ciutat Jerusalem, de la teua santa muntanya; perquè a causa dels nostres pecats i de les iniquitats dels nostres pares, Jerusalem i el teu poble són oprobis per a tots els que ens envolten.

16a- Daniel reprén ací un argument que Moisès havia presentat a Déu: què dirà el poble que presenciarà el càstig del seu poble? Déu és conscient del problema ja que ell mateix declara sobre els jueus, per boca de Pablo en Rom.2.24: Perquè el nom de Déu és blasfemat entre els gentils per causa de vosaltres, com està escrit . Al·ludeix al text d'Eze.16.27: I heus ací, he estés la meua mà contra tu, he reduït la porció que t'havia assignat, t'he entregat a la voluntat dels teus enemics, les filles dels Filisteus, que es van avergonyir de la vostra conducta criminal . En la seua compassió, Daniel encara té molt a aprendre sobre el judici de Déu sobre la seua ciutat Jerusalem. Però quan diu " Jerusalem i el teu poble són un oprobis per a tots els que ens envolten " no s'equivoca, perquè si el càstig d'Israel haguera produït en els pagans un temor saludable i un desig de servir a aquest Déu vertader, el càstig hi hauria Tenia un interès real. però aquesta trista experiència va donar pocs fruits, gens insignificants, ja que a ella es deu la conversió del rei Nabucodonosor i del rei Darío el Medo.

Donen 9.17 Ara perquè, oh Déu nostre, escolta l'oració i súplica del teu serf, i per amor del Senyor resplendisca el teu rostre sobre el teu santuari desolat.

17a- El que Daniel demana serà concedit però no perquè Déu ho estima, sinó simplement perquè aquest retorn a Israel i la reconstrucció del temple estan en el seu projecte. No obstant això, Daniel ignora que el temple, que de fet serà reconstruït, serà novament destruït l'any 70 pels romans. Per això la informació que rebrà en aquest capítol 9 el curarà de la importància tan jueva que encara li dóna al temple de pedra construït a Jerusalem; el temple de la carn de Crist prompte el farà obertura, i per això serà novament destruït l'any 70 pels exèrcits romans.

Donen 9.18 Déu meu, presta oïda i escolta! Obri els ulls i mira les nostres ruïnes, mira la ciutat sobre la qual s'invoca el teu nom! Perquè no és per la nostra justícia que us presentem les nostres súpliques, sinó per les vostres grans misericòrdies.

18a- És veritat que Déu havia triat a Jerusalem per a fer d'ella el lloc santificat per la seua gloriosa presència. Però el lloc és sant només quan Déu és allí, i des de l'any 586, aquest ja no era el cas. I, per contra, les ruïnes de Jerusalem i el seu temple van donar testimoniatge de la imparcialitat de la seua justícia. Aquesta lliçó va ser necessària perquè els homes miraren al Déu vertader com un ésser viu que veu, jutja i reacciona a diferència de les deïtats paganes idòlatres que només es relacionen amb els àngels dolents del campament del diable. L'home fidel serveix a Déu però l'home infidel utilitza a Déu per a donar legitimitat religiosa davant els qui l'envolten. La compassió de Déu a la qual apel·la Daniel és real i prompte donarà la prova més bella d'això, en Jesucrist.

Donen 9.19 Senyor, escolta! Senyor, perdona! Senyor, para atenció! Actua i no vesprades, per amor a tu, oh Déu meu! Perquè el teu nom és invocat sobre la teua ciutat i sobre el teu poble.

19a- L'avançada edat de Daniel justifica la seua insistència perquè, com Moisés, el seu major desig personal és poder experimentar aquest retorn a la seua terra "santa". Vol ser testimoni de la reconstrucció del sant temple que una vegada més portarà glòria a Déu i a Israel.

Donen 9.20 I no obstant això vaig parlar i vaig orar, i vaig confessar el meu pecat i el pecat del meu poble Israel, i vaig presentar les meues súpliques a Jehová el meu Déu per la santa muntanya del meu Déu;

20a- No és d'estranyar que Déu estime a Daniel, és un model d'humilitat que li encanta i respon al criteri de santedat que exigeix. Tot home és fal·lible mentre visca en un cos de carn i Daniel no és l'excepció. Confessa els seus pecats, conscient de la seua extrema feblesa, com tots hem de fer. Però la seua qualitat espiritual personal no pot cobrir el pecat del poble, perquè ell és només un home, ell mateix imperfecte. La solució vindrà de Déu en Jesucrist.

Donen 9.21 Encara estava parlant en oració, quan l'home Gabriel, a qui abans havia vist en visió, va vindre volant cap a mi a l'hora de l'ofrena de la vesprada.

21a- El temps triat per Déu per a la visita de Gabriel és el de l'ofrena vespertina, és a dir, el del sacrifici perpetu d'un corder que profetitza a la vesprada i al matí la futura ofrena voluntària del cos perfectament sant i innocent de Jesucrist. Morirà crucificat per a expiar els pecats dels seus únics triats que constitueixen el seu únic poble vertader. Per tant, queda establert el vincle amb la revelació que se li donarà a continuació a Daniel.

Fi de l'oració: la resposta de Déu

Dan 9.22 Em va ensenyar i va parlar amb mi. Em va dir: Daniel, he vingut ara a obrir el teu enteniment.

22a- L'expressió "obri la teua intel·ligència" significa que fins llavors, la intel·ligència estava tancada. L'àngel parla sobre el tema del pla salvador de Déu que es va mantindre ocult fins al moment de la seua trobada amb el profeta triat per Déu.

Donen 9.23 Quan vas començar a orar, va eixir la paraula, i he vingut a dir-vos; perquè eres estimat. Para atenció a la paraula i comprén la visió!

23a- Quan vas començar a orar, va eixir la paraula

El Déu del cel ho havia organitzat tot, el moment de la trobada a l'hora perpètua i l'àngel Gabriel designa a Crist per "el Verb" com farà Juan a l'inici del seu Evangeli: el Verb es va fer carn . L'àngel ve a anunciar-li "la Paraula" que vol dir que ve a anunciar-li la vinguda de Crist profetitzada des de Moisès segons Deut.18.15 al 19: El Senyor, el teu Déu, t'alçarà d'enmig de tu. , 'entre els teus germans, un profeta com jo: ho escoltareu! Així respondrà a la petició que vas fer a Jehová el teu Déu en Horeb el dia de l'assemblea, quan vas dir: No senta més la veu de Jehová el meu Déu, ni veja més aquest gran foc, per a no morir. El SENYOR em va dir: El que han dit és bo. Els alçaré d'entre els seus germans Profeta com tu posaré les meues paraules en la seua boca, i ell els parlarà tot el que jo li mane . I si algun no escolta les meues paraules que parle en el meu nom, li farà responsable . Però el profeta que tinga l'audàcia de parlar en el meu nom una paraula que jo no li he manat dir, o que parle en nom d'altres déus, aqueix profeta serà castigat amb la mort.

Aquest text és fonamental per a comprendre la culpa dels jueus en el seu rebuig al Messies Jesús perquè va complir amb tots els criteris profetitzats sobre la seua vinguda. Pres entre els homes i transmissor de la paraula divina, Jesús corresponia a aquesta descripció i els miracles que realitzava testificaven l'acció divina.

23b- perquè eres un estimat

Per què Déu estima a Daniel? Simplement perquè Daniel ho estima. L'amor és la raó per la qual Déu va crear vida per a les criatures lliures enfront d'ell. És la seua necessitat d'amor la que ha justificat l'altíssim preu que haurà de pagar per a obtindre'l d'algunes de les seues criatures humanes terrestres. I al preu de la seua mort, que haurà de pagar, aquells que trie es convertiran en els seus companys eternals.

23c- Para atenció a la paraula i comprén la visió!

Quina paraula és, la paraula de l'àngel o la "Paraula" divina amagada en Crist? El que és segur és que ambdues són possibles i complementàries perquè la visió es referirà a "la Paraula" que vindrà en carn en Jesucrist. Per tant, comprendre el missatge és de summa importància.

La profecia de les 70 setmanes

Donen 9.24 Setanta setmanes han sigut designades per al teu poble i per a la teua santa ciutat, per a detindre les transgressions i posar fi als pecats, per a expiar la iniquitat i portar la justícia eterna, per a segellar la visió i el profeta, i ungir. el Lloc Santíssim.

24a- Setanta setmanes han sigut tallades del teu poble i de la teua ciutat santa

El verb hebreu "hatac" significa en el primer sentit tallar o llescar ; i només en sentit figurat, "determinar o arreglar". Conserve el primer significat, perquè dóna sentit a aquesta acció d'Abraham que concreta la seua aliança amb Déu mitjançant un sacrifici, en Gén.15.10: Abram va prendre tots aquests animals, els va partir per la meitat i va posar cada tros un cap a l'altre. l'altre; però no va compartir els ocells . Aquest ritu il·lustra l'aliança entre Déu i el seu serf. És per això que aquest verb "tallar" prendrà el seu significat complet en "l'aliança feta amb molts durant una setmana" en el versicle 27. Aquests "molts" són els jueus nacionals per al benefici dels quals, el benefici de la fe en Crist crucificat és presentat primer. El segon interès d'aquest verb tallar és que les 70 setmanes d'anys d'aquest capítol 9 es tallen en les "2300 tardes-matins" de Dan.8.14. I d'aquesta cronologia es desprèn una lliçó que anteposa la fe cristiana a la fe jueva. D'aquesta manera, Déu ens ensenya que en Jesucrist dóna la seua vida per a oferir-la com a redempció per tot creient digne de la seua salvació en tota la humanitat. L'antic pacte va haver de desaparèixer quan Jesús va vessar la seua sang per a trencar el seu nou pacte amb els triats de tota la terra.

El llibre de Daniel pretén ensenyar aquesta salvació universal presentant-nos les conversions dels reis contemporanis de Daniel; Nabucodonosor, Darío el medo i Ciro el persa.

El missatge és un advertiment solemne que amenaça al poble jueu i a la seua ciutat santa Jerusalem, a qui se li ha donat un termini de 70 setmanes. Ací novament el codi d'Ezé.4:5-6 dóna un dia per un any, la duració representa en total 490 anys. Daniel ha de tindre dificultats per a comprendre el significat d'una amenaça contra la seua ciutat que ja està en ruïnes.

24b- per a detindre les transgressions i posar fi als pecats

Imaginar el que passava per la ment de Daniel en escoltar aquestes coses quan acabava d'invocar a Déu en oració pel perdó dels seus pecats i els pecats del seu poble. Ell entendrà ràpidament de què es tracta. Però nosaltres mateixos entenem bé l'exigència divina expressada. Déu vol obtindre dels seus triats que salve, que no pequen més, que posen fi a les seues transgressions de les seues lleis posant així fi als pecats d'acord amb el que escriurà l'apòstol Joan en 1 Juan 3: 4: Tot aquell que piga, transgredeix la llei, i el pecat és transgressió de la llei . Aquest objectiu està dirigit als homes que han de lluitar contra la seua naturalesa maligna per a no tornar a pecar.

24c- per a expiar la iniquitat i portar la justícia eterna

Per al jueu Daniel , aquest missatge evoca el ritu del "dia de l'expiació", una festa anual on celebrem l'eliminació dels pecats mitjançant el sacrifici d'un boc. Aquest símbol típic del pecat va representar a Grècia en Dan.8 i la seua presència va col·locar la profecia en l'atmosfera espiritual d'aquest "dia d'expiació". Però com pot la mort d'una cabra eliminar els pecats si la mort d'altres animals sacrificats al llarg de l'any no ha aconseguit eliminar-los? La resposta a aquest dilema es dóna en Heb.10:3 al 7: Però la memòria dels pecats es renova cada any amb aquests sacrificis; perquè és impossible que la sang de bous i de bocs lleve els pecats . Per això Crist, entrant en el món, va dir: Sacrifici i ofrena no vas voler, però em vas formar un cos ; No heu acceptat holocaustos ni sacrificis pel pecat. Llavors vaig dir: Heus ací, vinc (en el rotllo del llibre es parla de mi) a fer, Oh Déu, la teua voluntat . Les explicacions donades per l'apòstol Pau són molt clares i lògiques. D'això es dedueix que Déu s'ha reservat

per a si, en Jesucrist, l'obra d'expiació pels pecats anunciats per l'àngel Gabriel a Daniel. Però on estava Jesucrist en aquest ritu del "dia de l'expiació"? La seua perfecta innocència personal, que simbòlicament ho convertia en el corder pasqual de Déu que lleva els pecats del món, es va fer càrrec dels pecats dels seus triats simbolitzats pel boc del ritu de l'expiació. El corder va ser amagat pel boc perquè el corder morira pel boc que havia cuidat. En acceptar la seua mort en la creu per a expiar els pecats dels seus triats, pecats dels quals ell era responsable, en Crist Déu els va donar la prova més bella del seu amor per ells.

24d- i portar la justícia eterna

Aquesta és la feliç conseqüència de la mort del Messies salvador. Aquesta justícia que l'home, des d'Adán, no va poder produir és imputada als triats perquè a través de la seua fe en aquesta demostració d'amor diví, per pura gràcia, els siga imputada, inicialment, la justícia perfecta de Jesucrist. de la fe venç al pecat. I quan això desapareix per complet, es diu que s'imparteix la justícia de Crist. L'estudiant es torna com el seu Maestro. Sobre aquestes bases doctrinals es va construir la fe dels apòstols de Jesús. Abans que el temps i els poders foscos els transformen, ampliant així el camí estret ensenyat per Jesucrist. Aquesta justícia serà eterna només per als fidels triats, aquells que escolten i responen en obediència a les justes demandes de Déu.

24- per a segellar la visió i el profeta

O, perquè la visió es complisca amb l'aparició del profeta anunciat. El verb segellar al·ludeix al segell de Déu que dona així a la profecia i al profeta que es presentarà una autoritat i legitimitat divina completa i indiscutible. L'obra que està per realitzar està segellada amb el seu diví segell real. El número simbòlic d'aquest segell és "set: 7". Designa també la plenitud que caracteritza la naturalesa del Déu creador i la del seu Esperit. La base d'aquesta elecció és la construcció del seu projecte al llarg de set mil anys, per la qual cosa va dividir el temps en setmanes de set dies com els set mil anys. La profecia de les 70 setmanes dona així un paper al número (7), el segell del Déu viu en Apocalipsi 7. Els versicles que segueixen confirmaran la importància d'aquest número "7".

24f- i ungir el Lloc Santíssim

Aquesta és la unció de l'Esperit Sant que Jesús rebrà en el moment del seu baptisme. Però no ens equivoquem, el colom que va aterrar sobre ell des del cel tenia un solo objectiu, el de convèncer a Juan que Jesús era efectivament el Messies anunciat; el cel dona testimoniatge d'ell. En la terra, Jesús sempre va ser el Crist i en forma de preguntes seleccionades als sacerdots, el seu ensenyament en la sinagoga a l'edat de 12 anys és prova d'això. Per al seu poble, entre el qual va nàixer i va créixer, la seua missió oficial havia de començar amb el seu baptisme en la tardor de l'any 26 i havia d'entregar la seua vida en la primavera de l'any 30. El títol Sant dels Sants el designa amb dignitat ja que encarna en forma de carn al Déu viu que va terroritzar als hebreus en temps de Moisés. Però el Lloc Santíssim vivent tenia un símbol material en la terra; el lloc santíssim o santuari del temple de Jerusalem. Era un símbol del cel, aquesta dimensió inaccessible a la humanitat on es troben Déu i els seus àngels. Seu del judici diví i lloc del seu tron, Déu com a Jutge va esperar la sang de Crist per a validar el perdó dels pecats dels triats durant els 6 mil·lennis fixats per a aquesta selecció. La mort de Jesús va

complir així la “festa de l'expiació” suprema. S'ha obtingut el perdó i tots els antics sacrificis aprovats per Déu han sigut validats. La unció del Lloc Santíssim es feia en el Dia de l'Expiació ruixant la sang del boc sacrificat en el propiciatori, un altar col·locat sobre l'arca que contenia els manaments transgredits de Déu. Per a aquesta acció, una vegada a l'any, s'autoritzava el summe sacerdot a penetrar més enllà del vel de separació, al lloc santíssim. Així, després de la seua resurrecció, Jesús va portar al cel l'expiació de la seua sang per a rebre el domini, la legitimitat per a salvar als seus triats mitjançant la imputació de la seua justícia i el dret de condemnar als pecadors impenitents, inclosos els àngels malignes i el seu líder Satanàs, el diable. . El Lloc Santíssim, designant també el cel, la sang vessada per Jesús en la terra, li permetrà, en Miguel, expulsar al diable i els seus dimonis del cel, una cosa revelada en Apocalipsi 12:9. Així, l'error del poble religiós jueu va ser no comprendre el caràcter profètic del “dia d'expiació” anual. Creien erròniament que la sang d'animal oferida en aquesta celebració podria validar el significat d'un altre animal vessat durant l'any. L'home fet a imatge de Déu; l'animal produït per la vida terrestre , com podem justificar la igualtat de valor per a les dues espècies?

Sent Déu, Jesucrist va ser ell mateix l'oli de la unció com a Esperit Sant i en ascendir al cel porta amb si la unció de la seua legitimitat guanyada en la terra.

La clau dels càlculs.

Donen 9.25 Coneix, doncs, i entén! Des del temps que la paraula va declarar que Jerusalem seria edificada novament a l'Ungit, al Cabdill, fa set setmanes i seixanta-dues setmanes, els llocs i els fossats seran restaurats, però en temps difícils.

25a- Sap això llavors i comprén!

Té raó l'àngel en cridar l'atenció de Daniel perquè aborda dades que requereixen gran concentració espiritual i intel·lectual; perquè caldrà fer càlculs.

25b- Des del temps en què es va anunciar la paraula que Jerusalem serà reedificada a l'Ungit, al Cabdill

Aquesta part del versicle per si sola és de summa importància perquè resumeix el propòsit de la visió. Déu dóna al seu poble que espera al seu Messies els mitjans per a saber en quin any es presentarà a ells . I aquest moment en el qual es va anunciar la paraula que Jerusalem serà reconstruïda ha de determinar segons la duració dels 490 anys profetitzats. Per a aquest decret de reconstrucció, en el llibre d'Esdras trobem tres possibles decrets ordenats successivament per tres reis perses: Ciro, Darío i Artajerjes. Resulta que el decret establert per l'últim en – 458, permet la culminació dels 490 anys l'any 26 de la nostra era. Serà, doncs, aquest decret d'Artajerjes el que haurà de conservar tenint en compte l'estació en què va ser escrit: primavera segons Esd.7:9: va eixir de Babilònia el primer dia del mes primer, i va arribar a Jerusalem l'el primer dia del cinqué mes, estant sobre ell la bona mà del seu Déu . L'any del decret del rei es dóna en Esdras 7:7: Molts dels fills d'Israel, sacerdots i levites, cantors, porters i netineos, van vindre també a Jerusalem l'any seté del rei Artajerjes .

Sent l'eixida del decret una primavera, l'Esperit apunta per a la seua profecia, la Pasqua de la primavera on Jesucrist va morir crucificat. Els càlculs ens conduiran a aquest objectiu.

25c- Fa set setmanes i seixanta-dues setmanes, els llocs i les séquies seran restaurats, però en temps difícils.

Inicialment tenim 70 setmanes. L'àngel evoca 69 setmanes; 7+62. Les primeres 7 setmanes culminen en el temps de recuperació de Jerusalem i del temple, en temps infaustos perquè els jueus treballen sota la permanent adversitat dels àrabs que van vindre a establir en la zona que va deixar lliure la seua deportació. Aquest versicle de Nehemías 4.17 descriu bé la situació: Els que van construir el mur i els que portaven o carregaven les càrregues, treballaven amb una mà i sostenien una arma en l'altra . Aquest és un detall que s'especifica, però el principal es troba en la setmana 70 comptada.

La setmana 70

Donen 9.26 I després de les seixanta-dues setmanes l'Ungit serà tallat, i no tindrà successor, ni res per a ell. El poble d'un governant que ve destruirà la ciutat i el santuari sant , i la seua fi vindrà com per un diluvi; Es decideix que les devastacions duraran fins al final de la guerra.

26a- Després de les seixanta-dues setmanes, un Ungit serà tallat

Aquestes 62 setmanes estan precedides per 7 setmanes , la qual cosa significa que el vertader missatge és que "després de les 69 setmanes" un ungit serà tallat , però no qualsevol ungit, el que així és anunciat encarna en si mateix la unció divina. Usant la fórmula " un ungit ", Déu prepara al poble jueu per a la trobada amb un home d'aparença corrent, allunyat de les limitacions divines. Segons la seua paràbola dels vinyaters, el Fill de l'Home, fill de l'Amo de la vinya, es presenta als vinyaters després d'enviar als seus missatgers que li van precedir i als qui van maltractar. Des d'una perspectiva humana, Jesús és només un ungit que es presenta darrere d'altres ungits.

L'àngel va dir " després " de la duració total de 69 setmanes, indicant així la setmana 70 . Així, pas a pas, les dades de l'àngel ens dirigeixen cap a la Pasqua de primavera de l'any 30 que se situarà enmig d'aquesta setmana 70 de dies-any.

26b- i no tindrà successor per a ell

Aquesta traducció és tant més il·legítima quant que el seu autor, L.Segond, precisa al marge que la traducció literal és: ningú per a ell . I a mi la traducció literal em queda perfecta perquè diu el que realment va passar en el moment de la seua crucifixió. La Bíblia ho testimonia, els propis apòstols havien deixat de creure que Jesús era el Messies esperat perquè, com la resta del poble jueu, estaven esperant a un messies guerrer que expulsaria als romans del país.

26c- El poble d'un líder que vindrà destruirà la ciutat i la santetat del santuari

Això constitueix la resposta de Déu a la incredulitat nacional fesol observat: ningú per a ell . L'ultratge contra Déu quedarà definitivament pagat amb la destrucció de Jerusalem i de la seua falsa santedat ; perquè des de l'any 30, ja no hi ha santedat en sòl jueu; el santuari ja no ho és. Per a aquesta acció, Déu es va servir dels romans, aquells pels qui els líders religiosos jueus van fer crucificar al Messies, no atrevir i no podent fer-ho ells mateixos, mentre sabien, sense ells, apedregar al diaca Esteban "tres anys i sis mesos" . " més tard.

26d- i la seua fi vindrà com una inundació

Va ser, doncs, l'any 70, que després de diversos anys de setge romà, Jerusalem va caure a les seues mans, i plens d'odi destructiu, animats per la cremor divina, van destruir frenèticament, com s'havia anunciat, la ciutat i la santedat que ja no existia, fins que va haver-hi No va quedar pedra sobre pedra com Jesús havia anunciat abans de la seua mort en Mateo 24:2: Però ell els va dir: Veieu tot això? En veritat us dic que no quedarà ací pedra sobre pedra que no siga derrocada .

26 : es decideix que les devastacions duraran fins al final de la guerra.

En Mateo 24:6, Jesús va dir: Sentireu de guerres i rumors de guerres; aneu amb compte de no preocupar-vos, perquè és necessari que aquestes coses esdevinguen. Però encara no serà el final. Després dels romans, les guerres van continuar al llarg dels dos mil anys de l'era cristiana i el llarg temps de pau que hem gaudit des del final de la Segona Guerra Mundial és excepcional però programat per Déu. La humanitat pot així produir els fruits de la seua perversió fins a la fi de les seues fantasies abans de pagar mortalment el preu.

No obstant això, no hem d'oblidar, en parlar dels romans, que la seua successió papal prolongarà les obres del " devastador o desolador " pagà i també fins a la fi de la guerra lliurada contra els triats de Crist Déu.

Donen 9.27 Farà amb molts un pacte fort per una setmana , i durant la meitat de la setmana farà cessar el sacrifici i l'ofrena de cereal; I [hi haurà] en l'ala d'abominacions desoladores i fins a extermini (o destrucció total), i serà infringida, [segons] el que ha sigut decretat, en la [terra] desolada .

27a- Farà una aliança forta amb molts durant una setmana

L'Esperit profetitza l'establiment del nou pacte ; és sòlid perquè es converteix en base de la salvació oferida fins a la fi del món. Sota el terme molts, Déu es dirigeix als nacionals jueus, als seus apòstols i als seus primers deixebles jueus que entraran en el seu pacte durant els últims set anys del termini donat a la nació jueva per a acceptar o rebutjar oficialment al Messies crucificat. És aquest pacte el que es " talla " en el versicle 24 entre Déu i els pecadors jueus peneditos. En la tardor del 33, el final d'aquesta última setmana estarà marcat per aquest altre acte injust i odiós representat per la lapidació d'Esteban, el nou diaca. El seu únic error va ser dir-los als jueus veritats que no podien suportar escoltar, mentre Jesús posava les seues paraules en la seua boca. En veure assassinat a un seguidor de la seua causa, Jesús va registrar el rebuig nacional oficial de la seua intercessió. A partir de la tardor de l'any 33, els rebels jueus van alimentar la ira romana que va quedar buidada d'un bloc sobre Jerusalem l'any 70.

27b- i durant la meitat de la setmana farà cessar el sacrifici i l'ofrena

Aquest moment a meitat o meitat de la setmana és la primavera 30, objectiu de la profecia de les 70 setmanes. Aquest és el moment en què es compleixen totes les accions citades en el versicle 24: La fi del pecat, la seua expiació, la vinguda del profeta que compleix la visió establint la seua justícia eterna i la unció de Crist ressuscitat que ascendeix al cel Victoriós i Totpoderós . La mort expiatòria del Messies s'esmenta ací sota l'aspecte d'una conseqüència que comporta: el cessament definitiu dels sacrificis i ofrenes d'animals realitzats a la vesprada i al matí en el temple jueu, però també des del matí fins a la vesprada, pels pecats del poble. La mort de Jesucrist torna obsolets els símbols animals que ho prefiguraven en l'antiga aliança, i aquest és el canvi essencial produït pel seu sacrifici. L'esquinçat del vel del temple que Déu realitza en el moment en què Jesús expira confirma el cessament definitiu dels ritus religiosos terrenals, i la destrucció del temple, l'any 70, reforça aquesta confirmació. Al seu torn, les festes jueves anuals, totes profètiques de la seua vinguda, van haver de desaparèixer; però en cap cas la pràctica del dissabte setmanal que rep en aquesta mort el seu vertader significat: profetitza el repòs celestial del seté mil·lenni que, per la seua victòria, Jesucrist obté per a Déu i els seus vertaders triats als qui imputa la seua perfecció. justícia eterna citada en el versicle 24.

L'inici d'aquesta “ setmana ” de dies-anys ocorre en la tardor del 26 amb el baptisme de Jesús qui va ser batejat per Joan el Baptista.

27c- I [hi haurà] en l'ala de les abominacions desoladores

Ho sent, però aquesta part del versicle està mal traduïda en la versió de L.Segond perquè va ser mal interpretada. Tenint en compte les revelacions proporcionades en l'Apocalipsi de Juan, presente la meua traducció del text hebreu que altres traduccions confirmen. La frase " en vol ", símbol de caràcter i domini celestial, suggereix una responsabilitat religiosa que apunta directament a la Roma papal, que " s'alça " en Dan.8.10-11, i als seus aliats religiosos dels últims dies. Les ales d'àguila simbolitzen l'elevació suprema del títol imperial, per exemple el lleó amb ales d'àguila que fa referència al rei Nabucodonosor, o al mateix Déu, que portava en ales d'àguila al seu poble hebreu al qual va alliberar de l'esclavitud egípcia. Tots els imperis han adoptat aquest símbol de l'àguila inclòs, en 1806, Napoleó I , que serà confirmat per Apo.8.13, després els emperadors prussians i alemanys, sent l'últim el dictador A.Hitler. Però des de llavors, els Estats Units també té aquest àguila imperial en el dòlar de la seua moneda nacional: el dòlar.

Deixant el tema anterior, l'Esperit torna a apuntar al seu enemic favorit: Roma. Després de la missió terrenal de Jesucrist, l'actor objectiu de les abominacions que causen la desolació final de la terra és precisament Roma, la fase imperial pagana de la qual acaba de destruir Jerusalem l'any 70 en el versicle 26. I l'acció de cometre " abominacions desoladores " continuarà en el temps fins a la fi del món. Les abominacions, en plural, són, per tant, atribuïbles, en primer lloc, a la Roma imperial, que perseguirà als fidels triats, matant-los en espectaculars “escenaris” per a entretenir al sanguinari poble romà, cosa que cessarà l'any 313. Però una altra ve després l'abominació i consisteix a posar fi a la pràctica del seté dia dissabte, 7 de març de 321; aquesta acció encara és atribuïble a l'Imperi Romà i el seu líder imperial Constantí I. Amb ell, l'Imperi Romà va quedar sota el domini dels emperadors

bizantins. En 538, al seu torn, l'emperador Justinià I va cometre una altra abominació en establir en la seua seu romana el règim papal de Vigilio I , i aquesta prolongació de les abominacions fins a la fi del món deu llavors atribuir a aquesta fase de la llei papal que Déu denuncia. des de Dan.7. Recordem que el nom “ banya xicoteta ” designa les dues fases dominants de Roma en Dan.7 i Donen.8. Déu veu en aquestes dues fases successives només la continuïtat de la mateixa obra abominable.

L'estudi dels capítols anteriors ens ha permés identificar les diferents classes d'abominacions que aquest versicle li imputa.

27d- i fins a un extermini (o destrucció completa) i serà infringit , [segons] el decretat, en la [terra] desolada .

“ Ella estarà trencada [segons] el que ha sigut decretat ” i revelat en Dan.7:9-10 i Donen.8.25: A causa de la seua prosperitat i de l'èxit dels seus ardits, tindrà arrogància en el seu cor, farà moltes coses. Els homes que vivien en pau periran, i ell s'alçarà contra el cap de caps; però serà feta fallida, sense esforç de cap mà.

El text hebreu ofereix aquest pensament diví diferent a les traduccions actuals.

Aquest matís es basa en el projecte de Déu de tirar la culpa dels homes al planeta Terra en el qual viuen ; el que ens ensenya Apocalipsi 20. Notem el fet que la falsa fe cristiana ignora aquest projecte diví que consistirà a exterminar als homes de la faç de la terra, en el retorn gloriós de Crist. Fent cas omís de les revelacions donades en Apocalipsis 20, esperen en va l'establiment del regne de Crist en la terra. No obstant això, ací i en Rev.20 es planeja la destrucció completa de la seua superfície. El retorn en glòria del Crist victoriós en tota la seua divinitat retornarà a la terra la seua aparença caòtica des de l'inici de la seua història descrita en Gènesi 1. Gegantescos terratrémols la sacsejaran i tornarà sota el nom d'abisme al seu estat caòtic “ sense forma ”. i buit ”, “tohu wa bohu”, inicial. No quedarà sobre ella cap home viu, sinó que serà la presó del diable aïllada sobre ella durant mil anys fins a l'hora de la seua mort.

En aquesta etapa de l'estudi, he de proporcionar informació addicional sobre, en primer lloc, la " setmana 70 " que acaba de ser estudiada. El seu compliment en dies-anys profètics va acompanyat d'un compliment literal. Perquè gràcies al testimoniatge d'un calendari jueu, coneixem la configuració de la Setmana Santa de l'any 30. El seu centre era la vespra del dimecres d'algun dissabte ocasional justificat per la Pasqua jueva que aqueix any queia en dijous. Així podem reconstruir completament el desenvolupament d'aquesta Pasqua en la qual va morir Jesús. Detingut el dimarts a la vesprada, jutjat durant la nit, Jesús va ser crucificat el dimecres al matí a les 9 hores. Expira a les 15 h. Abans de les sis de la vesprada, José d'Arimatea va col·locar el seu cos en el sepulcre i va llevar la pedra que el tancava. Passa el dissabte pasqual del dijous. El divendres al matí, les dones piadoses compren espècies que preparen durant el dia per a embalsamar el cos de Jesús. La vesprada del divendres a les 6 de la vesprada comença el dissabte setmanal, una nit passa un dia en repòs santificat per Déu. I el dissabte a la vesprada a les 18 hores comença el primer dia de la setmana secular. La nit passa i amb les primeres llums de l'alba, les dones van al sepulcre amb l'esperança de trobar a algú

que lleve la pedra. Troben la pedra llevada i el sepulcre obert. Entrant al sepulcre, Maria Magdalena i Maria, la mare de Jesús, veuen un àngel assegut que els diu que Jesús ha ressuscitat, l'àngel els diu que vagen i avisen als seus germans, als seus apòstols. Mentre es deté al jardí, Maria Magdalena veu a un home vestit de blanc al qual presa per un jardiner; en l'intercanvi reconeix a Jesús; I ací, un detall molt important que destrueix una creença molt estesa, Jesús diu a Maria: “ Encara no he tornat al meu Pare ”. El lladre que estava en la creu i el mateix Jesús no van entrar al paradís, el regne de Déu, el mateix dia de la seua crucifixió, ja que 3 dies complets després, Jesús encara no ha tornat al cel. Llavors puc dir en el nom del Senyor: que callen aquells que no tenen res a dir d'Ell! Per a no haver de patir algun dia el ridícul o la vergonya.

El segon és aprofitar la data – 458 que primer marca el començament de les 70 setmanes de dies-any fixades per al poble jueu a qui Déu li va donar dos signes principals d'identitat: el dissabte i la circumcisió de la carn.

Segons Rom.11, els conversos pagans que van entrar al nou pacte són empeltats en l'arrel i el tronc hebreu i jueu. Però les bases de la nova aliança són purament jueves i Jesús es va proposar recordar això en Juan 4.22: Vosaltres adoreu el que no coneixeu; adorem el que sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Hui, aquest missatge adquireix una rellevància viva perquè Jesús el dirigeix als pagans falsament convertits de totes les èpoques. Per a arruïnar-los millor, el diable els va espantar a odiar als jueus i la seua aliança; que els va apartar dels manaments de Déu i del seu sant dissabte. Per tant, hem de rectificar aquest error i mirar el nou pacte amb una identitat jueva . Els apòstols i els nous deixebles jueus convertits són aquests “ molts ” que fan una sòlida aliança amb Jesús , en Dan.9.27, però la seua base continua sent jueva, també estan preocupats per l'inici del període de les “ 70 setmanes ”. dau per Déu a la nació jueva per a acceptar o rebutjar la norma del nou pacte basat en la sang humana vessada voluntàriament per Jesucrist. En deducció d'aquests raonaments la data – 458 es converteix en el començament de les “2300 vesprada-demà” de Dan.8.14.

Al final d'aquesta llarga duració profètica, 2300 anys, tres coses van haver de cessar segons Dan.8.13.

- 1- el sacerdocí perpetu
- 2- el pecat devastador
- 3- la persecució de la santedat i de l'exèrcit.

S'identifiquen les tres coses:

- 1- El sacerdocí terrenal perpetu del Papa.
- 2- la resta del primer dia canviat de nom: diumenge.
- 3- La persecució de la santedat i dels sants cristians, ciutadans del regne dels cels.

Aquests canvis tenien com a objectiu:

- 1- Restaura a Jesucrist el seu sant i perpetu sacerdocí celestial.
- 2- descans sabàtic del seté dia .
- 3- Veure la fi de les persecucions contra la santedat i els sants cristians.

El càlcul proposat per a les “2300 vesprada-demà” a partir de la data – 458, el final d'aquesta duració finalitza en la primavera de 1843: $2300 - 458 = 1842 + 1$. En aquest càlcul tenim 1842 anys sencers als quals cal sumar +1 per a designar la primavera d'inicis de l'any 1843 on acaba el profetitzat “2300 vesprada-demà”. Aquesta data marca el començament del retorn de la intervenció de Déu que vol així alliberar als seus vertaders sants de les mentides religioses heretades del catolicisme papal romà des de fa 1260 anys. Així, prenent la iniciativa de crear un despertar espiritual als EUA on els protestants han trobat refugi, l'Esperit inspira en William Miller l'interés per la profecia de Daniel 8.14 i dues dates successives proposades anuncien el retorn de Jesucrist, el primer per a la primavera de 1843, la segona per a la tardor de 1844. Per a ell, la purificació del santuari significa que Jesús torna per a purificar la terra. Després de dues decepcions en les dates previstes, l'Esperit dóna un senyal als més perseverants que van participar en les dues proves de fe. Una visió celestial va rebre el matí del 23 d'octubre de 1844 un dels sants que travessava els camps. El cel es va obrir a una escena que mostrava a Jesucrist com a Summe Sacerdot oficiant en el santuari celestial. En la visió va passar del lloc sant al lloc santíssim. Així, després de 1260 anys de fosc, Jesucrist es va retrobar amb els seus fidels sortejats per les dues proves successives.

1- La represa del perpetu . Per tant, és a través d'aquesta visió que Déu oficialment va reprendre el control del seu sacerdocí celestial perpetu el 23 d'octubre de 1844.

2- El retorn del dissabte . En el mateix mes, un altre dels sants va començar a observar el dissabte del seté dia, després d'una visita de la Sra. Rachel Oaks, qui li va entregar un fullet de la seua església: "Els baptistes del seté dia". D'un en un, amb el temps, els sants seleccionats per les dues proves també van adoptar el seté dia dissabte. Així Déu va posar fi al pecat devastador instaurat per la Roma pagana, però legalitzat per la Roma papal sota el nom de “diumenge”.

3- Detindre les persecucions . El tercer tema es referia a la santedat i als cristians perseguits durant 1260 anys. I allí novament, en 1843 i 1844, va regnar la pau religiosa a tot el món occidental afectat per la profecia. Això es deu al fet que la França revolucionària va silenciar amb la seua guillotina als responsables dels abusos religiosos comesos. Així, després dels últims anys sagnants del càstig dels adúlter religiosos segons Apo.2.22-23, al final dels 1260 anys començant en 538, data vinculada a l'eliminació del perpetu per l'establiment del règim papal, és a dir, en 1798, reina la pau religiosa. I la llibertat de consciència establida permet als sants servir a Déu segons la seua elecció i el seu coneixement que Déu augmentarà. En 1843, el La santedat i l'exèrcit dels sants , aquests ciutadans del regne dels cels seleccionats per Jesucrist, ja no són perseguits, com ho anuncia la profecia de Daniel 8.13-14.

Totes aquestes experiències van ser organitzades i guiades pel Déu Totpoderós qui en total invisibilitat guia les ments dels homes perquè complisquen els seus plans, tot el seu programa, fins a la fi del món quan haurà acabat la seua selecció de triats. De tot això es desprèn que l'home no tria honrar el dissabte i la seua llum, és Déu qui li dóna aquestes coses que li pertanyen com a senyal de la seua aprovació i del seu vertader amor per ell, com a ensenya Ezé. -20: També els vaig donar els meus dissabtes per senyal entre mi i ells, perquè saberen que jo sóc Jehová que els santifica... Santifica els meus dissabtes, i perquè estiguen entre per a mi i per a vosaltres un senyal en què se sabrà que jo sóc Jehová el vostre Déu . Com és ell qui cerca a la seua ovella esgarriada, assegurem-nos que cap funcionari electe perda la crida.

En Dan.8, en l'única resposta que Déu dóna en el versicle 14 a la pregunta del versicle 13, la paraula " santedat " encaixa perfectament perquè la santedat generalment concerneix a tot el que és propietat de Déu i que l'afecta particularment. Aquest va ser el cas del seu sacerdoti celestial perpetu , del seu dissabte santificat des de la fundació del món, el dia després de la creació d'Adán, i dels seus sants , els seus fidels triats.

Les experiències profetitzades en Daniel 8.13-14 es van complir entre 1843 quan va entrar en vigor el decret diví i la tardor de 1844, totes dues basades en l'expectativa del retorn de Jesucrist en aqueixes dates, recolzar així en la idea de Després de l'adveniment de Jesucrist , els contemporanis d'aquesta experiència van donar als participants seguidors d'aquestes expectatives el nom de "Adventistes", del llatí "adventus" que precisament significa " advent." Aquesta experiència "adventista" la trobarem en el capítol 12 d'aquest llibre de Daniel, on l'Esperit subratllarà la importància d'aquest últim "pacte" formalitzat.

Daniel 10

Donen 10:1 En el tercer any de Ciro rei de Pèrsia, fué revelada paraula a Daniel, el nom de la qual era Beltsasar. Aquesta paraula, que és vertadera, anuncia una gran calamitat. Va escoltar aquesta paraula i va comprendre la visió.

1a- En el tercer any de Ciro, rei de Pèrsia, li va ser revelada paraula a Daniel, el nom de la qual era Beltsasar.

Ciro 2 va regnar des de – 539. Per tant, la data de la visió és – 536.

1b- Aquesta paraula, que és vertadera, anuncia una gran calamitat.

Aquest terme, gran calamitat, anuncia la massacre a gran escala.

1c- Va escoltar aquesta paraula i va entendre la visió.

Si Daniel va entendre el significat, nosaltres també ho entendrem.

Donen 10:2 En aquell temps jo, Daniel, vaig estar de duel per tres setmanes.

Aquest duel personal que afecta a Daniel confirma el caràcter fúnebre de la massacre que es durà a terme quan es produísca la gran calamitat anunciada.

Donen 10:3 No vaig menjar manjar, ni va entrar en la meua boca carn ni vi, ni em vaig ungir fins que es van complir les tres setmanes.

Aquesta preparació de Daniel que busca una major santedat profetitzava la situació dramàtica que profetitzarà l'àngel en Dan.11.30.

Donen 10:4 El dia vint-i-quatre del mes primer estava jo al costat del gran riu Hiddékel.

Hiddékel té el nom de Tigre en francès. Aquest és el riu que regava Mesopotàmia amb l'Eufrates que creuava i regava la ciutat caldea de Babilònia a causa de l'orgull castigat del rei Nabucodonosor. Daniel no podia entendre-ho, però aquest aclariment estava destinat a mi. Perquè va anar recentment en 1991 que vaig donar a conèixer les vertaderes explicacions de Daniel 12 on el riu Tigris exercirà el paper d'un " tigre " que menja ànimes humanes. Una prova de fe queda il·lustrada pel seu perillós encreuament. Només els triats poden creuar-ho i continuar el seu camí amb Jesucrist. Es tracta novament d'una imatge copiada de la travessia del Mar Roig pels hebreus, travessia impossible i fatal per als pecadors egipcis. Però el que evoca Daniel 12 selecciona als últims "adventistes" triats la missió dels quals continuarà fins al retorn de Crist. L'últim d'ells experimentarà l'última gran calamitat , la seua forma extrema que requerirà la intervenció de Crist en un poderós i gloriós retorn salvador i venjador.

La primera calamitat anunciada a Daniel s'esmenta en Dan.11.30. Es tracta del poble jueu de l'antiguitat, però una altra calamitat similar serà anunciada per una imatge anàloga en Apocalipsi 1. Això s'aconseguirà després de la Tercera Guerra Mundial, en la qual morirà un terç dels homes . I aquest conflicte es presenta en Apocalipsi 9.13 al 21 mitjançant símbols, però es desenvolupa en llenguatge senzill en aquest llibre de Daniel al final del capítol 11 en els versicles 40 al 45. De manera que trobarem successivament, en aquest capítol 11, la gran

calamitat dels jueus, després en Dan.12:1, la gran calamitat que tindrà com a objectiu als triats del cristianisme i als jueus fidels del temps de la fi que es convertiran a Crist. Es fa referència a la calamitat sota els termes “temps d'angoixa” i l'objectiu principal serà la pràctica del dissabte santificat per Déu.

Comparació de les dues visions de les calamitats predites

1- Als fills del poble de Daniel de l'antic pacte: Donen.10:5-6.

2- Als fills del poble de Daniel del nou pacte: Ap.1.13-14.

Per a apreciar plenament l'interés que hem de donar a aquestes dues calamitats, hem de comprendre que encara que se succeeixen en el temps, la primera és un tipus que profetitza la segona, que tindrà com a objectiu el retorn de Jesucrist, l'últim fidel. fills de Déu de la mena de Daniel i els seus tres companys. Després de dècades de pau, seguides d'una terrible i terriblement destructiva guerra atòmica, el dia de descans del diumenge romà serà imposat pel govern universal organitzat pels supervivents del desastre. Després novament, la mort vindrà a amenaçar la vida dels fidels triats, com en els dies de Daniel, Hananías, Misael i Azarías; i com en el temps dels “Macabeus” en –168, als qui apunta la calamitat anunciada en aquest capítol de Daniel; i al final, els últims adventistes romandran fidels al dissabte del setè dia en 2029.

Però abans d'aquesta última prova, el llarg regnat papal de 1260 anys ja haurà provocat la mort de multituds de criatures en el nom de Déu.

En resum, comprendre el missatge entregat per aquesta visió donada a Daniel ens permetrà comprendre el significat de la qual li dóna a Juan en Apocalipsi 1.13 al 16.

Donen 10:5 I vaig alçar els meus ulls i vaig mirar, i heus ací hi havia un home vestit de lli, i que tenia sobre els seus lloms un cinto d'or d'Ufaz.

5a- hi havia un home vestit de lli

Una obra de justícia simbolitzada pel lli serà realitzada per Déu a través d'un ésser humà. En la imatge descrita Déu pren l'aparença del rei grec Antíoc 4 conegut com Epífanies. Serà el perseguidor dels jueus entre – 175 i – 164, duració del seu regnat.

5b- tenint en els lloms un cinturó d'or d'Ufaz

Col·locat sobre els renyons, el cinturó designa la veritat forçada. A més, l'or del qual està fet prové d'Ufaz, que en Jer.10:9 apunta al seu ús idòlatra pagà.

Donen 10:6 El seu cos era com crisólito, el seu rostre resplendia com un llampec, els seus ulls com anomena de foc, els seus braços i els seus peus com a bronze brunyit, i el so de la seua veu com a soroll de multitud.

6a- El seu cos era com crisólito

Déu és l'autor de la visió però anuncia la vinguda d'un déu pagà, d'ací aquest gloriós aspecte sobrenatural.

6b- el seu rostre brillava com un llamp

Es confirma la identitat grega d'aquest Déu. Aquest és Zeus, el déu grec del rei Antíoc 4. El llamp és el símbol del déu olímpic Zeus; el déu dels déus olímpics de la mitologia grega

6c- els seus ulls eren com anomenes de foc

Destruirà el que mira i no aprova; els seus ulls estaran posats en els jueus segons Dan.11.30: ... mirarà als que han abandonat el pacte sant. La calamitat no ve sense raó, l'apostasia contamina al poble.

6d- els seus braços i peus semblaven llautó polit

El botxí que serà enviat per Déu serà tan pecador com les seues víctimes. Les seues accions destructives simbolitzades pels seus braços i peus de bronze són el símbol del pecat grec en l'estàtua de Dan.2.

6é- i el so de la seua veu era com el soroll d'una multitud

El rei grec no actuarà només. Tindrà darrere i davant una multitud de soldats tan pagans com ell per a obeir les seues ordres.

El clímax i clímax d'aquest anunci profètic s'aconseguirà en l'hora del compliment de Dan 11.31: Apareixeran tropes a les seues ordres; Profanaran el santuari, la fortalesa, posaran fi al sacrifici perpetu i posaran en peus l'abominació del destructor. Per a ser honest bíblic, vaig ratllar la paraula sacrifici que no està escrita en el text hebreu, perquè Déu ha previst per als "perpetus" dos rols successius diferents en l'antic pacte i en el nou. En l'antiguitat consistia a oferir un corder a la vesprada i al matí en holocaust. En el conte, designa la intercessió celestial de Jesucrist que recorda el seu sacrifici per a intercedir per les oracions dels triats. En aquest context de Dan.11.31, el de l'antic pacte, el rei grec posarà fi a les ofrenes perpètues de la llei de Moisès. Així, és només el context del temps en el qual és evocat el que determina la interpretació del ministeri d'intercessió perpètua d'un sacerdot terrenal o del summe sacerdot celestial: Jesucrist. El perpetu està, doncs, vinculat a un ministeri humà o, secundària i definitivament, al diví ministeri celestial de Jesucrist.

Donen 10:7 Jo Daniel vaig veure només la visió, i els homes que estaven amb mi no la van veure, sinó que van tindre molta por, i van fugir i es van amagar.

7- Aquesta por col·lectiva és només la feble imatge del compliment de la visió. Perquè el dia de la matança prevista, els justos farien bé de fugir i amagar, encara que fora en el ventre de la terra.

Donen 10:8 Em vaig quedar només, i vaig veure aquesta gran visió; Em van fallar les forces, el meu rostre va canviar de color i es va descompondre, i vaig perdre tot vigor.

8a- A través dels seus sentiments, Daniel continua profetitzant les conseqüències de la desgràcia que vindrà.

Donen 10:9 Vaig sentir el so de les seues paraules; i en sentir el so de les seues paraules, vaig caure atònit, boca avall en el sòl.

9a- En el dia de la desgràcia, la veu del rei perseguidor provocarà els mateixos efectes terrorífics; els genolls xocaran i les cames es doblegaran, incapaces de portar els cossos que cauran a terra.

Donen 10.10 I heus ací una mà em va tocar, i va sacsejar els meus genolls i les meues mans.

10a- Afortunadament per a ell, Daniel és només el profeta responsable d'anunciar al seu poble l'arribada d'aquesta gran calamitat i ell mateix no és el blanc de la justa ira de Déu.

Donen 10.11 Llavors em va dir: Daniel, home estimat, para atenció a les paraules que et diré, i queda't on estàs; perquè ara sóc enviat a vosaltres. Quan em va parlar així, em vaig quedar tremolant.

11a- Daniel, home estimat, para atenció a les paraules que et diré, i queda't on estàs

Un estimat de Déu no té per què témer les seues intervencions celestials. La ira de Déu és contra els malvats i cruels pecadors rebels agressius. Daniel és l'oposat a aquestes persones. Ha de romandre en peus perquè és el signe mateix de la diferència de destinació que finalment recaurà en els triats. Fins i tot estant en la pols de la mort terrenal, seran despertats i llocs novament en peus. Els impius es ficaran al llit i els impius seran despertats per al judici final que serà destruït per sempre. L'àngel especifica "en el lloc on estàs". I on està ell? En la naturalesa, a la vora del riu "Hiddekel", en francès, l'Eufrates, que designarà l'Europa cristiana de la nova aliança de l'Apocalipsi. La primera lliçó és que l'home pot trobar amb Déu en qualsevol lloc i ser beneït per Ell allí. Aquesta lliçó derroca els prejudicis idòlatres que per a moltes persones, Déu només pot trobar en esglésies, edificis sagrats, temples, altars, però ací no hi ha res d'això. En el seu temps, Jesús renovarà aquesta lliçó dient en Juan 4.21 al 24: Dona, Jesús li va dir, creu-me, que ve l'hora en què ni en aquesta muntanya ni a Jerusalem adorareu al Pare . Adores el que no coneixes; adorem el que sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però arriba l'hora, i ja ha arribat, en què els vertaders adoradors adoraran al Pare en esperit i en veritat; perquè aquests són els adoradors que el Pare requereix. Déu és Esperit, i els que ho adoren han d'adorar-ho en esperit i en veritat.

La segona lliçó és més subtil, es basa en el riu Hiddekel perquè l'Esperit ha planejat obrir la comprensió del seu llibre només als seus últims servidors fidels l'experiència dels quals i la prova mitjançant la qual es duu a terme la seua selecció està il·lustrada per la imatge de la perillosa travessia del riu Hiddékel en francès, el Tigre, com l'animal d'aquest nom, també en la prova de la fe, devorador d'ànimes dels homes.

11b- perquè ara sóc enviat a vosaltres. Quan em va parlar així, em vaig quedar tremolant.

La trobada ja no és una visió; es transforma en un diàleg, un intercanvi entre dues criatures de Déu, una procedent del cel i l'altra encara de la terra.

Donen 10.12 Em va dir: Daniel, no tingues por; perquè des del primer dia que vas disposar el teu cor a entendre i a humiliar-te davant del teu Déu, van ser sentides les teues paraules, i a causa de les teues paraules vinc .

Sobretot aquest versicle, només tinc una cosa que dir. Si arribares a perdre la memòria, almenys recorda aquest versicle que ens diu com agradar al nostre Déu creador.

El vers és un exemple en el seu tipus; una seqüència lògica basada en el fet que cada causa té el seu efecte davant Déu: la set de comprensió acompanyada de la vertadera humilitat és escoltada i satisfeta.

Ací comença una llarga revelació que no acabarà fins al final del Llibre de Daniel, el del capítol 12 .

Donen 10.13 i el príncep del regne de Pèrsia em va resistir vint-i-un dies; però heus ací, Miguel, un dels principals caps, va vindre en la meua ajuda, i em vaig quedar allí amb els reis de Pèrsia.

13a- i el líder del regne de Pèrsia em va resistir vint-i-un dies

L'àngel Gabriel assisteix a Ciro 2 el rei persa i la seua missió per a Déu consisteix a influir en les seues decisions, perquè les accions empreses no s'oposen al seu gran projecte. L'exemple d'aquest fracàs de l'àngel demostra que les criatures de Déu queden efectivament lliures i independents i, per tant, responsables de totes les seues eleccions i obres.

13b- però heus ací, Miguel, un dels principals líders, vi en la meua ajuda

L'exemple revelat també ens ensenya que en cas de necessitat real “ un dels principals líders, Michael ”, pot intervindre per a forçar la decisió. Aquesta ajuda superior és ajuda divina ja que Miguel significa: “Qui és com Déu”. És ell qui vindrà a la terra per a encarnar en Jesucrist. En el cel era per als àngels la representació de l'Esperit de Déu amb ells. En aquest cas, l'expressió “ un dels principals dirigents ” pot legítimament sorprendre'ns. Bé, això no és d'estranyar, perquè la humilitat, la gentilesa, el compartir i l'amor que Jesús demostrarà en la terra, ja van ser posats en pràctica en la seua vida celestial amb els seus àngels fidels. Les lleis del cel són les que Ell va demostrar durant El seu ministeri terrenal. En la terra, es va convertir en serf dels seus serfs. I aprenem que en el cel es va fer igual a altres àngels principals.

13c- i em vaig quedar allí amb els reis de Pèrsia

Per tant, el domini de la dinastia dels reis perses continuarà durant algun temps fins a la dominació grega.

Donen 10.14 Ara vinc a mostrar-te el que serà del teu poble en el futur; perquè la visió encara es refereix a aquells temps.

14a- Fins a la fi del món, el poble de Daniel estarà preocupat, tant en l'antic com en el nou pacte, perquè el seu poble és Israel a qui Déu salva del pecat egipci , del pecat d'Adán per Jesucrist i del pecat. establert per Roma en el cristianisme purificat per la sang de Jesús.

El propòsit de la revelació que l'àngel li va donar a Daniel és advertir al seu poble de les tragèdies esdevenidores. Daniel ja pot comprendre que el que li és revelat ja no el concerneix personalment, però també està segur que aquests ensenyaments seran profitosos en el futur per als servidors del seu poble i per tant per a tots aquells als qui Déu es dirigeix i els destina a través d'ell.

Donen 10.15 Mentre ell em parlava aquestes paraules, jo vaig mirar cap a la terra i vaig guardar silenci.

15a- Juan encara té en la seua ment la terrible visió de la calamitat i tracta de concentrar a sentir el que sent, ja no s'atreveix a alçar el cap per a mirar a qui li parla.

Donen 10.16 I heus ací un amb semblança de fills d'home va tocar els meus llavis. Vaig obrir la boca i vaig parlar, i vaig dir al que estava davant de mi: Senyor meu, la visió m'ha omplit de por, i he perdut totes les forces.

1a- I heus ací, un que tenia aparença de fills d'homes va tocar els meus llavis

Si bé la terrible visió va ser una imatge fictícia irreal creada en la ment de Daniel, per contra, l'àngel es presenta en forma humana idèntica a l'home terrenal. En primer lloc, ell també va ser creat a imatge de Déu, però en un cos celeste lliure de lleis terrestres. La seua naturalesa celestial li dóna accés a totes dues dimensions en tindre una capacitat activa en cadascuna. Toca els llavis de Daniel qui sent aquest toc.

Donen 10.17 Com pot parlar el serf del meu senyor al meu senyor? Ara em falten les forces i ja no tinc alé.

17a- Per a l'ésser humà purament terrenal la situació és molt diferent, s'imposen lleis terrestres i la por li ha fet perdre les forces i l'alé.

Donen 10.18 Llavors el que tenia aparença d'home va tornar a tocar-me i em va enfortir.

18a- Amb suau insistència, l'àngel aconsegueix retornar-li les forces a Daniel calmant-lo.

Donen 10.19 Llavors em va dir: No temes, estimat, la pau siga amb tu. coratge, coratge! I mentre ell em parlava, vaig prendre forces, i vaig dir: Deixa que el meu senyor parles, perquè tu m'has enfortit.

19a- Un missatge de pau! Idèntic al qual Jesús dirigirà als seus deixebles! Res com tranquil·litzar una ment espantada. Les paraules coratge, coratge, l'ajuden a recuperar l'alé i recuperar les forces.

Donen 10.20 Ell em va dir: Saps per què he vingut a tu? Ara torne a lluitar contra el governant de Pèrsia; i quan jo em vaja, heus ací, vindrà el governant de Javán.

20a- Ara torne a lluitar contra el líder de Pèrsia

Aquest líder de Pèrsia és Ciro 2 el Gran a qui Déu considera el seu ungit; el que no li impedeix haver de lluitar contra ell per a orientar les seues decisions en la seua direcció.

20b- i quan vaja, heus ací, vindrà el governant de Javan

Quan l'àngel abandone Ciro 2, un atac del líder grec de l'època obrirà la creixent hostilitat entre les dues dominacions persa i grega.

Donen 10.21 Però jo us faré saber el que està escrit en el llibre de la veritat. Ningú m'ajuda contra això, excepte Michael, el teu líder.

21a- Aquesta revelació que rebrà Daniel es diu el llibre de la veritat. Hui en 2021, puc confirmar el compliment de tot l'allí revelat, perquè la seua comprensió ha sigut donada plenament per l'Esperit immortal de Miguel el nostre líder, per a Daniel en l'antic pacte i per a mi, en el nou pacte, des de Jesucrist. Reivindica aquest nom per a jutjar als dimonis encara actius fins al seu Gloriós retorn.

Daniel 11

Atenció ! Malgrat el canvi de capítol, la discussió entre l'àngel i Daniel continua en continuïtat amb l'últim versicle del capítol 10 .

Donen 11:1 I jo, en el primer any de Darío de Mitjana, estava amb ell per a ajudar-lo i sostindre'l.

1a- Creat per Déu per a viure eternament, l'àngel que parla amb Daniel li diu que va ajudar i va fer costat a Darío, el rei medo, que va capturar Babilònia a l'edat de 62 anys i que encara regnava en Dan.6. Aquest rei estimava a Daniel i al seu Déu però, atrapat, va posar en perill la seua vida entregant-ho als lleons. Llavors va ser ell qui va intervindre per a tancar la boca dels lleons i salvar la seua vida. Va ser per tant també ell qui va ajudar aquest rei Darío a comprendre que el Déu de Daniel és l'únic Déu vertader, creador de tot el que existeix, que viu i que no hi ha un altre com ell.

Donen 11:2 Ara us faré saber la veritat. Heus ací, encara hi haurà tres reis a Pèrsia. El quart acumularà més riquesa que tots els altres; i quan siga poderós en les seues riqueses, alçarà a tots contra el regne de Javan.

2a- Ara et faré saber la veritat

La veritat és coneguda només pel Déu Vertader i és el nom que Déu es dona a si mateix en la seua relació amb els seus últims triats en Crist segons Apocalipsis 3.14. La veritat no és només la llei divina, els seus ordenances i els seus manaments. També abasta tot el que Déu planeja escrupolosament i fa que es complisca en El seu temps. Només estem descobrint cada dia de la nostra vida, una part d'aquest gran programa en el qual progressem fins al final de la nostra vida i col·lectivament, fins al final del projecte final de salvació que veurà als triats accedir a l'eternitat promesa.

2b- Heus ací, encara hi haurà tres reis a Pèrsia

1r rei després de Ciro 2: Cambises 2 (– 528 – 521) massacra al seu fill Bardiya, sobrenomenat Smerdis pels grecs .

2n rei: el fals Smerdis, el mag Gaumâta usurpador del nom Smerdis només reina per poc temps.

3er rei: Darío 1r el persa (– 521 – 486) fill d'Hystape.

2c- El quart pastarà més riquesa que tots els altres

4t rei: Jerjes 1r (–486-465). Immediatament després d'ell, regnarà Artajerjes I i alliberarà a tots els captius jueus en el seté any del seu regnat, en la primavera – 458 segons Esd.7:7-9.

2d- i quan siga poderós per les seues riqueses, alçarà tot contra el regne de Javan

Jerjes I va reprimir i va pacificar a l'Egipte rebel, després va lliurar la guerra contra Grècia, va envair l'Àtica i va arruïnar Atenes. Però va ser derrotat en Salamina en – 480. Grècia conservarà el domini sobre el seu territori. I el rei persa va romandre a Àsia, encara que va llançar atacs que van demostrar el seu desig de conquerir Grècia.

Donen 11:3 Però s'alçarà un rei poderós, que governarà amb gran poder i farà tot el que li plaga.

3a- Derrotat en el seu territori, el perseguit rei persa Jerjes I acabarà morint, assassinat per dues dels seus grans homes. Va ser derrotat per un jove del qual s'havia burlat enganyosament. Grècia va triar com a rei a Alejandro Magno, un jove macedoni de 20 anys (nascut en – 356, va regnar en – 336, – mort en – 323). La profecia ho esmenta com a fundador del 3er imperi de l'estàtua de Dan.2, tercer animal de Dan.7 i segon animal de Dan.8.

Donen 11:4 I quan ell siga enaltit, el seu regne serà infringit i dividit cap als quatre vents del cel; no serà de la seua descendència, ni serà tan poderosa com era, perquè serà estripada, i passarà a uns altres que a ells.

4a- Trobem allí, la definició exacta donada sobre la gran banya trencada del boc grec de Dan.8:8 i la seua explicació del versicle 22: Les quatre banyes que van sorgir per a reemplaçar aquesta banya trencada, aquests són quatre regnes que s'alçaran. d'aquesta nació, però que no tindrà tanta força .

Recorde el que representen els “ quatre grans banyes ” .

1a banya : dinastia grega selèucida fundada a Síria per Seleuc 1r Nicátor .

2a banya: la dinastia grega Lagid fundada a Egipte per Ptolemeu I Lagos .

3er banya: la dinastia grega fundada en Trace per Lisímaco.

Quarta banya : la dinastia grega fundada a Macedònia per Casandra

Donen 11:5 El rei del sud es farà fort. Però un dels seus caps serà més fort que ell i ho dominarà; el seu domini serà poderós.

5a- El rei del sud es farà fort

Ptolemeu I Soter Lagos –383 –285 rei d'Egipte o “ rei del sud ” .

5b- Però un dels seus líders serà més fort que ell, i dominarà; el seu domini serà poderós.

Seleuc 1r Nicátor –312–281 rei de Síria o “ rei del nord ” .

Donen 11:6 Després d'alguns anys formaran una aliança, i la filla del rei del sud vindrà al rei del nord per a restablir l'harmonia. Però ella no retindrà la força del seu braç, i ell no resistirà, ni ell ni el seu braç; serà entregada amb els que la van portar, amb el seu pare i amb el qual va ser la seua sustentació en aquell temps.

6a- La profecia se salta el regnat d'Antíoc I (–281–261), el segon “ rei del nord ” que va iniciar la primera “Guerra Síria” (–274-271) contra el “ rei del sud ” Ptolemeu 2 Filadelfo (– 282 –286). Després ve la 2a "Guerra Síria" (- 260 - 253) que oposa als egipcis al nou " rei del nord " Antíoc 2 Theos (- 261 - 246).

6b- Després d'uns anys s'aliaran, i la filla del rei del sud vindrà al rei del nord per a restablir l'harmonia.

Comença un comportament escabrós. Per a casar amb Berenice, Antíoc 2 es divorcia de la seua esposa legítima anomenada Laodice. El pare acompanya a la seua filla i s'allotja amb ella a casa del seu gendre.

6c- Però ella no retindrà la força del seu braç, i ell no resistirà, ni ell ni el seu braç; serà entregada amb els que la van portar, amb el seu pare i amb el qual va ser la seua sustentació en aquell temps.

Però just abans de la seua mort, Antíoc 2 deshereda a Bérénice. Laodicea es venja i la fa matar juntament amb el seu pare i la seua xicoteta filla (el braç = xiquet). Nota : en Apocalipsi 3.16, Jesús es divorciarà de la seua esposa adventista oficial anomenada simbòlicament Laodicea; molt més com que Antíoc 2 es diu a si mateix “Theos”, Déu. A

Anglaterra, el rei Enric VIII va obtenir millors resultats: es va divorciar separar de l'autoritat religiosa de Roma, va crear la seua església anglicana i va provocar la mort de les seues set esposes, l'una després de l'altra. Després ve la 3a "Guerra Síria" (-246-241).

Donen 11:7 Un plançó de les seues arrels sorgirà en el seu lloc; vindrà a l'exèrcit, entrarà en les fortaleses del rei del nord, disposarà d'elles com vulga i es farà poderós.

7a- En el seu lloc sorgirà un plançó de les seues arrels

Ptolemeu 3 Evergetes -246-222 germà de Berenice.

7b- vindrà a l'exèrcit, entrarà en les fortaleses del rei del nord

Seleuc 2 Kallinicos -246-226

7c- disposarà d'ell com vulga i es farà poderós

La dominació pertany al rei del sud. Aquesta dominació egípcia és favorable als jueus a diferència dels grecs selèucides. Hem de comprendre immediatament que entre els dos governants oposats està el territori d'Israel que els dos bàndols en guerra han de creuar en les seues ofensives o en les seues retirades.

Donen 11:8 També llevarà i portarà a Egipte els seus déus i les seues imatges de fosa, i els seus objectes preciosos de plata i or. Després es mantindrà allunyat del rei del nord durant uns anys.

8a- En reconeixement, els egipcis afegiran al seu nom, Ptolemeu 3, el nom de "Evergetes" o benefactor.

Donen 11:9 I anirà contra el regne del rei del sud, i tornarà a la seua terra.

9a- La resposta de Seleuc 2 va fracassar fins a l'inici de la 4a " Guerra Síria" (-219-217) que va enfrontar a Antíoc 3 contra Ptolemeu 4 Filopator.

Donen 11.10 Els seus fills eixiran i reuniran una gran multitud de tropes; un d'ells avançarà, s'estendrà com un torrent, es desbordarà i després tornarà; i espantaran les hostilitats fins a la fortalesa del rei del sud.

10a- Antíoc 3 Megues (-223 -187) contra Ptolemeu 4 Filopátor (-222-205). Els sobrenoms afegits revelen l'estat de burla del poble Lagid, perquè Philopator significa en grec, amor del pare; un pare que Ptolemeu havia matat... Una vegada més, els atacs selèucides van fracassar. La dominació romandrà en el camp lleig.

Donen 11.11 El rei del sud s'enutjarà i eixirà i atacarà al rei del nord; alçarà una gran multitud, i les tropes del rei del nord seran entregades a les seues mans.

11a- Aquesta aclaparadora derrota selèucida és una cosa bona per als jueus que prefereixen als egipcis perquè els tracten bé.

Donen 11.12 I aquesta multitud s'enorgullirà, i el cor del rei s'enaltirà; Derrocarà a milers, però no triomfarà.

12a- La situació canviarà amb la 5a “ Guerra Síria” (-202-200) que enfrontarà a Antíoc 3 contra Ptolemeu 5 Epífanes (-205 -181).

Donen 11.13 Perquè el rei del nord vindrà una altra vegada i reunirà major multitud que la primera; Al cap d'un temps, uns anys, partirà amb un gran exèrcit i grans riqueses.

13a- Lamentablement per als jueus, els grecs selèucides van tornar al seu territori per a atacar Egipte.

Donen 11.14 En aquell temps molts s'alçaran contra el rei del sud, i homes violents entre el teu poble es rebel·laran per a complir la visió, i cauran.

14a- El nou rei del sud egipci Ptolemeu 5 Epífanes - o Il·lustre (-205-181) de cinc anys es veu en dificultats per l'atac d'Antíoc 3 secundat pels seus oponents. Però els jueus fan costat al rei egipci lluitant contra els selèucides. Ells són, no sols derrotats i assassinats, sinó que acaben de convertir als grecs selèucides sirians en enemics mortals per a tota la vida.

La revolta jueva revelada en aquest versicle està justificada per una preferència jueva pel camp egipci; per tant, són hostils al camp selèucida, que recupera el domini de la situació. Però, no va advertir Déu al seu poble contra les aliances amb els egipcis? “Egipte, aqueixa canya que traspasa la mà del qual en ella se secunda”, segons Isaïes 36:6: “ Heus ací, tu l'has posada a Egipte, has pres per suport aquesta canya feta fallida, que traspasa i traspasa la mà”. de tot aquell que en ell se secunda: aquest és Faraó, rei d'Egipte, per a tots els que en ell confien “. Aquest advertiment sembla ser ignorada pel poble jueu i la seua relació amb Déu està en el seu pitjor moment; el càstig s'acosta i colpeja. Antíoc 3 els fa pagar car la seua hostilitat.

Tinga en compte : aquesta revolta jueva té com a objectiu “ complir la visió ” en el sentit que prepara i construeix l'odi dels sirians contra el poble jueu. Així, la gran calamitat anunciada en Dan.10:1 vindrà a colpejar-los.

Donen 11.15 I eixirà el rei del nord, i edificarà terrasses, i prendrà les ciutats fortes. Les tropes del sud i l'elit del rei no resistiran, els faltaran forces per a resistir.

15a- La dominació ha canviat de bàndol permanentment, està en el camp selèucida. Enfront d'ell, el rei egipci té només cinc anys.

Donen 11.16 Qualsevol que vaja contra ell, farà el que vulga, i ningú se li resistirà; es detindrà al país més bell, exterminant tot el que caiga a les seues mans.

16a- Antíoc 3 encara no aconsegueix conquerir Egipte i la seua set de conquesta ho irrita, el poble jueu es converteix en el seu dolor. Vacia l'excedent de la seua ira sobre la nació jueva màrtir a la qual es refereix l'expressió " la més bella de les terres ", com en Dan.8:9.

Donen 11.17 Proposarà vindre amb totes les forces del seu regne, i fer la pau amb el rei del sud; li donarà a la seua filla per dona, amb la intenció de provocar la seua ruïna; però això no succeirà i no tindrà èxit.

17a- Atés que la guerra no té èxit, Antíoc 3 intenta el camí de l'aliança amb el camp Lagid. Aquest canvi d'estratègia té una causa: Roma es va convertir en protectora d'Egipte. Així que intenta resoldre les diferències donant a la seua filla Cleopatra, la primera del nom, en matrimoni amb Ptolemeu 5. El matrimoni es duu a terme, però el matrimoni vol mantindre la seua independència del camp selèucida. El pla d'Antíoc 3 per a apoderar d'Egipte va tornar a fracassar.

Donen 11.18 Posarà la seua mirada a les illes, i prendrà moltes d'elles; però un líder posarà fi a l'oprobri que volia atraure, i el farà recaure sobre ell.

18a- Conquistarà terres a Àsia però acaba trobant en la seua ruta l'exèrcit romà, ací designat com en Dan.9.26 amb el terme " cap "; Això es deu al fet que Roma és encara una república que envia els seus exèrcits a poderoses operacions de pacificació sota la direcció dels Llegats que representen el poder dels senadors i del poble, la plebs. La transició al govern imperial no canviarà aquest tipus d'organització militar. Aquest líder es diu Lucio Escipió conegut com a africà, el rei Antíoc es va arriscar a enfrontar a ell i va ser derrotat en la batalla de Magnèsia en 189 i condemnat a pagar a Roma com a compensació de guerra un enorme deute de 15.000 talents. A més, el seu fill menor, el futur Antíoc 4 Epífanes, perseguidor dels jueus que complirà en el versicle 31 la " calamitat " profetitzada en Dan.10:1, és pres com a ostatge pels romans.

Donen 11.19 Llavors anirà a les fortaleses del seu país; i entropessarà i caurà, i no serà oposat més.

19a- Els somnis de conquesta van acabar amb la mort del rei, substituït pel seu fill major Seleuc 4 (-187-175).

Donen 11.20 El que ho reemplace portarà un exactor a la part més bella del regne, però en pocs dies serà infringit, i no per ira ni per guerra.

20a- Per a saldar el deute contret amb els romans, el rei envia al seu ministre Heliodoro a Jerusalem per a apoderar dels tresors del temple, però víctima d'una terrible visió en el temple, abandona aquest projecte espantat. Aquest exactor és Heliodoro, qui després assassinarà a Seleuc 4, qui li havia encarregat la seua missió a Jerusalem. La intenció val l'acció, i Déu li va fer pagar per aquesta profanació del seu sant temple amb la mort del seu líder que, assassinat, no va morir ni per la ira ni per la guerra .

Antíoc 4 l'home representat en la visió de la gran calamitat

Donen 11.21 Un home menyspreat ocuparà el seu lloc, sense estar revestit de dignitat real; apareixerà enmig de la pau i s'apoderarà del regne mitjançant intrigues.

21a- Est és Antíoc, el fill menor d'Antíoc 3. Captiu i ostatge dels romans, podem imaginar els efectes que va produir en el seu caràcter. Haver convertit en rei, havia de venjar de la vida. A més, la seua estada amb els romans va permetre una certa entesa amb ells. La seua arribada al

tron de Síria es basa en intrigues, perquè un altre fill, Demetrio, major, tenia prioritat sobre ell. En veure que Demetrio va fer un pacte amb Perseo, rei de Macedònia, enemic dels romans, aquest últim va afavorir i va col·locar en el tron al seu amic Antíoc.

Donen 11.22 I les tropes que es vessen com un torrent seran arrasades davant d'ell, i destruïdes, com un príncep del pacte.

22a- Les tropes que s'estenen com un torrent seran submergides davant ell i destruïdes.

L'hostilitat es reprén amb la 6a “ Guerra Síria” (-170-168) .

Aquesta vegada els romans van permetre que Antíoc 4 reprenguera la guerra del seu pare contra el lleig campament d'Egipte. Mai ha merescut tant el seu símbol del pecat, grec és cert en aquest context. Més aviat jutge els fets, com ho va fer Déu llavors. En el campament de Lagid, Ptolemeu 6 està casat incestuosament amb la seua germana Cleopatra 2. El seu germà menor, Ptolemeu 8, conegut com Physcon, està associat amb ells. Llavors podem entendre per què Déu permet que Antíoc esclafi el seu exèrcit.

22b- així com un líder de l'aliança.

Menelao, col·laborador dels selèucides, cobdícia el lloc del legítim summe sacerdot Onías, fa que Andrónico ho assassini i ocupa el seu lloc. Continua sent aquest l'Israel de Déu? En aquest drama, Déu comença a recordar accions que Roma realitzarà al llarg dels segles. De fet, la Roma imperial matarà al Messies i la Roma papal cobejarà i li llevarà el seu sacerdoci perpetu, tal com Menelao va matar a Onías per a reemplaçar-lo.

Donen 11.23 I després que s'haja unit a ell, usarà engany; Partirà i tindrà avantatge amb poques persones.

23a- Antíoc fa aliances amb tots, disposat a trencar-les si li convé. Aquest personatge per si sol és una imatge de la història dels reis de França i d'Europa; aliances fetes, aliances trencades i guerres sagnants intercalades amb breus períodes de pau.

Però aquest versicle també continua, en doble lectura, donant-nos un esbós del règim papal que perseguirà als sants durant 120 anys. Perquè el rei grec i el papat són molt similars: enganys i enganys en tots dos.

Donen 11.24 Entrarà en pau als llocs més fèrtils de la província; farà el que els seus pares, ni els pares dels seus pares, no havien fet; ell repartirà el botí, el botí i les riqueses; formarà projectes contra les fortaleses, i això per un temps determinat.

24a- Cal pagar l'enorme deute contret amb els romans. A aquest efecte, Antíoc 4 imposa impostos a les seues províncies i, per tant, al poble jueu sobre el qual domina. Presa el que no ha sembrat i despulla de les seues riqueses als pobles esclavitzats que van quedar sota el seu domini. No va abandonar el seu objectiu de conquerir Egipte per les bones o per les dolentes. I per a ser apreciat pels seus soldats i obtenir el seu suport, comparteix el botí amb les seues tropes i honra profusament a les seues deïtats gregues, la principal de les quals: el Zeus olímpic, el déu dels déus de la mitologia grega.

En doble lectura, el règim papal romà actuarà de la mateixa manera. Com és feble per naturalesa, ha de seduir i enriquir als grans dels regnes per a ser reconegut i secundat per ells i les seues forces armades.

Donen 11.25 Al capdavant d'un gran exèrcit usará la seua força i la seua cremor contra el rei del sud. I el rei del sud entrarà en guerra amb un exèrcit nombrós i molt poderós; però no resistirà, perquè contra ell es tramaran plans malvats.

25a- En – 170, Antíoc 4 arrabassa Pelusio i pren possessió de tot Egipte excepte la seua capital Alexandria.

Donen 11.26 Els que mengen de la seua taula ho destruiran; les seues tropes s'estendran com un torrent, i els morts cauran en gran nombre.

26a- Ptolemeu 6 entaula negociacions amb el seu oncle Antíoc 4. S'uneix al bàndol selèucida. Però desaprovat pels egipcis, va ser substituït, a Alexandria, pel seu germà Ptolemeu 8, traït per tant per la seua família que menjava els aliments de la seua taula . La guerra continua i els morts cauen en grans quantitats .

Donen 11.27 Tots dos reis buscaran el mal en els seus cors, i en la mateixa taula parlaran mentida. Però això no tindrà èxit, perquè la fi no arribarà fins al temps assenyalat.

27a- Una vegada més fracassen les intrigues d'Antíoc 4. La seua relació amb el seu nebot Ptolemeu 6, que es va unir a ell, es basa en l'engany.

27b- Però això no tindrà èxit, perquè la fi només arribarà en el temps assenyalat.

De quin propòsit parla aquest versicle? En veritat, suggereix diversos finals i, en primer lloc, la fi de la guerra entre Antíoc 3 i els seus nebots i nebodes egipcis. Aquest final està a prop. Altres finals es referiran a la duració dels 1260 anys del regnat papal en Dan.12:6 i 7 i al temps del final del versicle 40 del capítol actual que veurà el compliment de la Tercera Guerra Mundial que prepara el context per a l'última gran calamitat universal .

Però en aquest versicle, aquesta expressió no té cap vincle directe amb “ el temps de la fi ” citada en el versicle 40, com descobrirem i demostrarem. L'estructura d'aquest capítol té una aparença hàbilment enganyosa.

Donen 11.28 Tornarà a la seua terra amb grans riqueses; serà hostil en el seu cor a la santa aliança, actuarà contra ella i després tornarà al seu país.

28a- Tornarà al seu país amb grans riqueses

Responsable de les riqueses arrabassades als egipcis, Antíoc 4 emprén el seu camí de retorn a Antioquia, deixant arrere a Ptolemeu 6 a qui ha col·locat com a rei sobre la meitat de l'Egipte conquistat. Però aquesta mitja victòria irrita al rei insatisfet.

28b- La molèstia que va trobar el rei va convertir als jueus en el blanc de la seua ira. A més, en visitar la seua casa, descarregarà part de la seua ira sobre ells, però no s'apaivagarà.

Donen 11.29 Al seu degut temps tornarà a anar cap al sud; però aquesta última vegada les coses no succeiran com abans.

29a- Estem entrant l'any de la gran calamitat.

En – 168, Antíoc es va assabentar que els seus nebots s'havien reconciliat novament contra ell, Ptolemeu 6 va fer les paus amb el seu germà Ptolemeu 8. Les terres egípcies conquistades van tornar al campament egipci. Per tant, emprén de nou una campanya contra els seus nebots, decidit a trencar tota resistència, però...

Donen 11.30 Les naus de Quitim vindran contra ell; desanimat, tornarà arrere. Llavors, furiós contra la santa aliança, no romandrà inactiu; quan torne, mirarà als que han abandonat la santa aliança.

30a- Els vaixells de Chittim avançaran contra ell

L'Esperit designa així a la flota romana amb base en l'actual illa de Xipre. Des d'allí controlen als pobles de la mar Mediterrània i als pobles costaners d'Àsia. Després que el seu pare Antíoc 3 s'enfrontara al veto romà. Pateix una humiliació que ho enfurirà. El llegat romà Popilius Laenas dibuixa un cercle en el sòl al voltant dels seus peus i li ordena que no l'abandone llevat que decidisca lluitar contra Roma o obeir-la. Antíoc, l'antic ostatge, ha après la lliçó donada al seu pare i ha de renunciar a la seua conquesta d'Egipte, enterament sotmés al protectorat romà. En aquest context d'ira explosiva, s'assabenta que els jueus, creure morts, s'alegren i celebren. Aprendran terriblement per les dolentes que encara està viu.

Donen 11.31 Al seu ordre vindran tropes; Profanaran el santuari, la fortalesa, posaran fi al sacrifici perpetu i establiran l'abominació del desolador (o destructor).

31a- Aquest versicle confirma els fets relatats en el relat apòcrif d'1 Mac.1.43-44-45: Llavors el rei Antíoc va escriure a tot el seu regne, perquè tots foren un sol poble, i que cadascun abandonara la seua llei particular. Totes les nacions van acceptar aquest mandat del rei Antíoc, i molts a Israel van acceptar aquesta esclavitud, van sacrificar als ídols i van violar (van contaminar) el dissabte. Trobem en aquesta descripció les proves que van viure Daniel i els seus tres companys en Babilònia. I Déu ens presenta en 1 Macabeus, una descripció de la qual serà l'última gran calamitat que haurem d'afrontar els que estem vius en Crist just abans del retorn en glòria de Jesucrist. Entre la nostra època i la dels jueus macabeus, una altra gran calamitat va fer que els sants de Jesucrist moriren durant 120 anys.

31b- profanaran el santuari, la fortalesa, posaran fi al sacrifici perpetu , i establiran l'abominació del desolador (o destructor).

Aquestes accions seran confirmades en aquest testimoniatge històric anotat per l'historiador jueu i romà Josefo. La importància de la cosa ho justifica, així que vegem aquest testimoniatge en el qual trobem detalls idèntics a la llei dominical dels últims dies proclamada pel règim universal format pels supervivents de la Tercera Guerra Mundial.

Ací hi ha una versió anterior d'1 Macc.1.41 a 64:

1Ma 1.41 Llavors el rei va ordenar que tots els del seu imperi es convertiren en un sol poble :

1Ma 1.42 cadascun havia de renunciar als seus costums. Tots els pagans es van sotmetre a les ordres del rei.

1Ma 1.43 i fins i tot a Israel molts pobles van acollir la seua adoració: van sacrificar als ídols i van profanar el dissabte.

1Ma 1.44 El rei va enviar missatgers a Jerusalem i a les ciutats de Judà per a portar allí les seues ordres; d'ara en avant era necessari seguir costums estranys al país,

1Ma 1.45 cessar els holocaustos del temple, els sacrificis i les libaciones. Els dissabtes i les festes havien de ser profanats,

1Ma 1.46 contaminen el Santuari i tot el sant,

1Ma 1.47 alçant altars, llocs de culte i temples als ídols, matant porcs i animals immunds.

1Ma 1.48 Havien de deixar als seus fills incircuncisos i així fer odiosos amb tota classe d'impureses i profanacions.

1Ma 1.49 En una paraula, oblidaríem la Llei i descuraríem totes les seues observances:

1Ma 1.50 Qualsevol que no obeïska les ordres del rei haurà de ser executat.

1Ma 1.51 Així van ser enviades les cartes del rei per tot el seu regne; Va nomenar supervisors sobretot el poble i va ordenar a totes les ciutats de Judà que oferiren sacrificis.

1Ma 1.52 Van obeir molts del poble, tots els que van abandonar la llei; van fer el dolent en la terra,

1Ma 1.53 obligant a Israel a buscar refugi.

1Ma 1.54 El dia quinze del mes de Kisleu, l'any 145, el rei va alçar l'abominació desoladora sobre l'altar dels holocaustos, i van alçar altars a les ciutats veïnes de Judà.

1Ma 1.55 Cremaven encens a les portes de les cases i en les places,

1Ma 1.56 Els llibres de la llei, quan van ser oposats, van ser destrossats i llançats al foc,

1Ma 1.57 I si en algun es trobava el llibre del Pacte, o si algun obeïa la llei de Déu, li donaven mort segons el decret del rei.

1Ma 1.58 Van castigar als israelites que mes rere mes eren sorpresos en transgressió a les seues ciutats,

1Ma 1.59 i el dia 25 de cada mes s'oferien sacrificis sobre l'altar major en lloc de l'altar dels holocaustos.

1Ma 1:60 Conforme a aquesta llei mataven a les dones que feien circumcidat als seus fills,

1Ma 1:61 amb els seus bebés penjats al coll; També van ser executats els seus parents i els que havien practicat la circumcisió.

1Ma 1:62 Malgrat tot això, molts a Israel van romandre fidels i van tindre el valor suficient per a no menjar aliments immunds.

1Ma 1:63 Preferien morir abans que contaminar amb aliments que contravenien el Sant Pacte, i de fet van ser executats.

1Ma 1:64 Va ser una gran prova per a Israel.

En aquesta història, observem els versicles 45 al 47 que confirmen el cessament de les ofrenes de la intercessió perpètua i el versicle 54 que testifica la profanació del santuari: el rei va posar l'abominació desoladora sobre l'altar dels holocaustos.

En l'origen d'aquests mals, aquesta apostasia d'Israel : 1Ma 1.11 Va ser en aqueix moment que va sorgir a Israel una generació de gent esgarriada que va portar darrere de si a molta gent: "Fem una aliança amb les nacions que ens envolten", deien, "perquè des que ens separem d'elles, han succeït moltes desgràcies. a nosaltres ". Les desgràcies ja eren conseqüència de la seua infidelitat cap a Déu i encara més desgràcies anaven a portar sobre si mateixos per la seua actitud rebel.

En aquesta tragèdia sagnant, la dominació grega va justificar bé el seu símbol omnipresent del pecat en el bronze de l'estàtua de Dan.2; el lleopard vist amb Dan.7; i el boc apestoso de Dan.8. Però encara és necessari assenyalar un detall. El responsable de la missió punitiva enviada per Antíoc 4 a Jerusalem en – 168 es diu Apolonio, i aquest nom grec que significa en francès "Destructor" serà triat per l'Esperit per a denunciar en Apo.9.11, l'ús destructiu. de la Santa Bíblia pel fals cristianisme protestant dels últims dies; o, els mateixos que organitzaran la gran calamitat final . Apolonio va arribar a Jerusalem amb 22.000 soldats i un dia de repòs , durant un espectacular aixecament públic, va massacrar a tots els espectadors jueus. Van profanar el dissabte amb aquest interès profà i Déu va fer que els mataren. I la seua ira no amaina perquè darrere d'aquest fet sagnant s'ordena l'hel·lenització dels jueus. L'atenés Gerontes, delegat real, va imposar per a tot el poble l'hel·lenització del culte i la moral tant a Jerusalem com en Samaria . El temple de Jerusalem va ser llavors dedicat a Zeus Olímpico i el de la muntanya Gerizim a Zeus hospitalari. Veiem així a Déu retirant la seua protecció del seu propi temple, de Jerusalem i de tota la nació. La ciutat santa està plena d'ultratges, cadascun més abominable que l'anterior. Però només es va aplicar la voluntat de Déu, tan gran va ser la relaxació moral i religiosa després de l'advertiment representat per la deportació a Babilònia.

Donen 11.32 Enganyarà amb llagots als traïdors del pacte. Però els del poble que coneixen al seu Déu actuaran amb fermesa,

32a- Seduirà als traïdors de l'aliança amb afalacs

Aquest aclariment confirma que el càstig diví va ser merescut i justificat. En els llocs sants, la profanació s'havia convertit en la norma.

32b- Però els del poble que coneixen al seu Déu actuaran amb fermesa,

En aquesta tragèdia, els creients sincers i dignes es van distingir per la seua fidelitat i van preferir morir com a màrtirs abans que renunciar a honrar al Déu creador i les seues santes lleis.

Una vegada més, en segona lectura, aquesta sagnant experiència de 1090 dies reals s'assembla a les condicions del regnat papal de 1260 dies-any profetitzats successivament en diferents formes en Dan.7.25, 12:7 i Apocalipsi 12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Una mirada retrospectiva als esdeveniments actuals en el context de l'antiguitat.

Per a entendre clarament el que està passant prendré la imatge d'un camerògraf que està filmant amb la seua càmera una escena que seguia de prop. En aquest punt s'allunya mentre guanya altura i el camp visual s'amplia cada vegada més. De manera que, aplicada a la història religiosa, la mirada de l'Esperit supervisa tota la història religiosa del cristianisme, des dels seus xicotets començaments, les seues hores de sofriment, el temps dels màrtirs, fins al seu final gloriós marcat pel retorn del Salvador esperat.

Donen 11.33 i els més savis entre ells instruiran a molts. Hi ha alguns que sucumbiran per un temps a l'espasa i a la flama, a la captivitat i al saqueig.

33a- i els més savis entre ells instruiran a la multitud

Els apòstols de Jesucrist, així com Pablo de Tars a qui devem 14 epístoles de la nova aliança. Aquesta nova instrucció religiosa té el nom de "Evangeli" o Bona Nova de la salvació oferida per la gràcia divina als triats. D'aquesta manera, l'Esperit ens fa avançar en el temps i el nou objectiu examinat passa a ser la fe cristiana.

33b- Hi ha alguns que sucumbiran per un temps a l'espasa i a la flama, a la captivitat i al saqueig.

Per un temps va dir l'Esperit a través de l'àngel i aquest temps seran 1260 llargs anys profetitzats però sota certs emperadors romans Calígula, Neró, Domiciano i Diocleciano ser cristià significava haver de morir com a màrtir. En Apocalipsi 13.10, l'Esperit recorda els temps de les exaccions papals romanes, dient: Si algun porta en captivitat, en captivitat anirà; si algun mata a espasa, a espasa serà mort. Aquesta és la perseverança i la fe dels sants .

Donen 11.34 Quan fracassen, seran ajudats una mica, i molts s'uniran a ells en la hipocresia.

34a- De fet, és en aquesta època de cruel dominació del papat quan va aparèixer l'ajuda dels hipòcrites d'aquest versicle. La seua identificació es basa en el seu menyspreu pels valors i manaments ensenyats per Jesucrist i, en aquest cas, per a aquesta era específica, la prohibició de matar amb espasa. En revisar la història, es pot comprendre que l'ampli moviment protestant des del segle XV fins als nostres dies va ser jutjat hipòcrita pel just Jutge Jesucrist. Per tant, el seu abandó total des de 1843 serà més fàcil de comprendre i acceptar.

Donen 11.35 Alguns dels savis cauran per a ser purificats, purificats i emblanquits, fins al temps de la fi, perquè no vindrà fins al temps assenyalat.

35a- Alguns dels savis cauran, per a ser purificats, purificats i emblanquits, fins al temps de la fi.

Si s'ha de jutjar per aquesta afirmació, la norma de la vida cristiana és la prova i la selecció, per la capacitat de suportar i patir persecució fins a la fi del món. D'aquesta manera, l'home modern, acostumat a la pau i a la tolerància, ja no entén res. No reconeix la seua vida en aquests missatges. És per això que es donaran explicacions sobre aquest tema en Apocalipsi 7 i 9:5-10. Déu va programar un llarg període de pau religiosa de 150 anys reals, o "cinc mesos profètics", però des de 1995 aquest període va acabar i les guerres religioses van començar de nou. L'Islam mata a França i en altres parts del món; i es pretén que la seua acció s'intensifiqui fins a encendre tota la terra.

35b- perquè només arribarà a l'hora assenyalada

Aquesta fi serà el del món i l'àngel ens diu que cap signe de pau o de guerra permet que ningú el veja vindre. Depèn d'un sol factor: el " temps marcat " per Déu, el final dels 6.000 anys dedicats a la seua selecció dels triats terrenals. I és que estem a menys de deu anys d'aquest terme que Déu ens ha donat la gràcia de saber la data: 20 de març de la primavera que precedeix al 3 d'abril de 2030, és a dir, 2000 anys després de la mort expiatòria de Crist. Apareixerà poderós i victoriós per a salvar als seus triats i destruir als rebels assassins que pretenien matar-los.

El règim papal catòlic de la Roma "cristiana": el gran perseguidor de la història religiosa del món occidental.

Cap a ell ha de portar-nos el model Antiochos 4. El tipus ha preparat el seu antitipo i què podem dir d'aquesta comparació? Certament en una escala fenomenal, el perseguidor grec va actuar durant 1090 dies reals, però el papat arrasará durant quasi 1260 anys reals, superant així tots els models històrics.

Donen 11.36 El rei farà el que vulga; s'exaltarà, es gloriará sobre tots els déus, i dirà coses increïbles contra el Déu dels déus; prosperarà fins que es complete la ira, perquè el determinat es complirà.

36a- Les paraules d'aquest versicle continuen sent ambigües i encara poden adaptar al rei grec i al rei papal romà. L'estructura reveladora de la profecia ha d'ocultar acuradament als lectors superficials. No obstant això, un xicotet detall assenyalava l'objectiu papal; és precisió: perquè el que es decideix es complirà. Aquesta cita fa ressò de Dan.9.26: Després de les seixanta-dues setmanes, l'Ungit serà tallat i no tindrà res per a si. El poble d'un governant que ve destruirà la ciutat i el santuari sant, i la seua fi vindrà com per un diluvi; Es decideix que les devastacions (o desolacions) duraran fins al final de la guerra.

Donen 11.37 No respectarà als déus dels seus pares, ni al déu que es delecta en les dones; no tindrà consideració per cap déu, perquè es glorificarà a si mateix sobre tots.

37a- No respectarà als déus dels seus pares

Ací està, el xicotet detall que aclareix la nostra intel·ligència. Tenim ací la prova formal que el rei al qual es dirigeixen les seues paraules no pot ser Antíoc 4, que respectava als déus dels seus pares i entre ells al més gran, Zeus, el déu dels déus de l'Olimp, a qui va oferir el temple jueu a Jerusalem. Obtenim així proves innegables que el rei objectiu és en realitat el règim papal romà de l'era cristiana. D'ara en avant, totes les paraules revelades es referiran, doncs, a aquest rei diferent de Dan.7 i insolent i astut de Dan.8; Agregue, aquest rei devastador o desolador de Dan.9.27. Totes les "etapes del coet" sostenen el cap . d'un home papal , xicotet i arrogant situat en el cim de les dominacions.

Va respectar la Roma papal als déus dels seus pares? Oficialment no, perquè la seua conversió al cristianisme la va portar a abandonar els noms de deïtats paganes romanes. No obstant això, ella va conservar les formes i l'estil de la seua adoració: les imatges tallades, esculpides o modelades davant les quals els seus adoradors s'inclinen i agenollen per a orar. Per a preservar aquest comportament condemnat per Déu en totes les seues lleis, va fer la Bíblia inaccessible al comú dels mortals i va eliminar el segon dels deu manaments del Déu viu perquè prohibeix aquesta pràctica i revela el càstig previst per als seus transgressors. Qui pot voler ocultar el càstig patit sinó el diable? Per tant, la personalitat del règim papal cau dins del quadre de la definició proposada en aquest versicle.

37b- ni a la divinitat que delecta a les dones

És pensant en la religió pagana romana abandonada pel papat que l'Esperit de Déu evoca aquest escabrós tema. Perquè li va donar l'esquena a la seua herència obertament sexual per a exhibir valors de santedat. Aquesta deïtat suggerida és Príapo, el fal·lus masculí honrat com a divinitat pels pares de l'església pagana de Roma. Continuava sent un llegat del pecat grec. I per a trencar amb aquesta herència sexual, defensa excessivament la puresa de la carn i de l'esperit.

Donen 11.38 No obstant això, honrarà al déu de les fortalezes en el seu pedestal; a aquest déu, que els seus pares no van conèixer, retrà homenatge amb or i plata, amb pedres precioses i objectes preciosos.

38a- No obstant això honrarà al déu de les fortalezes en el seu pedestal

Naix un nou déu pagà: el déu de les fortalezes . El seu pedestal està en la ment humana i la seua altura és tan alta com la impressió causada.

La Roma pagana va construir temples pagans oberts a tots els vents; Els capitells sostinguts per columnes eren suficients. Però en accedir al cristianisme, Roma pretén reemplaçar el model jueu destruït. Els jueus tenien un temple tancat de poderosa aparença que els donava glòria i prestigi. Roma, per tant, ho imitarà i construirà al seu torn esglésies romàniques que s'assemblen a castells fortificats, perquè regna la inseguretat i els senyors més rics fortifiquen les seues cases. Roma fa el mateix. Va construir les seues esglésies amb un estil auster fins a

l'època de les catedrals, i ací tot va canviar. Les teulades arrodonides es converteixen en fletxes que apunten cap al cel, i aquest, cada vegada més alt. Les façanes exteriors adquireixen aparença d'encaix, estan enriquides per vidrieres de tots els colors que porten a l'interior una llum iridescent que impressiona als celebrants, seguidors i visitants.

38b- a aquest déu, que els seus pares no van conèixer, retrà homenatge amb or i plata, amb pedres precioses i objectes valuosos.

Per a fer-los encara més atractius, les parets interiors estan adornades amb or, plata, perles precioses, objectes cars : la prostituta Babilònia la gran d'Apocalipsi 17:5 sap exhibir per a atraure i atraure als seus clients.

El Déu vertader no es deixa seduir perquè aquesta magnificència no li beneficia. En la seua profecia denuncia aquesta Roma papal amb la qual mai ha tingut la més mínima relació. Per a ell, les seues esglésies romàniques o gòtiques no són més que divinitats paganes que només serveixen per a seduir a les persones espirituals que aquesta s'allunya d'ell: naix un nou déu: el déu de les forteses i sedueix a multituds que creuen haver trobat a Déu entrant entre els seus murs. sota sostres desproporcionadament alts.

Donen 11.39 És amb el déu estranger que actuarà contra les places fortificades I va treballar en les fortificacions de les forteses amb el déu estranger i satisfarà d'honors als quals el reconeguen, els farà dominar a molts, repartirà terres. a ells a la recerca de recompensa.

39a- I va treballar en les fortificacions de les forteses amb el déu estranger

Per a Déu, només hi ha un déu actiu davant d'ell, és a dir, que li és estrany : és el diable, Satanàs, contra qui Jesucrist va advertir als seus apòstols i als seus deixebles. En el text hebreu no es tracta de "actuar contra" sinó de "fer a". El mateix missatge es llegirà en Apocalipsi 13:3, en la forma: ...el drac li va donar el seu poder, el seu tron i gran autoritat . el drac que és el diable en Apocalipsi 12:9 però al mateix temps la Roma imperial segons Apocalipsi 12:3.

A més, en convertir a la religió cristiana, l'autoritat romana va adoptar al Déu vertader que li era alié ja que originalment era el Déu dels jueus, dels hebreus descendents d'Abraham.

39b- i satisfarà d'honors als qui ho reconeguen

Aquests honors són religiosos. El papat porta als reis que ho reconeixen com a representant de Déu en la terra, el segell de l'autoritat divina per a la seua pròpia autoritat. Els reis només es converteixen veritablement en reis quan l'Església els ha consagrats en una de les seues forteses divinitzades , a França, Saint-Denis i Reims.

39c- els farà dominar sobre molts

El papat atorga el títol imperial que designa a un rei sobirà que domina a altres reis vassalls. Els més famosos: Carlemany, Carles V, Napoleó I , Hitler.

39d- els distribuirà terres com recompensa.

Aquesta superpotència temporal terrenal i celestial, segons la seua afirmació, convenia bé als reis de la terra. Perquè va resoldre les seues diferències, particularment respecte de terres conquistades o descobertes. Així, en 1494, Alexandre VI de Borgia, el pitjor dels Papes, un assassí en el poder, es va veure obligat a fixar una línia meridiana per a compartir entre Espanya i Portugal l'atribució i possessió del territori d'Amèrica del Sud redescobert des de l'antiguitat.

La Tercera Guerra Mundial o 6ta trompeta d'Apocalipsi 9 .

Redueix a la humanitat en un terç de la seua població i, posant fi a la independència nacional, prepara el règim universal que establirà la gran calamitat definitiva anunciada en Apo.1. Entre els actors agressius es troba l'Islam als països musulmans, per això els oferisc la visió bíblica sobre aquest tema.

El paper de l'Islam

L'Islam existeix perquè Déu el necessita. No per a salvar, aquest paper es basa exclusivament en la gràcia portada per Jesucrist, sinó per a ferir, matar, massacrar als seus enemics. Ja en l'antiga aliança, per a castigar la infidelitat d'Israel, Déu va recórrer al poble "filisteu". En la història, per a castigar la infidelitat cristiana, apel·la als musulmans. En l'origen dels musulmans i àrabs està Ismael, fill d'Abraham i Agar, la serventa egípcia de Sara, la seua esposa. I ja en aquell temps Ismael estava en disputa amb Isaac el fill legítim. Tant és així que amb l'acord de Déu, a petició de Sara, Agar i Ismael van ser expulsats del campament per Abraham. I Déu es va fer càrrec del poble expulsat que els seus descendents, germanastres, mantindrien una actitud hostil cap a la posteritat d'Abraham; el primer, jueu; el segon, en Jesucrist, cristià. Així és com Déu va profetitzar sobre Ismael i els seus descendents àrabs en Gén. 16.12: " Serà com un ase muntés; la seua mà estarà contra tots, i la mà de tots estarà contra ell; i habitarà enfront de tots els seus germans ". Déu vol donar a conèixer els seus pensaments i el seu judici sobre les coses. Els triats de Crist han de conèixer i compartir aquest pla de Déu que utilitza als pobles i potències de la terra segons la seua voluntat suprema. Cal assenyalar que el profeta Mahoma , fundador de l'Islam, va nàixer a la fi del segle VAIG VEURE després de l'establiment del papat catòlic romà en 538. L'Islam va semblar atacar al catolicisme pagà i als cristians en general quan són colpejats per la voluntat de Déu. maledicció. I aquest ha sigut el cas des del 7 de març de 321, des que l'emperador Constantí I va fer que s'abandonara el descans del seté dia en favor del seu primer dia dedicat al "sol invicte" (Sol Invictvs), el nostre diumenge actual. Com molts cristians de hui, Constantino va voler erròniament marcar una ruptura entre cristians i jueus. Va criticar als cristians del seu temps per judaïzarse en honorar el sant dissabte de Déu. Aquest judici injustificat provinent d'un rei pagà va ser pagat i continuarà sent pagat fins a la fi pels càstigs de les " set trompetes " revelades en Apocalipsis 8 i 9, una successió ininterrompuda de desgràcies i tragèdies. El càstig final vindrà en forma de terrible desil·lusió, quan Jesucrist aparega per a llevar de la terra als seus triats. Però el tema que acabem de tractar, el de la "Tercera Guerra Mundial", és en si mateix el sisé d'aquests càstigs divins profetitzats en els quals l'Islam és un actor

important. Perquè Déu també va profetitzar sobre Ismael, dient en Gènesi 17:20: “ Quant a Ismael, t'he sentit. Heus ací, jo ho beneiré, ho faré fructífer i ho multiplicaré en gran manera; ell engendrarà dotze prínceps i jo faré d'ell una gran nació ”. Tanque aquest parèntesi per a reprendre l'estudi en Dan.11.40.

Donen 11.40 En el temps de la fi, el rei del sud ferirà contra ell. I el rei del nord s'arremolinarà sobre ell com una tempesta, amb carros i gent de cavall, i amb moltes naus; entrarà en la terra i s'estendrà com un torrent i es desbordarà.

40a- En el temps de la fi

Aquesta vegada és efectivament la fi de la història humana; la fi del temps de les nacions actuals de la terra. Jesús va anunciar aquest temps, dient en Mateo 24:24: Aquestes bones noves del regne seran predicades a tot el món com a testimoniatge a totes les nacions. Llavors arribarà la fi.

40b- el rei del sud atacarà contra ell

Ací hem d'admirar la immensa subtileza divina que permet als seus servidors comprendre el que roman ocult als altres éssers humans. Pel que sembla, però només en aparença, el conflicte entre els reis seleucis i els reis làgidos sembla reprendre i continuar en aquest versicle, que no podria ser més enganyós. Perquè en realitat eixim d'aquest context des dels versicles 34 al 36 i el moment de la fi d'aquest nou enfrontament es refereix a l'era cristiana del règim catòlic papal i del protestantisme universal que va entrar en la seua aliança ecumènica. Aquest canvi de context requereix que redistribuïm rols.

En el paper de “ ell ”: l'Europa catòlica papal i les seues religions cristianes aliades.

En el paper del “ rei del sud ”: l'Islam conqueridor que ha de convertir als humans per la força o esclavitzar-los, segons les accions dirigides pel seu fundador Mahoma.

Notem ací l'elecció del verb: xocar ; en hebreu, “nagah” que significa colpejar amb les banyes. Com a adjectiu, designa a un agressor furiós que sol atacar. Aquest verb encaixa perfectament amb l'Islam àrab, que ha sigut agressiu contra el món occidental sense interrupció des del final de la Segona Guerra Mundial. Els possibles verbs “ lluitar, barallar, xocar ” indiquen una proximitat molt pròxima, d'ací la idea de barri nacional o barri de pobles i carrers. Totes dues possibilitats confirmen l'Islam, ben establert a Europa a causa del desinterés religiós dels europeus. Les lluites s'han intensificat des del retorn dels jueus a Palestina en 1948. La difícil situació dels palestins ha enfrontat als pobles musulmans amb els colons cristians occidentals. I, en 2021, els atacs islamistes estan augmentant i creant inseguretats entre els pobles europeus, en primer lloc França, ex colonitzadora dels pobles africans i del nord d'Àfrica. Es produirà un xoc nacional major? Potser, però no abans que la situació interna es deteriore fins al punt de produir brutals enfrontaments entre grups en el sòl de la pròpia metròpoli. Aqueix dia, França es trobarà en una situació de guerra civil; en realitat, una guerra autènticament religiosa: Islam contra cristianisme o incrèduls sense Déu.

40c- I el rei del nord s'arremolinarà sobre ell com una tempesta , amb carros i gent de cavall, i amb moltes naus.

En Ezequiel 38:1, aquest rei del nord es diu Magog, príncep de Rosh (Rússia) de Mesec (Moscou) i Tubal (Tobolsk) i llegim en el versicle 9: I pujaràs, vindràs com un tempesta , seràs com a núvol que cobrirà la terra, tu i totes les teues tropes, i molts pobles amb tu.

Redistribució de rols: En el paper de “ rei del nord ”, la Rússia ortodoxa i els seus pobles musulmans aliats . També en aquest cas l'elecció del verb “ tourera sud ell ” suggereix un sobtat ataqüe sorpresa massiu des de l'aire. Moscou, la capital de Rússia, està de fet a bona distància de Brussel·les, la capital europea, i de París, la seua punta de llança militar. La prosperitat europea ha deixat cecs als seus líders, fins al punt de subestimar el potencial militar de la poderosa Rússia. Llançarà en la seua agressió avions i milers de tancs sobre rutes terrestres i multitud de vaixells de guerra marins i submarins. I perquè el càstig s'expressi amb contundència, aquests dirigents europeus no han deixat d'humiliar a Rússia i als seus dirigents des del fogós Vladimir Zhirinovsky fins al seu nou actual “tsar”, Vladimir Putin (Vladimir: príncep del món en rus).

Una vegada identificats els actors, els tres “reis” en qüestió s'enfrontaran en el que prendrà la forma d'una setena “ guerra siriana” en la qual estarà involucrat el nou Israel nacional; la qual cosa el següent versicle confirmarà. Però de moment, el “rei” (ell) atacat per Rússia és l'Europa del Tractat de Roma.

40d- avançarà per les terres, s'estendrà com un torrent i es desbordarà. La seua aclaparadora superioritat militar permet a Rússia envair Europa i ocupar tota la seua extensió territorial. Enfront d'això, les tropes franceses no són rivals; són esclafats i destruïts.

Donen 11.41 Entrarà en la terra més bella, i molts cauran; però Edom i Moab i els caps dels fills d'Amón seran deslliurats de la seua mà.

41a- Entrarà al país més bell, i molts sucumbiran

L'expansió russa s'està produint cap al seu sud on es troba Israel , aliat dels països occidentals que al seu torn és envaït per tropes russes; Els jueus continuaran morint.

41b- però Edom, Moab i els caps dels fills d'Amón seran deslliurats de la seua mà

Això és conseqüència de les aliances militars que col·locaran aquests noms que representen la Jordània moderna en el costat rus. En 2021, Rússia ja és l'aliat oficial de Síria, a la qual arma i protegeix.

Donen 11.42 I estendrà la seua mà sobre diverses terres, i la terra d'Egipte no escaparà.

42a- Només a partir de 1979 aquesta configuració política ha vingut a confirmar la profecia. Perquè aqueix any, en Camp David, els Estats Units, el president egipci, Anwar El Sadat, va fer oficialment una aliança amb el primer ministre israelià, Menachem Begin. L'elecció estratègica i política presa en aqueix moment va ser abraçar la causa dels més forts del moment perquè Israel comptava amb el poderós suport dels Estats Units. És en aquest sentit que l'Esperit de Déu li atribueix la iniciativa d'intentar “ eixir ” de la ruïna i del desastre. Però amb el temps, el

joc canvia de mans i Israel i Egipte es troben, des de 2021, quasi abandonats pels Estats Units. Rússia imposa la seua llei en la zona siriana.

Donen 11.43 Posseirà els tresors d'or i de plata, i totes les coses precioses d'Egipte; Ho seguiran els libis i els etiòps.

43a- Es farà amo dels tresors d'or i de plata, i de totes les coses precioses d'Egipte.

Gràcies als ingressos procedents dels peatges pagats per l'ús del Canal de Suez, Egipte es va enriquir enormement. Però aquesta riquesa només és bona en temps de pau perquè en temps de guerra les rutes comercials queden desertes. Egipte es va enriquir gràcies al turisme. Des de tots els racons de la terra, gent ve a contemplar les seues piràmides, els seus museus enriquets per continus descobriments de tombes egípcies amagades sota terra des de l'antiguitat. En aquestes tombes, la del jove rei Tutankamón va revelar objectes d'or massís de valor desconegut. Per tant, Rússia trobarà a Egipte alguna cosa que satisfaga el seu desig de botí de guerra.

Al final del dissabte del 22 de gener de 2022, l'Esperit em va portar un argument que confirma, sense possible discussió, la interpretació que done a Daniel 11. Notem en els dos versicles 42 i 43, la importància del clar esment. no codificat, del nom " Egipte " que en aquest context és un país diferent del que es diu " rei del sud ". No obstant això, en els versicles 5 al 32, el lagido "Egipte " dels Ptolomeos va ser emmascarat però identificat com a " rei del sud ". El canvi de context històric queda així confirmat i provat de manera irrefutable . Partint del context de l'antiguitat, la història de Daniel 11 acaba amb " el temps de la fi " del món, en el qual " Egipte ", aliat del camp occidental cristià i agnòstic des de 1979, és l'objectiu del nou " rei del sud ", és a dir, l'Islam guerrer, i especialment el del nou " rei del nord ", l'ortodòxia russa.

43b- els libis i els etiòps ho seguiran

El traductor ha traduït correctament les paraules " Puth i Cush " de la profecia que designen per a "Líbia", els països musulmans situats al nord del Sàhara, els països costaners de la costa africana i per a Etiòpia, l'Àfrica negra, tots els països situats al sud del Sàhara. el Sàhara. Un gran nombre d'ells també va acceptar i va adoptar l'Islam; en el cas de Costa d'Ivori, amb la complicitat del president francès, Nicolas Sarkozy, a qui també li devem el caos libi.

Així, colpejat per Rússia, " Egipte " es converteix en presa de tots els depredadors, i els voltors musulmans, els seus germans, descendeixen sobre ell per a netejar el seu cadàver i prendre la seua part del botí que encara queda després de la burxada russa.

En citar clarament " Líbia i Etiòpia ", l'Esperit designa als aliats religiosos africans del " rei del sud " que haurien d'identificar amb Aràbia, on va aparèixer el profeta Mahoma en el 632, per a difondre, des de La Meca, la seua nova religió anomenada Islam. Compta amb el suport de la poderosa Turquia, que ha tornat, en aquest context final, a un compromís religiós musulmà fonamentalista, conqueridor i venjatiu, després de la humiliació de la seua submissió momentània als valors seculars occidentals. Però altres països musulmans, no situats en el " sud ", com l'Iran, el Pakistan, Indonèsia, poden unir al " rei del sud " per a lluitar contra els pobles occidentals amb valors morals odiats per tots els pobles musulmans. En veritat, aquest

odi és només el del vertader Déu Jesucrist, menyspreat pels cristians occidentals. Castiga així, a través de l'Islam i l'ortodòxia, la infidelitat jueva, catòlica, ortodoxa, protestant i fins i tot adventista en el món occidental; tota la fe monoteïsta culpable cap a ell.

Donen 11.44 Vindran notícies de l'orient i del nord i el terroritzaran, i eixirà amb gran ira per a destruir i destruir multituds.

44a- Notícies de l'est i del nord vindran a espantar-lo

Aquests dos punts cardinals " est i nord " concerneixen només el país rus, segons s'esmente des de l'Europa papal o des d'Israel, perquè la profecia els designa com atacats successivament per Rússia en els versicles 40 i 41. Això significa que el temor El citat prové de territori rus, però què pot espantar a semblant conqueridor? Què va passar amb el seu país per a espantar-lo tant? La resposta no està en el llibre de Daniel, sinó en Apocalipsi 9, que revela i apunta a la religió protestant el bastió global de la qual està als Estats Units. El misteri s'aclarirà més tenint en compte l'existència dels Estats Units. Des de l'any 1917, quan la Rússia rebel va adoptar el seu règim socialista i comunista, una bretxa duradora l'ha separada dels Estats Units capitalistes imperialistes. L'individu no pot enriquir a costa del seu proïsme si és comunista; per això les dues opcions són irreconciliables. Davall de les cendres de la pau, els focs de l'odi cremen i preguen ser expressats. Només la competència i l'amenaça nuclear han aconseguit evitar el pitjor. Era l'equilibri del Terror Nuclear. Només que, sense utilitzar armes nuclears, Rússia s'apoderarà d'Europa, Israel i Egipte. En trencar l'equilibri, els Estats Units se sentirà enganyat i amenaçat, per la qual cosa, per a reduir el número de les seues morts, entrarà en la guerra, atacant durament primer. Una destrucció nuclear de Rússia causarà por entre els exèrcits russos disseminats pels territoris ocupats.

44b- i eixirà amb gran furor per a destruir i exterminar multituds.

Fins a aqueix moment, Rússia estarà amb esperit de conquesta i botí, però de sobte el seu estat d'ànim canviarà, l'exèrcit rus ja no tindrà una pàtria a la qual tornar i la seua desesperació es transformarà en desig de " destruir i destruir ". exterminar multituds "; que serà el " terç dels homes morts " de la sisena trompeta d'Apocalipsi 9. Per tant, totes les nacions equipades amb armes nuclears es veuran obligades pels fets a utilitzar-les contra els seus enemics personals potencials.

Donen 11.45 Plantarà les tendes del seu palau entre les mars, cap a la muntanya gloriosa i sant; llavors arribarà al final, sense que ningú l'ajude.

45a- Plantarà les tendes del seu palau entre les mars, cap a la muntanya gloriosa i santa

Tendes de campanya entre les mars , perquè els seus palaus ja no estan en la terra. La situació desesperada de les tropes russes està clarament descrita per l'Esperit que les va condemnar a aquesta sort. Sota el foc dels seus adversaris són rebutjats a la terra d'Israel. Odiats per tots, no van rebre suport ni compassió i van ser exterminats en terra jueva. Rússia pagarà així una dura disputa que Déu li atribueix des del seu suport als enemics espirituals d'Israel en l'antiga aliança, en el moment de la seua deportació a Babilònia. Va vendre cavalls al poble de Tir, una ciutat de luxúria pagana. Ezequiel 27:13-14 confirma, Déu li va dir a Tir: Javán, Tubal (Tobolsk) i Mesec (Moscou) van comerciar amb tu; et van donar esclaus i utensilis

de bronze a canvi dels teus béns. Els de la casa de Togarma (Armènia) proveïen els seus mercats amb cavalls, genets i mules. També va ser un obstacle comercial per als jueus que també comerciaven amb ella: Ezequiel 27:17: Judà i la terra d'Israel van comerciar amb vosaltres; et van donar el blat de Minit, la massa, la mel, l'oli i el bàlsam, a canvi dels teus béns. Per tant, Tir es va enriquir a les seues expenses. Més tard, en Ezequiel 28:12, sota el títol “ rei de Tir ”, Déu li parla directament a Satanàs. Entenem que va ser ell qui es va aprofitar del luxe i de les riqueses acumulades en les grans ciutats paganes que li servien sota l'aparença de múltiples divinitats paganes, més aviat inconscientment, però sempre i a tot arreu en formes de culte que Déu considera abominables. Porta sobre el seu cor el pes d'una frustració acumulada també al llarg de segles i mil·lennis d'història humana. Aquesta frustració justifica la seua ira, que s'ha buidat parcialment en la forma d'aquest últim conflicte internacional terriblement destructiu.

Però aquesta ira divina contra el tràfic mercantil de l'antiguitat ens convida a comprendre el que Déu pot pensar del trànsit internacional contemporani en un context internacional enterament construït sobre l'economia de mercat. Crec que la destrucció de les torres del World Trade Center a Nova York l'11 de setembre de 2001 és una resposta. Sobretot perquè, en Apo.18, la profecia subratlla el paper nociu de l'enriquiment degut al comerç i als intercanvis internacionals davant els quals s'esfondra qualsevol regla o dret religiós diví: tan gran és la impietat.

Al final de Dan.11, l'adversari hereditari dels Estats Units, Rússia, és destruït. Per tant, això els donarà poder absolut sobre tots els supervivents del conflicte internacional. Ai dels vençuts! Ha d'inclinar i sotmetre a la llei del vencedor onsevulla que estiga en la terra, sobrevivint.

Daniel 12

Donen 12:1 En aquell temps s'alçarà Miguel, el gran príncep, defensor dels fills del teu poble; i serà temps d'angoixa, com no n'hi ha hagut des que van existir nacions fins llavors. En aquell temps, aquells del teu poble que es troben escrits en el llibre seran salvos.

1a- En aquell temps s'alçarà Miguel,

Aquesta és l'època de la fi del món, quan Jesucrist té l'última paraula i torna en la glòria i el poder de la seua divinitat, disputats durant molt de temps per religions en competència. Llegim en Apocalipsi 1:7: Heus ací, ell ve amb els núvols. I tot ull ho veurà, fins i tot els que ho van traspasar; i totes les tribus de la terra faran duel per ell. Sí. Amén! Hem d'acostumar-nos a aquesta idea, perquè per a cadascun dels seus rols, Déu es va donar un nom diferent, per això en Daniel i Apocalipsi 12:7 es presenta com Miguel, cap suprem de la vida celestial angelical que li dóna autoritat sobre el diable i els dimonis. El seu nom, Jesucrist, només el representa per als triats de la terra als qui va vindre a salvar sota aquest nom.

1b- el gran líder,

Aquest gran líder és doncs YaHWÉH Miguel Jesucrist i és d'ell que en la seua característica descaradura, el règim papal li va llevar per al seu benefici, la seua missió com a

perpetu intercessor celestial fins a l'any 1843, això des de l'any 538, data de l'inici del règim papal i la seua instal·lació a la ciutat de Roma, en el Palau de Letrán en la Muntanya Celio. Aquest tema va ser tractat en Daniel 8.

1c- el defensor dels fills del teu poble;

Un defensor intervé quan hi ha un atac. I així serà durant les últimes hores de vida terrestre dels triats que van romandre fidels, fins i tot condemnats a mort pels últims rebels. Ací podem trobar tots els models proposats en els relats de Daniel perquè es compleixen en una situació tràgica final. En aquesta última gran calamitat, reviuem les intervencions miraculoses narrades en Dan.3, el forn i els seus quatre personatges vivents, en Dan.5, la captura de Babilònia la gran per Déu, en Dan.6, els lleons tornats inofensius però també la fi de la gran calamitat prefigurada per la qual va assotar als jueus en – 168, el 15 de Kislev, és a dir, el 18 de desembre, en un dia de repòs.

1d- i serà un temps d'angoixa, com mai n'hi ha hagut des que van existir les nacions fins a aquell temps.

Si s'ha de jutjar per aquesta afirmació, l'última gran calamitat superarà a la dels jueus organitzada pels grecs. De fet, els grecs només colpejaven als jueus que trobaven als carrers o a les seues cases. En la fi del món, les coses són molt diferents i la tecnologia moderna permet un control absolut sobre les persones que viuen en la terra. Per tant, utilitzant tècniques de detecció humana, podem trobar a qualsevol persona en qualsevol lloc, siga com siga el lloc en el qual s'amague. D'aquesta manera es poden establir amb precisió llistes de persones que es resisteixen a les ordres decretades. En aquest context final, l'erradicació dels triats serà humanament possible. Encara que plens de fe i esperança en el seu alliberament, els triats viuran hores doloroses; per als quals continuaran lliures, privats de tot, estant els altres en les presons rebels esperant la seua execució. L'angoixa regnarà en els cors dels funcionaris electes que seran maltractats o fins i tot assassinats.

1e- En aquell temps, aquells del teu poble que es troben escrits en el llibre seran salvos.

És el llibre de la vida, perquè sense computadora, Déu també va fer una llista de totes les criatures que Adán i Eva i els seus descendents van generar. Al final de la vida de cada persona, la destinació final el decidia Déu que conservava dues llistes: la dels triats i la dels caiguts, d'acord amb els dos camins presentats a la humanitat en Deuteronomi 30,19-20: Jo dic el cel i la terra per testimonis hui contra vosaltres: us he posat davant la vida i la mort, la benedicció i la maledicció. Tria la vida, perquè vives tu i la teua descendència, estimar al Senyor el teu Déu, obeir la seua veu i unir-te a ell: perquè d'això depén la teua vida i la prolongació dels teus dies... És segons la seua elecció pel mal que la destinació final del papat romà, cremat en foc, se'ns revela en Dan.7:9-10; això per les seues paraules arrogants cap al Déu de déus segons Dan.11.36.

En Apocalipsi 20:5, el retorn de Crist va acompanyat de la resurrecció dels morts en Crist, que es diu la primera resurrecció: benaurats i sants els que participen en la primera resurrecció, perquè la segona mort no té poder sobre ells.

Donen 12:2 Molts dels quals dormen en la pols de la terra despertaran, uns per a vida eterna, i uns altres per a oprobí i vergonya eterna.

2a- Molts dels quals dormen en la pols de la terra despertaran, alguns a la vida eterna,

Notem primer que en la normalitat comuna, els morts dormen bé en la pols de la terra i no en un paradís meravellós o un infern ardent com ensenyen i creuen les falses religions cristianes o paganes. Aquest aclariment restaura el vertader estatus dels morts com s'ensenyava en Ecc.9:5-6-10: Per a tots els que viuen hi ha esperança; i fins i tot un gos viu és millor que un lleó mort. Els vius, de fet, saben que moriran; però els morts no saben res, i ja no hi ha paga per a ells, perquè la seua memòria està oblidada. I el seu amor, i el seu odi, i la seua enveja, ja han perit; i mai més tindran part en res del que es fa davall del sol Tot el que la teua mà trobe per a fer amb les teues forces, fes-ho; perquè no hi ha treball, ni pensament, ni coneixement, ni saviesa, en l'infern, on vas. (Residència dels morts que és la pols de la terra).

No hi ha pensament després de la mort perquè el pensament viu en el cervell de l'home, només quan encara està viu i alimentat per la sang enviada pels batecs del seu cor. I aquesta sang ha de ser purificada al seu torn per la respiració pulmonar. Déu mai va dir res més, ja que li va dir a Adán que es va fer pecador per la seua desobediència, en Gén.3.19: Amb la suor del teu rostre menjaràs el pa, fins que tornes a la terra de la qual vas ser pres; perquè pols eres, i a la pols tornaràs . Per a confirmar aquest estat de res dels morts, llegim en Sal.30:9: Quines ganes amb vessar la meua sang, fent-me descendir a la fossa? T'ha lloat la pols ? Parla de la teua lleialtat? No, perquè no pot segons Sal.115:17: No són els morts els que celebren al Senyor, ni cap dels quals descendeixen al lloc del silenci. Però això no impedeix que Déu pugui fer sorgir de nou una vida que existia anteriorment i és aquest poder creatiu el que el converteix en Déu i no en àngel o home.

Els dos camins tenen dues resultats finals i Apocalipsis 20 ens diu que estan separats pels mil anys del seté mil·lenni. Si bé tota vida humana desapareix de la faç de la terra al començament d'aquests mil anys , els caiguts només ressuscitaran després del seu judici realitzat pels sants i Jesucrist en el seu regne celestial. Per aquest missatge adjunt a la setena trompeta , Apocalipsi 11.18 confirma, dient: Les nacions es van enutjar; i ha arribat la teua ira , i ha arribat el temps de jutjar als morts , de recompensar als teus serfs els profetes, als sants i als quals temen el teu nom, així xicotets com a grans, i destruir als que destrueixen la terra . En aquest versicle, el judici dels morts porta a Déu a ressuscitar, primer, als seus fidels morts triats perquè puguen jutjar als malvats mantinguts en estat de mort.

2b- i els altres per a oprobí, per a vergonya eterna.

L'eternitat només pertanyerà als vius. Després de la seua anihilació final en el Judici Final , l'oprobí i la vergonya dels caiguts quedaran només en la memòria eterna dels triats, els àngels i Déu.

Donen 12:3 Els entesos brillaran com la resplendor del cel, i els que ensenyen justícia a molts brillaran com les estrelles pels segles dels segles.

3a- Els que són intel·ligents brillaran com l'esplendor del cel

La intel·ligència eleva a l'home per damunt dels animals. Es revela per la seua capacitat de raonar, de traure conclusions mitjançant l'observació de fets o per simple deducció. Si els humans no foren rebels a la llibertat que Déu els dóna, la intel·ligència conduiria a tota la humanitat cap al mateix reconeixement de l'existència de Déu i de les seues lleis. Perquè des de Moisès, Déu ha deixat registrats per escrit els esdeveniments més significatius de la seua revelació als homes. Ací està la ruta del raonament a seguir. La fe monoteïsta va aparèixer en la història del poble hebreu. El seu testimoniatge i els seus escrits tenen, per tant, prioritat sobre tots els altres escrits atribuïts a aquest mateix Déu únic. Que es lluite contra el poble de Déu continua sent una possibilitat normal, però que es lluite contra les Sagrades Escripures es converteix en una obra diabòlica. La fe establida per Jesucrist pren les seues fonts i referències de les escriptures hebrees de l'antiga aliança, la qual cosa li dóna legitimitat. Però la doctrina catòlica romana no respecta aquest principi, raó per la qual ni ella ni l'Alcorà de l'Islam poden pretendre ser el Déu viu, creador de tot el que viu i existeix. Jesús va confirmar el principi en recordar en Juan 4.22 que la salvació ve dels jueus : adoreu el que no coneixeu; adoreu el que sabem, perquè la salvació ve dels jueus .

En aquest primer grup de triats, Déu designa a homes salvats sense coneixement particular a causa de la seua fidelitat manifestada a risc de la seua vida des d'Adán i Eva; i això fins a 1843. Són salvos perquè les seues obres testifiquen la seua intel·ligència i la seua recepció de les lleis divines manifestades per la seua obediència. En aquest grup, els protestants més fidels i pacífics es van beneficiar fins a la primavera de 1843 de la paciència de Déu, que només va fer obligatòria la pràctica del seu sant dissabte a partir d'aqueixa data. Apocalipsi 2.24-25 confirmarà aquesta excepció: A vosaltres, a tots els altres en Tiatira, que no reben aquesta doctrina , i que no han conegut les profunditats de Satanàs, com ells les criden , us dic : no t'imposes cap altra càrrega; Només conserva el que tens fins que jo vinga.

3b- i els que ensenyen justícia a la multitud brillaran com les estrelles, pels segles dels segles.

Aquest segon grup es distingeix per l'alt nivell de santificació que representa en la terra des de 1843. Seleccionats mitjançant una prova de fe, basada inicialment en l'esperança del retorn de Jesucrist, successivament per a la primavera de 1843 i l'A la tardor de 1844, la seua santificació per Déu es va fer oficial amb la restauració del dissabte que va practicar novament, després de llargs segles de foscor, oblit i menyspreu per a ell.

En aquesta divisió en dos grups , el que els diferencia és la seua situació davant la justícia de Déu, el seu estatus davant els seus deus manaments i les seues altra salut i altres ordenances. En el seu text original d'Èxode 20,5-6, el segon manament suprimit per Roma, revela clarament la importància que Déu dóna a l'obediència als seus manaments i recorda els dos camins i les dues destinacions finals oposats: ... Sóc un gelós. Déu qui Castiga la iniquitat dels pares sobre els fills fins a la tercera i quarta generació, sobre els quals m'avorreixen i transgredeixen els meus manaments, i tingues misericòrdia dels quals m'estimen i guarden els meus manaments fins a mil generacions .

En aquest versicle, l'Esperit revela la raó de l'existència de les estrelles en la nostra creació terrenal. Només tenien raó d'existir per a servir com a símbol dels triats terrenals seleccionats per Déu; i és Gén.1.17 el que revela el seu missatge: Déu els va posar en

l'expansió del cel, per a il·luminar la terra. Després Déu els usa per a mostrar-li a Abraham la multitud dels seus descendents en Gén.15:5: Compte les estrelles del cel, si pots explicar-les; tals seran els teus descendents.

No obstant això, l'estatus d'aquestes estrelles espirituals pot canviar depenent de les obres realitzades pel creient redimit. En caure espiritualment per la seua desobediència, l'estrela cau , cau del cel . La imatge serà evocada per a representar la caiguda de la fe protestant en 1843, anunciada per un senyal celestial real en 1833, en el sisé segell d'Apocalipsi 6.13: i les estrelles del cel van caure a la terra, com quan 'un La figuera sacsejada per un vent violent llança les seues figues verdes. I novament en Apocalipsi 12:4: La seua cua va arrossegar la tercera part de les estrelles del cel i les va llançar a la terra. Aquest missatge renova el de Dan.8.10: Ella es va alçar a l'exèrcit del cel, i va derrocar part d'aqueix exèrcit i les estrelles a la terra, i les va calcigar . L'Esperit atribueix al règim papal romà la caiguda espiritual d'una tercera part dels creients redimits; gent enganyada que creurà en va en la salvació de Crist i reclamarà la seua justícia.

Donen 12:4 Tu, Daniel, guarda en secret aquestes paraules, i segella el llibre fins al temps de la fi. Llavors molts ho llegiran i el coneixement augmentarà.

4a- Aquesta fi dels temps coneix diverses fases successives però va començar, oficialment, en la primavera de 1843, amb l'entrada en aplicació del decret diví preescrit en Dan.8.14: Fins a la vesprada-demà de les 2300 i la santedat serà justificat . En 1994, la segona era de la fi va estar marcada per la condemna de la institució adventista universal. Des de 1843, el llibre de Daniel s'ha llegit, però mai ha sigut interpretat correctament abans d'aquest treball que encara estic preparant en 2021 i des de 2020. És, per tant, aquesta data la que marca el cim del seu coneixement i, per tant, allí, el vertader temps final de la fi que acabarà amb el vertader retorn de Jesucrist, conegut i esperat, per a la primavera del 2030. Veiem que aquest any 2020 ja ha sigut ben marcat per Déu. ja que tota la humanitat està colpejada per la mortalitat del virus Covid-19 que va aparèixer a la Xina en 2019, però a l'Europa papal catòlica només des de 2020. En 2021, els virus muten i continuen atacant a la humanitat culpable i rebel.

La prova adventista de la fe il·lustrada

Donen 12:5 I jo, Daniel, vaig mirar, i heus ací altres dos homes estaven dempeus, un d'aquest costat del riu, i l'altre de l'altre costat del riu.

5a- Recorda! Daniel està a la vora del riu "Hiddekel", el Tigre, aquest devorador d'homes. No obstant això, hi ha dos homes a cada costat del riu, la qual cosa significa que un va poder creuar-lo i l'altre es prepara per a fer-ho. Ja en Dan.8.13, va tindre lloc una discussió entre dos sants.

Donen 12:6 I un d'ells va dir a l'home vestit de lli que estava sobre les aigües del riu: Quan serà la fi d'aquestes meravelles?

6a- En Dan.8.14 les preguntes dels sants havien rebut de Déu la resposta de les 23.00 de la vesprada-demà que va determinar la data 1843. El plantejament es repeteix ací i la pregunta aquesta vegada es refereix a l'altra part del món; el moment en què la profecia deixarà de ser útil. La pregunta es fa a Crist representat per aquest home vestit de lli que es troba sobre el riu observant el seu pas pels homes. Déu usa la imatge de l'encreuament del Mar Roig que va salvar als hebreus però va ofegar als seus enemics egipcis.

Donen 12:7 I vaig sentir a l'home vestit de lli, dempeus sobre les aigües del riu; va alçar la seua mà dreta i la seua mà esquerra al cel, i va jurar pel que viu pels segles que serà en un temps, i temps, i la meitat d'un temps, i que totes aquestes coses acabaran quan les forces del poble sant quedarà completament destrossat.

7a- I vaig sentir a l'home vestit de lli, que estava sobre les aigües del riu; va alçar la seua mà dreta i la seua mà esquerra al cel,

En la posició d'Àrbitre, Jesucrist alça al cel la seua mà dreta beneint i la seua mà esquerra castigadora per a fer una declaració solemne.

7b- i va jurar pel que viu pels segles que serà en un temps, temps i mig temps

En citar la duració profètica del regnat papal, Crist mostra i recorda el seu judici que, en el passat, va condemnar a la seua Església a patir les exaccions del règim papal i les malediccions de les invasions bàrbares que el van precedir; això a causa de l'abandó del dissabte des del 7 de març de 321. Així s'adverteix als creients en temps de proves adventistes. Però una segona raó porta a Déu a evocar aquest regnat papal; aquesta és la data del seu inici, 538 d. C. L'elecció és encertada ja que aquesta data 538 servirà de base per als càlculs que la profecia ens proposarà presentant-nos noves duracions profètiques en els versicles 11 i 12.

7c- i que totes aquestes coses acabaran quan la força del poble sant siga completament trencada

Aquesta breu frase resumeix bé aquesta vegada el vertader moment de la fi: aquell en el qual al final de l'última gran calamitat, els triats es trobaran a la vora de ser exterminats, erradicats de la faç de la terra; observa la precisió: enterament trencada.

Donen 12:8 Vaig sentir, però no vaig entendre; i vaig dir: Senyor meu, quin serà el resultat d'aquestes coses?

8a- Pobre Daniel! Si la comprensió del seu llibre continua sent un misteri per als qui viuen en el 2021, que fóra del seu abast i inútil va ser aquesta comprensió per a la seua pròpia salvació!

Donen 12:9 Ell va dir: Veu, Daniel, perquè aquestes paraules seran guardades en secret i segellades fins al temps de la fi.

9a- La resposta de l'àngel deixarà a Daniel famolenc però confirma el compliment tardà de la profecia reservada per al temps de la fi de l'era cristiana.

Donen 12.10 Molts seran netejats, blanquejats i refinats; Els impius faran el malament, i cap dels impius entendrà, però els entesos entendran.

10a- Molts seran purificats, blanquejats i purificats

En repetir ací la cita exacta de la paraula de Dan.11.35, l'àngel confirma la identitat papal del rei arrogant i despòtic que s'eleva per damunt de tots els déus i fins i tot de l'únic Déu vertader , en el versicle 36.

10b- els impius faran el mal i cap dels impius entendrà,

L'àngel evoca un principi que continuarà fins a la fi del món; la prolongació del mal està representada en les profecies de Daniel per l'extensió del “ bronze ” del pecat grec i el “ ferro ” de la força romana fins al retorn de Crist. . Els impius es veuran doblement obstaculitzats per a entendre: en primer lloc, pel seu desinterés personal, i en segon lloc, per un poder d'engany donat per Déu que els permet creure una mentida segons 2 Tes.2.11-12: També Déu els envia un poder. de confusió, perquè creen la mentida , perquè tots els que no van creure en la veritat, sinó que es van delectar en la injustícia, siguen condemnats .

10c- però el que té enteniment entendrà.

Aquest exemple demostra que la intel·ligència espiritual és un do especial dau per Déu, però va precedit d'un bon ús de la intel·ligència bàsica que reben totes les persones normals. Perquè fins i tot en aquest estàndard, els humans confonem l'educació i els seus diplomes amb la intel·ligència . Així que recorde aquesta diferència: la instrucció permet introduir dades en la memòria humana però només la intel·ligència permet el seu bon i savi ús.

Donen 12.11 Des del temps que cessament el continu sacrifici i s'establisca l'abominable desolació, hi haurà mil dos-cents noranta dies.

11a- Des del moment en què cessa el sacrifici perpetu

Encara he de recordar-los, però la paraula “ sacrifici ” no apareix en el text hebreu original. I aquesta precisió és crucial perquè aquest perpetu es refereix al sacerdoci celestial de Jesucrist. En reproduir la seua intercessió en la terra, el papat quitació a Jesucrist el seu paper d'intercessor pels pecats dels seus triats.

Aquest ministeri terrenal paral·lel usurpat comença l'any 538; data en la qual Vigilio I , primer papa amb títol, es va instal·lar a Roma, en el Palau de Letrán, en la muntanya Celio (el cel).

11b- i on s'establirà una abominable desolació

És a dir, des de 538, data en què comença el regnat papal romà citat en Dan.9.27: i hi haurà en l'ala d'abominacions desoladores, fins a destrucció, i serà destruïda [segons] el que ha sigut decretat, en la [terra] desolada .

En aquest versicle, centrat en la data 538, l'Esperit només apunta a la Roma papal, la qual cosa explica la singularització de la paraula "abominació". Aquest no va ser el cas en Dan.9.27, on van estar involucrades totes dues fases de Roma, la pagana i després la papal.

Notem l'interés i la importància d'agrupar en aquest versicle dues coses: “ l'arrebatament del perpetu ” a Crist en Dan.8.11 i la “ala ” papal que porta “ l'abominable desolació ” citada en Dan. 9.27. En vincular aquestes dues accions a la mateixa data 538 i a la mateixa entitat, l'Esperit confirma i prova que l'autor d'aquestes malifetes és efectivament el papat romà.

En Dan.11.31, l'acció atribuïda al rei grec Antíoc 4 ens va presentar el model típic del que Déu diu " l'abominació desoladora ". El papat ho reproduceix, però durant 1260 llargs i sagnants anys.

11c- seran mil dos-cents noranta dies.

Perquè les duracions profètiques citades que es refereixen al temps de la fi siguin infalsificables, la unitat es col·loca abans del número en totes les profecies de Daniel: dies 1290 ; dies 1335 (següent vers); Donen.8.14: vesprada-demà 2300 ; i ja en Dan.9.24: setmanes 70.

Només ens queda un càlcul molt senzill de realitzar: $538 + 1290 = 1828$.

L'interés d'aquesta data de 1828 és donar-li un caràcter universal a l'esdeveniment adventista ja que té com a objectiu el tercer dels cinc anys de les conferències adventistes celebrades en Albury Park a Londres en presència de la família reial d'Anglaterra.

Donen 12.12 Benaurat el que espera i arriba fins a mil tres-cents trenta-cinc dies.

12a- És només aquest versicle el que ens dona el significat d'aquestes dues duracions profètiques. El tema és el de l'espera del retorn de Crist, però una espera particular basada en proposicions numèriques donades per la Bíblia. És necessari un nou càlcul: $538 + 1335 = 1873$. L'àngel ens presenta dues dates que marquen respectivament l'inici i la fi de la prova de fe adventista realitzada entre els anys 1828 i 1873. D'aquesta manera , la nostra atenció se centra en dirigit a les dates 1843 i 1844 que van ser precisament les causes de dues expectatives successives del retorn gloriós de Jesucrist als Estats Units, per tant a la terra. Protestant.

En la imatge de l'encreuament del riu “Tigre”, el tigre devorant ànimes humanes són aquestes dates 1843-1844 les que fan passar al protestant rèprobe de la vida espiritual a la mort espiritual. D'altra banda, qui ha passat la prova ix viu i beneït per Déu d'aquesta perillosa travessia. Obté de Déu una benaurança específica: “ Benaurat el que arriba a 1873! »

Donen 12.13 I tu, camina cap a la teua fi; descansaràs i defensaràs la teua herència a la fi dels dies.

13a- Daniel descobrirà després de la primera resurrecció en la qual ressuscitarà, el significat de tot el que ens va transmetre. Però per a l'adventista que encara viu, el seu ensenyament encara serà complementada per les revelacions contingudes en l'Apocalipsi de Juan.

El llibre de Daniel amaga bé la seua enorme riquesa. Hem pres nota de les lliçons d'alé que el Senyor dirigeix als seus triats dels últims dies, perquè aquests últims dies tornaran a la norma de la por i la inseguretat que ha prevalgut al llarg de tota la història humana en la terra. Una

vegada més, però l'última, els funcionaris electes seran assenyalats i considerats responsables de les desgràcies que els sobrevindran als supervivents rebels de la Tercera Guerra Mundial anunciada en Dan.11.40-45 i Apocalipsi 9.13. Ezequiel 14 presenta els models estàndard de fe: Noé, Daniel i Job. Com Noé, haurem d'escapar i resistir el corrent de pensament del món construint la nostra arca de fidelitat a Déu. Igual que Daniel, hem de romandre fermament compromesos a complir amb el nostre deure com a funcionaris electes rebutjant l'estàndard establert per la religió falsa. I com Job, haurem d'acceptar el sofriment físic i mental sempre que Déu ho permeta, tenint un avantatge sobre Job: a través de la seua experiència vam aprendre per què Déu permet aquestes proves.

El llibre de Daniel també ens va permetre comprendre millor la vida celestial invisible. Això, en descobrir a aquest personatge anomenat Gabriel, nom que significa "el que veu el rostre de Déu". Està present en totes les missions importants del pla de salvació divina. I hem d'adonar-nos que, en el regne celestial de Déu, ell i tots els àngels bons van ser privats de la presència de Miguel, l'expressió angelical de Déu, durant el temps de la seua encarnació terrestre, és a dir, 35 anys. En un gran compartir d'amor, Micael comparteix també la seua autoritat, acceptant ser només "un dels principals líders". Però Gabriel també ho va presentar a Daniel, el triat entre els triats, com "el líder del teu poble". I Donen.9 ens revela molt clarament tot el que Jesús ve a realitzar per a salvar als seus fidels triats. D'aquesta manera s'anuncia clarament el projecte diví de salvació, que després es compleix el 3 d'abril de 30 amb la crucifixió de Jesucrist.

El llibre de Daniel ens va mostrar que la fe només la pot demostrar un adult. I que segons Déu, el xiquet es converteix en adult en complir els tretze anys. Així que només podem veure el fruit amarg que produeix el baptisme infantil i l'herència religiosa del naixement en totes les religions falses. Jesús va dir en Marcos 16.16: El que crega i siga batejat, serà excepte; el que no crea, serà condemnat. Això significa, per tant, que abans del baptisme la fe ha d'estar present i demostrada. Després del baptisme, Déu la va posar a prova. A més, una altra perla revelada en Daniel, es confirmen aquestes paraules de Jesús en Mateo 7.13: Entreu per la porta estreta. Perquè ampla és la porta, ampli és el camí que porta a la destrucció. i són molts els que passen per allí; i també en Mateo 22.14: Perquè molts són els anomenats, però pocs els triats; segons Dan.7:9, deu mil milions cridat a rendir comptes davant Déu per només un milió dels triats redimits salvos, perquè veritablement hauran servit bé al Déu creador, en Crist en l'Esperit Sant.

El capítol 12 acaba d'establir les bases de l'estructura del llibre Apocalipsi recordant les dates 538, 1798, 1828, 1843-1844 ocultes i suggerides però fonamentals per a la divisió del temps en l'Apocalipsi, i 1873. Una altra data, 1994, apareixerà construir per a la desgràcia d'uns i la felicitat d'uns altres.

Introducció al simbolisme profètic.

En totes les paràboles bíbliques, l'Esperit utilitza elements terrenals els criteris determinats dels quals poden simbolitzar entitats anònimes que presenten criteris comuns. Per tant, cada símbol utilitzat ha de ser examinat en tots els seus aspectes, per a extraure d'ell les lliçons amagades per Déu. Prenguem, per exemple, la paraula " mar ". Segons Gén.1.20, Déu la va poblar d'animals de tota mena, innombrables i anònims. El seu entorn és fatal per a l'home que viu de respirar l'aire. Es converteix així en un símbol de mort per a l'home que, amb raó, també pot témer la seua salinitat que torna estèril la terra. Evidentment, aquest símbol no és favorable a la humanitat i, pel seu significat de mort, Déu donarà el seu nom al tanc d'abluciones hebreu que prefigura les aigües del baptisme. Ara bé, batejar significa submergir, morir ofegat per a tornar a viure en Jesucrist. El vell injustificat ressuscita portant la justícia de Crist. Veiem allí tota la riquesa d'un sol element de la creació divina: la mar . Sota aquest ensenyament, entendrem millor el significat que Déu li dóna a aquest versicle de Daniel 7:2-3: "... i heus ací, els quatre vents del cel van bufar sobre el gran mar . I van eixir de la mar quatre bèsties grans , diferents entre si . Sàpia que " els quatre vents dels cels " suggereixen les guerres universals que porten als pobles victoriosos al poder dominant. Ací, " el gran mar " simbolitza les masses humanes dels pobles pagans que, al no honrar a Déu, són, als seus ulls, iguals als animals de la " mar ". En l'expressió " quatre vents del cel ", " quatre " representa els 4 punts cardinals de les direccions Nord, Sud, Est i oest. Els " vents del cel " porten canvis en l'aparença del cel, alçant núvols, provocant tempestes i portant pluja; Fent a un costat els núvols, promouen la llum del sol. Així mateix, les guerres provoquen grans canvis polítics socials, enormes convulsions que donen domini al nou poble victoriós triat per Déu, però sense ser beneït per ell. Per ser designat com a " animal ", no té dret a les benediccions destinades a ser oferides als vertaders homes; els seus fidels triats que caminen en la llum divina des d'Adán i Eva, i això fins a la fi del món. I qui són els seus funcionaris electes? Aquells en els qui reconeix la seua imatge ja que l'home va ser fet a imatge de Déu segons Gén.1.26. Notar aquesta diferència: l'home és fet o creat per Déu a la seua imatge , mentre que l'animal és produït pel seu entorn, marí, terrestre o celeste, per ordre donada per Déu. L'elecció del verb marca la diferència d'estatus.

Com a segon exemple, prenguem la paraula " terra ". Segons Gén.1:9-10, aquest nom " terra " es dóna a la terra seca que va eixir de la " mar "; una imatge que Déu explotarà en Apocalipsi 13, per a simbolitzar la fe protestant que va sorgir de la fe catòlica. Però vegem altres aspectes de la " terra ". És favorable a l'home quan l'alimenta, però desfavorable quan presa la forma d'un desert àrid. Per tant, depén del bon reg del cel per a ser una benedicció per a l'home. Aquest reg també pot provindre dels rius que el travessen; és per això que la paraula de Déu es compara en la Bíblia amb " un brollador d'aigües vives ". És la presència o absència d'aquesta " aigua " la que determina la naturalesa de la " terra ", i espiritualment, la qualitat de la fe de l'home composta en un 75% d'aigua.

Com a tercer exemple, prenguem les estrelles en el cel. Primer, " el sol ", pel costat positiu, il·lumina; segons Gén.1.16, és la lluminària del " dia ", calfa i afavoreix el creixement de les plantes de les quals l'home obté el seu aliment. En el costat negatiu, crema els cultius per excés de calor o falta de pluja. Galileu tenia raó, està en el centre del nostre univers i tots els planetes del seu sistema giren al voltant d'ell. I sobretot és el més gran, la Bíblia es refereix a

ell com “ el més gran ” en Gén.1.16, el més sexy i no és assequible. Tots aquests criteris ho converteixen en la imatge perfecta de Déu en qui es troben totes aquestes característiques. Ningú pot veure a Déu i viure, com tampoc pot posar els seus peus sobre el “ sol ”; l'única estrella masculina, totes les altres són planetes o estrelles feminitzades. Després d'ell, “ la lluna ”, “ la més xicoteta ”: segons Gén. 1,16, és la llumenera de la nit, de les tenebres que ell presideix. Per tant, “ la lluna ” només té un missatge negatiu. Encara que és la més pròxima a nosaltres, aquesta estrella ha mantingut durant molt de temps el misteri de la seua cara oculta. No brilla per si sol, sinó que, com tots els altres planetes, ens retorna, en un cicle progressiu, una tènue llum que rep del “sol”. Segons tots aquests criteris, “la lluna” és el símbol perfecte per a representar, en primer lloc, la religió judaica, i en segon lloc, la religió falsa cristiana del papat catòlic romà, des de 538 fins als nostres dies, i el protestantisme luterà, calvinista i anglicà, des de 1843. També estan en el cel les “ estrelles ” que segons Gén.1.14-15-17 tenen dues funcions que comparteixen amb “ el sol i la lluna”. La de “ marcar les eres, els dies i els anys ”, i la de “ il·luminar la terra ”. La majoria d'ells només brillen en moments de foscor, a la nit. És el símbol ideal per a representar als serfs de Déu, els vertaders, fins que la profecia els atribueix una caiguda; el que indica un canvi en el seu estat espiritual. Aquest serà el missatge que Déu usará per a evocar la caiguda del cristianisme víctima de la mentida romana en Dan.8.10 i Apoc.12:4; i la caiguda del protestantisme universal en Apocalipsi 6.13 i 8.12. Aïllada, la “estrella ” designa el papat catòlic en Apocalipsi 8.10-11, la fe protestant en Apocalipsi 9:1; i reunits en una corona en número de 12, la victoriosa Assemblea Triada, en Apocalipsi 12:1. Donen.12:3 els designa com el símbol de “ els quals ensenyen justícia a la multitud ”, és a dir, “ els que il·luminen la terra ” amb la llum donada per Déu.

Aquests cinc símbols jugaran un paper important en la profecia de l'Apocalipsi. Per tant, pot practicar el descobriment dels missatges ocults que transmeten els criteris dels símbols presentats. Però alguns serien difícils de descobrir, per això Déu mateix indica la clau del misteri, en versicles de la Bíblia, com les paraules “ cap i cua ” que només poden entendre pel significat que Déu els dóna en Isa.9: 14, on llegim: “ el magistrat o ancià és el cap, el profeta que ensenya mentides és la cua ”. Però el versicle 13 proposa en paral·lel, per tant amb els mateixos significats, “ la branca de palma i la canya ”; “ una canya ” que representarà el papat romà en Apocalipsi 11:1.

També hi ha un significat simbòlic de xifres i números. Com a regla bàsica, tenim en ordre ascendent:

Per al número “1”: unicitat (divina o numèrica)

Per al número “2”: imperfecció.

Per al número “3”: perfecció.

Per al número “4”: universalitat (4 punts cardinals)

Per al número “5”: home (l'ésser humà masculí o femení).

Per al número “6”: l'àngel celestial (el ser celestial o missatger).

Per al número "7": plenitud. (També: segell del Déu creador)

Per damunt d'aquesta xifra tenim combinacions de sumes dels primers set dígitos bàsics; exemples: $8 = 6+2$; $9 = 6+3$; $10 = 7+3$; $11 = 6+5$ i $7+4$; $12 = 7+5$ i $6+6$; $13 = 7+6$. Aquestes eleccions tenen un significat espiritual en relació amb els temes tractats en aquests capítols de l'Apocalipsi. En el llibre de Daniel trobem els missatges profètics referents a l'era cristiana messiànica en els capítols 2, 7, 8, 9, 11 i 12.

En el llibre Apocalipsi revelada a l'apòstol Joan, el codi simbòlic dels números dels capítols és summament revelador. L'era cristiana es divideix en dues parts històriques principals.

El primer, adjunt al número "2", abasta la major part del temps de la "imperfeció" doctrinal de la fe cristiana representada des de l'any 538 pel papat catòlic romà, hereu de la norma religiosa establida des del 7 de març de 321 per l'emperador romà pagà Constantino. I. El capítol 2 cobreix tot el temps entre 94 i 1843.

La segona part representada pel número "3" es refereix, a partir de 1843, al temps "adventista", un temps en el qual Déu exigeix la "perfecció" doctrinal apostòlica restaurada d'acord amb el programa profetitzat pel decret diví citat en Dan.8.14. Aquesta perfecció s'anirà aconseguint gradualment fins al retorn de Crist esperat en la primavera de 2030.

Per damunt del número 7, el número 8, $2+6$, evoca el temps de la imperfeció (2) de les obres diabòliques (6). El número 9, $3+6$, indica el temps de perfecció (3) i d'obres igualment diabòliques (6). El número 10, $3+7$, profetitza per al temps de perfecció (3), la plenitud (7) de l'obra divina.

El número "11" o, principalment, $5+6$, apunta a l'època de l'ateisme francès en la qual l'home (5) s'associa amb el diable (6).

El número "12", és a dir $5+7$, revela l'associació de l'home (5) amb el Déu creador (7 = plenitud i el seu segell real).

El número "13" o $7+6$, designa la plenitud (7) de la religió cristiana associada al diable (6); papal primer (mar) i protestant (terra) en els últims dies.

El número "14" o $7+7$, es refereix a l'obra adventista i els seus missatges universals (Evangelí Etern).

El número "15", és a dir $5+5+5$ o 3×5 , evoca el temps de la perfecció humana (3) (5). És la que marca la fi del temps de gràcia. El " blat " espiritual està madur per a ser collit i emmagatzemat en els graners celestials. La preparació dels triats es completa perquè han aconseguit el nivell requerit per Déu.

El número "16" es refereix en Apocalipsi al moment en què Déu vessa " les últimes set copes de la seua ira " sobre els seus enemics religiosos, el cristianisme infidel en el capítol 13.

El número "17" presa el seu significat, com l'anterior, del tema que Déu li dóna en la seua profecia: en Apocalipsi 17, el símbol del " judici de la gran ramera " per part de Déu. En la Bíblia, el primer ús d'aquest número simbòlic es refereix a la Setmana Santa que comença el

dia 10 del primer mes de l'any i acaba el dia 17 . Complida al peu de la lletra al nivell dels dies per a la mort del “ Corder de Déu ” Jesucrist, la Pasqua es profetitzada en dies-any en el 70 de les “ 70 setmanes ” d'anys de Dan.9.24 al 27. Per tant, la profecia de la setmana 70 del versicle 27 cobreix el temps de set anys entre les dates 26 i 33. L'objectiu indicat per la profecia és la Pasqua situada a la primavera, “ al mig ” d'aquests set anys de la setmana profètica citada en Dan.9.27.

Per als últims vertaders “adventistes”, el número 17 es referirà a 17 segles de pràctica del diumenge romà, pecat establert el 7 de març de 321. Data aniversari de la fi d'aquests 17 segles, el 7 de març de 2021 va obrir el “ temps de la fi ” profetitzada en Dan.11.40. Aquest “ temps ” és propici per al compliment d'aquest últim càstig d'avertiment que, designant la Tercera Guerra Mundial, també és profetitzat per Déu amb la “ sisena trompeta ” revelada en Ap. 9, 13 al 21. La ruïna econòmica causada pel Covid -19 marca l'any 2020 (20 de març de 2020 al 20 de març de 2021) com el de l'inici dels càstigs divins.

El tema del capítol “18” és el càstig de “ Babilònia la Gran ”.

El capítol “19” aborda el context del retorn en glòria de Jesucrist i la seua confrontació amb els rebels humans.

El capítol “20” evoca el seté mil·lenni, en la terra desolada on el diable està presoner i en el cel, on els triats procedeixen a jutjar les vides i obres dels malvats morts rebels rebutjats per Déu.

El capítol “21” troba el simbolisme 3×7 , és a dir, la perfecció (3) de la santificació divina (7) reproduïda en els seus triats redimits de la terra.

Veiem així que la profecia pren com a tema els triats de l'adventismo en Apocalipsi 3, 7, 14 = 2×7 i 21 = 3×7 (creixement cap a la perfecció de la santificació).

El capítol “22” inaugura el temps en què, sobre la terra regenerada i renovada, Déu instal·la el seu tron i als triats del seu regne etern.

Qui són llavors aquests fills i filles de Déu? Bé podríem dir-ho immediatament, perquè aquest document proporcionarà totes les proves desitjables: aquesta Revelació divina està dirigida per Déu als cristians "adventistes". Perquè ens agrada o no, la voluntat de Déu és sobirana, i des de la primavera de 1843, quan va entrar en vigor un decret profetitzat en Daniel 8.14, la norma "adventista del seté dia" ha sigut el canal exclusiu que encara connecta a Déu i els seus servidors humans. Però véu amb compte! Aquesta norma està en constant evolució, i el rebuig d'aquesta evolució, volguda per Déu, ha provocat que la seua representació institucional oficial siga vomitada per Jesucrist des de 1994. Què és l'adventismo? Aquesta paraula prové del llatí "adventus" que significa: adveniment. El de Jesucrist, per al seu gran retorn final en la glòria del Pare, s'esperava en la primavera de 1843, en la tardor de 1844 i en la tardor de 1994. Aquestes falses expectatives planejades en el projecte de Déu, no obstant això, es van emportar amb si. tràgiques conseqüències espirituals per als qui van menysprear aquests anuncis profètics i les seues expectatives, perquè van ser organitzats, sobiranament, pel gran Déu creador. Així, qui reconega en aquest document les llums proposades per Jesucrist es convertirà, com a conseqüència directa, en un "adventista", "del seté dia", si no entre els homes, així serà per a Déu; això, tan prompte com abandona el repòs religiós del primer dia, per a practicar el repòs del seté dia, anomenat dissabte, santificat per Déu des de la creació del món. Pertànyer a Déu implica exigències divines complementàries; amb el dissabte, l'adventista triat haurà d'adonar que el seu cos físic també és propietat de Déu i, com a tal, haurà de nodrir-ho i cuidar-ho com una preciosa possessió divina, un santuari carnal. Perquè Déu ha prescrit per a l'home, en Gén. 1.29, la seua dieta ideal: " I va dir Déu: Heus ací, us done tota herba que dóna llavor, que està sobre la faç de tota la terra, i tot arbre que té en sí el fruit de l'arbre i la llavor que done: aquesta serà el vostre menjar ".

El pensament adventista és inseparable del projecte cristià revelat per Déu. El retorn de Jesucrist s'esmenta en nombroses cites bíbliques: Sal.50:3: " Ell ve, Déu nostre , no callarà; davant d'ell hi ha un foc devorador, al seu voltant una violenta tempesta "; Sal.96:13: " ...davant el Senyor! Perquè ell ve, perquè ve a jutjar la terra ; ell jutjarà al món amb justícia, i als pobles segons la seua fidelitat. » ; Isaïes 35:4: " Vaig donar als que estan torbats de cor: Confieu, no temeu; heus ací el vostre Déu, vindrà la venjança, el càstig de Déu; Ell mateix vindrà i us salvarà "; Us.6:3: " Coneguem, busquem conèixer a Jehová; la seua arribada és tan segura com la de l'alba. Ell vindrà per nosaltres com a pluja , com la pluja primaveral que rega la terra "; en les escriptures del nou pacte llegim: Mateo 21.40: " I quan vinga el Senyor de la vinya , què farà amb aquests llauradors? » ; 24:50: " ... el senyor d'aquest serf vindrà en el dia que no espera, i a l'hora que no sap " ; 25:31: " Quan el Fill de l'Home vinga en la seua glòria , amb tots els àngels, s'asseurà en el tron de la seua glòria. » ; Jea.7.27: " No obstant això, sabem d'on ve aquest; però Crist, quan vinga , ningú sabrà d'on és. » ; 7.31: " Molts de la multitud van creure en ell, i deien: Quan el Crist vinga , farà més miracles que aquest? » ; Heb.10.37: " Encara una mica més; el que ha de vindre vindrà , i no tardarà ". L'últim testimoniatge de Jesús: Juan 14:3: " I quan vaja i us prepare lloc , vindré una altra vegada, i us prendré amb mi , perquè on jo estiga, vosaltres també estigueu "; El testimoniatge dels àngels: Fets 1.11: " I van dir: Homes galileus, per què deixeu de mirar al cel? Aquest Jesús, que ha sigut portat d'entre vosaltres al cel, vindrà de la mateixa manera com li heu vist pujar al cel. ". El projecte adventista del Messies apareix en: Isa.61:1-2: " L'esperit de Jehová, YaHWÉH, està

sobre mi, perquè YahWéH m'ha ungit per a portar bones noves als pobres; M'ha enviat a sanar als infringits de cor, a proclamar llibertat als captius, i alliberament als captius; per a proclamar un any de gràcia de YahWéH,... " Ací, llegint aquest text en la sinagoga de Natzaret, Jesús va detindre la seua lectura i va tancar el llibre, perquè la resta, referent al " dia de La venjança " només es compliria 2003 anys després, pel seu gloriós retorn diví: " i un dia de venjança del nostre Déu ; per a consolar a tots els afligits; »

L'adventismo hui té múltiples rostres, i en primer lloc, l'aspecte institucional oficial que va rebutjar en 1991, les últimes llums que Jesús li va oferir, a través de l'humil instrument humà que sóc. Els detalls apareixeran quan corresponga en aquest document. Existeixen nombrosos grups adventistes dissidents escampats per tot el món. Aquesta llum està dirigida a ells de manera prioritària. Ella és la "gran llum" cap a la qual la nostra germana espiritual major, Elena de White, volia guiar al poble adventista. Va presentar el seu treball com la "xicoteta llum" que condueix a la "gran". I en el seu últim missatge públic, brandant la Santa Bíblia amb totes dues mans, va declarar: "Germans, us recomane aquest llibre". El seu desig ara està concedit; Daniel i l'Apocalipsi es desxifren enterament mitjançant l'ús estricte de codis bíblics. La perfecta harmonia revela la gran saviesa de Déu. Lector, sigues qui sigues, t'inste que no cometes els errors del passat, eres tu qui ha d'adaptar-te al pla diví, perquè el Totpoderós no s'adaptarà al teu punt de vista. El rebuig de la llum és un pecat mortal sense cap remei; la sang vessada per Jesucrist no ho cobreix. Tanque aquest important parèntesi i torne a la " calamitat " anunciada.

Abans d'abordar la història de l'Apocalipsi, he d'explicar-los per què, en general, les profecies inspirades per Déu són per a nosaltres, els éssers humans, vitals en la major mesura, ja que el seu coneixement o menyspreu resultarà en vida eterna o mort permanent. La raó és la següent: als éssers humans els agrada l'estabilitat i, com a tals, temen el canvi. En conseqüència, protegeix aquesta estabilitat i transforma la seua religió en tradició, descartant tot el que es presenta en un aspecte de novetat. Així van actuar primer, per a la seua ruïna, els jueus de l'antiga aliança divina, als qui Jesús no dubte a denunciar com a " sinagoga de Satanàs " en Apocalipsi 2,8 i 3,9. Seguint la tradició dels pares, creien que així aconseguirien protegir la seua relació amb Déu. Però què passa en aquest cas? L'home ja no escolta a Déu quan li parla, sinó que li demana a Déu que li senta parlar. En aquesta situació, Déu ja no troba el seu compte, molt més com que, si és cert que ell mateix no canvia en el seu caràcter i en el seu judici, que roman eternament igual, també és cert que el seu projecte creix constantment i canviant constantment. Un versicle basta per a confirmar aquesta idea: " El camí dels justos és com la llum resplendent, la lluentor de la qual augmenta fins a la meitat del dia. (Pr 4.18)." El " camí " d'aquest versicle equival al " camí " encarnat en Jesucrist. Això prova que també la veritat de la fe en Crist evoluciona amb el temps, segons l'elecció de Déu, segons el seu disseny. Els candidats a l'eternitat han de donar-li a les paraules de Jesús el significat que mereixen quan els va dir: " Al qual guarda les meues obres fins a la fi, li donaré... (Apocalipsi 2.26)". Molta gent pensa que n'hi ha prou amb conservar l'après des del principi fins al final; i aquest era ja l'error dels jueus nacionals i la lliçó de Jesús en la seua paràbola dels talents. Però

això és oblidar que la verdadera fe és una relació permanent amb l'Esperit de Déu viu que es preocupa de donar als seus fills aquest aliment que sale de la seua boca en tot moment i en tot temps. La paraula de Déu no es restringeix a les sagrades escriptures de la Bíblia, després d'ella, queda permanentment, el "Logos" viu, el Verb momentàniament fet carn, Crist actuant en l'Esperit Sant per a continuar el seu diàleg amb els qui el tenen. estimar-ho i buscar-ho amb tota l'ànima. Puc donar testimoniatge d'aquestes coses ja que personalment m'he beneficiat d'aquesta aportació de nova llum que compartisc amb els qui l'estimen tant com jo. La novetat rebuda del cel millora constantment la nostra comprensió del seu projecte revelat i hem de saber decidir i abandonar interpretacions caduques quan es tornen obsoletes. La Bíblia ens convida a fer això: " Examineu-ho tot; aferra't al bo; (1 Tesalonicenses 5.21)".

El judici de Déu s'adapta contínuament a aquesta evolució progressiva de la llum inspirada i revelada als depositaris triats dels seus oracles. Així, el respecte estricte a la tradició causa pèrdua, perquè impedeix que els éssers humans s'adapten a l'evolució del programa d'estalvi que es revela gradualment fins a la fi del món. Hi ha una expressió que adquireix tot el seu valor en l'àmbit religiós: la veritat del temps present o la veritat present . Per a comprendre millor aquest pensament, hem de mirar cap al passat, on en l'època dels apòstols teníem una doctrina perfecta de fe. Posteriorment, en temps profetitzats d'extrema foscor, la doctrina dels apòstols va ser reemplaçada per la de les dues "Romes"; l'imperial i el papal, les dues fases d'un mateix projecte diví preparat per al diable. Per tant, l'obra de reforma justifica el seu nom, perquè implica desarrelar les falses doctrines i replantar les bones llavors destruïdes de la doctrina apostòlica. Amb gran paciència, Déu va donar temps, molt de temps, perquè La seua llum fóra restaurada fins a la seua plenitud. A diferència dels déus pagans que no reaccionen, perquè no existeixen, el Déu creador viu eternament, i demostra que existeix, per les seues reaccions i les seues accions inimitables; desgràcia per a l'home, sota l'aparença de durs càstigs. El que domina la naturalesa, el que dirigeix els llampecs, els trons i els llampecs, el que desperta els volcans i els fa llançar foc sobre la humanitat culpable, el que provoca terratrèmols i provoca sismes submarins destructius, és també el que ve a murmurar en la ment dels seus funcionaris electes, la marxa del seu projecte, la qual cosa es disposa a fer, com l'havia anunciat per endavant, molt abans. " Perquè el Senyor DÉU no fa res fins que haja revelat el seu secret als seus serfs els profetes ", segons Amós 3:7.

La primera mirada a l'Apocalipsi

En la seua presentació, Juan, l'apòstol del Senyor Jesucrist, ens descriu les imatges que Déu li dóna en visió i els missatges que escolta. En aparença, però només en aparença, l'Apocalipsi, traducció del grec "apocalupsis", no revela res, perquè conserva el seu aspecte misteriós, incomprendible per a les multituds de creients que ho lligen. El misteri els desanima i es veuen obligats a ignorar els secrets revelats.

Déu no fa això sense raó. En actuar d'aquesta manera, ens ensenya que santa és la seua Revelació i, com a tal, està destinada únicament als seus triats. I és ací on convé ser clar en el tema, els seus triats no són els que diuen ser-ho, sinó exclusivament aquells als qui ell mateix reconeix com els seus servidors, perquè es destaquen, els falsos creients, per la seua fidelitat i obediència. .

“ Revelació de Jesucrist, que Déu li va donar per a mostrar als seus serfs les coses que havien de succeir ràpidament , i que va donar a conèixer, enviant el seu àngel, al seu serf Juan, el qual donava testimoniatge de la paraula de Déu i del testimoniatge de Jesucrist. , tot el que va veure. (Apocalipsi 1:1-2)”.

Llavors el que va declarar en Juan 14:6: “ Jo sóc el camí, la veritat i la vida; ningú ve al Pare sinó per mi ”, ve, a través de la seua Apocalipsi, la seua Revelació, a mostrar als seus servidors el camí de la veritat que els permet obtindre la vida eterna oferida i proposta en el seu nom. Per tant, només ho obtindran aquells als qui jutge dignes de rebre-ho. Després d'haver mostrat concretament a través del seu ministeri terrenal el que constitueix el model de la vertadera fe, Jesús reconeixerà als qui són dignes d'ell i del seu sacrifici expiatori voluntari, quan s'han compromés veritablement en aquest camí model que ell va recórrer abans que ells. La seua plena consagració al servei de Déu és la norma proposada. Si el Mestre va dir a Pilato: “ ...he vingut al món per a donar testimoniatge de la veritat... (Juan 18.37)”, en aquest mateix món, els seus triats hauran de fer el mateix.

Tot misteri té la seua explicació, però per a aconseguir-la cal utilitzar les claus que obrin i tanquen l'accés als secrets. Però, per desgràcia per als curiosos superficialment, una clau principal és Déu mateix, en persona. Al seu antull i segons el seu judici infal·lible i perfectament just, obri o tanca la intel·ligència humana. Aquest primer obstacle fa incomprendible el llibre revelat i la Santa Bíblia en general es converteix, sotmesa a la lectura de falsos creients, en una col·lecció d'articles de coartades religioses. I d'aquests falsos creients són moltíssims, per això, en la terra, Jesús havia multiplicat els seus advertiments sobre els falsos Cristos que apareixerien fins a la fi del món, segons Mateo 24:5-11-24 i Mateo. .7.21 al 23, on adverteix contra les falses afirmacions dels qui clamen per ell.

L'Apocalipsi és, per tant, la revelació de la història de la vertadera fe reconeguda per Jesucrist en el Pare i en l'Esperit Sant procedent del Pare, únic Déu creador. Aquesta vertadera fe qualifica als seus triats que travessen temps d'extrema confusió religiosa al llarg dels segles foscos. Aquesta situació justifica el símbol de les estrelles que Déu atribueix als triats als qui

reconeix, encara que siga momentàniament, perquè com ells, segons Gén. 1,15, brillen en les tenebres, " per a il·luminar la terra ". »

La segona clau de l'Apocalipsi està amagada en el llibre del profeta Daniel, un dels llibres de l'antic pacte, que constitueix el primer dels " dos testimonis " de Déu citats en Apocalipsis 11:3; el segon és l'Apocalipsi i els llibres del nou pacte. Durant el seu ministeri terrenal, Jesús va cridar l'atenció dels seus deixebles sobre aquest profeta Daniel, el testimoni del qual està classificat en els llibres històrics de la sagrada "Torà" jueva.

La Revelació Divina presa la forma de dues columnes espirituals. És tan cert que els llibres de Daniel i el de l'Apocalipsi entregada a Juan són interdependents i complementaris per a portar, com dues columnes, el capítell d'una divina revelació celestial.

L'Apocalipsi és, per tant, la història de la vertadera fe que Déu defineix en aquest versicle: " Benaurat el que llig i els que senten les paraules de la profecia, i guarden les coses en elles escrites! Perquè el temps està a prop (Apocalipsi 1:3)".

El verb "llegir" té per a Déu un significat precís que associa el fet de comprendre el missatge llegit. Aquest pensament s'expressa en Isaïes 29:11-12: " Tota revelació us és com a paraules d'un llibre segellat, que es dóna al que sap llegir, dient: Lee això! I qui respon: No puc, perquè està segellat; o com un llibre que se li dóna a un home que no sap llegir i li diu: Lee això! I qui respon: no sé llegir ". Amb aquestes comparacions, l'Esperit confirma la impossibilitat de comprendre els missatges divins codificats per a aquells que " li honren amb boca i amb llavis, però el cor dels quals està lluny d'Ell ", segons Isaïes 29,13: " Va dir el Senyor: Quan això La gent s'acosta a mi, M'honren amb la seua boca i amb els seus llavis; però el seu cor està lluny de mi , i la por que em té és només un precepte de la tradició humana. ".

Una tercera clau s'uneix a la primera. Es troba també en Déu que tria sobiranament entre els seus triats a aquell a qui permetrà "llegir" la profecia per a il·luminar als seus germans i germanes en Jesucrist. Perquè Pablo ho va recordar en 1 Cor.12.28-29: " I Déu ha posat a l'església primerament apòstols, després profetes, en tercer lloc mestres, després els que tenen el do de fer miracles, després els que tenen el do de sanar i de curar. ajudar, governar, parlar diversos idiomes. Són tots apòstols? Tots són profetes? Són tots mèdics? ".

En l'ordre guiat per Déu, un no improvisa com a profeta per decisió humana personal. Tot està succeint com Jesús va ensenyar en la paràbola, no hem d'afanyar-nos a prendre el primer lloc al capdavant de l'escenari, sinó al contrari, hem d'asseure'ns al fons del saló, i esperar, si és necessari. , que Déu ens convida a passar a la primera fila. No aspirava a cap paper particular en la seua obra, i només tenia un gran apetit per comprendre el significat d'aquests estranys missatges que vaig llegir en l'Apocalipsi. I va anar Déu qui, abans que entenguera el significat, em va cridar en una visió. Així que no us sorprengueu del caràcter excepcionalment lluminós de les obres que presente; és fruit d'una missió autènticament apostòlica.

La incapacitat momentània per a comprendre els seus secrets revelats en codi és, per tant, normal i esperada en l'ordre establert per Déu. La ignorància no constitueix mancada, sempre que no siga conseqüència d'un rebuig de la llum donada. En cas de rebuig del que revela a través dels profetes que encarrega per a aquesta tasca, la sentència divina és immediata: és la ruptura de la relació, de la protecció i de l'esperança. Així, un profeta missioner, Juan, va rebre de Déu una visió codificada, en el temps de la fi, un altre profeta missioner us presenta hui les visions decodificades de Daniel i de l'Apocalipsi, oferint-vos totes les garanties de la benedicció divina a través de la seua claredat sublim. Per a aquesta descodificació només s'utilitza una font: la Bíblia, res més que la Bíblia, sinó tota la Bíblia, sota la il·luminació de l'Esperit Sant. L'atenció de Déu i el seu amor se centren en les criatures humanes més simples, com a fills obedients, que s'han tornat estranys en el temps de la fi. La comprensió del pensament diví només pot aconseguir en una estreta i intensa col·laboració entre Déu i el seu serf. La veritat no es pot robar; ella s'ho mereix. És rebut pels qui ho estimen com una emanació divina, un fruit, una essència del Senyor estimat i adorat.

La construcció completa de la gran Revelació aportada de manera complementària pels llibres Daniel i Apocalipsi és gegantesca i enganyosament complexa. Perquè en realitat Déu esmenta moltes vegades els mateixos temes sota aspectes i detalls diferents i complementaris. En el nivell de domini que tinc hui dia sobre el tema, la història religiosa revelada és en realitat molt senzilla de resumir.

Encara queda una quarta clau: som nosaltres mateixos. Hem de ser triats, perquè la nostra ànima i tota la nostra personalitat han de compartir amb Déu, totes les seues concepcions del bé i del mal. Si algú no li pertany, és segur que desafiarà la seua doctrina en un punt o un altre. La gloriosa Revelació només apareix clara en les ments santificades dels triats. La veritat és tal que no es pot negociar, no es pot negociar, cal prendre-la com està o deixar-la. Com va ensenyar Jesús, tot es decideix amb "sí" o "no". I el que l'home afig, ve del Maligne.

Queda encara un criteri fonamental que Déu exigeix: la humilitat total. L'orgull per una obra és legítim però l'orgull mai ho serà: " Déu resisteix als superbs però ell dóna gràcia als humils (Santiago 4:6)". Sent l'orgull l'arrel del mal que va causar la caiguda del diable amb les seues monstruoses conseqüències per a ell i per a totes les criatures celestials i terrestres de Déu, és impossible que un ésser orgullós obtinga l'elecció en Crist.

La humilitat, la vertadera humilitat, consisteix a reconèixer la nostra feblesa humana i creure en les paraules de Crist quan ens diu: " separats de mi res podeu fer (Juan 15,5)". En aquesta " res " es troba, abans de res, la possibilitat de comprendre el significat dels seus missatges profètics codificats. Et diré per què i et donaré l'explicació. En la seua saviesa, la seua divina sapiència, el Senyor va inspirar a Daniel amb les seues profecies en elements separats per dècades. Abans que ell m'inspirara la idea de fer una síntesi comparativa de totes aquestes profecies separades en capítols, ningú ho havia fet abans que jo. Perquè només a través d'aquesta tècnica les acusacions presentades per Déu guanyen precisió i claredat. El secret de la llum es basa en la síntesi de tots els textos profètics, l'estudi paral·lel de les dades dels seus diferents capítols i, sobretot, la cerca en tota la Bíblia del significat espiritual dels símbols oposats. Fins que es va utilitzar aquest mètode, el llibre de Daniel, sense el qual la profecia de l'Apocalipsi continua sent completament incomprendible, les acusacions divines

esmentades no preocupaven massa als qui es referien. Per a canviar aquesta situació, l'Esperit Sant de Jesucrist em va inspirar a aclarir el que fins llavors s'havia mantingut fosc. La identificació dels quatre objectius principals de la ira divina es revela així de manera indiscutible. Déu no reconeix una altra autoritat que la de la seua paraula escrita, i és aquesta la que denuncia i acusa, sota el títol dels seus " dos testimonis ", segons Ap 11,3, als pecadors terrestres i celestials. Vegem ara en resum aquesta història profètica revelada.

Primera part : la història d'Israel en deportació des de – 605

Daniel arriba a Babilònia (-605) Donen.1

Les visions de Daniel de governants successius

1-L'imperi caldeu: Donen.2.32-37-38; 7:4.

2-L'imperi medo i persa: Donen.2.32-39; 7:5; 8.20.

3-L'imperi grec: Donen.2.32-39; 7:6; 8.21; 11:3-4-21.

4-L'imperi romà: Donen.2.33-40; 7:7; 8:9; 9.26; 11.18-30.

5-Els regnes europeus: Donen.2.33; 7:7-20-24.

6-El règim papal: Donen.7:8; 8.10; 9.27; 11.36.

Segona part : Daniel + Apocalipsis

Profecia sobre la primera vinguda del Messies rebutjada pels jueus: Daniel 9.

Persecucions dels jueus per part del rei grec Antíoc IV Epífanes (-168): anunci d'una gran calamitat : Donen.10:1. El compliment: Donen.11.31. Persecucions romanes (70): Donen.9.26.

Després dels calfaments, els medos i els perses, els grecs, la dominació de Roma, imperial, després papal, a partir del 538. A Roma, la fe cristiana troba el seu enemic mortal en les seues dues fases imperial i papal successives: Donen.2.40 a 43; 7:7-8-19 al 26; 8:9-12; 11.36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 al 6-13 al 16; 13:1-10; 14:8.

Des de 1170 (Pierre Valdo), l'obra de la Reforma fins al retorn de Crist: Apo.2.19-20-24 al 29; 3:1 a 3; 9:1-12; 13.11 al 18.

Entre 1789 i 1798, l'acció punitiva de l'ateisme revolucionari francès: Ap.2.22; 8.12; 11:7-13.

L'imperi de Napoleó I : Apo.8.13.

Des de 1843, la prova de la fe adventista i les seues conseqüències: Daniel 8.14; 12.11-12; Rev.3. Caiguda del protestantisme tradicional: Apocalipsi 3:1 a 3; el seu càstig: Apocalipsi 9:1 al 12 (el 5to trompeta). Beneïts pioners adventistes: Apocalipsi 3:4-6.

Des de 1873, la benedicció oficial de la institució adventista universal del seté dia: Daniel 12.12; Apocalipsi 3:7; el segell de Déu : Apocalipsi 7; la seua missió universal o missatges dels tres àngels: Ap.14:7 al 13.

A partir de 1994, sotmesa a una prova de fe profètica, la fe adventista institucional va caure: Ap.3.14 a 19. La conseqüència: es va unir al bàndol protestant rebutjat des de 1844: Ap.9:5-10. El seu càstig: Apocalipsi 14.10 (ell també beurrà ...).

Entre 2021 i 2029, Tercera Guerra Mundial: Daniel 11.40 al 45; Apocalipsi 9.13 al 19 (el sisé trompeta).

En 2029, la fi del temps de la gràcia col·lectiva i individual: Apo.15.

La prova universal de la fe: la llei dominical imposada: Apocalipsi 12.17; 13.11-18; 17.12-14; les set últimes plagues: Apocalipsi 16.

En la primavera de 2030, “ Armagedón ”: decret de mort i retorn gloriós de Crist: Daniel 2.34-35-44-45; 12:1; Apocalipsi 13.15; 16.16. La setena trompeta : Apocalipsi 1:7; 11.15-19; 19.11 al 19. La setena última plaga : Apocalipsi 16.17. La collita o rapte dels triats: Apocalipsi 14.14 al 16. La collita o càstig dels falsos mestres religiosos: Apocalipsi 14.17 al 20; 16.19; 17; 18; 19.20-21.

A partir de la primavera de 2030, seté mil·lenni o gran dissabte per a Déu i els seus triats: derrotat, Satanàs queda encadenat en la terra desolada per mil anys : Ap.20:1 al 3. En el cel, els triats jutgen als caiguts: Daniel 7: 9; Rev.4; 11.18; 20:4-6.

Cap al 3030, el Judici Final: la glòria dels triats: Apo.21. La mort segona en la terra: Daniel 7.11; 20:7 al 15. En la terra renovada: Apocalipsi 22; Donen.2.35-44; 7.22-27.

Els símbols de Roma en la profecia

L'aspecte fosc de les profecies es basa en l'ús de diferents símbols encara que es referisquen a la mateixa entitat. Per tant, es tornen complementaris, en lloc d'excloure mútuament. Això permet a Déu conservar l'aspecte misteriós dels textos i construir en un esbós els diferents aspectes del tema en qüestió. El mateix ocorre amb el seu principal objectiu: Roma.

En Dan.2, en la visió de l'estàtua, és el quart imperi amb el símbol " cames de ferro ". El " ferro " reflecteix el seu caràcter dur i el seu lema en llatí "DVRA LEX SET LEX", traduït com: "la llei és dura, però la llei és la llei". A més, les " cames de ferro " recorden l'aparició dels legionaris romans abillats amb cuirasses de ferro en el tors, al cap, en els múscles, als braços i a les cames , avançant a peu en llargues, organitzades i disciplinades columnes.

En Dan.7, Roma, en les seues dues fases paganes, la republicana i la imperial, continua sent el quart imperi descrit com " un terrible monstre amb dents de ferro ". El ferro de les seues dents la connecta amb les cames de ferro de Dan.2 . També té " deu banyes " que representen deu regnes europeus independents que es formaran després de la caiguda de l'Imperi Romà. Aquesta és l'ensenyament donat en Dan.7.24.

Donen.7:8 descriu l'aparició d'una onzena " banya " que es convertirà en la profecia en l'objectiu principal de tota la ira divina. Rep el nom de " banya xicoteta " però, paradoxalment, Donen.7.20 li atribueix " una aparença major que els altres ". L'explicació es donarà en Dan.8.23-24, " aquest rei insolent i astut... tindrà èxit en les seues empreses; Destruirà als poderosos i al poble dels sants ". Això és només una part de les accions que Déu atribueix a aquesta segona dominació romana, que es va complir a partir de l'any 538, amb l'establiment del règim papal que va imposar la fe catòlica romana a través de l'autoritat imperial de Justinià I. Haurem de prendre nota de totes les acusacions que Déu presenta de manera dispersa, al llarg de la profecia, contra aquest règim autocràtic i despòtic, però religiós, que representa el papat romà. Si Donen.7.24 ho diu " diferent del primer ", és precisament perquè el seu poder és religiós i es basa en la credulitat dels poderosos que li temen i temen la seua influència amb Déu; que Donen.8.25 atribueix al " èxit dels seus ardits ". Alguns poden trobar anormal que

vincule al rei de Daniel 7 amb el rei de Daniel 8. Per tant, he de demostrar la justificació d'aquest vincle.

En Dan.8 ja no trobem les quatre successions imperials de Dan.2 i 7, sinó només dos d'aquests imperis, a més clarament identificats en el text: l'imperi medo i persa, designat per un " carner " i l'imperi grec. representat per una " cabra " que precedeix a l'imperi romà. En 323, va morir el gran conqueridor grec Alejandro Magno, " es va trencar la gran banya del boc ". Però sense un hereu, el seu imperi es divideix entre els seus generals. Després de 20 anys de guerra entre ells, només queden 4 regnes " quatre banyes es van elevar als quatre vents del cel per a reemplaçar-lo ". Aquestes quatre banyes són Egipte, Síria, Grècia i Tràcia. En aquest capítol 8, l'Esperit ens presenta el naixement d'aquest quart imperi que, inicialment, no era més que una ciutat occidental, primer monàrquica i després republicana des de - 510. És en el seu règim republicà que Roma va guanyar gradualment poder transformant als pobles. qui va demanar la seua ajuda en les colònies romanes. És així com, en el versicle 9, sota el nom " banya xicoteta " que ja designa el règim papal romà en Dan.7, l'arribada de la Roma republicana a la història d'Orient on està Israel, realitzada mitjançant la seua intervenció a Grècia, " un de les quatre banyes ". Com acabe de dir, va ser convocat l'any 214 per a resoldre una disputa entre dues lligues gregues, la lliga aquea i la lliga etòlia, i el resultat va ser per a Grècia la pèrdua de la seua independència i l'esclavitud colonial a les mans dels romans en - 146. El versicle 9 evoca les successives conquestes que faran d'aquesta xicoteta ciutat d'Itàlia el quart imperi representat per el " ferro " en profecies anteriors. La ubicació geogràfica del raonament és la d'Itàlia on es troba Roma. El naixement dels seus fundadors Ròmul i Rem presenta una lloba que els hauria alletats. En llatí la paraula Louve és "lupa", que significa lloba però també prostituta. Així des de la seua creació aquesta ciutat va ser marcada per Déu per a la seua doble destinació profètica. La trobarem com un llop en la cleda de Jesús, qui la compararà amb una prostituta en Apocalipsi 17. Després, la seua extensió cap al seu " sud ", es va aconseguir conquistant el sud d'Itàlia (-496 a -272), eixint després victoriosa de les guerres lliurades contra Cartago, l'actual Tunísia, des del 264 a. C. La següent fase cap a la seua " aquest " és la de la seua intervenció a Grècia, com acabem de veure. És allí on es descriu com " sorgint d'un de les quatre banyes " del destrossat imperi grec heretat d'Alejandro Magno. Cada vegada més poderosa, en - 63, Roma acabarà imposant la seua presència i el seu poder colonial a la Judea, que l'Esperit diu " el país més bell " perquè ha sigut obra seua des de la seua creació després de l'eixida del seu poble d'Egipte. Aquesta expressió es repeteix en Ezequiel 20:6-15. Precisió històrica: una vegada més, Hircano va cridar a Roma per a lluitar contra el seu germà Aristóbulo. Les tres conquestes romanes descrites, en la mateixa forma geogràfica que les del " carner " medopersa del mateix capítol, són consistents amb el testimoni històric. Per tant, s'aconsegueix l'objectiu fixat per Déu: l'expressió " banya xicoteta " de Dan.7:8 i Donen.8:9 es refereix, en totes dues referències, a la identitat romana. La cosa està demostrada i indiscutible. Amb aquesta certesa, l'Esperit diví podrà completar el seu ensenyament i les seues acusacions contra aquest règim religiós papal, que concentra sobre si mateix tots els llamps del cel. Havent sigut demostrada la successió de la Roma papal a la Roma imperial en Dan.7, ací, en Dan.8, l'Esperit se salta els segles que els separen, i des del versicle 10, apunta novament a l'entitat papal, el seu enemic mortal favorit; i no sense causa. Perquè accedeix a la religió cristiana dels ciutadans del regne dels cels reunits per Jesucrist: " es va alçar a l'exèrcit del cel ". La cosa es va aconseguir en 538 pel decret imperial de Justinian I

que va oferir a Vigilio I l'autoritat religiosa i el tron papal del Vaticà. Però armat d'aquest poder, actua contra els sants de Déu, als qui persegueix en nom de la religió cristiana, com ho faran els seus successors històrics durant quasi 1260 anys (entre 538 i 1789-1793). La precisió històrica confirma l'exactitud d'aquesta duració, sabent que el decret va ser escrit en 533. Els 1260 anys van acabar, doncs, en aquest càlcul, en 1793, any en què, durant el "Terror" revolucionari, es va decretar l'abolició de l'Església romana. " Va fer que algunes estrelles caigueren a terra i les va calcigar ". La imatge serà represa en Apocalipsi 12:4: " La seua cua va arrossegar la tercera part de les estrelles del cel i les va llançar a la terra ". Les claus estan donades en la Bíblia. Respecte a les estrelles , estan en Gén.1.15: " Déu les va posar en l'expansió del cel per a il·luminar la terra "; en Gén.15:5 se'ls compara amb la sement d'Abraham: " Mira cap al cel i compte les estrelles , si pots explicar-les; tal serà la vostra posteritat "; en Dan.12:3: " els que ensenyen justícia a molts brillaran com les estrelles pels segles dels segles ". La paraula " cua " prendrà gran importància en l'Apocalipsi de Jesucrist, ja que simbolitza i designa " al profeta que ensenya mentides ", com ens revela Isaïes 9.14, obrint així la nostra comprensió del missatge codificat diví. El règim papal de Roma és, doncs, al llarg dels segles de la seua dominació i des del seu origen, dirigit per falsos profetes, segons el sant i just judici revelat per Déu.

En Dan.8.11, Déu acusa el papat d'alçar contra Jesucrist, l'únic " Cap de governants ", com deixarà clar el versicle 25, citat també com a " Rei de reis i Senyor de senyors ", en Apocalipsis.17. :14; 19.16. Llegim: " Es va alçar contra el capità de l'exèrcit, li va llevar el perpetu i va derrocar la base del seu santuari ". Aquesta traducció difereix de les traduccions actuals, però té el mèrit de respectar estrictament el text hebreu original. I d'aquesta forma el missatge de Déu adquireix coherència i precisió. El terme " perpetu " no es refereix ací a "sacrifici", perquè aquesta paraula no està escrita en el text hebreu, la seua presència és il·lícita i no està justificada; a més, distorsiona el significat de la profecia. De fet, la profecia apunta a l'era cristiana en la qual, segons Dan.9.26, els sacrificis i les ofrenes van ser abolits. Aquest terme " perpetu " es refereix a una propietat exclusiva de Jesucrist que és el seu sacerdocí, és a dir, el seu poder d'intercessor només en favor dels seus triats, als qui ell identifica i selecciona. No obstant això, en aprofitar aquesta afirmació, el règim papal beneeix als maleïts i maleeix als beneïts de Déu als qui acusa falsament d'heretgia, erigir com a model de fe divina; una afirmació totalment qüestionada per Déu en la seua revelació profètica que ho acusa, en Dan.7.25, de " formar el disseny de canviar els temps i la llei ". Per tant, l'heretgia està en tota l'obra del règim papal, per la qual cosa es torna indigne de dur a terme o emetre qualsevol judici religiós. Per tant, el perpetu està d'acord amb els ensenyaments d'Heb.7.24, el " sacerdocí intransmissible " de Jesucrist. Per això el papat no pot pretendre una transmissió de la seua poder i autoritat de Déu en Jesucrist; per tant, només podria robar-li'l il·legalment amb totes les conseqüències que tal robatori tindrà, per a ell i per a aquells als qui sedueix. Aquestes conseqüències es revelen en Dan.7.11. En el judici final patirà la " mort segona, llançat viu al llac de foc i sofre ", amb la qual des de fa temps s'amenaça a si mateix, als monarques i a tots els homes, perquè li servisquen i li temen: " Llavors jo . Vaig mirar a causa de les paraules arrogants que parlava la banya, i mentre mirava, la bèstia va ser morta, i el seu cos va ser destrossat, entregat al foc per a ser cremat ". Al seu torn, l'Apocalipsi de l'Apocalipsi confirmarà aquesta sentència del just judici del Déu vertader indignat i frustrat, en Apocalipsi 17.16; 18:8; 19.20. Vaig triar traduir " i van derrocar la base del seu santuari " degut a la

naturalesa espiritual de les acusacions contra el règim papal. En efecte, la paraula hebrea "mecon" pot traduir com: lloc o base . I en el cas que sorgeix, de fet és la base del santuari espiritual la que és derrocada. Aquest terme " base " es refereix, segons Efesis 2.20-21, al mateix Jesucrist, " pedra principal de l'angle ", però també a tot el fonament apostòlic comparat amb un edifici espiritual, és a dir, un " santuari " propietat de Jesucrist, edificat per Déu sobre ell. La suposada herència de Sant Pere és, per tant, contradita per Déu mateix. Per al Papat, l'única herència de Pedro és la continuació de l'obra dels seus botxins que ho van crucificar segons el seu diví Maestro. El seu règim inquisitorial va reproduir fidelment el model pagà inicial. Havent " canviat els temps i la llei " que Déu va establir, aquest règim intolerant i cruel, del qual alguns caps papals van ser assassins, criminals notoris, com Alexandre VI Borgia i el seu fill César, botxí i cardenal, testifica la naturalesa diabòlica integral de la institució papal catòlica romana. Enormes massacres de persones pacífiques van ser deslligades per aquesta autoritat religiosa, per les conversions forçades, sota pena de mort, i pels ordes religiosos de les croades dirigides contra els musulmans que ocupaven la terra d'Israel; una terra maleïda per Déu des de l'any 70, on els romans van vindre a destruir " la ciutat i la santedat ", conforme a l'anunciat, en Dan.9.26, arran del rebuig del Messies per part dels jueus. . La " base del seu santuari " es refereix a totes les veritats doctrinals rebudes pels apòstols que les van transmetre a les generacions futures a través de les escriptures del nou pacte; el segon dels " dos testimonis " de Déu , segons Apocalipsis 11:3. D'aquest testimoniatge silenciós, el Papat només ha conservat els noms dels herois de la fe bíblica als qui fa adorar i servir en multitud per les seues multituds de seguidors. La veritat segons Roma està registrada, en part, en el seu "missal" (la guia de la missa), que reemplaça als " dos testimonis " de Déu ; els escrits de l'antic i nou pacte que junts constitueixen la Santa Bíblia contra la qual ella va lluitar matant als seus fidels seguidors.

El versicle 12 de Dan.8 ens revelarà per què Déu mateix es va veure obligat a crear aquesta religió odiosa i detestable. " L'exèrcit va ser entregat amb la perpetuació a causa del pecat ". Així, les accions horribles i abominables d'aquest règim van existir, per desig de Déu, per a castigar el " pecat " que és, segons 1 Juan 3:4, la transgressió de la llei. I és una acció imputable ja a Roma però en la seua fase imperial pagana, perquè el pecat tan greu, que mereix tal càstig, va tocar a Déu en dos punts extremadament sensibles: la seua glòria com Déu creador i Vencedor en Crist. Veurem en Apocalipsi 8:7-8 que l'establiment del règim papal en 538 constitueix el segon càstig, infligit per Déu, i profetitzat pel símbol d'avertiment de la " segona trompeta ". Li precedeix un altre càstig, complit per les invasions bàrbares d'una Europa que s'havia fet infidelment cristiana. Aquestes accions s'estenen entre el 395 i el 476, la causa dels càstigs infligits encara es troba abans del 395. Així, es confirma la data del 7 de març del 321, en la qual, l'emperador romà pagà, Constantí I , per qui es va oferir la pau als cristians de l'imperi, van ordenar per decret l'abandó de la pràctica del dissabte que va reemplaçar per la resta del primer dia. Ara bé, aquest primer dia estava dedicat al culte pagà del sol deïficat invicte. Déu va patir de sobte un doble ultratge: la pèrdua del seu dissabte, memorial de la seua obra de creador i de la seua victòria final sobre tots els seus enemics, però també, en el seu lloc, l'extensió de l'honor pagà rendit el primer dia, en el mateix dia. files dels deixebles de Jesucrist. Poques persones comprendran la importància de la culpa, perquè hem d'adonar-nos que Déu no sols és el creador de la vida, també és el creador i organitzador del temps, i és només per a aquest propòsit que va crear les estrelles del cel. El sol apareix el quart dia per a

marcar els dies, la lluna per a marcar la nit, i novament el sol i les estrelles per a marcar els anys. Però la setmana no està marcada pels astres, es basa únicament en una decisió sobirana del Déu creador. Per tant, representarà el signe de la seua autoritat i Déu s'encarregarà d'això.

Llum sobre el dissabte

L'organització interna de la setmana és també expressió de la seua voluntat divina i Déu el recordarà al seu degut temps en el text del seu quart manament: " Recordeu-vos del dia de descans per a santificar-lo. Sis dies tens per a fer tot el teu treball, però el seté és el dia de Yahweh el teu Déu; no faràs cap treball en aqueix dia, ni tu, ni la teua dona, ni els teus fills, ni els teus animals, ni l'estrany que t'acompanye; està dins de les teues portes, perquè en sis dies va fer Yahweh els cels i la terra i la mar i tot el que hi ha en ells; Per això va beneir el seté dia i el va santificar. "

Fixar bé, en aquesta cita, es tracta només dels números " sis i set "; la paraula dissabte ni tan sols s'esmenta. I en la seua forma " seté ", un número ordinal, el Legislador Creador insisteix en la posició que aquest seté dia ocupat . Per què aquesta insistència? Et donaré una raó per a canviar, si és necessari, la teua opinió sobre aquest manament. Déu va voler renovar l'ordre del temps que va establir des de la fundació del món. I si insisteix tant és perquè la setmana està construïda a imatge del temps complet del seu projecte salvador: 7.000 anys o més precisament, 6.000 + 1.000 anys. Per haver distorsionat el seu pla de salvació, en colpejar dues vegades la roca d'Horeb, a Moisès se li va impedir entrar en la Canaan terrenal. Aquesta va ser la lliçó que Déu volia donar sobre la seua desobediència. Des de 1843-44, el primer dia de descans comporta les mateixes conseqüències, però aquesta vegada impedeix l'entrada a la Canaan celestial, la recompensa per la fe dels triats oferida per la mort expiatòria de Jesucrist. Aquest judici diví cau sobre els rebels, perquè, igual que l'acció de Moisès, la resta del primer dia no està d'acord amb el pla programat per Déu. Els noms poden canviar sense moltes conseqüències, però la característica dels números és la seua inmutabilitat. Per al Déu creador, que supervisa la seua creació, la progressió progressiva del temps es produeix a través d'una successió de setmanes de set dies. Immutablement, el primer dia continuarà sent el primer dia i el " seté " continuarà sent el " seté ". Cada dia conservarà perpètuament el valor que Déu li va donar des del principi. I el Gènesi ens ensenya, en el capítol 2, que el seté dia és objecte d'una destinació particular: és " santificat ", és a dir, apartat. Fins ara la humanitat ha ignorat la verdadera causa d'aquest valor especial, però hui, en el seu nom, done l'explicació de Déu. A la seua llum, l'elecció de Déu s'aclareix i justifica: el seté dia profetitza el seté mil·lenni del projecte diví global de 7000 anys solars, dels quals els últims " mil anys " citats en Apo.20, veuran als triats de Jesucrist. entrar en el goig i la presència del seu estimat Maestro. I aquesta recompensa l'haurà obtinguda gràcies a la victòria de Jesús sobre el pecat i la mort. El dissabte

santificat ja no és només el memorial de la creació del nostre univers terrenal per Déu, sinó que també marca cada setmana l'avanç cap a l'entrada en el regne dels cels on, segons Juan 14:2-3, Jesús " prepara un lloc "per als seus estimats triats. Heus ací una raó molt bella per a estimar-ho i honrar-ho en aquest sant seté dia, quan apareix per a marcar el final de les nostres setmanes, al capvespre, al final del sisé dia .

D'ara en avant, quan lliges o escoltes les paraules d'aquest quart manament, has d'escoltar darrere de les paraules del text, a Déu dient als éssers humans: "Teniu 6000 anys per a produir les obres de fe dels triats, perquè teniu arribat la fi d'aquest temps, el temps dels 1000 anys del seté mil·lenni ja no us pertanyerà; només continuarà per als meus triats que han entrat en la meua eternitat celestial, per mitjà de la verdadera fe reconeguda per Jesucrist".

El dissabte apareix així com signe simbòlic i profètic de la vida eterna reservada als redimits de la terra. A més, Jesús ho va il·lustrar amb "la perla de gran preu " de la seua paràbola citada en Mateo 13.45-46: " El regne dels cels encara s'assembla a un mercader que busca perles belles. Va trobar una perla de gran preu ; i va ser i va vendre tot el que tenia, i la va comprar ". Aquest versicle pot rebre dues explicacions inverses. L'expressió " regne dels cels " designa el projecte salvífic de Déu. En imaginar el seu projecte, Jesucrist es compara amb un " comerciant " de " perles " que busca la perla , la més bella, la més perfecta i, per tant, la que aconseguix el preu més alt. Per a trobar aquesta perla estranya i, per tant, preciosa , Jesús va deixar el cel i la seua glòria i, en la terra, al preu de la seua mort terrible, va comprar aquestes perles espirituals perquè passaren a ser la seua propietat per l'eternitat. Però, al revés, el comerciant és el triat que té set de l'absolut, de la perfecció divina que serà la recompensa de la verdadera fe. També ací, per a guanyar aquest premi de la vocació celestial, abandona les obertures i injustos valors terrenals per a dedicar a rendir al Déu creador un culte que li agrada. En aquesta versió, la perla de gran preu és la vida eterna oferida per Jesucrist als seus triats en la primavera de l'any 2030.

aquesta perla de gran preu només pot referir a l'última era de l'adventismo; aquell els últims representants del qual viuran fins al vertader retorn de Jesucrist. Per això aquesta perla de gran preu reuneix el dissabte, el retorn de Crist i la santedat dels últims triats. La perfecció doctrinal trobada en aquesta última època dóna als sants la imatge de la perla . La seua experiència específica d'entrar vius en l'eternitat confirma aquesta imatge de perla . I la seua inclinació al seté dia, el dissabte, que saben que profetitza el seté mil·lenni, dóna al dissabte i al seté mil·lenni la imatge d'una joia preciosa única amb la qual res pot comparar excepte una " perla de gran preu ". Aquesta idea apareixerà en Apocalipsi 21.21: " Les dotze portes eren dotze perles ; cada porta era d'un sol compte . La plaça del poble era d'or pur, com a cristall transparent ". Aquest versicle ressalta la singularitat de l'estàndard de santificació requerit per Déu i, al mateix temps, la recompensa única d'obtindre la vida eterna a través de la seua entrada al dissabte del seté mil·lenni a través de " portes " simbòliques que representen les proves de la fe adventista. Els últims redimits no són millors que aquells que els van precedir. Només la veritat doctrinal que Déu els va donar a conèixer és la que justifica la seua imatge de perla que succeeix a la de pedres precioses tallades . Déu mai fa una excepció amb les persones, però, segons el moment, es reserva el dret de fer una excepció respecte a l'estàndard de santedat necessari per a obtindre la salvació. L'era cristiana examinada es refereix principalment al temps marcat pel retorn del pecat formalitzat religiosament des de la

instauració del règim papal romà, és a dir, des de l'any 538. A més, els inicis de la Reforma estan coberts per la seua compassió i la seua misericòrdia, i la transgressió. del dissabte no va ser imputada fins que el decret de Dan.8.14 va entrar en vigor, des de la primavera de 1843. En al·lusió subtil, la compra de la perla és proposada per Jesús en Apocalipsi 3.18: “ T'aconselle que de mi compres or provat en foc, perquè t'enriquisques, i vestidures blanques per a vestir-te, i perquè no es manifeste la vergonya de la teua nuesa, i ungüent per a ungeix els teus ulls perquè pugues veure ”. Aquestes coses, que Jesús ofereix als qui manquen d'elles, constitueixen els elements que donen al triat el seu aspecte simbòlic de “ perla ” davant els ulls i el judici del Senyor Jesucrist. La “ perla ” cal “ comprar-la ” a Ell, no s'obté gratis. El preu és el de l'abnegació, base de la lluita per la fe. En l'ordre respectiu, Jesús proposa vendre una fe provada per la prova que dóna al triat la seua riquesa espiritual; la seua justícia pura i immaculada que cobreix la nuesa espiritual del pecador perdonat; l'ajuda de l'Esperit Sant que obri els ulls i la intel·ligència de l'home pecador al projecte revelat per Déu en les seues santes Escripures de la Bíblia.

En el temps de 6000 anys de l'era cristiana, Déu va esperar fins al final d'aquest cicle terrenal per a fer descobrir als seus últims triats la magnificència del seu sant seté dia o dissabte santificat per al seu descans. Els funcionaris electes que entenen el seu significat ara tenen totes les raons per a estimar-lo i honrar-lo com un regal de Jesucrist. Quant a aquells als qui no els agrada i lluiten contra ell, tenen i tindran tots els motius per a odiar-ho perquè marcarà la fi de la seua existència animal terrenal.

El decret de Daniel 8.14

Donen.8.12 continua dient: " la banya va derrocar la veritat, i va triomfar en les seues empreses ". La " veritat " és, segons Sal.119:142, " la llei ". Però també és tot el contrari de la " mentida " que, segons Isaïes 9.14, caracteritza al " fals profeta " papal mitjançant el terme " cua " que l'acusa directament en Apocalipsi 12:4. De fet, llança la veritat al sòl per a instal·lar en el seu lloc les seues " mentides " religioses. Les seues " empreses " només podien " tindre èxit ", ja que Déu mateix va fer que la seua aparició castigara la infidelitat cristiana practicada des del 7 de març de 321.

Els versicles 13 i 14 cobraran vital importància fins a la fi del món. En el versicle 13, els sants es pregunten quant durarà l'extorsió del " pecat perpetu " i " devastador "; coses que acabem d'identificar. Però detinguem-nos una mica en aquest " pecat devastador ". La devastació en qüestió és la de les ànimes o vides humanes. En definitiva, tota la humanitat delmada deixarà, durant els " mil anys " del seté mil·lenni, el planeta terra en la seua forma original " informe i buida " que li valdrà, en Apo.9:2-11, 11: 7, 17:8 i 20:1-3, el nom " profund " de Gén.1:2.

Els " sants " també pregunten fins quan seran calcigades la " santedat i l'hòstia " "cristiana" ? ". En aquesta escena, aquests " sants " es comporten com a fidels servidors de Déu, animats com Daniel, qui és posat com a exemple en Dan.10.12, del legítim desig " de comprendre » el projecte diví. Obtenen per als tres temes esmentats, una sola resposta donada en el versicle 14.

Segons les correccions i millores que Déu em va portar a fer del text original hebreu, la resposta donada és: " Fins a la vesprada del matí, dos mil tres-cents, i la santedat serà justificada ". Ja no és ací el fosc text de la tradició: " Fins a les dues mil tres-cents vesprades i matins el santuari serà purificat ". Ja no es tracta de santuari sinó de santedat ; a més, se substitueix el verb " purificat " per " justificat". ", i el tercer canvi es refereix a l'expressió " tard demà ", que de fet és singular en el text hebreu. D'aquesta manera, Déu lleva tota justificació als qui intenten canviar el número total dividint-lo per dos, prenent separar les vesprades dels matins. El seu enfocament consisteix a presentar la unitat de càlcul " tard demà " que defineix un dia de 24 hores en Gen.1. Només llavors l'Esperit revela el número d'aquesta unitat: "2300". D'aquesta manera es protegeix el nombre total de dies profètics citats. El verb

“ justificar ” té com a arrel, en hebreu, la paraula “justícia” “tsedek”. Per tant, la traducció que propose està justificada. Després, un error relacionat amb la paraula hebrea “qodesh” tradueix aquest terme com a “ santuari ” que en hebreu és “miqdash”. La paraula “ santuari ” està ben traduïda en el versicle 11 de Daniel 8, però no té lloc en els versicles 13 i 14 on l'Esperit usa la paraula “qodesh” que ha de traduir com a “ santedat ”.

Quan sabem que el “ pecat devastador ” apunta específicament a l'abandó del dissabte, objecte en si mateix d'una particular santificació divina , aquesta paraula “ santedat ” il·lumina considerablement el significat del missatge profètic. Déu anuncia que al final de les “ 2.300 vesprades i matins ” citats, exigirà respecte per la resta del seu vertader “ seté dia ”, a tota persona que reclame la santedat i la “ justícia eterna ” obtinguda per Jesucrist. La fi del “ pecat devastador ” implica la renúncia al culte religiós del diumenge, antic dia del sol, instaurat per Constantí I , l'emperador pagà. Déu restableix així, al seu torn, les normes doctrinals de salvació que prevalien en temps dels apòstols. Aquest terme " santedat " per si sol abasta totes les veritats doctrinals dels fonaments de la fe cristiana. Tenint com a model i origen l'ensenyament donat als jueus, la fe cristiana només porta novetats, la substitució dels sacrificis d'animals, per la sang vessada per Jesucrist sobre el propiciatori amagat en una cova subterrània situada sota els seus peus al Gòlgota, com al nostre Salvador li va agradar revelar i mostrar al seu serf Ron Wyatt en 1982. El descobriment dels temes relacionats amb la paraula " santedat " és progressiu i s'estén al llarg de la vida, però des de llavors 2018, aquest temps està comptat i limitat, i hui, en 2020, només queden 9 anys per a restaurar tots els aspectes.

Daniel 8.14 és un decret que mata ànimes, perquè canviar el judici de Déu resulta en la pèrdua de l'oferta de salvació de Crist per a tots els cristians dominicals catòlics romans practicants. L'esperit de la tradició heretada provocarà, per tant, la mort eterna de multituds, que la majoria de les vegades desconeixen la seua condemna per part de Déu. És ací on la demostració d'amor a la veritat permet a Déu marcar “ la diferència ”, quant a la destinació que afecta “ els que li serveixen i als quals no li serveixen (Malament. 3,18)”.

Alguns esperits rebels voldran qüestionar la idea mateixa d'un canvi atribuïble a Déu que ell mateix declara: “ Jo no canvi ”, en Mal.3:6. És llavors quan hem d'adonar-nos que el canvi reeixit en 1843-44 consisteix només a restablir una norma original llargament distorsionada i transformada . Per això la benedicció dels triats de la Reforma, imputada malgrat les seues obres imperfectes, presenta un caràcter excepcional, l'aspecte doctrinal del qual no pot presentar com a model de la verdadera fe. Aquest judici particular per als primers reformadors és tan excepcional que Déu el recull i el revela en Apocalipsi 2.24, on va dir als protestants, abans de 1843: " No us impose cap altra càrrega, només el que heu guardat fins ara". Jo vinc .”

El " ai " associat a l'entrada en aplicació d'aquest decret de Dan.8.14 és tan " gran " que Déu ho assenyalava amb l'anunci de tres " grans ayes " en Apocalipsis 8.13. I amb conseqüències tan greus, urgeix conèixer la data de la seua entrada en vigor. Aquesta era precisament la preocupació dels “ sants ” de Dan.8.13. La duració es revela ara com “ 2.300 dies ” profètics, o 2.300 anys solars reals, segons el codi donat a Ezequiel, un profeta contemporani de Daniel (Ezequiel 4:5-6). Aquest capítol 8, el tema del qual consisteix a posar fi al “ pecat ” romà, trobarà els elements que li falten en Dan.9 on, també allí, es tractarà de “ posar fi al pecat ”, però aquesta vegada, al “ pecat original que va causar la pèrdua de la vida eterna, des d'Adán i

Eva. L'operació es basarà en el ministeri terrenal del Messies Jesús i en l'ofertament voluntari de la seua vida perfecta, en redempció pels pecats dels seus triats, i especifique, d'ells sols. El temps de la seua vinguda entre els homes està fixat per profecia en dies profètics. El missatge es refereix al poble jueu prioritari ja que està en aliança amb Déu. Li dona al poble jueu, per a " posar fi al pecat ", un període de " setanta setmanes " que representen 490 dies-any reals. Però també indica els mitjans per a datar el punt de partida del càlcul. " Des que es va anunciar que Jerusalem seria edificada, fins als ungits, hi ha... (7 + 62 = 69 setmanes)." Tres reis perses van donar aquesta autorització, però només el tercer, Artajerjes I , la va complir íntegrament segons Esdras 7:7. El seu reial decret va ser promulgat en la primavera del 458 a. C. El termini de 69 setmanes situa l'inici del ministeri de Jesucrist l'any 26. Apuntant particularment als últims "set anys" reservats a l'obra de Jesús, qui estableix, mitjançant la seua mort expiatòria, els fonaments de la nova aliança, l'El Esperit presenta en el versicle 27 de Dan.9, aquesta " setmana " de dies-anys " al mig " de la qual, per la seua mort voluntària, " fa cessar el sacrifici i l'ofrena "; les coses oferides fins a Jesucrist, per a l'expiació dels pecats. Però la seua mort ve sobretot a " posar fi al pecat ". Com hem d'entendre aquest missatge? Déu ofereix una demostració del seu amor que captivarà el cor dels seus triats els qui, a canvi d'amor i reconeixement, lluitaran amb la seua ajuda contra el pecat. 1 Juan 3:6 ho confirma, dient: " Qui roman en ell, no practica pecat; qui peca no ho ha vist ni conegut ". I reforça el seu missatge amb moltes altres cites.

A nivell doctrinal, la nova aliança construïda per Jesucrist no fa més que substituir a l'antiga. Per tant, tots dos pactes descansen sobre la mateixa base profètica revelada en Dan.9.25. Per tant, la data – 458 pot servir com a base per a calcular les 70 setmanes fixades per al poble jueu, però també per als 2300 dies-any reals de Dan.8.14 que es refereixen a la fe cristiana. Gràcies a aquesta precisió datada, podem establir per a l'any 30 la mort del Messies i per a l'any 1843 l'entrada en aplicació del decret de Dan.8.14. Tots dos missatges vénen a " posar fi al pecat " amb conseqüències eternes i mortals per als qui persisteixen a ignorar-los, un com l'altre, fins que els colpege la mort, o després de la fi del temps de la gràcia col·lectiva i individual que precedirà al pecat. retorn gloriós de Jesucrist. Fins a aquest últim punt, la vida permet conversions sinceres que permeten accedir a l'estatus de triats.

P per a Apocalipsi

L'escriptura del llibre està enterament feta per Déu. És ell qui tria les paraules i en Apocalipsis 22.18-19, adverteix als traductors i escribes que s'encarregaran de transmetre o transcriure la història original, de generació en generació, que el més mínim canvi en les paraules els afectarà. Valdrà la pena la pèrdua de la salvació. Així que ací tenim una obra molt particular i d'altíssima santedat. Puc comparar-ho amb un gegantesc "puzle" el muntatge del qual no podria completar ni tan sols modificant la més mínima peça original. L'obra és llavors divinament colossal i segons la seua naturalesa, tot el que Déu allí diu és cert, però cert per a la realització del seu projecte salvífic; perquè dirigeix aquesta profecia als seus "serfs", més precisament, " els seus esclaus ", de la fi del món. La profecia només serà interpretable quan els elements profetitzats estiguen a punt de complir o, en la seua major part, complir.

Els homes sempre han ignorat la duració total del projecte salvador diví. D'aquesta manera, en tot moment, el serf de Déu podria esperar presenciar la fi del món, i Pablo el testimonia amb les seues paraules: " Això dic, germans, que el temps és curt ; que d'ara en avant els que tenen esposa siguen com els que no la tenen, els que ploren com no ploren, els que s'alegren com no s'alegren, els que compren com no posseir, i els que usen el món com no l'usen, per a la forma d'aquest món passa (1 Cor.7.29 al 31)".

Tenim, sobre Pablo, l'avantatge de trobar-nos en aquest temps en el qual Déu posarà fi a la seua selecció d'eterns triats. I hui el seu consell inspirat hauria de ser implementat pels vertaders triats de la nostra era final. El món passarà i només continuarà la vida eterna dels triats. A més, les paraules de Déu en Crist, " vinc prompte ", en Apocalipsis 1:3, són vertaderes, perfectament justificades i adaptades per a aquest temps final que és el nostre; nou anys després del seu retorn, al moment d'escriure aquest text.

Vam veure en Dan.7.25 que el propòsit de Roma era " canviar els temps i la llei divina". La comprensió dels misteris de l'Apocalipsi de Jesucrist, donada a l'apòstol Joan detingut a l'illa de Patmos, es basa essencialment en el coneixement del vertader temps establert per Déu. El tema del temps és, per tant, fonamental per a comprendre l'Apocalipsi, que Déu estructura sobre aquesta noció de temps. Per tant, jugarà amb la imprecisió d'aquestes dades perquè el llibre conserve el seu caràcter misteriós i inofensiu que li permetrà travessar els vint segles de la nostra era sense ser destruït per les entitats acusades i denunciades. Els nous temps, i especialment el calendari establert per Roma en una data falsa vinculada al naixement de Jesús, no han permés que els triats s'enganyen quan interpreten les profecies divines; això perquè Déu presenta en les seues profecies duracions l'inici i la fi de les quals es basen en fets històrics fàcilment identificables i datats pels historiadors especialitzats.

Però en l'Apocalipsi la noció de temps és essencial, perquè sobre ella descansa tota l'estructura del llibre. Així, com a resultat, la seua comprensió depenia de la interpretació correcta del dissabte exigít i restaurat per Déu en 1844. El meu ministeri, iniciat en 1980, tenia com a objectiu revelar la importància del paper profètic del dissabte , que profetitza la gran

resta del món. el seté mil·lenni, de Déu i els seus triats, el tema d'Apocalipsi 20. Segons el versicle 2Pe.3:8, " un dia és com mil anys, i mil anys són com un dia ", el vincle que s'estableix entre la imatge dels set dies de la creació revelada en Gén.1 i 2 i els set Només mil anys del temps total del projecte diví van fer possible la meua comprensió del muntatge de l'estructura del llibre. Amb aquest coneixement, la profecia es torna més clara i revela, perla per perla, tots els seus secrets.

Així, la profecia cobra vida i eficàcia només si el missatge pot vincular a una data de la història de l'era cristiana. Això és el que la inspiració de l'Esperit Sant de Déu en Jesucrist em va permetre realitzar. A més, permetem declarar aquest " librito obert ", confirmant el compliment del pla diví anunciat en Apocalipsi 5:5 i 10:2.

Quant a la seua arquitectura, la visió de l'Apocalipsi abasta el temps de l'era cristiana entre el final del temps apostòlic, al voltant de l'any 94, i el final del seté mil·lenni que succeirà al retorn definitiu de Jesucrist en 2030. Per tant, comparteix amb Daniel capítols 2, 7, 8, 9, 11 i 12 descripció general de l'era cristiana. Per als cristians, el principal ensenyament obtingut de l'estudi d'aquest llibre és la data fonamental de la primavera de 1843 establida per Dan.8.14, però també de la tardor de 1844 en el qual va acabar la prova de la fe. Va ser novament a partir de la tardor de 1844 que Déu va establir les bases de la fe adventista del seté dia. Aquestes dues dates són tan importants que Déu les usarà per a estructurar la seua visió de l'Apocalipsi. Per a comprendre plenament el valor d'aquestes dues dates pròximes, hem de relacionar l'any 1843 amb l'inici d'una prova de fe per a la paraula profètica. Les primeres víctimes espirituals van caure en aquesta data pel seu despectiu rebuig del primer anunci adventista de William Miller. Però el temps del judici els ofereix una segona oportunitat amb el seu segon anunci del retorn de Jesús per al 22 d'octubre de 1844. El 23 d'octubre acaba el judici i així pot formular i revelar el judici de Déu. La prova col·lectiva ha acabat, però la conversió individual encara és possible. A més, de fet, tots els adventistes observen el descans dominical romà que encara no s'ha identificat com a pecat. I el dissabte és adoptat gradualment pels adventistes individualment, sense que tots els adventistes s'adonen del seu paper principal. Aquest raonament em porta a afavorir, per a la fi de la falsa fe protestant, la data de la primavera de 1843 i per al començament de l'adventismo beneït per Déu, la data de tardor del 23 d'octubre de 1844. Ja, entre els hebreus, primavera i tardor estaven vinculats. donant lloc a festivals que celebraven temes complementaris diametralment oposats; la justícia eterna del " corder " immolat de la "Pasqua" de primavera, d'una banda, i la fi del pecat del " cabrit " sacrificat per a "el dia de l'expiació" dels pecats, de la tardor, d'altres parts. Les dues festes religioses van trobar el seu compliment en la Pasqua de l'any 30 en la qual el Messies Jesús va donar la seua vida. La primavera de 1843 i el 22 d'octubre de 1844 també estan relacionats en significat ja que l'objectiu de la prova de fe és " posar fi al pecat " segons Dan.7.24; el que constitueix l'odiosa pràctica del descans setmanal del primer dia, mentre Déu el va ordenar per al seté que fins i tot va santificar per a aquest ús , des del final de la primera setmana de la creació terrenal; en 2021, 5991 anys abans que nosaltres.

També podem afavorir la data del decret de Daniel 8.14 que defineix la data de la primavera de 1843. Per a justificar aquesta elecció, hem de considerar que aquest moment

curta totes les relacions establides fins llavors entre Déu i les seues criatures; Déu que ha emprés, des d'aquesta data, una selecció final construïda sobre dos anuncis adventistes successius. Des de la primavera de 1843 es devia el dissabte, però Déu no anava a donar-li'l als guanyadors de la prova fins a la tardor de 1844, com a senyal beneït i santificat que li pertanyien, d'acord amb l'ensenyament bíblic d'Eze.20.12-20, com vam veure abans.

En aquest llibre, el capítol 5 pretén recordar-nos que, sense la victòria tan cara pagada per Jesucrist, " el Corder de Déu ", tota ajuda divina, tota llum revelada hauria sigut impossible, i per tant, cap ànima humana no podria ser excepte. La seua llum profètica salva als seus triats tant com la seua crucifixió voluntàriament acceptada. La fe en el seu sacrifici ens imputa la seua " justícia eterna " segons Dan.7,24, però la seua Revelació il·lumina el nostre camí i ens mostra els paranys espirituals tendits pel diable, per a fer-nos compartir la seua terrible destinació. En aquest cas, la salvació pren una forma concreta.

A continuació es mostra un exemple d'aquests paranys subtils. La Bíblia es veu i es considera correctament com la Paraula escrita de Déu. No obstant això, aquestes paraules van ser escrites per homes immersos en el context del seu temps. No obstant això, si Déu no canvia, el seu enemic el diable, Satanàs, oportunament canvia la seua estratègia i comportament cap als triats de Déu, amb el temps. És per això que el diable actuant com a " drac " imatge de la seua oberta guerra persecutòria, en el seu temps, però només per a aqueix temps, Juan va poder declarar en 1Juan 4:1 al 3: " Estimats, no creeu a tot esperit; però proveu els esperits si són de Déu, perquè molts falsos profetes han eixit pel món. Reconeixeu l'Esperit de Déu en això: tot esperit que confessa a Jesucrist vingut en carn, és de Déu; i tot esperit que no confessa a Jesús no és de Déu, és el de l'anticrist, de la vinguda del qual heu sentit, i que ara ja està en el món. » En les seues paraules, Juan especifica " vindre en carn " només per a identificar a Crist a partir del testimoniatge del seu testimoni ocular. Però la seua afirmació " tot esperit que confessa a Jesucrist vingut en carn és de Déu " ha perdut el seu valor des que la religió cristiana va caure en apostasia i pecat a partir del 7 de març de 321, en abandonar la pràctica del vertader dissabte del vertader seté dia santificat. per Déu. La pràctica del pecat, fins a 1843, va reduir el valor de " confessar a Jesucrist vingut en carn " i des d'aqueixa mateixa data, el va despullar de tot valor; els últims enemics de Jesucrist afirmen usar el seu " nom " com va anunciar en Mateo 7.21 al 23: " No tot el que em diu: Senyor, Senyor, entrarà en el regne dels cels, sinó només el que fa voluntat del meu Pare que està en els cels. Molts em diran en aquell dia: Senyor, Senyor, no hem profetitzat en el teu nom ? No hem tirat fóra dimonis en el teu nom ? I no hem fet molts miracles en el teu nom ? Llavors els diré obertament: Mai us vaig conèixer , aparteu-vos de mi, faedors d'iniquitat ". " Mai es va saber " ! Per tant, aquests " miracles " van ser realitzats pel diable i els seus dimonis.

L'Apocalipsi en resum

En el pròleg del capítol 1, començament de la seua gloriosa Revelació, l'Esperit ens presenta el menú de la festa preparat. Allí trobem el tema de l'anunci del retorn gloriós de Jesucrist, organitzat ja en 1843 i 1844, per a posar a prova la fe protestant universal i principalment americana; aquest tema és omnipresent: versicle 3, Perquè el temps està a prop ; versicle 7, heus ací ve amb els núvols... ; Versicle 10, vaig ser pres per l'Esperit en el dia del Senyor i vaig sentir darrere de mi una gran veu com a so de trompeta . Transportat per l'Esperit, Juan es troba en el dia del retorn gloriós de Jesús, el Dia del Senyor , " dia gran i terrible " segons Mal.4:5, i té darrere de si , el passat històric de l'era cristiana. presentat sota el símbol de set noms presos de set ciutats d'Àsia (actual Turquia). Després, com en Daniel, els tres temes de cartes, segells i trompetes abastaran en paral·lel tota l'era cristiana, però cadascun d'ells es divideix en dos capítols. Un estudi detallat revelarà que aquesta divisió té lloc en la data fonamental de 1843 establida en Dan.8.14. Dins de cada tema, missatges adaptats als estàndards espirituals establits en Daniel, per a les eres objectiu, marquen 7 moments del temps cobert; 7, el número de la santificació divina que li serveix de " segell " i que serà el tema d'Ap.7.

L'explicació que ve mai es va fer efectiva perquè la noció de temps es revela només pel significat dels noms de les "set esglésies" citades en el primer capítol. En el tema de les cartes, d'Apocalipsis 2 i 3, no trobem precisió en la forma: "el primer àngel, el segon àngel...etc. » ; com serà el cas de " els segells, les trompetes i les set últimes plagues de la ira de Déu ". D'aquesta manera alguns van poder creure que els missatges estaven dirigits, real i literalment, als cristians que vivien en aquestes ciutats de l'antiga Capadòcia, en l'actual Türkiye. L'ordre en què la profecia presenta els noms d'aquestes ciutats segueix cronològicament l'ordre en què es van complir els fets històrics religiosos al llarg de l'era cristiana. I és segons les revelacions ja obtingudes pel llibre de Daniel, que Déu defineix el caràcter que dóna a cada època pel significat del nom de la seua ciutat. Successivament, l'ordre revelat es tradueix de la següent manera:

1- Efes : significat: llançament (el de l'Assemblea o santuari de Déu).

2- Esmirna : significat: mirra (olor agradable i embalsamament dels morts per a Déu; persecucions romanes dels fidels triats entre 303 i 313).

3- Pèrgam : significat: adulteri (des de l'abandó del dissabte el 7 de març de 321. En 538, el règim papal establert va formalitzar religiosament la resta del primer dia rebatejat com a diumenge).

4- Tiatira : significat: abominació i sofriment mortal (designa l'època de la Reforma protestant que va denunciar obertament el caràcter diabòlic de la fe catòlica; període relatiu al segle XVI en el qual gràcies a la impressió mecànica es va afavorir la dispersió de la Bíblia).

5- Sardis : significats dobles i oposats: convulsiu i pedra preciosa. (Revela el judici que Déu emet sobre la prova de la fe de 1843-1844 : el significat convuls es refereix a la fe protestant rebutjada: " Estàs mort ", i la pedra preciosa designa als triats vencedors de la prova: " caminaran amb jo de blanc perquè són dignes ").

6- Filadèlfia : significat: Amor fraternal (les pedres precioses de Sardis han sigut recol·lectades en la institució Adventista del Seté Dia des de 1863; el missatge s'atorga per a l'any 1873 definit per Dan.12.12. Beneïda en aquest temps, és va advertir, no obstant això, contra el risc que li "lleven" la corona).

7- Laodicea : és a dir: poble jutjat: " ni fred ni calent sinó tebi " (és Filadèlfia a qui li han llevat la corona : " eres infeliç, miserable, pobre, cec i nu ". La institució no havia imaginat que seria posada a prova, entre 1980 i 1994, per una prova de fe idèntica a la qual els va valdre als seus pioners de 1844 la benedicció divina: en 1994, la institució cauen, però el missatge continua a través dels adventistes dispersos als qui Déu identifica i selecciona pel seu amor per la seua llum profètica revelada, i per la naturalesa mansa i submissa que caracteritza als vertaders deixebles de Jesucrist en totes les èpoques).

" En la continuació " del temps terrenal que va acabar amb el retorn gloriós de Crist Déu, Apo.4 representarà amb el símbol de "24 trons", una escena de judici celestial (en el cel) on Déu reunirà els seus triats perquè 'jutgen als malvats morts. Paral·lelament a Apocalipsi 20, aquest capítol cobreix els "mil anys" del seté mil·lenni. Aclariment: per què 24 trons i no 12? Per la divisió de l'era cristiana en dues parts en les dates 1843-1844 de l'inici i fi de la prova de fe de l'època.

Després, com a comentari important, Apocalipsi 5 ressaltarà la importància de comprendre el llibre de profecies; la qual serà possible només per la victòria obtinguda pel nostre diví Senyor i Salvador Jesucrist.

El temps de l'era cristiana serà recorregut novament en Apocalipsi 6 i 7 sota la mirada d'un nou tema; el dels "set segells". Els sis primers presentaran als principals actors en escena i els signes dels temps que caracteritzen les dues parts de la divisió de l'era cristiana: fins a 1844, per a Apo.6; i des de 1844, per a Apo.7.

Després ve el tema de les " trompetes " que simbolitzen càstigs d'advertiment per als primers sis d'Apocalipsis 8 i 9, i càstig definitiu, per a " la setena trompeta ", sempre apartada, en Apocalipsi 11.15 al 19.

Darrere d'Apo.9, Apo.10 apunta al temps de la fi del món, evocant la situació espiritual dels dos grans enemics de Jesucrist que diuen ser ell: la fe catòlica i la fe protestant, unides per l'adventismo oficial caigut des de llavors. 1994. El capítol 10 tanca la primera part de les revelacions del llibre. Però els temes principals importants s'abordaran i desenvoluparan en els capítols següents.

Apo.11 reprendrà així el panorama de l'era cristiana i desenvoluparà, principalment, l'important paper de la Revolució Francesa, l'ateisme nacional establert de la qual és utilitzat per Déu, sota el nom simbòlic de " la bèstia que sorgeix de les profunditats ", per a destruir el poder del règim catòlic de " la bèstia que puja de la mar ", en Apocalipsi 13:1. La pau religiosa

universal, esmentada en Apo.7, serà així obtinguda i assenyalada en 1844. Llavors, prenent aquest règim revolucionari com a imatge de la imminent Tercera Guerra Mundial o " 6ta trompeta " d'Apo.9.13, que constitueix la verdadera " segon ai " a través de l'anunci d'Apocalipsi 8.13, es presenta el tema final de la " setena trompeta ", que es compleix amb el retorn en glòria de Jesucrist.

En Apocalipsi 12, l'Esperit ens presenta una altra visió general de l'era cristiana. Completa la seua informació, particularment sobre la situació del diable i els seus seguidors angelicals. Ens ensenya que després de la seua victòria en la creu, en el nom celestial de Miguel ja citat en Dan.10.13, 12:1, nom que va portar en el cel abans de la seua encarnació humana en Jesús, el nostre Senyor va netejar el cel de les seues presència del mal i que han perdut per sempre l'accés a les dimensions celestials creades per Déu. Ací tens bones notícies! La victòria de Jesús va tindre felices conseqüències celestials per als nostres germans celestials alliberats de les temptacions i pensaments dels dimonis. Des d'aquesta expulsió, han sigut confinats a la nostra dimensió terrenal, on seran assassinats amb els enemics terrenals de Déu, en 2030, en el gloriós retorn de Crist Déu. En aquest panorama, l'Esperit imagina les successions del " drac " i de la " serp " que designen, respectivament, les dues estratègies de combat del diable: la guerra oberta , de la denunciada Roma imperial o papal, i l'enganyosa seducció religiosa de la Roma. El papat vaticà, desemmascarat, quasi humanista. En imatges subtils preses de les experiències dels hebreus, " la terra obri la seua boca " per a engolir l'agressió papal de les lligues catòliques. Com acabem de veure, el treball el duran a terme els revolucionaris ateus francesos. Però també ho iniciaran les tropes protestants d'un fals cristianisme agressiu i bel·licós. El panorama finalitzarà amb l'esment de " la resta de la posteritat de la dona ". L'Esperit dóna després la seua definició dels vertaders sants del temps final: " Aquesta és la perseverança dels sants que guarden els manaments de Déu i retenen el testimoni de Jesús ". L'Esperit designa en aquests termes als qui, com jo, s'aferran a la seua Revelació profètica i no es deixen arrabassar per ningú, recollint fins al final les perles donades pel cel.

El capítol 13 presenta als dos agressius enemics religiosos portadors de la fe cristiana. Com a tals, els imagina mitjançant dues " bèsties ", de les quals la segona va sorgir de la primera, com ho suggereix la relació de les paraules " mar i terra " del relat del Gènesi que les defineix en aquest capítol 13. La primera va actuar abans 1844 i el segon només apareixerà en l'últim any del temps terrenal, marcant així la fi del temps de gràcia oferit als humans. Aquestes dues " bèsties " són, per a la primera, la catòlica, l'església mare, i per a la segona, les esglésies protestants reformades que d'ella van sorgir, les seues filles.

Cobrint només la segona part de l'era cristiana des de 1844, Apocalipsi 14 evoca els tres missatges de les veritats adventistes del seté dia per a les condicions eternes: la glòria de Déu que exigeix la restauració de la pràctica del seu sant dissabte, la seua condemna del catolicisme romà. , i la seua condemna del protestantisme que honra el seu diumenge que ell designa com un " senyal " de l'autoritat humana i diabòlica de la Roma imperial i papal. Quan el temps de la missió preparatòria acabe, successivament, amb l'arrebatiament dels sants triats representat per " la collita ", i la destrucció dels mestres rebels i de tots els incrèduls, accions representades per " la collita ", la terra tornarà a ser la " abisme " del primer dia de la creació, privat de tota forma de vida terrestre. No obstant això, mantindrà viu durant " mil

anys " a un habitant triat, Satanàs, el mateix diable, que espera la seua destrucció en el judici final, així com a tots els altres homes i àngels rebels.

Rev.15 se centra en el moment de la fi del període de prova.

Apocalipsi 16 revela " les set últimes plagues de la ira de Déu " que colpegen, una vegada finalitzat el temps de prova, als últims rebels incrèduls que es tornen cada vegada més agressius, fins al punt de decretar la mort dels observadors del just dissabte diví abans de la setena plaga.

Apocalipsi 17 està enterament dedicat a la identificació de la "gran ramera" anomenada " Babilònia la Gran ". És en aquests termes que l'Esperit designa la " gran ciutat " imperial i papal: Roma. Es revela així clarament el judici de Déu sobre ella. El capítol també anuncia el seu futur judici i destrucció per foc, perquè el Corder i els seus fidels triats la venceran.

Apocalipsi 18 apunta al temps de la " collita " o càstig de " Babilònia la Gran ".

Apocalipsi 19 descriu el gloriós retorn de Jesucrist i la seua confrontació amb les terroritzades forces rebels terrenals.

Apocalipsi 20 apunta al temps dels mil anys del seté mil·lenni viscut de manera molt diferent, en el cel pels triats, i en la terra desolada, en aïllament per Satanàs. Al final dels mil anys, Déu organitzarà el judici final: l'anihilament pel foc celestial i terrestre subterrani de tots els rebels humans terrestres i angelicals celestials.

Apocalipsi 21 representa la glòria de l'Assemblea formada per la reunió dels triats redimits per la sang de Jesucrist. La perfecció dels triats s'il·lustra mitjançant comparacions amb el que la terra ofereix més preciós als homes: or, plata, perles i pedres precioses.

Apo.22 evoca en imatge el retorn a l'Edén perdut, oposat i instal·lat per a l'eternitat en la terra del pecat regenerada i transformada per a convertir en el tron universal de l'únic i gran Déu, creador, legislador i redemptor que domina sobre tots els seus universos. amb els seus redimits terrenals.

Ací acaba aquest ràpid repàs del llibre de l'Apocalipsi, l'estudi detallat de la qual confirmarà i reforçarà el que acabem de dir.

Agregue aquesta explicació altament espiritual que revela el raonament ocult de la ment de Déu. Ofereix missatges insospitats a través de subtils al·lusions que la Bíblia ens il·luminarà. Seguint, en la construcció de l'Apocalipsi, els mateixos processos que va utilitzar per a la construcció de les seues revelacions donades a Daniel, Déu confirma que ell " no canvia " i que serà " eternament el mateix ". A més, vaig trobar en l'Apocalipsi el mateix mètode de paralelitzar tres temes que són les " cartes a les Assemblees ", els " segells " i les " trompetes ". Segons Apo.5, on l'Apocalipsi està representada per un llibre tancat per " set segells ", només l'obertura del " seté segell " permetrà l'accés a les evidències que confirmaran, en els capítols 8 a 22 , les interpretacions i les sospites. planteja l'estudi dels capítols 1 a 6. El capítol 7 és, per tant, la clau per a entrar en la comprensió dels misteris revelats. I no us sorpreneu, perquè el seu tema és precisament el dissabte, que ha marcat la diferència entre la vertadera i la falsa

santedat des de 1843. Per tant, trobem en Apo.7 la gran veritat que va assetjar a la religió protestant en la primavera de 1843. L'Apocalipsi només confirmarà aquest ensenyament fonamental revelat a Daniel. Però, per a l'adventismo, que va eixir victoriós en aqueixa data, l'Apocalipsi revelarà per a 1994 una prova que el tamarà al seu torn. Aquesta nova llum farà, una vegada més, “ una altra vegada ”, “ la diferència entre els que serveixen a Déu i els que no li serveixen ”, o més.

Segona part: l'estudi detallat de l'Apocalipsi

Apocalipsi 1: Pròleg – El Retorn de Crist –

el tema adventista

la presentacion

Versicle 1: “ Revelació de Jesucrist, que Déu li va donar per a mostrar als seus serfs esclaus les coses que havien de succeir ràpidament , i que ell va fer notòries, enviant el seu àngel, al seu serf Juan,... ”.

Juan, l'apòstol a qui Jesús va estimar, és el depositari d'aquesta divina Revelació que obté del Pare en el nom de Jesucrist. Juan, en hebreu “Yohan”, significa: Déu va donar; i també és el meu nom. No va dir Jesús: " Al qual té, se li donarà "? Aquest missatge és “ donat ” per “ Déu ” Padre, per tant amb contingut il·limitat. Perquè des de la seua resurrecció, Jesucrist ha représ els seus atributs divins, i és com a Pare celestial que pot, des del cel, actuar a favor dels seus servidors o més precisament dels seus “ esclaus ”. Com diu el refrany, "el que està advertit, està armat". Déu és d'aquesta opinió i ho demostra dirigint a les seues servidors revelacions sobre el futur. L'expressió “ el que ha de succeir prompte ” pot resultar sorprenent quan sabem que el missatge va ser donat l'any 94 d. C. i que ara estem en 2020-2021, el moment en què es va redactar aquest document. Però en descobrir els seus missatges, entendrem que aquest “ rampell » adquireix un significat literal, perquè els seus destinataris seran contemporanis del retorn gloriós de Jesucrist. Aquest tema estarà en la Revelació omnipresent, perquè la Revelació està dirigida als últims "Adventistes" seleccionats per Déu, per la fe demostrada en una prova final construïda sobre les dades d'Apocalipsis 9:1-12, que tracta el tema de la “ cinquena trompeta ”. En aquest capítol, els versicles 5 i 10 citen un període profètic de “ cinc mesos ” mal interpretat fins jo. En el meu estudi del tema, aquesta duració va determinar una nova data que suposadament anunciaria el retorn de Jesús per a 1994, el vertader any 2000 del vertader naixement de Crist. Aquesta prova de fe ha posat a prova, per última vegada, a l'adventismo oficial, que s'ha tornat tebi i formalista, i que es disposava a pactar amb aquells als qui Déu revela com els seus enemics en la seua Apocalipsi. Des de 2018 conec la data del vertader retorn de Jesucrist i no es basa en cap dada de les profecies de Daniel i de l'Apocalipsi, les duracions quantificades de la qual es van complir totes complint la seua funció de tamís en els temps assenyalats. El vertader retorn de Jesús es pot entendre des del relat del Gènesi, creient que els set dies de les nostres setmanes estan construïts a imatge dels 7.000 anys de tot el pla dissenyat per Déu, per a eliminar el pecat i els pecadors, i portar a la seua eternitat el seu estimats triats seleccionats durant els primers 6000

anys. Igual que les proporcions del santuari o tabernacle hebreu, el temps de 6000 anys es compon de tres terços de 2000 anys. L'inici de l'últim terç va estar marcat, el 3 d'abril de 30, per la mort expiatòria del nostre Salvador Jesucrist. Un calendari jueu confirma aquesta data. Per tant, el seu retorn està previst per a la primavera de 2030, 2.000 anys després. Sabent que el retorn de Crist està davant nosaltres, tan a prop, la paraula " prompte " » de les paraules de Jesús està perfectament justificat. Així, encara que va romandre conegut i llegit al llarg dels segles, el llibre de l'Apocalipsi va romandre tancat, congelat, segellat, fins al temps de la fi que concerneix la nostra generació.

Versicle 2: "... qui va donar testimoniatge de la paraula de Déu i del testimoniatge de Jesucrist, tot el que va veure ."

Juan atesta que va rebre la seua visió de Déu. Una visió que constitueix el testimoniatge de Jesucrist que Apocalipsi 19.10 defineix com " l'esperit de profecia ". El missatge es basa en imatges " vistes " i paraules escoltades. Juan va ser arrancat de les contingències terrestres per l'Esperit de Déu que li va revelar en imatges els grans temes de la història religiosa de l'era cristiana; acabarà amb el seu gloriós i formidable retorn per als seus enemics.

Versicle 3: " Benaurat el que llig i sent les paraules de la profecia, i guarda les coses en elles escrites! Perquè el moment està a prop ".

Tom per a mi la part que em correspon, la benaurança per a " el qual llig " les paraules de la profecia, perquè el Senyor dóna al verb llegir un sentit lògic precís. Ell dóna l'explicació en Isaïes 29:11-12: " Tota revelació us serà com a paraules d'un llibre segellat, que es dóna al que sap llegir, dient: Lee això! I qui respon: No puc, perquè està segellat; o com un llibre que se li dóna a un home que no sap llegir i li diu: Lee això! I qui respon: no sé llegir ". El versicle 13 que segueix revela la causa d'aquesta incapacitat: " Va dir el Senyor: Quan aquest poble s'acosta a mi, amb la seua boca i amb els seus llavis m'honren; però el seu cor està lluny de mi, i el temor que em té no és més que un precepte de la tradició humana ". El terme " segellat " o segellament descriu l'aspecte de l'Apocalipsi, il·legible per estar segellat. És, doncs, per a obrir-ho i desellarlo enterament que jo, un altre Juan del temps final, vaig ser cridat per Déu; això perquè tots els seus vertaders triats, " escolten i guarden " les veritats revelades en les paraules i imatges de la profecia. Aquests verbs signifiquen "comprendre i posar en pràctica". En aquest versicle, Déu adverteix als seus triats que rebran, d'un dels seus germans en Crist, " el que llig ", la llum que explica els misteris de la profecia perquè ells, al seu torn, s'alegren i posen en pràctica el seu ensenyament. en pràctica. Per tant, com en els temps de Jesús, seran necessàries la fe, la confiança i la humilitat. Mitjançant aquest mètode, Déu tamisa i elimina a les persones que són massa orgulloses per a ser ensenyades. Per això dic als triats: "Oblidar de l'home, aquest xicotet traductor i transmissor oficial, i miren al vertader Autor: el Déu Totpoderós Jesucrist".

Versicle 4: " Juan a les set esglésies que estan a Àsia: Gràcia a vosaltres i pau del qual és, i del qual era, i del qual ha de vindre, i dels set esperits que estan davant del seu tron, ..."

L'esment de " set Assemblees " és sospitosa, perquè l'Assemblea amb A majúscula és, una, perpètuament. " Set Assemblees " designa necessàriament, per tant, l'Assemblea unificada de Jesucrist en set eres marcades i successives. La cosa es confirmarà i ja sabem que Déu divideix

l'era cristiana en 7 temps particulars. La referència a Àsia és útil i justificada , ja que els noms presentats en el versicle 11 són els de ciutats que existeixen a Àsia Menor, en l'antiga Anatolia situada a l'oest de l'actual Turquia. L'Esperit confirma ja el límit d'Europa i el començament del continent asiàtic. Però la paraula Àsia, com la paraula Anatolia, amaga un missatge espiritual. Signifiquen: sol naixent en acadic i grec, i així suggereixen el campament de Déu visitat per Jesucrist, el “ sol naixent ”, en Lucas 1:78-79: “ Gràcies a les entranyes de la misericòrdia del nostre Déu, en per virtut de la qual el sol naixent ens ha visitat des de l'alt, per a donar llum als quals habiten en tenebres i en ombra de mort, per a encaminar els nostres passos per camí de pau. » Ell és també el “ sol de justícia ” de Mal.4:2: “ Però per a vosaltres que temeu el meu nom, eixirà el sol de justícia , i hi haurà curació sota les seues ales; eixireu i saltareu com a jònecs d'un estable ”. La fórmula de la salutació és coherent amb les cartes que s'intercanviaven els cristians en temps de Juan. No obstant això, Déu és designat amb una nova expressió, fins ara desconeguda: “ del qual és, del qual era i del qual ha de vindre ”. Aquesta expressió només reflexa, en l'idioma original grec i altres traduccions, el significat del nom hebreu de Déu: “YaHWÉH”. És el verb “to be” conjugat en tercera persona del singular en el temps imperfecte de l'hebreu. Aquest temps anomenat imperfecte expressa el complit que s'estén en el temps, perquè el temps present no existeix en la conjugació hebrea. “ I qui ve ”, confirma encara més el tema del retorn de Jesucrist, l'adventismo. Es confirma així l'obertura de la fe cristiana als pagans; per a ells Déu adapta el seu nom. Després apareix una altra novetat per a designar a l'Esperit Sant: “ els set Esperits que estan davant del seu tron ”. Aquesta cita apareixerà en Apocalipsi 5:6. El número 7 designa la santificació, en aquest cas, la de l'Esperit diví vessat en les seues criatures, per tant, “ davant el seu tron ”. En Apocalipsi 5:6, el “corder immolat ” està connectat a aquests símbols, la profecia confirma així l'omnipotència divina de Jesucrist. Els “ set esperits de Déu ” estan simbolitzats per “ el candeler de set braços ” del tabernacle hebreu que profetitza el pla de salvació de Déu. El seu programa va quedar així clarament delimitat. Des d'Adán, 4000 anys, i amb la seua mort Jesús expia els pecats dels triats el 3, 30 d'abril, esquinça així el vel del pecat i obri l'accés al cel als triats redimits durant els últims dos mil dels sis mil anys programats. per a la selecció dels triats escampats, fins a la fi del món, entre les nacions de tota la terra.

Versicle 5: “ ...i de Jesucrist, el testimoni fidel, el primogènit dels morts, i el Príncep dels reis de la terra. Al qual ens estima, que ens ha deslliurat dels nostres pecats amb la seua sang .

El nom “ Jesucrist ” està vinculat al ministeri terrenal que Déu va vindre a realitzar en la terra. Aquest versicle ens recorda les seues obres realitzades per a obtindre la salvació per gràcia que ofereix només als seus triats. En la seua perfecta fidelitat a Déu i als seus valors, Jesús va ser “ el testimoni fidel ” proposat com a model a imitar pels seus apòstols i deixebles de tots els temps, inclòs el nostre. La seua mort va ser profetitzada per la mort del primer animal sacrificat per a revestir la nuesa d'Adán i Eva després del seu pecat. Per tant, a través d'ell, va anar efectivament el “ primogènit dels morts ”. Però ell també, per la seua importància divina, només la seua mort va tindre l'eficàcia i el poder de condemnar al diable, al pecat i als pecadors. Ell continua sent el “ primogènit ” sobre tots els “primogènits” de la història religiosa. Va anar pensant en la seua mort, necessària per a redimir el pecat dels seus triats, que Déu va fer morir a tots els " primogènits " humans i animals de l'Egipte rebel, imatge del pecat, per a " alliberar " al seu poble hebreu de l'esclavitud, Ja és símbol i imatge del “ pecat ”. Com a “ primogènit ”, la primogenitura espiritual li pertany. En presentar com a “

príncep dels reis de la terra ", Jesús es converteix en servidor dels seus redimits. Els " reis de la terra " són aquells que entren en el seu regne redimits amb la seua sang; heretaran la terra renovada. És sorprenent descobrir el nivell d'humilitat, compassió, amicitat, germanor i amor dels éssers celestials que han romàs fidels als estàndards divins de la vida celestial. En la terra, Jesús va llavar els peus dels seus apòstols, confirmant al mateix temps que ell és " el Mestre i el Senyor ". En el cel serà eternament " el príncep " dels seus " reis ". Però els " reis " també seran servidors dels seus germans. A més, en donar el títol de " príncep ", Jesús es posa al nivell del diable, el seu adversari i competidor derrotat, al qual anomena " el príncep d'aquest món ". L'encarnació de Déu en Jesús va ser motivada pel cara a cara dels dos " prínceps "; la destinació del món i el de les seues criatures depén del poder del gran vencedor Jesús Miguel YaHWéH. Però Jesús deu la seua victòria només en part a la seua divinitat, perquè va lluitar contra el diable en igualtat de condicions, en un cos de carn idèntic al nostre, 4000 anys després de la lluita perduda pel primer Adán. El seu estat d'ànim i la seua determinació de vèncer només per a salvar als seus triats li van donar la victòria. Va obrir el camí als seus triats mostrant que un " corder " dòcil pot vèncer a " els llops " devoradors de carn i esperits, amb l'ajuda del Déu fidel i vertader.

Versicle 6: " I el que ens va fer un regne, sacerdots per a Déu el seu Pare, a ell siga la glòria i el poder pels segles dels segles! Amén! »

És Juan qui defineix el que constitueix l'Assemblea dels triats. En Jesucrist, l'antic Israel continua en les formes espirituals profetitzades en els ritus de l'antic pacte. En servir al " Rei de reis i Senyor de senyors ", els vertaders triats participen de la seua reialesa i, amb ell, es constitueixen en ciutadans del regne dels cels. També són " sacerdots " espirituals, perquè oficien en el temple del seu cos, en el qual serveixen a Déu, oferir en santedat per al seu servei. I a través de les seues oracions a Déu, transmeten els perfums oferits en l'altar de l'encens de l'antic temple de Jerusalem. La separació entre Jesús i el Pare és enganyosa, però correspon a la concepció que molts falsos cristians tenen del tema. Això arriba al punt de pretendre "honrar" al Fill a costa del Pare. Aquesta ha sigut la culpa, o el pecat, de la fe cristiana des del 7 de març de 321. Per a molts, el repòs sabàtic és una ordenança que només concerneix els jueus de l'antic pacte, la dispensació del Pare. Sent el Pare i Jesús una sola persona, patiran la ira de Jesús a qui pensaven honrar. En la seua naturalesa divina com a Pare, Jesús posseeix, i per l'eternitat, " la glòria i el poder, pels segles dels segles! Amén! » " Amén " que significa: és veritat! Realment!

El tema adventista

Versicle 7: " Heus ací, ell ve amb els núvols. I tot ull ho veurà, fins i tot els que ho van traspassar; i totes les tribus de la terra faran duel per ell. Sí. Amén! »

Precisament, quan torne, Jesús demostrarà la seua glòria i el seu poder. Segons Fets 1.11, tornarà " de la mateixa manera com va ascendir al cel ", però el seu retorn serà en una glòria celestial extrema que terroritzarà als seus enemics; " els que el van traspassar " en oposar al

seu projecte real. Perquè aquesta expressió només concerneix els éssers humans contemporanis de la seua vinguda. Quan els seus serfs són amenaçats de mort o executats, Jesús comparteix la seua destinació perquè s'identifica amb ells: " I el rei els respondrà: Us dic la veritat, totes les vegades que heu fet aquestes coses a un d'aquests més xicotets. germans meus, vosaltres els va fer per a mi. (Mateo 25:40)". Els jueus i els soldats romans que ho van crucificar no estan inclosos en aquest missatge. L'Esperit de Déu imputa aquesta acció a tots els humans que obstaculitzen la seua obra de salvació i frustren per a ells i per als altres la seua oferta de gràcia i salvació eterna. En citar " les tribus de la terra ", Jesús apunta als falsos cristians a través dels qui se suposa que les tribus d'Israel s'estendran al nou pacte. En descobrir al seu retorn que es disposaven a matar als seus vertaders triats, tindran justos motius per a lamentar, descobrir enemics del Déu que havia de salvar-los. Els detalls del programa dels últims dies es revelaran dispersos al llarg dels capítols del llibre Apocalipsi. Però puc dir que Apocalipsi 6.15-16 descriu l'escena amb aquestes paraules: " Els reis de la terra, els grans, els comandants militars, els rics, els poderosos, tots els esclaus i lliures, es van amagar en coves i roques de muntanya. I van dir a les muntanyes i a les penyes: Caieu sobre nosaltres, i amagueu-nos del rostre del qual està assegut en el tron, i de la ira del Corder; ".

Versicle 8: " Jo sóc l'alfa i l'omega, diu el Senyor Déu, el que és, el que era i el que ha de vindre, el Totpoderós. »

Qui així s'expressa és el dolç Jesús que va trobar la seua divina glòria en el cel, ell és " el Totpoderós ". Basta connectar aquest versicle amb els d'Apocalipsis 22.13-16 per a tindre prova: " Jo sóc l'alfa i l'omega, el primer i l'últim, el principi i la fi... /... Jo, Jesús, tinc Vaig enviar el meu àngel per a donar-vos testimoniatge d'aquestes coses a les esglésies. Jo sóc l'arrel i la llavor de David, la brillant estrella del matí ". Com en el versicle 4, Jesús es presenta sota els atributs del Déu creador, l'amic de Moisès, el nom hebreu del qual és "YaHWéH" segons Éxo.3.14. Però precis que el nom de Déu canvia segons siga ell qui es nomena a si mateix o si els homes el nomenen: "Jo sóc" es converteix en "Ell és" en la forma "YaHWéH".

Nota agregada en 2022: L'expressió " alfa i omega " resumeix tota la revelació oferida per Déu en la seua Bíblia, des de Gènesi 1 fins a Apocalipsi 22. No obstant això des de 2018, el significat profètic de "sis mil" anys donat als sis dies de la setmana va ser confirmada sense qüestionar el seu valor com sis dies reals, durant els quals Déu va crear la terra i la vida que havia de sustentar. Però, conservant el seu significat profètic, aquests sis dies o "6000" anys van permetre definir per a la primavera de 2030 el retorn victoriós final de Jesucrist i l'arrebament dels seus sants fidels. A través de l'expressió " alfa i omega ", Jesús dóna als seus Santos dels Últims Dies una clau que els permetrà descobrir el temps real de la seua segona vinguda. Però vam haver d'esperar fins a la primavera de 2018 per a entendre com utilitzar aquests 6.000 anys, i el 28 de gener de 2022, per a associar-los amb aquestes expressions: " alfa i omega ", " el principi i la fi ".

Versicle 9: " Jo Juan, el vostre germà, que comparteix amb vosaltres la tribulació i el regne i la perseverança en Jesús, era a l'illa anomenada Patmos, a causa de la paraula de Déu i del testimoniatge de Jesús. »

Per a un vertader esclau de Jesucrist, aquestes tres coses estan connectades: la porció de la tribulació, la porció del regne i la porció de perseverança en Jesús. Juan dóna testimoniatge del

context on va rebre la seua visió divina. En trobar-ho aparentment indestructible, els romans finalment ho van aïllar, en l'exili a l'illa de Patmos, per a limitar el seu testimoni als homes. Al llarg de la seua vida, mai va deixar d'atestar de la paraula de Déu per a glorificar a Jesucrist. Però també podem comprendre que Juan va ser portat a Patmos per a rebre, en tranquil·litat, el testimoni de Jesús que constitueix la Revelació, que allí va rebre de Déu.

Notem de pas que els dos autors de les dues profecies, Daniel i Apocalipsis, van anar miraculosament protegits per Déu; Daniel se salva de les dents dels lleons i Juan és alliberat il·lès d'una tinaja plena d'oli bullint. La seua experiència ens ensenya una lliçó: Déu fa la diferència entre els seus servidors protegint de manera poderosa i sobrenatural als qui més ho glorifiquen i presenten l'aspecte d'un model que ell particularment desitja encoratjar. El ministeri profètic és així designat en 1Cor.12.31 com el " camí més excel·lent ". Però hi ha profetes i profetes. No tots els profetes són cridats a rebre visions o profecies de Déu. Però tots els triats són exhortats a profetitzar, és a dir, a donar testimoni de les veritats del Senyor als seus proïmes per a conduir-los a la salvació.

La visió de Juan dels temps adventistes

Versicle 10: " Jo estava en l'Esperit en el dia del Senyor, i vaig sentir darrere de mi una gran veu, com a so de trompeta " .

L'expressió " dia del Senyor " afavorirà interpretacions tràgiques. En la seua traducció de la Bíblia, JN Darby, no dubte a traduir-la per la paraula "diumenge", que Déu considera com la " marca " fulminant de " la bèstia " conduïda pel diable en Apocalipsi 13.16; això s'oposa directament al seu " segell " real, el seu seté dia de descans santificat. Etimològicament, la paraula "diumenge" significa "dia del Senyor", però el problema ve que dedica el primer dia de la setmana al descans, que Déu mai ha ordenat, tenint per part seua, de manera perpètua, santificat per aquest ús en el seté dia. Llavors, què significa realment " el dia del Senyor " citat en aquest versicle? Però la resposta ja s'ha donat en el versicle 7, dient: " Heus ací, ell ve amb els núvols". » Ací està el " dia del Senyor " apuntat per Déu: " Heus ací, jo us envie el profeta Elías, abans que vinga el dia de YaHWÉH, dia gran i terrible . (Malament.3:5)"; el que va crear l'adventismo i les seues tres "expectatives" del retorn de Jesús, ja complides amb totes les conseqüències bones i dolentes que van portar aquestes tres proves, en 1843, 1844 i 1994. Així, vivint en el 94, Juan és transportat per l'Esperit al començament mateix del seté mil·lenni, on Jesús torna en la seua divina glòria. Llavors, què té " darrere " d'ell? Tot el passat històric de l'era cristiana; des de la mort de Jesús, 2000 anys de religió cristiana; 2000 anys durant els quals Jesús va estar entre els seus triats, ajudant-los, en l'Esperit Sant, a véncer el mal com ell mateix havia vençut al diable, al pecat i a la mort. " La forta veu " que s'escolta " darrere " d'ell és la de Jesús que intervé com " una trompeta ", per a advertir als seus triats i revelar-los la naturalesa dels diabòlics paranys religiosos que trobaran en les seues vides en els "set temps". Eres que el següent vers nomenarà.

Versicle 11: “ El qual va dir: El que veus, escriu-ho en un llibre i envia'l a les set esglésies, a Efes, a Esmirna, a Pèrgam, a Tiatira, a Sardis, a Filadèlfia i a Laodicea. ”.

La forma aparent del text semblava presentar com a destinataris, literalment, les ciutats nomenades d'Àsia en l'època de Juan; cadascun té el seu propi missatge. Però això va ser només una aparença enganyosa destinada a emmascarar el vertader significat que Jesús dona als seus missatges. Al llarg de la Bíblia, els noms propis atribuïts als homes tenen un significat ocult en la seua arrel, provinent de l'hebreu, el calfament o el grec. Aquest principi també s'aplica als noms grecs d'aquestes set ciutats. Cada nom revela el caràcter de l'època que representa. I l'ordre en què es presenten aquests noms correspon a l'ordre d'avanç en el temps programat per Déu. Veurem en l'estudi d'Apocalipsi 2 i 3 on es respecta i confirma l'ordre d'aquests noms, el significat d'aquests set noms, però els del primer i de l'últim, " Efes i Laodicea ", els revelen només a ells, l'ús que l'Esperit fa d'ells. Significant, respectivament, "llançar" i "poble jutjat", trobem " l'alfa i l'omega, el principi i la fi " de l'era de la gràcia cristiana. No és d'estranyar que Jesús es presentara en el versicle 8, sota aquesta definició: “ Jo sóc l'alfa i l'omega ”. Ell registra així la seua presència amb els seus fidels esclaus, al llarg de tota l'era cristiana.

Versicle 12: “ Em vaig tornar per a saber quina veu em parlava. I quan em vaig tornar, vaig veure set candelers d'or ,

L'acció de “ donar la volta ” porta a Juan a mirar tota l'era cristiana des que ell mateix va ser transportat al moment del retorn de Jesús en glòria. Després de la precisió “ darrere ”, tenim ací “ em vaig donar la volta ”, i novament, “ i, després d'haver-me donat la volta ”; L'Esperit insisteix fortament en aquesta mirada cap al passat, perquè la seguim en la seua lògica. I què veu llavors Jean? “ Set candelers d'or ”. Ací novament la cosa és sospitosa com les “ set Assemblees ”. Perquè el model “ candelers ” es trobava en el tabernacle hebreu i tenia set braços que ja simbolitzaven, junts, la santificació de l'Esperit de Déu i la seua llum. Aquesta observació significa que, igual que els “ set Assemblees ”, els “ set candelers ” simbolitzen la santificació de la llum de Déu, però en set moments marcats durant tota l'era cristiana. El candelers representa als triats d'una era , rep l'oli de l'Esperit de Déu del qual depèn per a il·luminar als triats amb la seua llum.

Anunci d'una gran calamitat

Versicle 13: “ I enmig dels set candelers , un semblant a un fill d'home, vestit amb un mantell llarg, i amb un cinto d'or sobre el seu pit. »

Ací comença la descripció simbòlica del Senyor Jesucrist. Aquesta escena il·lustra les promeses de Jesús: Lucas 17.21: “ Ningú dirà: Ell és ací, o: Ell és allí. Perquè heus ací, el regne de Déu està entre vosaltres . » ; Mateo 28:20: “ I ensenya'ls a guardar tot el que t'he manat. I heus ací, joestic amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món. ”. Aquesta visió és molt similar

a la de Daniel 10 on el versicle 1 la presenta com l'anunci d'una " gran calamitat " per al seu poble jueu. La de l'Apocalipsi 1, per tant, anuncia també una " gran calamitat ", però aquesta vegada per a l'Assemblea cristiana. La comparació de les dues visions és molt edificant, perquè els detalls s'adaptin a cadascun dels dos contextos històrics molt diferents. Les descripcions simbòliques que es presentaran es refereixen a Jesucrist en el context del seu gloriós retorn final. Les dues " calamitats " tenen en comú que ocorren al final de les dues aliances establides successivament per Déu. Comparem ara les dues visions: "... un fill de l'home " en aquest versicle era " un home " en Daniel, perquè Déu encara no s'havia encarnat en Jesús. Per contra, en " fill de l'home ", trobem al " fill de l'home " al qual Jesús nomena constantment quan parla d'ell en els Evangelis. Si Déu va insistir tant en aquesta expressió és perquè legitima la seua capacitat de salvar als homes. Ell és ací " vestit amb un mantell llarg ", " vestit de lli " en Daniel. La clau del significat d'aquesta llarga túnica es dona en Apocalipsi 7.13-14. Ho porten els que moren com a màrtirs de la vertadera fe: " I un dels ancians va respondre i em va dir: Els que estan vestits de vestidures blanques, qui són i d'on vénen? Li vaig dir: El meu senyor, vosté el sap. I em va dir: Aquests són els que vénen de la gran tribulació; van llavar les seues vestidures i les van emblanquir en la sang del corder. ". Jesús porta " un cinturó d'or en el pit " o, en el cor, però " en els lloms ", símbols de força, en Daniel. I el " cinto d'or " simbolitza la veritat segons Efesis 6.14: " Estigueu, doncs, fermes: cenyiu-vos la veritat sobre els vostres lloms ; posar la cuirassa de justícia ; ". Com Jesús, la veritat només és honrada pels qui l'estimen.

Versicle 14: " El seu cap i el seu cabell eren blancs com a llana blanca, com la neu; els seus ulls eren com anomena de foc; »

El blanc, símbol de la perfecta puresa, caracteritza al Déu Jesucrist que, en conseqüència, té horror al pecat. No obstant això, l'anunci d'una " gran calamitat " només pot tindre com a objectiu castigar als pecadors. Aquesta causa concerneix totes dues calamitats, per això trobem, ací i en Daniel, a Déu, el gran Jutge, els " ulls del qual són com anomenes de foc ". La seua mirada consumeix el pecat o al pecador, però el triat de Jesús tria renunciar al pecat, a diferència del fals jueu i del fals cristià rebel als qui el judici de Jesucrist acabarà per consumir. I el context final d'aquesta " calamitat " designa als seus enemics històrics, tots identificats en els capítols d'aquest llibre, i en el de Daniel. Apo.13 ens els presenta sota l'aspecte de dues " bèsties " identificades pels seus noms " mar i terra " que designa la fe catòlica i la fe protestant provinent d'ella, com els seus noms suggereixen segons Gén.1:9-10. . Al seu retorn, les dues bèsties aliades es tornen una, unides per a lluitar contra el seu dissabte i els seus fidels. Els seus enemics estaran terroritzats, segons Apocalipsis 6.16, i no resistiran.

Versicle 15: " Els seus peus eren com a bronze ardent, com si cremara en un forn; i la seua veu era com el baluern de moltes aigües. »

Els peus de Jesús són tan purs com la resta del seu cos, però en aquesta imatge es contaminen en trepitjar la sang dels pecadors rebels. Com en Dan.2.32, el " bronze ", un aliatge de metall impur, simbolitza el pecat. En Apocalipsi 10:2 llegim: " Tenia un xicotet llibre obert a la mà. Va posar el seu peu dret sobre la mar , i el seu peu esquerre sobre la terra ; ". Apocalipsi 14.17 al 20 li dona a aquesta acció el nom de " verema "; un tema desenvolupat en Isaïes 63. Les " moltes aigües " simbolitzen, en Apocalipsis 17.15, " pobles, multituds, nacions i llengües " que fan una aliança amb " la ramera Babilònia la Gran "; Nom que designa a

l'església catòlica romana papal. Aquesta aliança d'últim moment els unirà per a oposar al dissabte santificat per Déu. Arribaran fins i tot a decidir matar als seus fidels observadors. Per tant, entenem els símbols de la seua justa ira. En la visió, Jesús mostra als seus triats que la seua única " veu " divina i personal és més poderosa que la de tots els pobles de la Terra junts.

Versicle 16: " Tenia a la seua mà dreta set estrelles. De la seua boca eixia una espasa aguda de dos talls; i el seu rostre era com el sol quan brilla amb la seua força. »

El símbol de les " set estrelles " sostingudes " a la seua mà dreta " recorda el seu domini permanent, únic que podia donar la benedicció de Déu; tan freqüent i massivament reclamada erròniament pels seus enemics infidels. L'estrela és el símbol del missatger religiós ja que igual que l'estrela de Gén.1.15, la seua funció és " il·luminar la terra ", en el seu cas, de la justícia divina. El dia del seu retorn, Jesús ressuscitarà (ressuscitarà o ressuscitarà després d'una anihilació total momentània anomenada mort) als seus triats de totes les èpoques simbolitzades pels noms de les set Assemblees . En aquest gloriós context, per a ell i els seus fidels triats, es presenta com a " Paraula de Déu ", el símbol de la qual " d'una espasa aguda de dos talls " se cita en Heb.4.12. Aquesta és l'hora en què aquesta espasa donarà vida i mort, segons la fe mostrada en aquesta paraula divina escrita en la Bíblia que Apocalipsi 11:3 simbolitza com " els dos testimonis " de Déu. En els éssers humans només l'aparença del rostre els identifica i permet diferenciar-los; és per tant l'element d'identificació per excel·lència. En aquesta visió, Déu també adapta el seu rostre al context objectiu. En Daniel, en la visió, Déu simbolitza el seu rostre amb el " llampec ", símbol típic del déu grec Zeus, perquè l'enemic de la profecia serà el poble grec selèucida del rei Antíoc IV, qui va complir la profecia en – 168 En la visió de l'Apocalipsi, el rostre de Jesús pren també l'aparença del seu enemic, que aquesta vegada és " el sol quan brilla amb la seua força ". És cert que aquest últim intent, d'erradicar de la terra qualsevol observança del sant i diví dissabte, constitueix l'apogeu de la lluita rebel en favor del respecte del "dia del sol invicte" establert el 7 de març de 321 per l'emperador. Constantino 1r . Aquest camp rebel trobarà davant sí " el sol de la justícia divina " en tot el seu poder diví, i això, el primer dia de la primavera de 2030.

Versicle 17: " Quan ho vaig veure, vaig caure als seus peus com a mort. Va posar la seua mà dreta sobre mi, dient: No temes! »

En reaccionar d'aquesta manera, Juan no fa més que anticipar la destinació dels qui s'enfrontaran a ell en el moment del seu retorn. Daniel va tindre el mateix comportament, i en tots dos casos, Jesús tranquil·litza i enforteix al seu fidel serf, el seu esclau. " La seua destra " confirma la seua benedicció i en la seua fidelitat, a diferència dels rebels de l'altre bàndol, el triat no té per què témer a Déu que ve a salvar-lo per amor. L'expressió " no temeu " confirma el context final caracteritzat des de 1843 per aquest missatge adventista del primer àngel d'Apocalipsi 14:7: " Va dir en alta veu: Temeu a Déu, i doneu-li glòria en l'hora del seu judici. ha arribat; i inclineu-vos davant el qual va fer els cels i la terra, la mar i els brolladors de les aigües. » ; és a dir, el Déu creador.

Versicle 18: " Jo sóc el primer i l'últim, i el que viu. Estava mort; i heus ací, viu pels segles dels segles. Tinc les claus de la mort i de l'infern. »

En efecte, és Jesús, el vencedor del diable, del pecat i de la mort, qui s'expressa en aquests termes. Les seues paraules " els primers i els últims " confirmen el missatge del principi i de la fi dels temps abastat per la profecia, però al mateix temps, Jesús confirma la seua divinitat vivificant des de la primera fins a l'última de les seues criatures humanes. Aquell que " té les claus de la mort " té el poder de decidir qui ha de viure i qui ha de morir. L'hora del seu retorn és quan els seus sants seran ressuscitats en la " primera resurrecció " reservada per als " morts benaurats en Crist " segons Apocalipsis 20:6. Evacuem tots els mites de les tradicions del fals cristianisme d'herència grega i romana, i compreguem que " la tomba dels morts " és simplement el sòl de la terra que recollia als morts transformats en pols, com està escrit en Gén. .3.19: " Amb la suor del teu front menjaràs el pa, fins que tornes a la terra d'on vas ser pres; perquè pols eres, i a la pols tornaràs. ". Aquestes restes mai més seran de cap utilitat, perquè el seu Creador els ressuscitarà amb tota la seua personalitat gravada en la seua divina memòria, en un cos celeste incorruptible (1Cor.15.42) idèntic al dels àngels que romanen en fidelitat a Déu: " Perquè en la resurrecció els homes no es casaran ni es casaran, sinó que seran com els àngels de Déu en el cel. Mateo 22.30".

Es confirma el missatge profètic sobre el futur

Versicle 19: " Escriu, doncs, les coses que has vist, les que són i les que succeiran després d'elles " .

En aquesta definició, Jesús confirma la cobertura profètica del temps global de l'era cristiana que acabarà amb el seu retorn en glòria. El temps apostòlic es refereix a l'expressió " el que heu vist " i així Déu designa a Juan com a autèntic testimoni ocular del ministeri apostòlic. Va ser testimoni del " primer amor " del Triat citat en Apocalipsi 2:4. "... els que són " es refereix al final d'aquest temps apostòlic en el qual Juan roman viu i actiu. "... i els que vindran després d'ells " designa els esdeveniments religiosos que tindran lloc fins al temps del retorn de Jesucrist, i més enllà, fins al final del seté mil·lenni.

Versicle 20: " el misteri de les set estreles que vist a la meua mà dreta, i dels set candelers d'or. Les set estreles són els àngels de les set Iglesias, i els set candelers són les set Iglesias. " .

" Els àngels de les set Assemblees " són els triats de totes aquestes set eres. Perquè la paraula " àngel ", del grec "aggelos", significa missatger, i designa als àngels celestes només si la paraula "celestes" ho aclareix. Així mateix, ací es reuneixen els " set candelers " i les " set Assemblees " sospitoses en el meu comentari. L'Esperit confirma, doncs, la meua interpretació: els " set candelers " representen la santificació de la llum de Déu en les set eres designades amb els noms de les " set Assemblees " .

Apocalipsi 2: L'Assemblea de Crist

des del seu llançament fins a 1843

En el tema de les cartes , trobem en Apocalipsis 2, quatre missatges que apunten al temps comprés entre 94 i 1843, i en Apocalipsi 3, tres missatges que cobreixen el temps de 1843-44 a 2030. Notem amb interès aquesta precisió reveladora sobre els noms de la primera i última lletra : “ Efes i Laodicea ” que signifiquen, respectivament: poble llancívol i jutjat; el principi i la fi de l'era de la gràcia cristiana. En Apocalipsi 2, al final del capítol, l'Esperit evoca el començament del “tema adventista del retorn de Crist” que apunta a la data 1828 preestablida en Dan.12.11. A més, en la successió de temps, el començament del capítol 3 d'Apocalipsi pot vincular legítimament a la data de 1843 que va marcar el començament de la prova de fe adventista. Un missatge adaptat ve a sancionar la provada fe protestant: “ Esteu morts ”.

Aquestes explicacions van ser necessàries per a confirmar la connexió dels missatges amb les dates establides en Daniel. Però la visió de l'Apocalipsi porta revelacions sobre el començament de l'era cristiana que Daniel no va desenvolupar. Les cartes o missatges que Jesús dirigeix als seus servidors al llarg de la nostra era dissipen la incomprensió religiosa d'il·lusions falses i enganyoses que preocupen multituds de creients cristians. Allí trobem al vertader Jesús amb les seues legítimes exigències i els seus retrets sempre justificats. Les quatre lletres de la Rev.2 apunten, successivament, a quatre eres situades entre 94 i 1843.

1r període : Efes

En el 94, l'últim testimoni del llançament de l'Assemblea de Crist

Versículo 1: “ Escribe a l'àngel de la congregació d'Efes : Això diu el que té les set estrelles a la seua mà dreta, el que camina entre els set candelers d'or: ”

Amb el nom d'Efes , de la primera traducció del grec "Ephesus" que significa llançar, Déu parla als seus serfs des del moment del llançament de l'Assemblea de Crist, en l'època de l'emperador romà Domiciano (81-96). L'Esperit, per tant, apunta al moment en què Juan rep de Déu la revelació que ens descriu. Ell és l'últim apòstol que va romandre miraculosament viu i només representa l'últim testimoni ocular del llançament de l'Assemblea de Jesucrist. Déu recorda el seu poder diví; és només ell qui “ té a la seua mà dreta ”, símbol de la seua benedicció, la vida dels seus triats, les “ estrelles ”, les obres de les quals jutja, fruits de la seua fe. Segons el cas, beneeix o maleeix. Déu " camina ", comprén que avança en el temps del seu projecte acompanyant, generació rere generació, la vida dels seus triats i els esdeveniments del món que organitza o combat: " i ensenya'ls a observar tot el que t'he prescrit". A vosté. I heus ací, jo estic amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món. Mateo 28:20.” Fins a la fi del món, els seus triats hauran de realitzar les obres que ell ha preparat per endavant per a ells: “ Perquè som faicó seua, creats en Crist Jesús per a bones obres, les quals Déu va preparar per endavant, perquè puguem practicar-los. Efesis 2.10.” I hauran d'adaptar a les condicions particulars que es requereixen en cadascuna de les set eres. Perquè la lliçó donada a “ Efes ” és vàlida per a les set eres; les “ set estrelles que té a la seua mà dreta ” les pot deixar caure i caure a terra, les que concerneixen els cristians rebels. Recordeu la idea que un “ candelero ” només serveix quan dóna llum, i per a donar llum cal omplir-lo d'oli, símbol de l'Esperit diví.

Versicle 2: “ Conec les teues obres, el teu treball i la teua perseverança. Sé que no suportes als dolents; que has provat als que es diuen apòstols i als quals no ho són, i que has mentiders oposats; »

Atenció ! Els temps de conjugació verbal són extremadament importants, ja que determinen el temps objectiu de l'era apostòlica. En aquest versicle els verbs conjugats en present es refereixen a l'any 94 mentre que els en passat es relacionen amb l'època de les persecucions infligides per l'emperador romà Neró, entre l'any 65 i 68.

En 94, els cristians estimen la veritat que encara està intacta i sense deformar, i odien als pagans " dolents " i, entre ells, en particular, als romans dominants de l'època. Hi ha una raó per a això, i és que l'apòstol Joan encara està viu, igual que molts altres testimonis antics de la

veritat ensenyada per Jesucrist. Els " mentiders " són així fàcilment desemascarats. Perquè en cada època, la zitzània inconversa intenta mesclar amb el blat, perquè el temor de Déu encara és gran i el missatge de salvació és seductor i atractiu. Introdueixen idees falses en la doctrina. Però en la prova de l'amor a la veritat, fracassen i són desemascarats pels triats veritablement il·luminats. Així mateix, respecte al passat de l'era apostòlica, " heu provat ", l'Esperit recorda com la prova de la mort va derrocar les màscares enganyoses dels falsos cristians, els vertaders " mentiders " als quals es refereix aquest versicle, entre el 65 i el 68, quan Neró Entregó als Triats de Crist a les feres en el seu Coliseu, per a oferir un espectacle sagnant als habitants de Roma. Però assenyallem que Jesús evoca aquest zel d'una època passada.

Versicle 3: " que tingueu paciència, que heu patit per causa del meu nom, i no us heu cansat". »

Una vegada més, para atenció als temps de les conjugacions verbals!

Si encara es conserva el testimoniatge de la perseverança, el del sofriment ja no. I Déu està obligat a recordar l'acceptació del sofriment que va ser manifestada i sublimemente honrada uns 30 anys abans, entre el 65 i el 68, quan el sanguinari romà Neró va entregar als cristians a la mort, oferida com a espectacle, al seu poble pervers i corrupte. Només en aquesta època el camp dels Triats " va patir " en el seu " nom " i no es " va cansar ".

Versicle 4: " Però el que tinc contra tu és que has abandonat el teu primer amor. »

L'amenaça suggerida es torna més clara i confirmada. En aquella època els cristians eren fidels, però el zel demostrat baix Neró s'havia afeblit o ja no existia; el que Jesús crida " perdre el primer amor ", suggerint així, per a l'època 94, l'existència d'un segon amor, molt inferior al primer.

Versicle 5: " Recorda't, doncs, d'on has caigut, i penedeix-te, i fes les teues obres passades; si no, vindré a tu i llevaré el teu candeler del seu lloc, llevat que et penedisques. »

El mer respecte o el simple reconeixement de la veritat no porta la salvació. Déu exigeix més d'aquells als qui salva per a convertir-los en els seus companys eternals. La fe en la vida eterna implica la devaluació de la primera vida. El missatge de Jesús roman perpètuament el mateix segons Mateo 16.24 al 26: " Llavors Jesús va dir als seus deixebles: Si algun vol vindre darrere de mi, negar a si mateix, carregue amb la seua creu, i segueix-me. Perquè el que vol salvar la seua vida, la perdrà; però el que perda la seua vida per mi, la trobarà. I de què li serveix a l'home guanyar tothom si perd la seua ànima? O què donaria un home a canvi de la seua ànima? » L'amenaça de llevar el seu Esperit, simbolitzat per el " candeler ", mostra que, per a Déu, la verdadera fe està lluny de ser una simple etiqueta pegada a l'ànima. En el període efesi, el candeler simbòlic de l'Esperit de Déu estava a Orient, a Jerusalem on va nàixer la fe cristiana i a les esglésies creades per Pablo a Grècia i l'actual Turquia. El centre religiós ràpid es traslladarà a Occident i principalment a Roma a Itàlia.

Versicle 6: " Tanmateix, teniu això: que odieu les obres dels nicolaítas, obres que jo també avorrisc. »

En aquesta carta, els romans són nomenats simbòlicament, en honor a " els malvats ": " els nicolaïtas ", que significa, poble victoriós o poble de la Victòria, els dominadors de l'època. En grec, el terme "Nike" és el nom de la victòria personificada. Quins són llavors " les obres dels nicolaïtas " odiades per Déu i els seus triats? Paganisme i sincretisme religiós. Honren a nombroses deïtats paganes, les més importants de les quals tenen un dia de la setmana dedicat a elles. El nostre calendari actual, que assigna als set dies de la setmana els noms de les set estrelles, planetes o l'estrela, del nostre sistema solar, és herència directa de la religió romana. I el culte del primer dia dedicat al "sol invicte" donarà amb el temps, a partir de l'any 321, una raó particular al Déu creador per a odiar les "obres" religioses dels romans.

Versicle 7: " El que té oïda, senta el que l'Esperit diu a les esglésies: Al qual vencera, li donaré a menjar de l'arbre de la vida, que està en el paradís de Déu. »

Dos missatges en aquest versicle evoquen el temps terrenal de la victòria, " el que venç ", i el temps celestial del seu recompensa.

Aquesta fórmula és l'últim missatge que Jesús dirigeix als seus servidors en una de les set eres a les quals es refereix la profecia. L'Esperit l'adapta a les condicions particulars de cada època. La d'Efes marca l'inici del temps abastat per la profecia, per la qual cosa Déu li presenta la salvació eterna en la forma de l'inici de la història terrenal. Allí s'evocava la imatge de Jesús sota la de l'arbre de la vida del jardí terrenal que Déu havia creat per a col·locar allí a l'home innocent i pur. Apo.22 profetitza aquesta restauració d'un Edén renovat per a la felicitat dels triats victoriosos en la nova terra. La fórmula presentada cada vegada es refereix a un aspecte de la vida eterna oferida per Jesucrist només als seus triats.

2do període : Esmirna

Entre 303 i 313, l'última persecució "imperial" romana

Versicle 8: " Escriu a l'àngel de la congregació a Esmirna : Aquestes són les paraules del primer i de l'últim, el que va estar mort i ha tornat a viure: "

Amb el nom " Esmirna " de la segona lletra, traduïda de la paraula grega "smurna" que significa " mirra ", Déu assenyala l'època de la terrible persecució liderada per l'emperador romà Diocleciano. La " mirra " és un perfum amb el qual van embalsamar els peus de Jesús poc abans de la seua mort i que els mags d'Orient li van portar com a ofrena en el moment del seu naixement. Jesús troba en aquesta prova el zel de la fe real que ja no va trobar en el 94. Els qui accepten morir en el seu nom han de saber que Jesús ha vençut a la mort, i que, una vegada viu, podrà ressuscitar-los com ho va fer. . 'ho va fer per si mateix. La profecia està dirigida únicament als cristians dels qui Jesús mateix és el " primer " representant. En assimilar la seua persona a la vida dels seus servidors, estarà representat també per " l'últim " cristià.

Versicle 9: " Conec la vostra tribulació i la vostra pobresa (encara que sou rics), i la calúmnia dels quals es diuen jueus i no ho són, sinó que són sinagoga de Satanàs. »

Perseguits pels romans, els cristians van ser privats de les seues propietats i, en la majoria dels casos, executats. Però aquesta pobresa material i carnal els fa espiritualment rics en els criteris de la fe en el judici de Déu. D'altra banda, no oculta el seu judici i revela, en termes molt clars, el valor que dóna a la religió jueva, que va rebutjar la norma divina de la salvació, al no reconèixer a Jesucrist, com el Messies profetitzat per les Sagrades Escripures. Abandonats per Déu, els jueus són presos pel diable i els seus dimonis i es converteixen per a Déu i els seus vertaders triats en “ una sinagoga de Satanàs ”.

Versicle 10: “ No temeu el que patireu. Heus ací, el diable tirarà a alguns de vosaltres en la presó, perquè sigueu provats, i tindreu aflicció per deu dies. Sigueu fidels fins a la mort, i jo us donaré la corona de la vida. »

En aquest versicle, el diable és anomenat Diocleciano, aquest cruel emperador romà i els seus “tetrarcas” associats tenien un odi feroç contra els cristians als qui volien exterminar. La persecució o “ tribulació ” anunciada va continuar durant “ deu dies ” o “deu anys” en realitat entre el 303 i el 313. A alguns d'ells que van ser “ fidels fins a la mort ” com a màrtirs altament benaurats, Jesús els donarà “ la corona de la vida ” ; la vida eterna com a senyal de la seua victòria.

Versicle 11: “ El que té oïda, senta el que l'Esperit diu a les esglésies: El que vencera no patirà la mort segona. »

El tema del missatge de fi de període és: la mort. Aquesta vegada, l'Esperit evoca la salvació recordant-nos que els qui no accepten la primera mort del martiri per Déu hauran de patir, sense poder escapar, “ la mort segona ” del “llac de foc ” del judici final. . Una “ mort segona ” que no tocarà als triats perquè hauran entrat per sempre en la vida eterna.

3er període : Pèrgam

En 538, l'establiment del règim papal a Roma.

Versicle 12: “ Escriu a l'àngel de la congregació a Pèrgam : Això diu el que té l'espasa aguda de dos talls: ”

Amb el nom de Pèrgam , Déu evoca el temps de l'adulteri espiritual . En el nom Pèrgam , dues arrels gregues, “pérao i daines”, es tradueixen com “transgredir el matrimoni”. És l'hora fatídica del començament de les desgràcies que colpejaran als pobles cristians fins a la fi del món. En apuntar a la data 313, l'època anterior suggeria l'accés al poder i al regnat pagà de l'emperador Constantí I , fill del tetrarca Constancio Clor, i vencedor contra Majencio. Per decret imperial del 7 de març de 321, va abandonar el descans setmanal del sant dissabte del seté dia diví, el nostre actual dissabte, preferint el primer dia dedicat, en aquella època, al culte pagà del déu solar, el “Sol”. Invictus”, el Sol Invicte. En obeir-ho, els cristians cometien “adulteri espiritual”, que a partir del 538 seria la norma oficial del papat romà vinculat al període de Pèrgam . Els cristians infidels segueixen a Vigilio, el nou líder religiós establert per l'emperador Justinià I. Aquest intrigant va aprofitar la seua relació amb Teodora, la prostituta casada per l'emperador, per a obtindre aquest lloc papal ampliat pel seu nou poder religiós

universal, és a dir, catòlic. Així, sota el nom de Pèrgam, Déu denuncia la pràctica del "diumenge", nou nom i causa d'adulteri espiritual, sota el qual l'antic "dia del sol" heretat de Constantino continua sent honorat per una església cristiana romana. Diu ser Jesucrist i ho reivindica, pel títol del seu cap papal, "vicari del Fill de Déu" (Reemplaçament o substitut del Fill de Déu), en llatí "VICARIVS FILII DEI", el nombre de lletres que és " 666 "; un número consistent amb el qual Apocalipsi 13.18 atribueix a l'element religiós de " la bèstia ". L'era anomenada Pèrgam comença, per tant, amb el regnat papal intolerant i usurpador que lleva a Jesucrist, Déu Todopoderós encarnat, el seu títol de Cap de l'Assemblea, segons Dan.8.11; Ef.5.23: " Perquè el marit és cap de la dona, així com Crist és cap de l'església, la qual és el seu cos, i de la qual ell és el Salvador. » Però véu amb compte! Aquesta acció està inspirada per Déu mateix. En realitat, va ser ell qui va retirar i va entregar al règim papal la fe cristiana que s'havia tornat oficialment infidel. La insolència d'aquest règim, denunciada en Dan 8,23, arriba fins i tot a fer-li prendre la iniciativa de " canviar els temps i la llei " establits per Déu, en persona, segons Dan 7,25. I a més, desoïnt el seu advertiment de no cridar espiritualment "pare" a cap ésser humà, es fa adorar amb el títol de "Pare Santíssim", elevar així per damunt del Déu creador, legislador, i un dia li resultarà profitós: " I a ningú digueu pare el vostre en la terra; perquè un és el vostre Pare, el que està en els cels. (Mateo 23:9)". Aquest rei humà té successors a través dels qui el règim i els seus excessos continuaran fins al dia del judici programat pel més gran, el més fort i el més just, el vertader "Santíssim Pare Celestial".

Per tant, l'emperador Justinià I va establir aquest règim religiós que Déu va considerar "adulteri" cap a ell. Per tant, la importància de l'ultratge ha de quedar marcada i gravada en la història. Constatem en 535 i 536, durant el seu regnat, dues gegantesques erupcions volcàniques que enfosquiran l'atmosfera i provocaran en 541 una mortal epidèmia de pesta que no desapareixerà fins a 767, amb un pic d'atac màxim, en 592. La maledicció divina podria no prendre una forma més terrible, i els detalls sobre aquest tema es proporcionaran en el versicle que segueix.

Versicle 13: " Sé on moreu, sé que allí està el tron de Satanàs. Us recordeu del meu nom i no vau negar la meua fe, ni tan sols en els dies d'Antipas, el meu testimoni fidel, que va ser executat entre vosaltres, on Satanàs té el seu estatge. »

La profecia emfatitza el " tron " i el lloc de la seua ubicació a causa de la seua fama i els honors que els pecadors encara li rendeixen hui. És de nou "Roma" la que reprén el seu domini, aquesta vegada sota aquest aspecte religiós falsament cristià i enterament pagà. Qui diu ser el seu "reemplaçament" (o vicari), el Papa, ni tan sols aconsegueix que Déu es dirigeixi a ell personalment. El destinatari de la profecia és un triat, no un caigut, ni un usurpador que glorifica ritus pagans. Aquest alt lloc de la fe catòlica romana té el seu tron papal a Roma, en el Palau de Letrán que, generosament, Constantí I va oferir al bisbe de Roma. Aquest palau de Letrán està situat en la Muntanya Celio, una dels "set pujols de Roma" que es troba en el sud-est de la ciutat; El nom Caelius significa: cel. Aquest turó és el més llarg i gran dels set, en superfície. Prop de l'Església de Letrán, que encara hui representa, per al papat i el seu clergat, l'església catòlica més important del món, s'alça l'obelisc més gran que existeix a Roma on hi ha 13, ja que aconsegueix una altura de 47 metres. Descoberta sota 7 metres de terra i dividida en tres parts, va ser erigida en 1588 pel Papa Sixt V qui, al mateix temps, va organitzar la dominació de l'Estat del Vaticà en la següent era profètica anomenada Tiatira . Aquest

símbol del culte solar egipci té una gran inscripció en el deixant que el porta que recorda l'ofertament de Constantino. En realitat, va ser el seu fill Constancio II qui, després de la mort del seu pare, el va portar d'Egipte a Roma, per a complir en part un desig del seu pare que volia portar-lo a Constantinoble. Aquesta dedicació a la glòria de Constantí I es deu més al desig de Déu que al fill de Constantino. Perquè tot l'obelisc amb el seu alt pedestal confirma el vincle profetitzat, que converteix a Constantí I en l'autoritat civil que instaura la resta del "dia del sol", i el Papa, en aquell moment simple bisbe de l'Església cristiana de Roma, l'autoritat religiosa, que imposarà, religiosament, aquest dia pagà sota el nom de "diumenge" o, dia del Senyor. En el cim d'aquest obelisc es troben quatre símbols reveladors que se succeeixen en aquest ordre ascendent: 4 lleons asseguts en la seua punta, orientats als quatre punts cardinals, sobre els quals es troben quatre muntanyes coronades per raigs solars, i damunt d'aquest en conjunt domina un cristià creu. Dirigit als quatre punts cardinals, el símbol dels lleons designa la reialesa en la seua força universal; la qual cosa confirma, la seua descripció revelada en Dan.7 i 8. Apocalipsi 17.18 confirmarà dient sobre Roma: "I la dona que vist, és la gran ciutat que té reialesa sobre els reis de la terra. » A més, el cartutx egipci gravat en l'obelisc evoca "el desig impur que un rei dirigeix a Amón", el déu sol. Tot això revela la vertadera naturalesa de la fe cristiana que domina a Roma des de Constantí I, des de 313, data de la seua victòria. Aquest obelisc, i els símbols que porta, testimonien el "èxit" del serf del diable profetitzat en Dan.8.25, que, a través de Constantí I, va aconseguir donar a la fe cristiana l'aparença d'un sincretisme religiós fermament condemnat per Déu. en Jesucrist. Resumisc el missatge d'aquests símbols: "creu": fe cristiana; "raigs solars": culte solar; "muntanyes": poder terrenal; "quatre lleons": reialesa i força universals; "obelisc": Egipte siga, pecat, des de la rebel·lió del faraó de l'èxode, i pel pecat que constitueix l'adoració idòlatra del déu solar Amón. Déu atribueix aquests criteris a la fe catòlica romana desenvolupada per Constantí I. I a aquests símbols, a través del cartutx egipci, afig el seu judici sobre el compromís religiós dels bisbes de Roma, als quals considera impurs; ja són anomenats "papes" pels germans religiosos de la ciutat. L'associació de la fe cristiana al culte solar ja practicat i honrat pel mateix Constantino, està en l'origen d'una terrible maledicció que la humanitat pagarà, contínuament, fins a la fi del món. Aquest tron de Letrán no està en competència amb els emperadors romans, perquè des de Constantí I, aquests ja no resideixen a Roma, sinó en l'Est de l'imperi, a Constantinoble. Així, en ignorar la revelació profètica donada per Jesucrist a Juan, multituds d'éssers humans estan caient víctimes del major engany religiós de tots els temps. Però la seua ignorància és pecaminosa perquè no estimen la veritat i, per tant, per Déu mateix, estan entregats a mentides i mentiders de tota mena. La falta d'educació de les poblacions del període de Pèrgam explica l'èxit del règim papal impost i secundat pels successius emperadors romans de l'època. La qual cosa no impedeix que certs funcionaris veritablement electes rebutgen i rebutgen aquesta nova autoritat il·legítima; el que porta a Jesús a reconèixer-los com els seus vertaders servidors. Havent sigut realitzada la ubicació romana dels triats, notar que l'Esperit va trobar allí a 538 serfs que guardaven la fe en el nom de Jesús mentre honraven el diumenge. No obstant això, en aquest lloc de Roma, els últims màrtirs o "testimonis fidels" només van ser vistos durant l'època de Neró, en 65-68 i la de Diocleciano entre 303 i 313. Dirigir a la ciutat de Roma, l'Esperit recorda la fidelitat de "Antipas", el seu "testimoni fidel" de temps passats. Aquest nom grec significa: contra tots. Sembla designar a l'apòstol Pau, primer herald de l'Evangeli de Jesucrist en aquesta ciutat on va morir màrtir, decapitat, l'any 65, sota l'emperador Neró. Déu impugna així el títol fals i enganyós de "vicari del Fill de Déu"

dels papes. El vertader vicari va ser el fidel Pablo, i no l'infidel Vigilio, ni cap dels seus successors.

El Déu creador totpoderós ha gravat en la naturalesa els moments importants de la història religiosa de l'era cristiana; moments en els quals la maledicció adquireix un caràcter intens amb greus conseqüències per al poble cristià. Ja durant el seu ministeri terrenal, Jesucrist va donar als seus dotze apòstols sorpresos i atònits la prova del seu control d'una tempesta en el llac de Galilea; una tempesta que va calmar en un instant, a les seues ordres. Durant la nostra era, el període comprés entre 533 i 538 va adquirir aquest caràcter particularment maleït, ja que en establir el règim papal per l'emperador Justinià I, Déu va voler castigar als cristians que obeïen el decret promulgat per l'emperador Constantí I, que el feia obligatori. descansar en el "dia del Sol Invicte" el primer dia de la setmana, des del 7 de març de 321. En aquest període maleït per Ell, Déu, va provocar el despertar de dos volcans que van asfixiar l'hemisferi nord del planeta i van deixar petjades en l'hemisferi sud fins i tot fins a l'Antàrtida. Amb uns mesos de diferència, situats en les antípodes els uns dels altres en la zona de l'equador, la propagació de la foscor va ser molt eficaç i molt mortífera. Milers de milions de tones de pols es dispersen en l'atmosfera, privant als humans de llum i dels seus cultius alimentaris habituals. El sol en el seu zenit ofereix la mateixa llum que la lluna plena, que al seu torn va desaparèixer per complet. Els historiadors han pres nota d'aquest testimoniatge segons el qual els exèrcits de Justinià van recuperar Roma de mans dels ostrogots gràcies a una tempesta de neu a mitjan juliol. El primer volcà anomenat "Krakatoa" es troba a Indonèsia i desperta a l'octubre de 535 amb una magnitud inimaginable transformant una zona muntanyenca en una zona marítima al llarg de 50 km. I el segon, denominat "Ilopango" està situat a Centreamèrica i va entrar en erupció al febrer de 536.

Versicle 14: " Però tinc contra vosaltres que teniu allí als que mantenen la doctrina de Balaam, qui va ensenyar a Balac a posar pedra d'ensopegada davant dels fills d'Israel, perquè menjaren coses sacrificades als ídols i fornicaren. »

L'Esperit descriu la situació espiritual establida a Roma. Des de l'any 538, els fidels electes de l'època han sigut testimonis de l'establiment d'una autoritat religiosa que Déu compara amb el profeta " Balaam ". Aquest home va servir a Déu però es va deixar seduir per l'atractiu dels guanys i dels béns terrenals; totes les coses compartides pel règim papal romà. A més, " Balaam " va provocar la caiguda d'Israel en revelar a " Balac " els mitjans pels quals podia derrocar-ho: bastava amb espantar-ho a acceptar matrimonis entre jueus i pagans; coses que Déu va condemnar fortament. En comparar-ho amb " Balaam ", Déu ens dóna un esbós del règim papal. El triat comprén llavors el significat de les accions que Déu mateix fa realitzar al diable i als seus companys celestials i terrenals. La maledicció de l'Església cristiana resideix en l'adopció del pagà "dia del sol invicte", observat des de l'any 321 pels cristians infidels. I el règim papal, com " Balaam ", treballarà per a la seua caiguda i intensificarà la seua maledicció divina. " Les carns sacrificades als ídols " és només la imatge comparada amb el "dia del sol" pagà. Roma introdueix el paganisme en la religió cristiana. Però el que has d'entendre és que són de la mateixa naturalesa i comporten les mateixes greus conseqüències sota el judici de Déu.... Sobretot perquè les malediccions causades per el " Balaam " de l'era cristiana continuaran fins a la fi del món, marcat pel retorn en glòria de Jesucrist. La infidelitat dels cristians també es compara amb la dels hebreus que es van entregar a la " fornicació " després

que Déu els va fer comprendre els seus deus manaments. Entre 321 i 538, els cristians infidels van actuar com ells. I aquesta acció continua fins al dia de hui.

Versicle 15: " Així i tot, també teniu gent que manté la doctrina dels nicolaïtas. »

En aquest missatge reapareix en aquesta carta el nom dels " Nicolaïtas " citats a Efes . Però " les obres " que els concerneixen a Efes es converteixen ací en " la doctrina ". De fet, alguns romans s'han fet cristians, des d'Efes , després cristians infidels des de 321, i això, de manera religiosa oficial des de 538, honrant la " doctrina " catòlica romana .

Versicle 16: " Penediu-vos, doncs; si no, vindré prest a tu , i barallaré contra ells amb l'espasa de la meua boca. »

En evocar " el combat " que lliura la seua "Paraula", " l'espasa de la seua boca ", l'Esperit prepara el context per al quart missatge que arriba. Serà la del segle XVI , on la Bíblia, la seua santa paraula escrita, els seus " dos testimonis " segons Apocalipsis 11:3, propagaran la veritat divina i desemascararan la falsa fe catòlica romana.

Versicle 17: " El que té oïda, senta el que l'Esperit diu a les esglésies: Al qual vencera, li donaré el manà amagat, i li donaré una pedra blanca; i en aquesta pedra està escrit un nom nou, que ningú coneix sinó aquell que el rep. »

Com sempre, l'Esperit evoca un aspecte de la vida eterna. Ací ens ho presenta en la imatge profetitzada pel manà donat als hebreus famolencs en el desert àrid, àrid i sec. Déu llavors va ensenyar que podia protegir i prolongar la vida dels seus triats mitjançant el seu poder creatiu; la qual cosa complirà en donar vida eterna als seus triats redimits. Aquesta serà la culminació de tot el seu projecte de salvació.

El triat del temps tindrà com recompensa la vida eterna que l'Esperit descriu en imatges. La imatge del " manà " de l'aliment celestial està amagada en el regne dels cels, sent Déu mateix el seu productor. En el simbolisme antic, el manà estava en el lloc santíssim que ja simbolitzava el cel on Déu regna sobiranament en el seu tron. En les pràctiques romanes, el " cudol blanc " representava el vot "sí", el negre denotava el "no". La " pedra blanca " designa també la puresa de la vida del triat que s'ha fet etern. La seua vida eterna és un sí diví que reflecteix un acolliment entusiasta i massiu de Déu. Pel fet que el triat ressuscita en un cos celeste, el seu nou estat es compara amb un " nou nom ". I aquesta naturalesa celestial és, per als seus triats, perpètuament misteriosa i individual: " ningú ho sap ". Per tant, haurem d'heretar i entrar en aquesta naturalesa per a descobrir què és.

4ta era : Tiatira

Entre 1500 i 1800, les guerres de religió

Versicle 18: " Escriu a l'àngel de la congregació en Tiatira : Això diu el Fill de Déu, els ulls del qual són com anomena de foc, i els peus del qual són com a bronze ardent: "

La quarta carta evoca sota el nom de “ Tiatira ” una època en la qual la fe cristiana de les lligues catòlica i protestant ofería un espectacle abominable a través dels seus sagnants enfrontaments. Però aquest missatge tanca grans sorpreses. En el nom Tiatira , dues arrels gregues “thuao, téiro” es tradueixen “l'abominació i portar mort amb sofriment”. El terme grec que justifica aquesta interpretació d'abominació designa, en el diccionari grec de Bailly, el porc o el senglar en zel. I ací són necessaris aclariments. El segle XVI va estar marcat pel despertar dels protestants que van desafiar l'autoritat del règim papal romà. A més, per a enfortir la seua autoritat temporal, el papat representat pel Papa Sixt V va establir el seu Estat del Vaticà que li donarà una legitimitat civil lligada a la seua autoritat religiosa. És per això que, des del segle XVI , el règim papal va traslladar la seua seu, anteriorment situada en el Palau de Letrán, a la seua propietat al Vaticà, que ja constituïa un estat papal independent. Però aquest trasllat és només un engany, perquè qui diu ser de l'Estat del Vaticà encara se senta en el Palau de Letrán; perquè és allí, en Letrán, on els Papes acullen als emissaris dels Estats estrangers que el visiten. Així, en 1587, l'obelisc reparat i reconstruït prop del Palau de Letrán des del 3 d'agost de 1588 va ser descobert sota 7 metres de terra i en tres trossos. L'Estat del Vaticà està situat als afores de Roma, en el pujol del Vaticà, en la riba occidental del el Tíber que voreja la ciutat de nord a sud. Mentre miràvem el plànol d'aquesta ciutat del Vaticà, em va sorprendre descobrir la forma d'un cap de porc, amb les orelles al nord i el musell al sud-oest. El missatge del “thuao” grec és així doblement confirmat i justificat per Déu, l'organitzador d'aquestes coses. La fe catòlica heretada de Pèrgam arriba al sùmmum de les seues abominacions. Reacciona violentament amb odi i crueltat contra els qui, il·luminats per la Bíblia, finalment difosa gràcies a la impremta, denuncien els seus pecats i els seus abusos. Millor encara, fins llavors, guardiana de les Sagrades Escripures que havia reproduït pels seus monjos en monestirs i abadies, perseguia la Bíblia que denunciava la seua iniquitat. I mata als denunciants pel poder de monarques cecs i complaents; els dòcils executors de la seua voluntat. Les expressions sota les quals Jesús es presenta citant “ el que té ulls com anomena de foc” i els peus del qual són com a bronze ardent ”, revela la seua acció punitiva cap als seus enemics religiosos als qui destruirà al seu retorn a la terra. Aquestes són precisament les dues ideologies cristianes que van lluitar a mort “a espasa” i amb armes de foc en aquest context històric de l'era de Tiatira . “ Els seus peus ” llavors descansaran sobre “ la mar i la terra ”, símbol de la fe catòlica i la fe protestant en Apocalipsi 10:5 i Apocalipsi 13:1-11. El catolicisme i el protestantisme, tots dos pecaminosos (pecat = bronze), impenitents, són descrits com a “ bronze ardent ” que atrau la ira del judici del Déu Jesucrist. En prendre aquesta imatge amb la qual anuncia la gran “ calamitat ” en Apocalipsi 1.15, Déu revela l'hora en què els últims perseguïdors units contra els seus fills fidels van lluitar entre si fins a la mort com a “feres” salvatges que els simbolitzaran en tota la profecia. Des de Francisc I fins a Lluís XIV, les guerres religioses s'han succeït. I cal notar com Déu revela la maledicció del poble francès, suport armat del papat des de Clodoveo, primer rei dels francs. Per a marcar l'apogeu d'aquesta maledicció, Déu va col·locar al jove Lluís XIV, de “cinc” anys, en el tron de França. Aquest versicle bíblic d'Ecc.10.16 expressa el seu missatge: “ Ai de tu, terra el rei de la qual és un xiquet i els prínceps del qual mengen al matí! » Lluís XIV va arruïnar França amb les seues generoses despeses en el Palau de Versalles i les seues costoses guerres. Va deixar després de si una França sumida en la pobresa i el seu successor Lluís XV va viure només per al llibertinatge compartit amb el seu inseparable company de llibertinatge, el cardenal Dubois. Un personatge abominable, Louis. En assenyalar a un home amable i pacífic com el blanc

d'aquesta ira, Déu va revelar la seua intenció de colpejar al règim monàrquic hereditari, per la confiança cega que ha depositat injustament en les pretensions religioses papals des de Clodoveo.

Versicle 19: “ Conec les teues obres, el teu amor, la teua fe, el teu fidel servei, la teua constància, i les teues últimes obres més que les primeres. »

Aquestes paraules les dirigeix Déu als seus serfs “ fidels fins a la mort ”, oferir en sacrifici a imatge del seu Maestro; les seues “ obres ” són acceptades per Déu perquè donen testimoniatge del seu autèntic “ amor ” pel seu Salvador. La seua “ fe ” estarà justificada perquè va acompanyada d'un “ servei fidel ”. La paraula “ constància ”, ací citada, adquireix una importància històrica apreciable. Va ser a “la Torre de Constança”, a la ciutat d'Aigues-Mortes, on Marie Durand va viure la seua captivitat durant 40 llargs i difícils anys, com a model de fe. Molts altres cristians van donar el mateix testimoniatge, romanent sovint desconeguts en la història. Això es deu al fet que el nombre de màrtirs va augmentar amb el temps. Les últimes obres es refereixen a l'època del regnat (1643 a 1715) del rei Lluís. Notar clarament el paper revelador del nom “ drac ” que designa “el diable” i l'oberta acció agressiva de la Roma imperial i la Roma papal en Apocalipsi 12:9-4-13-16. Qui es va autodenominar “rei sol” va portar al seu apogeu la lluita pel catolicisme, defensor del “dia del sol” heretat des de Constantí I. No obstant això, per a atestar contra ell, Déu va sumir en la foscor tota la duració del seu llarg regnat, negant-li la calor i la plena llum del vertader sol amb greus conseqüències per a l'alimentació del poble francès.

Versicle 20: “ Però el que tinc contra tu és que deixes que la dona Jezabel, que es diu profetisa, ensenye i seduïska als meus serfs a fornicar i menjar carns sacrificades als ídols. »

En 1170, Déu va fer que Pierre Vaudès traduïra la Bíblia a l'idioma provençal. Va ser el primer cristià que va redescobrir la doctrina de la veritat apostòlica integral, inclòs el respecte pel vertader dissabte i l'adopció del vegetarianismo. Conegut amb el nom de Pierre Valdo, està en l'origen dels “vaudois” que es van establir al Piemont alpí italià. L'obra de Reforma que representaven va trobar l'oposició del papat i el missatge va desaparèixer. Tant és així que Déu va entregar a tota Europa a una invasió mongola assassina seguida d'una terrible epidèmia de pesta provocada pels mongols que va destruir, des de 1348, un terç i quasi la meitat de la seua població. El missatge d'aquest versicle, “ deixes a la dona Jezabel... ”, és un retret dirigit als reformadors que no van donar a l'obra de Pierre Valdo la importància que mereixia, perquè era perfecta. Entre 1170 i 1517 van ignorar la doctrina perfecta de la veritat de la salvació cristiana i la seua Reforma empresa al final d'aquesta era és parcial i molt incompleta.

Nota : la perfecció doctrinal entesa i aplicada per Pierre Valdo demostra que en ell Déu va presentar el programa complet de la Reforma que calia dur a terme. De fet, les coses es van aconseguir en dues etapes, i el requisit del dissabte no va començar fins a 1843-1844, d'acord amb el temps marcat pel decret de Dan.8.14.

Per a representar la fe catòlica romana papal, Déu la compara amb l'esposa estrangera del rei Acab, la terrible “ Jezabel ” que va matar als profetes de Déu i va vessar sang innocent. La còpia s'ajusta al model i a més té l'inconvenient de durar molt més en funcionament. En nomenar-la “ profetisa ”, Déu apunta al nom del nou lloc del seu “tron”: Vaticà, que en francès

antic i llatí significa “vaticinara”: profetitzar. Els detalls històrics sobre el lloc són summament reveladors. Originalment, aquest lloc va estar marcat per la presència d'un temple romà dedicat al déu “serp” Esculapi. Aquest símbol designarà al diable i al règim papal en Apocalipsi 12:9-14-15. L'emperador Neró va instal·lar allí els seus circuits de carreres de carros i “Simón el Mag” va ser enterrat en un cementeri allí. Es tracta, pel que sembla, de les seues restes, que serien honrats com els de l'apòstol Pere crucificat a Roma. Ací també una basílica oferida per Constantino va celebrar la glòria cristiana. Originalment la zona era pantanosa. La mentida així construïda justificarà el nou nom d'aquesta basílica vaticana que, ampliada i embellida en el segle XV, adoptarà l'enganyós nom de “Basílica de Sant Pere de Roma”. Aquest honor, rendit en realitat a un mag i a la “serp” Esculapi, justificarà el nom de “màgia” que l'Esperit atribueix als ritus religiosos catòlics romans en Apocalipsis 18.23, on la versió bíblica de Darby ens diu: “I el llum del llum ja no brillarà en tu; i la veu de l'espòs i de l'esposa ja no se sentirà més en tu; perquè els teus mercaders eren els grans de la terra; perquè per la teua màgia totes les nacions han sigut esgarriades.» Precisament, la finalització de les obres d'aquesta basílica “Sant Pere de Roma”, que van exigir enormes sumes de diners, portarà al prelat Tetzl a vendre les seues “indulgències”. En veure el perdó dels pecats venut per diners, el mestre monjo Martín Luter va descobrir la vertadera naturalesa de la seua església catòlica romana. Va denunciar així la seua naturalesa diabòlica i alguns dels seus errors en exhibir les seues famoses 95 tesis en 1517 a la porta de l'església alemanya d'Augsburg. Va formalitzar així l'obra de Reforma proposada per Déu a Pierre Valdo des de 1170.

Parlant directament als seus servidors reformats de l'època, les vertaderes víctimes pacífiques resignades, l'Esperit els retrau haver permès que Jezabel ensenyara i seduïra als seus servidors. Podem llegir en aquest retret tota la imperfecció doctrinal d'aquest inici de reforma. Ella “ensenya i sedueix” als seus “serfs”, els de Jesús, la qual cosa la converteix en una església cristiana. Però el seu ensenyament és la del període de Pèrgam, on l'acusació de “fornicació” i la imatge de “carn” sacrificats als ídols ja van ser denunciats. Malgrat les aparences enganyoses, en aquest versicle l'entitat important no és “la dona Jezabel” sinó el propi cristià protestant. Des del principi, dient-li “deixes a la dona Jezabel...”, l'Esperit suggereix faltes compartides pels primers protestants. Després revela el caràcter d'aquesta falta: la idolatria pagana. En fer-ho, revela la naturalesa de la “càrrega” que encara no li va imposar en aquell moment, però que exigirà a partir de 1843. I en aquest missatge, el Déu creador apunta al “diumenge” romà la pràctica del qual és als seus ulls una obra pagana idòlatra que honra a una falsa divinitat solar del paganisme més antic de la història de la humanitat. A partir de 1843, hauria de renunciar al “diumenge” o a la seua relació amb Jesucrist, únic Salvador dels pecadors terrenals.

Versicle 21: “Li vaig donar temps perquè es penedira, i no es penedirà de la seua fornicació.»

Aquest temps es revela des de Dan.7.25 i es confirma en tres formes en l'Apocalipsi en els capítols 11,12 i 13. Aquestes són les expressions: “un temps de temps i la meitat d'un temps; 1260 dies, o 42 mesos” que es refereixen tots al regnat papal intolerant en acció entre 538 i 1798. La propagació de la veritat per mitjà de la Bíblia i la predicació de vertaders reformadors van oferir a la fe catòlica la seua última oportunitat per a penedir i abandonar els pecats d'un. Ella no va fer res i va perseguir i va torturar, en nom del seu poder inquisitiu, als pacífics

missatgers del Déu viu. Així, va reproduir les obres rebels del poble jueu donant un segon compliment a la paràbola de Jesús: és la paràbola dels viticultors que maten als primers enviats per Déu, i després maten, quan arriba a ells, al fill del Mestre. de la vinya per a robar-li la seua herència.

Versicle 22: “ Heus ací, jo la llance sobre un llit, i enviaré gran tribulació als quals adulteren amb ella, llevat que es penedisquen de les seues obres. »

Déu la tractarà com una “ prostituta ” “ llançada en un llit ”, la qual cosa ens permet connectar a “ la dona Jezabel ” d'aquest tema amb “ la ramera Babilònia la gran ” d'Apocalipsi 17:1. La “ gran tribulació ” prevista vindrà després del fracàs de la proclamació bíblica. Aquest mateix missatge confirmarà la identificació d'aquesta “ gran tribulació ” amb “ la bèstia que puja de l'abisme ” en Apocalipsi 11:7. Sorgeix després de l'obra dels “ dos testimonis ” de Déu que són els escrits de l'antiga i nova aliança divina de la Santa Bíblia. El “ adulteri ” espiritual està confirmat i nomenat i “ aquells ” als qui Déu acusa de cometre'l amb “ Jezabel ” són els monarques i monàrquics francesos. Juntament amb els sacerdots catòlics, els monàrquics es convertiran en els principals objectius de la ira de l'ateisme nacional revolucionari que no era més que l'expressió de la ira del Déu totpoderós Jesucrist. No es van penedir, per la qual cosa la doble ira els va colpejar en el moment assenyalat per Déu per a la fi del regnat papal entre 1793 i 1798.

La paraula “ tribulació ” designa la conseqüència de la maledicció divina segons Rom.2:19: “ Tribulació i angoixa sobre tota ànima humana que fa el malament , sobre el jueu primerament, i després sobre el grec!” “. Però la “ tribulació ” que castiga els pecats de la monarquia catòlica i la seua aliada l'Església Catòlica Romana simbolitzada en Apocalipsi 17:5, amb el nom “ Babilònia la gran ”, és, lògicament, una “ gran tribulació ”.

Versicle 23: “ Mataré de mort als seus fills; i totes les esglésies sabran que jo sóc el que escodrinya les ments i els cors, i recompensaré a cadascun segons les seues obres. »

“ Morir una mort ” és l'expressió que l'Esperit utilitza per a evocar els dos “terrors” del règim revolucionari de 1793 i 1794. Amb aquesta expressió descarta qualsevol idea d'una simple mort espiritual que preocuparà els protestants en 1843 en el missatge entregat a l'àngel de l'època “ Sardes ” en Apocalipsi 3:1. La humanitat mai ha conegut un treball tan sagnant realitzat per màquines de matar, inventades pel Doctor Louis, però benivolgudes pel Doctor Guillotin el nom del qual va ser atribuït al propi instrument, anomenat des de llavors: guillotina. Les sentències sumàries van dictar llavors multitud d'ordres de mort , amb l'afegit del principi de donar mort als jutges i acusadors de la vespra. Segons aquest principi, la humanitat semblava haver de desaparèixer i és per això que Déu va dir “ abisme ” a aquest règim revolucionari exterminador . En definitiva, hauria fet la terra, “ l'abisme ”, sense cap forma de vida des del primer dia de la Creació, segons Gén.1:2. Però només en el cel, durant el judici celestial exercit pels triats reunits, “ totes les Esglésies (o Assemblees)”, els triats de les set eres, descobriran aquests fets històrics amb el significat que Déu els va donar. La justícia de Déu és perfecta; els que jutjaven falsament van quedar impressionats per la seua justícia, “ segons les seues ” pròpies “ obres ”. Van fer que la gent morira injustament i, al seu torn, van ser colpejats amb la mort per la perfecta justícia divina: “ i us pagaré a cadascun segons les seues obres ”.

Versicle 24: “ A tu i a tota la resta de Tiatira, que no reben aquesta doctrina, i que no han conegut les profunditats de Satanàs, com les anomenen, us dic: No us imposaré una altra càrrega; »

Els qui denuncien la fe catòlica i donen als seus ritus religiosos el nom de " profunditats de Satán " només poden ser els reformadors que van aparèixer al voltant de 1200 fins a la Revolució Francesa de 1789. Qualsevol que fora el seu comportament, la seua doctrina estava molt lluny de la veritat pura ensenyada per l'Esperit als apòstols i deixebles de Jesucrist. Observem al seu favor només tres coses positives: la fe només en el sacrifici de Jesús, la confiança donada només en la Bíblia i el do de la seua persona i de la seua vida; tots els altres punts doctrinals van ser heretats del catolicisme i, per tant, subjectes a qüestionament. Així, encara que imperfectes a nivell de la doctrina de la veritat de la fe cristiana, els reformadors electes van saber entregar les seues vides oferides a Déu en sacrificis vius i a l'espera de 1844, data d'entrada en vigor del decret de Dan. 8.14, Déu ha aprovat temporalment el seu servei. Això l'expressa molt clarament quan diu: “ No us impose cap altra càrrega ”. D'aquestes paraules es desprén clarament la situació d'un judici diví excepcional.

Versicle 25: “ Només el que tens, retenlo fins que jo vinga”. »

Les raons que permeten a Déu beneir la fe protestant imperfecta han de ser preservades i practicades pels triats fins al retorn de Jesucrist.

Versicle 26: “ Al qual vencera i guardara les meues obres fins a la fi, jo li donaré potestat sobre les nacions. »

Aquest versicle revela el que causarà la pèrdua de la salvació des d'aquest temps de la Reforma fins al retorn de Crist. Els triats han de guardar fins a la fi les obres preparades i revelades per Jesucrist contínuament fins a la fi del món. Els anomenats cauen en rebutjar les noves exigències de Déu. No obstant això, mai va ocultar la seua intenció d'augmentar gradualment la seua llum fins al moment de la seua vinguda en glòria. “ El camí dels justos és com la llum resplendent, la lluentor de la qual augmenta fins a la meitat del dia (Pro.4.18)”; aquest versicle de la Bíblia el prova. I és, per tant, en el marc del seu projecte, que a partir de 1844, les exigències divines apareixeran en les dates previstes i profetitzades per la seua paraula profètica únicament bíblica. Només en qualitat de jutge celestial el triat rebrà de Déu “autoritat sobre les nacions”.

Versicle 27: “ Ell els regirà amb vara de ferro, com s'infringeix atuells de fang, així com jo mateix he rebut poder del meu Pare. »

Aquesta expressió suggereix el dret a la pena de mort. Dret al fet que els triats compartisquen amb Jesucrist el seu judici sobre els impius establert per al judici final, durant els “ mil anys ” del gran dissabte del seté mil·lenni.

Versicle 28: “ I li donaré l'estrela del matí. »

Déu li donarà tota la seua llum divina simbolitzada en la nostra terra actual per la del sol. Però Jesús va dir: "Jo sóc la llum". Anuncia així la llum de la vida celestial, on Déu mateix és la font de llum que ja no depén d'una estrela celestial com el nostre sol.

Versicle 29: “ El que té oïda, senta el que l'Esperit diu a les esglésies! »

La construcció de l'Apocalipsi és com una torre composta de set pisos, el seté serà el temps de la trobada amb Déu. En aquesta construcció, els capítols 2 i 3 constitueixen el marc bàsic de tota l'era cristiana entre 94 i 2030. Tots els temes esmentats en l'Apocalipsi troben el seu lloc en aquest marc bàsic. Però en aquest marc els primers pisos només exerceixen el paper d'escales que condueixen al pis superior. La importància de la revelació apareix en el nivell 3 anomenat Pèrgam . Aquesta importància es reforça encara més en el nivell 4 anomenat Tiatira . És en aquesta era que la fe cristiana es torna confusa i enganyosa. El judici de Déu sobre la situació espiritual d'aquesta època tindrà conseqüències fins a la fi del món. Per això, per a solidificar la vostra comprensió d'aquest judici, resumiré aquest missatge dirigit per Déu als seus protestants triats durant el regnat de Lluís XIV.

Resum : En l'època de la Reforma, els comportaments cristians eren múltiples. Trobem vertaders sants perseguits, però sempre pacífics, i persones que confonen religió i política, que s'armen i retornen colp per colp als reals exèrcits catòlics. En Daniel 11.34, l'Esperit els designa com a “hipòcrites”. Pocs religiosos han comprés que ser cristià és imitar a Jesús en tot, obeir les seues ordres i sotmetre a les seues prohibicions; l'ús d'armes és un d'ells, i aquesta va ser l'última lliçó que va donar al moment del seu arrest. El retret de Jesús es justifica pel fet que, continuant practicant l'herència catòlica, els propis protestants promouen, amb el seu exemple, l'ensenyament i la seducció pròpies de la Jezabel catòlica . La seua imperfecta pràctica religiosa els desacredita davant el judici de Déu, a qui deshonren davant els seus enemics. Aquesta fase de l'inici de la Reforma li va portar a emetre judicis excepcionals; la qual cosa emfatitza dient: “ No us impose cap altra càrrega, només guardeu el que teniu fins que jo vinga ”. Però la imperfecció doctrinal és legítima en aquest començament i Déu accepta el servei dels qui accepten la persecució i la mort en el seu nom. No van poder donar més, donant el màxim: les seues vides. Déu subratlla aquest esperit de sacrifici que ell designa com a “ obres més nombroses que les primeres (versicle 19)”. El paganisme del catolicisme romà ha sigut comparat amb carns sacrificades als ídols . La denúncia de l'engany romà va començar amb les obres perfectament il·lustrades de Pierre Valdo (Vaudés) que, a partir de 1170, va escriure una versió de la Bíblia en una llengua diferent del llatí, el provençal. El seu coneixement i comprensió dels requisits divins van ser sorprenentment complets i després d'ell la fe protestant es va deteriorar. Sota la inspiració de Juan Calvino, la fe protestant fins i tot es va endurir, prenent la imatge del seu adversari catòlic. I l'expressió “Guerres de Religió” dóna testimoni d'una abominació per a Déu, perquè els triats de Jesucrist, els vertaders, no retornen els colps que els donen. La seua venjança vindrà del Senyor mateix. En armar, els protestants, el lema dels quals era “sola scriptura”, “només l'Escriptura”, van mostrar menyspreu per la Bíblia que prohibia la seua violència. Jesús va ser molt lluny en aquest àmbit en ensenyar als seus deixebles que havien de posar la “altra galta” al qual els colpeja.

Aquest període en el qual la persecució catòlica va fer morir als fidels servidors de Jesús està triplement subratllat en l'Apocalipsi, ací en aquest període Tiatira , però també en el segle V. Segell del capítol 6 i en el 3. trompeta del capítol 8. Ací, en el versicle 22, Jesús anima als seus serfs màrtirs, anunciant-los la seua intenció de venjar la seua mort o el sofriment infligit per Roma i els seus serfs reals. Apareix clarament la paraula clau amagada en el nom de Pèrgam , la religió catòlica és culpable d'adulteri contra Déu, i els qui amb ella ho cometem, els

Reis Catòlics, les seues lligues i la seua falsa noblesa pagaran, sota la guillotina dels revolucionaris francesos, sang vessada injustament. Apocalipsi 2.22-23: " Heus ací, jo la llance sobre un llit, i enviaré gran tribulació als quals adulteren amb ella , llevat que es penedisquen de les seues obres. Faré morir als seus fills ; i totes les esglésies sabran que jo sóc el que escodrina les ments i els cors, i us recompensaré a cadascun segons les vostres obres ". Però véus amb compte! Perquè després de 1843, " els qui cometen adulteri amb ella " seran també protestants , per la qual cosa Déu prepararà amb la "tercera guerra mundial" nuclear, un nou càstig a l'adulteri catòlic, ortodox, anglicà, protestant i altres adventistes. Paral·lelament, l'Esperit diu en el cinqué segell : Apocalipsi 6:9 al 11: " Quan va obrir el cinqué segell, vaig veure davall de l'altar les ànimes dels quals havien sigut morts a causa de la paraula de Déu i del testimoniatge que havien donat. Van clamar a gran veu, dient: Fins quan, oh Sant i vertader Maestro, tardes a jutjar i venjar la nostra sang dels quals habiten en la terra? A cadascun d'ells se li va entregar una túnica blanca; i se'ls va dir que romangueren en repòs algun temps més, fins que es completara el número dels seus consiervos i dels seus germans que havien de ser executats com ells. "

Aquesta escena del cinqué segell pot resultar confusa i enganyosa per a una ment poc il·luminada. Que quede clar, aquesta imatge ens revela el pensament secret de Déu, perquè segons Eclesiastés 9:5-6-10, els morts en Crist dormen en un estat en el qual la seua memòria és oblidada, sense prendre ja part en tot. . el que es fa sota el sol . La Bíblia dóna a la primera mort el significat d'una anihilació de tot l'ésser; el mort és com si mai haguera existit amb la diferència que havent existit, tota la seua existència queda gravada en el pensament de Déu. Per tant, és als seus serfs vius als qui Déu dirigeix aquest missatge de consolació per a animar-los. Els recorda que, segons les seues promeses, després del somni de la mort, hi ha un temps assenyalat per al seu despertar , quan, a través d'ell, ressuscitaran. Tindran llavors l'oportunitat de jutjar, sota la mirada i el judici de Déu en Jesucrist, als seus torturadors igualment ressuscitats, però al final dels mil anys . En el missatge de Tiatira , la mort anunciada per als qui cometen adulteri amb Jezabel la Catòlica tindrà un doble compliment. En la terra, l'obra dels revolucionaris és la primera fase, però després d'ella, vindrà, al seu temps i en la segona fase, la mort segona del judici final, hora en la qual es reuniran " totes les Assemblees " cristianes infidels o fidels de totes les èpoques. de L'era cristiana veurà el just judici de Déu aplicat contra l'adulteri espiritual .

En la seua imatge simbòlica, el 4 La trompeta del capítol 8 confirma l'acció de la " gran tribulació " programada per a castigar l'adulteri del papat i dels monàrquics que el van secundar. El sol , la llum divina, la lluna , la fosca religió catòlica, i les estrelles , els religiosos, són colpejats en terços o, parcialment, per la persecució de l'ateisme dels revolucionaris francesos en 1793 i 1794.

Al final del missatge dirigit als protestants pacífics, l'Esperit confirma la seua condemna de l'ús de les armes recordant que només en l'últim judici preparat durant el judici celestial del seté mil·lenni el triat serà venjat. Per tant, no està autoritzat a venjar ell mateix, abans d'aquest judici celestial on després jutjarà als seus perseguidors, amb Jesucrist, i participarà en el veredict de la seua sentència de mort. " Els regirà amb vara de ferro, com es trenca un atuell de fang ". L'objecte d'aquesta sentència serà determinar el temps de sofriment dels reus condemnats a la mort segona del judici últim. El versicle 29 esmenta: l'estrela del matí . " I li

donaré l'estrela del matí ". Aquesta expressió designa al sol, imatge de la llum divina. El guanyador entrarà a la llum divina per l'eternitat. Però davant aquest context etern, aquest terme prepara la cinquena carta que ve. L'estrela del matí se cita en 2 Pedro 1.19-20-21: " I tenim tant més certa la paraula profètica , a la qual feu bé d'estar atents, com a un llum que il·lumina en lloc fosc, fins que l'el dia comença el dia i l'estel del matí ix en els vostres cors; sabent abans de res vosaltres que cap profecia de l'Escriptura pot ser objecte d'interpretació privada, perquè no va ser per voluntat humana que una profecia alguna vegada va ser portada, sinó que és mogut per l'Esperit Sant que els homes han parlat de part de Déu . Aquest versicle subratlla la importància de la paraula profètica perquè el context de l'era esdevenidora estarà condicionat espiritualment per l'entrada en aplicació del decret diví profetitzat en Dan.8.14. " Fins a les 23.00 hores i la santetat serà reivindicada ". Però en aquell moment aquest versicle només es coneixia en la traducció: " Fins a les 23.00 de la vesprada i del matí el santuari serà purificat ". Fins i tot en aquesta traducció, el missatge de Déu era el mateix, però menys precís; d'aquesta forma podria interpretar com l'anunci de la fi del món mitjançant el retorn en glòria del nostre Senyor i Salvador Jesucrist. Déu va usar al protestant estatunidenc William Miller per a dur a terme les dues proves de fe adventistes en la primavera de 1843 i la tardor de 1844. Com ens ensenya Daniel 12.11-12, entre aquestes dues dates, en 1843, el decret diví es retira dels protestants caiguts. la justícia salvadora oferida per Jesucrist; perquè ja no compleixen amb l'estàndard de la nova santetat requerida per Déu. La justícia de Jesús és eterna, però només beneficia als vertaders triats seleccionats pel mateix Jesús, i això, en tots els temps i fins a la fi del món.

Ací, entre Tiatira i Sardis , el primer dia de la primavera de 1843, entra en vigor el decret de Dan.8.14 i descobrirem les seues conseqüències en els missatges dirigits per l'Esperit als cristians d'aquella data.

Apocalipsi 3: L'Assemblea des de 1843 –

la fe cristiana apostòlica restaurada

Cinquena època : Sardes

El judici pronunciat per Jesucrist després dels judicis adventistes de la primavera de 1843 i el 22 d'octubre de 1844.

Versicle 1: " Escriu a l'àngel de la congregació de Sardis : Això diu el que té els set esperits de Déu i les set estrelles: Jo conec les teues obres. Sé que es creu que estàs viu i estàs mort. »

L'era " Sardis ", tema de la cinquena carta, traurà a rel·luir dos comportaments cristians protestants, oposats atribuïts: als caiguts, als qui Jesús declara: " Us teniu per vius i esteu morts "; i als triats, en el versicle 4: " caminaran amb mi amb vestidures blanques perquè són dignes ". Com el contingut dels seus dos missatges, el nom " Sardis " comporta un doble

significat els significats del qual són absolutament oposats. Conserve les idees principals d'aquesta arrel grega: convulsiu i pedra preciosa, mort i vida. Fer ganyotes i convulsions defineix el riure sardònic; en grec, sardónion és la corda superior d'una xarxa de caça; la sardina és un peix; i en sentit contrari, el sard i el sardonix són pedres precioses; sent sardonix una varietat de calcedonia marró. A l'inici d'aquesta carta, Jesús es presenta com " el que té els set esperits de Déu i les set estrelles " és a dir, la santificació de l'Esperit i el judici sobre els seus serfs de les set eres. Com en Dan.12, ell es troba sobre el riu de la mort, la prova de la fe adventista, i ací pronuncia el seu veredict. Notem la familiaritat que indica que l'interlocutor és un en el sentit col·lectiu. Es tracta de tota la norma protestant. Jesús posa fi a l'excepció protestant assenyalada en el missatge de Tiatira . La nova " càrrega " (com l'entenen els creients rebels) ara és imposada i exigida. La pràctica del diumenge romà ha de ser abandonada i reemplaçada pel dissabte dissabte. Aquest decret de Dan.8.14 reverteix la situació establida des del 7 de març de 321 per l'emperador Constantí I. En 1833, 11 anys abans de 1844, a través d'una pluja contínua d'estrelles fugaces, que va durar des de la mitjanit fins a les 5 del matí, i visible en tot els Estats Units, Déu havia il·lustrat i profetitzat la caiguda massiva dels cristians protestants. Per a convèncer-te d'aquesta interpretació, Déu va mostrar les estrelles del cel a Abraham, dient-li: " Així serà la teua descendència ". La caiguda de les estrelles de 1833 va profetitzar, doncs, una caiguda massiva d'aquesta posteritat d'Abraham. Aquest signe celeste se cita en el tema del sisé segell . en Apocalipsi 6.13. Jesús va dir: " Es diu que estàs viu i estàs mort ". Aquell de qui parla té, per tant, fama de representar a Déu, i aquest detall correspon al protestantisme que, creient en la seua Reforma, es cree reconciliat amb Déu. Cau el veredict diví: " Conec les teues obres ", " i estàs mort ". És de Déu mateix, el gran Jutge, que ve aquest judici. El protestant pot ignorar aquest judici, però no pot escapar a les seues conseqüències. En 1843 va entrar en vigor el decret de Daniel 8.14 i s'espera que cap cristià ignore la llei del Déu viu. Aquesta ignorància es deu al menyspreu per la paraula profètica bíblica a la qual l'apòstol Pere ens exhorta a prestar tota la nostra atenció en 2 Pedro 1.19-20: " I tenim tant més certa la paraula profètica, a la qual fas bé estar atents, com a un llum que il·lumina en lloc fosc, fins que despunte el dia i l'estel del matí isca en els vostres cors; sabent abans de res vosaltres mateixos que cap profecia de l'Escriptura pot ser objecte d'interpretació privada. » Passant desapercebuts enmig de tots els textos de la Bíblia de la nova aliança, aquests versicles marquen, especialment a partir de 1843, la diferència entre la vida i la mort.

Versicle 2: " Vetleu i enfortiu al romanent que està per a morir; perquè no he trobat perfectes les vostres obres davant del meu Déu. »

Si no compleixen amb el nou estàndard de santedat, " la resta " del protestantisme "morirà " . Perquè Déu ho condemna per dues raons. La primera és la pràctica del diumenge romà condemnada per l'entrada en vigor del decret de Dan.8.14; el segon és el desinterés per la paraula profètica, perquè al no tindre en compte la lliçó donada per Déu a través de l'experiència adventista, els descendents protestants carregaran amb la culpa heretada dels seus pares. En tots dos punts, Jesús va dir: " No he trobat perfectes les vostres obres davant del meu Déu ". En dir " davant el meu Déu ", Jesús recorda als protestants la norma dels deu manaments escrits pel dit de Déu, el Pare a qui menyspreen en favor del Fill que ha de salvar-los. La seua fe perfectament obedient, que va posar com a model, no té res en comú amb la fe protestant, hereua de nombrosos pecats catòlics, entre ells, en primer lloc, el descans

setmanal del primer dia. La porta de la salvació es tanca per sempre sobre la norma religiosa protestant col·lectiva, les "estrelles" del "sisé segell" cauen.

Versicle 3: "Acordeu-vos, doncs, de com vaurebre i vaure sentir, i guardeu i penedeix-te. Si no velais, vindré com a lladre, i no sabreu a quina hora vindré sobre vosaltres. »

Aquest verb, "recordar", implica una meditació crítica sobre les obres del passat. Però només els veritablement triats són prou humils com per a criticar les seues pròpies obres. A més, aquest manament "acordeu-vos" evoca el "acordeu-vos" al començament del quart manament que ordena el descans santificat del setè dia. Una vegada més, el protestantisme oficial està convidat a reconsiderar l'acolliment que va donar als missatges profètics llançats per William Miller en la primavera de 1843 i en la tardor de 1844, però també al text del quart dels Deu Manaments de Déu. que ha transgredit en pecat mortal des de 1843. La conseqüència més greu de la seua ruptura amb Jesucrist es formula: "Si no vetleu, vindré com a lladre, i no sabreu a quina hora vindré sobre vosaltres. » Veurem com des de 2018 aquest missatge es converteix en una realitat viva. Sense vigília, sense penediment i sense fruit del penediment, la fe protestant està definitivament morta.

Versicle 4: "No obstant això, tens alguns homes en Sardis que no han contaminat els seus vestits; caminaran amb mi vestits de blanc, perquè són dignes. »

Una nova santedat sorgirà. En aquest missatge, Jesús s'accontenta amb atestar de l'existència de "uns pocs homes", segons els detalls revelats a Elena de White qui estava entre el número, només 50 homes van rebre l'aprovació de Déu. Aquests "pocs homes" designen homes i dones que són aprovats i beneïts, individualment, pel testimoniatge de la seua fe d'acord amb l'expectativa del Senyor. Jesús va dir: "No obstant això, teniu alguns homes en Sardis que no han contaminat els seus vestits; i caminaran amb mi amb [vestimentes] blanques, perquè són dignes". Qui pot disputar una dignitat reconeguda pel mateix Jesucrist? Als vencedors de les proves de fe de 1843 i 1844, Jesús promet vida eterna i reconeixement terrenal complet que prendrà forma oficial en el pròxim missatge de Filadèlfia. La contaminació de la "vestimenta" s'atribueix al comportament lliure dels éssers humans. Sent la "vestimenta" la justícia imputada per Jesucrist, en aquest cas "blanca", la seua contaminació designa la pèrdua d'aquesta justícia per al camp protestant tradicional. Ací, per contra, l'absència de contaminació designa la continuació de la imputació de la "justícia eterna" de Jesucrist segons Dan.9.24. Prompte, el coneixement i la pràctica del dissabte els donaran verdadera santedat, fruit i senyal de la justícia impartida per Jesucrist. Aquesta elecció judiciosa i intel·ligent rampell els farà eterns en la santificació i glorificació celestial representades per les "vestidures blanques" del versicle 5 que ve. L'Esperit els declararà "irreprehensibles": "i en la seua boca no es va trobar mentida, perquè són irreprehensibles (Apocalipsis 14:5)". Trobaran "pau amb tots i santificació, sense la qual ningú veurà al Senyor", segons Pablo, en Heb.12.14. Concretament, aquestes "vestidures blanques" prendran la forma de l'eliminació del pecat que constitueix la pràctica del diumenge romà. Perquè ho van esperar fidelment dues vegades, en el seu lloc, com a senyal de la seua aprovació, el segell de Déu els és donat pel dissabte que ve a blanquejar als triats del Senyor que preserven la seua justícia. Així es va complir la "neteja del santuari", la forma en què es va traduir Daniel 8.14 en aqueix moment. Sota aquesta mirada, des del 23 d'octubre de 1844, Jesús va regalar en visió celestial als triats vencedors la

imatge del seu pas del lloc sant al lloc santíssim del santuari terrenal. Va recordar així, a manera d'il·lustració, el moment en el qual, en morir en la creu, el pecat dels seus triats va ser expiat, complir així el " dia de l'expiació ", el " Yom kippur " hebreu. Havent ocorregut ja aquest esdeveniment, la renovació de l'acció en la visió només tenia com a objectiu posar en dubte la primera conquesta de la justícia eterna obtinguda amb la mort de Jesús. La qual cosa s'aconsegueix literalment per al poble caigut de Sardis la fe demostrada del qual és insatisfactòria per al Déu creador. Per dues raons, Déu pot rebutjar-los per falta d'amor a la seua veritat profètica proclamada i per la transgressió del dissabte que es deu des de 1843 amb l'entrada en vigor del decret de Daniel 8.14.

Versicle 5: " El que vencera serà així vestit de vestidures blanques; No esborraré el seu nom del llibre de la vida, sinó que confessaré el seu nom davant del meu Pare i davant dels seus àngels. »

El triat redimit per Jesucrist és un ser obedient, conscient de deure la seua vida i la seua eternitat al Déu creador, bo, savi i just. Aquest és el secret de la seua victòria. No pot discutir amb ell, perquè aprova tot el que diu i fa. També ell mateix és el goig del seu Salvador que el reconeix i el crida pel seu nom, des de la fundació del món on el va veure pel seu prescència. Aquest versicle mostra com les afirmacions falses de les persones religioses falses són vanes i enganyoses fins i tot per als qui les fan. L'última paraula serà de Jesucrist, que diu a tots: " Conec les vostres obres ". Segons aquestes obres, divideix el seu ramat, col·locant a la seua dreta, les seues ovelles , i a la seua esquerra, les cabres rebels i els llops rapaços destinats al foc de la mort segona del judici final .

Versicle 6: " El que té oïda, senta el que l'Esperit diu a les esglésies! »

Si tots poden escoltar literalment les paraules profètiques de l'Esperit, per contra, només els seus triats, als qui ell inspira i educa, poden comprendre el seu significat. L'Esperit es refereix a fets precisos, realitzats en el temps històric, per la qual cosa el triat ha d'interessar per la història religiosa i secular, i per tota la Bíblia composta de relats de testimoniatsges, lloances i profecies.

Nota : En el versicle 3, Jesucrist li va dir al protestant caigut: " Recorda't, doncs, de com ho has rebut i oïda, i guarda't i penedeix-te. Si no velais, vindré com a lladre, i no sabreu a quina hora vindré sobre vosaltres ". Per contra, per als hereus dels guanyadors, des de la primavera de 2018, aquest missatge s'ha transformat en: "Si mires, no vindré com un lladre, i sabràs a quina hora vindré a tu". I el Senyor ha complit les seues promeses, ja que hui en 2020, els seus triats van tindre coneixement de la data del seu vertader retorn revelada per a la primavera de 2030. Però, la fe protestant està condemnada a ignorar aquesta precisió, reservada, només, a través de Jesús, als seus triats. Perquè a diferència del seu comportament cap als serfs malvats, " el Senyor no fa res sense avisar als seus serfs els profetes " Am.3:7.

Sisena era: Filadèlfia

L'adventismo entra en la missió universal

Entre 1843 i 1873, el diví dissabte, el vertader seté dia ordenat per Déu, va ser restaurat i adoptat pels pioners de l'adventismo del seté dia, que va prendre la forma d'una institució religiosa cristiana oficial estatunidenca anomenada des de 1863: "el Seté Dia". Església Adventista del dia. D'acord amb l'ensenyament preparat en Dan.12.12, el missatge de Jesús està dirigit als seus triats santificats pel repòs sabàtic, en la data de l'any 1873. Al mateix temps, aquests triats es beneficien de la benaurança de Dan 12. :12: " Benaurat el que espera fins a 1335 dies! ".

Les noves normes establides des de 1843 es van fer universals en 1873.

Versicle 7: " Escriu a l'àngel de la congregació de Filadèlfia : Això diu el Sant, el Vertader, el que té la clau de David, el que obri i ningú tanca, el que tanca i ningú tanca. : »

Amb el nom de " Filadèlfia ", Jesús mostra al seu Triat. Ell va dir: " En això coneixeran tots que sou els meus deixebles, si s'estimen els uns als altres. Juan 13.35" I aquest és el cas de Filadèlfia les arrels gregues del qual signifiquen: amor fraternal. Ha seleccionat als triats que ho componen, posant a prova la seua fe, i per aquests vencedors, el seu amor desborda. Ell es presenta en aquest missatge dient: " això és el que diu el Sant, el Vertader ". La Santa , perquè és un temps en què la santificació del dissabte i dels triats és requerida pel decret de Dan.8.14 que ha entrat en vigor des de la primavera de 1843. La Vertadera , perquè en aquesta hora profètica, es restableix la llei de la veritat; Déu redescobreix la santedat del seu quart manament calcigat pels cristians des del 7 de març de 321. Torna a dir: " el que té la clau de David ". Aquestes no són les claus de Sant Pere reclamades com a possessió de Roma. " La clau de David " pertany al " fill de David ", Jesús mateix, en persona. Ningú més que ell pot concedir la salvació eterna, perquè va obtindre aquesta clau portant-la " sobre el seu muscle " en forma de creu, segons Isaïes 22,22: " Posaré sobre el seu muscle la clau de la casa". de David: quan s'obri, ningú tanca; quan tancament, ningú obrirà ". Aquesta clau que designa la creu del seu turment, en compliment d'aquest versicle, llegim ací: " el que obri, i ningú tanca, el que tanca, i ningú obri ". La porta de la salvació ha estat oberta per a la construcció de l'Adventismo del Seté Dia i tancada per als seguidors del diumenge romà des de la primavera de 1843. Pel fet que han acordat sotmetre a les veritats doctrinals presentades i han honrat amb la seua fe la seua paraula profèticament, l'Esperit de Jesús va dir als sants de l'era de Filadèlfia : " Conec les vostres obres. Heus ací, puix que tens poc poder, i has guardat la meua paraula, i no has negat el meu nom, he posat davant de tu una porta oberta, que ningú pot tancar ". Aquest xicotet grup religiós havia sigut, oficialment, només estatunidenc des de 1863. Però en 1873, durant una conferència general celebrada en Battle Creek, l'Esperit li va obrir una porta missionera universal que continuaria fins al vertader retorn de Jesucrist. Ningú ho impedirà i Déu s'encarregarà d'això. Hem de notar que tot el bo que Jesús veu entre els vertaders sants defineix també les causes per les quals va caure la fe protestant en 1843. Aquest missatge és exactament l'oposat al qual Jesús dirigeix als caiguts de Sardis en el versicle 3, perquè el Les obres específiques s'inverteixen.

Les 12 Tribus d'Apocalipsis 7 Creixen

Versicle 8: “ Conec les teues obres. Heus ací, puix que tens poc poder, i has guardat la meua paraula, i no has negat el meu nom, he posat davant de tu una porta oberta, que ningú pot tancar. »

El triat del seu temps és jutjat favorablement per les seues obres que Jesús li atribueix com a justícia. El seu “ xicotet poder ” confirma el naixement del grup basat en els “ pocs homes ” del versicle 4. En 1873, Jesús va anunciar als adventistes el seu progrés cap al seu retorn mitjançant el símbol de la porta celestial oberta que s'obrirà en la primavera de 2030, és a dir, en 157 anys. En el missatge que segueix, el dirigit a Laodicea, Jesús es presentarà davant aquesta porta, indicant així la proximitat imminent del seu retorn: “ Heus ací, estic a la porta i cride. Si algun sent la meua veu i obri la porta, entraré a ell i soparé amb ell, i ell amb mi. Apocalipsi 3.20 »

Accés a la fe cristiana permés als jueus

Versicle 9: “ Heus ací us entregue dels de la sinagoga de Satanàs, que diuen ser jueus i no ho són, sinó que esmenten; heus ací, jo els faré vindre i es prostraran als teus peus, i sabran que t'he estimat. »

En citar l'entrada dels vertaders jueus segons raça i carn al grup adventista, aquest versicle confirma la restauració del repòs sabàtic; El diumenge ja no és un obstacle per a la seua conversió. Perquè des de l'any 321, el seu abandó també ha tingut com a conseqüència impedir als jueus sincers adoptar la fe cristiana. El seu judici sobre els jueus racials no va ser una opinió personal de Pablo, el testimoni fidel; va ser la de Jesucrist qui ho confirma en aquesta Revelació, ja en Apocalipsi 2:9, en el missatge dirigit als seus serfs calumniats pels jueus i perseguits pels romans de l'època d'Esmirna . Tinga en compte que els jueus racials hauran de reconèixer la salvació cristiana en l'estàndard adventista per a beneficiar de la gràcia de Déu. Només l'adventismo universal porta la llum divina de la qual s'ha convertit en depositari oficial exclusiu des de 1873. Però cura! Aquesta llum, la seua doctrina i els seus missatges són propietat exclusiva de Jesucrist; cap home ni cap institució pot negar a la seua evolució sense posar en perill la seua salvació. Finalment en aquest versicle, Jesús afirma “ que jo us he estimat ”. Podria això significar que després d'aquest temps de benedicció, ell ja no l'estimaria? Sí, i aquest serà el significat del missatge atribuït a “ Laodicea ”.

Els manaments de Déu i la fe de Jesús

Versículo 10: “ Puix que heu guardat en mi la paraula de paciència, jo també us guardaré en l'hora de la prova que ha de vindre sobre la terra coneguda, per a provar als que habiten en la terra. »

El terme paciència confirma el context d'espera adventista esmentat en Daniel 12.12: “ Benaurat el que espera , i arriba fins a mil tres-cents trenta-cinc dies! ”. La prova es refereix a la fe dels “ habitants de la terra ”, aquells que habiten la “ terra coneguda ”, és a dir, reconeguda per Jesucrist, Déu creador. Ve a posar a prova la voluntat humana i a

desemascarar l'esperit rebel del camp "ecumènic" que designa amb el grec "oikomèné" la "terra coneguda" d'aquest versicle.

Aquesta promesa només vincula a Jesús amb la condició que la institució preserve la qualitat de la fe del principi. Si el missatge adventista ha de continuar fins al moment de l'última prova universal de la fe profetitzada en aquest versicle, no serà necessàriament en forma institucional. Perquè l'amenaça planeja en aquest missatge del versicle 11 que segueix, fins llavors totalment positiu i beneït per Déu. La promesa de Jesús es referirà a la seua posteritat que romandrà viva en 2030. En aqueix moment, els vertaders triats de 1873 hauran dormit " en el Senyor " segons Apocalipsi 14,13: " I vaig sentir una veu del cel que deia: Escriu : Benaurats des d'ara els morts que moren en el Senyor! Sí, diu l'Esperit, perquè descansin dels seus treballs, perquè les seues obres els segueixen. » Es tracta, doncs, d'una segona benaurança concedida per Jesucrist a aquest Triat exemplar. Però el que Jesús beneeix és el comportament demostrat per les obres. Els hereus de " Filadèlfia " reproduiran fidelment, en 2030, les seues obres, la seua fe, la seua acceptació de les veritats donades pel Déu del cel en les últimes formes que ell els va donar; perquè patiran grans canvis fins al final quan la comprensió del pla diví serà perfecta.

La promesa adventista de Jesucrist i el seu advertiment

Versicle 11: " Vinc prompte ". Aferra't al que tens, perquè ningú et lleve la corona. »

El missatge " vinc prompte " és del tipus adventista. Jesús confirma així l'abandó de qualsevol altra confessió religiosa. L'expectativa del seu retorn en glòria romandrà fins a la fi del món, un dels principals criteris que identifiquen als seus vertaders triats. Però la resta del missatge planteja una greu amenaça: " Retingues el que tens, perquè ningú et lleve la corona. »I qui podrà llevar-li la corona sinó els seus enemics? Per tant, els seus descendents hauran d'identificar-los primer, i precisament perquè no ho han fet, víctimes del seu esperit humanista, formaran amb ells una aliança a partir de 1966.

Versicle 12: " Al qual vencera, li faré columna en el temple del meu Déu, i no eixirà mai; Escriuré sobre ell el nom del meu Déu, i el nom de la ciutat del meu Déu, la nova Jerusalem que descendeix del cel, del meu Déu, i el meu nom nou. »

En les seues últimes paraules de benedicció dedicades als vencedors, Jesús reuneix totes les imatges de la salvació obtinguda. " Columna en el temple del meu Déu" significa : un suport sòlid per a portar la meua veritat en la meua Assemblea, els Triats. " ...i no eixirà més ": la seua salvació serà eterna. " ...; Escriuré sobre ell el nom del meu Déu ": gravaré en ell la imatge del caràcter de Déu perdut en l'Edén. " ...i el nom de la ciutat del meu Déu ": participarà de la glorificació dels Triats descrita en Ap.21. "... de la nova Jerusalem que descendeix del cel, del meu Déu "; La " nova Jerusalem " és el nom de la reunió dels triats glorificats que s'han tornat enterament celestials com els àngels celestials de Déu. Apocalipsi 21 ho descriu en una imatge simbòlica de pedres precioses i perles que dóna testimoniatge de la força de l'amor que Déu sent pels seus redimits de la terra. Ella descendeix a la terra renovada per a viure eternament en la presència de Déu que instal·la allí el seu tron. "... i el meu nom nou ": Jesús associa el

canvi del seu nom al seu pas de la naturalesa terrenal a la celestial. El triat excepte, quedant viu o ressuscitat, viurà la mateixa experiència i rebrà un cos celeste, glorificat, incorruptible i etern.

En aquest versicle, la insistència en la comparació amb Déu es justifica pel fet que el mateix Jesús és trobat pels triats en el seu aspecte diví.

Versicle 13: “ El que té oïda, senta el que l'Esperit diu a les esglésies! »

El triat va entendre la lliçó, però és l'únic que pot entendre-la. És cert que aquest missatge només va ser preparat per a ell. Aquest missatge confirma que la interpretació i comprensió dels misteris revelats depén únicament de Déu, que prova i tria als seus serfs.

L'adventismo oficial dels últims temps no ha après la lliçó i no ha sigut jutjat per Jesús, és vomitat pel seu rebuig del missatge de la tercera expectativa adventista .

" Vindré ràpidament " . Aferra't al que tens, perquè ningú et lleve la corona ". Desgraciadament, per a l'adventismo oficial de l'època, la fi encara està lluny, i amb el cansament del temps, 150 anys després, la fe ja no serà la mateixa. L'advertiment de Jesús estava justificada però no va ser notada ni entesa. I en 1994, la institució adventista perdrà efectivament la seua " corona ", en rebutjar l'última "gran llum" profetitzada per Elena G. de White, la missatgera de Jesucrist en el seu llibre "Primers Escrits" en el capítol "La meua primera visió". , en les pàgines 14 i 15: El següent text és un extracte d'aquestes pàgines. Precise a més sobre ell que profetitza la destinació de l'obra adventista i resumeix en si mateix tot l'ensenyament presentat per les tres Assemblees d'Apocalipsis 3: 1843-44 Sardis , 1873 Filadèlfia , 1994 Laodicea .

La destinació de l'adventismo

revelat en la primera visió d'Elena de White

“Mentre orava en el culte familiar, l'Esperit Sant va descansar sobre mi i semblava elevar-me cada vegada més per damunt d'aquest món de foscor. Em vaig donar volta per a veure als meus germans adventistes que romanien en aquest món, però no vaig poder trobar-los. Llavors una veu em va dir: “Mira de nou, però una mica més amunt”. Vaig mirar cap amunt i vaig veure un camí estret i empinat, molt per damunt d'aquest món. Ací és on els adventistes van avançar cap a la ciutat santa. Darrere d'ells, a l'inici del camí, hi havia una llum brillant, que l'àngel em va dir que era el clam de mitjanit. Aquesta llum il·luminava tot el camí perquè els seus peus no entropessaren. Jesús caminava al capdavant per a guiar-los; i mentre ho miraven, estaven fora de perill.

Però prompte alguns d'ells es van cansar i van dir que la ciutat encara estava molt lluny i que havien pensat arribar allí abans. Llavors Jesús els va animar alçant el seu gloriós braç dret del qual va emanar una llum que es va estendre sobre els adventistes. Van cridar: "Al·leluia! » Però alguns d'ells van rebutjar descaradament aquesta llum, dient que no era Déu qui els havia guiats. La llum darrere d'ells finalment es va apagar i es van trobar en una profunda foscor. Van entropessar i van perdre de vista tant la meta com a Jesús, després van caure del camí i es van afonar en el món malvat de baix. ".

La història d'aquesta primera visió donada per Déu a la jove Ellen Gould-Harmon constitueix una profecia codificada tan valuosa com les de Daniel o les de l'Apocalipsi. Però per a beneficiar-nos d'ell, hem d'interpretar-ho correctament. Llavors donaré l'explicació.

L'expressió "clam de mitjanit" designa l'anunci de la vinguda de l'espòs en "la paràbola de les deu verges" de Mateo 25:1 al 13. La prova de l'espera del retorn de Crist en la primavera de 1843 i la de La tardor de 1844 va constituir el primer i segon assoliment; juntes, aquestes dues expectatives representen la "primera llum" de la història col·locada "darrere" del grup de "adventistes del seté dia" que avançaven en el temps, pel camí o camí beneït per Jesucrist. Per als pioners adventistes, 1844 va representar la data de la fi del món i l'última data bíblica que la paraula profètica podia proposar als triats d'aquella època. Passada aquesta data final, van esperar el retorn de Jesús pensant que era imminent. Però va passar el temps i Jesús encara no tornava; el que evoca la visió en dir: "van trobar que la ciutat estava molt lluny i que havien pensat arribar allí abans"; és a dir, en 1844 o poc després d'aqueixa data. A més, el descoratjament els va véncer fins que al voltant de l'any 1980 vaig entrar en escena, rebent aquesta nova i gloriosa llum que construeix la tercera expectativa adventista . Aquesta vegada el retorn de Jesús està previst per a la tardor de 1994 . Certament, la proclamació d'aquest missatge només es referia a un microcosmos de l'adventismo universal situat a França, en Valence-sud-Rhône. L'elecció de Déu per aquesta xicoteta ciutat del sud-est de França té la seua explicació. Va ser allí on el Papa Pius VI va morir sota custòdia en 1799, complint el fet profetitzat en Apocalipsi 13:3. A més, València va ser la ciutat on Déu va establir la seua primera església adventista en terra de França. Per tant, és allí on va portar la seua divina i gloriosa última llum i, a la fi de 2020, confirme haver rebut constant i fidelment d'ell les seues últimes i més precioses revelacions que presente en aquest document. El microcosmos adventista valentinià va servir com a escenari universal per a complir la part relativa a l'última llum gloriosa en la visió de la nostra germana Elena. Aquesta visió ens revela el judici que Jesús fa sobre l'experiència viscuda a València, tercer compliment de la paràbola de les deu verges. Jesús reconeix al vertader adventista pel seu comportament cap a la llum presentada. El vertader adventista expressa la seua alegria amb "Al·leluia!" » ; beneït per l'Esperit, va omplir el seu atuell d'oli. Per contra, els falsos adventistes "rebutgen descaradament aquesta llum". Aquest rebuig de la llum divina els resulta fatal, perquè Déu els va advertir contra aquesta reacció negativa en missatges inspirats, destinats a ells, al seu missatger; es convertiran en gots buits, privats de l'oli que produeix "la llum" del llum. S'anuncia la inevitable conseqüència: "la llum que hi havia darrere d'ells acaba apagar"; neguen el fonament bàsic de l'adventismo. Jesús aplica el seu principi: " Perquè al qual té, al qual té, se li donarà i tindrà en abundància, però al qual no té, fins i tot el que té li serà llevat. Mateo 25:29." "...van acabar perdent de vista tant la meta com a Jesús", es tornen insensibles als missatges adventistes que anuncien el retorn de Crist o, neguen la meta del moviment adventista consagrada en el mateix nom

"Adventista"; "Després es van perdre del camí i es van afonar en el món malvat que hi havia davall", en 1995 es van comprometre oficialment amb l'aliança protestant i l'ecumenisme. Així van perdre a Jesús i l'entrada al cel, que era la meta de la fe adventista. Es van unir segons Dan.11.29, " els hipòcrites ", i " els borratxos ", com va anunciar Jesús en Mateo 24:50; coses demostrades a l'inici del treball.

Hui aquestes paraules profètiques es compleixen. Es van complir entre 1844, data de la primera llum "situada darrere d'ells", i 1994, data de la gran llum profètica rebutjada per la primera església adventista establida a França, a la ciutat de Valence-sud-Rhône, que Déu utilitzat per a la seua demostració. Hui, l'adventismo oficial es troba en la "profunda foscor" de l'ecumenisme amb els enemics de la veritat, protestants i catòlics.

Setena era : Laodicea

La fi de l'adventismo institucional: el rebuig de la tercera expectativa adventista.

Versicle 14: " Escriu a l'àngel de la congregació de Laodicea : Així diu l'Amén, el testimoni fidel i vertader, el principi de la creació de Déu: "

Laodicea és el nom de la setena i última era; la de la fi de la benedicció de l'adventismo institucional. Aquest nom té dues arrels gregues "laos, dikéia" que signifiquen: "poble jutjat". Abans que jo, els adventistes van traduir: "poble de judici", però la institució no sabia que aquest judici començaria amb ell, com a ensenya 1 Pedro 4.17: " Perquè aquest és el moment en què el judici començarà per la casa de Déu. Ara bé, si comença per nosaltres, quina serà la fi dels quals no obeeixen l'evangeli de Déu? » Jesús es presenta dient: " Això és el que diu l'Amén, el testimoni fidel i vertader, el principi de la creació de Déu: " La paraula Amén significa en hebreu: en veritat. Segons el testimoniatge de l'apòstol Joan, Jesús el va usar moltes vegades (25 vegades), repetint-lo dues vegades, al principi, abans de les seues declaracions. Però en la pràctica religiosa tradicional, s'ha convertit en el terme per a la puntuació al final d'oracions o declaracions. Després s'interpreta sovint en el sentit de "que així siga" heretat del catolicisme. I l'Esperit utilitza aquest concepte " en veritat " per a donar a la paraula Amén el seu doble sentit perfectament justificat. Laodicea és l'hora en la qual Jesús ofereix gran llum per a il·luminar plenament les profecies preparades per a la fi dels temps. L'obra que estàs llegint és prova d'això. El que provocarà la ruptura entre Jesús i la institució adventista oficial és el rebuig de la seua llum. En una elecció lògica i justificada, Déu va sotmetre, entre 1980 i 1994, a l'adventismo a una prova de fe modelada segons el model que va resultar en la pèrdua dels protestants i la benedicció dels pioners adventistes. La prova ja es basava en la fe en el retorn de Jesús anunciat per a la primavera de 1843 i després per a la tardor de 1844. Al meu torn, a partir de 1983, vaig començar a compartir un anunci del retorn de Jesús per a 1994, havent utilitzat el " cinc mesos " citats en el missatge de la " cinquena trompeta " en Apocalipsi 9:5-10. En atribuir aquest tema a la maledicció del protestantisme de 1844, el període de " cinc mesos " citat, és a dir, 150 anys reals, conduïa fins a 1994. Veient

només el retorn de Jesucrist per a marcar el final d'aquest període, i parcialment encegat per Déu. En un detall del text, vaig defensar el que considerava veritat divina. Després d'advertiments oficials, la institució va pronunciar el meu acomiadament al novembre de 1991; això, quan encara faltaven tres anys per a provar i desmentir els meus anuncis. Només més tard, al voltant de 1996, em va quedar clar el vertader significat d'aquesta experiència. Les paraules pronunciades per Jesús en la seua carta a " Laodicea " acabaven de complir i adquirien ara un significat precís. En 1991, els adventistes tebis ja no estimaven la veritat tant com en 1873. El món modern també els ha afeblits en seduir-los i guanyar els seus cors. Com en l'era de " Efes ", l'adventismo oficial ha perdut el seu " primer amor ". I Jesús " li lleva el candelero i la corona ", perquè tampoc ella ja és digna d'això. A la llum d'aquests fets, el missatge es torna lluminós i clar. La paraula " Amén " confirma l'exigència de la veritat completa i la fi d'una relació beneïda. El " testimoni fidel i vertader " rebutja al Triat infidel i mentider. " El principi de la creació de Déu ", per tant de creador, ve a tancar col·lectivament la intel·ligència dels indignes i a obrir individualment la dels seus triats a les veritats contingudes i amagades en la història del Gènesi. Al mateix temps, en evocar " el principi de la creació de Déu " que associa a la paraula " Amén ", l'Esperit confirma un retorn final molt pròxim de Jesucrist: " prompte ". No obstant això, encara passaran 36 anys entre 1994 i 2030, data de la fi de la humanitat en la Terra.

Tebiesa mortal

Versicle 15: " Conec les teues obres. Sé que no eres ni freda ni calenta. Que tingues fred o calor! »

La direcció informal està dirigida a la institució. Aquest és el fruit de les religions heretades de pares a fills i filles, on la fe es torna tradicional, formalista, rutinària i temerosa de tot el nou; l'estat en el qual Jesús ja no pot beneir-la quan té tanta llum nova per a compartir amb ella.

Versicle 16: " Perquè eres tebi, i no fred ni calent, et vomitaré de la meua boca. »

L'observació va ser feta per Jesús al novembre de 1991, quan el profeta que portava el seu missatge va ser destituït del seu càrrec per la institució oficial. En la primavera de 1994 serà vomitada, com va anunciar Jesús. Ella mateixa va donar prova d'això en ingressar, en 1995, en l'aliança ecumènica organitzada per l'Església catòlica, on es va unir als protestants rebels, ja que ara comparteix la seua maledicció.

Il·lusions enganyoses basades en l'herència espiritual

Versicle 17: " Perquè dieu: Sóc ric, estic enriquit i de res tinc necessitat, i perquè no sabeu que sou desgraciats, miserables, pobres, cecs i nus " ,

"... rica ", era l'adventista electa en 1873, i les nombroses revelacions donades a Elena G. de White la van enriquir espiritualment encara més. Però a nivell profètic, les interpretacions de l'època ràpidament van quedar obsoletes, com correctament va pensar Jaime White, l'espòs del missatger del Senyor. Jesucrist, el Déu viu, va dissenyar les seues profecies per al seu

perfecte i impecable compliment final. Per això el pas del temps, que porta enormes canvis al món, justifica un qüestionament permanent de les interpretacions rebudes i ensenyades. La benedicció del Senyor està reservada; Jesús va dir: “ al qual guardarà les meues obres fins a la fi ”. No obstant això, en 1991, data del seu rebuig a la llum, el final encara estava lluny. Per tant, havia d'estar atenta a qualsevol nova llum proposada pel Senyor pels mitjans que ell mateix triara. Quin contrast entre les il·lusions de la institució i l'estat en què Jesús la veu i la jutja! De tots els termes citats, la paraula “ nu ” és el més greu per a una institució, perquè significa que Jesús va retirar d'ella la seua justícia eterna, és en la seua boca, una sentència de mort i la mort segona del judici final; segons el que està escrit en 2 Cor.5:3: “ Així gemeguem en aquesta botiga, desitjant revestir-nos del nostre estatge celestial, amb la condició que siguem oposats vestits i no nus . »

El consell del testimoni fidel i vertader

Versicle 18: “ T'aconselle que de mi compres or provat en foc, perquè t'enriquisques, i vestidures blanques per a vestir-te, i perquè no es manifeste la vergonya de la teua nuesa, i ungüent per a ungir el teu ulls, perquè pugues veure. »

Després de les conclusions de 1991, la institució encara disposava de tres anys per a esmenar i produir el fruit del penediment que no va arribar. I per contra, els seus vincles amb els protestants caiguts s'han enfortit fins al punt de signar una aliança oficial publicada en 1995. Jesús es presenta com el comerciant exclusiu de la vertadera fe, el “or provat a foc ” de la prova. L'evidència de la seua condemna de l'església apareix en l'absència de les “ vestidures blanques ” de les quals els seus pioners eren “ dignes ” en Apocalipsis 3:4. Amb aquesta comparació, Jesús il·lustra el fet que, abans de 1994, va sotmetre als adventistes de “ Laodicea ” a una expectativa adventista idèntica a les quals van precedir a les dates de 1843 i 1844; per a posar a prova la fe en les tres experiències, com s'ensenya en el missatge dirigit en 1844 als adventistes de “ Sardis ”. En una actitud tancada i rebel, la institució no podia entendre el que Jesús li retreia; ella era “ cega ”, com els fariseus del ministeri terrenal de Jesús. Per tant, no podia entendre la invitació de Crist a comprar “ la perla de gran preu ” de la paràbola de Mateo 13.45-46 que defineix el quadre de l'estàndard de vida eterna requerit per Déu revelat en aquest versicle 18 d'Apocalipsi 3. .

L'anomenat misericordiós

Versicle 19: “ Jo reprenc i càstig a tots els que amo. Per tant, sé gelós i penedeix-te. »

El càstig és per a aquells als qui Jesús estima fins que els vomite. L'anomenat fet, una invitació al penediment, no va ser atés. I l'amor no s'hereta, es guanya amb la dignitat. Endurida la institució, Jesús llança una crida individual dient als candidats a la vocació celestial:

L'anomenat universal

Versicle 20: “ Heus ací, jo estic a la porta i cride. Si algun sent la meua veu i obri la porta, entraré a ell i soparé amb ell, i ell amb mi ”.

En Apocalipsi, la paraula " porta " apareix en Apocalipsi 3:8, ací en Apocalipsi 3.20, en Apocalipsi 4:1 i en Apocalipsi 21.21. Rev.3:8 ens recorda que les portes obrin i tanquen l'accés. Es converteixen així en símbol de les proves de la fe que obrin o tanquen l'accés a Crist, a la seua justícia i a la seua gràcia.

En aquest versicle 20, la paraula “ porta ” adquireix tres significats diferents però complementaris. Assenyala al mateix Jesús: “ Jo sóc la porta . Juan 10:9”; la porta del cel es va obrir en Apocalipsi 4:1: “ Es va obrir una porta en el cel. » ; i la porta del cor humà a la qual Jesús ve a cridar per a convidar al triat a obrir-li el seu cor per a donar-li prova del seu amor.

Basta que la seua criatura òbriga el seu cor a la seua veritat revelada perquè siga possible una comunió íntima entre ell i el seu diví creador. El sopar es comparteix a la vesprada, quan arriba la nit per a posar fi al treball del dia. La humanitat prompte entrarà en aquesta mena de nit “ on ja ningú podrà treballar”. (Juan 9:4)”. La fi del temps de gràcia congelarà per sempre les últimes opcions religioses dels éssers humans, homes i dones igualment responsables i estrictament complementaris en el pla de la carn.

Comparat amb el missatge de Filadèlfia, el triat està en l'era laodicense , en la imminència del retorn de Jesucrist. La “ porta oberta en el cel ” s'obrirà com a continuació d'aquest missatge en Apocalipsi 4:1.

L'exhortació final de l'Esperit

Al guanyador individual, Jesús declara:

Versicle 21: “ Al qual vencera, li concediré asseure amb mi en el meu tron, així com jo vaig véncer i em vaig asseure amb el meu Pare en el seu tron. »

Anuncia així l'activitat del judici celestial que segueix a aquest missatge i que serà el tema d'Apocalipsi 4. Però aquesta promesa només ho compromet amb un guanyador veritablement triat.

Versicle 22: “ El que té oïda, senta el que l'Esperit diu a les esglésies! »

El tema de les “ cartes ” acaba amb aquest nou fracàs institucional. L'últim, perquè a partir d'ara la llum serà portada per un home inspirat, després per un xicotet grup. Es transmetrà individualment, de persona a persona i a través d'Internet, que el mateix Jesús dirigirà conduint als seus triats cap a la font de difusió de les seues últimes veritats, tan sagrades com la seua persona divina. D'aquesta manera, onsevulla que estiga en la terra: “ El que té oïda, senta el que l'Esperit diu a les assemblees!” »

El següent tema tindrà com a context el mil·lenni celestial del judici dels impius dut a terme pels sants. Tot el tema es basa en ensenyaments escampats en Apocalipsis 4, 11 i 20. Però

Apocalipsi 4 confirma clarament el context celestial d'aquesta activitat que cronològicament segueix a l'última època dels Triats terrenals.

Apocalipsi 4 : Judici Celestial

Versicle 1: “ Després d'això vaig mirar, i heus ací una porta oberta en el cel . La primera veu que vaig sentir, com a so de trompeta , que em va parlar, va dir: Puja ací , i et mostraré el que succeirà en el futur .

En dir: " La primera veu que vaig sentir, com a so de trompeta ", l'Esperit defineix el missatge d'aquesta era " laodicense " com aquell al qual va transportar a Juan en Apocalipsi 1.10: " Jo estava en l'esperit en el dia del Senyor, i vaig sentir darrere de mi una gran veu, com el so d'una trompeta ". Laodicea és, per tant, l'era el final de la qual està marcat per el “ dia del Senyor ”, el del seu gran retorn gloriós.

Segons les seues paraules, l'Esperit secunda fermament la idea de la successió d'aquest tema amb el missatge de Laodicea . Aquest aclariment és important, perquè la institució mai ha pogut demostrar als seus oponents les seues doctrines del judici celestial. Hui done prova d'això, possible gràcies a la correcta definició de les dates adjuntes als missatges de les cartes d'Apocalipsis 2 i 3. Entre Laodicea i Apocalipsi 4, amb la “ setena trompeta ” d'Apocalipsi 11, Jesús Quitó al diable i als homes rebels el seu “ domini sobre el regne del món ” terrenal. Amb “ la collita ” d'Apocalipsi 14, ha portat als seus triats al cel i els confia la tasca de jutjar amb ell la vida terrenal passada dels impius morts. És llavors quan “ el que vencera regirà a les nacions amb vara de ferro ”, com s'anuncia en Apocalipsi 2.27. Si els perseguidors estigueren, com jo, assegurances de la destinació que els està reservat, no hi ha dubte que modificarien el seu comportament. Però és precisament el seu feroç desig d'ignorar qualsevol advertiment el que els porta a les pitjors accions i així preparen per a si mateixos el pitjor càstig que no pot reproduir en les condicions terrenals actuals. Tornem llavors al text d'aquest capítol 4. “ La primera veu que vaig sentir, com a so de trompeta, i que em va parlar, va dir: Puja ací, i et mostraré el que ha de succeir en el futur ”. Juan es refereix al versicle 10 d'Apocalipsi 1: " Jo estava en l'Esperit en el dia del Senyor, i vaig sentir darrere de mi una gran veu, com a so de trompeta ". Aquest tema del retorn de Crist en glòria ja s'esmenta en el versicle 7 on està escrit: “ Heus ací, ell ve amb els núvols. I tot ull ho veurà, fins i tot els que ho van traspasar; i totes les tribus de la terra faran duel per ell. Sí. Amén! » La connexió suggerida d'aquests tres textos confirma el context gloriós final del dia del retorn del Senyor Jesús, també anomenat Miguel pels seus iniciats triats i els seus àngels fidels. Si es compara la veu de Jesús amb una trompeta , és perquè, com aquest instrument sonor dels exèrcits, al capdavant dels seus exèrcits angelicals celestials, Jesús fa sonar les seues tropes per a llançar al combat. A més, com una trompeta , la seua veu no ha deixat d'advertir als seus triats per a preparar-los a la victòria, com ell mateix va véncer el pecat i la mort. En evocar aquesta paraula “ trompeta ”,

Jesús ens mostra el tema més misteriós i important de tota la seua Revelació. I és cert que per als seus últims servidors, aquest tema amagava una prova eliminatòria. Ací, en Apocalipsi 4:1, l'escena descrita està incompleta perquè només apunta als seus triats als qui ve a salvar de la mort. El comportament dels malvats en aquest mateix context es descriurà en Apocalipsi 6.16 en aquests termes reveladors: " I van dir a les muntanyes i a les penyes: Caieu sobre nosaltres, i amagueu-nos del rostre del qual està assegut sobre nosaltres". el tron, i davant la ira del corder; perquè ha arribat el gran dia de la seua ira, i qui podrà resistir? » A aquesta pregunta suspena, aparentment, sense resposta, Déu presentarà en el capítol 7 que segueix a aquells que poden resistir: els triats segellaments simbolitzats pel número 144.000, una multitud de 12 al quadrat, o 144. Però ell només els triats que van quedar vius. al retorn de Crist actue allí. Ara bé, en aquest context d'Apocalipsi 4, l'arrebatament al cel concerneix també els triats que van morir des d'Abel, als qui Jesús ressuscita per a donar-los també a ells la recompensa promesa per la seua fe: la vida eterna. També, quan Jesús li va dir a Juan: " Puja ací! ", l'Esperit només anticipa, a través d'aquesta imatge, l'ascensió cap al regne celestial de Déu de tots els triats redimits per la sang de Jesucrist. Aquest ascens al cel marca la fi de la naturalesa terrenal humana, els triats ressuscitaran de manera similar als àngels fidels de Déu, d'acord amb els ensenyaments de Jesús en Mateo 22.30. Es va acabar la carn i la seua maledicció, els deixen arrere sense penediment. Aquest moment de la història humana és tan desitjable que Jesús el recorda contínuament en la seua revelació des de Daniel. Com la terra, maleïda per culpa de l'home, els vertaders triats anhelan el seu alliberament. El versicle 2 sembla copiat d'Apocalipsi 1.10; de fet, l'Esperit confirma amb més força la connexió dels dos que es refereixen al mateix esdeveniment en la història del projecte de Déu, el seu retorn en el seu " gran dia " profetitzat en Apocalipsi 16.16.

Versicle 2: " Immediatament vaig estar en l'esperit. I heus ací hi havia un tron en el cel, i en el tron estava un assegut ”.

Com en l'experiència de Juan, la pujada dels triats al " cel " " els delecta en esperit " i són projectats en la dimensió celestial que roman perpètuament inaccessible als homes, perquè allí Déu regna i és visible.

Versicle 3: " El que estava assegut semblava una pedra de jaspi i sardónice; i el tron estava envoltat per un arc de Sant Martí com la maragda ”.

Allí es troben enfront del tron de Déu, en el qual se senta gloriosament l'únic Déu creador. Aquesta indescriptible glòria celestial s'expressa, no obstant això, en pedres precioses a les quals els homes són sensibles. Les " pedres de jaspi " adquireixen aspectes i colors molt diferents, representant així la multiplicitat de la naturalesa divina. De color roig, la " sardoïna " se li sembla. " L'arc de Sant Martí " és un fenomen natural que sempre ha sorprès a l'home, però encara és necessari recordar el seu origen. Va ser el senyal del pacte pel qual Déu va prometre a la humanitat mai més destruir-la amb les aigües del diluvi, segons Gén.9:9 al 17. A més, cada vegada que la pluja es troba amb el sol, imatge simbòlica de Déu, l'arc de Sant Martí, sembla tranquil·litzar a les seues criatures terrenals. Però en evocar el diluvi de les aigües, Pedro recorda que en el pla diví està un " diluvi de foc i sofre " (2 Pedro 3:7). Precisament, davant aquest " diluvi de foc " exterminador, Déu organitza, en el seu cel, un judici dels malvats, els jutges dels quals seran els triats redimits i Jesús, el seu Redemptor.

Versicle 4: “ Al voltant del tron vaig veure vint-i-quatre trons , i en els trons estaven asseguts vint-i-quatre ancians , vestits de vestidures blanques, i amb corones d'or als seus caps ”.

Ací perquè, simbolitzats per 24 ancians , els redimits de les dues eres profètiques es revelen segons el següent principi: entre el 94 i 1843, la fundació dels 12 apòstols; entre 1843 i 2030, l'Israel espiritual “Adventista” de les “ 12 tribus ” va segellar amb el “ segell de Déu ”, en el seté dia dissabte , en Apo.7. Aquesta configuració serà confirmada, en Apocalipsi 21, en la descripció de la “ Nova Jerusalem que descendeix del cel ” per a establir en la terra renovada; les “ 12 tribus ” estan representades per “ 12 portes ” en forma de 12 “ perles ”. El tema del judici es defineix en Apocalipsi 20:4, on llegim: “ I vaig veure trons; ja els que estaven asseguts allí se'ls va donar poder per a jutjar . I vaig veure les ànimes dels quals havien sigut decapitats a causa del testimoniatge de Jesús i a causa de la paraula de Déu, i dels quals no havien adorat a la bèstia ni a la seua imatge, i no havien rebut la marca en els seus fronts ni a les seues mans. Van reviure i van regnar amb Crist mil anys ”. El regnat dels triats és un regnat de jutges. Però a qui jutgem? Apocalipsi 11.18 ens dona la resposta: “ Les nacions es van enutjar; i ha vingut la teua ira, i ha arribat el temps de jutjar als morts , i de recompensar als teus serfs els profetes, els sants i els que temen el teu nom, als xicotets i als grans, i de destruir als que destrueixen la terra ”. En aquest versicle, l'Esperit recorda la successió de tres temes revelats per al temps de la fi: "la sisena trompeta " per a " les nacions irades ", el temps de les " set últimes plagues " perquè " ha vingut la vostra ira ", i el judici celestial de “ mil anys ” perquè “ ha arribat el temps de jutjar als morts ”. El final del versicle estableix el programa final que es complirà mitjançant el judici final del llac de foc i sofre que destruirà als impius. Tots participaran en la segona va suggerir la resurrecció , al final dels “ mil anys ”, segons Apocalipsis 20,5: “ Els altres morts no van tornar a la vida fins que es van complir els mil anys ”. L'Esperit ens dona la seua definició dels malvats: “ els que destrueixen la terra ”. Darrere d'aquesta acció està “ el pecat devastador o desolador ” citat en Dan.8.13; pecat que causa mort i desolació de la terra ; qui va portar a Déu a entregar el cristianisme al cruel règim papal romà entre 538 i 1798; que lliurament a un terç dels homes al foc nuclear després o en 2021. Ningú hauria imaginat que, des del 7 de març de 321, la transgressió del sant dissabte del vertader seté dia portaria tantes conseqüències terribles i tràgiques. Els 24 ancians només es diferencien a nivell del decret de Daniel 8.14, perquè tenen en comú que són salvos per la mateixa sang de Jesucrist. Per això, considerats dignes, segons Apocalipsis 3:5, tots visten les “ vestidures blanques ” i la “ corona de vida ” promesa als vencedors en la batalla de la fe, en Apocalipsi 2.10. El “ or ” de les corones simbolitza la fe purificada per la prova segons 1 Pedro 1:7.

En aquest capítol 4, el terme “ assegut ” apareix 3 vegades. Sent el número 3 símbol de perfecció, l'Esperit col·loca aquest tema del judici del seté mil·lenni sota el signe del descans perfecte dels conqueridors, com està escrit: “ Asseu-te a la meua dreta fins que pose als teus enemics per estrada dels teus peus”. ” Sal.110:1 i Mateo 22.44. Ell i els que se senten estan en repòs i per aquesta imatge, l'Esperit presenta bé, el seté mil·lenni, com el gran Sabbat o repòs profetitzat, des de la creació, pel repòs santificat del seté dia de les nostres setmanes.

Versicle 5: “ Del tron ixen llampecs, veus i trons. Davant del tron cremen set llums de foc, que són els set esperits de Déu ”.

Les manifestacions que “ salen del tron ” s'atribueixen directament al mateix Déu creador. Segons Èxode 19.16, aquests fenòmens ja havien marcat, en el terror del poble hebreu, la presència de Déu en la muntanya Sinaí. Per tant, aquest suggeriment recorda el paper que exerciran els deu manaments de Déu en aquesta acció de judici dels impius morts. Aquest recordatori evoca també el fet que, invisible a risc de la mort inevitable de les seues criatures en el passat, Déu, que no ha canviat de naturalesa, és vist sense perill pels seus triats redimits, ressuscitats i glorificats. Atenció ! Aquesta breu frase, ara interpretada, es convertirà en una fita en l'estructura del llibre Apocalipsi. Cada vegada que apareix, el lector ha de comprendre que la profecia evoca el context de l'inici del judici del seté mil·lenni que estarà marcat per la intervenció directa i visible de Déu en Miguel, Jesucrist. D'aquesta manera, l'estructura de tot el llibre ens oferirà successius panorames de l'era cristiana sota diferents temes separats per aquesta expressió clau: “ van ser llampecs, veus i trons ”. Ho trobarem en Apocalipsi 8:5 on s'agrega “ un terratrèmol ” a la clau. Separarà el tema de la perpètua intercessió celestial de Jesucrist del tema de les trompetes . Després, en Apocalipsi 11.19, s'agregarà a la clau “ forta calamarsa ”. L'explicació apareixerà en Apocalipsi 16.21 on aquesta “ gran calamarsa ” tanca el tema de la setena de les set últimes plagues de Déu . Així mateix, “ el terratrèmol ” es converteix, en Apocalipsi 16.18, en “ un gran terratrèmol ”. Aquesta clau és fonamental per a aprendre a manejar els ensenyaments del llibre Apocalipsi i comprendre el principi de la seua estructura .

Tornant al nostre versicle 5, notem que, col·locades aquesta vegada “ davant del tron ”, hi ha “ set llums de foc enceses ”. Simbolitzen els “ set esperits de Déu ”. El nombre “ set » simbolitza la santificació, ací, la de l'Esperit de Déu. És a través del seu Esperit que conté tota vida que Déu controla totes les seues criatures; ell està en ells i els col·loca “ davant del seu tron ”, perquè els va crear lliures, enfront d'ell. La imatge dels “ set llums enceses ” simbolitza la santificació de la llum divina; la seua llum perfecta i intensa elimina tota possibilitat de foscor. Perquè no hi ha lloc per a les tenebres en la vida eterna dels redimits.

Versicle 6: “ Encara hi ha davant del tron una mar de vidre, com a cristall. Enmig del tron i al voltant del tron, hi ha quatre éssers vivents plens d'ulls per davant i per darrere ”.

L'Esperit ens parla en el seu llenguatge simbòlic. Què és “ abans del tron ” designa a les seues criatures celestials que assisteixen però no participen en el judici. En grans quantitats, aquests adquireixen l'aparença d'una mar la puresa de caràcter de la qual és tan pura que ho compara amb el cristall . Aquest és el caràcter bàsic de les criatures celestials i terrestres que han romàs fidels al Déu creador. Després l'Esperit invoca un altre símbol que concerneix a Déu, enmig del tron , i a les seues criatures celestials d'altres mons i altres dimensions, al voltant del tron ; al voltant designa criatures escampades sota la mirada del Déu assegut en el tron . L'expressió “ quatre éssers vivents ” es refereix a l'estàndard universal d'éssers vius. La multitud d'ulls es justifica amb la paraula multitud, i la seua posició “ davant i darrere ” simbolitza diverses coses. En primer lloc, els dona a aquests éssers vius una aparença multidireccional i multidimensional. Però més espiritualment, l'expressió “ abans i darrere ” es refereix a la llei divina gravada amb el dit de Déu en la muntanya Sinaí, en les quatre cares de les dues taules de pedra. L'Esperit compara la vida universal amb la llei universal. Tots dos són obra de Déu que grava en la pedra, en la carn o en els esperits, la norma de la vida perfecta per a la felicitat de les seues criatures que ho comprenen i ho estimen. Aquestes multituds d'ulls

observen i segueixen amb passió i compassió el que succeeix en la terra. En 1 Cor.4:9, Pablo declara: “ Perquè em sembla que Déu ens ha fet a nosaltres, els apòstols, els últims dels homes, condemnats en certa manera a mort, ja que hem sigut un espectacle per al món, per als àngels i als homes ”. La paraula " món " en aquest versicle és la paraula grega "cosmos". És aquest cosmos el que definisc com a mons multidimensionals. En la terra els triats i les seues batalles són seguits per espectadors invisibles que els estimen amb el mateix amor diví revelat per Jesucrist. S'alegren de la seua alegria i ploren amb els que ploren perquè la lluita és molt dura i angoixant. Però aquest cosmos designa també al món incrèdul com al poble romà, espectador de la matança de cristians fidels en les seues arenes.

Apocalipsi 5 ens presentarà aquests tres grups d'espectadors celestials: els quatre éssers vivents, els àngels i els ancians , tots victoriosos, units sota la mirada amorosa del gran Déu creador per l'eternitat.

El vincle que connecta la “ multitud d'ulls ” amb la llei divina està en el nom “ testimonie ” que Déu dóna a la seua llei dels deu manaments. Recordem que aquesta llei es guardava en “el lloc santíssim” reservat exclusivament per a Déu i prohibit als homes excepte durant la festa del “Dia de l'Expiació”. La llei va romandre amb Déu com un " testimoniatge " i les seues " dues taules " donaran un segon significat als " dos testimonis " simbòlics citats en Apocalipsis 11:3. » En aquesta lliçó, la “ multitud d'ulls ” revela l'existència d'una multitud de testimonis invisibles que van presenciar els esdeveniments terrenals. En el pensament diví, la paraula testimonie és inseparable de la paraula fidelitat. La paraula grega “martus” traduïda com a “màrtir” ho defineix perfectament, perquè la fidelitat que exigeix Déu no té límits. I com a mínim, un “testimoni” de Jesús ha d'honar la llei divina dels seus deu manaments amb els quals Déu el compara i el jutja.

Profecies de la LLEI DIVINA

Òbric ací un parèntesi, per a evocar la llum divina rebuda en la primavera de 2018. Es tracta de la llei dels deu manaments de Déu. L'Esperit em va portar a adonar-me de la importància del següent aclariment: “ Moisés va tornar i va descendir de la muntanya amb les dues taules del testimoniatge a la mà; les taules estaven escrites de tots dos costats , estaven escrites d'un costat i de l'altre costat . Les taules eren obra de Déu, i l'escriptura era escriptura de Déu gravada en les taules (Èxode 32:15-16)”. Al principi em va sorprendre que ningú haguera tingut en compte aquest aclariment segons la qual les taules originals de la llei estaven escrites en les seues quatre cares, és a dir, “ anvers i revers ” com “ els ulls dels quatre éssers vivents ” del vers anterior estudiat. Aquest aclariment insistentment citat tenia una raó que l'Esperit em va permetre descobrir. Originalment, tot el text estava distribuït de manera uniforme i equilibrada en els quatre costats de les dues taules de pedra. El front del primer mostrava el primer manament i la meitat del segon; la seua esquena portava la segona part del segon i la totalitat del tercer. En la segona taula, el front mostrava el quart manament complet; en el

revers estaven els últims sis manaments. En aquesta configuració, els dos costats visibles ens presenten el primer manament i el segon, per la meitat, i el quart que es refereix al descans santificat del seté dia. Una mirada a aquestes coses ressalta aquests tres manaments que són senyals de santedat en 1843, quan el dissabte va ser restaurat i requerit per Déu. En aquesta data, els protestants van ser víctimes del diumenge romà heretat. Les conseqüències de l'elecció adventista i de l'elecció protestant es mostraran en el revers de les dues taules. Sembla que, sense respecte al dissabte, des de 1843, també s'ha transgredit el tercer manament: " El nom de Déu és pres en va ", literalment " falsament ", pels qui l'invoquen sense la justícia de Crist o després de la 'he perduda. Renoven així la falta comesa pels jueus la pretensió dels quals de pertànyer a Déu és revelada com a mentida per Jesucrist en Apocalipsi 3:9: " els de la sinagoga de Satanàs, que es diuen jueus i no ho són, sinó que esmenten". ." En 1843, aquest era el cas dels protestants, hereus dels catòlics. Però abans del tercer manament, la segona part del segon revela el judici que Déu emet sobre els dos principals bàndols oposats. Als hereus protestants del catolicisme romà, Déu els diu: " Jo sóc un Déu gelós, que castiga la iniquitat dels pares sobre els fills fins a la tercera i quarta generació dels quals m'odien "; per desgràcia per a ell, l'adventismo oficial " vomitat " en 1994 compartirà la seua sort; però també diu, al revés, als sants que guardaran el seu sant dissabte i la seua llum profètica des de 1843 fins a 2030: " i que tindran misericòrdia fins a mil generacions dels quals m'estimen i guarden els meus manaments ". El número " mil " citat evoca subtilment els " mil anys " del seté mil·lenni d'Apocalipsi 20 que seran la recompensa dels vencedors triats que han entrat en l'eternitat. Sorgeix una altra lliçó. Privats de l'ajuda de l'Esperit Sant de Jesucrist, els protestants i adventistes, abandonats successivament per Déu en 1843 i 1994, no podran honrar els últims sis manaments escrits en el revers de la taula 2, inclòs l'anvers. dedicat al diví descans del seté dia. D'altra banda, els observadors d'aquest repòs obtindran l'ajuda de Jesucrist per a obeir aquests manaments que es refereixen als deures de l'home cap al seu proïme humà. Les obres de Déu, des del lliurament de les taules de la llei a Moisés, cobren un significat, un paper i un ús tan sorprenent com inesperat en el temps de la fi, en 2018. I el missatge de la restauració del dissabte és així enfortit i confirmat pel Déu Totpoderós Jesucrist.

Ací està ara la forma en què apareixen els deu manaments.

Taula 1 – Front: prescripcions

Déu es presenta

" Jo sóc Jehová el vostre Déu, que us vaig traure de la terra d'Egipte, de casa de servitud ".
(Estan inclosos tots els triats rescatats del pecat i salvats per la sang expiatòria vessada per Jesucrist; la casa d'esclavitud és el pecat; el fruit imitat del diable).

1r manament: pecat catòlic des de 538, protestant des de 1843 i adventista des de 1994) .

" No tingues altres déus davant de mi ".

2n manament: 1a part : Pecat catòlic des de 538.

“ No et faces cap imatge tallada, ni cap representació, de les coses que estan a dalt en el cel, i a baix en la terra, i en les aigües davall de la terra. No us inclineu davant ells, ni els serviu; ”.

Taula 1 – Esquena: Les conseqüències

2do manament : 2da part .

“... perquè jo, YaHWÉH, el teu Déu, sóc Déu gelós, que castigue la iniquitat dels pares sobre els fills fins a la tercera i quarta generació dels quals m'avorreixen, (Catòlics des de 538; Protestants des de 1843; Adventistes des de 1994) i que fa misericòrdia fins a mil generacions amb els quals m'estimen i guarden els meus manaments . (Adventistes del seté dia, des de 1843; l'últim, des de 1994).

3er manament: transgredit per catòlics des de 538, protestants des de 1843 i adventistes des de 1994).

“ No prengues falsament el nom de Jehová el teu Déu; perquè YaHWÉH no deixarà impune al qual prenga el seu nom en fals . »

Taula 2 – Front: prescripció

Quart manament: la seua transgressió per part de l'Assemblea Cristiana des de 321 ho converteix en el “ pecat devastador ” de Dan.8.13; ha sigut transgredit per la fe catòlica des de 538, i per la fe protestant des de 1843. Però ha sigut honorat per la fe adventista del seté dia des de 1843 i 1873.

“ Recordeu-vos del dia de repòs per a santificar-lo. Treballa sis dies i fes tot el teu treball. Però el seté dia és dissabte de Jehová el teu Déu; no faces cap treball, ni tu, ni el teu fill, ni la teua filla, ni el teu home, ni la teua serva, ni el teu bestiar, ni l'estranger que siga a les teues portes. Perquè en sis dies va fer Yahweh els cels, la terra, la mar i tot el que en ells hi ha, i va descansar en el seté dia; per tant, Yahweh va beneir el dia del dissabte i el va santificar . »

Taula 2: Inversa: les conseqüències : Aquests últims sis manaments han sigut transgredits per la fe cristiana des de l'any 321; per la fe catòlica des de 538; per la fe protestant, des de 1843 , i per la fe adventista “ vomitada ” en 1994. Però són respectats en la fe adventista del seté dia beneïda per l'Esperit Sant de Jesucrist, des de 1843 i 1873; els “últims” des de 1994 fins a 2030.

5to manament

“ Honra al teu pare i a la teua mare, perquè els teus dies s'allarguen en la terra que Jehová el teu Déu et dóna. »

6to manament

“ No mataràs . No cometes assassinat ”. (del tipus crim vilà assassinat o en nom de la religió falsa)

7mo manament

“ No cometes adulteri. »

huité manament

“ No robes. »

nové manament

“ No digues fals testimoniatge contra el teu proïsme . »

desé manament

“ No cobeges la casa del teu proïsme; No cobeges la dona del teu proïsme, ni el seu serf, ni la seua serva, ni el seu bou, ni el seu ase, ni res que siga del teu proïsme. »

Tanque ací aquest parèntesi sublim i de vital importància.

Versicle 7: “ El primer ser vivent és com un lleó, el segon ser vivent és com un vedell, el tercer ser vivent té rostre d'home, i el quart ser vivent és com una àguila que vola ”.

Diguem-ho immediatament: aquests són sol símbols. El mateix missatge es presenta en Ezequiel 1:6 amb variacions en la descripció. Hi ha quatre animals idèntics, cadascun amb quatre cares diferents. Ací encara tenim quatre animals, però cadascun té una sola cara, diferent en els quatre animals. Per tant, aquests monstres no són reals, però el seu missatge simbòlic és sublim. Cadascun d'ells presenta un estàndard de vida universal eterna que concerneix, com hem vist, a Déu mateix i a les seues criatures universals multidimensionals. Qui va encarnar en la seua divina perfecció, aquests quatre criteris de vida universal, és Jesucrist, en qui es troba la reialesa i la força del lleó segons Judges 14.18; l'esperit de sacrifici i servei del vedell ; la imatge de Déu de l'home; i el domini de la suprema elevació celestial de l'àguila voladora . Aquests quatre criteris es troben en tota la vida celestial eterna universal. Constitueixen la norma que explica l'èxit del projecte diví combatut pels esperits rebels. I Jesús va presentar el model perfecte als seus apòstols i deixebles durant el seu ministeri terrenal en curs; arribant fins i tot a llavar els peus dels seus deixebles, abans d'entregar el seu cos al suplici de la crucifixió, per a expiar, en el seu lloc, com un “ vedell ”, els pecats de tots els seus triats. Així mateix, cadascun s'examine per a saber si l'abnegació d'aquesta norma de vida eterna està d'acord amb la seua naturalesa, les seues aspiracions i els seus desitjos. Aquest és l'estàndard de l'oferta de salvació que ha de ser acceptada o rebutjada.

Versicle 8: “ Els quatre éssers vivents tenen cadascun sis ales, i estan plens d'ulls pertot arreu i per dins. No deixen de dir dia i nit: Sant, sant, sant és el Senyor Déu Todopoderoso, el que era, el que és i el que ha de vindre! »

Amb el teló de fons del judici celestial, aquesta escena il·lustra principis aplicats perpètuament en el cel i en la terra per éssers que romanen fidels a Déu.

Els cossos celestes de criatures d'altres mons no necessiten ales per a moure perquè no estan subjectes a les lleis de la dimensió terrestre. Però l'Esperit adopta símbols terrenals que l'home pot entendre. En atribuir-los “ sis ales ”, ens revela el valor simbòlic del número 6, que es converteix en el número del personatge celestial i dels àngels. Es tracta dels mons que romanen sense pecat i dels àngels dels quals Satanàs, l'àngel rebel, va ser el primer a crear. Havent-hi Déu assignat el número "set" a si mateix com el seu "segell" real personal, el número 6 pot ser considerat com el "segell", o en el cas del diable, "la marca", de la seua personalitat, però comparteix aquest número 6 amb els mons romanent purs i tots els àngels creats per Déu, els bons i els dolents. Davall de l'àngel ve l'home el número del qual serà “5”, el qual es justifica pels seus 5 sentits, els 5 dits de la seua mà i els 5 dits del seu peu. Davall ve el número 4 del caràcter universal designat pels 4 punts cardinals, Nord, Sud, Est i oest. Davall ve el número 3 de la perfecció, després el 2 de la imperfecció i l'1 de la unitat, o unió perfecta. Els ulls dels quatre éssers vivents estan “ pertot arreu i per dins ”, i a més, “ per davant i per darrere ”. Res pot escapar a la mirada d'aquesta celestial vida universal multidimensional que l'Esperit diví explora íntegrament perquè el seu origen està en ell. Aquest ensenyament és útil perquè, en la terra de hui, a causa del pecat i de la maldat dels pecadors, mantenint-los " dins " de si mateix, l'home pot ocultar els seus pensaments secrets i les seues maldats als altres homes. En la vida celestial tals coses són impossibles. La vida celestial és transparent com el cristall ja que d'ella va ser expulsada la maldat, juntament amb el diable i els seus àngels malignes, llançats a la terra, segons Apocalipsi 12:9, després de la victòria de Jesús sobre el pecat i els morts. La proclamació de la santedat de Déu es realitza en la seua perfecció (3 vegades: santa) pels habitants d'aquests mons purs. Però aquest anunci no es realitza amb paraules; és la perfecció de la seua santedat individual i col·lectiva la que proclama en obres permanents la perfecció de la santedat del Déu que els va crear. Déu revela la seua naturalesa i nom en la forma citada en Apocalipsi 1:8: " Jo sóc l'alfa i l'omega, diu el Senyor Déu, el que és, el que era i el que ha de vindre, el Totpoderós ". L'expressió “ qui és, qui era i qui ha de vindre ” defineix perfectament la naturalesa eterna del Déu creador. Negar a cridar-ho pel nom que ell mateix es va donar, “YaHWÉH”, els homes el diuen “el Senyor”. És cert que Déu no necessitava nom, ja que en ser únic i sense competidor diví, no necessita nom que ho distingisca d'altres déus que no existeixen. No obstant això, Déu va accedir a respondre a la petició de Moisès, a qui estimava i que ho estimava. Llavors es va donar a si mateix el nom “YaHWÉH” que es tradueix pel verb “ser”, conjugat en la tercera persona del singular de l'imperfecte hebreu. Aquest temps “imperfecte” designa una realització que s'estén en el temps, per tant, un temps més gran que el nostre futur, la forma “que és, que va ser i que serà” tradueix perfectament el significat d'aquest imperfecte hebreu. La fórmula " el que és, el que era i el que ha de vindre " és, per tant, la manera que té Déu de traduir el seu nom hebreu "YaHWÉH", quan ha d'adaptar-lo a les llengües occidentals, o a qualsevol altra que no siga l'hebreu. La part "i que ve" designa la fase adventista final de la fe cristiana, establida en el pla de Déu pel decret de Dan.8.14 des de 1843. És per tant en la carn dels adventistes triats que la

proclamació de la triple santedat de Déu es compleix. La divinitat de Jesucrist ha sigut qüestionada sovint, però és indiscutible. La Bíblia diu sobre això en Heb.1:8: “ Però ell va dir al Fill: El teu tron, oh Déu, és etern; el ceptre del teu regnat és ceptre d'equitat; ". I a Felipe que li demana a Jesús que li mostre al Pare, Jesús respon: “ Fa tant de temps que estic amb vosaltres i no em coneixes, Felipe! El que m'ha vist a mi, ha vist al Pare ; Com es diu: Mostra'ns al Pare? (Juan 14:9)”.

Versicles 9-10-11: “ Quan els vivents donen glòria i honra i acció de gràcies al qual està assegut en el tron, al qual viu pels segles dels segles, els vint-i-quatre ancians es prostren davant del que està assegut en el tron i l'adoren. i s'inclinen davant el que viu pels segles dels segles, i tiren les seues corones davant del tron, dient: Digne eres, Senyor nostre i Déu nostre, de rebre glòria i honra i poder; perquè tu vas crear totes les coses, i és per la teua voluntat que existeixen i van ser creades ”.

El capítol 4 acaba amb una escena de glorificació del Déu creador. Aquesta escena mostra que el requeriment diví, “ temeu a Déu i doneu-li glòria ...”, expressat en el missatge del primer àngel d'Apocalipsi 14:7, va ser escoltat i ben comprés pels últims funcionaris electes seleccionats des de 1843; però sobretot, pels triats que van romandre vius al moment del retorn en glòria de Jesucrist; perquè només per a ells la Revelació de l'Apocalipsi va ser preparada i plenament il·luminada en el moment triat per Déu, des de la primavera de 2018. Els redimits expressen així en adoració i lloança, tot el seu agraïment cap a Jesucrist, forma en la qual, l'El Totpoderós els va visitar per a salvar-los del pecat i de la mort, el seu salari. La humanitat incrèdula només creu el que veu, com l'apòstol Tomàs, i com Déu és invisible, està condemnada a ignorar la seua extrema feblesa que només el converteix en un joguet que manipula segons la seua voluntat divina. Ella almenys té l'excusa, que no la justificarà, de no haver conegut a Déu, excusa que no té Satanàs, perquè coneixent a Déu, va optar per entrar en lluita contra ell; És difícil de creure, però és cert, i també es refereix als àngels malignes que ho van seguir. Paradoxalment, els múltiples fruits diferents i fins i tot oposats del lliure albir testimonien la llibertat autèntica i total que Déu ha donat a les seues criatures celestials i terrestres.

Apocalipsi 5: el Fill de l'Home

Quan va presentar a Jesús a la multitud, Pilato va dir: " Heus ací l'home ". Déu mateix va haver de vindre i prendre forma de carn, perquè el " Home " poguera aparéixer segons el seu cor i els seus desitjos. La mort havia aconseguit la primera parella d'éssers humans, a causa del pecat de desobediència contra Déu. Com a signe del seu nou estat vergonyós, Déu els havia fet descobrir la seua nuesa física, que era només un signe exterior de la seua nuesa espiritual interior. A partir d'aquest principi, el primer anunci de la seua redempció el va fer entregant-los robes confeccionades amb pells d'animals. Així va ser assassinat el primer animal de la història de la humanitat, podem pensar que es tractava d'un carner o un corder pel simbolisme. 4.000 anys després, el Corder de Déu, que lleva els pecats del món, va vindre a oferir la seua vida legalment perfecta per a redimir als triats entre la humanitat. Aquesta salvació oferida en pura gràcia per Déu descansa, per tant, enterament en la mort de Jesús, que permet als seus triats beneficiar de la seua perfecta justícia; i al mateix temps, la seua mort expia els pecats dels quals es va fer voluntàriament portador. Des de llavors, Jesucrist s'ha convertit en l'únic nom que pot salvar a un pecador en tota la nostra terra, i la seua salvació s'aplica des d'Adán i Eva.

Per tot això, a ell està dedicat aquest capítol 5, que se situa sota la figura del " Home ". Jesús no sols salva als seus triats mitjançant la seua mort expiatòria, sinó que també els salva protegint-los durant tot el seu viatge de la vida terrenal. I és amb aquest propòsit que els adverteix dels perills espirituals que el diable ha posat en el seu camí. La seua tècnica no ha canviat: com en temps dels apòstols, Jesús els parla en paràboles, perquè el món senta però no entenga; el que no ocorre amb els seus funcionaris electes que, com els apòstols, reben les seues explicacions directament d'ell. La seua revelació "Apocalipsi" roman sota aquest nom grec no traduït, aquesta paràbola gegantesca que el món no ha d'entendre. Però per als seus triats, aquesta profecia és en realitat la seua " Revelació ".

Versicle 1: " Llavors vaig veure a la mà dreta del qual estava assegut en el tron un llibre escrit per dins i per fora, segellat amb set segells ".

En el tron està Déu i té a la seua mà dreta, per tant, sota la seua benedicció, un llibre escrit " per dins i per fora ". El que està escrit " dins " és el missatge desxifrat reservat als seus triats i que roman tancat i incomprés pels pobles del món, enemics de Déu. El que està escrit " fora " és el text xifrat, visible però incompreensible per a la multitud humana. El llibre d'Apocalipsi està segellat amb " set segells ". En aquest aclariment, Déu ens diu que només l'obertura del " seté segell " permetrà la seua obertura completa. Mentre quede un segell que el segelle, el llibre no es pot obrir. Tot el començament del llibre dependrà, doncs, del temps fixat per Déu per al tema del " seté segell ". Serà esmentat sota el títol de " segell del Déu viu " en Apo.7, on designant la resta del seté dia, el seu sant dissabte, s'adjuntarà la seua restauració a la data 1843 que serà per tant també el temps de l'obertura del " seté segell " que introdueix en la pedagogia del llibre el tema de les " set trompetes ", tan important per a nosaltres, els seus triats.

Versicle 2: " I vaig veure un àngel fort que cridava a gran veu: Qui és digne d'obrir el llibre i d'obrir els seus segells? »

Aquesta escena és un parèntesi en el muntatge de la profecia. No és en el cel, el context del capítol 4 anterior, on ha d'obrir el llibre de l'Apocalipsi. Els triats ho necessiten abans del

retorn de Jesucrist, mentre estan exposats als paranys del diable. El poder està en el camp de Déu, i l'àngel poderós és l'àngel de YaHWÉH, Déu en la seua forma angelical de Miguel. El llibre segellat és summament important i sant ja que es requereix molt alta dignitat per a trencar els seus segells i obrir-ho.

Versicle 3: “ I ningú, ni en el cel, ni en la terra, ni davall de la terra, podia obrir el llibre ni mirar-lo. »

Escrit per Déu mateix, el llibre no pot ser obert per cap de les seues criatures celestials o terrenals.

Versicle 4: “ I vaig plorar molt perquè ningú era oposat digne d'obrir el llibre ni de mirar-lo. »

Juan és, com nosaltres, una criatura terrestre i les seues llàgrimes expressen la consternació de la humanitat davant els paranys tendits pel diable. Sembla estar dient-nos: “sense revelació, qui podrà salvar?” “. Revela així l'alt grau tràgic de desconeixement del seu contingut i la seua fatal conseqüència: la doble mort.

Versicle 5: “ I un dels ancians em va dir: No plores; heus ací el lleó de la tribu de Judà, l'arrel de David, ha vençut per a obrir el llibre i els seus set segells. »

Els “ vells ” redimits de la terra per Jesús estan en bona posició per a elevar el nom de Jesucrist per damunt de tots els éssers vivents. Reconeixen en ell el domini que ell mateix va declarar haver rebut del Pare i dels éssers celestials en Mateo 28:18: “ Va vindre Jesús i els va parlar així: A mi m'ha sigut donat tot poder en el cel i en la terra . Va anar apuntant a la seua encarnació en Jesús que Déu va inspirar a Jacob qui, profetitzant sobre els seus fills, va dir sobre Judà: “ Judà és un cadell de lleó. Has tornat de la matança, fill meu! Doblega els seus genolls, es tira com un lleó, com una lleona: qui li farà alçar? El ceptre no serà llevat de Judà, ni la vara sobirana d'entre els seus peus, fins que vinga Siloh i els pobles li obeïsquen. Lliga el seu asna a la vinya, i el pollino del seu asna a la millor vinya; Lava el seu mantell en vi i el seu mantell en sang de raïm. Els seus ulls estan rojos pel vi, i les seues dents blanques per la llet (Gènesi 49:8 al 12)”. La sang del raïm serà el tema de la “ collita ” anunciada en Apocalipsi 14.17 al 20, que també està profetitzada en Isaïes 63. Respecte a la “ Arrel de David ”, llegim en Isaïes 11:1 al 5 : “ Llavors eixirà una branca del tronc de Jesé, i de les seues arrels naixerà un plançó. L'Esperit del Senyor reposarà sobre ell: Esperit de saviesa i d'intel·ligència, Esperit de consell i de poder, Esperit de coneixement i de temor del Senyor. Respirarà el temor del Senyor; No jutjarà per les aparences, no decidirà per rumors. Però ell jutjarà amb justícia als pobres, i jutjarà amb justícia als pobres de la terra; Amb la seua paraula ferirà la terra com amb vara, i amb l'alé dels seus llavis matarà als impius. La justícia serà el cinto dels seus costats, i la fidelitat el cinto dels seus lloms ”. La victòria de Jesús sobre el pecat i la mort, el seu salari, li atorga el dret legal i legítim d'obrir el llibre de l'Apocalipsi, perquè els seus triats siguin advertits i protegits contra els paranys religiosos mortals que ell tendeix, pel diable, per a per a seduir als incrèduls. Per tant, el llibre estarà completament obert en el moment en què entre en vigor el decret de Daniel 8.14, és a dir, el primer dia de la primavera de l'any 1843; fins i tot si la seua comprensió imperfecta requerirà una reconsideració amb el temps, fins a 2018.

Versicle 6: “ I vaig veure enmig del tron i dels quatre éssers vivents i enmig dels ancians, un corder que era allí com degollat. Tenia set banyes i set ulls, que són els set esperits de Déu enviats per tota la terra. »

Hem de notar la presència del corder " enmig del tron ", perquè ell és Déu en la seua multiforme santificació, sent tots alhora, l'únic Déu creador, l'arcàngel Miguel, Jesucrist el Corder de Déu, i el Sant Esperit o “ set esperits de Déu enviats a tota la terra ”. Les seues “ set banyes ” simbolitzen la santificació de la seua poder i els seus “ set ulls ”, la santificació de la seua mirada, que escodrinya en profunditat els pensaments i accions de les seues criatures.

Versicle 7: “ Vi i va prendre el rotllo de la mà dreta del qual estava assegut en el tron. »

Aquesta escena il·lustra les paraules d'Apocalipsis 1:1: " Revelació de Jesucrist que Déu li va donar per a mostrar als seus serfs el que havia de succeir ràpidament , i que ell va donar a conèixer, enviant el seu àngel, al seu serf Juan ". Aquest missatge pretén dir-nos que el contingut de la Revelació serà il·limitat ja que és donat per Déu, el Pare mateix; i això per haver posat sobre ella tota la seua benedicció indicada per la seua “ mà dreta ”.

Versicle 8: “ Quan va prendre el rotllo, els quatre éssers vivents i els vint-i-quatre ancians es van prostrar davant del Corder, tenint cadascun una arpa i copes d'or d'encens, que són les oracions dels sants. »

Retinguem d'aquest versicle aquesta clau simbòlica: “ copes d'or plenes de perfums, que són les oracions dels sants ”. Totes les criatures celestials i terrestres triades per la seua fidelitat es prostren davant el “ corder ” Jesucrist per a adorar-lo. Les “ arpes ” simbolitzen l'harmonia universal de la lloança i l'adoració col·lectives.

Versicle 9: “ I cantaven un càntic nou, dient: Digne eres de prendre el llibre i d'obrir els seus segells; perquè tu vas ser immolat, i amb la teua sang vas redimir per a Déu homes de tota tribu, llengua, poble i nació; »

Aquest “ càntic nou ” celebra l'alliberament del pecat i, temporalment, la desaparició dels instigadors de la revolta. Perquè només desapareixeran per sempre després del judici final. Els redimits de Jesucrist provenen de tots els orígens, de tots els colors i races humanes, “ de tota tribu, llengua, poble i nació ”; el que prova que el projecte salvífic només es proposa en el nom de Jesucrist , conforme al que declara Fets 4.11-12: “ Jesús és la pedra rebutjada per vosaltres els que construís, i que s'ha convertit en la principal de l'angle. . No hi ha salvació en cap altre; perquè no hi ha un altre nom sota el cel, donat als homes, en el qual puguem ser salvos. ”. Per tant, totes les altres religions són enganys il·lusoris il·legítims i diabòlics. A diferència de les religions falses, la vertadera fe cristiana està organitzada per Déu d'una manera lògicament coherent. Està escrit que Déu no és estrany per a ningú; les seues exigències són les mateixes per a totes les seues criatures, i la salvació que va oferir va tindre un preu que ell mateix va arribar a pagar. Havent patit per aquesta redempció, només salvarà a aquelles persones que jutge dignes de beneficiar del seu martiri.

Versicle 10: “ Tu els has fets regne i sacerdots per al nostre Déu, i regnaran sobre la terra ”.

El regne dels cels predicat per Jesús ha pres forma. Rebre “ el dret a jutge ”, els triats són comparats a reis segons Apocalipsis 20:4. En les seues activitats de l'antic pacte, els “ sacerdots ” oferien víctimes animals simbòliques pel pecat. Durant els “ mil anys ” del judici celestial, els triats també prepararan, a través del seu judici, les últimes víctimes d'un gran sacrifici universal, que destruirà, d'una vegada, totes les criatures celestials i terrestres caigudes. El foc del “llac de foc de la mort segona ” els eliminarà en el dia del judici. Només després d'aquesta destrucció, regenerada per Déu, la terra renovada rebrà als triats redimits. Només llavors amb Jesucrist, el Rei de reis i Senyor de senyors d'Apocalipsis 19.16, “ regnaran sobre la terra ”.

Versicle 11: “ Vaig mirar i vaig sentir la veu de molts àngels al voltant del tron i dels éssers vivents i dels ancians, i el seu número era milers de milers i milers de milers ”.

Aquest versicle ens presenta, units, els tres grups d'espectadors que presenciaven batalles espirituals terrenals. L'Esperit aquesta vegada esmenta clarament als àngels com un grup particular el número del qual és molt alt: “ miríades de miríades i milers de milers ”. Els àngels del Senyor són actualment combatents pròxims, llocs al servei dels seus redimits, els seus triats terrenals, als qui custodien, protegeixen i instrueixen en el seu nom. En primera línia, aquests primers testimonis de Déu registren la història individual i col·lectiva de la vida en la terra.

Versicle 12: “ Van dir a gran veu: El Corder que va ser immolat és digne de rebre el poder, les riqueses, la saviesa, la força, l'honra, la glòria i la lloança. »

Els àngels van assistir en la terra al ministeri del seu líder Miguel, qui es va despullar de tots els seus poders divins per a convertir en l'Home perfecte que es va oferir al final del seu ministeri, com a sacrifici voluntari, per a expiar els pecats comesos pels seus triats. funcionaris. En finalitzar el seu oferiment de gràcia, els triats ressusciten i entren en l'eternitat promesa, els àngels restitueixen al diví Crist de Déu, tots els atributs que tenia en Miguel: “ poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria”. i elogis. »

Versicle 13: “ I a tota criatura que està en el cel, i en la terra, i davall de la terra, i en la mar, i tot el que hi ha en ells, els vaig sentir dir: Al qual està assegut en el tron, i al Corder, siguen Lloança, honor, glòria i fortalesa, pels segles dels segles! »

Les criatures de Déu són unànimes. A tots els va encantar la demostració del seu amor manifestat pel do de la seua persona en Jesucrist. El projecte dissenyat per Déu és un èxit gloriós. La seua selecció d'éssers amorosos està complida. El versicle pren la forma del missatge del primer àngel d'Apocalipsi 14:7: “ Va dir en alta veu: Temeu a Déu i doneu-li glòria, perquè ha arribat l'hora del seu judici; i inclineu-vos davant el qual va fer els cels i la terra, la mar i els brolladors de les aigües ”. L'última selecció feta des de 1843 s'ha basat en la comprensió d'aquest versicle. I els triats van escoltar i van respondre restablint en la fe cristiana la pràctica del seté dia de descans practicat pels apòstols i deixebles de Jesús fins al seu abandó des del 7 de març de 321. El Déu creador va ser honorat pel respecte al quart manament que és prop del seu cor. El resultat és un escenari de glòria celestial on totes les seues criatures, seguint al peu de la lletra el missatge del primer àngel d'Apocalipsi 14:7, diuen: “ Al qual està assegut en el tron, i al Corder, siga lloança, honra”. , glòria i força, pels segles dels segles! “. Notar que les paraules repeteixen, a l'inrevés, les paraules citades pels àngels en el

versicle 13 anterior. Des de la seua resurrecció, Jesús ha recobrat la seua vida celestial: el seu diví “poder, la seua riquesa i la seua saviesa ”. En la terra els seus últims enemics li van negar “ la lloança, l'honor, la glòria i la força ” que li corresponien com Déu creador. Invocant “ la seua força ”, finalment els va derrotar a tots i els va esclafar sota els seus peus. A més, plenes d'amor i gratitud, juntes, les seues santes i pures criatures li restitueixen legítimament els seus súbdits de glòria.

Versicle 14: “ I els quatre éssers vivents van dir: Amén! I els ancians es van acostar i es van prostrar ”.

Els habitants dels mons purs aproven aquesta restitució, dient: “En veritat! És cert ! » I els triats terrenals redimits per l'amor sublimat es prostren davant el seu Déu creador Totpoderós que va vindre a encarnar en Jesucrist.

Apocalipsi 6: Actors, càstigs divins
i signes dels temps de l'era cristiana

Record la lliçó donada en Apocalipsi 5: el llibre només es pot obrir quan es lleva el “ seté segell ”. Per a fer aquesta obertura, el triat de Crist ha d'aprovar absolutament la pràctica del seté dia dissabte; i aquesta elecció espiritual ho capacita per a rebre de Déu que ho aprova, la seua saviesa i el seu discerniment espiritual i profètic. Així, sense que el text mateix l'especifique, el triat identificarà el “ segell de Déu ” citat en Apocalipsi 7,2, amb el “ seté segell ”, que encara tanca el llibre de l'Apocalipsi, i associarà a aquests dos “ segells ”, el seté dia santificat en repòs per Déu. La fe marca la diferència entre la llum i les tenebres. Així, per a qualsevol que no aprobe el dissabte santificat, la profecia continuarà sent un llibre tancat i hermètic. És possible que reconega certs temes obvis, però no comprendrà les revelacions vitals i tallants que marquen la diferència entre la vida i la mort. La importància del “ seté segell ” apareixerà en Apocalipsi 8:1-2 on l'Esperit li dóna el paper d'obrir el tema de les “ set trompetes ”. Ara és precisament en els missatges d'aquestes “ set trompetes ” on s'aclarirà el projecte de Déu. Perquè el tema de les trompetes d'Apocalipsis 8 i 9 ve, paral·lelament, a completar les veritats profetitzades en els temes de les “ cartes ” d'Apocalipsis 2 i 3; i els “ segells ”, d'Apocalipsis 6 i 7. L'estratègia divina és idèntica a la qual va utilitzar per a construir la seua revelació profètica donada a Daniel. Havent sigut qualificat per a aquest ofici per la meua acceptació de la pràctica del dissabte santificat i per la seua elecció sobirana, l'Esperit em va obrir el llibre de les seues Revelacions obrint el “ seté segell ”. Descubrim ara la identitat dels seus “ segells ”.

Versicle 1: “ Vaig mirar, quan el Corder va obrir un dels set segells, i vaig sentir a un dels quatre éssers vivents que deia com amb veu de tro: Veuen. »

Aquest primer “ ser vivent ” designa la reialesa i força del “ lleó ” d'Ap.4:7, segons Judges 14.18. Aquesta veu del tro és divina i prové del tron de Déu en Apocalipsi 4:5. Per tant, és el Déu Totpoderós qui parla. L'obertura de cada “ segell ” és una invitació de Déu per a mi a veure i comprendre el missatge de la visió. Jesús ja li havia dit a Felipe: “ Veuen i mira ” per a animar-ho a seguir-ho.

Versicle 2: “ Vaig mirar, i heus ací va aparéixer un cavall blanc. El que ho muntava tenia un arc; li va ser donada una corona i va partir victoriós i a véncer ”.

El blanc indica la seua perfecta puresa ; el cavall és imatge del poble triat al qual condueix i ensenya segons Santiago 3:3: “ Si posem fre en la boca dels cavalls perquè ens obeïsquen, també governarem tot el seu cos ”; el seu “ arc ” simbolitza les fletxes de la seua divina paraula; la seua “ corona ” és “ la corona de la vida ” obtinguda pel seu martiri acceptat voluntàriament per ell; la seua victòria va ser decidida des de la creació del primer vis-à-vis; sens dubte aquesta descripció és la del Déu Totpoderós Jesucrist. La seua victòria final és segura perquè ja, al Gòlgota, va véncer al diable, al pecat i a la mort. Zacarías 10:3-4 confirma aquestes imatges dient: “ S'ha encés la meua ira contra els pastors, i castigaré als cabrits; perquè Jehová dels exèrcits visitarà el seu ramat, la casa de Judà, i els convertirà en el seu cavall de glòria en la batalla; d'ell eixirà l'angle, d'ell el clau, d'ell l'arc de guerra ; d'ell eixiran tots els líders junts. » La victòria del diví Crist va ser proclamada per la “ santificació del seté dia ” de les nostres setmanes, des de la creació del món; el dissabte, profetitzant la resta del “ seté ” mil·lenni, anomenat “ mil anys ” en Apocalipsis 20:4-6-7, al qual, mitjançant la seua

victòria, Jesús introduirà als seus triats per a l'eternitat. L'establiment del dissabte des de la fundació del món terrenal confirma aquesta expressió: " va començar com a vencedor ". El dissabte és el signe profètic d'aquesta victòria divina i humana contra el pecat i el diable i, com a tal, és en ell que Déu basa tot el seu programa de " santificació " del que li pertany i del que arrabassa al diable.

Versicle 3: " Quan va obrir el segon segell, vaig sentir al segon ser vivent dir: Veuen ".

El " segon ser vivent " es refereix al " vedell " dels sacrificis d'Apocalipsis 4:7. L'esperit de sacrifici va animar a Jesucrist i als seus vertaders deixebles, als qui va declarar: " Si algun vol seguir-me, negar a si mateix, prenga la seua creu i seguisca'm ".

Versicle 4: " I va eixir un altre cavall, roig. El que s'asseia sobre ell va rebre poder per a llevar de la terra la pau, perquè els homes es mataren els uns als altres; i li va ser donada una gran espasa ".

El " roig ", o " roig foc ", designa el pecat encoratjat pel Principal Destructor que és Satanàs, a imatge del " Abbadon Apollyon " d'Apocalipsi 9.11; Sent el " foc " el mitjà i símbol de destrucció. També lidera el seu malvat bàndol format per mals àngels caiguts i poders terrenals seduïts i manipulats. Ell és només una criatura que " rep " de Déu " el poder de llevar la pau de la terra, perquè els homes es maten els uns als altres ". Aquesta acció serà atribuïda a Roma, " la prostituta Babilònia la gran " en Apocalipsi 18.24: " i perquè en ella es va trobar la sang dels profetes i dels sants i de tots els que van ser morts en la terra ". S'identifica així al " destructor " dels cristians fidels i a les seues víctimes. " L'espasa " que rep designa el primer dels quatre terribles càstigs divins citats en Eze.14.21-22: " Sí, així diu el Senyor, Yahwéh: Encara que envie contra Jerusalem els meus quatre terribles càstigs : espasa, fam, feres i pestilència, per a destruir a homes i bèsties, encara quedarà un romanent que escaparà, que eixirà d'ella, fills i xiquetes ...".

Versicle 5: " Quan va obrir el tercer segell, vaig sentir al tercer ser vivent que deia: Veuen. Vaig mirar i heus ací va aparéixer un cavall negre. El que ho muntava tenia una balança a la mà ".

El " tercer ser vivent " és el " home " fet a la imatge de Déu d'Apocalipsi 4:7. Aquest personatge és fictici, però constitueix el segon càstig diví pel pecat segons Ezequiel 14.20. Actuant contra la dieta dels homes, aquesta vegada es tracta de fams . Durant la nostra era, s'imposarà tant literal com espiritualment. En totes dues aplicacions comporta conseqüències mortals, però en el seu sentit espiritual de privació de la llum divina, la seua conseqüència directa és la mort de la " mort segona " reservada als caiguts, en el judici final. El missatge d'aquest tercer genet es resumeix així: ja que l'home ja no és imatge de Déu, sinó dels animals, el prive del que li dóna vida: el seu aliment carnal i el seu aliment espiritual. La balança és el símbol de la justícia, ací la de Déu que jutja les obres de fe dels cristians.

Versicle 6: " I vaig sentir una veu enmig dels quatre éssers vivents que deia: Una mesura de blat per un denari, i tres mesures d'ordi per un denari; però no faces mal a l'oli ni al vi ".

Aquesta veu és la de Crist menyspreat i frustrat per la infidelitat dels falsos creients. Pel mateix preu, veiem una quantitat menor de blat que d'ordi . Darrere d'aquesta generosa

ofrena d'ordi s'amaga un missatge d'altíssim nivell espiritual. De fet, en Números 5.15, la llei presenta una ofrena de " ordi " per a resoldre un problema de gelosia que sent un marit cap a la seua esposa. Així que llig detalladament, completament, aquest procediment descrit en els versicles 12 al 31 si vols entendre-ho. A la seua llum, vaig entendre que Déu mateix, l'Espòs en Jesucrist de l'Assemblea, la seua esposa , presenta ací una denúncia per " sospita de gelosia "; la qual cosa serà confirmat per l'esment de les " aigües amargues " citades en la " tercera trompeta " en Apocalipsi 8.11. En el procediment de Números 5, la dona havia de beure aigua polsosa, sense conseqüències, si era innocent però, tornar amarga si era culpable, seria colpejada per una maledicció. L'adulteri de l'Esposa va ser denunciat en Apocalipsi 2.12 (emmascarat pel nom de Pèrgam : matrimoni transgressor) i Apocalipsi 2.22, i serà així confirmat novament per un vincle establert entre el tercer segell i la tercera trompeta . Ja en Daniel, el mateix enfocament va fer que Daniel 8 "confirmara" la identitat romana de la " banya xicoteta " de Dan.7 presentat com una "hipòtesi". Aquest paral·lelisme amb Daniel 2, 7 i 8 va ser la novetat que em va permetre provar la identificació romana; això per primera vegada des de l'existència de l'adventismo. Ací en Apocalipsi, les coses es veuen de la mateixa manera. Demostre la visió general de l'era cristiana paral·lela dels tres temes principals, lletres, segells i trompetes. I en Apocalipsi, el tema de les " trompetes " compleix el mateix paper que Daniel 8 per al llibre de Daniel. Aquests dos elements proporcionen evidència sense la qual la profecia només oferiria la " sospita " que vaig anomenar "hipòtesi" en l'estudi de Daniel. Així, aquestes paraules, " sospita de gelosia " revelades en Números 5.14, s'apliquen a Déu i a l'Assemblea des d'Apocalipsi 1 a Apocalipsi 6; després, amb l'obertura del llibre possible gràcies a la identificació del " seté segell " amb el seté dia, tema de l'Apocalipsi 7, la " sospita d'adulteri " de l'Assemblea serà "confirmada" en el tema de les " trompetes " i capítols 10 a 22 que li segueixen. L'Esperit assigna així, en el capítol 7, la funció d'un lloc duaner, on s'ha d'obtenir l'autorització per a entrar. En el cas de l'Apocalipsi, aqueixa autoritat és Jesucrist, el Déu Totpoderós i Esperit Sant, mateix. La porta d'accés està oberta, diu, per a qui " sent la meua veu ", qui m'obri quan anomena a la seua porta (la porta del cor), i qui sopa amb mi i jo amb ell ", segons Apo .3.20. " Vi i oli " són els símbols respectius de la sang vessada per Jesucrist i l'Esperit de Déu. A més, tots dos s'utilitzen per a curar ferides. L'ordre donada de " no fer-los cap mal " significa que Déu castiga, però encara així ho fa amb una mescla de La seua misericòrdia. Aquest no serà el cas de les " set últimes plagues " de la seua " ira " dels últims dies terrenals segons Apocalipsis 16:1 i 14.10.

Versicle 7: " Quan va obrir el quart segell, vaig sentir la veu del quart ser vivent que deia: Veuen. »

El " quart ser vivent " és la "àguila " d'elevació celestial suprema. Anuncia l'aparició del quart càstig de Déu: la mortalitat.

Versicle 8: " Vaig mirar, i heus ací, va aparéixer un cavall pàl·lid. El que ho muntava es deia Mort, i Hades ho acompanyava. Se'ls va donar poder sobre la quarta part de la terra, per a destruir als homes amb espasa, amb fam, amb mort i amb les feres de la terra ".

L'anunci es confirma, és efectivament " mort ", però en el seu sentit de mortalitat imposada en càstigs circumstancials. La mort afecta a tota la humanitat des del pecat original, però ací només " una quarta part de la terra " és colpejada per ella, " per l'espasa, la fam, la

mortalitat ” deguda a malalties epidèmiques i a “ feres salvatges ” tant animals com humanes. Aquesta “ quarta part de la terra ” apunta a l'Europa infidelment cristiana i a les nacions poderoses que sorgiran d'ella cap al segle XVI : els dos continents americans i Austràlia.

Versicle 9: “ Quan va obrir el cinqué segell, vaig veure davall de l'altar les ànimes dels quals havien sigut immolats per la paraula de Déu i pel testimoniatge que havien donat ”.

Aquestes són les víctimes d'accions “bestials” comeses en nom de la falsa fe cristiana. És ensenyat pel règim catòlic papal romà, ja simbolitzat en Apocalipsi 2.20, per la dona Jezabel a qui l'Esperit imputa l'acció d'ensenyar als seus serfs o literalment: “ els seus esclaus ”. Es col·loquen “ davall l'altar ”, per tant sota l'ègida de la creu de Crist que els permet beneficiar de la seua “ justícia eterna ” (veure Donen.9.24). Com indicarà Apocalipsi 13.10, els triats són víctimes de màrtirs i mai botxins, ni assassins d'éssers humans. Els triats als quals es refereix aquest versicle, reconeguts per Jesús, el van imitar fins i tot en la mort com a màrtirs: “ per la paraula de Déu i pel testimoniatge que havien donat ”; perquè la vertadera fe és activa, mai una simple etiqueta falsament tranquil·litzadora. El seu “ testimoniatge ” va consistir precisament a entregar la vida per la glòria de Déu.

Versicle 10: “ I van clamar a gran veu, dient: Fins quan, oh Maestro sant i vertader, tardes a jutjar i venjar la nostra sang dels quals habiten en la terra? »

No deixeu que aquesta imatge us enganye, perquè és només la seua sang vessada sobre la terra la que clama venjança en les oïdes de Déu, com ho va fer la sang d'Abel assassinat pel seu germà Caïn segons Gén.4.10: “ I va dir Déu: Què has fet? La veu de la sang del teu germà clama des de la terra cap a mi. ”. El vertader estat dels morts es revela en Ecc.9:5-6-10. A part d'Enoc, Moisés, Elías i els sants que van ressuscitar en el moment de la mort de Jesucrist, els altres “ja no participen de tot el que es fa sota el sol, perquè el seu pensament i la seua memòria han perit ”. “ No hi ha saviesa ni enteniment ni coneixement en l'infern. perquè la seua memòria està oblidada ”. Aquests són els criteris inspirats per Déu respecte a la mort . Els falsos creients són víctimes de falses doctrines heretades del paganisme del filòsof grec Plató l'opinió del qual sobre la mort no té cabuda en la fe cristiana fidel al Déu de la veritat. Retornem a Plató el que li pertany i a Déu el que li pertany: la veritat sobretot, i siguem lògics, perquè la mort és tot el contrari de la vida, i no una nova forma d'existència.

Versicle 11: “ A cadascun d'ells se li va donar un mantell blanc; i se'ls va dir que romangueren en repòs per algun temps més, fins que es completara el número dels seus consiervos i dels seus germans que havien de ser executats com ells .

La “ túnica blanca ” és el símbol de la puresa dels màrtirs que Jesús va vestir per primera vegada en Apocalipsis 1.13. La “ túnica blanca ” és la imatge de la seua justícia imputada en temps de persecució religiosa. El temps dels màrtirs va des dels temps de Jesús fins a 1798. Al final d'aquest període, segons Apocalipsi 11:7, “ la bèstia que puja de l'abisme ”, símbol de la Revolució Francesa i dels seus terrors ateu de 1793 i 1794, posarà fi a les persecucions organitzades per la monarquia i el papat catòlic, designats ells mateixos com a “ bèstia que puja de la mar ” en Apo.13:1. Després de la massacre revolucionària, s'establirà la pau religiosa en el món cristià. Llegim novament: “ I se'ls va dir que es quedaren quiets encara per algun temps, fins que es completara el número dels seus consiervos i dels seus germans que havien

de ser executats com ells ". La resta dels morts en Crist continuaran fins al seu gloriós retorn final. Suposant que el missatge d'aquest " cinqué segell " estiga dirigit als protestants perseguits per la inquisició papal catòlica de l'època de " Tiatira ", el temps de matança dels triats cessarà a causa de l'acció revolucionària francesa que prompte, entre 1789 i 1798, destruint el poder agressiu de la coalició del papat i la monarquia francesa. El " sisé segell " que s'obrirà es referirà, doncs, a aquest règim revolucionari francès al qual Apocalipsi 2,22 i 7,14 flama " gran tribulació ". En la imperfecció doctrinal que la caracteritza, la fe protestant també serà víctima de la intolerància del règim revolucionari ateu. És a través de la seua acció que s'aconseguirà el número dels quals havien de ser executats.

Versicle 12: " Vaig mirar quan va obrir el sisé segell; i va haver-hi un gran terratrèmol, el sol es va posar negre com cilicio, i tota la lluna es va tornar com a sang .

El " terratrèmol " donat com a senyal del temps del " sisé segell ", permet situar l'acció el dissabte 1 de novembre de 1755 al voltant de les 10 hores. El seu centre geogràfic era la ciutat altament catòlica de Lisboa en la qual hi havia 120 esglésies catòliques. Déu va indicar així els objectius de la seua ira que aquest " terratrèmol " també va profetitzar en imatge espiritual. L'acció profetitzada es complirà en 1789 amb l'aixecament del poble francès contra la seua monarquia; Déu la va condemnar a ella i al seu aliat el papat catòlic romà, tots dos assassinats a colps en 1793 i 1794; Dates dels "dos terrors revolucionaris". En Apocalipsi 11.13 es compara l'acció revolucionària francesa amb un " terratrèmol ". En poder datar les accions citades, la profecia es torna més precisa. "... el sol es va posar negre com un sac de crinera », el 19 de maig de 1780, i aquest fenomen viscut a Amèrica del Nord va rebre el nom de "dia fosc". Va ser un dia sense llum solar que va profetitzar també l'acció duta a terme per l'ateisme revolucionari francès contra la llum de la paraula escrita de Déu simbolitzada ací per el " sol "; la Santa Bíblia va ser cremada en un acte de fe. " La lluna sencera es va tornar com a sang ", al final d'aquest dia fosc, els espessos núvols van revelar la lluna en un pronunciat color roig. A través d'aquesta imatge, Déu va confirmar la destinació reservada al camp de foscor papal-real, entre 1793 i 1794. La seua sang seria vessada abundantment per l'afilada fulla de la guillotina revolucionària.

Nota : En Apocalipsi 8.12, en colpejar " una tercera part del sol, una tercera part de la lluna i una tercera part de les estrelles ", el missatge de la " quarta trompeta " confirmarà el fet que les víctimes dels revolucionaris Seran els vertaders triats i els caiguts rebutjats per Déu en Jesucrist. Això també confirma el significat del missatge del " cinqué segell " que acabem de veure. És a través de l'acció de l'ateisme que es realitzaran els últims assassinats dels fidels triats.

Versicle 13: " I les estrelles del cel van caure sobre la terra, com quan la figuera sacsejada per un fort vent llança les seues figues verdes. »

Aquest tercer senyal dels temps, aquesta vegada celestial, es va complir literalment el 13 de novembre de 1833, visible des de tot els Estats Units entre la mitjanit i les 5 del matí. Però igual que el signe anterior, presagiava un esdeveniment espiritual de magnitud inimaginable. Qui hauria pogut comptar el nombre d'aquestes estrelles que van caure en forma de paraigua per tot el cel des de la mitjanit fins a les cinc del matí? Aquesta és la imatge que Déu ens dona de la caiguda dels creients protestants en 1843, quan van ser víctimes del decret de Dan.8.14

que va entrar en vigor. Entre 1828 i 1873, l'acció del riu "Tigre" (Donen.10:4), nom de la bèstia que mata homes, es confirma així en Dan.12:5 al 12. En aquest versicle les imatges de la "figuera" fidelitat del poble de Déu, excepte que aquesta fidelitat és qüestionada per la imatge de les "figues verdes" llançades a la terra. Així mateix, la fe protestant va ser rebuda per Déu amb reserves i condicions provisionals, però el menyspreu pels missatges profètics de William Miller i el rebuig a la restauració del dissabte van provocar la seua caiguda en 1843. Va ser a través d'aquest rebuig que la "figa" va romandre "verda", negar a madurar acceptant la llum de Déu, morirà. Ella romandrà en aquest estat, caiguda de la gràcia del Senyor, fins al moment del seu gloriós retorn, en 2030. Però cura, amb el seu rebuig de les últimes llums, des de 1994, l'adventismo oficial s'ha convertit en "ell també", una "figa verda" destinada a morir dues vegades.

Versicle 14: "El cel va passar com un rotllo enrotllat; i totes les muntanyes i les illes van ser moguts dels seus llocs. »

Aquest terratrèmol és aquesta vegada universal. En l'hora de la seua aparició gloriosa, Déu sacsejarà la terra i tot el que ella conté en homes i animals. Aquesta acció ocorrerà en el moment de la "setena de les set darreres plagues de la ira de Déu", segons Apocalipsi 16.18. Serà per als veritablement triats l'hora de la seua resurrecció, "la primera", la dels "benaureats", segons Ap. 20,6.

Versicle 15: "Els reis de la terra, els grans, els comandants militars, els rics, els poderosos, tots els esclaus i els lliures, es van amagar en les coves i entre les penyes de les muntanyes. »

Quan el Déu Creador apareix en tota la seua glòria i poder, cap poder humà pot resistir i cap refugi pot protegir als seus enemics de la seua justa ira. Aquest versicle l'indica: la justícia de Déu terroritza a totes les categories culpables de la humanitat.

Versicle 16: "I van dir a les muntanyes i a les penyes: Caieu sobre nosaltres, i amagueu-nos del rostre del qual està assegut en el tron, i de la ira del Corder; »

És el corder mateix qui se senta en el tron diví, però en aquesta hora ja no és el corder immolat qui es presenta davant ells, és el "Rei de reis i Senyor de senyors" qui ve a esclafar als seus enemics dels últims dies.

Versicle 17: "Perquè el gran dia de la seua ira ha arribat, i qui podrà resistir? »

En efecte, el desafiament és "subsistir", és a dir, sobreviure després de la intervenció judicial de Déu.

Els que poden "sobreviure" en aquesta hora terrible són aquells que anaven a morir, d'acord amb el pla del decret dominical esmentat en Apocalipsi 13.15, segons el qual els observadors del sant dissabte diví havien de ser aniquilats a la terra. S'explica el terror dels qui els anaven a matar, revelat en el versicle anterior. I així aquells que podran sobreviure el dia del retorn en glòria de Jesucrist serà el tema de l'Apocalipsi 7, en el qual Déu ens revelarà part del seu projecte que els concerneix.

Adventismo del seté dia

segellat amb el segell de Déu: el dissabte

Versicle 1: “ Després d'això vaig veure quatre àngels que estaven dempeus en els quatre confins de la terra; Van detindre els quatre vents de la terra, de manera que cap vent va bufar sobre la terra, ni sobre la mar, ni sobre cap arbre. »

Aquests " quatre àngels " són els àngels celestials de Déu compromesos en una acció universal simbolitzada pels " quatre angles de la terra ". Els " quatre vents " simbolitzen guerres universals, conflictes; són així " restringits ", impeditos, bloquejats, la qual cosa dóna com a resultat la pau religiosa universal. " La mar ", símbol del catolicisme, i " la terra ", símbol de la fe reformada, estan en pau entre si. I aquesta pau concerneix també l'arbre " ", la imatge de l'home com a individu. La història ens conta que aquesta pau va ser imposada per l'afebliment del poder papal esclafat per l'ateisme nacional francès entre 1793 i 1799, data en

la qual el Papa Pius VI va morir detingut a la presó de la Ciutadella de Valence-sud-Rhône, on va nèixer i residisc. Aquesta acció s'atribueix a " la bèstia que puja de l'abisme " en Apocalipsi 11:7. També se'n diu la " quarta trompeta " en Apocalipsi 8.12. Després d'ella, a França, el règim imperial de Napoleó I , simbolitzat per " una àguila " en Apo.8.13, mantindrà la seua autoritat sobre la religió catòlica rehabilitada pel Concordat.

Versicle 2: " I vaig veure un altre àngel que ascendia cap al sol naixent, portant el segell del Déu viu; Va clamar a gran veu als quatre àngels als qui els va ser donat fer mal a la terra i a la mar, i va dir :

El " sol naixent " es referia a Déu visitant al seu ramat terrenal en Jesucrist en Lucas 1:78. El " segell del Déu viu " apareix en el campament celestial de Jesucrist. Amb una " forta veu " que confirma la seua autoritat, l'àngel dóna una ordre als poders angelicals demoníacs universals que han rebut autorització de Déu " per a fer mal ", a " la terra " i a la " mar ", siga, al protestant. fe i a la fe catòlica romana. Aquestes interpretacions espirituals no impedeixen una aplicació literal que es referirà a " la terra, la mar i els arbres " de la nostra creació; la qual cosa seria difícil d'evitar amb l'ús d'armes nuclears en el moment de la " sisena trompeta " d'Ap.9.13 al 21.

Versicle 3: " No feu mal a la terra, ni a la mar, ni als arbres, fins que hàgem segellat els fronts dels serfs del nostre Déu. »

Aquest detall ens permet situar l'inici de l'acció del sellamiento dels triats des de la primavera de 1843 fins a la tardor de 1844. Va ser després del 22 d'octubre de 1844 que el primer adventista, el Capità Joseph Bates, va ser segellat en adoptar, individualment, el descans sabàtic del seté dia. Prompte seria imitat, gradualment, per tots els seus germans i germanes adventistes del moment. El sellamiento va començar després del 22 d'octubre de 1844 i continuaria durant els " cinc mesos " profetitzats en Apocalipsis 9:5-10; " cinc mesos " o 150 anys reals segons el codi dia-any d'Ezé.4:5-6. Aquests 150 anys van ser profetitzats per a la pau religiosa. La pau establida va afavorir la proclamació i el desenvolupament universal del missatge "adventista del seté dia", representat hui en tots els països occidentals i on siga possible. La missió adventista és universal i, com a tal, depén exclusivament de Déu. Per tant, no té res a rebre d'altres confessions cristianes i deu, per a ser beneïda, confiar únicament en la inspiració donada per Jesucrist, el seu Cap de caps celestial, que dóna la comprensió de la lectura de la "Santa Bíblia"; la Bíblia, la paraula escrita de Déu que representa els seus " dos testimonis " en Apocalipsis 11:3. Iniciat en 1844, el temps de pau garantit per Déu acabarà en la tardor de 1994, com ho demostrarà l'estudi d'Apocalipsi 9.

Nota important sobre el "segell de Déu": El dissabte per si sol no és suficient per a justificar el seu paper com a " segell de Déu ". El sellamiento implica que va acompanyat de les obres preparades per Jesús per als seus sants: l'amor a la veritat i a la veritat profètica , i el testimoniatge del fruit presentat en 1 Cor.13. Molts dels quals guarden el dissabte sense complir amb aquests criteris l'abandonaran quan aparega l'amenaça de mort per la seua pràctica. El dissabte no s'hereta, és Déu qui el dóna al triat, en senyal que li pertany . Segons Eze.20.12-20: " També els vaig donar els meus dissabtes per senyal entre mi i ells, perquè saberen que jo sóc Jehová que els santifice.../...Santifica els meus dissabtes, i perquè siguen senyal entre mi i vosaltres, en la qual se sabrà que jo sóc Jehová el vostre Déu . ". Sense

contradir el que s'acaba de dir, sinó més aviat per a confirmar-ho, llegim en 2 Tim.2.19: “ No obstant això, el sòlid fonament de Déu roman en peus, amb aquestes paraules que li serveixen de segell : El Senyor coneix als que pertanyen. a ell ; i: El que invoca el nom del Senyor, apartar de la iniquitat. »

Versicle 4: “ I vaig sentir el número dels segellaments, cent quaranta-quatre mil, de totes les tribus dels fills d'Israel: ”

L'apòstol Pau va demostrar en Rom.11, a través d'una imatge, que els pagans convertits són empeltats en l'arrel del patriarca Abraham a qui els jueus diuen ser. Salvats per la fe, com ell, aquests pagans convertits són una extensió espiritual de les 12 tribus d'Israel. L'Israel carnal, el signe del qual era la circumcisió, va caure, entregat al diable, per haver rebutjat al Messies Jesús. La fe cristiana que va caure en apostasia des del 7 de març de 321 és també un Israel espiritual que ha caigut des d'aqueixa data. Ací, Déu ens presenta un autèntic Israel espiritual beneït per ell des de 1843. És un que porta la missió universal de l'Adventismo del Seté Dia. I la xifra citada, “ 144.000 ”, mereix ja una explicació. No es pot prendre literalment, perquè comparant la posteritat d'Abraham amb les “ estrelles del cel ”, el número sembla massa xicotet. Per al Déu Creador, els números parlen tant com les lletres. És llavors que hem d'entendre que el terme “ número ” en aquest versicle no ha d'interpretar com una quantitat numèrica, sinó com un codi espiritual que designa una conducta religiosa que Déu beneeix i aparta (que santifica). Així “ 144.000 ” s'explica de la següent manera: $144 = 12 \times 12$, i $12 = 7$, el número de Déu + 5, el número de l'home = aliança entre Déu i l'home. El cub d'aquest número és el símbol de la perfecció i el seu quadrat, el de la seua superfície. Aquestes proporcions seran les de la nova Jerusalem descrita en Apocalipsi 21.16 en un codi espiritual. El terme “ mil ” que ve a continuació simbolitza una multitud innumerable. De fet, “ 144.000 ” significa una multitud d'homes perfectes redimits que van fer un pacte amb Déu. Aquesta referència a les tribus d'Israel no hauria de sorprendre'ns perquè Déu no va abandonar el seu projecte malgrat els successius fracassos de les seues aliances amb els homes. El model jueu presentat des de l'èxode d'Egipte no es va estendre a Crist sense raó. I a través de la seua veritat cristiana i el seu respecte per tots els seus manaments, inclòs el del dissabte en particular, i la seua restauració de la moral, la salut i altres ordenances, Déu troba, en el fidel adventismo dissident dels últims dies, que el model d'Israel s'ajusta al seu ideal. Agreguem que en el text del 4t manament , Déu diu sobre el dissabte als seus Triats: “ Tens sis dies per a fer tot el teu treball ... però el 7 és el dia de YaHWéH, el teu Déu”. Resulta que 6 dies de 24 hores sumen 144 hores. Així podem deduir que els 144.000 segellaments són fidels observadors d'aquesta ordenança divina. Les seues vides estan marcades per aquest respecte als sis dies autoritzats per als seus treballs seculars. Però el seté dia honren el descans santificat objecte d'aquest manament. El caràcter espiritual d'aquest Israel “adventista” quedarà demostrat en els versicles 5 al 8 següents. Els noms dels patriarques hebreus citats no són els que van compondre l'Israel carnal. Aquells als qui Déu ha seleccionat només són ací per a portar un missatge ocult en la justificació del seu origen. Com ocorre amb els noms de les “ set assemblees ”, els de les “ dotze tribus ” porten un doble missatge. El més senzill es revela en la seua traducció. Però el més ric i complex es basa en les declaracions que fa cada mare quan justifica posar-li un nom al seu fill.

Versicle 5: “ de la tribu de Judà, dotze mil segellaments; de la tribu de Rubén, dotze mil; de la tribu de Gad, dotze mil; »

Per a cada nom, el número “ dotze mil segellaments ” significa: una multitud d'homes aliats amb Déu segellats pel dissabte.

Judà : Lloat siga YaHWÉH; Paraules maternes de Gén.29:35: “ Lloaré a YaHWÉH ”.

Rubén : Veure un fill; Paraules maternes de Gén.29:32: “ YaHWÉH ha vist la meua humiliació ”

Gad : Felicitat; Paraules maternes de Gènesis 30:11: “ Quina felicitat! »

Versicle 6: “ de la tribu d'Aser, dotze mil; de la tribu de Neftalí, dotze mil; de la tribu de Manasés, dotze mil; »

Per a cada nom, el número “ dotze mil segellaments ” significa: una multitud d'homes aliats amb Déu segellats pel dissabte.

Aser : Feliç; paraules maternes de Gén.30:13: “ Que feliç sóc! »

Neftalí : Lluitant: paraules maternes de Gén. 30:8: “ Vaig lluitar divinament contra la meua germana i vaig prevaldre ”.

Manasés : Oblit: paraules paternals de Gén.41:51: “ Déu m'ha fet oblidar tots els meus dolors ”.

Versicle 7: “ de la tribu de Simeón, dotze mil; de la tribu de Leví, dotze mil; de la tribu d'Isacar, dotze mil; » Per a cada nom, el número “ dotze mil segellaments ” significa: una multitud d'homes aliats amb Déu segellats pel dissabte.

Simeón : Escolte: paraules maternes de Gén.29:33: “ YaHWÉH va sentir que no era estimat ”.

Leví : Adjunt: paraules maternes de Gén. 29:34: “ Ara com ara, el meu marit s'unirà a mi ”.

Isacar : Salari: paraules maternes de Gén.30:18: “ Déu m'ha donat el meu salari ”.

Versicle 8: “ de la tribu de Zabulón, dotze mil; de la tribu de José, dotze mil; de la tribu de Benjamí, dotze mil segellaments. »

Per a cada nom, el número “ dotze mil segellaments ” significa: una multitud d'homes aliats amb Déu segellats pel dissabte.

Zabulón : Estatge: paraules maternes de Gén.30:20: “ Aquesta vegada el meu marit viurà amb mi ”.

José : Quitació (o afig): paraules maternes de Gén.30:23-24: “ Déu ha llevat el meu afront... / (... que YaHWÉH m'afija un altre fill) ”

Benjamí : Fill de la dreta: paraules maternes i paternes de Gén.35:18: “ I estant ella a punt de donar l'esperit perquè estava morint, li va posar per nom Ben-oni (Fill del meu dolor) però l'El seu pare el va dir Benjamí (Fill de la dreta).

Aquests 12 noms, i paraules maternes i paternals, expressen l'experiència viscuda per l'última assemblea d'adventistes seleccionats per Déu; “ la núvia va preparar ” a Crist per al seu Nuvi en Apocalipsi 19:7. Sota el cognom presentat, el de “ Benjamí ”, Déu profetitza la situació final del seu Triat, amenaçat de mort per homes rebels. El canvi de nom imposat pel pare, Israel, profetitza la intervenció de Déu en favor dels seus triats. El seu gloriós retorn reverteix la situació. Els que anaven a morir són glorificats i portats al cel on s'uneixen a Jesucrist, el Déu creador totpoderós i gloriós. L'expressió “Fills de la dreta” adquireix tot el seu significat profètic: la dreta era els Triats, o últim Israel espiritual, i els seus fills, els triats redimits que la componen. A més, aquestes són les ovelles posades a la dreta del Senyor (Mateo 25:33).

Versicle 9: “ Després d'això vaig mirar, i heus ací hi havia una gran multitud, que ningú podia comptar, de tota nació, tribu, poble i llengua. Estaven dempeus davant del tron i davant del Corder, vestits amb vestidures blanques i amb palmes a les mans. »

Aquesta “ gran multitud, que ningú podia comptar ” confirma la naturalesa simbòlica codificada espiritualment dels “ números ” “144.000” i “12.000” citats en els versicles anteriors. A més, es fa al·lusió a la posteritat d'Abraham amb l'expressió: “ ningú podia explicar-los ”; quant a “ les estrelles del cel ” que Déu li havia mostrat dient: “ tal serà la teua descendència ”. Els seus orígens són múltiples, de cada nació, de cada tribu, de cada poble, de cada llengua i de cada època. No obstant això, el tema d'aquest capítol apunta particularment a l'últim missatge adventista de la universalitat donada per Déu. Porten “ túniques blanques ” perquè estaven disposats a morir com a màrtirs, sent condemnats a mort per un decret promulgat pels últims rebels segons Apocalipsis 13.15. Les “ palmes ” que tenen a les mans simbolitzen la seua victòria contra el campament dels pecadors.

Versicle 10: “ I van clamar a gran veu, dient: La salvació és del nostre Déu que està assegut en el tron, i del Corder. »

L'acció evoca el context del retorn en glòria de Jesucrist, en paral·lel amb la descripció de les reaccions del campament rebel descrites en Apocalipsi 6.15-16. En aquest cas, les declaracions dels funcionaris electes salvats són absolutament oposades a les dels rebels. Lluny d'espantar-los, el retorn de Crist els alegra, els tranquil·litza i els salva. La pregunta plantejada pels rebels: “ Qui podrà sobreviure?” » rep ací la seua resposta: els adventistes que van romandre fidels a la missió que Déu els va confiar fins a la fi del món a risc de les seues vides, si fóra necessari. Aquesta fidelitat es basa en la seua inclinació al respecte del sant dissabte santificat per Déu des de la fundació del món, i en el seu amor manifestat per la seua paraula profètica. Molt més com que ara saben que el dissabte profetitza el gran descans del seté mil·lenni en el qual, victoriosos després de Jesucrist, podran entrar rebent la vida eterna promesa en el seu nom.

Versicle 11: “ I tots els àngels estaven al voltant del tron i els ancians i els quatre éssers vivents; i es van prostrar sobre els seus rostres davant del tron, davant de Déu ,

L'escena que se'ns presenta evoca l'entrada al gran repòs celestial de Déu. Trobem imatges dels capítols 4 i 5 que tracten aquest tema.

Versicle 12: “ dient: Amén! La lloança, la glòria, la saviesa, l'acció de gràcies, l'honra, el poder i la fortalesa siguen per al nostre Déu pels segles dels segles. Amén! »

Feliços amb aquest bell final de l'experiència de la salvació terrestre, els àngels expressen la seua alegria i la seua gratitud cap al Déu de bondat que és el nostre Creador, seu, nostre, el que va prendre la iniciativa en la redempció dels pecats dels triats terrenals. , arribant a encarnar en la feblesa de la carn humana, per a patir una mort atroç exigida per la seua justícia. Aquestes multituds d'ulls invisibles van seguir cada fase d'aquest pla de salvació i es van meravellar davant la sublim demostració de l'amor de Déu. La primera paraula que diuen és “ Amén!” Realment! És cert ! Perquè Déu és el Déu de la veritat, el Vertader. La segona paraula és “ el lloança ” era també el primer nom de les 12 tribus: “ Judà ” = Alabanza. La tercera paraula és “ el glòria ” i Déu està amb raó preocupat per la seua glòria perquè la recordarà en Apo.14:7 per a exigir-la, en el títol de Déu únic creador, a aquells que han reclamat la seua salvació des de 1843. La quarta paraula és “ saviesa ” . L'estudi d'aquest document té com a objectiu que siga descobert per tots els seus càrrecs electes. Aquesta saviesa divina està més enllà de la nostra imaginació. Subtilesa, jocs mentals, tot és ací en format diví. En cinqué lloc ve la “ acció de gràcies ”. És la forma religiosa d'acció de gràcies que es realitza en paraules i obres santes. En sisé grau ve l'“honor”. Això és el que els rebels van frustrar més a Déu. Ho van tractar amb menyspreu en desafiar la seua voluntat revelada. Per contra, els funcionaris electes li van brindar, en la mesura de les seues possibilitats, l'honor que legítimament li correspon. En el seté i huité vénen “ poder i força ”. Aquestes dues coses vinculants eren necessàries per a derrocar als tirans de la terra, per a esclafar als arrogants rebels mentre encara governaven la terra. Sense aquest poder i força , els últims triats haurien mort com tants altres màrtirs durant l'era cristiana.

Versicle 13: “ I un dels ancians va respondre i em va dir: Aquests que estan vestits de vestidures blanques, qui són, i d'on han vingut? »

La pregunta formulada pretén revelar-nos la particularitat del símbol de les “ túniques blanques ” en relació amb les vestidures “ blanques ” d'Apocalipsis 3:4 i el “ lli fi ” que designa, en Apocalipsi 19:8, “ les obres justes dels sants ” de la “núvia preparada” dels últims temps siguen, el fidel adventismo dels últims temps llest per al seu arrebatamiento al cel.

Versicle 14: “ Li vaig dir: Senyor meu, tu ho saps. I em va dir: Aquests són els que vénen de la gran tribulació; van llavar les seues vestidures i les van emblanquir en la sang del corder. »

les “ túniques blanques ” que visten certs ancians, Jean pot, de fet, esperar una resposta d'un d'ells. I arriba la resposta esperada: “ Són els que vénen de la gran tribulació ”, és a dir, els triats, víctimes i màrtirs de les guerres religioses i de l'ateisme com ens el revela el “ 5to segell ”. en Apocalipsi 6:9 al 11: “ A cadascun d'ells se li va donar un mantell blanc; i se'ls va dir que romangueren en repòs algun temps més, fins que es completara el número dels seus consiervos i dels seus germans que havien de ser executats com ells. » En Apocalipsi 2.22, la “ gran tribulació ” designa la matança del règim revolucionari ateu francès realitzada entre 1793 i 1794. En confirmació, en Apocalipsi 11.13, llegim: “ ...set mil homes van ser assassinats en

aquesta terratrémol " ; " Set " per als religiosos, i " mil " per a la multitud. La Revolució Francesa és com un terratrémol de terra que mata també als serfs de Déu. Però aquesta " gran tribulació " va ser només una primera forma d'aquest assoliment. La seua segona forma s'aconseguirà amb la " sisena trompeta " d'Apocalipsi 9; una subtileza de l'edició en Apocalipsi 11 revelarà aquest fet. Multituds de cristians infidels seran executats durant la Tercera Guerra Mundial, que la " sisena trompeta " simbolitza i confirma. Però des de 1843, Déu ha seleccionat als triats als qui santifica i els últims als qui aparta són massa preciosos als seus ulls per a ser destruïts. Els prepara per a l'últim testimoniatge de la història de la salvació terrestre; un testimoniatge de fidelitat que li rendiran romanent fidels al seu seté dia, fins i tot quan el campament rebel els amence de mort. Aquesta prova final del pla de Déu es revela en el missatge entregat a " Filadèlfia " en Apocalipsi 3.10 i en Apocalipsi 13.15 (decret de mort). Per a Déu, la intenció val l'acció, i en la mesura en què, posats a prova, accepten el risc de mort, són assimilats per Ell al grup dels màrtirs i així se'ls atribueixen els vertaders màrtirs de " túnica blanca ". Escaparan de la mort només gràcies a la intervenció salvadora de Jesucrist. En aquesta última prova, després de la segona " gran tribulació ", pel testimoniatge de la seua fidelitat, ells, al seu torn, " llavaran les seues vestidures i les blanquejaran en la sang del Corder ", romanent fidels fins a la fi. seran amenaçats. Al final d'aquesta última prova de fe, el número dels quals així haurien de morir com a màrtirs serà complet i el " repòs " mortal dels sants màrtirs del " cinqué segell " acabarà amb la seua resurrecció. Des de 1843 i especialment des de 1994, l'obra de santificació empresa per Déu la torna inútil, la mort dels vertaders triats que van romandre vius i fidels fins a l'hora del seu retorn i la fi del temps de gràcia que la precedeix la fa encara més inútil.

Versicle 15: " Per això estan davant del tron de Déu, i li serveixen dia i nit en el seu temple. El que se senta en el tron alçarà la seua botiga sobre ells; »

Entenem que per a Déu, aquest tipus de triats representa una elit particularment alta. Li atorgarà honors especials. En aquest versicle, l'Esperit usa dos temps de conjugació, el present i el futur. Els verbs conjugats en present " són " i " servir-li " revelen la continuïtat del seu comportament en el seu cos de carn que és temple de Déu que habita en ells. I aquesta acció continuarà en el cel després del seu arrebatamiento per Jesucrist. En el temps futur, Déu dóna la seua resposta a la seua fidelitat: " El que està en el tron alçarà la seua botiga sobre ells " per l'eternitat.

Versicle 16: " Ja no tindran gana, ni set, ni els ferirà el sol, ni cap calor. »

Aquestes paraules signifiquen per als adventistes electes de la fi que tenien " gana " per haver sigut privats de menjar i " set " per haver sigut privats d'aigua pels seus torturadors i carcellers. " El foc del sol ", la " calor del qual " s'intensifica en la quarta de les últimes set plagues de Déu, els haurà cremats i fet patir. Però va anar també pel foc de les pires de la inquisició papal, l'altre tipus de " calor ", que els màrtirs del " cinqué segell " van ser consumits o torturats. La paraula " calor " també es relaciona amb el foc d'armes convencionals i atòmiques utilitzades en el context de la sisena trompeta . Els supervivents d'aquest últim conflicte hauran passat pel foc. Aquestes coses mai més tornaran a succeir en la vida eterna, a la qual només entraran els triats.

Versicle 17: “ Perquè el Corder que està enmig del tron els alimentarà i els conduirà a brolladors d'aigües de vida, i Déu eixugarà tota llàgrima dels seus ulls. »

“ El Corder ” és, en efecte, també el Bon Pastor que pasturarà a les seues benvolgudes ovelles. La seua divinitat queda ací novament afirmada per la seua posició “ enmig del tron ”. El seu poder diví condueix als seus triats “ als brolladors de les aigües de la vida ”, imatge simbòlica de la vida eterna. I centrar el context final en el qual, al seu retorn, els seus últims triats estaran plorant, “eixugarà cada llàgrima dels seus ulls ”. Però les llàgrimes també han sigut part de tots els seus triats, maltractats i perseguits al llarg de la història de l'era cristiana, moltes vegades fins a l'últim alé.

Nota : Malgrat les aparences enganyoses observades en el nostre temps 2020, en el qual la verdadera fe sembla haver desaparegut, Déu profetitza la conversió i la salvació de “multituds” provinents de tots els orígens racials, ètnics i lingüístics de la terra. És un vertader privilegi que atorga als seus funcionaris electes saber que, segons Apocalipsis 9:5-10, el temps de comprensió i pau religiosa universal només ha sigut programat per ell per a “150” anys (o cinc profètics) . mesos) entre 1844 i 1994. Aquest criteri distintiu dels vertaders triats és citat per l'Esperit en el seu missatge d'Apocalipsi 17:8: “ La bèstia que vist era, i ja no existeix. Ella ha d'ascendir de l'abisme i anar a la perdició. I els habitants de la terra, els noms de la qual no estaven escrits en el llibre de la vida des de la fundació del món, es meravellaran quan vegem la bèstia , perquè ja no és, i tornarà a aparéixer. » Els veritablement triats no se sorprendran en veure realitzar les coses que Déu els ha anunciat a través de la seua paraula profètica.

Apocalipsi 8: Les primeres quatre trompetes

Els primers quatre càstigs de Déu

Versículo 1: “ Quan va obrir el seté segell, es va fer silenci en el cel com per mitja hora. »

L'obertura del “ seté segell ” és summament important, perquè autoritza l'obertura completa del llibre d'Apocalipsi “ segellada amb set segells ” segons Apocalipsis 5:1. El silenci

que marca aquesta obertura confereix a l'acció una solemnitat excepcional. Té dues justificacions. La primera és la idea de la ruptura de relació entre el cel i la terra, provocada per l'abandó del dissabte el 7 de març de 321. La segona s'explica de la següent manera: per la fe, identifique aquest "seté segell" amb el "segell del Déu viu" del capítol 7 que designa, al meu entendre, el sant dissabte santificat per Déu des de la fundació del món. Va recordar la seua importància en convertir-ho en el tema del quart dels seus deu manaments. I allí vaig descobrir evidències que revelen la seua extrema importància per a Déu, el nostre sublim Creador. Però ja en el relat del Gènesi, vaig notar que el seté dia va ser presentat separatament en el capítol 2. Els primers sis dies són tractats en el capítol 1. A més, el seté dia no està tancat, com els anteriors, per la fórmula "va haver-hi tard i demà". Aquesta particularitat es justifica pel seu paper profètic en el seté mil·lenni del projecte salvífic de Déu. Lloc sota el signe de l'eternitat dels triats redimits per la sang de Jesucrist, el seté mil·lenni és en si mateix com un dia sense fi. En confirmació d'aquestes coses, en la seua presentació en la Bíblia hebrea, la Torà, el text del quart manament està separat dels altres i precedit d'un signe que exigeix un temps de silenci respectuós. Aquest signe és la lletra "Pé" de l'hebreu i, així aïllat, marcant una ruptura en el text, presa el nom "pétuhot". Per tant, el descans sabàtic del seté dia té tota la justificació per a estar marcat per Déu d'una manera particular. Des de la primavera de 1843, va provocar la pèrdua de la tradicional fe protestant, hereua del "diumenge" catòlic. I des de la mateixa prova, però en la tardor de 1844, torna a ser el signe de pertinença a Déu que li dóna Ezé 20,12-20: "També els vaig donar els meus dissabtes per senyal entre ells i jo, perquè sàpien que jo sóc YahWÉH que els santifice.../...Santifiqueu els meus dissabtes, i que siguin per senyal entre mi i vosaltres, perquè se sàpia que jo sóc. Yahvé el teu Déu. » Només a través d'ell el triat pot entrar en el secret de Déu i descobrir el programa precís del seu projecte revelat.

Dit això, en el capítol 8, Déu evoca seqüències de missatges de maledicció. El que em porta a mirar la veritat del dissabte sota l'aspecte de les malediccions que el seu abandó, per part dels cristians des del 7 de març de 321, ha engendrat encadenats al llarg de l'era cristiana. Això és també el que confirmarà el versicle que ve vinculant el tema del dissabte a les "set trompetes", símbols dels "set càstigs divins" que colpejaran la infidelitat cristiana del 7 de març de 321.

Versicle 2: "I vaig veure als set àngels dempeus davant de Déu, i els van ser donades set trompetes. »

El primer dels privilegis que s'obtenen amb la santificació del seté dia, dissabte al seu torn santificat per Déu, és comprendre el significat que ell dóna al tema de les "set trompetes". Per la forma d'enfocament que se li dóna, aquest tema obri completament la intel·ligència del triat. Perquè proporciona prova de l'acusació de "pecat" citada en Dan.8.12 contra l'Assemblea Cristiana, per part de Déu. De fet, aquests "set càstigs" no serien infligits per Déu si aquest pecat no existira. A més, a la llum de Levític 26, aquests càstigs es justifiquen per l'odi als seus manaments. En l'antic pacte, Déu ja havia adoptat el mateix principi, per a castigar la iniquitat de l'Israel carnal infidel i corrupte. El Déu creador i legislador que no canvia, ens dóna una bella prova d'això. Tots dos pactes estan subjectes als mateixos requisits d'obediència i fidelitat.

L'accés al tema de les " trompetes " permetrà demostrar les successives condemnes de totes les religions cristianes: catòlica, ortodoxa, protestant des de 1843, però també adventista des de 1994. També revelarà el càstig universal de la " sisena trompeta " que colpejar-los junts abans del final del període de prova. Així podem mesurar la seua importància. La " setena trompeta " lligada al retorn de Crist, l'acció directa de Déu, serà tractada per separat, com el dissabte, en el capítol 11, després serà àmpliament desenvolupada en els capítols 18 i 19.

Durant els últims 17 segles, des de 321, o més precisament 1709 anys, 1522 anys han estat marcats per les malediccions causades per la transgressió del dissabte fins a la seua restauració prevista per a l'any 1843 en el decret de Dan.8.14. I des d'aqueixa data de la seua restauració fins al retorn de Jesucrist en 2030, el dissabte va oferir la seua benedicció per només 187 anys. Per tant, el dissabte ha portat més temps danye als homes infidels que bé als fidels triats. La maledicció venç i aquest tema, per tant, té el seu lloc en aquest capítol 8 que presenta les malediccions divines.

Versicle 3: " I va vindre un altre àngel i es va posar sobre l'altar, tenint un incensario d'or; i li van donar molt d'encens, perquè l'oferira amb les oracions de tots els sants, sobre l'altar d'or que està davant del tron. »

En Daniel 8.13, després de citar " el pecat desolador ", els sants de la visió van evocar el " perpetu " que es referia al " sacerdoti " celestial " incomunicable " de Jesucrist, segons Heb.7.23. En la terra, des de l'any 538, el règim papal l'ha llevat segons Dan.8.11. En 1843, la reconciliació amb Jesucrist va exigir la seua restitució. Aquest és el propòsit del tema que abordem en aquest versicle 3 que obri el cel i ens mostra a Jesucrist en el seu paper simbòlic com a summe sacerdot celestial intercessor pels pecats dels seus triats, i només d'ells. Tinguem en compte que en la terra, entre 538 i 1843, aquesta escena i aquest paper són parodiats i usurpats per l'activitat dels papes catòlics romans que se succeeixen al llarg del temps, frustrant contínuament a Déu en el seu legítim dret sobirà suprem.

Pel fet que es presenta en aquest capítol 8 i perquè va cessar el mateix temps que l'abandó del dissabte, aquest tema de la intercessió de Jesucrist també se'ns presenta sota l'aspecte de maledicció del cessament d'aquesta intercessió pel cristià. multituds de víctimes inconscients del pagà "dia del sol" romà; això, fins i tot i especialment , després del seu enganyós i seductor canvi de nom: "Domingo": dia del Senyor. Sí, però de quin senyor? Ai! El de baix.

Versicle 4: " El fum de l'encens pujava amb les oracions dels sants de la mà de l'àngel davant de Déu. »

Els " perfums " que acompanyen " les oracions dels sants " simbolitzen la grata olor del sacrifici de Jesucrist. És La seua demostració d'amor i fidelitat el que fa que les oracions dels seus triats siguen acceptables per al seu judici diví. Hem de notar en aquest versicle la importància de l'associació de les paraules " fum " i " oracions dels sants ". Aquest detall serà usat en Apocalipsi 9:2 per a designar les oracions dels falsos cristians protestants, des de la nova situació establida en 1843.

El que Déu evoca en aquest versicle és la situació que va prevaldre entre el temps apostòlic i la data maleïda del 7 de març de 321. Abans de l'abandó del dissabte, Jesús va rebre les

oracions dels triats i va intercedir en el seu nom per ells. És una imatge didàctica que significa que es manté la relació vertical entre Déu i els seus triats. Serà així mentre donen testimoniatge de fidelitat a la seua persona i al seu ensenyament de la veritat, fins a l'any 321. En 1843, el sacerdocí de Jesús reprendrà tota la seua beneïda activitat en favor dels sants adventistes electes. No obstant això, entre 321 i 1843, els reformadors es van beneficiar del seu perdó, com els de l'època de Tiatira .

Versicle 5: “ I l'àngel va prendre l'incensario, el va omplir del foc de l'altar i el va llançar sobre la terra. I va haver-hi veus, trons, llampecs i un terratrémol. »

L'acció descrita és visiblement violenta. És la de Jesucrist al final del seu ministeri intercessor quan arriba l'hora de la fi del temps de gràcia. El paper del "altar " acaba, i " el foc ", imatge de la mort expiatòria de Jesucrist, és " llançat a la terra ", exigint càstig als qui ho van subestimar, i per a alguns, van menysprear. La fi del món marcat per la intervenció directa de Déu s'evoca ací mitjançant la fórmula clau revelada en Apocalipsi 4:5 i Èxode 19.16. El panorama de l'era cristiana acaba amb aquest adveniment “adventista” de Jesucrist.

Igual que amb el dissabte, el tema de la intercessió celestial de Jesucrist es presenta sota l'aspecte de la maledicció del seu judici entre 321 i 1843. Els sants que qüestionen a l'Esperit respecte a ell, en Dan.8.13, tenien bones raons per a volent saber el moment en què Jesucrist assumirà el sacerdocí “ perpetu ”.

Nota : Sense posar en dubte la interpretació anterior, té sentit una segona explicació. En aquesta segona interpretació, el final del tema de la intercessió de Jesucrist pot vincular a la data del 7 de març de 321, moment en el qual l'abandó del dissabte per part dels cristians va portar a Déu a entrar en una ira que seria expiada pels occidentals. cristianisme, per mitjà de les “ set trompetes ” que vénen del versicle 6 que segueix. Aquesta doble explicació està tant més justificada quant que l'abandó del dissabte té conseqüències fins a la fi del món, en 2030, any en què, amb el seu gloriós retorn visible, Jesucrist eliminarà per sempre del règim papal romà i del seu últim govern americà. El suport protestant, la seua falsa pretensió de servir-li i representar-li. Jesús reprendrà llavors el seu títol de “ Cap ” de l'Església usurpat pel papat. De fet, a diferència dels fidels triats, els cristians infidels caiguts ignoraran el decret de Dan.8.14 i les seues conseqüències fins a la fi del món; el que justifica el seu terror quan Jesús torne segons l'ensenyament d'Apocalipsi 6.15-16. Abans de 2030, les primeres sis “ trompetes ” es compliran entre 321 i 2029. Amb la “ sisena trompeta ”, l'últim càstig d'avertiment abans de l'extermini final, Déu castiga molt severament als cristians rebels. Després d'aquest sisé càstig, organitzarà les condicions per a l'última prova universal de la fe i en aquest context, la llum revelada serà proclamada i coneguda per tots els supervivents. És davant una veritat demostrada que els triats i els caiguts avançaran llavors, per la seua lliure elecció, davant una amenaça de mort cap a la seua destinació final que serà: vida eterna per als triats, mort definitiva i absoluta. pels caiguts.

Versicle 6: “ I els set àngels que tenien les set trompetes preparats per a tocar. »

A partir d'aquest versicle, l'Esperit ens ofereix un nou panorama de l'era cristiana, prenent com a tema les “ set trompetes ” és a dir, “set càstigs successius” distribuïts per tota l'era cristiana des del 7 de març de 321, any en què “ pequem ”. va ser establida oficial i civilment .

Record que en el pròleg de l'Apocalipsi 1, la "veu " de Crist ja es compara al so d'una " trompeta ". Aquest instrument utilitzat per a advertir al poble d'Israel porta en si tot el significat de la revelació de l'Apocalipsi. L'advertiment adverteix sobre paranys tendits per l'enemic.

Versicle 7: " El primer va sonar. I va haver-hi calamarsa i foc mesclats amb sang, que va ser llançat sobre la terra; i la tercera part de la terra va ser cremada, i la tercera part dels arbres va ser cremada, i tota herba verda va ser cremada. »

Primer càstig : es va dur a terme entre 321 i 538, per diverses invasions a l'Imperi Romà per part de pobles anomenats "bàrbars". Record especialment al poble dels "huns", el líder dels quals Àtila deia ser, amb raó, el "assot de Déu". Un flagel que va incendiar part d'Europa; el nord de la Gàl·lia, el nord d'Itàlia i Panonia (Croàcia i l'oest d'Hongria). El seu lema era Oh, que famós! "Per on passa el meu cavall, l'herba no torna a créixer". Les seues accions es resumeixen perfectament en aquest versicle 7; No mancada res, tot és ací. La " calamarsa " és el símbol de la devastació de les collites i el " foc " és el símbol de la destrucció dels materials consumibles. I, per descomptat, " sang vessada sobre la terra " és el símbol de vides humanes assassinades violentament. El verb " llançar " indica la ira del Déu creador, legislador i salvador que inspira i dirigeix l'acció després de " llançar foc de l'altar " en el versicle 5.

Al mateix temps, en Levític 26:14 al 17, llegim: " Però si no m'escoltes i no poses per obra tots aquests manaments, si menysprees els meus estatuts, i si la teua ànima avorreix els meus judicis, de manera que Si no compliu tots els meus manaments i infringiu el meu pacte, llavors això faré amb vosaltres. Enviaré sobre tu terror, tisi i febre, que faran llanguir els teus ulls i patir la teua ànima; i en va sembraràs les teues llavors: els teus enemics les devoraran. Posaré el meu rostre contra tu, i seràs derrotat davant dels teus enemics; Els que t'avorreixen s'ensenyoriran de tu, i fugiràs sense ser perseguit. »

Versicle 8: " El segon va sonar. I alguna cosa com una gran muntanya cremant en foc va ser llançada a la mar; i la tercera part de la mar es va convertir en sang ,

Segon Càstig : La clau d'aquestes imatges està en Jer.51:24-25: " Pagaré a Babilònia i a tots els habitants de Caldea per tot el mal que han fet a Sió davant dels vostres ulls, diu YahWÉH. Heus ací joestic contra tu, oh muntanya de destrucció, diu Yahweh, tu que vas destruir tota la terra! Estendré la meua mà sobre tu, et faré rodar de les roques i et faré una muntanya de foc. » És en aquest versicle 8 que l'Esperit evoca el règim papal romà sota el seu nom simbòlic de " Babilònia " que apareixerà en la forma " Babilònia la gran " en Apocalipsi 14:8, 17:5 i 18:2. "El foc" es pega a la seua personalitat, evocant tant allò que la consumirà en el retorn de Crist i el judici final, com allò que utilitza per a inflamar d'odi als qui l'aproven i secunden: els monarques europeus i els seus pobles catòlics. . Ací com en Daniel, " la mar " representa a la humanitat interessada en la cobertura profètica; la humanitat de pobles anònims que essencialment van romandre pagans malgrat aparents conversions cristianes. La primera conseqüència de l'establiment del règim papal en 538 va ser atacar a les persones per a convertir-les mitjançant la força militar armada. La paraula " muntanya " designa una poderosa dificultat geogràfica. És el que convé definir el règim papal que, enemic de Déu, està no obstant això suscitat per la seua voluntat divina; això amb la finalitat d'endurir la vida religiosa dels cristians infidels resultant en persecució, sofriment i mort entre ells i fora de pobles de

diferents religions. La religió obligatòria és una novetat a causa de la transgressió del sant dissabte de Déu. A ell li devem les massacres innecessàries de conversions forçades dutes a terme per Carlemany i les ordres de les Croades dirigides contra els pobles musulmans, llançades pel Papa Urbà II; totes les coses profetitzades en aquesta “segona trompeta”.

Versicle 9: “I va morir la tercera part de les criatures que hi havia en la mar que tenien vida, i va perir la tercera part de les naus”.

Les conseqüències són universals i duraran fins a la fi del món. Les paraules “mar” i “vaixells” trobaran el seu significat en els enfrontaments amb els musulmans del Mediterrani, però també amb els pobles africans i sud-americans, on la fe catòlica conqueridora imposada donarà lloc a horribles massacres de poblacions indígenes.

Al mateix temps llegim en Levític 26:18 al 20: “Si malgrat això no m'escolteu, us castigaré set vegades més pels vostres pecats. Faré fallida l'orgull de la teua força, faré el teu cel com a ferro i la teua terra com a bronze. Les teues forces s'esgotaran en va, la teua terra no donarà el seu producte i els arbres de la terra no donaran el seu fruit.» En aquest versicle, Déu anuncia un enduriment religiós que en l'era cristiana es compleix amb el pas de Roma del paganisme al papat. Notem l'interés que amb motiu d'aquest canvi la dominació romana va abandonar el “Capitoli” per a instal·lar el papat en el palau de Letrán situat precisament en el “Caelius”, és a dir, el cel. El dur règim papal confirma l'enduriment religiós profetitzat. El fruit de la fe cristiana canvia. La mansuetud de Crist és reemplaçada per l'agressió i la crueltat; i la fidelitat a la veritat es transforma en infidelitat i zel per la falsedat religiosa.

Versicle 10: “El tercer va sonar. I va caure del cel una gran estrella cremant com una torxa; i va caure sobre la tercera part dels rius i sobre els brolladors d'aigües.»

Tercer càstig: El mal generat s'intensifica i aconsegueix el seu apogeu cap al final de l'Edat mitjana. Els avanços en la impressió mecànica van afavorir la publicació de la Santa Bíblia. En llegir-ho, els funcionaris electes descobreixen les veritats que ensenya. Ella justifica així el paper dels “dos testimonis” que Déu li dóna en Apocalipsis 11:3: “Donaré als meus dos testimonis profetitzar, vestits de cilicio, durant mil dos-cents seixanta dies.” Afavorint els seus propis dogmes religiosos, la fe catòlica només es recolza en la Bíblia per a justificar els noms dels sants que fa adorar als seus súbdits. Perquè la possessió d'una Bíblia és condemnada per ella i exposa a qui la posseeix a la tortura i a la mort. És el descobriment de la veritat bíblica el que justifica la imatge donada en aquest versicle: “I va caure del cel una gran estrella cremant com una torxa”. El foc segueix pegat a la imatge de Roma simbolitzada aquesta vegada per una “gran estrella de foc” com la “gran muntanya ardent”. La paraula “estrella” revela la seua pretensió de “il·luminar la terra” religiosament segons Gén.1.15; i això en el nom de Jesucrist, de qui ella diu ser la imatge de la vertadera “torxa”, portadora de llum amb la qual se li compara en Apo.21.23. Continua sent tan “gran” com quan va començar, però el seu foc persecutor s'ha amplificat, passant de l'estat de “ardent” al de “ardent”. L'explicació és senzilla, denunciada per la Bíblia, la seua ira és tant major quant que es veu obligada a oposar obertament als triats de Déu. La qual cosa segons Apocalipsi 12.15-16 l'obliga a passar de l'estratègia de la “serp” astuta i enganyosa a la del “drac” obertament perseguidor. Els seus

adversaris no són només els pacífics i dòcils triats de Déu, hi ha també i sobretot enfront d'ell, un fals protestantisme, més polític que religiós, perquè ignora les ordres donades per Jesucrist i presa les armes, mata i massacra a tants com el camp catòlic. La “ tercera part dels rius ”, és a dir, una part de les poblacions de l'Europa cristiana, va patir l'agressió catòlica igual que “ les fonts de les aigües ”. El model d'aquests brolladors d'aigua és Déu mateix segons Jer.2.13: “ Perquè el meu poble ha comés un doble pecat: m'han abandonat a mi, que sóc brollador d'aigua viva, per a cavar per a si cisternes, cisternes clivellades, que no retenen aigua. » En plural, en aquest versicle, l'Esperit designa amb “ els brolladors de les aigües ” als triats formats a imatge de Déu. Juan 7.38 ho confirma, dient: “ El que cree en mi, d'ell correran rius d'aigua viva, com diu l'Escriptura”. » Aquesta expressió apunta també a la pràctica del baptisme de xiquets que des del seu naixement, sense ser consultats, reben una etiqueta religiosa que els convertirà en subjectes d'una causa religiosa no triada. A mesura que cresquen, algun dia prendran armes i mataran als seus oponents perquè la seua etiqueta religiosa així ho exigeix. La Bíblia condemna aquest principi perquè diu: “ El que crega i siga batejat serà excepte, però el que no crea, serà condemnat (Marcos 16.16)”.

Versicle 11: “ El nom d'aquesta estrela és Absenta; i la tercera part de les aigües es va transformar en absenta, i molts homes van morir al costat de les aigües, perquè s'havien tornat amargues. »

En oposició a l'aigua pura i saciant que designa la Bíblia, la paraula escrita de Déu, l'ensenyament catòlic és comparada amb la “ absenta ”, una beguda amarga, tòxica i fins i tot mortal; això es justifica ja que el resultat final d'aquest ensenyament serà el foc de la “ mort segona del judici final ”. Una part, “ un terç ” dels homes, és transformada per l'ensenyament catòlic o falsament protestant rebuda. “ Les aigües ” són alhora homes i ensenyament bíblic. En el segle XVI , grups protestants armats van fer un mal ús de la Bíblia i els seus ensenyaments, i a imatge d'aquest versicle, homes van ser assassinats per homes i per falsos ensenyaments religiosos. Això es deu al fet que els homes i els ensenyaments religiosos s'han tornat amargs. En declarar que les “ aigües s'havien tornat amargues ”, Déu proporciona una resposta a una acusació de “ sospita de gelosia ” que ha quedat sense resoldre des d'Apocalipsi 6:6 en el tercer segell . Confirma, en el moment en què arriba la seua paraula escrita, l'acusació d'adulteri que presenta contra l'Assemblea des del 7 de març de 321, que va precedir al temps de l'adulteri oficialitzat religiosament denominat Pèrgam en Apo 2.12 per a 538.

Al mateix temps, llegim en Levític 26:21-22: “ Si em resisteixes i no m'escoltes, et feriré set vegades més segons els teus pecats. Enviaré contra tu les bèsties del camp, que et robaran als teus fills, que destruiran el teu bestiar i et reduiran a uns pocs; i els teus camins quedaran deserts. » L'estudi paral·lel de Lev.26 i la 3ra trompeta de l'Apocalipsi revela el judici que Déu duu a terme al començament del temps de la Reforma. Els seus vertaders triats romanen pacífics i resignats, acceptant la mort o la captivitat com a vertaders màrtirs. Però, a part del seu exemple sublim, només veu “ bèsties ” cruels que s'enfronten, la majoria de les vegades, per orgull personal, i que maten als homes amb la ferocitat dels animals salvatges depredadors. Aquesta idea prendrà forma en Apocalipsi 13:1 i 11. És el clímax del temps quan, en la norma de l'aflicció, el Triat és conduït “ al desert ” (= prova) en Apocalipsi 12:6 - 14 amb els “ dos testimonis ” bíblics escrits de Déu d'Apocalipsis 11:3. El regnat intolerant del papat profetitzat durant 1260 anys arribarà a la seua fi.

Versicle 12: “ El quart va sonar. I va ser ferida la tercera part del sol, i la tercera part de la lluna, i la tercera part de les estrelles, de manera que una tercera part es va enfosquir, i el dia va perdre la tercera part de la seua llum, i també la nit. »

Quart càstig : L'Esperit ací representa la “ gran tribulació ” anunciada en Apocalipsi 2.22. En símbols, ens revela els seus efectes: en part, “ el sol ”, símbol de la llum de Déu, és colpejat. També va ser colpejada en part " la lluna ", símbol del camp religiós de les tenebres que afectava, en 1793, als hipòcrites catòlics i protestants. Sota el símbol " estrelles " també estan colpejats individualment una part dels cristians cridats a il·luminar la terra . Qui pot llavors il·luminar la llum religiosa cristiana vertadera i falsa? Resposta: la ideologia de l'ateisme considerada la gran llum de l'època. La seua llum eclipsa a totes les altres. Els escriptors que escriuen llibres sobre aquest tema són molt benivolguts i ells mateixos es diuen "il·lustracions" , com Voltaire i Montesquieu. No obstant això, aquesta llum destrueix, primer, vides humanes en cadena, vessant dolls de sang. Després del cap del rei Lluís XVI i de la seua esposa Maria Antonieta, les dels catòlics practicants i els protestants van caure al seu torn sota les guillotines dels revolucionaris. Aquest acte de justícia divina no justifica l'ateisme; però la fi justifica els mitjans, i Déu només pot enderrocar als tirans oposant-los una tirania superior, més poderosa i més forta. “ Poder i força ” és del Senyor en Apocalipsi 7.12.

Al mateix temps, llegim en Levític 26:23 al 25: “ Si aquests càstigs no us corregeixen i si em resistiu, jo també us resistiré i us feriré set vegades més pels vostres pecats. Portaré contra tu espasa que venjarà el meu pacte ; Quan us reuniu a les vostres ciutats, enviaré entre vosaltres una plaga i sereu entregats en mans de l'enemic. ". “ L'espasa que venjarà la meua aliança ” és en efecte el paper que Déu va confiar al règim ateu nacional francès entregant-li els caps culpables d'adulteri espiritual comesa contra ell. Com la plaga del vers, aquest règim ateu va iniciar un principi d'execució massiva de manera que els botxins d'ahir es van convertir en les víctimes del demà. Segons aquest principi, aquest règim infernal semblava probable que afonara a tota la humanitat en la mort. Per això Déu li donarà el nom de “ abisme ”, la “ bèstia que puja de l'abisme ”, en Apocalipsi 11:7 on desenvolupa el seu tema. Això perquè en Gén.1:2, aquest nom designa la terra sense vida, sense forma, caòtica i que a llarg termini, la destrucció sistemàtica empresa pel règim ateu reproduiria. Com a exemple, trobem la destinació de la catòlica i monàrquica Vendée, rebatejada com “Venge” pels revolucionaris el projecte dels quals era convertir-la en una terra desolada i deshabitada.

Versicle 13: “ I vaig mirar, i vaig sentir una àguila volant enmig del cel, que deia a gran veu: Ai, ai, ai dels quals habiten en la terra, a causa dels altres sons de les trompetes dels tres àngels! que sonarà! »

La Revolució Francesa va produir els seus efectes assassins però va aconseguir l'objectiu desitjat per Déu. Va posar fi a la tirania religiosa i, després, va prevaldre la tolerància. Aquest és el moment en què, segons Apocalipsi 13:3, la "bèstia del mar " catòlica va ser " ferida de mort però sanada " gràcies a la poderosa autoritat de la " àguila " napoleònica, presentada en aquest versicle, que la va rehabilitar. a través del seu Concordat. “... una àguila volant enmig del cel ” simbolitza l'apogeu de la dominació de l'emperador Napoleó I. Va estendre el seu domini sobre tots els pobles europeus i va fracassar contra Rússia. Aquesta elecció ens ofereix una gran precisió en la datació dels esdeveniments, per la qual cosa se suggereix el període de

1800 a 1814. Les enormes conseqüències d'aquest regnat constitueixen un sòlid punt de referència que justifica així l'arribada a la data crucial de Daniel 8.14 de 1843. Aquest important règim en la història del país de França es converteix, per a Déu, en portador d'un terrible anunci, ja que Després d'ell, la fe cristiana universal arribarà al temps en què serà colpejada per Déu per tres grans "desgràcies". Repetit tres vegades, es tracta de la perfecció de la "desgràcia"; això perquè entrant a l'any 1843, com a ensenya Apo.3:2, Déu requereix dels cristians, que reclamen la salvació de Jesucrist, que finalment completen la Reforma iniciada des de 1170, data en què Pierre Valdo va restaurar plenament la veritat bíblica, i van produir "obres perfectes"; sent requerida aquesta perfecció en Apocalipsi 3:2 i pel decret de Daniel 8.14. Les conseqüències de la seua entrada en vigor es manifesten ací en forma de tres grans "desventures" que ara estudiarem per separat. M'agradaria assenyalar una vegada més que el que fa d'aquest període de pau religiosa, paradoxalment, una gran "desgràcia", és l'herència de l'ateisme nacional francès que impregna i impregnarà, fins a la fi del món, les ments dels humans occidentals. Això no els ajudarà a realitzar les reformes exigides per Déu des de 1843. Però ja el "sisé segell" d'Apocalipsi 6.13 havia il·lustrat la primera d'aquestes "dissorts" amb la imatge d'una "estrela fugaç" comparada amb "figues verdes", per la qual cosa no havia acceptat la maduració espiritual completa requerida per Déu des de 1843. I el senyal celestial de l'advertiment de Déu va ser donada el 13 de novembre. 1833 paral·lel al moment suggerit de l'anunci dels tres grans "desventures" del vers estudiat.

En la seua revelació, l'Esperit evoca l'expressió "habitants de la terra" per a designar als humans objectiu dels tres grans. va profetitzar "desgràcies". En estar separats de Déu i separats per la seua incredulitat i pecat, l'Esperit els connecta amb "la terra". En canvi, Jesús designa als seus vertaders fidels triats amb l'expressió "ciutadans del regne dels cels"; la seua pàtria no és la "terra" sinó el "cel" on Jesús "va preparar un lloc" per a ells segons Juan 14:2-3. Així, cada vegada que se cita aquesta expressió "habitants de la terra" en l'Apocalipsi, és per a designar a la humanitat rebel i separada de Déu en Jesucrist.

Apocalipsi 9: la cinquena i sisena trompetes

La “ primera ” i la “ segona gran desgràcia ”

La cinquena trompeta : El “ primer gran ai ”

per a protestants (1843) i adventistes (1994)

Nota : En una primera lectura, aquest tema de la “ cinquena trompeta ” presenta en imatges simbòliques el judici que Déu duu a terme sobre les religions protestants que han caigut en desgràcia des de la primavera de 1843. Però porta ensenyaments addicionals que confirmen els anuncis profètics donats a la nostra germana adventista del seté dia, la senyora Elena Gould White, a qui Jesús havia triat com la seua missatgera. La seua obra profètica va il·luminar particularment el temps de l'última prova final de la fe; les seues prediccions seran confirmades en aquest missatge. Però el que la nostra germana no sabia era que Déu va planejar una tercera expectativa adventista per a provar a la pròpia Església Adventista del Seté Dia. Certament, aquesta tercera expectativa no ha assumit el desenvolupament públic de les dos anteriors, però la magnitud de les noves veritats revelades que se li atribueixen compensa aquesta aparent feblesa. Per això, després d'haver sigut provada per Jesucrist entre 1983 i 1991 en Valence-sud-Rhône, França, i a Maurici, després del seu rebuig de les seues últimes llums profètiques, l'ensenyament oficial institucional de l'adventismo va ser “ vomitada ” pel Salvador de les ànimes en 1994, data construïda mitjançant l'ús dels “ cinc mesos ” profètics dels versicles 5 i 10 d'aquest capítol 9. És per què, en segona lectura, aquest judici pictòric presentat pel Senyor contra els diversos aspectes de la fe protestant s'aplica a l'adventismo institucional del seté dia caigut en apostasia, al seu torn, pel rebuig de la llum profètica divina; això, malgrat els advertiments donats per Elena G. de White en el capítol “negant la llum” del seu llibre dirigit als mestres adventistes “El Ministeri Evangèlic”. En 1995, l'aliança oficial de l'adventismo amb el protestantisme va confirmar el just judici profetitzat per

Déu. Notar que les dues caigudes tenen la mateixa causa: el rebuig i el menyspreu de la paraula profètica proposada per Déu, per part d'un serf a qui va triar per a aquesta tasca.

La “ desgràcia ” és l'hora del mal l'instigador i la inspiració del qual és Satanàs, l'enemic de Jesús i dels seus sants triats. L'Esperit ens revelarà en imatges en què es converteix un deixeble de Jesucrist quan és rebutjat per ell per a ser entregat al diable; el que constitueix llavors una “ desgràcia ” veritablement gran .

Vers 1: “ El cinqué va sonar. I vaig veure una estrella que havia caigut del cel a la terra. Li va ser entregada la clau del pou de l'abisme ,

Una “ cinquena ”, però gran advertiment, es dirigeix als triats de Crist apartats des de 1844. “ L'estrella que havia caigut del cel ” no és “ l'estrella ” Absenta " del capítol anterior que no " va caure ", " en allà terra ", sinó “ en EL Rius I EL Fonts d'aigües ”. És el de l'època de “ Sardis ”, on Jesús recorda que “ té a les seues mans les set estrelles ”. Per les seues “ obres ” declarades “ imperfectes ”, Jesús va llançar al sòl la “estrella ” del missatge protestant.

La terrible experiència adventista va estar marcada en la primavera de 1843 per la fi d'una primera expectativa del retorn de Jesucrist. Una segona espera per a aquest retorn va acabar el 22 d'octubre de 1844. Va ser només al final d'aquesta segona prova que Déu va donar als vencedors el coneixement i la pràctica del seu sant dissabte. Aquest dissabte va assumir llavors el paper del “ segell de Déu ” que se cita en el versicle 4 d'aquest capítol 9. Per tant, el sellamiento dels seus serfs va començar després del final de la segona prova, en la tardor de 1844. La idea és la següent: segueix: l'expressió " que havia caigut " apunta a la data de la primavera de 1843, la fi del decret de Dan.8.14 i la fi del primer processe adventista, en oposició al de la caiguda. 1844 que marca l'inici del sellamiento dels vencedors triats i el del tema d'aquesta “ 5ta trompeta ”, l'objectiu de la qual per a Déu és revelar la caiguda de la fe protestant i la de l'adventismo que farà aliança amb ell després de 1994. , terme dels “ cinc mesos ” profetitzat en els versicles 5 i 10. Així, mentre que els “cinc mesos” d'aquest tema comencen en la tardor de 1844, el context del començament del segellant, com a tema principal, que la fe protestant “ havia caigut ” abans d'aquesta data, a partir de la primavera de 1843. Veiem llavors com la revelació divina respecta precisament els fets històrics consumats. Les dues dates de 1843 i 1844 tenen cadascuna un paper específic.

Abandonada per Jesús que la va entregar al diable, la fe protestant va caure en el “ pou ” catòlic o “ les profunditats de Satanàs ” que els propis reformadors van denunciar en el moment de la Reforma en Apocalipsi 2.24. Subtilment, en dir que cau " sobre la terra ", l'Esperit confirma la identitat de la fe protestant simbolitzada per la paraula " terra ", que recorda la seua eixida del catolicisme anomenada " mar " en Ap 13 i 10,2. En el missatge de “ Filadèlfia ”, Jesús presenta “ portes ” que estan obertes o tancades. Ací, una clau els obri un camí molt diferent ja que els dóna accés al “ abisme ” que simbolitza la desaparició de la vida. Aquesta és l'hora en què, per a ells, “ la llum es converteix en foscor ” i “ la foscor es converteix en llum ”. En adoptar com a herència els principis del pensament filosòfic republicà, perden de vista la vertadera santedat de la fe purificada per la sang de Jesucrist. Notem la precisió “ li va ser donada ”. El que així dóna a cadascun segons les seues obres és Jesucrist el Jutge diví. Perquè ell també és el guardià de les claus; “ la clau de David ” per als benaurats triats en 1873 i 1994, segons Apocalipsis 3:7, i “ la clau de l'abisme ” per als caiguts en 1843 i 1994.

Versicle 2: “ I va obrir el pou de l'abisme. I va pujar fum del pou, com el fum d'un gran forn; i el sol i l'aire es van enfosquir pel fum del pou. »

La fe protestant canvia d'amo i de destinació, i també canvien les seues obres. Accedeix així a la destinació gens envejable d'haver de patir la destrucció del judici final per el “ foc ” de la “ mort segona ” que serà esmentada en Apocalipsi 19,20 i 20,10. Prenent la imatge de “un llac de foc i sofre ”, aquest “ foc ” del judici final serà un “ gran forn ” que amenaça als transgressors dels manaments de Déu des de la seua proclamació en la muntanya Sinaí segons Éxo.19.18: “ La muntanya Sinaí estava tot en fum, perquè el Senyor havia descendit allí enmig del foc; Aquest fum es va elevar com el fum d'un forn , i tota la muntanya es va estremir violentament. » L'Esperit utilitza llavors la tècnica cinematogràfica denominada "flashback", el flashback, que revela les obres creades en vida, els caiguts van servir al diable. La paraula “ fum ” ací té un doble significat: el del foc del “ gran forn ” sobre el qual llegim en Apocalipsi 14.11: “ I el fum del seu turment puja pels segles dels segles; i no tenen descans de dia ni de nit, els que adoren a la bèstia i a la seua imatge, i tot aquell que rep la marca del seu nom ”, sinó també la de les “ oracions dels sants ” segons Apocalipsis 5:8, ací, aquells falsos sants. Perquè una abundant activitat religiosa manifestada per l'oració justifica aquestes paraules que Jesús li va dirigir en Sardis , en 1843: “ Se't considera viu; i està mort ”. Mort, i dues vegades morta, ja que la mort suggerida és “ la mort segona ” del “ judici final ”. Aquesta activitat religiosa enganya a tots excepte a Déu i als seus triats als qui il·lumina. Aquest engany generalitzat és un "engany", com diu el món modern. I és precisament la idea d'embriaguesa la que l'Esperit suggereix a través de la imatge del “ fum ” que s'escampa en “ l'aire ” fins a enfosquir “ el sol ”. Si aquest últim és el símbol de la vertadera llum divina, el del “ aire ” designa el domini reservat del diable, anomenat “ el príncep de la potestat de l'aire ” en Ef.2,2, i a qui Jesús diu “ el príncep ” . d'aquest món ” en Juan 12.31 i 16.11. En el món, l'objectiu de la desinformació és ocultar veritats que han de romandre en secret. A nivell religiós ocorre el mateix: la veritat és només per al triat. De fet, la multiplicació de grups protestants ha tingut l'eficàcia d'emascarar l'existència de la fe adventista del seté dia; això fins a 1995 quan la van acollir en les seues files per la seua “ gran desgràcia ”. En aquesta nova situació espiritual, seran víctimes de la mort segona que transformarà la superfície de la terra en un forn de foc. El missatge és aterridor i podem entendre per què Déu no el va oferir amb claredat. Està reservat als triats perquè compreguen de quina destinació s'han escapat.

Versicle 3: “ Van eixir llagostes amb fum i es van escampar per la terra; i els va ser donat poder com el poder dels escorpins de la terra. »

Les oracions simbolitzades per “ fum ” provenen de la boca i la ment dels protestants caiguts, per tant homes i dones simbolitzats per “ llagostes ” a causa del seu gran nombre. En efecte, són multituds de criatures humanes les que van caure en 1843 i els recorde que en 1833, deu anys abans, el Senyor havia donat una idea d'aquesta multitud mitjançant “la caiguda de les estrelles” realitzada la nit del 13 de novembre. de 1833 entre la mitjanit i les 5 del matí, segons el testimoniatge històric d'un testimoni presencial. Una vegada més, l'expressió “ en la terra ” comporta el doble significat d'extensió terrestre i identitat protestant. A qui li agraden les “ llagostes ” devastadores i devastadores ? No als agricultors, i Déu no aprecia als creients que ho traeixen i treballen amb l'adversari per a destruir La seua collita dels triats, per això se'ls aplica aquest símbol. Després, en Ezequiel 2, aquest breu

capítol de 10 versicles, la paraula “ rebel ” és citada 6 vegades per a designar als “ rebels ” jueus als qui Déu diu “ arços, espines i escorpins ”. En aquest cas, el terme “ escorpí ” es refereix als rebels protestants. En el versicle 3, l'al·lusió a la seua poder prepara l'ús d'un símbol subtil molt important. El poder dels “ escorpins ” és picar mortalment a les seues víctimes amb l'agulló de la seua “ cua ”. I aquesta paraula “ cua ” cobra un significat fonamental en el pensament diví revelat en Isaïes 9.14: “ el profeta que ensenya mentides és la cua ”. Els animals utilitzen les seues “ cues ” per a espantar i assotar mosques i altres insectes paràsits que els molesten. Ací trobem la imatge de la falsa “ profetisa Jezabel ” que dedica el seu temps a castigar i causar sofriment a Déu i als seus serfs infidels enganyats. La pràctica de la flagel·lació voluntària per a expiar el pecat també forma part dels ensenyaments de la fe catòlica. En Apocalipsi 11:1 l'Esperit confirma aquesta comparació usant la paraula “ canya ” a la qual la clau Isaïes 9.14 li dóna el mateix significat que la paraula “ cua ”. Aquesta imatge de l'església papal també s'aplica, des de 1844, als creients protestants caiguts que s'han convertit en profetes de Déu que ensenyen mentides o falsos profetes. La paraula suggerida “ cua ” se citarà clarament en el versicle 10.

La construcció de la tercera expectativa adventista

(aquesta vegada, a partir del seté dia)

Versicle 4: “ Se'ls va dir que no danyaren l'herba de la terra, ni cap cosa verda, ni cap arbre, sinó només a aquells que no tingueren el segell de Déu en els seus fronts . »

Aquestes “ llagostes ” no devoren la verdor, però són nocives per als homes que no estan protegits per el “ segell de Déu ”. Aquest esment del “ segell de Déu ” confirma el context dels temps ja coberts en Apocalipsis 7. Els missatges són per tant paral·lels, el capítol 7 referent als triats segellats i el capítol 9, els caiguts abandonats. Els recorde que segons Mateo 24:24, és impossible seduir a un autèntic triat. Per tant, els falsos profetes s'enganyen els uns als altres.

La precisió, “ el segell de Déu en el front ”, indica l'inici del sellamiento dels serfs adventistes triats de Déu, el 23 d'octubre de 1844. El detall s'esmenta just abans de la cita del període profètic de “ cinc mesos ” del vers que segueix; una duració de 150 anys reals que tindrà com a base aquesta data.

Versicle 5: “ Se'ls va donar no matar-los, sinó turmentar-los durant cinc mesos ; i el turment que causaven era com el turment que causa l'escorpí quan pica a l'home . »

El missatge de Déu reuneix la seua imatge accions realitzades en diferents temps; el que confon i dificulta la interpretació pictòrica. Però una vegada compresa i rebuda aquesta

tècnica, el missatge es torna molt clar. Aquest versicle 5 va ser la base del meu anunci del retorn de Jesucrist per a 1994. Allí trobem els preciosos " cinc mesos " profètics que, a partir de 1844, permeten establir la data de 1994. No obstant això, per a dur a terme el projecte de Déu, havia absolutament de connectar el gloriós retorn de Jesucrist amb aquesta data. Així, parcialment encegat per una precisió del text que hauria fet impossible aquesta esperança, vaig perseverar en la direcció desitjada pel meu Creador. En efecte, el text precisa: " els va ser donat, no per a matar-los, sinó per a turmentar-los durant cinc mesos ". L'aclariment " no a matar-los " no va permetre que el tema del " VI " trompeta ", una monstruosa guerra assassina, en l'època que abasta el " 5to trompeta "; el temps de 150 anys reals. Però en la seua època, William Miller ja estava parcialment encegat per a realitzar una acció desitjada per Déu; descobrir un error que ens permeta reviure l'esperança del retorn de Crist per a la tardor de 1844; un error fals, ja que els càlculs inicials que establien la primavera de 1843 es confirmen hui en els nostres últims càlculs. La voluntat i el poder de Déu són sobirans i afortunadament per als seus triats, res ni ningú podrà obstaculitzar el seu projecte. El fet és que aquest error d'anunci va portar a l'adventismo oficial a demostrar, en 1991, una actitud de menyspreu cap a una esperança del retorn de Jesucrist anunciada per a 1994. I el pitjor per als adventistes és haver sigut privats de l'última llum profètica que il·lumina, íntegrament, els 34 capítols dels llibres Daniel i Apocalipsis, com tots poden tindre prova d'això hui llegint aquest document. En fer-ho, també es veuen privats de les altres noves llums que Déu m'ha donat des de la primavera de 2018 sobre la seua llei i sobre el retorn de Crist que tornarà, ara el sabem, en la primavera de 2030; i això sobre noves bases separades de la construcció profètica de Daniel i de l'Apocalipsi. Entre 1982 i 1991, per a mi, els cinc mesos van estar vinculats a l'activitat dels falsos profetes que continuaria fins al retorn de Jesucrist. Convençut per aquest raonament, a més justificat, no vaig veure la restricció de temps imposada per la prohibició de " matar ". I en aquells dies la data 1994 representava l'any 2000 del vertader naixement de Jesucrist. Agregue que ningú abans que jo va identificar la causa del meu error; el que confirma una realització conforme a la voluntat de Déu. Passem ara a l'aclariment " però turmentar-los durant cinc mesos ". La fórmula és extremadament enganyosa perquè les víctimes no pateixen el " turment " en qüestió durant els " cinc mesos " profetitzats. El " turment " al qual al·ludeix l'Esperit serà infligit als caiguts en el judici final, on serà provocat per la crema del "llac de foc ", càstig de la " mort segona ". Aquest " turment " és anunciat en el missatge del tercer àngel d'Apocalipsi 14.10-11 que el versicle anterior evocava en citar " el fum " " del seu turment "; un missatge que els adventistes coneixen bé ja que constitueix un element de la seua missió universal. Coneixent per endavant la caiguda d'aquest adventismo oficial, l'Esperit diu subtilment en aquest missatge " ell també beurrà del vi de la ira de Déu vessat puro en la copa de la seua ira, i serà turmentat amb foc i sofre davant dels sants àngels i davant del Corder ". Aquest aclariment " ell també " apunta, successivament, a la fe protestant i després a l'adventismo oficial infidel rebutjat en 1994 pel mateix Jesucrist. Des d'aquesta data, per a confirmar la seua maledicció, aquest nou " rebel " s'ha unit a l'aliança ecumènica que reuneix catòlics i protestants ja separats de Déu. Però abans de la caiguda de l'adventismo oficial, la fórmula " ell també " s'aplicava als protestants caiguts, perquè havent caigut en 1844, ara compartien la destinació dels catòlics, els ortodoxos i els falsos jueus. En efecte, " ell també " concerneix a tots els no catòlics que honren a l'Església catòlica de Roma, entrant en la seua aliança ecumènica i respectant les ordenances de Constantí I : el seu diumenge i "dia del sol" natal (Nadal el 25 de desembre). En triar la forma del singular " ell també ", en lloc del plural

"ells també", l'Esperit ens recorda que l'elecció religiosa és una elecció individual que fa responsable, justifica o fa sentir culpable davant Déu, l'individu, i no, la comunitat; com " Noé, Daniel i Job que no van voler salvar fills ni filles " segons Ezequiel 14.18.

Els turments de la mort segona del judici final

Versicle 6: " En aquells dies els homes buscaran la mort, i no la trobaran; desitjaran morir, i la mort fugirà d'ells. »

Les idees flueixen de forma molt lògica. Després d'haver evocat els " turments de la mort segona ", l'Esperit profetitza en aquest versicle 6, els dies de la seua aplicació, que arribaran al final del seté mil·lenni , al qual es refereix l'expressió " en aquells dies ". Després ens revela les particularitats d'aquest formidable càstig final. " Els homes buscaran la mort, però no la trobaran; desitjaran morir, i la mort fugirà d'ells ". El que els éssers humans no saben és que el cos ressuscitat dels malvats tindrà característiques molt diferents a les dels cossos carnals actuals. Per al seu càstig final, el Déu creador recrearà la seua vida fent-la capaç de continuar en estat de consciència fins a la destrucció del seu últim àtom. A més, la duració del sofriment s'adaptarà individualment a cada individu, en funció del veredictes que es pronuncie sobre la seua culpabilitat individual. Marcos 9.47-48 ho confirma amb aquestes paraules: "... ser llançats a l'infern, on el cuc d'ells no mor, i el foc no s'apaga. » Cal assenyalar també que la fe protestant comparteix amb l'Església catòlica molts dogmes religiosos falsos, a més del diumenge, primer dia dedicat al descans, existeix la creença en la immortalitat de l'ànima, la qual cosa porta als protestants a creure en l'existència de l'infern ensenyada pels catòlics. Així, l'amenaça catòlica de l'infern on, eternament, els condemnats són turmentats en el foc, amenaça a la qual van sotmetre a ell tots els monarques de terres cristianes, tenia una mica de debò, però sobretot molta falsedat. Perquè, en primer lloc, l'infern preparat per Déu només prendrà forma al final dels " mil anys " del judici celestial dels impius per part dels sants. I segon, el sofriment no serà etern, encara que sí que prolongat, en comparació amb les condicions terrenals actuals. Entre els quals veuran fugir d'ells la mort, estaran els seguidors i fervents defensors del dogma pagà grec de la immortalitat de l'ànima. Déu els oferirà així l'experiència d'imaginar quina seria la seua destinació si la seua ànima haguera sigut veritablement immortal. Però, sobretot, són els adoradors del "dia del sol invicte" els qui trobaran la seua divinitat; la terra mateixa que els transportava, haver convertit en "sol" per la fusió del magma del foc i del sofre.

L'aparença mortal i enganyosa

Versicle 7: " Aquestes llagostes eren com a cavalls preparats per a la batalla; Tenien al cap corones com d'or, i els seus rostres semblaven rostres d'homes. »

Amb els seus símbols, el versicle 7 il·lustra el pla d'acció del bàndol protestant caigut. Els grups religiosos (cavalls) es reuneixen per a una " batalla " espiritual que només es complirà al final del temps de gràcia però la meta final és ací. Aquesta batalla rep el nom de " Armagedón " en Apocalipsi 16.16 . Convé llavors notar la insistència de l'Esperit en la seua comparació amb

la realitat de les coses; la qual cosa ho fa multiplicant l'ús del terme " m'agrada ". Aquesta és la seua manera de negar les falses afirmacions de les persones religioses involucrades. Tot és només una aparença enganyosa: la " corona " promesa al conqueridor de la fe, i la fe mateixa (l'or) que només té una " semblança " amb la fe vertadera. Els " rostres " d'aquests falsos creients són en si mateixos enganyosos ja que l'única cosa que els queda és una aparença humana. El que expressa aquest judici escodrinya les regnes i els cors. Coneix els pensaments secrets dels éssers humans i comparteix la seua visió de la realitat amb els seus triats.

Versicle 8: " Tenien cabell com a cabell de dona, i les seues dents com a dents de lleons. »

Segons 1Cor.11.15, El cabell de les dones serveix com a vel. I la funció del vel és ocultar el rostre, la identitat del subjecte vetlat. Aquest versicle 8 denúncia a través dels seus símbols l'aparença enganyosa dels grups religiosos cristians. Per tant, tenen l'aparença exterior (cabell) d'esglésies (dones , en Ef. 5.23-32), però els seus esperits estan animats amb la ferocitat (dents) de " lleons ". Entenem millor per què els seus rostres només tenen aparença humana. No en va Jesús els compara amb lleons. Recorda així l'estat d'ànim del poble romà que va fer devorar als primers cristians per lleons en les seues arenes. I aquesta comparació es justifica ja que en la fi del món, una vegada més voldran matar als últims vertaders triats de Jesucrist.

Versicle 9: " Tenien cuirasses com a cuirasses de ferro, i el soroll de les seues ales era com el soroll de carros amb molts cavalls corrent a la batalla. »

Aquest versicle apunta a la falsificació de la panòpia del vertader soldat de Jesucrist que vist la " cuirassa " de la justícia (Efesis 6.14), però ací, aquesta justícia és dura com el " ferro " i ja és un símbol de l'imperi romà en Daniel. Les " llagostes " fan soroll amb " les seues ales " quan estan actives. La comparació que sorgeix, per tant, es refereix a l'acció. El següent aclariment confirma el vincle amb Roma, les carreres de carros del qual amb " diversos cavalls " delectaven als romans en els seus circuits. En aquesta imatge, " molts cavalls " significa: diversos grups religiosos es van reunir per a tirar del " carro " romà , per a glorificar l'autoritat de Roma; Roma que va saber manipular a altres líders religiosos per a sotmetre'ls mitjançant les seues seduccions. Així resumeix l'Esperit l'acció del camp rebel. I aquesta reunió a favor de Roma els prepara per a la " batalla final de l'Armagedón " dirigida contra els adversaris del diumenge, fidels observadors del dissabte santificat per Déu, i inconscientment contra Crist, el seu Defensor Protector.

Versicle 10: " Tenien cues com d'escorpins i agullons, i en les seues cues estava poder per a danyar als homes durant cinc mesos. »

Aquest versicle alça el vel del versicle 3, on es va suggerir la paraula " cua " sota el títol "poder dels escorpins ". Se cita clarament encara que el seu significat no és clar per a qui no el busca en Isaïes 9.14. Aquest no és el meu cas, per això recorde aquesta important clau: " el profeta que ensenya mentides és la cua ". Aclarisc el missatge codificat en aquests termes: aquests grups tenien profetes mentiders (cues) i rebels (escorpins) i llengües mentideres (agullons), i era en aquests falsos profetes (cues) que el poder de fer mal als homes tampoc, a seduir-los i convèncer-los d'honar el diumenge romà per 150 anys (cinc mesos) de pau religiosa garantida per Déu; el que els exposa irremeiablement als " turments de la mort segona " del judici final al final del seté mil·lenni . Quan pense que multituds no veuen la

importància del dia de descans! Si cregueren en aquest missatge revelat decodificat, canviarien d'opinió.

Versicle 11: “ Tenien per rei a l'àngel de l'abisme, anomenat en hebreu Abaddon, i en grec Apollyon. »

Cada vegada més precisa, l'acusació divina aconsegueix el seu sùmmum: aquests grups religiosos tenen com a rei a Satán, “ l'àngel de l'abisme ”. qui estarà lligat en el desert per “ mil anys ” segons Apocalipsis 20:3. La paraula " profund " en Gén.1:2 es refereix a la terra abans que done el més mínim senyal de vida. Aquest terme designa així la terra desolada i totes les formes de vida aniquilades pel retorn gloriós de Crist. Estarà en aquest estat durant “ mil anys ”, amb l'únic habitant de l'àngel Satán presoner en ella. Aquell a qui Déu crida en Apocalipsi 12, el “ drac ”, i a la serp , el diable i Satán ”, rep ací el nom de Destructor, significat de les paraules “ hebreu i grec , Abaddon i Apollyon ”. Subtilment, l'Esperit ens diu com aquest àngel va destruint l'obra de Déu contra la qual està lluitant. “ Hebreu i grec ” són els idiomes de l'escriptura bíblica original. Així, des que va caure la fe protestant, en 1844, el començament del tema d'aquest “ 5é trompeta ”, el diable la va recuperar amb el seu conegut interès per la Santa Bíblia. Però a diferència dels gloriosos començaments de la Reforma, ara s'està utilitzant per a destruir el pla de Déu. Satanàs aplica amb la fe reformada caiguda, aquesta vegada amb èxit, la qual cosa havia intentat en va fer caure al mateix Crist, en l'hora de la seua prova de resistència.

Versicle 12: “ El primer ai ja va passar. Ací vénen dues desgràcies més després d'aquesta . »

Ací acaba, en el versicle 12, aquest tema tan particular del “ 5to trompeta .” Aquest moment indica que la humanitat ha entrat l'any 1994 del seu calendari habitual. Fins llavors, la pau religiosa ha persistit entre totes les religions monoteistes. Ningú va ser assassinat per un motiu espiritual de compromís religiós. Per tant, la prohibició de matar en el versicle 5 va ser respectada i complida com Déu havia anunciat.

Però el 3 d'agost de 1994, el primer atac religiós musulmà perpetrat pel GIA va matar a cinc funcionaris francesos prop de l'ambaixada francesa a Alger, seguit, en vespres del Nadal cristià, el 24 de desembre de 1994, per un atac contra un avió francès, que va matar tres persones a Alger, entre elles un francès. L'estiu següent, els grups islamistes armats del GIA algerià van llançar atacs mortals contra el RER de París, la capital francesa. I en 1996, set sacerdots catòlics francesos van ser decapitats en Tibhirine, Algèria. Aquests testimoniatges proven així que s'han superat els “ cinc mesos ” profetitzats. Per tant, les guerres religioses poden reprendre i continuar fins a la fi del món marcat pel retorn de Crist glorificat.

La sisena trompeta : La segona gran “ desgràcia ”

Sisé càstig de tota falsa santedat cristiana

Tercera Guerra Mundial

Versicle 13: “ El sisé va sonar. I vaig sentir una veu des de les quatre banyes de l'altar d'or que està davant de Déu,

Aquest sisé càstig d'advertiment constitueix el “segon” gran “ ai ” anunciat en Apocalipsi 8.13. Precedeix al final del temps de la gràcia col·lectiva i individual i, per tant, es complirà entre 2021 i 2029. Amb aquest versicle 13, l'entrada al tema del “ 6to trompeta ” confirmarà el retorn de la guerra i l'autorització “ per a matar ”. Aquest nou tema concerneix els mateixos grups religiosos que els del “ 5to trompeta » anterior. Els símbols utilitzats són idèntics. També les coses es poden explicar així: els pobles del “ 5to trompeta ” s'han acostumat a “ no matar ”, arribant fins i tot a prohibir la pena de mort, a Europa i en alguns estats dels Estats Units. Van trobar una manera de fer que el comerç internacional funcionara avantatjosament, la qual cosa els va enriquir. Per tant, ja no són partidaris de la guerra, sinó defensors de la pau coste el que coste. Per tant, la guerra entre pobles cristians sembla exclosa, però lamentablement una tercera religió monoteïsta és molt menys pacífica: és l'Islam que camina sobre dues cames: la dels terroristes que actuen i la dels altres seguidors que aplaudeixen les seues accions assassines. Aquest interlocutor, per tant, fa impossible la perspectiva d'una pau duradora, i bastarà que el Déu creador “faça sonar ” la seua autorització perquè es produïska el xoc de civilitzacions i religions amb considerables efectes mortals. En la resta de la terra, cada poble tindrà també el seu enemic tradicional, les divisions preparades pel diable i els seus dimonis sobretot el planeta.

No obstant això, ací la profecia apunta a un territori particular: l'infidel Occident cristià.

L'últim càstig, abans de les “ set últimes plagues ” que precedeixen al retorn de Crist, ve en nom de la “ sisena”. trompeta .” Ja, abans d'entrar en els detalls del tema, sabem que aquest tema és efectivament la segona de les “ grans desgràcies ” anunciades per la “ àguila ” de l'imperi napoleònic en Apo.8.13. No obstant això, en un muntatge adaptat amb aquesta intenció, la profecia d'Apo.11 atribueix aquest nom de “ segon ai ” a la Revolució Francesa anomenada “ la bèstia que sorgeix de l'abisme ”. També és el tema de la “quarta trompeta ” d'Apocalipsi 8. Per tant, l'Esperit ens suggereix l'existència d'una estreta relació entre els esdeveniments als quals es refereixen els “ 4t i 6é”. trompeta .” Descobrirem quines són aquestes relacions.

Quan el “ 6to Sona la trompeta , la veu de Crist, intercessor davant l'altar de l'encens, expressa una ordre. (Segons la imatge del tabernacle terrenal que profetitzava el seu futur paper celestial com a intercessor de les oracions dels triats).

Europa occidental és blanc de la ira de Jesucrist

Versículo 14: “ I dient al sisé àngel que tenia la trompeta: Solta als quatre àngels que estan lligats en el gran riu Eufrates. »

Jesucrist declara: “ Deslligueu als quatre àngels que estan lligats sobre el gran riu l'Eufrates ”: allibera els poders demoníacs universals centrats en Europa simbolitzats pel nom Eufrates; Europa Occidental i les seues extensions americanes i australianes on s'han conservat des de 1844, segons Apocalipsis 7:2; Aquests són els quatre àngels als qui els va ser donat fer mal a la terra i a la mar . Les claus d'interpretació són senzilles i lògiques. “L'Eufrates” és el riu que irrigava l'antiga Babilònia de Daniel. En Apocalipsi 17, " la ramera" anomenada " Babilònia la gran " està assegurada " sobre moltes aigües ", símbols " de pobles, nacions i llengües ". " Babilònia " designa a Roma, els pobles en qüestió són els pobles europeus. En designar a Europa com el principal objectiu de la seua ira assassina, Crist Déu pretén castigar als qui el traeixen i presten tan poca atenció al sofriment que va suportar en la seua dolorosa creu, que el versicle anterior acaba de recordar, citant la paraula " altar ". ", que ho va profetitzar en els ritus simbòlics de l'antiga aliança.

En apuntar a Europa, l'Esperit dirigeix la seua venjança contra dos països que concentren les seues culpes en ell. Es tracta de la fe catòlica, de l'Església mare i de la filla major, com ella crida a França, que tant l'ha secundada al llarg dels segles, des dels seus inicis, amb Clodoveo, el primer rei dels francs.

El primer vincle amb el “ 4to. " trompeta ", és França, un poble revolucionari que va sembrar la seua llavor d'incredulitat entre totes les nacions cristianes de la terra, difonent els escrits dels seus filòsofs, lliurepensadors ateus. Però és també la Roma papal la que la Revolució Francesa havia de destruir i silenciar. Un estudi comparatiu de les trompetes amb els càstigs d'advertiment presentats als hebreus en Levític 26 dona a la quarta el paper d'una " espasa " divina que " vinga el seu pacte ". Aquesta vegada, per al “ 6to trompeta ", Jesús mateix venjarà la seua aliança colpejant als dos pobles culpables i als seus aliats europeus. Perquè segons Apo.11, l'ateisme francès s'hi havia “ alegre ” i submergit en la “ alegria ” a la gent dels voltants : “ s'enviaran regals els uns als altres ”, llegim en Apo.11.10. Al seu torn, el diví Crist els portarà els seus regals: bombes convencionals i atòmiques; tot precedit per un virus contagiós mortal que va aparéixer a la fi de 2019 a Europa. Entre els obsequis destaca l'ofrena de l'Estàtua de la Llibertat per part de França a la ciutat de Nova York als Estats Units. El model va ser tan meravellós que, seguint a França, altres països europeus es van convertir en repúbliques. En 1917, Rússia repetirà el model amb la mateixa massacre.

Guerra nuclear mundial

Versicle 15: “ I els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any, van ser deslligats per a matar a la tercera part dels homes. »

Preparats per a " ferir la terra i la mar " segons Apocalipsi 7:2, " els quatre àngels són deslligats per a matar a la tercera part dels homes " i l'acció està planificada i esperada des de fa temps, com indica aquest detall: “ qui estaven llestos per a l'hora, el dia, el mes i l'any ”. Ara bé, des de quan es va fer necessari aquest càstig? Des del 7 de març de 321, data en la qual es

va complir l'adopció del dia del sol imposada per Constantí I. Segons Apocalipsi 17, el tema de la qual és “ el judici de la ramera Babilònia la Gran ”, el número 17 simbolitza el judici diví. Aplicat en nombre de segles des del 7 de març de 321, aquest número 17 dóna com a resultat el 7 de març de 2021; a partir d'aquesta data, els últims 9 anys de la maledicció divina permetran la realització del “ 6to trompeta ” d'Apocalipsi 9.13.

Notem l'esment de “ el terç dels homes ”, que ens recorda que, per terrible que siga, aquest destructiu conflicte del tercer món conserva un caràcter parcial (tercer) d'advertiment; per tant, és útil per a aconseguir conversions religioses i guiar als funcionaris electes a comprometre plenament amb l'obra adventista guiada per Jesucrist. Aquesta destrucció ve a castigar i convidar al penediment a la humanitat que s'ha beneficiat de “150 anys reals” de pau religiosa, profetitzats pels “ cinc mesos ” de la “ cinquena trompeta ”.

Per a comprendre plenament el significat d'aquest càstig, el tercer en les guerres mundials des de 1914, hem de comparar-lo amb la tercera deportació dels jueus a Babilònia. En aquesta última intervenció bèl·lica, en – 586, el rei Nabucodonosor va destruir el regne de Judà, últim romanent de la nació d'Israel; Jerusalem i el seu sant temple han quedat en ruïnes. Les ruïnes deixades per la Tercera Guerra Mundial seran la prova que l'aliança cristiana ha apostatat tant com l'aliança jueva del poble hebreu . Així, després d'aquesta demostració, els supervivents incrèduls o religiosos seran sotmesos a l'última prova universal de fe que dóna una última oportunitat de salvació als creients de totes les religions monoteistes; però el Déu Creador ensenya només una veritat que concerneix a Jesucrist i El seu sant dissabte, l'únic seté dia vertader.

La matança anunciada per a aquesta guerra universal constitueix un altre aspecte de la “ segona desgràcia ” que la vincula amb la de l'ateisme revolucionari francès de la “ quarta trompeta ”. França i especialment la seua capital, París, estan en el punt de mira de Déu Todopoderoso. En Apocalipsi 11, 8, li atribueix els noms “ Sodoma i Egipte ”, noms d'antics enemics destruïts, per exemple, de manera inoblidable per Déu, un pel foc del cel, l'altre pel seu poder engegador. Això ens permet comprendre que ell actuarà contra ella de la mateixa manera terrible i definitiva. Hem d'adonar-nos de la nostra enorme responsabilitat en la desaparició de la vertadera fe. Després d'haver avorrit la religió, el règim republicà va caure en mans despòtiques de Napoleó I. per a qui la religió era només un complement útil per a la seua glòria personal. És al seu orgull i oportunisme al que la fe catòlica deu la seua supervivència mitjançant l'establiment del Concordat, que va ser el destructor del principi de la veritat divina.

Precisió demogràfica: dos-cents milions de combatents

Versicle 16: “ El número dels genets de l'exèrcit era dues miríades de miríades: vaig sentir el número d'ells. »

El versicle 16 ens dóna un aclariment important sobre el nombre de combatents que participen en el conflicte entaulat: “ dues miríades de miríades ” o dos-cents milions de soldats. Fins a 2021, quan escric aquest document, cap guerra havia aconseguit aquesta xifra en els seus enfrontaments. No obstant això, hui, amb una població mundial de set mil cinc-

cents milions d'éssers humans, la profecia pot complir. La precisió proporcionada per aquest versicle condemna totes les interpretacions que han atribuït aquest conflicte a accions passades .

Una guerra ideològica

Versicle 17: “ I així vaig veure en la visió els cavalls i als quals els muntaven, que tenien cuirasses de color de foc, jacint i sofre. Els caps dels cavalls eren com a caps de lleons; i de la seua boca eixia foc, fum i sofre. »

En aquest versicle 17, número del judici diví, trobem els símbols de la “cinquena trompeta ” : els grups (cavalls) i els qui els manen (els genets). La seua única justícia (cuirassa) és l'acció de cremar amb foc, i quin foc! Foc nuclear comparable al foc del magma subterrani terrestre. L'Esperit els imputa les característiques del Jacint que correspon en la repetició de l'expressió al final del vers fumar . Aquest ja simbolitza les oracions dels sants en el tema anterior, és el caràcter del seu perfum el que hem de recordar, i allí entenem el que significa el seu esment. Aquesta planta és tòxica, irrita la pell i la seua olor produeix mal de cap. Aquest conjunt de criteris defineix el de les oracions dels combatents involucrats. Cap d'aquestes oracions és rebuda pel Déu creador; li provoquen nàusees i li inspiren un profund disgust. Cal comprendre que en aquest conflicte essencialment religiós i ideològic només estan implicades les religions, totalment aïllades d'ell, però no obstant això principalment monoteistes: el judaisme, el catolicisme, el protestantisme, l'ortodòxia, l'islam. Ací se cita un nou símbol clau d'Isaïes 9.14: " el cap és el magistrat o ancià ". Per tant, al capdavant dels grups que s'enfronten estan magistrats anomenats hui "presidents" en les repúbliques. I aquests presidents estan dotats de la força del “ lleó ”, el rei dels animals i rei de la Selva. El significat de força se li dóna en Jutges 14.18. En el seu missatge, l'Esperit profetitza un compromís bèl·lic pilotat a distància per caps d'Estat molt poderosos, autoritaris i religiosament compromesos, ja que ix de la seua “ boca ”. van emetre les seues oracions il·lustrades per la paraula “ fum ”. De la seua mateixa “ boca ” ixen ordres de destrucció per “ foc ”, oracions per “ fum ” i anihilament de multituds, ordenant l'ús de bombes nuclears representades per “ sofre ”. Evidentment, l'Esperit vol ressaltar la importància d'aquesta força nuclear que està a la disposició d'un sol home. Mai en la història de la terra un poder tan destructiu ha depés de la decisió d'una sola persona. La cosa és certament notable i digna d'èmfasi. Però, per a nosaltres que vivim en aquesta mena d'organització política, aquestes atrocitats ja ni tan sols ens escandalitzen. Tots som víctimes d'una espècie de bogeria col·lectiva.

Versicle 18: “ La tercera part dels homes van ser morts per aquestes tres plagues: el foc, el fum i el sofre que eixien de les seues boques. »

El versicle 18 emfatitza aquest fet del versicle anterior especificant que “ foc , fum i sofre ” constitueixen plagues estimades per Déu; la qual cosa el versicle va confirmar en atribuir al Crist venjador l'ordre de matar a un terç dels homes.

El poder nuclear dels caps de nacions

Versicle 19: “ Perquè la potència dels cavalls estava en les seues boques i en les seues cues; les seues cues eren com a serps amb cap, i amb elles feien el mal. »

El versicle 19 confirma el caràcter ideològic religiós del conflicte en dir: Perquè el poder dels grups combatents (els cavalls) estava en la seua paraula (les seues boques) i en els seus falsos profetes (les cues) que eren en aparença engañadores (serps) influents. sobre els caps d'Estat, els magistrats (els caps) a través dels qui ells (els combatents) van fer mal. El principi així definit correspon exactament a l'organització dels pobles que preval hui en el temps de la fi.

Aquesta Tercera Guerra Mundial qui ve Tancar el tema de les " trompetes " o càstigs amonestadores és tan important que Déu el va anunciar primer als jueus de l'antic pacte, successivament en Dan.11.40-45 i Ezequiel 38 i 39, i després, als cristians del nou. aliança, en aquest llibre Apocalipsi com la “ sisena trompeta ”, com a últim avís diví abans de la fi del temps de gràcia. Així que trobem ací aquestes riques lliçons complementàries.

Daniel 11.40-45

L'expressió " temps de la fi " ens porta a estudiar aquest últim conflicte de les nacions, revelat i desenvolupat en la profecia de Dan. 11, 40 al 45. Descobrim allí les principals fases de la seua organització. Originàriament instal·lat en gran part en el territori d'Europa occidental, l'islam agressiu anomenat " rei del sud " va xocar amb el poble europeu majoritàriament catòlic; sent la fe catòlica papal romana el tema al qual es dirigeix la profecia des de Dan.11.36. El líder papal romà al qual ens referim fins ara es presenta sota el terme “ ell ”; en el títol de " rei ", és atacat pel " rei del sud ", l'Islam que " xocarà contra ell ". L'elecció del verb “ xocar ” és precisa i encertada, perquè només aquells que estan en el mateix territori “ xoquen ” entre si. És llavors quan, aprofitant la benedicció oferida, havent sumit la situació a Europa occidental en un complet desordre i pànic, el “ rei del nord ” (o del nord) “ girarà com una tempesta ” sobre aquesta presa en dificultats, per a apoderar d'ella. i ocupar-ho. Utilitza " molts vaixells ", " tancs " i caces que no són més que " genetes " i viu en el nord, i no en el nord d'Europa occidental, sinó en el nord del continent euroasiàtic. I més precisament al nord d'Israel, que el versicle 41 suggereix cridant-lo “ el país més bell ”. La Rússia en qüestió és un poble de “ genets ” (els cosacs), criadors i proveïdors de cavalls dels enemics històrics d'Israel. Aquesta vegada, basar en totes aquestes dades, resulta fàcil identificar a aquest “ rei del nord ” amb la poderosa Rússia ortodoxa, l'adversari religiós oriental del romanismo papal occidental des del cisma religiós cristià oficial de 1054.

Acabem de trobar alguns dels actors bel·ligerants de la Tercera Guerra Mundial. Però Europa té aliats poderosos que l'han descurada una mica a causa d'una competència econòmica que s'ha tornat desastrosa des de l'arribada d'un virus, el coronavirus covid-19. Incruentes, les economies lluiten per la seua supervivència i cada poble es torna cada vegada més cap a dintre. No obstant això, quan el conflicte comence a Europa, l'aliat estatunidenc esperarà el moment oportú per a actuar.

A Europa, les tropes russes enfronten poca oposició. Un darrere l'altre, els pobles europeus del nord van ser ocupats. Només França va oposar una feble resistència militar i els exèrcits russos van ser retinguts en la part nord del país. La part sud està experimentant seriosos problemes amb l'Islam ja implantat en gran nombre en aquesta zona. Una espècie d'acord d'interés comú vincula als combatents musulmans i als russos. Tots dos estan àvids de botí i França és un país ric, fins i tot econòmicament arruïnat. Els àrabs són saquejadors de l'herència tradicional.

Del costat israelià la situació és catastròfica, el país està ocupat. Els pobles àrabs musulmans que l'envolten se salven: Edom, Moab, els fills d'Amón: l'actual Jordània.

Alguna cosa que no es podria haver aconseguit abans de 1979, quan Egipte va abandonar el camp àrab per a formar una aliança amb Israel, l'elecció feta en aqueix moment, amb el poderós suport dels Estats Units, va resultar en desavantatge per a ell; està ocupada pels russos. I en precisar " no escaparà ", l'Esperit revela el caràcter oportunista de l'elecció feta en 1979. En posar del costat dels més forts de l'època, creia escapar de la desgràcia que la sobrevenia. I la desgràcia és gran: els ocupants russos la despullen de la seua riquesa. I per si no fos prou, els libis i etiòps també l'estan saquejant després dels russos.

La fase nuclear del conflicte mundial

El versicle 44 marca un gran canvi en la situació de les coses. Mentre ocupen Europa occidental, Israel i Egipte, les tropes russes s'espanten amb les " notícies " que concerneixen el seu propi territori rus. L'Esperit cita " l'est " en referència a l'ocupació d'Europa occidental però també " el nord " en referència a l'ocupació d'Israel; Rússia està al " est " del primer i " al nord " del segon. La notícia és tan greu que desencadena una bogeria assassina. És ací on els Estats Units entra en batalla i tria aniquilar el territori rus amb foc nuclear. Llavors va començar la fase nuclear del conflicte. Fongs mortals sorgeixen en molts llocs, per a aniquilar i " exterminar " multituds " de vida humana i animal. És en aquesta acció que " un terç dels homes mor " segons l'anunci de la " sisena trompeta ". Rebutjades cap a les " muntanyes " d'Israel, les tropes russes del " rei del nord " van ser aniquilades sense rebre la més mínima ajuda: " sense que ningú acudira en la seua ajuda ".

Ezequiel 38 i 39

Ezequiel 38 i 39 també evoquen a la seua manera aquest últim conflicte de la història. Hi ha detalls interessants com aquesta precisió que revela la intenció de Déu de " posar una sivella en la mandíbula " del rei rus per a atraure'l i comprometre'l en el conflicte. Aquesta imatge il·lustra una temptadora oportunitat d'enriquir amb el seu poble, a la qual no podrà resistir.

En aquesta llarga profecia, l'Esperit ens dóna noms com a punts de referència: Gog, Magog, Rosch (rus), Meshech (Moscou), Tubal (Tobolsk). El context dels últims dies el confirma un detall sobre els pobles atacats: " Diràs: Pujaré contra terra oberta, vindré sobre homes tranquils, assegurances en els seus habitatges, tots en habitatges sense murs , i sense forrellats

ni portes (Ezequiel 38:11)". De fet, les ciutats modernes són completament obertes . I les forces oposades són tràgicament desiguals. L'Esperit posa ací en boca del " rei del nord " de Daniel, aquesta vegada el verb " vindré " que suggereix una agressió massiva, ràpida i aèria segons el verb i la imatge " s'arremolinarà com una tempesta". " de Dan .11.40, des d'un lloc bastant distant. En aquesta profecia d'Ezequiel no hi ha cap misteri sobre els països involucrats; Rússia i Israel estan clarament identificats. El misteri estava només en Dan.11.36 al 45 on es referia al papat romà i el seu territori europeu. I en donar el nom de " rei del nord " a Rússia que està atacant a l'Europa catòlica papal, Déu es refereix a la revelació que li va donar a Ezequiel. Perquè els recorde, és principalment en relació amb la ubicació geogràfica d'Israel que Rússia es troba en el " nord ". De fet, està al " est " de la posició de l'Europa occidental papal catòlica romana. Per tant, per a confirmar la posició de les tropes russes en aquesta Europa papal que ocupen i dominen, l'Esperit localitza l'arribada de males notícies del " Est ". " Faré ploure foc i sofre sobre ell i les seues tropes (Ezequiel 38:22)"; " Enviaré foc a Magog ", llegim en Eze.39:6. Heus ací llavors la causa de les males notícies que enfureix al " rei del nord " de Dan.11.44. Com en Daniel, l'agressor rus serà acorralat i destruït en les muntanyes d'Israel: " Tu i totes les teues tropes caureu sobre les muntanyes d'Israel (Ezequiel 39:4)". Però el misteri cobreix la identitat dels Estats Units en l'origen d'aquesta acció. Trobada en Eze.39:9 un detall molt interessant. El text evoca la possibilitat de fer foc durant " set anys " cremant les armes utilitzades en aquest terrible conflicte global. La fusta ja no és la matèria primera de les armes modernes, però els " set anys " citats reflecteixen la intensitat d'aquesta guerra i la quantitat d'armes. Al 7 de març de 2021, només falten nou anys per al retorn de Crist; els últims 9 anys de maledicció de Déu durant els quals tindrà lloc l'últim conflicte internacional; una guerra terriblement destructiva de vides i propietats. Segons el versicle 12, els cadàvers russos seran enterrats durant " set mesos ".

Terrible i implacable justícia divina

Hi haurà molts cadàvers i Déu ens presenta en Ezequiel 9 una idea del salvatgisme masacrador que organitzarà. Perquè la tercera guerra mundial esperada per al període entre 2021 i 2029 és l'antitipo de la 3ra guerra liderada per Nabucodonosor contra l'antic Israel en – 586. Això és el que el gran Déu creador va ordenar, frustrat i menyspreat pel seu poble en Ezek.9: 1 al 11:

"Ezequiel 9:1 Llavors va clamar a gran veu en les meues oïdes: Acosta't, tu que has de castigar la ciutat, cadascun amb el seu instrument de destrucció a la mà!

Eze.9:2 I heus ací, sis homes venien pel camí de la porta superior del costat nord, cadascun amb el seu instrument de destrucció a la seua mà. Entre ells hi havia un home vestit de lli i que portava un estoig per a escriure en el cinturó. Ells van vindre i es van parar prop de l'altar de bronze.

Eze.9:3 La glòria del Déu d'Israel es va alçar del querubí sobre el qual estava, i va arribar fins al llindar de la casa; i va cridar a l'home vestit de lli, que portava en el cinto una cartutxera.

Eze.9:4 Jehová li va dir: Passa per enmig de la ciutat, per enmig de Jerusalem, i fes un senyal en el front dels homes que gemeguen i gemeguen a causa de totes les abominacions que allí es cometen.

Ezequiel 9:5 I en sentir-ho, va dir als altres: Passeu després d'ell a la ciutat i feriu; Siga el teu ull sense pietat, i no tingues pietat!

Ezeq.9:6 Mateu i destruïu als vells, als joves, a les verges, als xiquets i a les dones; però no us acosteu a ningú que tinga la marca; I comença pel meu santuari! Van començar pels ancians que estaven davant de la casa.

Eze.9:7 I ell els va dir: Profaneu la casa, i ompliu els atris de morts; Isquen!... Van eixir i van atacar la ciutat.

Eze.9:8 Mentre em colpejaven, i jo encara romania, vaig caure sobre el meu rostre i vaig cridar: Ah! Senyor DÉU, destruiràs tot el que queda d'Israel vessant la teua ira sobre Jerusalem?

Eze.9:9 I em va dir: La iniquitat de la casa d'Israel i de Judà és gran, en gran manera gran; Plena està la terra d'homicidi, plena està la ciutat d'injustícia, perquè diuen: Jehová ha abandonat la terra;

Eze.9.10 Jo tampoc tindrè pietat, ni tindrè misericòrdia; Portaré les seues obres sobre els seus caps.

Eze.9.11 I heus ací, l'home vestit de lli, i tenint un escrivà en el seu cinto, va donar aquesta resposta: He fet com em vas manar. »

No tots els que moren per motius religiosos són màrtirs de la fe. En aquesta categoria hi ha molts fanàtics disposats a donar la vida , possiblement, per la seua religió, però també per qualsevol ideologia política o d'un altre tipus. El vertader màrtir de la fe està, primera i exclusivament, en Jesucrist. Llavors, és, necessàriament, un triat la vida oferida del qual en sacrifici només agrada al Déu creador , si la seua mort va ser precedida per una vida conforme a les seues exigències revelades per al seu temps.

Busquem ara, en el tema del “ 6to trompeta ” l'evocació del context moral de l'època posterior a la guerra.

El penediment dels supervivents

Al contrari del que la majoria de la gent pensa i tem, per més destructives que siguen, les armes nuclears no aniquilaran a la humanitat; perquè els “ supervivents ” romandran després del final del conflicte. Respecte a les guerres, Jesús va dir en Mateo 24:6: “ Sentireu de guerres i rumors de guerres; aneu amb compte de no us torbeu, perquè és necessari que aquestes coses esdevinguen. Però encara no serà el final. » L'anihilament de la humanitat es deurà a l'acció del Déu creador després del seu retorn gloriós en la persona de Jesucrist. Perquè els supervivents han de ser sotmesos a una última prova de fe. Des de 1945, data del primer ús de

les armes atòmiques, s'han dut a terme més de dues mil explosions realitzades per a proves per part de les potències terrestres que les posseeixen; és cert, successivament, al llarg de 75 anys i la terra és immensa, encara que limitada, suporta i suporta els colps que la humanitat li infligeix. En la pròxima guerra nuclear, per contra, es produiran multitud d'explosions en un curt període i la dispersió de la radioactivitat farà impossible la continuació de la vida en la Terra. Amb el seu retorn, el diví Crist posarà fi al sofriment de la humanitat rebel i agonitzant.

Versicle 20: “ Els altres homes que no van ser morts per aquestes plagues no es van penedir de les obres de les seues mans, per a no adorar dimonis i ídols d'or, plata, bronze, pedra i fusta, que no poden veure, ni sentir, ni caminar; »

En el versicle 20, l'Esperit profetitza l'enduriment dels pobles supervivents. “ Altres homes que no van ser morts per aquestes plagues no es van penedir de les obres de les seues mans ”. El “ segon ai ” anunciat en temps de l'imperi constitueix efectivament una “ plaga ” divina, però precedeix als “ set últims ” que cauran sobre els pecadors culpables, després de la fi del període de gràcia d'Apocalipsi 15. Encara és necessari recordar-nos ací que totes aquestes “ plagues ” castiguen l'agressió romana contra l'ordre del temps creat pel Déu Creador Totpoderós.

“... no van deixar d'adorar als dimonis i als ídols d'or, de plata, de bronze, de pedra i de fusta, que no poden veure, ni sentir, ni caminar ”.

En aquesta enumeració, l'Esperit apunta a les imatges cultuales de la fe catòlica que són objecte d'adoració per part dels seguidors d'aquesta religió idòlatra. Aquestes efígies representen, en primer lloc, a la “Mare de Déu”, i darrere d'ella, en gran nombre, sants més o menys anònims, perquè deixa a cadascun molta llibertat per a triar el seu sant favorit. El gran mercat està obert les 24 hores del dia. Oferim tovalloles sanitàries per a totes les axil·les, en tots els estils i grandàries. I aquest tipus de pràctiques irrita especialment a qui va patir en la creu del Gòlgota; A més, la seua venjança serà terrible. I ja, després d'haver fet saber en 2018 als seus funcionaris electes el seu poderós i gloriós retorn per a l'any 2030, a partir de 2019, va colpejar als pecadors de la terra amb un virus mortal i contagiós. Això és només un xicotet senyal de la seua ira futura, però ja té l'eficàcia del seu costat, ja que li devem una ruïna econòmica sense precedents en la història de l'Occident cristià. I quan estan arruïnades, les nacions es barallen, després barallen i barallen.

El retret dirigit per Déu està tant més justificat perquè en l'aparició de Jesucrist, el Déu vertader vi en carn, entre els homes i allí, com un d'ells, “ va veure, va sentir i va comercialitzar ”, a diferència dels ídols tallats o modelats. que no pot fer-ho.

Versicle 21: “ I no es van penedir dels seus assassinats, ni de les seues fetilleries, ni de la seua fornicació, ni dels seus robatoris. »

Amb el versicle 21 es tanca el tema. En evocar “ els seus assassinats ”, l'Esperit descriu la mortífera llei dominical que en última instància requerirà la mort dels fidels observadors del sant dissabte santificat per Déu. En citar “ els seus encantaments ”, apunta a les misses catòliques honrades pels qui justifiquen el seu “diumenge”, aquest fals dia del Senyor i autèntic “dia del sol” pagà. En recordar “ la seua descaradura ”, l'Esperit assenyala a la fe

protestant com a hereua de la “ fornicació ” catòlica de la falsa “ profetisa Jezabel ” d'Apocalipsi 2.20. I en imputar-los “ els seus robatoris ”, suggereix els robatoris espirituals comeses, en primer lloc, contra el mateix Jesucrist, a qui, segons Dan 8, 11, el rei papal “ li va llevar el sacerdoci perpetu” i el seu títol legítim. justificat de “ Cap de l'Assemblea ”, d'Efesis 5.23; però també, la seua ordre de “ temps i la seua llei ”, segons Dan.7.25. Aquestes interpretacions altament espirituals no exclouen les aplicacions literals ordinàries, però van molt més allà en el judici de Déu i les seues conseqüències per als autors culpables.

Apocalipsi 10 : el librito obert

Retorn de Crist i càstig dels rebels

El librito obert i les seues conseqüències

El retorn de Crist al final de la quarta espera adventista

Versicle 1: “ Vaig veure un altre àngel fort que descendia del cel, embolicat en un núvol; sobre el seu cap estava l'arc de Sant Martí, i el seu rostre era com el sol, i els seus peus com a columnes de foc. »

El capítol 10 simplement confirma la situació espiritual establida fins a aqueix moment. Crist apareix sota l'aspecte del Déu de la santa aliança divina, sota la imatge del “ arc de Sant Martí ” donat després del diluvi a Noé i la seua descendència. Era un senyal de la promesa de Déu de no tornar a destruir la vida en la terra amb aigües torrencials. Déu complirà la seua promesa, però per boca de Pedro va anunciar que la terra ara està “ reservada per al foc ”; un devessall de foc. La cosa només es complirà per al judici final del seté mil·lenni. No obstant això, el foc no ha acabat de destruir vides, perquè és una arma que Déu ja ha usat contra les ciutats de la vall de Sodoma i Gomorra. En aquest capítol actual, l'Esperit il·lustra breument els esdeveniments que van seguir al “ 6to trompeta .” El capítol comença amb la imatge del retorn gloriós del Crist venjador.

La profecia completament oberta

Versicle 2: “ Tenia un xicotet llibre obert a la mà . Va posar el seu peu dret sobre la mar i el seu peu esquerre sobre la terra; »

Des del començament del llibre, segons Apocalipsi 1.16, Jesús ve a lluitar contra els adoradors del “ sol ” deïficat. El paper dels símbols es torna més clar: “ el seu rostre era com el sol ” i què serà dels seus enemics, els adoradors del “ sol ”? Resposta: els seus passos, i ai d'ells! Perquè “ els seus peus són com a columnes de foc ”. Es complirà, llavors, aquest versicle de la Bíblia: “ Asseu-te a la meua dreta fins que pose als teus enemics per estrada dels teus peus (Sal.110:1; Mateo 22.44)”. La seua culpa va augmentar pel fet que abans del seu retorn, Jesús “ va obrir el librito ” de l'Apocalipsi obrint, des de 1844, el “ seté segell ” que encara el mantenia tancat en Apocalipsi 5:1 a 7. Entre 1844 i 2030, L'any del context discutit en aquest capítol 10, la comprensió i el significat del dissabte han evolucionat cap a la plena llum. A més, els homes d'aquesta època no tenen excusa quan decideixen no honrar-ho. El “ librito ” va ser llavors “ obert ” per l'Esperit Sant de Crist i els adoradors del sol no van tindre res a veure amb això. En el versicle 2, s'il·lustra la seua destinació. Per a entendre el significat dels símbols de “ mar i terra ” que es troben en aquest versicle, hem d'estudiar Apocalipsi 13 en el qual Déu els connecta amb dues “ bèsties ” espirituals que apareixeran en els 2000 anys de l'era cristiana. La primera “ bèstia, que sorgeix de la mar ”, simbolitza el règim inhumà, i per tant bestial, de la coalició de poders civils i religiosos, en la seua primera forma històrica de monarquies i papat catòlic romà. Aquestes monarquies estan simbolitzades per les “ deu banyes ” associats amb el símbol que designa a Roma en Dan.7 per “ la banya xicoteta ” i Apocalipsi 12, 13 i 17 per “ els set caps ”. Aquesta “ bèstia ”, segons el judici dels valors divins, mostra els símbols citats en Daniel 7: els imperis predecessors de l'imperi romà, en ordre invers al de Dan.7: lleopard, ós, lleó . Per tant, “ la bèstia ” és en si mateixa el monstre romà de Dan.7:7. Però ací, en Apocalipsi

13, el símbol de la " banya xicoteta " papal, que succeeix a les " deu banyes ", és reemplaçat pel de els " set caps " de la identitat romana. I l'Esperit li imputa " blasfèmia ", és a dir, mentides religioses. La presència de " corones " en les " deu banyes " indica el moment en què les " deu banyes " de Dan.7.24 van entrar en regnat. Per tant, és també el moment en què la " banya xicoteta " o " rei diferent " està actiu. " La bèstia " identificada, la seqüela anuncia el seu futur. Ella actuarà lliurement per " un temps, temps (2 temps) i mig temps ". Aquesta expressió designa 3 anys i mig profètics, o 1260 anys reals, en Dan.7.25 i Apoc.12.14; ho trobem en forma de " 1260 dies "-anys o " 42 mesos " profètics en Apocalipsis 11:2-3, 12:6 i Apocalipsi 13:5. Però en el versicle 3 d'aquest capítol 13, l'Esperit anuncia que serà colpejada i " com a ferida de mort ", precisament per l'ateisme francès entre 1789 i 1798. I gràcies al Concordat de Napoleó I, " la seua ferida mortal serà curat ." Així, els qui no estimen la veritat divina podran continuar honrant les mentides que maten l'ànima i el cos.

Al final dels dies apareixerà una imatge de la primera " bèstia que va pujar de la mar ". Aquesta nova bèstia es distingeix perquè aquesta vegada "sorgirà de la terra ". Secundar en la imatge del Gènesi, on " la terra " ix de la " mar ", subtilment, l'Esperit ens diu que aquesta segona " bèstia " va eixir de la primera, designant així a l'anomenada Església Catòlica reformada; Definició exacta de la fe protestant reformada. En 2021, ja representa la major potència militar del planeta Terra i és una autoritat des de la seua victòria contra el Japó i l'Alemanya nazi en 1944-45. Això és, per descomptat, els Estats Units, originalment principalment protestant, però hui dia majoritàriament catòlic, a causa de la forta emigració hispana que van acollir. En acusar-ho de realitzar " la primera adoració a la bèstia en la seua presència ", l'Esperit denuncia la seua herència del diumenge romà. Això demostra que les etiquetes religioses són enganyoses. La fe protestant moderna està tan apegada a aquesta herència romana que arribarà fins i tot a promulgar una llei vinculant, fent obligatori el descans dominical sota pena de sancions: un boicot comercial inicialment i, en última instància, una sentència de mort. El diumenge es designa com la " marca " de l'autoritat de la " bèstia " romana, la primera " bèstia ". I el número " 666 " és la suma obtinguda amb les lletres del títol "VICARIVS FILII DEI", la qual cosa l'Esperit diu " el número de la bèstia ". Feix comptes, el número és ací:

VICIVILIIDI

$$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$$

$$112 + 53 + 501 = 666$$

Un aclariment important : La marca només es rep " a la mà " o " en el front " en la mesura en què " la mà " simbolitza el treball, l'acció, i " el front " designa la voluntat personal de cada criatura lliure de la seua eleccions com ens diu Ezé.3:8: " Jo enduriré el teu front perquè l'oposes a la d'ells ".

Ací s'identifiquen clarament els futurs " escambells " de Jesucrist, el Just Jutge Diví. I subtilment, en indicar la prioritat " peu dret " o " peu esquerre ", l'Esperit indica qui considera més culpable. El " peu dret " ardent és per a la fe catòlica papal romana a la qual Déu atribueix

el vessament de la sang de " tots els que han sigut morts en la terra ", segons Apocalipsi 18.24. Per tant, la seua prioritat per a la ira és merescuda. Després, igualment culpable, per haver-la imitat al seu torn, creant la "imatge " de la primera " bèstia " catòlica, la fe protestant, anomenada " la terra ", rep el foc del " peu esquerre " de Crist. vinga així la sang dels últims sants triats que anava a ser vessada sense la seua intervenció salvadora.

Versicle 3: " I va clamar a gran veu, com rugeix un lleó. Quan va cridar, els set trons van emetre les seues veus. »

El secret amagat o segellat en els versicles 4 al 7, proclamat per " la veu dels set trons ", ara es revela. " La veu " de Déu es compara així amb el so del " tro " associat al número " set " que simbolitza la seua santificació. Aquesta veu proclama un missatge ocult i ignorat durant molt de temps pels homes. Aquest és l'any del retorn en glòria del nostre diví i sublim Senyor Jesucrist. La data va ser revelada als seus funcionaris electes en 2018; Aquesta és la primavera de 2030, en la qual, des de la mort expiatòria de Jesús el 3 d'abril de 30, finalitzarà el tercer terç de 2000 anys dels 6000 anys programats per Déu per a la seua selecció de triats.

Versicle 4: " I quan els set trons van emetre les seues veus, vaig anar a escriure; i vaig sentir una veu del cel que deia: Sella el que han dit els set trons, i no ho escrigues. »

En aquesta escena, Déu té dos objectius. La primera és que els seus triats han de saber que Déu certament ha assenyalat un temps per a la fi del món; no està veritablement ocult, ja que depèn de la nostra fe en el programa dels 6000 anys profetitzats pels sis dies profans de les nostres setmanes. El segon objectiu és descoratjar la cerca d'aquesta data fins al moment en què ella mateixa òbriga el camí a la comprensió. Això es va aconseguir, per a cadascuna de les tres proves adventistes útils per a seleccionar als triats dignes de beneficiar de la justícia eterna oferida per Jesucrist, en 1843, 1844 i 1994.

Versicle 5: " I l'àngel que vaig veure dempeus sobre la mar i sobre la terra, va alçar la seua mà dreta cap al cel " .

En aquesta actitud del gran Jutge victoriós, amb els peus posats sobre els seus enemics, Jesucrist formularà un jurament solemne que el vincula divinament.

Versicle 6: " I va jurar pel que viu pels segles dels segles, que va crear els cels i les coses que hi ha en ell, la terra i les coses que hi ha en ella, i la mar i les coses que hi ha en ella, que 'hi hauria més temps'. , '

El jurament de Jesucrist es fa en el nom del Déu creador i està dirigit als seus triats que honren l'ordre del primer àngel d'Ap.14:7; això, demostrant mitjançant la seua obediència, el seu " temor " de Déu, observant el seu quart manament que dóna glòria al seu acte creador. L'afirmació " que no hi hauria més temps " confirma que en El seu programa Déu havia planejat les tres vanes expectatives adventistes de 1843, 1844 i 1994. Com ja he expressat, aquestes vanes expectatives van ser útils per a tamisar als creients cristians. Perquè sent obertures les seues conseqüències van ser per als qui van viure, dramàtiques i espiritualment mortals o, per als triats, causes de la seua benedicció i la seua santificació per Déu.

Anunci de la tercera gran desgràcia profetitzada en Apocalipsi 8.13.

Versicle 7: “ Però en els dies de la veu del seté àngel, quan toc (la trompeta), es complirà el misteri de Déu, com el va anunciar als seus serfs els profetes. »

Es va acabar el temps de construir dates profètiques. Els que van ser establits per les dades profetitzades han complit la seua funció de provar, successivament, la fe dels protestants en 1843-44 i la dels adventistes en 1994. Per tant, d'ara en avant no hi haurà més dates falses, no més expectatives falses. ; les notícies, iniciades des de 2018, seran bones, i els triats escoltaran, per a la seua salvació, el so de la “ setena trompeta ” que marcarà la intervenció del Crist de la Justícia divina; el moment en què segons Apocalipsi 11,15: “ el regne del món és entregat al nostre Senyor i al seu Crist ”, i per tant arrabassat al diable.

Les conseqüències i temps del ministeri profètic

Versicle 8: “ I la veu que vaig sentir des del cel em va parlar una altra vegada, i em va dir: Veu, presa el librito obert a la mà de l'àngel que està sobre la mar i sobre la terra. »

Els versicles 8 a l'11 il·lustren l'experiència de la missió del serf encarregat de presentar la profecia codificada en llenguatge senzill.

Versicle 9: “ I vaig ser on l'àngel, dient-li que em donara el librito. I ell em va dir: Pren-ho i engul-ho; serà amarg en les teues entranyes, però en la teua boca serà dolça com la mel. ”.

En primer lloc, “ els dolors d'entranyes ” representen molt bé el sofriment i l'aflicció causats pel rebuig de la llum proposada per part dels cristians rebels. Aquests sofriments aconseguiran el seu punt màxim en l'última prova de la fe, en el moment de la llei dominical, on la vida dels triats serà amenaçada de mort. Perquè fins al final, la llum i els seus depositaris seran combatuts pel diable i els seus dimonis celestials i terrestres, aliats conscients o inconscients d'aquest “Destructor”, “ l'Abaddon o Apollyon ” d'Ap.9.11. “ La dolçor d'afecte ” també representa perfectament la felicitat de comprendre els misteris de Déu que comparteix amb els seus vertaders triats assedegats de debò. Cap altre producte en la terra concentra la seua dolçor naturalment dolça com aquest. Normalment, l'ésser humà aprecia i cerca aquest sabor dolç que li resulta agradable. Així mateix, el triat de Crist busca en Déu la dolçor d'una relació amorosa i pacífica així com les seues instruccions.

En donar la seua revelació “Apocalipsi” (= Revelació) “ la dolçor de la mel ”, l'Esperit de Déu la compara amb “ el manà celestial ” que tenia “ sabor de mel ” i que va alimentar als hebreus, en el desert, durant la 40 anys abans de la seua entrada a la terra promesa arrabassada als cananeus. Així com un hebreu no podria haver sobreviscut sense consumir aquest “ manà ”, des de 1994, fi dels “ cinc mesos ” profetitzats en Apocalipsis 9:5-10, la fe adventista només sobreviu alimentar d'aquest últim “manà” profètic espiritual . menjar ” (Mat.24:45) “ preparada per al temps apropiat de la vinguda gloriosa” de Jesucrist. Aquest ensenyament que el Déu de debò em dóna per a realitzar recentment en aquest dissabte al

matí a l'hora 4 del 16 de gener de 2021 (però 2026 per a Déu) haguera sigut útil per a respondre a qui un dia em va preguntar sobre l'estudi de les profecies" Què guanye jo amb això? » La resposta de Jesús és breu i senzilla: vida espiritual per a escapar de la mort espiritual. Si l'Esperit no pren la imatge d'una " coca ", sinó només " la dolçor de la mel ", és perquè la vida física de l'hebreu s'ocupava d'aquest aliment " mannà ". Respecte a l'Apocalipsi, l'aliment és només per a l'esperit dels triats. Però, en aquesta comparació, apareix com a necessària, indispensable i exigida pel Déu viu com a condició per a mantindre la vida espiritual. I aquest requisit té sentit, perquè Déu no va preparar aquest aliment perquè Els seus serfs dels últims dies l'ignoraren i el menysprearen. Constitueix l'element més santificat des del sacrifici de Jesucrist i l'última forma i compliment final del Sant Sopar"; Jesús entregant als seus triats per aliment, el seu cos i la seua instrucció profètica.

Versicle 10: " Vaig prendre el xicotet rotllo de la mà de l'àngel i el vaig engolir; En la meua boca era dolça com la mel, però quan ho vaig engolir, les meues entranyes es van omplir d'amargor. »

En l'experiència viscuda, el serf va descobrir en la soledat la llum enlluernadora profetitzada per Jesús i, de fet, va trobar primer " la dolçor de la mel ", un plaer plaent comparable a la dolça dolçor de la mel. Però la fredor mostrada pels membres i mestres adventistes als qui vaig voler presentar-li-la va produir en el meu cos autèntics dolors abdominals anomenats colitis. Per això ateste del compliment espiritual i literal d'aquestes coses.

No obstant això, una altra explicació es refereix a l'època final en la qual s'il·lumina la llum profètica. Comença en una època de pau, però acabarà en una època de guerra i terror assassine. Donen.12:1 ho va profetitzar com " un temps d'angoixa, com no ha sigut des del principi de les nacions fins ara "; això és suficient per a causar " dolor d'intestí ". Sobretot perquè llegim en Lam.1.20: " Yahvé, mira la meua angoixa! Les meues entranyes estan bullint, el meu cor està trastornat dins de mi, perquè he sigut rebel. Fora l'espasa ha causat estralls, dins la mort. » També en Jer.4.19: " Les meues entranyes ! Les meues entranyes : Patisc dins del meu cor, el meu cor batega, no puc callar; perquè sents, ànima meua, el so de la trompeta, el crit de guerra . » L'amargor dels " budells " estableix una comparació entre la missió adventista final i la que va ser confiada al profeta Jeremías. En totes dues experiències, els funcionaris electes treballen en l'ambient d'hostilitat dels governants rebels de la seua època. Jeremías i els últims vertaders adventistes denunciaven els pecats comesos pels líders civils i religiosos del seu temps i en fer-ho, la ira dels culpables es torna contra ells, fins a la fi del món marcat pel retorn en glòria de Jesucrist. el " Rei de reis i Senyor de senyors " d'Apocalipsi 19.16.

El final d'una primera part de l'Apocalipsi

En aquesta primera part trobem el pròleg i els tres temes paral·lels, les Cartes dirigides als àngels de les set Iglesias, els set segells o senyals dels temps, i les sis trompetes o càstigs d'advertiment suscitats per la indignació de Déu.

Versicle 11: “ I em van dir: És necessari que una altra vegada profetitzes sobre molts pobles, nacions, llengües i reis. »

El versicle 11 confirma la cobertura completa dels últims 2000 dels 6000 anys del programa preparat per Déu. En arribar al temps del gloriós retorn de Jesucrist, l'evocació de la profecia reprendrà la visió general de l'era cristiana en el capítol 11 sota un tema diferent: “ Heu de profetitzar una altra vegada sobre molts pobles, nacions, llengües i reis ”.

Obertura de la segona part de l'Apocalipsi

En aquesta segona part, en un recorregut paral·lel per l'era cristiana, l'Esperit se centrarà en esdeveniments importants ja esmentats en la primera part del llibre, però ací, en la segona part, ens revelarà de manera més desenvolupada el seu judici sobre cadascun d'aquests temes. També en aquest cas, cada capítol utilitzarà símbols i imatges diferents però sempre complementaris. És a través de l'agrupació de tots aquests ensenyaments que la profecia identifica els temes als quals es dirigeix. Des del llibre de Daniel, aquest principi de paral·lisme amb els capítols de les profecies ha sigut aplicat per l'Esperit Revelador, com pots veure.

Apocalipsi 11, 12 i 13

Aquests tres capítols abasten l'època de l'era cristiana en paral·lel, llançant llum sobre esdeveniments diferents, però que sempre resulten molt complementaris. Resumiré i després detallaré els temes.

Apocalipsi 11

Regnat papal – Ateisme nacional – La setena trompeta

Versicles 1 al 2: El regnat de 1260 anys del fals profeta papal catòlic: El perseguidor.

Versicles 3 al 6: durant aquest regnat intolerant i persecutor " els dos testimonis " de Déu, les sagrades escriptures dels dos pactes, seran afligits i perseguits, per " la bèstia ", la coalició religiosa romana aliada amb les monarquies d'Europa Occidental. .

Els versicles 7 al 13 tenen com a tema " la bèstia que sorgeix de l'abisme " o, la "Revolució Francesa" i el seu ateisme nacional que apareix per primera vegada en la història de la humanitat.

Els versicles 15 al 19 tindran com a tema un desenvolupament parcial de la " setena trompeta ".

El paper del regnat papal

Versicle 1: " I em van donar una canya com una vara, dient: Alça't i mesura el temple de Déu, l'altar i als quals en ell adoren. »

El temps previst és un temps de càstig revelat per la paraula " encalla ". El càstig està justificat " a causa del pecat " restaurat civilment des de 321 i religiosament des de 538. Des d'aquesta segona data, el pecat ha sigut imposat pel règim papal simbolitzat ací per " la canya " que designa " al fals profeta que ensenya mentides " en Isa. .9.13-14. Aquest missatge representa el de Dan.8.12: " l'exèrcit va ser entregat amb el perpetu a causa del pecat ", en el qual, " l'exèrcit " designa l'Assemblea Cristiana, " la perpètua ", el sacerdoti de Jesús llevat pel règim papal, i el " pecat ", l'abandó del dissabte des de l'any 321. Això no és més que la repetició d'un missatge repetit moltes vegades en diferents aspectes i símbols. Confirma el paper punitiu que Déu va donar a l'establiment del règim papal romà. El verb " mesurar " significa "jutjar". El càstig és, per tant, el resultat del judici de Déu contra " el temple de Déu ", l'Assemblea col·lectiva de Crist, l'"altar ", símbol de la creu del seu sacrifici, i " els que allí adoren ", és a dir, els cristians que reclamen la seua salvació.

Versicle 2: " Però l'atri exterior del temple, deixa'l fora, i no el mesures; perquè ha sigut entregada a les nacions, i trepitjaran la ciutat santa durant quaranta-dos mesos. »

La paraula important en aquest versicle és " fora ". Només això denota la fe superficial del catolicisme romà en la imatge del seu regnat de 1260 dies-any presentat ací com " 42 mesos ". " La ciutat santa ", imatge dels vertaders triats, " serà calcigada per les nacions " aliades amb el règim dèspota papal o pels reis dels regnes europeus " que cometen adulteri amb " la catòlica " Jezabel " durant el seu llarg regnat intolerant de 1260. anys reals entre 538 i 1798. En aquest versicle, Déu marca la diferència entre la fe vertadera i la falsa secundar en el simbolisme del santuari hebreu: el tabernacle de Moisès. i el temple construït per Salomó. Trobem en tots dos casos, en " l'atri, fora del temple ", ritus religiosos carnals: l'altar dels sacrificis i la pila de les ablucions. La vertadera santedat espiritual es troba dins del temple: en el lloc sant on estan: el candelero amb els set llums, la taula dels 12 pans de la proposició i l'altar de l'encens col·locat davant del vel que amaga el lloc santíssim, imatge del cel on Déu se senta en el seu tron real. La sinceritat dels candidats a la salvació cristiana és coneguda només per Déu, i en la terra, la humanitat és enganyada per la façana " externa " de la religió que la fe catòlica romana representa per primera vegada en la història de la religió cristiana de la nostra era.

La Santa Bíblia, la paraula de Déu, perseguida

Versicle 3: “ Donaré als meus dos testimonis poder per a profetitzar, vestits de cilicio, per mil dos-cents seixanta dies. »

Durant aquest llarg regnat confirmat ací en la forma " 1260 dies ", la Bíblia simbolitzada pels " dos testimonis " serà parcialment ignorada fins a l'època de la Reforma quan serà fins i tot perseguida per les lligues catòliques favorables als Papes a les quals secunden amb espases. . La imatge " vestida de cilicio " designa un estat d'aflicció que la Bíblia suportarà fins a 1798. Perquè al final d'aquest període, l'ateisme revolucionari francès la cremarà en llocs públics, intentant també destruir-la per complet.

Versicle 4: “ Aquests són les dues oliveres i els dos candelers que estan en peus davant del Senyor de la terra. »

Aquestes “ dues oliveres i dos candelers ” són els símbols de les dues aliances successives que Déu ha organitzat en el seu pla de salvació. Dues dispensacions religioses consecutives portant el seu Esperit el llegat del qual és la Bíblia i els seus textos de les dues aliances. El projecte de les dues aliances va ser profetitzat en Zac.4.11 al 14, per “ dues oliveres posades a dreta i esquerra del candeler ”. I ja, abans de “ els dos testimonis ” del versicle 3, Déu va dir d'ells en el testimoniatge de Zacarías: “ Aquests són els dos fills de l'oli que estan davant del Senyor de tota la terra. » En aquest simbolisme “ oli ” designa a l'Esperit diví. “ El candeler ” profetitza a Jesucrist que en cos humà portarà la llum de l'Esperit en la seua santificació (= 7) i difondrà el seu coneixement entre els homes, així com el candeler simbòlic difon la llum cremant l'oli contingut en el seu “ pitxers de set ”.

Nota : “ El candelabro ” amb “ set ” llums està centrat en el pitxer del mitjà; això, com la meitat de la setmana que fa, el quart dia de la Setmana Santa, el dia en què, per la seua mort expiatòria, Jesucrist va fer “ cessar el sacrifici i l'ofrena ”, el ritu religiós hebreu, d'acord amb el pla diví profetitzat en Dan.9.27. Per tant, el “ candeler ” de set llums també portava un missatge profètic.

Versicle 5: “ Si algun vol fer-los mal, ix foc de la seua boca i devora als seus enemics; i si algun vol fer-los mal, que ho maten d'aquesta manera. »

Ací, com en Apocalipsi 13.10, Déu confirma als seus vertaders triats la seua prohibició de castigar a si mateixos pel mal causat a la Bíblia i la seua causa. És una acció que reserva exclusivament per a si mateix. De la boca del Déu creador eixiran mals. Déu s'identifica amb la Bíblia a la qual anomenem “ la paraula de Déu ”, de manera que qui li fa mal ho ataca directament.

Versicle 6: “ Tenen poder per a tancar el cel, perquè no ploga en els dies de la seua profecia; i tenen poder per a convertir les aigües en sang i ferir la terra amb tota classe de plagues quan vulguen. »

L'Esperit cita fets relatats en la Bíblia. En el seu temps, el profeta Elías va obtindre de Déu que no plouria sinó sota la seua paraula; Abans d'ell, Moisés va rebre de Déu el poder de transformar les aigües en sang i de ferir la terra amb deu plagues. Aquests testimoniats bíblics són tant més importants quant que en els últims dies, el menyspreu de la paraula escrita i inspirada de Déu serà castigat amb plagues del mateix tipus, segons Apocalipsi 16.

L'ateisme nacional de la Revolució Francesa

les llums fosques

Versicle 7: “ Quan hagen acabat el seu testimoniatge, la bèstia que puja de l'abisme farà guerra contra ells, els vencerà i els matarà. »

L'Esperit ens revela ací una cosa important a tindre en compte; la data de 1793 marca la fi del testimoniatge bíblic, però per a qui? Pels seus enemics de l'època que havien perseguit la Bíblia rebutjant la seua autoritat divina en matèria de manteniment de la fe; és a dir, els monarques, els aristòcrates monàrquics, el règim papal catòlic romà i tot el seu clergat. En aquesta data, Déu també condemna als falsos creients protestants que en la pràctica ja no tenen en compte els seus ensenyaments. En Dan.11.34, al seu judici, Déu els imputa “ hipocresia ”: “ Quan caiguen, seran ajudats una mica, i molts s'uniran a ells en la hipocresia . » És només la primera part del testimoniatge de la Bíblia la que està completa, perquè en 1843 el seu paper reprendrà una importància vital en convidar als triats a descobrir les profecies adventistes. L'establiment de l'ateisme nacional a França apuntarà a la Bíblia i intentarà fer-la desaparèixer. L'abundant ús sagnant de “la seua guillotina” la converteix en una nova “ bèstia ” que, aquesta vegada, havia de “ sorgir de l'abisme ”. Amb aquest terme pres de la història de la creació en Gènesi 1:2, l'Esperit ens recorda que si Déu, el seu Creador, no existira, no s'hauria desenvolupat vida en la terra. “ L'abisme ” és el símbol de la terra privada d'habitant, quan està “ informe i buida ”. Així va ser “ en el principi ”, segons Gén. 1, 2, i tornarà a ser-ho durant “ mil anys ”, a l'altra part del món, després del retorn gloriós de Jesucrist, que és el tema que segueix això en aquest capítol 11. Aquesta comparació amb el caos original és ben merecuda per a un règim republicà que naix en el caos polític i el major desordre. Perquè els homes rebels saben unir per a destruir però estan molt dividits sobre les formes que s'han de donar a la reconstrucció. Aquest testimoniatge ofereix llavors la demostració del fruit que la humanitat pot donar quan està enterament separada de Déu; privat de la seua acció benèfica.

Però en anomenar-ho “ abisme ”, l'Esperit del Déu creador suggereix també el context i l'estat de la creació original de la nostra terra. Així, centrar el primer dia d'aquesta creació, ens mostra una terra sumida en la “ foscor ” absoluta, ja que en aqueix moment Déu encara no havia donat a la terra la llum de cap estrela. I aquesta idea connecta espiritualment aquesta “ bèstia que puja de l'abisme ” amb el “ quart segell ” d'Apocalipsi 6.12 descrit com un “ sol negre com cilicio ”. La connexió també es fa amb la “ quarta trompeta ” d'Apocalipsi 8.12 descrita per el “ colp de la tercera trompeta, del sol, de la tercera part de la lluna i de la tercera part de les estrelles ”. A través d'aquestes imatges, l'Esperit li atribueix un caràcter particularment “ fosc ”. No obstant això, és en aquest aspecte i en aquest estat “ fosc ” que França glorificarà als seus lliurepensadors donant-los el títol de “ il·lustració ”. Després recordem les paraules de Jesucrist citades en Mateo 6.23: “ però si el teu ull és dolent, tot el teu cos estarà en tenebres. Llavors, si la llum que hi ha en vosaltres és foscor, que grans seran aqueixes tenebres! » Així el fosc pensament lliure va a la guerra contra l'esperit religiós i aquest nou esperit llibertari s'estendrà amb el temps i s'estendrà pel món occidental... anomenat cristià i mantindrà la seua influència maligna fins a la fi del món. Amb la Revolució Francesa, la “foscor” es va instal·lar a perpetuïtat amb el pecat. Perquè, amb ell, apareixen els

llibres escrits pels filòsofs del lliure pensament; el que el vincula al “pecat” que caracteritza a Grècia en les profecies de Daniel 2-7-8. Aquests nous llibres competiran amb la Bíblia i aconseguiran sufocar-la en gran manera. La “ guerra ” denunciada és, per tant, sobretot ideològica. Després de la Revolució i després de la Segona Guerra Mundial, aquesta foscor prendrà l'aspecte del més alt humanisme contrastant i trencant així amb la intolerància original, però la “ guerra ” ideològica continua. Els humans occidentals estaran disposats a sacrificar-ho tot per aquesta “llibertat”. De fet, sacrificaran les seues nacions, la seua seguretat i no escaparan a la mort planejada per Déu.

Versicle 8: “ I els seus cadàvers estaran en la plaça de la gran ciutat que en sentit espiritual es diu Sodoma i Egipte, on el seu Senyor va ser crucificat. »

Els “ cadàvers ” citats són els dels “ dos testimonis ” que els seus primers agressors també van ser executats en la “ plaça ” de la mateixa “ ciutat ”. Aquesta “ ciutat ” és París, i la “ lloc ” citada es va dir, successivament, “plaça Lluís XIV”, “plaça Lluís XV”, “plaça de la Revolució”, i designa l'actual “plaça de la Concòrdia”. L'ateisme no fa cap favor a cap forma religiosa. Les víctimes guillotines són colpejades precisament per la seua afiliació religiosa. I com a ensenya el missatge de la “ Quarta Trompeta ”, els objectius són la llum vertadera (el sol), el fals col·lectiu (la lluna) i qualsevol missatger religiós individual (l'estrela). A més, certes formes religioses corruptes s'accepten amb la condició que complisquen amb les normes de l'ateisme dominant. Alguns sacerdots reben així el nom de “expulsats” a manera de burla. L'Esperit compara París, la capital francesa, amb “ Sodoma ” i “ Egipte ”. Els primers fruits de la llibertat van ser els excessos sexuals acompanyats de la ruptura de les convencions socials i familiars tradicionals. Aquesta comparació tindrà conseqüències tràgiques amb el temps. L'Esperit ens diu que aquesta ciutat patirà la sort de “ Sodoma ” i la de “ Egipte ”, que s'ha convertit per a Déu en el símbol típic del pecat i de la rebel·lió contra ell. Es confirma ací el vincle establert anteriorment amb el “ pecat ” filosòfic “grec ” denunciat en Daniel 2-7-8. Per a comprendre plenament aquesta estigmatització divina del pecat grec, tinguem en compte el fet que, en intentar utilitzar paraules filosòfiques per a presentar l'Evangeli als habitants d'Atenes, l'apòstol Pau va fracassar i va ser expulsat del lloc. Per això el pensament filosòfic continuarà sent perpètuament enemic del Déu creador. Amb el temps i fins a la seua fi, aquesta ciutat anomenada “París” mantindrà i donarà testimoniatge a través d'aquestes accions de l'exactitud de la seua comparació amb aquests dos noms, símbols del pecat sexual i religiós. Darrere del seu nom “París”, s'amaga l'herència dels “Parisii”, paraula l'origen cèltic de la qual significa “els del calder”, un nom dramàticament profètic. En l'època romana el lloc era un reducte d'adoradors pagans d'Isis, la deessa dels egipcis, precisament, però també, imatge escènica i cínica de Paris, el fill del rei de Troia, el vell Príam. Autor d'adulteri amb la bella Helena, esposa del rei grec Menelao, serà el responsable d'una guerra amb Grècia. Després d'un setge fallit, els grecs es van retirar deixant un enorme cavall de fusta a la platja. Pensant que era un déu grec, els troians van portar el cavall a la ciutat. I enmig de la nit, quan van acabar el vi i la festa, els soldats grecs van eixir dels cavalls i van obrir les portes a les tropes gregues que tornaven silenciosament; i tots els habitants de la ciutat van ser massacrats, des del rei fins al súbdit més baix. Aquesta acció troiana provocarà la pèrdua de París en els últims dies perquè, ignorant la lliçó, repetirà els seus errors en fer que els seus enemics que havia colonitzat s'instal·len en el seu territori. Abans de prendre el nom de París, la ciutat es deia “Lutèce”, que significa “pantà apestoso”; tot el programa de la seua trista destinació. La

comparació amb “ Egipte ” es justifica perquè, en adoptar el règim republicà, França es converteix oficialment en el primer règim pecaminós del món occidental. Aquesta interpretació serà confirmada en Apocalipsi 17:3 pel color “ escarlata ” de la “ bèstia ”, imatge de les coalicions monàrquiques i republicanes dels últims dies, construïdes sobre el model de França. En dir: " fins i tot allí on el seu Senyor va ser crucificat ", l'Esperit estableix la comparació entre el rebuig de la fe cristiana per l'ateisme francès i el rebuig nacional jueu del Messies Jesucrist; perquè les dues situacions són idèntiques i portaran les mateixes conseqüències i els mateixos fruits d'impietat i iniquitat. Aquesta comparació continuarà en els versicles que segueixen.

En cridar a la seua capital " Egipte ", Déu compara a França amb el Faraó, model típic de resistència humana oposada a la seua voluntat. Mantindrà aquesta posició rebel fins a la seua destrucció. Mai hi haurà cap penediment de la seua part. Cridant “ al mal bé i al bé mal ”, cometrà els pitjors pecats execrats per Déu; això dient “llums”, als pensadors “foscos” que van fundar “els seus drets humans”, els qui s'oposen als drets de Déu. I per molts pobles, el seu model serà imitat, fins i tot, en 1917, per la poderosa Rússia que la destruirà amb un tret atòmic en el moment de la “ sisena trompeta ”, que és el que el seu nom “Parisií” profetitzava en els celtes. idioma, que significa “els del calder”. Per tant, romandrà fins al final incapaç de veure a Déu en les proves que l'arruïnaran fins a destruir-la. Perquè ell l'ha atacada i no la deixarà anar fins que ja no existisca.

Versicle 9: “ Tres dies i mig homes d'entre els pobles, tribus, llengües i nacions veuran els seus cadàvers, i no permetran que els seus cadàvers siguin soterrats. »

A França, el poble va entrar en la Revolució en 1789, i en 1793 va executar al seu rei i després a la seua reina, tots dos decapitats públicament en la gran plaça central de la ciutat anomenada successivament “Plau Louis XV”, “Plau de la Révolution” i actualment, “plaça de la Concòrdia”. En atribuir " tres dies i mig " al moment de l'acció destructiva, l'Esperit sembla incloure la batalla de Valmy on, en 1792, els revolucionaris es van enfrontar i van derrotar als exèrcits realistes dels regnes europeus que van atacar la França republicana, inclosa Àustria. I l'arrel de la família d'origen de la reina Maria Antonieta. Per a comprendre l'origen d'aquest odi cal tindre en compte que 1260 anys d'abusos de tota mena per part de la coalició papal-real van acabar irritant al poble francès, que va ser explotat, maltractat, perseguit i completament arruïnat. Els dos últims regnats de Lluís. Atenció ! La República no és ni serà una benedicció per a França. Ella suportarà fins al final, en la seua cinquena forma, les malediccions de Déu i ella mateixa cometrà els errors que causaran la seua caiguda. Aquest règim sanguinari, des dels seus orígens, es convertirà en el país dels “drets humans” i de l'humanisme que acabarà defensant als culpables i frustrarà, amb la seua injustícia, a la víctima. Fins i tot acollirà als seus enemics i els instal·larà en el seu territori, imitant, en el pitjor dels casos, el cèlebre exemple de la ciutat troiana famosa per la introducció del cavall de fusta deixat pels grecs, com hem vist anteriorment.

Versicle 10: “ I a causa d'ells els habitants de la terra s'alegraran i s'alegraran, i s'enviaran regals els uns als altres, perquè aquests dos profetes van turmentar als habitants de la terra. »

En aquest versicle, l'Esperit apunta al moment en què, com la gangrena o el càncer, el mal filosòfic francès es propagarà i estendrà com una plaga en altres nacions occidentals. Marca “el

signe dels temps” amb el “ sisé segell ” ; aquell en el qual el “ sol es torna negre com un sac de crinera ”: la llum de la Bíblia desapareix, sufocada pels llibres filosòfics dels lliurepensadors.

En lectura espiritual, a diferència de “ els ciutadans del regne dels cels ” que defineixen als triats de Jesús, “ els habitants de la terra ” designen als protestants americans i, més en general, als humans rebels cap a Déu i la seua veritat. Els pobles dels regnes europeus i encara més americans miren cap a França. Allí, un poble esclafa la seua monarquia i la religió cristiana catòlica que amenaça als lectors de la Bíblia, els “ dos testimonis ”, amb els “ turments ” del seu “infern”; vertaders “ turments ” que, no obstant això, només estan reservats per al judici final, per a aniquilar als falsos religiosos que utilitzen enganyosament aquest tipus d'amenaques, segons Apocalipsis 14, 10-11. També els estrangers, víctimes dels mateixos abusos fora de França, esperen beneficiar d'aquesta iniciativa. Això, molt més com que amb el suport francès atorgat per Lluís XVI, en el món, uns anys abans, els nous Estats Units d'Amèrica del Nord van trobar la seua independència, alliberar del domini d'Anglaterra. La llibertat està en moviment i prompte conquerirà a moltes persones. Com a mostra d'aquesta amistat, “ s'enviaran regals els uns als altres ”. Un d'aquests obsequis va ser el regal francès als estatunidencs de la “Estàtua de la Llibertat” erigida en 1886 en una illa enfront de Nova York. Els estatunidencs li van retornar el gest oferint-li una rèplica que, erigida en 1889, es troba a París, en una illa enmig del Sena, prop de la Torre Eiffel. Déu apunta a aquesta mena de do que revela el compartir i l'intercanvi que constitueix la maledicció d'una llibertat excessiva que pretén ignorar les seues lleis espirituals.

Versicle 11: “ I després dels tres dies i mig, l'esperit de vida de Déu va entrar en ells, i es van posar dempeus; i vi gran temor sobre els quals els veien. »

El 20 d'abril de 1792, França va ser amenaçada per Àustria i Prússia i va enderrocar al seu rei, Lluís XVI, el 10 d'agost de 1792. Els revolucionaris van obtindre la victòria en Valmy el 20 de setembre de 1792. El rei Lluís XVI va ser guillotinat el 21 de gener de 1793. El dictador Robespierre i els seus amics van ser guillotïnats el 28 de juliol. 1794. La “Convenció” va ser reemplaçada per el “Directori” el 25 d'octubre de 1795. Els dos “Terrors” de 1793 i 1794 junts només van durar un any. Entre el 20 d'abril de 1792 i el 25 d'octubre de 1795 trobada amb bastant precisió aquest període de “ tres dies i mig ” profetitzat o “tres anys i mig” reals. Però crec que la duració també comporta un missatge espiritual. Aquest període representa mitja setmana, la qual cosa pot evocar una al·lusió al ministeri terrenal de Jesucrist que va durar precisament “tres dies i mig profètics” i va acabar amb la mort del Messies Jesucrist. L'Esperit compara la seua acció amb la de la Bíblia, els seus “ dos testimonis ”, que també van actuar i van ensenyar abans de ser cremats en la Plaça de la Revolució de París. Mitjançant aquesta comparació, la Bíblia, aquesta fe, s'identifica amb Jesucrist qui, en ella, és crucificat novament i “ traspasat ”, com s'indica en Apocalipsi 1:7. El torrent de sang va acabar per terroritzar al poble francès. A més, després d'executar al seu líder de la Convenció Sanguinària, Maximilien Robespierre, i als seus amics Couthon i Saint-Just, van cessar les execucions sumàries i sistemàtiques. L'Esperit de Déu va despertar la set espiritual dels homes i la pràctica de la religió va tornar a ser legal i, sobretot, gratuïta. El saludable "temor de Déu" ha reaparegut i l'interés per la Bíblia s'ha tornat a manifestar, però fins a la fi del món serà combatut i rivalitzat per llibres filosòfics escrits per lliurepensadors el model grec dels quals està a l'avantguarda de tots. les seues diverses formes.

Versicle 12: “ I van sentir una veu del cel que els deia: Pugeu ací; I van pujar al cel en el núvol; i els seus enemics els van veure. »

Aquesta declaració divina s'aplica als “ dos testimonis ” bíblics després de 1798.

La comparació amb Jesús continua, perquè va ser a ell a qui els seus triats van veure (després del profeta Elías) ascendir al cel davant la seua mirada. Però, al seu torn, els seus triats del temps final actuaran de la mateixa manera. Els seus enemics també els veuran ascendir al cel en el núvol on Jesús els atraurà cap a si. El manteniment que Déu dóna a la seua causa és el mateix, per a Jesucrist, els seus triats, i en aquest context de la Revolució Francesa, la Bíblia després de 1798. Per a confirmar la fi de la duració profetitzada de “ 1260 dies ”-anys, en 1799, el Papa Pius VI mor empresonat en Valence-sud-Rhône, fent possible, entre 1843-44 i 1994, un llarg període de pau. 150 anys profetitzats com “ cinc mesos ” en Apocalipsis 9:5-10. La mort de Lluís XVI, el cessament de la monarquia i la mort d'un Papa presoner assesta un colp mortal a la intolerància religiosa de “ la bèstia que puja de la mar ” en Apocalipsi 13:1-3. El Concordat del Directori cura la seua ferida però ja no es beneficia del suport real destruït, ja no perseguirà fins al temps de la fi quan la intolerància protestant apareixerà sota el nom de “ la bèstia que sorgeix de la terra ” en Apo. 13.11.

Versicle 13: “ En aquella hora va haver-hi un gran terratrémol, i la desena part de la ciutat es va esfondrar; En aquest terratrémol van morir set mil homes, i els altres van quedar terroritzats i van donar glòria al Déu del cel. »

En aquesta època (aquesta hora) es va complir, en forma espiritual, el “ terratrémol ” ja profetitzat pel de Lisboa en 1755, relacionat amb el tema del “ sisé segell ” d'Apo 6.12. Segons l'Esperit de Déu, la ciutat de París va perdre “ una desena part ” de la seua població. Però un altre significat pot referir segons Dan.7.24 i Apoc.13:1, la desena part de les “ deu banyes ” o regnes cristians occidentals subjectes al catolicisme papal romà. França, considerada per Roma com “la filla major” de l'Església catòlica romana, va caure en l'ateisme, la va privar del seu suport i va arribar fins i tot a destruir la seua autoritat. La quarta trompeta ho va revelar, “ la tercera part del sol és ferida ”; el missatge “ set mil homes van morir en aquest terratrémol ” confirma el que s'ha dit dient: una multitud (mil) de “ homes ” religiosos (set: santificació religiosa de l'època), van morir en aquest terratrémol polític social.

Versicle 14: “ El segon ai ja va passar. Heus ací, el tercer ai ve prompte ”.

Així, l'intens vessament de sang va reavivar el temor de Déu, i el "Terror" va cessar , substituït per l'imperi de Napoleó I , la “ àguila ” que anunciava les últimes tres “ trompetes ”, tres “ grans desgràcies ” per als habitants . de la terra. Atés que l'anunci segueix a la Revolució Francesa de 1789 a 1798, “ la segona desgràcia ” que se li atribueix en el versicle 14 no pot afectar-lo directament. Però per a l'Esperit, és la manera de dir-nos que una nova forma de Revolució Francesa apareixerà just abans del retorn gloriós de Jesucrist. No obstant això, segons Apocalipsi 8.13, el “ segon ai ” clarament es refereix al tema del sisé. trompeta d'Apocalipsi 9.13 que, precisament, “ matarà a un terç dels homes ” abans que Jesucrist torne per a venjar la injusta condemna dels seus sants i fidels servidors exterminant als seus enemics mortals, els últims rebels. Podem comprendre que igual que la massacre provocada pels revolucionaris francesos, Déu organitze la massacre de la Tercera Guerra Mundial, aquesta

vegada nuclear, que reduirà considerablement el nombre d'habitants de la terra, abans de la seua eliminació total que la retornarà al seu estat original. aparença original de " abisme ", després de la intervenció destructiva final de Jesucrist.

El doble significat de " segon ai " connecta la quarta trompeta amb la sisena per una raó espiritual. L'estructura de l'Apocalipsi separa el temps de l'era cristiana en dues parts. En el primer, la " desgràcia " castiga als culpables castigats abans de 1844 i en el segon, als castigats després de 1844, just abans de la fi del món. Ara bé, les dues accions punitives comparteixen el significat que Déu li dona al seu quart càstig en Levític 26:25: " Enviaré l'espasa que venjarà el meu pacte ". El primer càstig va recaure sobre el poble que no va rebre el missatge de la Reforma, l'obra preparada per Jesús per als seus triats, i el segon, sobre els quals no van respondre a la demanda de Déu de completar aquesta Reforma a partir de 1843. La llum revelada pel qual Déu construeix aquesta Reforma permanent es presentarà fins a l'hora en què acabe el temps de gràcia.

En reprendre les coses i accions que Déu va atribuir als homes de la Revolució Francesa de 1789 a 1795, trobem aquelles que pot atribuir als homes occidentals dels últims dies. Trobem el mateix menyspreu, la mateixa impietat i odi cap a les ordenances religioses i cap als qui les ensenyen; comportament que aquesta vegada resulta de l'extraordinari desenvolupament de la ciència i la tecnologia. Durant els anys de pau, l'ateisme i la religió falsa es van apoderar del món occidental. Per tant, Déu té una bona raó per a oferir-nos, per a aquest tema, una doble lectura; el comportament dels " supervivents " marca la principal diferència entre l'era revolucionària i l'època científica dels últims dies de la humanitat. Per a ser més clar, segons Apocalipsi 11.11 al 13, " els supervivents " de la primera lectura, que es refereix a la " quarta trompeta ", " es van penedir ", mentre que " els supervivents " de la segona, que es refereix a la " sisena trompeta ", " es van penedir ". no ", segons Apocalipsi 9.20-21.

El tercer " gran ai " (per als pecadors): El retorn gloriós de Crist Justiciar

Versicle 15: " El seté àngel va tocar la trompeta. I va haver-hi grans veus en el cel, que deien: Els regnes del món estan encomanats al nostre Senyor i al seu Crist; i ell regnarà pels segles dels segles. »

L'últim tema del capítol és el de la " setena trompeta " que designa, els recorde, el moment en què el Déu creador invisible es fa visible als ulls dels seus enemics confirmant Apo.1:7: " Heus ací, ell ve amb els núvols i tot ull ho veurà; fins i tot aquells que ho van traspasar ". " Aquells que ho van traspasar ", que van traspasar a Jesús, són els seus enemics de tots els períodes de l'era cristiana, inclosos els últims. Ho van traspasar, perseguint als seus fidels deixebles, sobre els qui va declarar: " Tot el que heu fet aquestes coses a un d'aquests els meus germans més xicotets, a mi me les han fetes " (Mateo 25:40). Des del cel s'alcen fortes veus per a celebrar l'esdeveniment. Aquests són els habitants del cel que ja s'han expressat per a celebrar l'expulsió del cel del diable i els seus dimonis per part de Crist victoriós, anomenat " Miguel " en Apocalipsi 12:7 al 12. Participen del goig de triat, al seu torn alliberat i victoriós per Jesucrist. La història del pecat terrenal cessarà per falta de pecadors destruïts per la boca del diví Crist. El diable, " príncep d'aquest món " segons Jesús, perd la possessió del món

pecaminós destruït per Déu. Romandrà altres mil anys més en la terra desolada sense fer mal a ningú, mentre espera la seua eliminació total en el judici final juntament amb tots els altres pecadors que Déu ressuscitarà per a aquest propòsit.

La Gran Felicitat Celestial dels triats redimits per la sang de Jesucrist

Versículo 16: “ I els vint-i-quatre ancians que estaven asseguts davant de Déu en els seus trons, prostrats sobre els seus rostres, van adorar a Déu ”.

Els triats han entrat al regne celestial de Déu, asseguts en trons en la presència de Déu, regnaran o jutjaran als malvats segons Apocalipsis 20:4. Aquest versicle evoca el context del començament celestial dels redimits en Apocalipsis 4. Aquest versicle presenta la forma que ha de prendre la verdadera adoració a Déu. Prostrar, agenollar, boca avall, és la forma legitimada per Déu.

Versicle 17: “ Dient: Et donem gràcies, Senyor Déu Todopoderoso, que eres i que eres, perquè has pres possessió del teu gran poder i has posseït el teu regne. »

Els redimits renoven les seues gràcies i es prostren davant Jesucrist, “ el Déu Totpoderós que és i que era ” “ i que ha vingut ”, com va anunciar Apocalipsi 1:4. “ Has captat el teu gran poder ” al qual vas renunciar per a salvar als teus triats i vas expiar amb la teua mort el preu dels seus pecats en el teu ministeri de “ corder ”; “ el Corder de Déu que lleva el pecat del món ”. Has “ pres possessió del teu regne ”; el context suggerit és de fet aquell on l'Esperit es va emportar a Juan en Apocalipsi 1.10; la història de l'Assemblea de Crist en la terra està en el passat. En aquesta etapa, les “ set assemblees ” estan darrere dels funcionaris electes. El regnat de Jesús, objecte de l'esperança de la fe dels triats, s'ha fet realitat.

Versicle 18: “ Les nacions es van enutjar; i ha arribat la teua ira, i ha arribat el temps de jutjar als morts, de recompensar als teus serfs els profetes, els sants i els que temen el teu nom, els xicotets i els grans, i de destruir als que destrueixen la terra. »

Troblem en aquest versicle 18 informació molt útil sobre la seqüència dels esdeveniments profetitzats . El 6 trompeta assassinada un terç dels homes diu: “ Les nacions estaven irritades ”, i davant els nostres ulls, en 2020-2021, assistim a les causes d'aquesta irritació: el Covid-19 i la ruïna econòmica provocada, l'agressió islàmica i, puntualment, l'ofensiva russa amb els seus aliats. Després d'aquest terrible i destructiu conflicte, després de la promulgació de la llei dominical per la “ bèstia de la terra ”, és a dir, la coalició protestant i catòlica de supervivents americans i europeus, Déu va vessar sobre ells “ les set últimes plagues de la seua ira ”. descrit en Rev.16. En el moment del seté, Jesús va aparèixer per a salvar als seus triats i destruir als caiguts. Després ve el programa preparat per als “ mil anys ” del seté mil·lenni. En el cel, segons Apocalipsi 4:1, tindrà lloc el judici dels impius: “ i ha arribat el temps de jutjar als morts ”. Els sants obtenen el seu recompensa: la vida eterna promesa per Jesucrist als seus triats. Finalment obtenen l'estrela del matí i la corona promesa als triats victoriosos en la batalla de la fe: “ per a recompensar als vostres serfs els profetes ”. Déu recorda ací la importància de la profecia per a tots els temps (Segons 2 Pedro 1.19) i més particularment en els últims dies. “Els sants i els que temen el teu nom ” són els que van respondre positivament als missatges dels

tres àngels d'Apocalipsis 14:7 al 13; dels quals el primer recorda la saviesa que consisteix a témer-li, obeir-li i no qüestionar els seus manaments, dient: “ Temeu a Déu i doneu-li glòria ”, en el seu aspecte de Déu creador, “ perquè ha arribat l'hora del seu judici, i adoreu al que va fer el cel, la mar, la terra i els brolladors d'aigües ”.

Versicle 19: “ I es va obrir el temple de Déu en el cel, i l'arca del seu pacte va aparèixer en el seu temple. I va haver-hi llampecs, veus, trons, un terratrèmol i gran calamarsa. »

Tots els temes evocats en aquest llibre de l'Apocalipsi convergeixen cap a aquest moment històric del gran retorn gloriós del nostre diví Senyor Jesucrist. Aquest versicle apunta al context on es compleixen i conclouen els següents temes:

Rev.1: Adventismo:

Versicle 4: “ Juan a les set esglésies que estan a Àsia: Gràcia a vosaltres i pau del qual és, i del qual era, i del qual ha de vindre , i dels set esperits que estan davant del seu tron, »

Versicle 7: “ Heus ací, ell ve amb els núvols . I tot ull ho veurà, fins i tot els que ho van traspasar; i totes les tribus de la terra faran duel per ell. Sí. Amén! »

Versicle 8: “ Jo sóc l'alfa i l'omega, diu Jehová el Senyor, el que és, el que era i el que ha de vindre , el Totpoderós. »

Versicle 10: “ Jo estava en l'Esperit en el dia del Senyor , i vaig sentir darrere de mi una gran veu, com a so de trompeta ” .

Apo.3: La setena assemblea: fi de l'era “ Laodicea ” (= poble jutjat).

Apocalipsi 6.17: El gran dia de la ira de Déu contra els humans rebels “ perquè el gran dia de la seua ira ha arribat , i qui podrà resistir? »

Apo.13: “ la bèstia que s'alça de la terra ” (coalició protestant i catòlica) i la seua llei dominical; Versicle 15: “ I li va ser donat fer vivificar la imatge de la bèstia, perquè la imatge de la bèstia parlara, i que tots els que no adoraren la imatge de la bèstia anaren morts. »

Apo.14: Els dos temes de “ la collita ” (fi del món i arrebatamiento dels triats) i “ la verema ” (massacres dels falsos pastors pels seus seguidors seduïts i enganyats).

Apocalipsi 16: Versicle 16: “ el gran dia de la batalla Armagedón ”

En aquest versicle 19 trobem la fórmula clau de la intervenció directa i visible de Déu, “ i va haver-hi llampecs, veus, trons i un terratrèmol ”, ja citat en Ap.4:5 i 8:5. Però ací l'Esperit afig “ i calamarsa ”; una “ calamarsa ” amb el qual finalitza el tema de la setena de les “ set últimes plagues ” en Apocalipsis 16.21.

El context del retorn de Jesucrist està, doncs, marcat per l'últim tema adventista que aquesta vegada porta , en la primavera de 2030, la vertadera salvació oferida als triats, obtinguda per la sang vessada per Jesucrist. És l'hora del seu enfrontament amb els rebels que es preparen per a matar als seus triats que rebutgen el diumenge romà i mantenen la seua fidelitat al dissabte santificat per Déu des de la primera setmana de la creació del món. El " sisé segell " d'Apocalipsi 6 il·lustra el comportament i la consternació d'aquests rebels atrapats pel Senyor en l'acte intencional de genocidi dels seus beneïts i estimats triats. El tema del desacord es planteja en aquest versicle 19. Es tracta de la llei divina preservada en la " arca del testimoniatge " en el lloc santíssim del tabernacle i el " temple " hebreu. L'arca deu el seu prestigi i la seua altíssima santedat només al fet que conté les taules de la llei gravades pel dit de Déu mateix, en persona, en presència de Moisés, el seu fidel servidor. La Bíblia ens permet comprendre què provoca el terror dels rebels al moment del retorn de Jesucrist. Perquè això és el que declaren els versicles 1 al 6 del Salm 50:

" Salm d'Asaf. Déu, Déu, YaHWÉH, parla i convoca a la terra, des de l'eixida del sol fins a la seua posada. Des de Sió, bellesa perfecta, Déu brilla. Ell ve, Déu nostre, no es queda en silenci; davant d'ell hi ha un foc devorador, al seu voltant una tempesta violenta . Clama als cels i a la terra per a jutjar al seu poble : Reunisquen-me als meus fidels, que han fet amb mi pacte amb sacrifici! -I els cels declararan la seua justícia , perquè Déu és el jutge. »

En un context de terror, els rebels veuran el text del quart dels deu manaments de Déu desplegat en el cel en lletres de foc. I per aquesta acció divina sabran que Déu els condemna a la primera i a la " segona mort ".

Aquest últim versicle del tema de la " setena trompeta " revela i confirma la importància que Déu li dóna a la seua llei desafiada pel fals cristianisme rebel. La llei divina ha sigut menyspreada amb el pretext d'una suposada oposició entre llei i gràcia. Aquest error resulta d'una mala interpretació de les paraules de l'apòstol Pau en les seues cartes. Així que ací dissiparé el dubte brindant explicacions clares i senzilles. En Rom.6, Pablo contrasta als que estan " sota la llei " amb els quals estan " sota la gràcia ", només pel context del seu temps quan comença el nou pacte. Amb la fórmula " sota la llei ", designa als jueus de l'antiga aliança que rebutgen la nova aliança basada en la perfecta justícia de Jesucrist. I designa als càrrecs electes que entraran en aquesta nova aliança mitjançant la fórmula " amb la llei ". Perquè aquest és el benefici que porta la gràcia, en el nom de la qual Jesucrist, en l'Esperit Sant, ajuda al seu triat i li ensenya a estimar i obeir la santa llei divina. Obeint-li, llavors està " amb la llei " i estant " sota la gràcia ", tampoc està " sota la llei ". Record novament que Pablo diu de la llei divina que és " santa i que el manament és just i bo "; el que compartisc amb ell en Jesucrist. Mentre Pablo castiga el pecat, tractant de convèncer als seus lectors que ja no han de pecar mentre estiguen en Crist, els rebels moderns usen els seus textos per a contradir-lo en fer de Jesucrist, qui diuen ser, un " ministre del pecat " establert per Roma. 7 de març de 321. Mentre que Pablo va declarar en Gàlates 2.17: " Però si procurem ser justificats en Crist, si també nosaltres fórem trobats pecadors , seria Crist ministre del pecat? Ni molt menys ! » Notem la importància de la precisió, " ni molt menys ", que condemna la concepció religiosa de la falsa fe cristiana rebel moderna, i això des del 7 de març de 321, data en la qual el " pecat " romà va entrar en la fe cristiana occidental i oriental per l'autoritat d'un emperador romà pagà, Constantí I.

En aquest context de la “ setena trompeta ” arriben a la seua fi els primers sis mil anys reservats per Déu per a la seua selecció dels triats terrenals, en el seu projecte global de set mil anys. S'obri llavors el seté mil·lenni, o “ mil anys ” d'Apocalipsis 20, dedicat al judici celestial dels rebels pels triats redimits per Jesucrist, el tema d'Apocalipsi 4.

Apocalipsi 12 : El Gran Pla Central

La dona – L'agressor romà – La dona en el desert – Parèntesi: una lluita en el cel – La dona en el desert – La Reforma – L'ateisme-

El romanent adventista

La dona victoriosa, esposa de Crist, Corder de Déu

Versículo 1: “ Va aparéixer en el cel un gran senyal: una dona embolicada en el sol, amb la lluna sota els seus peus, i una corona de dotze estrelles sobre el seu cap. »

També ací se succeeixen diversos temes en diversos quadres o escenes. El primer quadre il·lustra l'Assemblea Triada que es beneficiarà de la victòria de Jesucrist, el seu únic Cap, segons Efesis 5.23. Sota el símbol d'una "dona", la "Núvia" de Crist està embolicada en el "sol de justícia" profetitzat en Malament.4:2. En doble aplicació, "la lluna", símbol de la foscor, està "sota els seus peus". Aquests enemics són històricament i en ordre cronològic, els jueus de l'antic pacte i els cristians caiguts, catòlics, ortodoxos, protestants i adventistes del nou. Sobre el seu cap, "una corona de dotze estrelles" simbolitza la seua victòria en l'aliança amb Déu, el 7, amb l'home, el 5, és a dir, el número 12.

La dona perseguida abans de la victòria final

Versicle 2: "Ella estava encinta, i cridava, estant de part i amb dolors de part. »

En el versicle 2, els "dolors de part" evocuen la persecució terrenal que va precedir al temps de glòria celestial. Aquesta imatge va ser utilitzada per Jesús en Juan 16.21-22: "La dona quan dona a llum s'entristeix, perquè ha arribat la seua hora; però quan va donar a llum al xiquet, ja no recorda el sofriment, per l'alegria que té pel fet que un home ha nascut en el món. Per tant, ara també vosaltres esteu tristos; però us tornaré a veure, i s'alegrarà el vostre cor, i ningú us llevarà el vostre goig. »

El pagà perseguidor de dones: Roma, la gran ciutat imperial

Versicle 3: "I va aparéixer un altre senyal en el cel; i heus ací, era un gran drac roig, que tenia set caps i deu banyes, i als seus caps set diademes. »

El versicle 3 identifica al seu perseguidor: el diable, per descomptat, però ell actua a través de poders carnals i terrenals que persegueixen als triats, segons la seua voluntat. En la seua acció utilitza dues estratègies successives; la del "drac" i la de la "serp". El primer, el del "drac", és l'atac obert emprat per la Roma imperial pagana. Així trobem els símbols ja vistos en Dan.7:7 on Roma va aparéixer en l'aparença d'un quart animal monstruós amb "deu banyes". El context pagà es confirma per la presència de les "diademes" que ací estan col·locades sobre els "set caps", símbol de la ciutat romana segons Apo.17. Aquesta precisió mereix tota la nostra atenció, perquè ens indica, cada vegada que es presenta aquesta imatge, per la ubicació de les "tiaras", el context històric profetitzat.

El perseguidor religiós de les dones: la Roma catòlica papal

Versicle 4: "La seua cua va arrossegar la tercera part de les estrelles del cel i les va llançar a la terra. El drac es va parar davant la dona que estava a punt de donar a llum, per a devorar al seu fill quan donara a llum. »

Aquest versicle reprén, sota nous símbols, el missatge d'Apocalipsi 11:1 al 3 on la Roma papal és autoritzada per Déu, sota el títol de " vara ", a " trepitjar la ciutat santa durant 42 mesos ".

En Daniel, les " deu banyes " de l'imperi romà serien succeïts per la " banya xicoteta " papal (des de 538 fins a 1798). Aquesta successió es confirma ací en Apocalipsi 12, en el versicle 4.

El terme " cua " que apunta a la falsedat " profetisa Jezabel " d'Apocalipsi 2.20, il·lustra aquesta successió de la Roma religiosa papal falsament cristiana. L'acusació citada en Dan.8.10 es renova ací. Les víctimes dels seus enganys i seduccions, dignes de la " serp " del Gènesi, són calcigades sota el símbol de " estrelles del cel " o, sota el títol de " ciutadans del regne dels cels " que Jesús atribueix als seus deixebles. . " El tercer és arrossegat a la seua caiguda ". El tercer no se cita pel seu significat literal sinó, com a tot arreu en la profecia, com una part important del nombre total de cristians provats. Les víctimes poden fins i tot superar aquesta proporció en un terç literal.

Versicle 5: " Ella va donar a llum un fill, que governaria a totes les nacions amb vara de ferro. I el seu fill va ser arrabassat per a Déu i el seu tron. »

En una doble aplicació, la profecia recorda com el diable va lluitar per la causa del Messies des del seu naixement fins a la seua mort victoriosa. Però aquesta victòria és la del primogènit després del qual succeiran tots els seus triats, per a continuar la mateixa lluita fins a obtenir la victòria final. En aqueix moment, rebent un cos celeste, compartiran amb ell el seu judici sobre els malvats i és allí que junts " pasturaran a les nacions amb vara de ferro " que donarà el veredict dels " turments dels mort segona " del judici final. L'experiència de Crist i la dels seus triats es funden en una única experiència comuna, i la imatge del " xiquet elevat a Déu i al seu tron ", per tant al cel, és la del " alliberament " terrestre dels triats. es complirà en 2030, quan torne el Crist venjador. Seran deslliurats dels " dolors de part ". El xiquet és el símbol d'una autèntica conversió cristiana reeixida i victoriosa.

Versicle 6: " I la dona va fugir al desert, on tenia un lloc preparat per Déu, per a ser sustentada allí per mil dos-cents seixanta dies. »

L'Assemblea perseguida és pacífica i desarmada, sent la seua única arma la Bíblia, la paraula de Déu, l'espasa de l'Esperit, només pot fugir davant els seus agressors. El versicle 6 recorda el temps del regnat papal persecutor durant els profètics " 1260 dies ", o 1260 anys reals segons el codi d'Ezé.4:5-6. Aquest temps és per a la fe cristiana un temps de prova dolorosa, com suggereix l'esment de la paraula " desert ", on és " conduïda per Déu ". Ella comparteix així l'aflicció dels " dos testimonis " d'Apocalipsis 11:3. En Dan.8.12, aquesta sentència divina va ser formulada així: " l'exèrcit va ser entregat amb la perpetuació a causa del pecat "; el pecat comés per l'abandó del respecte al dia de descans sabàtic des del 7 de març de 321.

Obertura del parèntesi: una baralla en el cel

Versicle 7: " I va haver-hi guerra en el cel. Miguel i els seus àngels van lluitar contra el drac. I el drac i els seus àngels van barallar,

El rapte anunciat dels sants mereix una explicació que l'Esperit ens presenta en una espècie de parèntesi. Això serà possible gràcies a la victòria de Jesucrist sobre el pecat i la mort. Aquesta victòria va ser confirmada després de la seua resurrecció, però l'Esperit ens revela ací les conseqüències que va tindre per als habitants del cel que es van tractar amb els dimonis i amb el mateix Satanàs fins a aquest moment.

Molt important : aquest conflicte celestial, que va romandre invisible als ulls humans, llança llum sobre el significat de les enigmàtiques paraules pronunciades per Jesús quan va estar en la terra. En Juan 14:1-3, Jesús va dir: “ No es torbe el vostre cor. Creu en Déu i creu en mi. Hi ha molts estatges a la casa del meu Pare. Si no fóra així, t'ho hauria dit. Et prepararé un lloc . I quan vaja i us prepare lloc , vindré una altra vegada i us prendré amb mi, perquè on jo estiga vosaltres també estigueu. » El significat donat a la “ preparació ” d'aquest “ lloc ” apareixerà en el versicle que segueix.

Versicle 8: “ Però no eren forts, i ja no es trobava el seu lloc en el cel. »

Aquesta guerra celestial no té res en comú amb les nostres guerres terrenals; no causa morts immediatament i els dos bàndols oposats no són iguals. El gran Déu creador que es presenta en l'aspecte humil i fratern de l'arcàngel “ Miguel ” és al mateix temps el Déu totpoderós davant el qual totes les seues criatures han de prostrar i obeir. Satanàs i els seus dimonis són aqueixes criatures rebels, que obeeixen només sota coacció, i finalment, no poden resistir i es veuen obligats a obeir, quan el gran Déu els expulsa del cel per la seua omnipotència. Durant el seu ministeri terrenal, Jesús va ser temut pels àngels malignes que li van obeir i van atestar que ell era efectivament el “ Fill de Déu ” del projecte diví, designant-lo així.

En aquest versicle l'Esperit especifica: “ el seu lloc ja no es trobava en el cel ”. Aquest “ lloc ” que ocupaven els rebels celestials en el regne de Déu havia de ser alliberat perquè aquest regne celestial poguera ser “ purificat ” i “ preparat ” per a rebre als triats de Crist el dia de la seua última batalla contra els rebels terrenals durant la seua vinguda. en glòria. És llavors quan, portant amb si als seus triats, “ estaran sempre amb ell, onsevulla que estiga ” o, en el cel purificat així “ preparats ” per a rebre'ls. La porció de la terra llavors serà una desolació del tipus profetitzat per la paraula “ profund ” des de Gén.1:2. A la llum d'aquesta lluita, el projecte diví de salvació s'il·lumina i cada paraula clau del seu pla revela el seu significat. Aquest és el cas d'aquests versicles citats en Heb.9.23: “ Era, doncs, necessari, ja que les imatges Les coses que estan en els cels havien de ser purificades d'aquesta manera, ja siga que les coses celestials mateixes anaren mitjançant sacrificis més excel·lents que aquests. » Així, el “ sacrifici més excel·lent ” necessari era el de la mort voluntària del Messies anomenat Jesús, oferit per a expiar els pecats dels seus triats, però sobretot, per a obtenir per a les seues criatures i per a si mateix el legítim dret legal de condemnar. a mort els rebels celestes i terrestres. És d'aquesta manera que el “ santuari celestial de Déu ” va ser “ purificat ”, primer i després, al retorn de Crist victoriós, serà el torn de la terra que ell designa com el seu “ escambell ” però no com el seu “ santuari ” en Isaïes 66:1-2: “ Així diu Jehová: El cel és el meu tron, i la terra l'estrada dels meus peus . Quina casa podries construir-me i quin lloc em donaries per a viure? Totes aquestes coses la meua mà va fer, i totes van arribar a ser, diu Yahweh. Aquest és a qui miraré: al qual pateix i és feble d'esperit, al qual tem la meua paraula.

» ; o, segons Ezequiel 9:4, sobre “ els quals gemeguen i gemeguen a causa de les abominacions ” comeses.

Versicle 9: “ I va ser llançat fóra el gran drac, la serp antiga, que es diu diable i Satanàs, el qual enganya a tota la terra; va ser llançat a la terra, i els seus àngels van ser llançats amb ell. »

Els éssers celestials van ser els primers a beneficiar de la neteja espiritual empresa pel Crist victoriós. Va expulsar del cel al diable i als seus dimonis angelicals que van ser “ llançats ” durant dos mil anys en la terra. El diable coneix així “ el temps ” que li queda a ell personalment i als seus dimonis per a actuar contra els sants triats i la veritat divina.

Nota : Jesús no sols va revelar el caràcter de Déu a la humanitat, també va presentar aquest personatge formidable que és el diable del qual l'antic pacte deia poc, deixant-lo quasi ignorat. Des de la victòria de Jesús contra el diable, la lluita entre els dos bàndols s'ha intensificat a causa del confinament dels dimonis que ara viuen de manera invisible entre els homes en la terra i en tota la nostra dimensió terrestre que inclou els planetes i les estrelles del cel. Aquests són els únics extraterrestres en la nostra dimensió terrestre.

He de recordar-vos ací que la correcta comprensió del projecte salvífic global del programa dissenyat per Déu és un privilegi exclusiu reservat als seus triats. Perquè la falsa fe es reconeix en què sempre s'equivoca en la interpretació del seu projecte. Això ha sigut demostrat des que els jueus que van donar al Messies van profetitzar en les Sagrades Escripures el paper de portar l'alliberament carnal, mentre que Déu només havia planejat un alliberament espiritual; el del pecat. Així mateix, hui la falsa fe cristiana espera amb el retorn de Jesucrist, l'establiment del seu regne i el seu poder en la terra; coses que Déu no ha posat en el seu programa com ens ensenya la seua Revelació profètica. Al contrari, la seua vinguda gloriosa marcarà la fi de la seua vida, que continua sent portadora dels seus pecats i de totes les seues culpes cap a ell.

El triat de Crist sap que la vida lliure va començar en el cel i que després del parèntesi terrenal fet necessari per a la perfecta demostració del seu amor i de la seua justícia, el Déu creador prolongarà la vida de les seues criatures que romanguen fidels en el cel i en la terra, eternament en la seua forma celestial. Els rebels celestials i terrenals hauran sigut llavors jutjats, destruïts i aniquilats.

El regne dels cels és alliberat.

Versicle 10: “ I vaig sentir una gran veu en el cel que deia: Ara ha vingut la salvació, i el poder, i el regne del nostre Déu, i l'autoritat del seu Crist; perquè ha sigut derrocat l'acusador dels nostres germans, que els acusava davant del nostre Déu dia i nit. »

Aquest “ Ara ” apunta a la data del 7 d'abril 30, primer dia de la setmana següent al dimecres 3 d'abril, en el qual acceptant la creu, Jesús va vèncer al diable, al pecat i a la mort. Aqueix primer dia de la setmana li va declarar a Maria: “ No em toques; Encara no he pujat al meu Pare ”. La seua victòria encara havia d'oficialitzar en el cel i des de llavors, en el seu poder tot diví, sota el seu redescobert nom angelical “ Miguel ”, va expulsar del cel al diable i als seus

dimonis. Hem de notar la cita “ l'acusador dels nostres germans, el que els va acusar davant del nostre Déu dia i nit ”. Ens revela la immensa fraternitat universal del camp de Déu que comparteix amb els triats de la terra el seu rebuig del camp rebel. Qui són aquests “ germans ”? Els del cel i els de la terra, com Job que és parcialment entregat al diable per a demostrar-li que les seues “ acusacions ” són infundades.

Versicle 11: “ Ho van véncer per la sang del Corder i per la paraula del seu testimoniatge, i no van estimar tant les seues vides com per a témer la mort. »

El model que s'analitza en aquest versicle es troba en el missatge de l'era de “ Esmirna ”, i aquest missatge indica la norma de fe requerida per Jesucrist per a totes les edats profetitzades fins al seu gloriós retorn.

La victòria de “ Miguel ”, nom diví celestial del nostre Salvador Jesucrist, justifica les seues solemnes declaracions fetes en Mateo 28:18 al 20: “ Va vindre Jesús i els va parlar així: Tota potestat m'ha sigut donada en el cel i en la terra . Aneu, doncs, i feu deixebles a totes les nacions, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyant-los a guardar tot el que us he manat. I heus ací, joestic amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món. »

Així, en el fonament de la seua primera aliança, Déu va revelar a Moisès la història dels orígens de la nostra dimensió terrestre, però només a nosaltres, que vivim els últims dies de la humanitat, ens revela la comprensió del seu projecte salvífic global, mitjançant tancant el parèntesi de l'experiència del pecat terrenal que haurà durat sis mil anys. Per tant, compartim amb Déu l'expectativa d'una reunió eterna de tots els seus fidels triats celestials i terrenals. Per tant, és un privilegi triat centrar al seu torn la nostra atenció en el cel i els seus habitants. Perquè, per part seua, no han deixat d'interessar per la destinació dels triats i per la nostra història terrestre, des de la Creació fins a la fi del món, com està escrit en 1 Cor.4,9: “ Per a Déu, sembla mi, ens ha fet a nosaltres, els apòstols, els últims dels homes, condemnats en certa manera a mort, ja que hem sigut espectacle per al món, per als àngels i per als homes. »

La situació de la terra està empitjorant

Versicle 12: “ Per tant, alegreu-vos, cels, i els que habiteu en els cels. Ai de la terra i de la mar! Perquè el diable ha descendit a vosaltres amb gran ira, sabent que té poc temps. »

Els “ habitants del cel ” van ser els primers a “ alegrar ” en la victòria de Crist. Però la contrapartida d'aquesta alegria és la intensificació de la “ dissort ” per als “habitants de la terra ”. Perquè el diable sap que està condemnat a mort en llibertat condicional i que té “ poc temps ” per a actuar contra el seu pla de salvació. Les accions dutes a terme durant 2000 anys pel campament demoníac confinat en la terra són totes revelades per Jesucrist en la seua Revelació o Apocalipsi. Aquest és el tema d'aquest treball que estic escrivint per a vostés. I des de 2018, els triats de Jesucrist comparteixen aquest coneixement de la fi dels temps reservat al diable per a la seua obra de seducció; acabarà en la primavera de 2030 amb el gloriós retorn del seu diví Maestro. El parèntesi d'aquest tema es tanca amb el versicle 12.

Tancant el parèntesi de la lluita en el cel

Represa del tema de la dona conduint. en el desert

Versicle 13: “ Quan el drac va veure que havia sigut llançat a la terra, va perseguir a la dona que havia donat a llum al fill home. »

Aquest parèntesi permet que l'Esperit reprenge el tema del regnat papal del versicle 6. El terme “ drac ” en aquest versicle encara designa al mateix diable, Satanàs. Però la seua lluita contra la “ dona ” es duu a terme mitjançant l'acció romana, successivament imperial i després papal.

Versicle 14: “ I van ser donades a la dona les dues ales de la gran àguila, perquè volara al desert, al seu lloc, on serà alimentada per un temps, i temps, i la meitat d'un temps, lluny de la terra. rostre de la serp. »

En aquest versicle 14, resumeix el missatge indicant la duració del regnat papal en la forma de “tres anys i mig”, “ un temps, temps i mig temps ”, ja utilitzat en Dan.7.25. En aquesta represa, es revelaran nous detalls en una seqüència cronològica d'esdeveniments. Cal assenyalar un detall: “ el drac ” del versicle 4 és reemplaçat per la “ serp ” de la mateixa manera que el “ drac ” del versicle 3 és reemplaçat per la “ cua ”. Els termes “ serp i cua ” ens revelen un canvi de tàctica activa que Déu, la “ gran àguila ”, inspira en el diable i els seus dimonis. Després de l'oberta agressió del “ drac ” segueix l'ardit i la mentida religiosa de la “ serp ” que es compleix amb el regnat papal de 1260 anys profetitzats. L'esment de la “ serp ” permet a Déu suggerir-nos una comparació amb les circumstàncies del pecat original. Així com Eva va ser seduïda per “ la serp ” a través de la qual parlava el diable; “ la dona ”, “ la núvia ” de Crist, és sotmesa a la prova de les paraules mentideres que el diable li presenta a través de “ la boca ” dels seus agents del catolicisme papal romà.

Versicle 15: “ I la serp va llançar de la seua boca aigua com un riu després de la dona, per a arrossegar-la al costat del riu. »

El versicle 15 il·lustra la persecució catòlica a la qual està sotmesa la fe cristiana infidel; com “l'aigua d'un riu ” que “ s'emporta ” tot el que està al seu abast. La “ boca ” papal catòlica romana va llançar les seues fanàtiques i cruels lligues catòliques contra els seus oponents religiosos. La realització perfecta d'aquesta acció és la creació del cos de “dracs” de Lluís XIV aconsellat pel bisbe Le Tellier. Aquest cos militar, creat per a perseguir la resistència protestant pacífica , tenia com a objectiu " entrenar " a tots els febles i mansos triats de Crist en els seus dogmes, obligant-los a triar entre convertir al catolicisme o ser portats a la captivitat o a la mort després d'horribles abusos i tortures. .

Versicle 16: “ I la terra va ajudar a la dona, i la terra va obrir la seua boca i es va engolir el riu que el drac havia tirat de la seua boca. »

L'Esperit ens ofereix dues interpretacions superposades per a aquest únic versicle. Notar que “ la dona ” i “ la terra ” són ací dues entitats diferents , i que “ la terra ” pot simbolitzar la

fe protestant o la terra literal, el sòl del nostre planeta. Això li donarà a aquest versicle dues interpretacions que se succeeixen cronològicament en la Revelació divina.

1r missatge: Protestantisme fals bestial : En ordre cronològic, primer, “ la dona ” correspon a la descripció pictòrica dels pacífics protestants de la Reforma la “ boca ” oficial de la qual (la de Martín Luter en 1517) denunciava els pecats catòlics; que justificava el seu nom: “Protestants” són aquells que protesten contra la injustícia religiosa catòlica que pecca contra Déu i mata als seus vertaders servidors. Un altre component hipòcrita del protestantisme simbolitzat per la paraula “ terra ” també va obrir la seua “ boca ” per a denunciar la fe catòlica, però va prendre les armes i els seus violents colps “ es va engolir ” a una part important dels lluitadors de les lligues catòliques. La paraula “ terra ” ací simbolitza als famosos "hugonots", lluitadors protestants de les Cévennes i dels bastions militars com La Rochelle durant les "guerres de religions" en les quals Déu no era servit ni honorat pels dos grups oposats. combatents.

2n missatge: l'espasa venjadora de l'ateisme nacional francès . En segona lectura, i en ordre cronològic, aquest versicle 16 revela com la Revolució Francesa absorbirà per complet l'agressió papal de les monarquies catòliques. Aquest és el missatge principal d'aquest versicle. I és el que Déu li dóna al paper del “ 4to trompeta ” d'Ap.8.12, i “ bèstia que puja de l'abisme ” d'Ap.11:7, en analogia amb Lev.26:25, ve, diu Déu, com “ una espasa, per a venjar la meua aliança “Traït per pecadors catòlics rebels. Aquesta imatge es basa en el càstig del rebel “ Coré ” en Números 16.32: “ La terra va obrir la seua boca i li'ls va engolir a ells i a les seues cases, amb tot el poble de Coré i tots els seus béns ”. En perfecta harmonia amb la Revelació divina i la realització històrica, aquesta imatge comparativa recorda el rebuig de la llei divina per part dels rebels en totes dues situacions.

L'últim enemic del drac : El romanent adventista de dones

Versicle 17: “ I el drac es va enutjar contra la dona, i va anar a fer guerra contra la resta de la seua descendència, els que guarden els manaments de Déu i els que tenen el testimoniatge de Jesús. »

Passant en silenci els 150 anys d'activitat dels protestants colpejats per la maledicció divina, tema de la “ 5a trompeta ”, l'Esperit evoca l'última lluita terrenal del diable i els seus sequaços celestials i terrenals, i ens mostra els objectius del seu odi comú. Aquests últims objectius seran els Triats, últims descendents i hereus dels pioners adventistes de 1873 als qui se'ls va anunciar aquesta última prova segons Apocalipsi 3.10 . Pioners la missió dels quals compliran, portant la seua mateixa benedicció divina. Hauran de sostindre ferm i fidelment l'obra que Jesús els ha confiat: negar a honorar de cap manera “ la marca de la bèstia ” el diumenge romà, guardant fidelment, coste el que coste, la pràctica del descans sabàtic, durant el dissabte, el vertader seté dia de la setmana, temps organitzat i establert pel gran i totpoderós Déu creador. És aquesta veritat la que apareix en aquesta descripció de la “ resta de la sement de la dona ” en aquest versicle: “ els que guarden els manaments de Déu ”, els deu i no els nou; “ i que retenen el testimoniatge de Jesús ”, perquè no es deixen arrabassar per ningú; ni “ els dracs ”, ni “ les serps ”. I aquest “ testimoniatge de Jesús ” és el més preciós, ja que, segons Apocalipsi

19,10, “ el testimoniatge de Jesús és l'esperit de profecia ”. És aquest testimoniatge profètic el que fa “ impossible que el diable enganye als vertaders triats ” de Crist, el Déu de la veritat, com a ensenya Mateo 24:24: “ Perquè s'alçaran falsos cristos i falsos profetes; Realitzaran grans prodigis i miracles, fins al punt de seduir, si fóra possible , fins i tot als triats . ”.

Una victòria quasi...completa per a Satanàs

Versículo 18: “ I es va parar sobre l'arena de la mar ” .

Aquest últim versicle ens mostra a un diable triomfant que ha aconseguit portar amb si en la seua caiguda i la seua condemna mortal, a totes les institucions religioses cristianes que ell domina i manté sota la seua autoritat. En Isaïes 10.22, Déu declara: “ Encara que el teu poble, oh Israel, siga com l'arena de la mar, només un romanent tornarà; Si es resol la destrucció, farà que la justícia es desborde. » Així, segons aquesta profecia, en la fi del món, només els adventistes dissidents, que constitueixen " el romanent de la dona ", " la Triada, l'Esposa de Crist ", i l'"Israel " espiritual de Déu, escaparan a aquest dominació satànica. Record que sota el nom de “adventista”, l'Esperit defineix la norma de fe per a la salvació dels últims triats des de 1843; en 2020, és un comportament religiós, però ja no una institució que Déu va jutjar, va condemnar i va rebutjar (" va vomitar ") en 1994.

Apocalipsi 13 : Els falsos germans de la religió cristiana

La bèstia de la mar – La bèstia de la terra

El número 13 representa per als supersticiosos idòlatres un amulet de la sort o un amulet de mala sort dependent de les opinions i països de cada persona. Ací, en La seua gloriosa Revelació, Déu ens revela El seu propi codi numèric, basat en els números de l'1 al 7 i les seues diverses combinacions. El número 13 s'obté de la suma del número "6", el número de l'àngel Satanàs, i el número "7", el número de Déu i per tant de la religió legítima donada al Déu creador en Jesucrist. Així trobarem en aquest capítol als "falsos germans de la religió cristiana", però vertaders enemics mortals dels veritablement triats. Aquesta " tarsh " s'amaga enmig del " bon gra " sota enganyoses aparences religioses que aquest capítol desemmascara.

La primera bèstia : que sorgeix de la mar.

primera batalla del drac serp

Versicle 1: " I vaig veure una bèstia que pujava de la mar, que tenia deu banyes i set caps , i en les seues banyes deu diademes , i als seus caps noms blasfems .

Com vam veure en l'estudi d'Apocalipsi 10, trobem en aquest capítol les dues anomenades " bèsties " cristianes de la nostra era. El primer, " que sorgeix de la mar ", com en Dan.7:2, es refereix a la fe catòlica i el seu regnat perseguidor de " 42 mesos " profètics, o 1260 anys reals. Reprenent els símbols dels imperis que ho precedeixen en Dan.7, trobem el regnat de la " banya xicoteta " que hauria d'aparèixer després que les " deu banyes " hagueren rebut els seus regnes segons Dan.7.24. Les " tiaras " col·locades sobre les " deu banyes " mostren que és aquest context històric al qual es dirigeix. Ací la Roma papal està simbolitzada per " set caps ", que la caracteritzen particularment en un doble sentit. El més literal és el dels " set pujols " sobre les quals està construïda Roma segons Apocalipsi 17:9. L'altre, més espiritual, té prioritat; l'expressió " set caps " denota la santificació de la magistratura: " set " és el número de la santificació, i " caps " denota el magistrat o ancià en Isaïes 9.14. Aquesta magistratura superior és atribuïble a la Roma papal perquè pren la forma d'un estat independent, tant civil com religiós, el cap del qual és el Papa. L'Esperit especifica: " i sobre els seus caps nomenes de blasfèmia ". La paraula " blasfèmia " està en singular i hem de traduir-la com: " noms de mentides ", segons el significat de la paraula " blasfèmia ". Jesucrist atribueix la " mentida " al règim papal romà. Per tant, li atribueix el títol de " pare de la mentida " amb el qual va designar al diable, el mateix Satanàs en Juan 8,44: " Vosaltres sou del vostre pare el diable , i els desitjos del vostre pare voleu fer. Va ser homicida des del principi i no roman en la veritat, perquè no hi ha veritat en ell. Quan diu mentida, parla des del seu propi cor; perquè és un mentider i el pare de la mentida " .

Versicle 2: " La bèstia que vaig veure era semblant a un lleopard ; els seus peus eren com els d'un ós , i la seua boca com la boca d'un lleó . El drac li va donar el seu poder, el seu tron i gran autoritat. »

La " quarta bèstia " de Dan.7:7 diu " terrible, terrible i extraordinàriament fort " rep ací una descripció més precisa. De fet, és l'únic que presenta els criteris dels tres imperis que li van precedir des de l'imperi caldeu. Posseeix l'agilitat del " lleopard ", el poder irresistible del " ós " i la cruel força carnívora del " lleó ". En Apocalipsi 12:3, " el drac " del versicle 3, on " les diademes " estaven sobre els " set caps " representava a Roma en la seua fase imperial pagana perseguint als primers cristians. Així, així com la " banya xicoteta " de Dan.7:8-24 succeeix al de Dan.8:9, ací el papat rep el seu poder de l'imperi romà; la qual cosa la història confirma pel decret imperial a causa de Justinià I en 533 (escrit) i 538 (aplicació). Però vés amb compte! El " drac " també es refereix al " diable " en Apocalipsi 12:9, la qual cosa significa que el papat rep el seu poder, " la seua força, el seu tron i la seua gran autoritat " del diable mateix. Entenem per què Déu fa que les dues entitats siguen " pares de mentida " en el versicle anterior.

Nota : En el nivell militar, la Roma papal conserva la força i el poder de la seua forma imperial, perquè els exèrcits reals europeus la serveixen i satisfan les seues decisions. Com a ensenya Donen.8.23 al 25, la seua força resideix en " l'èxit dels seus ardits " que consisteixen a pretendre representar a Déu en la terra, i consegüentment, poder obrir o tancar l'accés a la vida eterna proposada. Evangeli de Crist: " A la fi del seu domini, quan els pecadors siguen consumits, s'alçarà un rei insolent i astut . El seu poder augmentarà, però no per la seua pròpia força ; causarà estralls increïbles, triomfarà en les seues empreses , destruirà als poderosos i al poble dels sants. A causa de la seua prosperitat i de l'èxit dels seus ardits , tindrà arrogància en el seu cor, destruirà a molts homes que vivien en pau i s'alçarà contra els caps dels governants; però serà feta fallida, sense esforç de cap mà. »

A la fi dels anys 1260, l'ateisme de la Revolució Francesa va posar fi al seu poder despòtic establert des de 538 .

Versicle 3: " I vaig veure una dels seus caps com a ferida de mort; però la seua ferida mortal va ser sanada. I tota la terra va quedar espantada darrere de la bèstia. »

Mai penedida en tota la seua història, és per coacció que la magistratura papal haurà de renunciar al seu poder perseguidor. Això es realitzarà a partir de 1792, quan la monarquia, el seu suport armat, siga enderrocada i decapitada per l'ateisme francès. Com s'anuncia en Apocalipsi 2.22, aquesta " gran tribulació " atea vol destruir el poder religiós romà de " la dona Jezabel " i els seus objectius són " els que adulteren amb ella "; monarques, monàrquics i sacerdots catòlics. Així degué quedar " com a ferida de mort ". Però per raons oportunistes, l'emperador Napoleó I el va restablir en 1801 en nom del seu Concordat. Ella mai tornarà a perseguir directament. Però el seu poder de seducció continuarà per a multituds de creients catòlics que creuran tots en les seues mentides i les seues pretensions fins al retorn en glòria de Jesucrist: " I tota la terra estava admirada darrere de la bèstia ". " Tota la terra va seguir a la bèstia ", i aquesta paraula terra , en un doble sentit, es refereix al planeta, però també a la fe protestant reformada que d'ell va sorgir. L'aliança ecumènica (= terrenal, en grec) realitzada des de llavors confirma aquest anunci. Si l'Esperit haguera volgut expressar aquest missatge en un llenguatge clar, llegiríem: " tota la religió protestant va seguir la Religió catòlica intolerant . Aquesta afirmació serà confirmada per l'estudi de la segona " bèstia " que aquesta vegada " puja de la terra " en el versicle 11 d'aquest capítol 13.

Versicle 4: “ I van adorar al drac, perquè havia donat autoritat a la bèstia; van adorar a la bèstia, dient: Qui com la bèstia, i qui podrà barallar contra ella? »

Designant tant a la Roma imperial com a Satanàs, segons Apocalipsi 12:9, el drac, per tant el diable mateix, és adorat pels qui honren el règim papal; això com a resultat i en total ignorància, ja que és ell qui “ va donar el seu poder a la bèstia ”. Així, el “ èxit de l'empresa ” papal profetitzat en Daniel 8.24 és confirmat per la història. Ella regna per damunt dels reis mitjançant el seu poder religiós, de manera absoluta, indiscutida durant molt de temps. Ella reparteix terres i honra amb títols als qui li serveixen per a recompensar-los, com podem llegir en Dan.11.39: “ Amb el déu estranger actuarà contra les places fortificades; i satisfarà d'honor als quals ho reconeguen, els posarà governants sobre molts, els repartirà terres en recompensa ”. La cosa es va aconseguir literalment d'una manera ben coneguda quan el Papa Alexandre VI Borgia (notori assassí) va dividir la terra en 1494 i va assignar a Portugal, el punt avançat oriental del Brasil i l'Índia, i a Espanya, tota la resta dels territoris recentment descoberts. terres. L'Esperit insisteix. El triat de Jesucrist ha d'estar completament convençut que la fe catòlica és diabòlica, i que totes les seues accions agressives o humanistes estan dirigides per Satanàs, l'adversari de Déu i dels triats. Aquest èmfasi està justificat ja que profetitza en Dan.8.25, “ l'èxit de les seues empreses i l'èxit dels seus ardits ”. La seua autoritat religiosa reconeguda pels reis, els poderosos i els pobles cristians d'Europa li confereix un prestigi basat en la confiança i, per tant, en realitat extremadament fràgil. Però quan Déu i el diable s'uneixen per a una acció punitiva, les multituds, les masses humanes segueixen obedientment el camí fals traçat i, sobretot, impost. En la Terra, el poder exigeix poder, perquè a la gent li agrada sentir poderosa, i en aquest àmbit, el règim papal, que diu representar a Déu, és un mestre en el gènere. Com en Apocalipsi 6, el tema planteja una pregunta: “ Qui com la bèstia, i qui podrà lluitar contra ella?” “. Els capítols 11 i 12 van donar la resposta: Déu en Crist que donarà lloc en 1793 a l'ateisme revolucionari francès que el submergirà en un bany de sang. Però fins a l'aparició d'aquesta “ espasa venjadora ” (funció atribuïda al quart càstig en Levític 26,25), els protestants armats ja lluitaven contra ella, sense poder, no obstant això, derrotar-la. Homes, protestants, francesos i alemanys, i anglicans, tots tan durs com ella, la combatran a partir del segle XVI , retornant-li els colps mortals, perquè la seua fe és, abans de res, política.

Versicle 5: “ I se li va donar boca que parlava paraules arrogants i blasfèmies; i se li va donar poder per a actuar per quaranta-dos mesos. »

Aquestes paraules són idèntiques a les quals llegim en Dan.7:8 que es refereixen a la “banya xicoteta ” papal romà que sorgeix després de les “ deu banyes ” dels regnes europeus. Ací trobem la seua “ arrogància ”, però ací l'Esperit afig “ blasfèmies ” o falses pretensions i mentides religioses sobre les quals es va construir “ el seu èxit ”. Déu confirma el seu regnat de “ 1260 ” anys reals presentats en la forma profètica bíblica “ quaranta-dos mesos ”, segons el codi “ un dia per un any ” d'Eze.4:5-6.

Versicle 6: “ I ella va obrir la seua boca per a blasfemar contra Déu , per a blasfemar el seu nom, i el seu tabernacle, i contra els quals habiten en els cels. »

He de cridar ací l'atenció sobre el significat comú que la humanitat dóna a la paraula “ blasfèmia ” o insult. Aquesta concepció és enganyosa perquè, designant mentides, les “

blasfèmies " no tenen en absolut l'aparença d'insult, i quant a les quals Déu imputa a la Roma papal, tenen, per contra, l'aparença d'una santedat falsa i enganyosa.

La boca papal " pronuncia blasfèmies contra Déu "; la qual cosa confirma la seua identitat en Dan.11.36 on llegim: " El rei farà el que vulga; s'exaltarà, es gloriará sobre tots els déus, i dirà coses increïbles contra el Déu dels déus ; prosperarà fins que es complete la ira, perquè el determinat es complirà. » L'Esperit imputa al règim papal mentides o " blasfèmies " que caracteritzen totes les seues doctrines religioses; " contra Déu, blasfemar el seu nom ", presa en va el nom de Déu, distorsiona el seu caràcter, imputant-li les seues accions diabòliques i assassines; " el seu tabernacle ", és a dir, el seu santuari espiritual que és la seua Assemblea, els seus Triats; " i els que habiten en el cel ", perquè presenta el cel i els seus habitants a la seua manera enganyosa, evocant en els seus dogmes, els inferns celestes, herència dels grecs que els situaven sota la terra, el paradís i el purgatori. " Els habitants del cel ", purs i sants, pateixen i s'indignen perquè se'ls atribueix injustament el model de maldat i crueltat inspirat en els homes pel camp demoníac terrenal.

Versicle 7: " I li va ser donat fer guerra contra els sants i véncer-los. I se li va donar autoritat sobre tota tribu, poble, llengua i nació. »

Aquest versicle confirma el missatge de Dan.7.21: " Vaig veure aquesta banya fent guerra contra els sants i prevalent sobre ells ". El cristianisme europeu i global és de fet l'objectiu, ja que la fe catòlica romana es va imposar a tots els pobles europeus compostos, en efecte, per " tribus, pobles, llengües i nacions " que eren civilment independents. La seua " autoritat sobre tota tribu, poble, llengua i nació " confirma la seua imatge de " la prostituta Babilònia la gran ", d'Apocalipsi 17:1 que la presenta " asseguda sobre moltes aigües "; " aigües " que simbolitzen " pobles, multituds, nacions i llengües " segons Apocalipsis 17.15. Podem observar amb interès l'absència de la paraula " tribu " en aquest capítol 17. La raó és el context final de l'era objectiu que concerneix a Europa i al cristianisme occidental en la qual la forma tribal va ser reemplaçada per les diferents formes nacionals.

D'altra banda, en el context de l'inici de l'establiment del règim papal, les poblacions europees estaven essencialment organitzades en " tribus " com la Gàl·lia romana, desunides i compartides per diferents " llengües " i dialectes. Cronològicament, Europa va estar poblada per " tribus ", després per " pobles " sotmesos a reis, i finalment, amb el segle XVIII , per " nacions " republicanes, com els Estats Units d'Amèrica del Nord que constitueixen la seua important extensió. La constitució dels "pobles" es deu al sotmetiment al règim papal romà, perquè és ell qui reconeix i estableix l'autoritat dels reis de l'Europa cristiana, des de Clovis 1r rei dels francs.

Versicle 8: " I tots els habitants de la terra adoraran a aquell el nom del qual no estava escrit des de la fundació del món en el llibre de la vida del Corder que va ser immolat". »

En la fi dels temps, on el símbol " terra " designa la fe protestant, aquest missatge adquireix un significat precís: tots els protestants adoraran la fe catòlica; tots, excepte els triats als qui l'Esperit dóna subtilment aquesta definició: " aquells el nom dels quals no estava escrit des de la fundació del món en el llibre de la vida del Corder que va ser immolat. » I els recorde ací que els seus representants electes són els " ciutadans del regne dels cels " a diferència dels rebels

que són els “ habitants de la terra ”. Els fets donen testimoniatge de la veritat d'aquest anunci profètic formulat per l'Esperit de Déu. Perquè des del començament de la Reforma, excepte el cas de Pierre Valdo en 1170, els protestants han adorat la fe catòlica honorant el seu "diumenge" heretat de l'emperador pagà Constantino 1 des del 7 de març de 321. Aquesta acusació prepara el tema de la segona “ bèstia ” presentada en el versicle 11.

Versicle 9: “ Si algun té oïdes, que senta!” »

Qui tinga la “ oïda ” del discerniment obert per Déu comprendrà el missatge proposat per l'Esperit.

Anunci del càstig executat per l'espasa venjadora de l'ateisme nacional francès

Versicle 10: “ Si algun porta en captivitat, en captivitat anirà; si algun mata a espasa, a espasa serà mort. Aquesta és la perseverança i la fe dels sants. »

Jesucrist recorda la pacífica docilitat que exigeix en tot moment als seus triats. Com els primers màrtirs, els funcionaris electes del cruel regnat papal han d'acceptar la destinació que Déu els ha preparat. Però anuncia quina serà la seua justícia que castigarà, al seu degut temps, les exaccions religioses de reis i papes així com del seu clergat. Havent " conduït " als funcionaris electes a la captivitat, ells mateixos aniran a les presons dels revolucionaris francesos. I havent “ matat a espasa ” als triats als qui Jesús estimava, ells mateixos seran assassinats per la “ espasa ” venjadora de Déu el paper de la qual serà complit per la guillotina dels mateixos revolucionaris francesos. És a través de la Revolució Francesa que Déu respondrà al desig de venjança expressat per la sang dels màrtirs en Apocalipsis 6.10: “ Van clamar a gran veu, dient: Fins quan, Sant i vertader Maestro, tardaràs? per a jutjar i venjar la nostra sang dels habitants de la terra? ”. I la guillotina revolucionària “ ferirà de mort als fills catòlics ” de la monarquia i del clergat papal romà com s'anuncia en Apocalipsi 2.22. Però entre les seues víctimes també trobarem protestants hipòcrites que van confondre la fe amb opinions polítiques civils i van defensar, “ espasa ” en mà, les seues opinions personals i el seu patrimoni religiós i material. Aquest comportament va ser el de Juan Calvino i el dels seus sinistres i sagnants col·laboradors a Ginebra. En evocar les accions realitzades en 1793 i 1794, la profecia ens porta al context de la llarga pau religiosa establida per als “150” anys profetitzats pels “ cinc mesos ” profètics d'Apocalipsis 9:5-10. Però després de 1994, fi d'aquest període, a partir de 1995 es va restablir el dret a “matar ” per motius religiosos. L'enemic potencial serà clarament la religió islàmica fins a la seua extensió bèl·lica que desembocarà en la “Tercera Guerra Mundial” entre 2021 i 2029. Poc abans del retorn de Crist previst per a la primavera de 2030, apareixerà la segona “ bèstia ”. en aquest capítol 13.

La segona bèstia: que s'alça de la terra.

L'última batalla del Corder-Drac

Versicle 11: “ Llavors vaig veure una altra bèstia que pujava de la terra, la qual tenia dues banyes com els d'un corder, i parlava com un drac. »

La clau per a identificar la paraula “ terra ” es troba en Gén.1:9-10: “ Va dir Déu: Ajuntar les aigües que estan davall del cel en un sol lloc, i aparega la terra seca. I així va ser. Déu va dir terra a la terra seca, i a la massa d'aigua la va dir mar. Déu va veure que era bo. »

Llavors, així com la “ terra ” seca va eixir de la “ mar ” en el segon dia de la creació terrestre, així aquesta segona “ bèstia ” va eixir de la primera. Aquesta primera “ bèstia ” designa la religió catòlica, la segona, que sorgeix d'ella, es refereix a la religió protestant, és a dir, a l'església reformada. Aquesta sorprenent revelació, no obstant això, ja no hauria de sorprendre'ns, ja que els estudis dels capítols anteriors ens han revelat, de manera complementària, l'estatus espiritual que Déu dóna en el seu judici diví a aquesta religió protestant que, després del període anomenat “ Tiatira ”, no està d'acord a completar la Reforma empresa. No obstant això, aquesta finalització va ser requerida pel decret de Dan.8.14, al qual ella deu el missatge de Déu d'Apocalipsi 3:1: “ Es diu que estàs viu; i estàs mort ”. Aquesta mort espiritual la llança en mans del diable que la prepara amb la seua inspiració per a la seua “ batalla d'Armagedón ”, d'Apocalipsi 16,16, de l'última hora del pecat terrenal. És en l'hora d'aquesta última prova de fe, profetitzada en el missatge dirigit als seus servidors adventistes a Filadèlfia, quan prendrà iniciatives intolerants que la convertiran en la “ bèstia que s'alça de la terra ”. Té “ dues banyes ” que el següent versicle 12 justificarà i identificarà. Perquè unides en l'aliança ecumènica, les religions protestant i catòlica estan unides en la seua lluita contra el dia de descans santificat per Déu en l'autèntic seté dia de la setmana; el dissabte o dissabte dels jueus, però també d'Adán, Noé, Moisés i Jesucrist que no ho van qüestionar durant el seu ministeri i el seu ensenyament en la terra perquè les acusacions de transgressió del dissabte presentades contra Jesús pels jueus rebels eren infundades. i injustificat. En realitzar miracles intencionalment en dissabte, la seua motivació va ser redefinir el vertader concepte de Déu del descans sabàtic. Aquestes dues religions, que reivindiquen la salvació obtinguda per “ el corder que lleva els pecats del món ”, bé mereixen, pels seus criteris descriptius, la imatge d'un “ corder que parla com el drac ”. Perquè defensar la intolerància cap als observadors del dissabte, als qui arriben fins i tot a condemnar a mort, és en realitat una guerra oberta, l'estratègia del “ drac ”, que reapareix.

Versicle 12: “ Ella va exercir tota l'autoritat de la primera bèstia en la seua presència, i va fer que la terra i els seus habitants adoraren a la primera bèstia, la ferida mortal de la qual havia sigut sanada. »

Assistim a una espècie de relleu: la fe catòlica ja no domina, però la seua antiga autoritat passa a la religió protestant. Això, pel fet que aquesta religió protestant és oficialment la del país més poderós de la terra: els Estats Units d'Amèrica del Nord o els EUA Ja s'ha aconseguit la fusió de les religions protestants europees i americanes, incloent fins i tot la institució adventista del seté dia. des de 1995. Les noves “ Babel ” de la terra es veuen obligades a la mescla religiosa, ja que estan construïdes acollint a immigrants de diverses confessions religioses. Si els homes troben normals aquestes coses, per la seua ment superficial i el seu desinterés religiós, per part seua, el Déu creador que no canvia, tampoc canvia d'opinió i castiga aquesta desobediència que ignora les seues lliçons històriques atestades en la Bíblia. .

En defensar, al seu torn, el diumenge romà del primer dia, dia de descans establert per Constantí I, la segona " bèstia " protestant " va fer el culte catòlic a la primera bèstia" que la va reconèixer com a estatus religiós oficial i li va donar el seu nom". Domingo" enganyós. L'Esperit ens recorda que aquesta última aliança entre protestants i catòlics va ser possible perquè " la ferida mortal " infligida per la " bèstia que puja de l'abisme " va ser " curada ". Ho crida de nou perquè la segona bèstia no tindrà aqueixa possibilitat de ser curada. Serà destruït per la gloriosa vinguda de Jesucrist.

Versicle 13: " Va fer grans prodigis, fins i tot fent descendir foc del cel a la terra a la vista dels homes. »

Des de la seua victòria contra el Japó en 1945, l'Amèrica protestant s'ha convertit en la primera potència nuclear del planeta. La seua altíssima tecnologia és constantment imitada però mai igualada; sempre està un pas per davant dels seus competidors o adversaris. Aquesta primacia serà confirmada en el context de la "Tercera Guerra Mundial" on segons Dan.11.44, destruirà al seu enemic, Rússia, país del "rei del nord" en aquesta profecia. El seu prestigi serà llavors immens i els supervivents del conflicte, estupefactes i admirats, li confiaran la seua vida i reconeixeran la seua autoritat sobre tota vida humana. " El foc del cel " pertanyia només a Déu, però des de 1945 els Estats Units el posseeix i el controla. A ell li deu la seua victòria i tot el seu prestigi actual, que augmentarà encara més amb la seua victòria en la pròxima guerra nuclear.

Versicle 14: " I ella va enganyar als habitants de la terra amb els senyals que li havien encomanat fer en presència de la bèstia, dient als habitants de la terra que li feren una imatge a la bèstia que tenia la ferida d'espasa. i qui va viure. »

Els " prodigis " tècnics realitzats són innumbrables. Els " habitants de la terra " s'han tornat dependents de tots els seus invents que absorbeixen les seues vides i pensaments. Mentre els Estats Units no els demane que es priven d'aquests aparells que ocupen les seues ànimes, com els drogoaddictes, els " pobles de la terra " estan disposats a legitimar la intolerància religiosa cap a un "grup molt xicotet", la " resta de la dona". "d'Apocalipsi 12.17. "... fer una imatge de la bèstia " implica copiar les accions de la religió catòlica i reproduir-les sota l'autoritat protestant. Aquest retorn a la duresa d'ànim es basarà en dues accions. Els " supervivents " hauran sobreviscut a horribles actes de guerra, i Déu els colpejarà contínua i gradualment amb les " set últimes plagues de la seua ira ", descrites en Apocalipsi 16.

El decret de mort del diumenge

Versicle 15: " I li va ser donat fer vivificar la imatge de la bèstia, perquè la imatge de la bèstia parlara, i que tots els que no adoraren la imatge de la bèstia anaren morts. »

El pla del diable, inspirat per Déu, prendrà forma i es realitzarà. L'Esperit revela la forma de la mesura extrema que es prendrà en la sisena de les "set últimes plagues". Per decret oficial acceptat per tots els rebels supervivents en la terra, es decidirà que en una data entre principis de la primavera i el 3 d'abril de 2030, els últims adventistes observadors del seté dia restants seran assassinats. Lògicament, aquesta data marca l'any del retorn en glòria de Jesucrist. La

primavera d'aquest any 2030 és necessàriament el moment en què intervé per a impedir que es realitze el desastrós projecte dels rebels contra els seus triats, als qui ve a salvar “ escurçant els dies ” de la seua “ gran angoixa ” (Mt.24: 22).

Versicle 16: “ I feia que a tots, petits i grans, rics i pobres, lliures i esclaus, se'ls posara una marca a la mà dreta o en el front ” .

La mesura adoptada divideix als supervivents de l'època en dos bàndols. La dels rebels s'identifica per " una marca " d'autoritat humana que designa el "diumenge" catòlic, l'antic "dia del sol invicte" imposat per un dels seus fidels, l'emperador romà Constantí I , des del 7 de març de 321. La “ marca ” es rep “ a la mà ”, perquè constitueix una “obra” humana que Jesús jutja i condemna. També es rep “ en el front ”, la qual cosa simbolitza la voluntat personal de tota criatura humana la responsabilitat de la qual queda així totalment compromesa sota el just judici del Déu creador. Per a autenticar en la Bíblia aquesta interpretació del simbolisme de la “ mà ” i el “ front ”, està aquest versicle de Deuteronomi 6:8, on Déu diu sobre els seus manaments: “ Els lligaràs com un senyal a les teues mans. , i seran com a frontals entre els teus ulls. »

Represàlies anteriors

Versicle 17: “ i que ningú podia comprar ni vendre sense tindre la marca, el nom de la bèstia o el número del seu nom. »

Darrere d'aquesta paraula “ persona ” es troba el camp dels sants adventistes que han romàs fidels al dissabte santificat per Déu. Perquè en negar a honrar “ la marca ”, el diumenge, de la resta del primer dia pagà, són posats a un costat . Inicialment, van ser víctimes d'un “boicot” ben conegut en les mesures estatunidenques contra els opositors que es van resistir a ells. Per a tindre dret a comerciar, és necessari honrar " la marca ", del diumenge, que concerneix els protestants, " el nom de la bèstia ", "el vicari del Fill de Déu", que concerneix els catòlics, o " el número del seu nom ", o el número 666.

Versicle 18: “ Això és saviesa. El que tinga enteniment, calcule el número de la bèstia. Perquè és número d'un home, i el seu número és sis-cents seixanta-sis. »

La saviesa humana no és suficient per a entendre el missatge de l'Esperit de Déu. Deu necessàriament ser heretada d'ell, com en el cas de Salomó, la saviesa del qual va superar la de tots els homes i li va donar reputació en tota la terra coneguda. Abans de l'adopció dels números aràbics, entre els hebreus, grecs i romans, les lletres del seu alfabet també tenien valor de xifres, de manera que la suma dels valors de les lletres que componen una paraula determina el seu número. Ho obtenim mitjançant un “càlcul” com especifica el versicle. “... el número del seu nom ” és “ 666 ”, és a dir, el número que s'obté sumant el valor numèric de les lletres romanes contingudes en el seu nom llatí “VICARIVS FILII DEI”; una cosa demostrada en l'estudi del capítol 10. Aquest nom constitueix en si mateix la major “ blasfèmia ” o “ mentida ” de les seues afirmacions, perquè de cap manera Jesús es va donar a si mateix un “reemplaçament”, sentit de la paraula “vicari”.

Apocalipsi 14 : El temps de l'adventismo del seté dia

Els missatges dels tres àngels – la collita – la verema

Aquest és un capítol que apunta al temps comprés entre 1843 i 2030.

En 1843, l'ús particular de la profecia de Dan.8.14 va portar als "adventistes" a esperar el retorn de Jesucrist fixat per a la primavera d'aqueixa data. És el començament d'una successió de proves de fe on l'interés en l'esperit de profecia, és a dir, " el testimoniatge de Jesús " segons Apocalipsi 19.10, serà demostrat individualment per cristians que diuen ser de la salvació de Jesús. Crist sota múltiples etiquetes religioses. Les " obres " demostrades per si soles permeten o no la selecció. Aquestes obres es poden resumir en dues opcions possibles: acceptació o rebuig de la llum rebuda i les seues divines exigències.

En 1844, després d'una nova expectativa fixada per a la tardor de 1844, Jesús guiarà als seus triats cap a una missió de completar l'obra de la Reforma que comença amb la restauració de la pràctica del dissabte santificat per Déu des de la creació del món. . Aquest és el tema més important de la " santedat " que està " justificada " des de 1844, quan aquesta transgressió va ser assenyalada a l'atenció dels seus serfs. Aquesta traducció de Dan.8.14, traduïda fins al meu ministeri com: " dos mil tres-centes vesprades del matí i el santuari serà purificat ", és autènticament, d'acord amb el text hebreu original: " dos mil tres-centes vesprades del matí i la santedat serà justificada . Tots poden descobrir que la transgressió del dissabte diví des de l'any 321 va acompanyada de molts altres abandons de veritats doctrinals establides per Déu en temps dels apòstols. Després de 1260 anys de regnats mentiders, successors destructius de la fe, el papat va deixar en la doctrina protestant moltes mentides insuportables per al Déu de la veritat. És per això que, en aquest capítol 14, l'Esperit presenta tres temes principals que són, successivament: la missió o missatge adventista dels " tres àngels "; " la collita " de la fi del món, la selecció i l'arrebataiment dels triats; " la verema " del raïm de la ira, el càstig final dels falsos pastors, els falsos mestres religiosos del cristianisme.

Ensenyada des de 1844 a protegir als triats de la ira divina, l'última prova està reservada al final del temps donat a la humanitat per a posicionar entre la voluntat divina revelada i l'exigència humana rebel caiguda en l'apostasia més total. Però, l'elecció feta té conseqüències per a tots els que han mort des de 1844. Només els triats il·luminats i fidels " moren en el Senyor " segons l'ensenyament del versicle 13 on són declarats " benaurats " és a dir, beneficiaris de la gràcia de Crist, amb tota la seua benedicció ja confirmada en el missatge dirigit a l'àngel de " Filadèlfia " que els concerneix, perquè no basta ser batejat "adventista" per a ser considerat, per Déu, com un triat.

Si bé encara queden per descobrir els detalls dels abandons, els punts essencials són subratllats i resumits per l'Esperit en la forma dels "missatges dels tres àngels" dels versicles 7 a 11. Aquests missatges se succeeixen en successió de conseqüències.

Ho recorde ací, després de la nota en la portada de la pàgina 2 d'aquesta obra, aquests tres missatges ressalten tres missatges ja revelats en imatges simbòliques en el llibre de Daniel en Dan.7 i 8. El seu recordatori, en aquest capítol 14 de l'Apocalipsi. , subratlla i confirma l'extrema importància que Déu els dóna.

Els adventistes redimits victoriosos

Versicle 1: “ Vaig mirar, i heus ací, el Corder estava sobre la muntanya Sió, i amb ell cent quaranta-quatre mil [persones], que tenien el seu nom i el nom del seu Pare escrit en els seus fronts. »

“ Muntanya Sió ” es refereix al lloc d'Israel on es va construir Jerusalem. Simbolitza l'esperança de la salvació i la forma que prendrà aquesta salvació al final de les proves de la fe terrenal i celestial. Aquest projecte es complirà plenament en la renovació de totes les coses, tant de la terra com del cel, segons Apocalipsi 21:1. Els “ 144.000 [persones] ” simbolitzen als triats de Crist seleccionats entre 1843 i 2030, és a dir, cristians adventistes provats, provats i aprovats per Jesucrist el judici dels quals s'aplica col·lectiva i individualment. El judici col·lectiu jutja a la institució i el judici individual concerneix cada criatura. Els “ 144.000 [persones] ” representen als triats seleccionats per Jesucrist entre els seguidors de la fe adventista. Aquest número és estrictament simbòlic i el nombre real dels seleccionats és un secret conegut i guardat per Déu. Podem entendre el motiu de la seua selecció a partir de la definició de la imatge proposada. “ En els seus fronts ”, símbol de la seua voluntat i del seu pensament, estan inscrits “ el nom del Corder ”, Jesús, i “ el del seu Pare ”, el Déu revelat en l'antiga aliança. Això vol dir que van trobar i van reproduir la imatge de Déu que el Déu creador li havia donat al primer home abans del pecat, quan el va formar i li va donar vida; i aquesta imatge és la del seu personatge. Constitueixen el fruit que Déu va voler obtindre redimint en Jesucrist els pecats dels seus únics fidels triats. Sembla que en el front dels triats triats, ja siga en el seu esperit, el seu pensament i la seua voluntat, es troba el segell de Déu d'Apocalipsi 7:3 o bé, el dissabte del quart manament del Decàleg i el caràcter inseparable del corder Jesucrist i el de la seua revelació en l'antiga aliança com a Pare, Déu creador. Així, la vertadera fe cristiana no s'oposa a les normes religioses lligades al Fill i al Pare com afirmen els seguidors del diumenge romà, si no amb paraules, almenys amb fets.

Versicle 2: “ I vaig sentir una veu del cel, com el baluern de moltes aigües, com el so d'un gran tro; i la veu que vaig sentir era com la d'arpistas que toquen les seues arpes. »

Els personatges contradictoris esmentats en aquest versicle són en realitat complementaris. Les “ grans aigües ” simbolitzen multituds d'éssers vivents que, en expressar, prenen l'aparença d'un “ gran tro ”. Al contrari, a través de la imatge de la “ arpa ”, Déu revela la perfecta harmonia que uneix a les seues criatures victorioses.

Versicle 3: “ I van cantar un càntic nou davant del tron, i davant dels quatre éssers vivents i dels ancians. I ningú podia aprendre el càntic, sinó els cent quaranta-quatre mil que van ser redimits de la terra. »

Déu confirma i subratlla ací l'altíssima santificació de la fe “adventista” establida des de 1843-44. Els seus representants electes es distingeixen d'altres grups simbolitzats; “ el tron, els quatre éssers vivents i els ancians ”; aquest últim designa a tots els redimits de l'experiència viscuda en la terra. Però la Revelació divina anomenada Revelació només apunta als dos mil anys de fe cristiana que el decret de Dan.8.14 separa en dues fases successives. Fins a 1843-44, els triats estaven simbolitzats per 12 “ ancians ” dels “ 24 ” citats en Apocalipsi 4:4. Els altres 12 “ ancians ” són les “ 12 tribus ” adventistes “ segellades ” en Apocalipsi 7:3-8 de 1843-44.

Versicle 4: “ Aquests són els que no s'han contaminat amb dones, perquè són verges; segueixen al corder a onsevulla que vaja. Van ser redimits d'entre els homes, com a primícies per a Déu i per al Corder; »

Les paraules d'aquest versicle s'apliquen només en un sentit espiritual; la paraula “ dones ” designa a les esglésies cristianes que han caigut en apostasia des del seu origen, com la catòlica romana, o des de 1843-44, per a la fe protestant, i des de 1994, per a la fe adventista institucional. La “ contaminació ” esmentada apunta al pecat que resulta de la transgressió de la llei divina i la “ paga de la qual és mort ”, segons Rom.6.23. Per a rescatar-los de la pràctica del pecat, Jesucrist va santificar, a més dels simbòlics “ 144.000 [persones] ”. La seua “ virginitat ” és també espiritual i els designa com a éssers “purs” la justícia dels quals ha sigut blanquejada per la sang vessada per Jesucrist per ells. Hereus del pecat i la seua contaminació, com tots els descendents d'Adán i Eva, la seua fe reconeguda per Jesucrist els “va purificar” perfectament. Però perquè aquesta fe siga efectivament reconeguda per Jesucrist, aquesta purificació ha de ser real i concretar en les seues “ obres ”. Això implica, per tant, l'abandó dels pecats heretats de les falses religions cristianes o jueves o, més àmpliament, monoteistes. I en la seua revelació profètica, Déu apunta particularment a l'incompliment de l'ordre del temps que va establir des de la primera setmana de la creació de la terra i el seu sistema celeste.

Darrere de la imatge de “ cantar una cançó nova ” hi ha una experiència específica que només experimenten les “ 144.000 [persones] ” segellades. Després del “ càntic de Moisès ” que celebrava l'eixida gloriosa d'Egipte, símbol del pecat, “ el càntic ” dels “ 144.000 ” triats celebra el seu alliberament del pecat perquè van obeir el decret de Dan.8.14 i han col·laborat en la seua santificació desitjada, i fins i tot exigida, per Déu des de 1843-44. En aquesta data, una visió celestial va recordar la purificació dels pecats realitzada en la creu del Gòlgota per la mort de Jesucrist. Aquest missatge va ser tant una reprimenda com un ensenyament que Déu va presentar a una mena de creient protestant que era hereu del diumenge romà i d'alguns dels seus uns altres pecats mentiders. En la tipologia dels ritus hebreus, aquesta “ purificació dels pecats ” era una festa religiosa que se celebrava a la tardor durant la qual la sang del boc sacrificat era portada al lloc santíssim en el propiciatori col·locat en aquest lloc inaccessible i prohibit per a la resta del món. any. La sang d'aquest boc, imatge simbòlica del pecat, profetitzava la sang de Jesucrist, qui ell mateix s'havia fet portador dels pecats dels seus triats per a expiar en el seu lloc el càstig que mereixien; El mateix Jesús va ser fet pecat. En aquesta cerimònia, el boc representa el pecat i no el Crist que el porta. És aquest moviment físic del summe sacerdot des del lloc sant autoritzat al lloc santíssim prohibit durant la resta de l'any a què al·ludeix aquest versicle quan diu: “ segueixen al corder a onsevulla que vaja ”. En recordar aquesta escena en la visió del 23 d'octubre de 1844, l'Esperit de Crist va recordar als seus hereus inconscients triats les falsedats doctrinals, la prohibició de pecar. Així, des de 1844, el pecat d'origen voluntari practicat, com és el cas del diumenge romà, fa impossible la relació amb Déu , i el pecat abandonat permet la prolongació d'aquesta relació que porta al triat a la plenitud de la seua santificació mitjançant la recepció, comprensió i posada en acció de la veritat divina revelada.

Considerats “ primícies per a Déu i per al Corder ”, constitueixen el millor que Déu ha trobat en la seua selecció dels triats terrenals. En els ritus hebreus, “ les primícies ” eren declarades “ santes ”. Les ofrenes d'aquestes primícies animals o vegetals estaven reservades a Déu per a

honrar-ho i marcar la gratitud humana cap a la seua bondat i generositat. Una altra raó, en efecte, per a les “ santes primícies ”, és la recepció de la llum divina que se'ls revela íntegrament, perquè viuen en el temps de la fi, on la llum revelada aconsegueix el seu apogeu, el seu zenit espiritual.

Versicle 5: “ i no es va trobar mentida en la seua boca, perquè són irrepressibles. »

El veritablement triat, el nascut de la veritat pel nou naixement, només pot odiar la “ mentida ” en la qual no troba plaer. Mentir és detestable perquè només porta conseqüències nocives i fa patir a les persones bones. Qui cree en la “ mentida ” experimenta llavors el dolor de la desil·lusió, l'amargor d'haver sigut enganyat. Ningú triat per Crist pot delectar a seduir i enganyar als seus semblants. D'altra banda, la veritat tranquil·litza, construeix positivament relacions amb els vertaders germans, però sobretot, en primer lloc, amb el Déu creador i redemptor de la nostra salvació que reivindica i exalta el seu nom com “ Déu de debò ”. Així, al no practicar més el pecat doctrinal, en obeir la veritat revelada, el triat és jutjat “ irrepressible ” pel mateix Déu de la veritat.

Missatge del primer àngel

Versicle 6: “ Vaig veure un altre àngel volar per enmig del cel, tenint un evangeli etern, per a predicar-lo als habitants de la terra, a tota nació, a tota tribu, a tota llengua i a tot poble. »

“ Un altre àngel ” o un altre missatger proclama una llum divina plena simbolitzada per “ el centre del cel ” o el zenit del sol. Aquesta llum està relacionada amb “ l'Evangeli ” o “ la bona nova ” de salvació portada per Jesucrist. Se'n diu “ etern ” perquè el seu missatge és autèntic i no varia amb el temps. D'aquesta manera Déu ho certifica com a consistent amb el que va ser ensenyat als apòstols de Jesucrist. Aquest retorn a la veritat es va produir a partir de 1843 després de les nombroses distorsions heretades de la fe catòlica romana. La proclamació és universal en analogia amb el missatge presentat en Daniel 12.12 que revela la benedicció divina de l'obra adventista. “ L'evangeli etern ” s'esmenta ací sota l'aspecte del vertader fruit de la fe, seguint el requeriment diví revelat pel decret de Daniel 8.14. L'interés per la paraula profètica és fruit legítim de la norma de “l'evangeli etern ”.

Versicle 7: “ Va dir en alta veu: Temeu a Déu i doneu-li glòria, perquè ha arribat l'hora del seu judici; i adoreu al que va fer els cels i la terra, la mar i els brolladors de les aigües. »

En el versicle 7, el primer àngel denuncia la transgressió del dissabte que glorifica, en el decàleg diví, la glòria del Déu creador. Per tant, va exigir la seua restauració a partir d'octubre de 1844, però va culpar de la seua transgressió als protestants des de la primavera de 1843.

Missatge del segon àngel

Versicle 8: “ I un altre, un segon àngel, el va seguir, dient: Babilònia la gran ha caigut, ha fet beure a totes les nacions del vi de la ira de la seua fornicació. »

En el versicle 8, el segon àngel revela l'enorme culpa de l'Església catòlica papal romana que ha seduït i enganyat als homes en canviar el nom del pagà "dia del sol" de Constantí I per la traducció del "dia del Senyor" del muntatge en llatí que és l'origen del seu "diumenge": dies dominica. Repetida dues vegades, l'expressió " Babilònia la Gran ha caigut, caigut ", confirma que per a ella i per als qui l'hereten, el temps de la paciència divina ha acabat definitivament. Individualment, la conversió continua sent possible, però només a costa de produir fruits o " obres " de penediment.

Recordatori: " ha caigut " significa: és presa i derrotada pel Déu de la veritat com una ciutat cau en mans del seu enemic. Ell suscita i il·lumina després de 1843, entre 1844 i 1873, per als seus fidels serfs adventistes del seté dia, el " misteri " que el caracteritza en Apocalipsi 17:5. La seducció de les seues mentides perd la seua eficàcia.

En el versicle 8 es confirma el judici fet en els missatges anteriors, amb un terrible advertiment. L'elecció conscient i voluntària del dia de descans establert per Constantí I l'any 321, des de 1844, torna passius als rebels que ho justifiquen davant la condemna divina dels turments de la mort segona del judici final. Per a disfressar la seua acusació contra el diumenge, Déu l'amaga sota el nom d'una " marca " infame que s'oposa al seu propi " segell " diví. Aquest signe de l'autoritat humana, que posa en dubte la seua ordre dels temps, constitueix un enorme ultratge digne de ser castigat per Ell. I el càstig anunciat serà, en efecte, terrible: " serà turmentat amb foc i sofre " que destruirà als rebels, però només en el moment del judici final.

Missatge del tercer àngel

Versicle 9: " I un altre, un tercer àngel, els seguia, dient en alta veu: Si algun adora (s'inclina davant) la bèstia i la seua imatge, i rep una marca en el seu front o a la seua mà, »

El caràcter complementari i successiu d'aquest tercer missatge amb els dos anteriors es concreta en la fórmula " els van seguir ". La " alta veu " confirma l'altíssima autoritat divina de qui la proclama.

L'amenaça es dirigeix als rebels humans que secunden i aproven el govern de la " bèstia que s'alça de la terra " i que adopten i honren, mitjançant la seua obediència, el diumenge, la " marca " de la seua autoritat, citada en Apocalipsi 13. : 16 que és, actualment, tota la població cristiana.

L'oposició directa d'aquesta " marca " al " segell de Déu ", és a dir, des del diumenge del primer dia fins al dissabte del seté dia, es confirma pel fet que tots dos són rebuts " en el front ", seu del voluntat, segons Apocalipsi 7:3 i 13.16. Tinga en compte que el " segell de Déu " d'Apocalipsi 7:3 es converteix en Apocalipsi 14:1: " el nom del Corder i el del seu Pare ". La recepció " a la mà " s'aclareix en aquests versicles de Deuteronomi 6:4 al 9:

“ Escolta, Israel! YaHWÉH, el nostre Déu, és l'únic YaHWÉH . Estimaràs a Yahweh el teu Déu amb tot el teu cor i amb tota la teua ànima i amb totes les teues forces . I aquests manaments que hui et done estaran en el teu cor . Les inculcaràs als teus fills, i parlaràs d'elles quan sigues a la teua casa, quan vages de viatge, quan et fiques al llit i quan t'alces. Els lligaràs com un senyal a les teues mans , i seran com a frontals entre els teus ulls . Les escriuràs en els pals de la teua casa i a les teues portes. » La “ mà ” designa l'acció, la pràctica i el “ front ”, la voluntat del pensament. En aquest versicle, l'Esperit diu: “ Estimaràs a Yahweh el teu Déu amb tot el teu cor i amb tota la teua ànima i amb totes les teues forces ”; el que Jesús cita en Mateo 22.37 i que presenta com el “ primer i major manament ”. Els funcionaris electes que porten el “ segell de Déu ” deuen, per tant, complir aquests tres criteris: “ Estimar a Déu amb tot el cor ”; honrar practicant-lo el repòs sabàtic del seu seté dia santificat; i tenint en la seua ment “ el nom del Corder ” Jesucrist “ i el del seu Pare ” YaHWÉH. En especificar “ i el nom del seu Pare ”, l'Esperit confirma la necessitat d'obeir els deu manaments de Déu i els preceptes i ordenances que promouen la santedat dels triats en l'antic pacte. Fins i tot en els seus dies, l'apòstol Joan va confirmar aquestes coses en dir en 1 Juan 5:3-4:

“ Perquè aquest és l'amor de Déu: guardar els seus manaments. I els seus manaments no són onerosos, perquè tot el que és nascut de Déu venç al món; i la victòria que triomfa sobre el món és la nostra fe. »

Versicle 10: “ Ell també beurrà del vi de la ira de Déu, vessat pur en el calze de la seua ira, i serà turmentat amb foc i sofre davant dels sants àngels i davant del Corder. »

La ira de Déu serà àmpliament justificada perquè aquells que reben la “ marca de la bèstia ” honren el pecat humà mentre reclamen la justícia de Jesucrist. En Apocalipsi 6.15-17, l'Esperit va descriure les conseqüències de la seua confrontació final amb la destructiva i justa ira de Jesucrist.

Nota extremadament important : Per a comprendre millor aquesta ira divina, hem d'adonar-nos de per què el menyspreu del sant dissabte desperta tant la ira de Déu. Hi ha pecats venials, però la Bíblia ens adverteix contra el pecat comés contra l'Esperit Sant, dient-nos que ja no hi ha cap sacrifici per a obtindre el perdó diví. En l'època dels apòstols, l'únic exemple que se'ns va donar d'aquesta mena de pecat va ser el rebuig de Crist per part d'un cristià convertit. Però això és només un exemple, perquè en realitat la blasfèmia contra l'Esperit Sant consisteix a negar i rebutjar un testimoniatge donat per l'Esperit de Déu. Per a convèncer i ensenyar als éssers humans, l'Esperit va inspirar les sagrades escriptures de la Bíblia. Per tant, qui qüestiona el testimoniatge donat per l'Esperit en la Bíblia ja comet blasfèmia contra l'Esperit de Déu. Pot Déu fer una mica millor per a donar a conèixer la seua voluntat que guiar als anomenats a la Bíblia i els seus escrits? Pot expressar més clarament la seua voluntat, el seu pensament i el seu judici sobirà? En el segle XVI , aquest menyspreu per la Bíblia contra la qual feia la guerra va marcar la fi definitiva de la paciència de Déu envers la religió catòlica romana; la fi de la seua paciència per una doctrina que mai va reconèixer. Després, en 1843, el menyspreu de la paraula profètica va marcar la fi de la recepció de la fe protestant en totes les seues múltiples formes, hereua del diumenge romà, és a dir, “ la marca de la bèstia ”. I finalment, al seu torn, l'adventismo va cometre blasfèmia contra l'Esperit Sant en rebutjar la màxima revelació profètica que Jesús li va presentar a través del seu humil serf

que jo encarne; blasfèmia que ha sigut confirmada i amplificada per la seua aliança amb els observadors del diumenge des de 1995. La blasfèmia contra l'Esperit rep cada vegada de Déu la resposta justa que mereix; una sentència justa de condemna a la primera i "segona mort" confirmada en aquest versicle 10.

Versicle 11: "I el fum del seu turment puja pels segles dels segles; i no tenen descans de dia ni de nit els que adoren a la bèstia i a la seua imatge, i tot aquell que rep la marca del seu nom. »

El "fum" només serà en el temps del judici final, l'hora en què els rebels caiguts seran "turmentats en el foc i sofre" del "llac de foc" d'Apocalipsi 19.20 i 20.14; això, a la fi del seté mil·lenni. Però ja abans d'aquest terrible moment, l'hora del gloriós retorn de Jesucrist confirmarà la seua destinació final. El missatge d'aquest versicle toca el tema del "descans". Per part seua, els triats estan atents al temps de descans santificat per Déu, però els caiguts no tenen, en canvi, la mateixa preocupació, perquè no donen a les declaracions divines la importància i serietat que mereixen. Per això, en resposta al seu menyspreu, en l'hora del seu càstig final, Déu no els concedirà cap descans per a alleujar el seu sofriment.

Versicle 12: "Aquesta és la perseverança dels sants, que guarden els manaments de Déu i la fe de Jesús. »

Les paraules "perseverança o paciència" caracteritzen als vertaders sants del diví Messies Jesús des de 1843-44 fins al seu retorn en glòria. En aquest versicle, "el nom del Pare" del versicle 1 es converteix en "els manaments de Déu", i "el nom del Corder" es reemplaça per "la fe de Jesús". També es canvia l'ordre de prioritats. En aquest versicle, l'Esperit cita primer "els manaments de Déu", i segon, "la fe de Jesús"; que és històricament i a nivell de valor l'ordre aprovat per Déu en el seu projecte de salvació. El versicle 1 va donar prioritat al "nom del Corder" per a connectar als "144.000" triats amb la fe cristiana.

Versicle 13: "I vaig sentir una veu del cel que deia: Escriu: Benaurats des d'ara els morts que moren en el Senyor! Sí, diu l'Esperit, perquè descansin dels seus treballs, perquè les seues obres els segueixen. »

L'expressió "d'ara en avant" mereix una explicació detallada per la seua importància. Perquè apunta a la data de la primavera de 1843 i la de la tardor de 1844 en les quals, respectivament, el decret de Daniel 8.14 entra en vigor i els dos judicis adventistes organitzats per William Miller arriben a la seua fi.

Amb el temps, l'adventismo institucional oficial ha perdut de vista les implicacions d'aquesta frase "ara". Només els pioners fundadors de la fe adventista van comprendre les conseqüències del requisit del dissabte per part de Déu des de 1843. En adoptar aquesta pràctica del seté dia, es van adonar que el diumenge practicat fins llavors estava maleït per Déu. Després d'ells, l'adventismo heretat es va tornar tradicional i formalista, i per a l'aclaparadora majoria de seguidors i mestres, el diumenge i el dissabte van ser col·locats injustament en un nivell d'igualtat. Aquesta pèrdua del sentit del sagrat i de la vertadera santedat va resultar en el desinterés per la paraula profètica i el tercer missatge adventista que vaig pronunciar entre 1983 i 1994. Des que aquest menyspreu es va manifestar en

l'adventismo a França, la institució adventista mundial va entrar en aliança amb clan ecumènic en 1995, per la seua major maledicció. L'amenaça de " turments " en el versicle 10 es refereix a ella al seu torn, pel suggeriment de l'expressió " ell també beurà "; des de 1994, l'adventismo institucional, segons la fe protestant, jutjat i condemnat des de 1843.

Com suggereix aquest versicle, el decret de Daniel 8.14 provoca la separació dels cristians protestants de 1843 en dos bàndols, inclòs el grup adventista, beneficiaris de la benaurança pronunciada: " Benaurats d'ara en avant els morts que moren en el Senyor!" ". No cal dir que en anunciar Jesús a " Laodicea " que l'anava a " vomitar ", la institució adventista, missatgera oficial de Crist en 1991, data del rebuig oficial de la llum, crida " nua ", ja no pot beneficiar d'aquesta aquesta.

temps de collita

Versicle 14: " Vaig mirar, i heus ací hi havia un núvol blanc, i sobre el núvol estava assegut un com un fill d'home, que tenia sobre el seu cap una corona d'or, i a la seua mà una falç afilada. »

Aquesta descripció evoca a Jesucrist en el moment del seu retorn gloriós. El " núvol blanc " recorda les condicions de la seua partida i del seu ascens al cel viscudes dos mil anys abans. El " núvol blanc " designa la seua puresa, la seua " corona d'or " simbolitza la seua fe victoriosa, i " la falç aguda " representa la " paraula tallant " de Déu d'Heb.4.12, implementada per " la seua mà ".

Versicle 15: " I un altre àngel va eixir del temple, clamant a gran veu al qual estava assegut sobre el núvol: Saca la teua falç, i sega; perquè ha arribat l'hora de la sega, perquè les messes de la terra està madura. »

Sota l'aspecte de " la collita ", com en la seua paràbola, Jesús recorda que en ella arribaria el moment de separar definitivament " el blat de la palla ". A través de la seua Revelació, ens fa descobrir aquest tema que separa els dos bàndols: el dissabte dels triats i el diumenge dels caiguts, perquè darrere d'aquest nom religiós s'amaga l'adoració i l'autoritat d'una divinitat solar pagana. I malgrat les evolucions del temps humà, Déu continua mirant-lo pel que realment és per a ell. Les diferents opinions dels homes no influeixen en el seu judici; en la seua ordre de temps, el primer dia és profà, no pot de cap manera revestir la santedat divina. Aquest està vinculat exclusivament al seté dia santificat en la seua ordre de temps gravat des de l'inici del temps perpetu terrestre; això per una duració de 6000 anys solars.

Versicle 16: " I el que estava assegut en el núvol va llançar la seua falç sobre la terra. I la terra va ser collida. »

L'Esperit confirma el compliment futur de " les messes de la terra ". Crist Salvador i Venjador vetlarà per ella i la complirà d'acord amb el seu anunci fet en paràbola, als seus apòstols, en Mateo 13.30 al 43. La " collita " es refereix principalment a l'arrebatamento al cel dels sants triats que van quedar fidel a Déu Creador.

Temps de collita (i venjança)

Versicle 17: “ I un altre àngel va eixir del temple que està en el cel, tenint també una falç afilada. »

Si el “àngel ” anterior tenia una missió favorable als triats, per contra, aquest “ altre àngel ” té una missió punitiva dirigida contra els rebels caiguts. Aquesta segona “ falç ” simbolitza també la “ paraula tallant de Déu ” posada en acció per la seua voluntat, però no per la seua mà ja que, a diferència de la verema, per a la verema, l'expressió “ a la seua mà ” està absent. L'acció punitiva serà, doncs, confiada a agents que executen la voluntat divina; de fet, les víctimes de les seues seduccions.

Versicle 18: “ I un altre àngel, que tenia autoritat sobre el foc, va eixir de l'altar i va parlar en alta veu al qual tenia la falç aguda, dient: Colpeja la teua falç aguda i recull el raïm. vinya de la terra; perquè el raïm de la terra estan madures. »

Després arriba, després de l'arrebatiament dels triats al cel, el moment de “ la verema ”. En Isaïes 63:1 al 6, l'Esperit desenvolupa l'acció a la qual apunta aquest terme simbòlic. En la Bíblia, el suc de raïm roig es compara amb la sang humana. El seu ús per Jesús en el Sant Sopar confirma aquesta idea. Però “ la verema ” està lligada a “ la ira de Déu ” i afectarà a aquells que van treballar indignament disfressats dels seus serfs, perquè la sang vessada voluntàriament per Crist no mereixia les seues nombroses traicions. Perquè Jesús pot sentir traït pels qui distorsionen el seu projecte salvífic fins al punt de justificar el pecat pel qual va donar la seua vida i va suportar el sofriment perquè cesse la seua pràctica. Per tant, els transgressors voluntariosos de la seua llei han de respondre davant ell. En la seua cega bogeria, arribaran fins al punt de voler matar als seus vertaders triats, per a erradicar de la terra la pràctica del seté dia, dissabte, santificat i exigit per Déu des de 1843-44. Els triats no tenien l'autorització de Déu per a usar la força contra els seus enemics religiosos; Déu havia reservat aquesta acció exclusivament per a si mateix. “ Meua és la venjança, meua és la retribució ”, va declarar als seus triats, i ha arribat el moment d'executar aquesta venjança.

En aquest capítol 14, els versicles 17 al 20 evoquen aquest tema de la “ collita ”. El raïm pecaminós es declaren madures perquè han demostrat plenament amb les seues obres la seua vertadera naturalesa. La seua sang fluirà com el suc del raïm en una tinaja quan siguen calcigats pels vendimiadores.

Versicle 19: “ I l'àngel va llançar la seua falç sobre la terra. I va recollir la vinya de la terra, i va llançar la verema en la gran almàssera de la ira de Déu. »

L'acció queda certificada per aquest anunci revelat per aquesta escena. Déu profetitza amb certesa el càstig de l'arrogància catòlica i protestant. Patiran les conseqüències de la ira de Déu, il·lustrada per la tinaja en la qual el raïm collit són esclafades pels peus de les trituradores.

Versicle 20: “ I l'almàssera va ser trepitjada fora de la ciutat; i la sang va eixir de la tinaja fins als frens dels cavalls, en una distància de mil sis-cents estadis. »

Isaïes 63:3 especifica: “ Jo només estava per a trepitjar l'almàssera; cap home estava amb mi... ”. La verema compleix el càstig de Babilònia la Gran ciutat en Apocalipsi 16.19. Ha omplert la copa amb la ira divina que ara ha de beure fins a la femta. “ L'almàssera va ser trepitjada fora de la ciutat ” és a dir, sense la presència dels triats ja elevats al cel. A Jerusalem, les execucions dels condemnats a mort es duïen a terme fora dels murs de la ciutat santa per a no contaminar-la. Aquest va ser el cas de la crucifixió de Jesucrist que recorda, a través d'aquest missatge, el preu a pagar pels qui van subestimar la seua pròpia mort. Ha arribat el moment que els seus enemics, al seu torn, vessen la seua sang per a expiar els seus molts pecats. “ I de la tinaja va eixir sang fins als frens dels cavalls ”. Els blancs de la ira són els mestres religiosos cristians, i Déu es refereix a ells mitjançant la imatge del “ mos ” que els genets posen “ en la boca dels cavalls ” per a dirigir-los. Aquesta imatge és proposada a Santiago 3:3, el tema del qual és precisament: els mestres religiosos. Santiago especifica al començament del capítol 3: “ Germans meus, no deixen que molts de vosaltres comencen a ensenyar, perquè sabeu que serem jutjats més severament ”. L'acció de la “ collita ” justifica aquest savi advertiment. En especificar “ fins que els cavalls mosseguen ”, l'Esperit suggereix que la tina concerneix, en primer lloc, al clergat catòlic romà de “ Babilònia la Gran ”, però que s'estén als mestres protestants que, des de 1843, fan un ús “ destructiu ” de la Santa Bíblia segons l'acusació feta per l'Esperit en Apocalipsi 9.11. Ací trobem l'aplicació de l'advertiment donat en Apocalipsi 14.10: “ ell també beurà del vi de la ira de Déu, vessat pur en el calze de la seua ira... ”.

Per al missatge “ sobre una extensió de mil sis-cents estadis ”, en continuïtat amb el missatge anterior, el càstig s'estén a la fe reformada des del segle XVI a la qual al·ludeix el número 1600. És l'època en la qual Martín Luter va formalitzar l'acusació contra la fe catòlica en 1517. Però va anar també en aquest segle XVI quan es van formar les doctrines protestants de “ falsos cristos ” i falsos cristians que legitimaven la violència i l'espasa prohibides per Jesucrist. . L'Apocalipsi ofereix les seues pròpies claus d'interpretació i aquest segle XVI és designat en Apocalipsi 2.18 al 29 sota el nom simbòlic de l'era “ Tiatira ”. La paraula “ estadi ” revela la seua activitat religiosa, la seua participació en la carrera el premi en joc de la qual és la corona de la victòria promesa al guanyador. Aquesta és l'ensenyament de Pablo en 1 Cor.9.24: “ No sabeu que els que corren en l'estadi, tots corren, però un s'emporta el premi? Corre per a guanyar-ho ”. Per tant, el premi de la vocació celestial no es guanya de qualsevol manera; la fidelitat i la perseverança en l'obediència és l'única manera de vèncer en la batalla de la fe. Ho confirma en Filipenses 3.14 dient: “ Proseguisc cap a la meta, al premi de la suprema crida de Déu en Crist Jesús ”. En el moment de la “ collita ” es verificaran aquestes paraules de Jesús: “ Perquè molts són els anomenats, però pocs els triats (Mat.22.14)”.

Apocalipsi 15: La fi del temps de gràcia

Abans que es complete la “ collita i la verema ”, arriba el moment temut, la fi del temps de gràcia. Un en el qual les decisions humanes estan gravades en la pedra del temps, sense possibilitat de revertir-les. En aqueix punt acaba l'oferta de salvació en Crist. Aquest és el tema d'aquest brevíssim capítol 15 de l'Apocalipsi de Jesucrist. La fi del temps de gràcia ocorre després de les primeres sis “ trompetes ” dels capítols 8 i 9, i abans de “ les set últimes plagues de Déu ” del capítol 16. No cal dir que segueix l'última elecció del camí que Déu li dóna a l'home que fer. Sota l'ègida autoritzada de “ la bèstia que puja de la terra ” d'Apocalipsi 13.11 al 18, els dos últims camins condueixen, un, al dissabte santificat o dissabte de Déu, l'altre, al diumenge, de l'autoritat papal romana. . Mai havien sigut tan clares les opcions entre la vida i el bé, la mort i el mal. A qui tem més l'home? Déu o l'home? Aquest és la dada de la situació. Però també puc dir: A qui mestressa més l'home? Déu o l'home? Els triats respondran en tots dos casos: Déu, coneixent a través de la seua revelació profètica els detalls de la fi del seu projecte. La vida eterna estarà llavors molt a prop, al seu abast.

Versicle 1: “ Llavors vaig veure un altre senyal en el cel, gran i meravellosa: set àngels que tenien set plagues darreres, perquè en elles es va complir la ira de Déu. »

Aquest versicle presenta les “ set últimes plagues ” que colpejaran als falsos creients per haver triat el dia diumenge romà. El tema d'aquest capítol, la fi del temps de gràcia, obri el temps de les “ set últimes plagues de la ira de Déu ”.

Versicle 2: “I vaig veure com una mar de vidre mesclat amb foc, i als quals havien vençut a la bèstia, i la seua imatge, i el número del seu nom, dempeus sobre la mar de vidre, tenint arpes de Déu. »

Per a animar als seus serfs, els seus triats, el Senyor presenta a continuació una escena que evoca la seua imminent victòria a través de diverses imatges preses d'altres passatges de la profecia. “ Sobre la mar de vidre, mesclat amb foc, estan en peus ”, perquè van passar per una prova de fe en la qual van ser perseguits (barrejats amb foc) i van eixir victoriosos. La “ mar de vidre ” es refereix a la puresa del poble triat, com en Apocalipsi 4:1.

Versicle 3: “ I cantaven el càntic de Moisès serf de Déu, i el càntic del Corder, dient: Grans i meravelloses són les teues obres, oh Senyor Déu Todopoderoso; Justos i vertaders són els teus camins, Rei de les Nacions! »

“ El Cantar de Moisès ” va celebrar l'eixida gloriosa d'Israel d'Egipte, terra i símbol típic del pecat. L'entrada a la Canaan terrenal que va seguir 40 anys després presagiava l'entrada dels últims triats a la Canaan celestial. Al seu torn, després d'haver donat la seua vida per a expiar els pecats dels triats, Jesús, “ el corder ”, va ascendir al cel, en la seua glòria i el seu poder diví celestial. Els últims testimonis fidels de Jesús, tots adventistes per fe i obra, experimenten al seu torn l'ascensió al cel quan Jesús torna per a salvar-los. Exaltant els seus “ grans i admirables obres ”, els triats donen glòria al Déu creador que va encarnar els seus valors en Jesucrist: la seua perfecta “ justícia ” i la seua “ veritat ”. L'evocació de la paraula “ vertader ” connecta el context de l'acció amb el final de l'era “ laodicense ” en la qual es presenta com “ l'Amén i el Vertader ”. És llavors l'hora del “ alliberament ” que marca la fi del temps de “ la

dona que dona a llum ” d'Apocalipsi 12:2. “ El xiquet ” és portat al món en la forma de la puresa del caràcter celestial revelat en i a través de Jesucrist. Els triats poden lloar a Déu pel seu estat “ omnipotent ” perquè és a aquest poder diví al qual deuen la seua salvació i alliberament. Havent reunit i seleccionat als seus redimits d'entre totes les nacions terrenals, Jesucrist és en veritat el “ Rei de les nacions ”. Els qui s'oposaven a ell i als seus funcionaris electes ja no existeixen.

Versicle 4: “ Qui no temerà, Senyor, i glorificarà el teu nom? Perquè només tu eres sant. I totes les nacions vindran i t'adoraran, perquè els teus judicis han sigut revelats. »

En poques paraules, això significa: Qui es negaria a témer-te, Déu Creador, i s'atreviria a defraudar-te de la teua legítima glòria en negar a honrar el teu sant dissabte del seté dia? Perquè només tu eres sant i només tu has santificat el teu seté dia i a aquells als qui li ho vas donar, en senyal d'aprovació d'ells i de pertinença a la teua santedat. En efecte, en evocar “ el seu temor ”, l'Esperit al·ludeix al missatge del primer “ àngel ” d'Apocalipsi 14:7: “ Temeu a Déu i doneu-li glòria, perquè ha arribat l'hora del seu judici; i adoreu (inclineu-vos davant) aquell que va fer els cels i la terra, la mar i els brolladors de les aigües ”. En el pla de Déu, les nacions rebels destruïdes seran ressuscitades amb un doble propòsit: el d'humiliar davant Déu i donar-li glòria, i el de patir el seu just últim càstig que els aniquilarà definitivament, en el "llac de foc". sofre ” del judici final, anunciat en el missatge del “ tercer àngel ” d'Apocalipsi 14.10. Abans que aquestes coses es complisquen, els triats hauran de passar pel temps dels judicis divins que es manifestaran per l'acció de les “ set plagues ” anunciades en el primer versicle.

Versicle 5: “ Després d'això vaig mirar, i el temple del tabernacle del testimoniatge es va obrir en el cel. »

Aquesta obertura del “ temple ” celestial assenyala el cessament de la intercessió de Jesucrist, perquè el temps de l'anomenat de la salvació està arribant a la seua fi. “ El testimoniatge ” es refereix als deu manaments de Déu que van ser col·locats en l'arca santa. Així, a partir d'aquest moment, la separació entre els triats i els perduts és definitiva. En la Terra, els rebels acaben de decidir, mitjançant decret de llei, l'obligació de respectar el descans setmanal del primer dia establert civil i religiosament confirmat, successivament, pels emperadors romans Constantí I i Justinià I, que van fer de Vigilio I el primer papa, cap temporal de la fe cristiana universal, és a dir, catòlica, l'any 538. L'últim decret de mort va ser profetitzat en Apocalipsi 13.15 per a 17 i col·locat sota l'acció dominant de la fe protestant estatunidenca secundada per la fe catòlica europea.

Versicle 6: “I els set àngels que tenien les set plagues van eixir del temple, vestits de lli pur i resplendent, i amb cinturons d'or al voltant dels seus pits. »

En el simbolisme de la profecia , els " set àngels " representen a Jesucrist sol o " set àngels " fidels al seu campament semblants a ell. “ El lli fi, pur i resplendent ” representa “ les obres justes dels sants ” en Apocalipsi 19:8. El “ cinturó d'or al voltant del pit ”, per tant a l'altura del cor, evoca l'amor a la veritat ja citat en la imatge de Crist presentada en Ap. 1,13. El Déu de la veritat es prepara per a castigar el camp de la mentida. Amb aquest recordatori, l'Esperit suggereix “ la gran calamitat ” la forma de la qual es revela en el seu rostre en comparació amb

“ el sol quan brilla amb la seua força ”. Ha arribat l'hora de l'enfrontament final entre Jesucrist i els rebels pagans adoradors del sol.

Versicle 7: “ I un dels quatre éssers vivents va donar als set àngels set copes d'or, plenes de la ira del Déu que viu pels segles dels segles. »

Jesús mateix va ser el model representat pels “ quatre éssers vivents ” d'Apocalipsis 4. Ell és també “ el Déu que viu pels segles dels segles ” fet “ enutjat ”. La seua divinitat li atribueix així tots els papers: Creador, Redemptor, Intercessor i permanentment Jutge, després, posant fi a la seua intercessió, es converteix en el Déu justiciador que colpeja i castiga amb la mort als seus adversaris rebels, perquè han complit “ el copa ” de la seua justa “ ira ”. “ La copa ” està ara plena, i aquesta ira prendrà la forma dels “ set últims ” càstigs en els quals la misericòrdia divina ja no tindrà el seu lloc.

Versicle 8: “ I el temple es va omplir de fum a causa de la glòria de Déu i del seu poder; i ningú podia entrar al temple fins que es compliren les set plagues dels set àngels. »

Per a il·lustrar aquest tema de la cessació de la gràcia, l'Esperit presenta en aquest versicle la imatge d'un “ temple ple de fum a causa ” de la presència. “ de Déu ” i precisa: “ i ningú podia entrar en el temple, fins que es compliren les set plagues dels set àngels ”. Déu adverteix així als seus triats que romandran en la terra durant el temps de les “ set últimes plagues ” de la seua ira. Els últims triats reviuran l'experiència dels hebreus en l'època de les “ deu plagues ” que van assotar a l'Egipte rebel. Les plagues no són per a ells, sinó per als rebels, blancs de la ira divina. Però així es confirma la imminència de la seua entrada en el “ temple ”, es donarà la possibilitat, a partir de la fi de les “ set últimes plagues ”.

Apocalipsi 16 : Les set últimes plagues

de la ira de Déu

El capítol 16 presenta el vessament d'aquestes “ set últimes plagues ” a través de les quals s'expressa “ la ira de Déu ”.

L'estudi de tot el capítol el confirmarà, però cal assenyalar que els objectius de “ la ira de Déu ” seran idèntics a aquells que van ser colpejats pels càstigs de les primeres sis “ trompetes ”. L'Esperit revela així que els càstigs de les “ set últimes plagues ” i els de les “ set trompetes ” castiguen el mateix pecat: la transgressió del descans sabàtic del “ seté dia”. santificat ” per Déu des de la fundació del món.

Òbric ací un parèntesi, tardanament. Notar la diferència que caracteritza a les “ trompetes ” divines i les “ plagues o plagues ”. Les “ trompetes ” són totes matances humanes realitzades per homes però ordenades per Déu, sent la cinquena de caràcter espiritual. Les “ plagues ” són accions desagradables imposades directament per Déu a través dels medis naturals de La seua creació vivent. Apocalipsi 16 ens presenta les “ set últimes plagues ” el que ens suggereix, subtilment, que van ser precedides per altres “ plagues ” patides pels homes abans de la fi del temps de gràcia que separa, espiritualment, en dues parts, “ el temps de la fi ” citada en Dan.11.40. En el primer, aquesta fi és el del temps de les nacions, i en el segon, el del temps del govern mundial universal organitzat sota la supervisió i iniciativa dels Estats Units. En aquesta actualització, realitzada el dissabte 18 de desembre de 2021, puc confirmar aquesta explicació, ja que des de principis de 2020, tota la humanitat ha sigut colpejada per la ruïna econòmica a causa d'un virus contagiós, el Coronavirus Covid-19, va aparéixer per primera vegada en Porcellana. En un context d'intercanvis i coneixements globalistes, amplificant mentalment els seus efectes reals, preses del pànic, els líders populars han detingut el desenvolupament i el creixement continu de tota l'economia d'Europa occidental i els Estats Units. Considerada, injustament, com una pandèmia, Occident, que pensava que algun dia conquistaria la mort, està consternat i angoixat. Presa del pànic, els impius s'han entregat en cos i ànima a la nova religió que els reemplaça: la totpoderosa ciència mèdica. I el país dels delinqüents, el més ric del món, va aprofitar l'oportunitat per a fer captius i esclaus als homes dels seus diagnòstics, les seues vacunes, els seus remeis i les seues decisions corporatives. Al mateix temps, a França escoltem directives, com menys paradoxals, que resumisc així: “és aconsellable ventilar els habitatges i portar durant hores la màscara protectora, després de la qual l'usuari s'asfixia”. Destacar el “sentit comú” dels joves líders de França i altres països imitadors. Observem amb interès que el país que va liderar aquest comportament destructiu va ser primer Israel; el primer país maleït per Déu, en la història religiosa. L'ús de màscara, primer prohibit quan no estava disponible, després es va fer obligatori, per a protegir contra una malaltia que afecta el sistema respiratori. La maledicció de Déu produeix fruits inesperats, però destructivament molt eficaços. Estic convençut que entre 2021 i l'inici de la “ sisena trompeta ”, la Tercera Guerra Mundial, altres “ plagues de Déu ” colpejaran a la humanitat culpable en diversos llocs de la terra, i particularment a Occident; “plagues” com la “ fam ” i altres autèntiques pandèmies universals, ja conegudes com a pesta i còlera. Déu reclama aquest tipus de càstig en Eze.14.21: “Sí, així diu el Senyor, YaHWÉH: Encara que envie contra Jerusalem els meus quatre terribles càstigs, l'espasa, la fam, les feres i la pestilència, per a exterminar als homes i bèsties . Tinga en compte que aquesta llista no és exhaustiva, perquè en els temps moderns, els càstigs divins prenen múltiples formes: Càncer, SIDA, Chikungunya, Alzheimer... etc... Observe també l'aparició de la por deguda al calfament global. Masses de la humanitat estan espantades i terroritzades davant la idea de la fosa del gel i les inundacions que podrien resultar. Novament, un fruit de la maledicció divina que colpeja les ments humanes i construeix murs de separació i odi. Tanque aquest parèntesi per a reprendre l'estudi en aquest context de la fi de la gràcia que caracteritza les “ set últimes plagues de la ira de Déu ”.

Una altra raó justifica l'elecció dels objectius. Les “ set últimes plagues ” aconseguixen la destrucció de la creació en la fi del món. Per a Déu, el Creador, ha arribat el moment de la destrucció de la seua obra. Llavors segueix el procés de creació, però en lloc de crear,

destrueix. Amb " la setena última plaga ", sobre la terra, la vida humana s'extingirà, quedant després d'ella, convertir la terra novament en un " abisme " en estat caòtic, amb l'únic habitant, Satanàs, l'autor del pecat; la terra desolada serà la seua presó per " mil anys " fins al judici final on ell i tots els altres rebels seran destruïts segons Apocalipsis 20.

Versicle 1: " I vaig sentir una gran veu que venia del temple, que deia als set àngels: Aneu i vesseu les set copes de la ira de Déu sobre la terra. »

Aquesta " gran veu que va eixir del temple " és la del Déu creador frustrat en el seu més legítim dret. Com Déu creador, la seua autoritat té un caràcter suprem i no és just ni savi oposar al seu desig de ser adorat i glorificat per l'observança del dia de descans que ha " santificat " per a aquesta fi. En el seu gran i divina saviesa, Déu s'ha assegurat que qualsevol que desafie els seus drets i la seua autoritat ignore els seus secrets més importants abans d'expiar en la " mort segona " el preu dels seus ultratges contra Déu Todopoderoso.

Versicle 2: " El primer va ser i va vessar la seua copa sobre la terra. I una úlcera maligna i dolorosa va colpejar als homes que tenien la marca de la bèstia i adoraven la seua imatge. »

Sent la potència dominant i autoritat dirigent de l'última rebel·lió, l'objectiu prioritari en aquest context és " la terra ", símbol de la fe protestant caiguda.

El primer flagel és " una úlcera maligna " que causa sofriment físic als cossos dels rebels que han triat obeir el dia de descans imposat pels homes. Els objectius són els catòlics i protestants supervivents del conflicte nuclear que, amb aquesta elecció del primer dia, el diumenge romà, " el marca de la bèstia ".

Versicle 3: " El segon va vessar la seua copa en la mar. I es va convertir en sang com de mort; i va morir tot ser vivent, tot el que hi havia en la mar " .

El " segon " colpeja " la mar " que el transforma en " sang ", com va fer amb el Nil egipci en temps de Moisès; " la mar ", símbol del catolicisme romà, que apunta a la mar Mediterrània. En aqueix moment, Déu aniquila tota vida animal en " la mar ". Implica el procés de creació al revés: en última instància, " la terra " tornarà a quedar " sense forma i buida "; tornarà al seu estat original " abisme ".

Versicle 4: " El tercer va vessar la seua copa en els rius i brolladors d'aigua. I es van convertir en sang. »

El " tercer " colpeja la " aigua " dolça dels " rius i brolladors " que de sobte al seu torn es converteixen en " sang ". Més aigua per a calmar la set. El càstig és dur i merescut perquè es disposaven a vessar la "sang" dels triats. Aquest càstig va ser el primer que Déu va infligir a través de la vara de Moisès als egipcis, "bevedors de sang " dels hebreus que van ser tractats com a animals en la dura esclavitud on molts van morir.

Versicle 5: " I vaig sentir a l'àngel de les aigües dir: Just eres tu, el que eres i el que eres; eres sant, perquè has exercit aquest judici. »

Notar ja, en aquest versicle, els termes “ just ” i “ sant ” que confirmen la meua traducció correcta del text del decret de Dan.8.14: “ 2300 vesprada demà i la santedat seran justificats ”; “ santedat ” que abasta tot el que Déu considera sant. En aquest context final, l'atac al seu dissabte “ santificat ” mereix amb raó el judici de Déu, que converteix la “ aigua ” que es beu en “ sang ”. La paraula “ aigües ” designa simbòlica i doblement a les masses humanes i a l'ensenyament religiós. Pervertits per la Roma Papal, en Apocalipsi 8.11 tots dos van ser canviats a “ absentia ”. En dir “ tu eres just... perquè has exercit aquest judici ”, l'àngel justifica la mesura requerida per la vertadera justícia perfecta que només Déu pot realitzar. Subtilment, i amb molta precisió, l'Esperit fa desaparèixer del nom de Déu la forma “ i el que ve ”, perquè ha vingut; i la seua aparició obri un present permanent per a ell i els seus redimits, sense oblidar els mons que van romandre purs i els sants àngels que li van romandre fidels.

Versicle 6: “ Perquè han vessat la sang dels sants i dels profetes, i vosaltres els vau donar a beure sang: són dignes. »

Estant els rebels disposats a matar als triats que deuen la seua salvació només a la intervenció de Jesús, Déu també els imputa els crims que anaven a cometre. Per les mateixes raons, són tractats com els egipcis de l'Èxode. Aquesta és la segona vegada que Déu diu: “ Ells són dignes ”. En aquesta fase final, trobem com a agressor dels triats adventistes, el missatger de Sardis a qui Jesús havia dit: “ Tu et creus viu, i estàs mort ”. Però al mateix temps va dir dels triats de 1843-1844: “ caminaran amb mi, vestits de blanc, perquè són dignes ”. Així, cada persona té la dignitat que li correspon segons les obres de la seua fe: “ vestidures blanques ” per als fidels triats, “ sang ” per a beure pels caiguts, els rebels infidels.

Versicle 7: “ I vaig sentir des de l'altar a un altre àngel que deia: Sí, Senyor Déu Todopoderoso, vertaders i justos són els teus judicis. »

Aquesta veu que prové del “altar”, símbol de la creu, és la de Crist crucificat, que té motius particulars per a aprovar aquest judici. Perquè aquells als qui Ell castiga en aquest moment es van atrevir a reclamar la seua salvació, mentre justificaven un pecat atroç, preferint obeir l'ordre d'un home; això malgrat els advertiments de les Sagrades Escripures: en Isaïes 29:13 “ Va dir el Senyor: Quan aquest poble s'acosta a mi, amb la seua boca i amb els seus llavis m'honren; però el seu cor està lluny de mi, i el temor que em té és només un precepte de la tradició humana . Mat.15.19: “ En va m'honren , ensenyant preceptes que són manaments d'homes. »

Versicle 8: “ El quart va vessar la seua copa sobre el sol. I li va ser donat cremar als homes amb foc; »

El quart actua “ sobre el sol ” i fa que es calfe més de l'habitual. La carn dels rebels queda “ cremada ” per aquesta intensa calor. Després d'haver castigat la transgressió de la “ santedat ”, Déu castigarà ara la idolatria del “dia del sol” heretada de Constantí I. “ El sol ” que molts

honren sense saber-lo actualment comença a “ cremar ” la pell dels rebels. Déu torna l'ídol contra els idòlatres. Aquesta és la culminació de la “ gran calamitat ” anunciada en Apocalipsi 1. El moment en què qui mana al “ sol ” l'utilitza per a castigar als seus adoradors.

Versicle 9: “ I els homes van ser cremats amb gran calor, i van blasfemar el nom del Déu que té autoritat sobre aquestes plagues, i es van penedir per a no donar-li glòria. »

En el nivell de duresa que han aconseguit, els rebels no es penedeixen de la seua culpa i no s'humilien davant Déu, sinó que l'insulten “ blasfemant ” el seu “ nom ”. Ja era en la seua naturalesa un comportament habitual, que es troba entre els creients superficials; no busquen conèixer la seua veritat ni interpreten el seu silenci desdenyós al seu favor. I quan sorgeixen dificultats, maleeixen el seu “ nom ”. La incapacitat de “ penedir ” confirma el context de “ supervivents ” de la “ sisena trompeta ” d'Apocalipsi 9.20-21. Els incrèduls rebels són persones, religioses o no, que no creuen en el Déu creador Totpoderós. Els seus ulls eren un parany mortal per a ells.

Versicle 10: “ El cinqué va vessar la seua copa sobre el tron de la bèstia. I el seu regne es va cobrir de tenebres; i els homes es van mossegar la llengua de dolor,

El “ cinqué ” té com a objectiu específic “ el tron de la bèstia ”, és a dir, la regió de Roma on es troba el Vaticà, un xicotet estat religiós del papat on es troba la Basílica de Sant Pere. No obstant això, com hem vist, el vertader “ tron ” del Papa es troba en l'antiga Roma, en la Muntanya Celio, a l'església mare de totes les esglésies del món, la Basílica de Sant Joan de Letrán. Déu ho submergeix en una “ tenebra ” negra que col·loca a tot vident en la situació d'un cec. L'efecte és terriblement dolorós, però per aquest punt de partida de la mentida religiosa presentada sota el títol de llum de l'únic Déu i en el nom de Jesucrist, és enterament merescut i justificat. El “ penediment ” ja no és possible, però Déu emfatitza l'enduriment de les ments dels seus objectius vivents.

Versicle 11: “ I van blasfemar contra el Déu del cel a causa dels seus dolors i de les seues nafres, i no es van penedir de les seues obres. »

Aquest versicle ens permet entendre que les plagues s'afigen i no cessen. Però en insistir en l'absència de “ penediment ” i en la continuïtat de les “ blasfèmies ”, l'Esperit ens dóna a entendre que la ira i la maldat dels rebels no fan més que augmentar. És la meta buscada per Déu la que els porta al límit, fins al punt de decretar la mort dels triats.

Versicle 12: “ El sisé va vessar la seua copa sobre el gran riu Eufrates. I les seues aigües es van assecar, perquè es preparara el camí dels reis que venien de l'Orient. »

El “ sisé ” apunta a Europa, designada amb el nom simbòlic de “ riu Eufrates ” que designa així, a la llum de la imatge d'Apocalipsi 17,1-15, als pobles que adoren a “ la prostituta Babilònia la Gran ”, papal catòlica. Roma. El “ assecat de les seues aigües ” podria suggerir l'anihilació de la seua població, que de fet és imminent, però encara és massa prompte perquè així siga. De fet, es tracta d'un recordatori històric, ja que va ser gràcies a l'assecat parcial del “ riu Eufrates ” que el rei medo Darío es va apoderar de la “ Babilònia ” caldea. El missatge de

l'Esperit és, per tant, l'anunci de la imminent derrota total de la “ Babilònia ” catòlica romana, que encara conserva suports i defensors, però per poc temps. “ Babilònia la gran ” aquesta vegada “ caurà ” veritablement, derrotada per Déu Todopoderoso Jesucrist.

La consulta dels tres esperits impurs

Versicle 13: “ I vaig veure eixir de la boca del drac, i de la boca de la bèstia, i de la boca del fals profeta, tres esperits immunds, com a granotes. »

Els versicles 13 al 16 il·lustren els preparatius per a la “ batalla d'Armagedón ”, que simbolitza la decisió de donar mort als observadors recalcitrants del dissabte que són inflexiblement fidels al Déu creador. Originàriament, a través de l'espiritisme, el diable, simulant la persona de Jesucrist, va aparèixer per a convèncer als rebels que la seua elecció del diumenge estava justificada. Per tant, els encoratja a llevar la vida als fidels combatents de la resistència que honren el dissabte. El trio diabòlic reuneix, per tant, en una mateixa lluita al diable, la fe catòlica i la fe protestant, és a dir, “ el drac, la bèstia i el fals profeta ”. Ací es duu a terme la “ batalla ” esmentada en Apocalipsi 9:7-9. L'esment de “ boques ” confirma els intercanvis verbals de les consultes que condueixen a decretar l'assassinat dels veritablement triats; el que ignoren o qüestionen totalment. Les “ granotes ” són sens dubte, per a Déu, animals catalogats com a impurs, però en aquest missatge l'Esperit al·ludeix als grans salts que aquest animal és capaç de donar. Entre la “bèstia ” europea i el “fals profeta ” americà està l'ample Oceà Atlàntic i la trobada de tots dos implica fer grans salts. Entre els anglesos i els estatunidencs, els francesos són caricaturitzats com a “granotes” i “menja-granotes”. L'impur és una especialitat de França, els valors morals de la qual s'han esfondrat amb el temps, des de la seua Revolució de 1789 on va posar la llibertat per damunt de tot . L'esperit impur que anima al trio és el de la llibertat que no vol “ni a Déu ni al Mestre”. Tots han resistit la voluntat i l'autoritat de Déu i, per tant, estan units en aquest tema. S'uneixen perquè s'assemblen.

Versicle 14: “ Perquè són esperits de dimonis, que fan meravelles, i que vénen als reis de tota la terra, per a reunir-los per a la batalla del gran dia del Déu Totpoderós. »

Des de la maledicció del decret de Dan.8.14, els esperits dels dimonis s'han manifestat amb gran èxit a Anglaterra i els Estats Units. L'espiritisme estava de moda en aquella època i els homes es van acostumar a aquesta mena de relació amb esperits invisibles, però actius. En la fe protestant, molts grups religiosos mantenen relacions amb dimonis, creient que tenen una relació amb Jesús i els seus àngels. Als dimonis els resulta molt fàcil enganyar als cristians rebutjats per Déu, i encara podran convèncer-los fàcilment que es reunisquen per a matar, fins a l'últim, als cristians piadosos i als jueus que observen el dissabte. Aquesta mesura extrema que amenaça de mort a tots dos grups els unirà en la benedicció de Jesucrist. Per a Déu, aquesta reunió té com a objectiu reunir els rebels “ per a la batalla del gran dia de Déu Todopoderoso ”. Aquesta reunió té com a objectiu donar als rebels una intenció de matar que els faça dignes de patir la mort a les mans d'aquells que han sigut seduïts i enganyats per les seues mentides religioses. El motiu principal de la batalla lliurada va ser, precisament, l'elecció del dia de descans, i subtilment, l'Esperit assenyalà que els dies proposats no són iguals. Perquè el que concerneix el santificat dissabte és res menys que, segons la seua naturalesa, ”

el gran dia de Déu Todopoderoso ". Els dies no són iguals i les forces contràries tampoc. Així com va expulsar al diable i els seus dimonis del cel, Jesucrist, en el poderós " Miguel ", imposarà la seua victòria als seus enemics.

Versicle 15: " Heus ací, vinc com a lladre. Benaurat el que vela i manté els seus vestits posats, perquè no camine nu i es veja la seua vergonya! »

El camp que lluita contra els observadors del dissabte diví és el dels falsos cristians infidels, inclosos els del protestantisme, als qui Jesús va dir en Apocalipsi 3:3: " Acordeu-vos, doncs, de com vaurebre i vaure sentir, i guardeu-vos, i penedeix-te". Si no velais, vindré com a lladre, i no sabreu a quina hora vindré sobre vosaltres ". En canvi, l'Esperit declara als triats adventistes que es beneficien de la seua plena llum profètica en l'època final de " Laodicea ": " Benaurat el que vela i guarda les seues vestidures ", i en al·lusió a la institució adventista vomitada des de 1994, també diu: " perquè no camine nu i perquè no vegem la seua vergonya!" ". Declarada i deixada "nua", al retorn de Crist, estarà en el camp de la vergonya i del rebuig, segons 2 Cor.5,2-3: " Així gemeguem en aquesta botiga, desitjant revestir-nos del nostre celestial casa, si almenys ens trobem vestits i no nus ".

Versicle 16: " Els van reunir en el lloc que en hebreu es diu Armagedón. »

La "reunió" en qüestió no es refereix a un lloc geogràfic, perquè és una "reunió" espiritual que reuneix en el seu projecte mortal al campament dels enemics de Déu. A més, la paraula "har" significa muntanya i resulta que efectivament existeix una vall de Meguido a Israel però cap muntanya amb aqueix nom.

El nom " Armagedón " significa: "muntanya preciosa", nom que designa, per a Jesucrist, la seua Assemblea, els seus Triats que reuneix a tots els seus triats. I el versicle 14 ens ha revelat quasi clarament de què es tracta la batalla " Armagedón "; per als rebels, l'objectiu és el dissabte diví i els seus observadors; però per a Déu, l'objectiu són els enemics dels seus fidels triats.

Aquesta "muntanya preciosa" designa, al mateix temps, la "muntanya del Sinaí" des d'on Déu va proclamar la seua llei a Israel per primera vegada després de l'èxode d'Egipte. Perquè l'objectiu dels rebels és tant el dissabte del setè dia santificat pel seu quart manament com els seus fidels observadors. Per a Déu, el caràcter "preciós" d'aquesta "muntanya" està fora de tot dubte, perquè no té igual en tota la història humana. Per a protegir-ho contra la idolatria humana, Déu va permetre que els homes ignoraren la seua ubicació real. Falsament situada en el sud de la península egípcia segons la tradició, és en realitat al nord-est de " Madián ", on va viure " Jetro ", el pare de " Sófora ", l'esposa de Moisés, com es diu en el nord de l'actual Aràbia Saudita. Els seus habitants donen a la vertadera Muntanya Sinaí el nom de "al Lawz" que significa "la Llei"; un nom justificat que atesta a favor del relat bíblic escrit per Moisés. Però no és en aquest " lloc " geogràfic on els rebels s'enfrontaran al gloriós i diví Crist vencedor. Perquè aquesta paraula " lloc " és enganyosa i en realitat pren un aspecte universal, ja que els triats estan, en aquest temps, encara escampats per la terra. Els triats vius i els ressuscitats seran "reunits" pels àngels bons de Jesucrist per a unir a Jesús en els núvols del cel.

Versicle 17: “ El seté va vessar la seua copa en l'aire. I va eixir del temple, del tron, una gran veu que deia: Consumat és! »

Sota el signe de la “ setena plaga vessada en l'aire ”, abans que els rebels executen el seu disegni criminal, Jesucrist, el vertader, apareix totpoderós i gloriós, en una glòria celestial inimitable, acompanyat de miríades d'àngels. Trobem el moment de la “ setena trompeta ” on segons Apocalipsi 11.15, Jesucrist, el Déu Totpoderós, li lleva al diable el regne del món. En Efesis 2:2, Pablo es refereix a Satanàs com “ el príncep de la potestat de l'aire ”. El “ aire ” és l'element comú de tota la humanitat terrestre i sobre el qual domina fins al retorn en glòria de Jesucrist. El moment de la seua vinguda gloriosa és quan el seu poder diví arrabassa al diable aquest domini i poder sobre els éssers humans i li posa fi.

Adona't de la paciència de Déu que espera des de fa 6000 anys el moment en què dirà: “ Fet està! » i després comprendre el valor que dona al “seté dia santificat” que profetitza l'arribada d'aquest moment en el qual cessarà la llibertat deixada a les seues criatures infidels. Les criatures rebels deixaran de frustrar-ho, irritar-ho, menysprear-ho i deshonrar-ho perquè seran destruïdes. En Dan.12:1 l'Esperit va profetitzar aquesta gloriosa vinguda que atribueix a “ Miguel ”, el nom angelical celestial de Jesucrist: “ En aquell temps s'alçarà Miguel , el gran cabdill, el defensor dels fills del teu poble; i serà temps d'angoixa, com no n'hi ha hagut des que van existir nacions fins llavors. En aquell temps, aquells del teu poble que es troben escrits en el llibre seran salvos ”. Déu no facilita la comprensió del seu projecte salvador perquè la Bíblia no esmenta el nom “Jesús” per a designar al Messies i li dona noms simbòlics que revelen la seua divinitat oculta: “ Emmanuel ” (Déu amb nosaltres) Isa.7.14 : “ Per tant, el Senyor mateix us donarà un senyal: heus ací, la xiqueta concebrà i donarà a llum un fill, i dirà el seu nom Emmanuel ”; “ Pare Etern ” en Isaïes 9:5: “ Perquè un xiquet ens és nascut, fill ens és donat, i el domini estarà sobre el seu muscle; serà anomenat Admirable, Conseller, Déu Fort, Pare Etern , Príncep de Paz ”.

Versicle 18: “ I va haver-hi llampecs, i veus, i trons, i un gran terratrémol, com mai va haver-hi des que l'home existeix sobre la terra, un tremolor tan gran. »

Ací trobem la frase del versicle de referència clau d'Apocalipsi 4:5 renovada en Apocalipsi 8:5. Déu ha eixit de la seua invisibilitat, els creients infidels i els incrèduls, però també, els fidels adventistes electes, poden veure al Déu creador Jesucrist en la glòria del seu retorn. Apocalipsi 6 i 7 ens van revelar els comportaments oposats dels dos bàndols en aquest terrible i gloriós context.

I en experimentar un poderós terratrémol, presenciem amb terror la primera resurrecció reservada per als triats de Crist, segons Apocalipsis 20,5, i la seua arrebatiament al cel on s'uneixen a Jesús. Les coses estan succeint tal com van ser predites en 1 Tes.4.15-17: “ Això és el que us declarem segons la paraula del Senyor : Nosaltres els que vivim i quedem per a la vinguda del Senyor, no anirem. davant dels quals estan morts. Perquè el Senyor mateix descendirà del cel amb ordre, amb veu d'arcàngel i amb trompeta de Déu, i els morts en Crist ressuscitaran primer. Llavors nosaltres els que estiguem vius i que hàgem quedat serem arrabassats juntament amb ells en els núvols per a rebre al Senyor en l'aire , i així estarem sempre amb el Senyor ”. Aprofite aquest versicle per a assenyalar la concepció apostòlica de l'estat dels “ morts ”: “ nosaltres els vius, quedant-nos fins a la vinguda del Senyor, no ens

avançarem". els que van morir ". Pablo i els seus contemporanis no pensaven com els falsos cristians de hui que els triats " morts " estaven en presència de Crist, perquè la seua reflexió mostra que per contra, tots pensaven que els triats " vius " entrarien al cel abans que els " morts ".

Versicle 19: " I la gran ciutat es va dividir en tres parts, i les ciutats de les nacions van caure, i Déu es va recordar de Babilònia la gran, per a donar-li la copa del vi de la seua cremor d'ira. »

Les " tres parts " es refereixen al "drac, la bèstia i el fals profeta " recollides en el versicle 13 d'aquest capítol. Una segona interpretació es basa en aquest text de Zac.11:8: " Destruiré als tres pastors en un mes; La meua ànima es va impacientar amb ells, i també les seues ànimes es van disgustar amb mi ". En aquest cas, els " tres pastors " representen els tres components del poble d'Israel: el rei, el clergat i els profetes. Tenint en compte el context final, en el qual la fe protestant i la fe catòlica estan aliades i unificades, " les tres parts " s'identifiquen per: " el drac " = el diable; " la bèstia " = els pobles catòlics i protestants seduïts; " el fals profeta " = el clergat catòlic i protestant.

En el campament derrotat cessa el bon enteniment, " la gran ciutat estava dividida en tres parts "; entre les víctimes enganyades i seduïdes, els campaments de la bèstia i del fals profeta, l'odi i el ressentiment inspiren venjança contra els seductors enganyosos responsables de la seua pèrdua de la salvació. És llavors quan el tema de la " collita " es compleix amb un sagnant ajust de comptes els principals objectius dels quals són, amb tota lògica i justícia, els mestres religiosos. Aquest advertiment de Santiago 3:1 adquireix llavors tot el seu significat: " Germans meus, no deixeu que molts de vosaltres comencen a ensenyar, perquè sabeu que serem jutjats més severament ". En aquest temps de " plagues ", aquesta acció és evocada per aquesta cita: " I Déu es va recordar de Babilònia la Gran per a donar-li la copa del vi de la cremor de la seua ira ". Apo.18 estarà íntegrament dedicat a l'evocació d'aquest càstig als religiosos impius.

Versicle 20: " I totes les illes van fugir, i les muntanyes no van ser trobades. »

Aquest versicle resumeix el canvi de la terra que, sotmesa a enormes tremolors, adquireix un aspecte de caos universal, ja " informe " i prompte " buida " o " desolada ". És el resultat, la conseqüència, del " pecat desolador " denunciat en Daniel 8.13 i el càstig final del qual està profetitzat en Dan.9.27.

Versicle 21: " I gran calamarsa, el pes de la qual pesava un talent , va caure del cel sobre els homes; i els homes van blasfemar contra Déu a causa de l'assot de la calamarsa, perquè l'assot era molt gran. »

Complida la seua sinistra tasca, els habitants de la terra, al seu torn, seran aniquilats per un flagel del qual els serà impossible escapar: pedres de " calamarsa " cauran sobre ells. L'Esperit els imputa el pes de " un talent ", és a dir, 44,8 kg. Però aquesta paraula " talent " és més aviat una resposta espiritual basada en "la paràbola dels talents ". D'aquesta manera, imputa als caiguts el paper d'aquells que no van dur a terme el " talent ", és a dir, els dons, que Déu els va donar en la paràbola. I aquest mal comportament acaba costant-los la vida, la primera, i la

segona, que només era accessible als veritablement triats. Fins al seu últim alé de vida, continuen “ blasfemant ” (insultant) al “ Déu ” del cel que els castiga.

Llavors s'haurà complit literalment “la paràbola dels talents ”. Déu donarà a cadascun, segons el testimoniatge de les obres de la seua fe; als cristians infidels els donarà la mort i es mostrarà tan dur i cruel com ells ho pensaven i jutjaven. I als fidels triats els donarà vida eterna segons la fe que havien posat en el seu perfecte amor i fidelitat magnificada en Jesucrist envers ells; tot això segons el principi citat per Jesús en Mat.8.13: “ conforme a la vostra fe us siga fet ”.

Després d'aquest últim flagel, la terra queda desolada, privada de tota forma de vida humana. Troba així el “ abisme ” característic de Gén.1:2.

Capítol 17: La prostituta és desemascarada i identificada

Versicle 1: “ Llavors va vindre un dels set àngels que tenien les set copes i em va parlar, dient: Veuen, et mostraré el judici de la gran ramera que se senta sobre moltes aigües. »

Des d'aquest primer versicle, l'Esperit indica la meta d'aquest capítol 17: el “ judici ” de la “ gran ramera ” que està “ assentada sobre grans aigües ” o, que domina, segons el versicle 15, “ pobles, multituds, nacions i llengües ” que, sota el símbol “ Eufrates ”, ja designava a Europa i les seues extensions planetàries de la religió cristiana en el “ sisena trompeta ” d'Apocalipsi 9.14: els Estats Units, Sud-amèrica, Àfrica i Austràlia. L'obra del judici està vinculada al context de les “ set últimes plagues ”, o “ set copes ” vessades pels “ set àngels ” en el capítol 16 anterior.

Aquest significat del número de “ judici ” del número 17 és confirmat per Daniel 4.17: “ Aquesta sentència és decret dels quals vetlen , aquesta resolució És un orde dels sants, perquè els vivents sàpien que l'Altíssim té domini sobre el regne dels homes , que el dóna a qui vol , i que eleva en ell al més vil dels homes .

El “ judici ” en qüestió és el dictat per Déu Todopoderoso, davant qui tota criatura en el cel i en la terra té i serà responsable; Això mostra si aquest capítol és important. Vam veure en el missatge del tercer àngel del capítol 14 que aquesta identificació resulta en vida o mort eterna.

Per tant, el context d'aquest " judici " és el de la " bèstia que s'alça de la terra " en el capítol 13.

Malgrat els advertiments històrics i profètics, al seu torn, la fe protestant en 1843, i la fe adventista oficial en 1994, van ser jutjades per Déu indignes de la salvació oferida per Jesucrist. En confirmació d'aquest judici, tots dos van signar l'aliança ecumènica proposada per la fe catòlica romana, mentre que els pioners de tots dos grups havien denunciat la seua naturalesa diabòlica. Per a no cometre aquest error, el triat ha d'estar absolutament convençut de la identitat del principal enemic de Jesucrist: Roma, en tota la seua història pagana i papal. La culpa de les religions protestant i adventista és encara major perquè els pioners d'ambdues van denunciar i van ensenyar aquesta naturalesa diabòlica del catolicisme romà. Aquest canvi d'opinió de tots dos constitueix un acte de traïció contra Jesucrist, únic Salvador i gran Jutge. Com va ser això possible? Totes dues religions només donaven importància a la pau terrenal i a la bona entesa entre els homes; a més, una vegada que la fe catòlica ja no persegueix, es torna per a ells, freqüentable o millor encara, associable fins al punt de pactar i aliar amb ella. L'opinió revelada i el just judici de Déu són així menyspreats i calcigats. L'error va ser creure que Déu busca essencialment la pau entre els homes, perquè en veritat condemna els mals que es fan a la seua persona, a la seua llei i als seus principis de ben revelats en les seues ordenances. El fet és tant més greu quant que Jesús es va expressar molt clarament sobre el tema dient en Mat.10,34 al 36: " No penseu que he vingut a portar pau a la terra; No vaig vindre a portar pau, sinó espasa. Perquè he vingut a fer divisió entre l'home i el seu pare, entre la filla i la seua mare, i entre la nora i la seua sogra; i els enemics de l'home seran els de la seua pròpia casa ". Per part seua, l'adventismo oficial no va escoltar a l'Esperit de Déu qui, mitjançant la seua restauració del seté dia dissabte entre 1843 i 1873, li va mostrar el diumenge romà al qual ha anomenat " la marca de la bèstia " des del seu establiment al març. 7, 321. La missió de l'adventismo institucional va fracassar perquè a mesura que avançava el temps, el seu judici del diumenge romà es va tornar amistós i fraternal, a diferència del de Déu. que continua sent invariablement el mateix , el diumenge cristià heretat del paganisme solar constitueix la causa principal de la seua ira. L'únic judici que importa és el de Déu i la seua Revelació profètica pretén associar-nos al seu judici. En conseqüència, la pau no ha d'emascarar la legítima irritació del Déu viu. I hem de jutjar com ell jutja i identificar els règims civils o religiosos segons la seua mirada divina. Com a resultat d'aquest enfocament, veiem " la bèstia " i les seues accions, fins i tot en temps de pau enganyosa.

Versicle 2: " Amb ella van fornicar els reis de la terra, i amb el vi de la seua fornicació es van emborratxar els habitants de la terra. »

En aquest versicle, s'estableix un vincle amb les accions de la " dona Jezabel " acusada per Jesucrist de fer beure als seus serfs un " vi de fornicació (o llibertinatge) " espiritual en Apocalipsi 2.20; coses confirmades en Apocalipsis 18:3. Aquestes accions també connecten a " la ramera " amb la "estrella d'absenta " d'Apocalipsi 8.10-11; sent l'absenta el seu vi verinós amb el qual l'Esperit compara el seu ensenyament religiós catòlic romana.

En aquest versicle, el retret que Déu fa contra la religió catòlica es justifica fins i tot en el nostre temps de pau perquè la falta retreta ataca la seua autoritat divina. Els escrits de la Santa Bíblia que constitueixen els seus " dos testimonis ", atesten contra el fals ensenyament

religió d'aquesta religió romana. Però és cert que el seu fals ensenyament tindrà les pitjors conseqüències per a les seues víctimes seduïdes: la mort eterna; la qual cosa justificarà la seua acció venjativa de la "collita" d'Ap.14.18 al 20.

Versicle 3: " Em va portar en l'esperit al desert. I vaig veure a una dona asseguda sobre una bèstia escarlata, plena de noms de blasfèmia, que tenia set caps i deu banyes. »

" ... en un desert ", símbol de la prova de la fe però també del clima espiritual "àrid" del context de la nostra " fi dels temps (Donen.11.40)", aquesta vegada, l'última prova de la fe dels terrenals. història, l'Esperit imagina la situació espiritual que preval en aquest context final. " La dona domina a una bèstia escarlata ". En aquesta imatge, Roma domina la " bèstia que sorgeix de la terra " que designa als Estats Units protestants en el moment en què fan als catòlics " adorar la marca de la bèstia " imposant el seu dia de descans heretat de l'emperador Constantí I. En aquest context final, ja no hi ha diademes, ni sobre els " set caps " de la Roma religiosa, ni sobre les " deu banyes ", símbols, en aquest cas, dels dominadors civils dels pobles cristians europeus i mundials que ella manipula. Però tota aquesta associació és amb el color del pecat: " escarlata ".

En Apocalipsi 13:3 llegim: " I vaig veure una dels seus caps com a ferida de mort; però la seua ferida mortal va ser sanada. I tota la terra va quedar espantada darrere de la bèstia ". Sabem que aquesta curació es deu al Concordat de Napoleó I. A partir d'aquest moment, el papat catòlic romà ja no persegueix, no obstant això, notem en importància, Déu continua cridant-la " la bèstia ": " I tota la terra estava admirada darrere de la bèstia ". Això confirma l'explicació donada anteriorment. L'enemic de Déu continua sent el seu enemic perquè els seus pecats contra la seua llei no cessen, tant en temps de pau com en temps de guerra. I l'enemic de Déu és, per tant, també el dels seus fidels triats en temps de pau o de guerra.

Versicle 4: " La dona estava vestida de porpra i escarlata, i adornada d'or, pedres precioses i perles. Tenia a la seua mà una copa d'or, plena d'abominacions i de les impureses de la seua prostitució. »

Una vegada més, la descripció presentada apunta a errors doctrinals espirituals. Déu condemna els seus ritus religiosos; les seues misses i les seues odioses Eucaristies i, abans de res, el seu gust pel luxe i les riqueses que la porta als compromisos desitjats pels reis, els nobles i tots els rics de la terra. La " prostituta " ha de satisfer als seus "clients" o als seus amants.

color " escarlata " té el seu origen en la pròpia " prostituta ": " porpra i escarlata ". El terme " dona " designa una " església ", una assemblea religiosa, segons Efesis 5.23 però també, " la gran ciutat que té reialesa sobre els reis de la terra ", com a ensenya el versicle 18 d'aquest capítol 17. En resum, podem reconèixer els colors dels uniformes de "els cardenals i bisbes" del Vaticà Romano. Déu representa les misses catòliques, amb l'ús del calze " daurat " en el qual se suposa que el vi alcohòlic representa la sang de Jesucrist. Però què pensa el Senyor d'això? Ens diu: en lloc de la seua sang redemptora, només veu les " abominacions i impureses de la seua prostitució ". En Dan.11.38, s'esmenta el " or " com a adorn de les seues esglésies que l'Esperit atribueix al " déu de les forteses ".

Versicle 5: “ En el seu front estava escrit un nom, un misteri : Babilònia la gran, mare dels fornicaris i de les abominacions de la terra. »

El “ misteri ” que se cita en aquest versicle és un “ misteri ” només per a aquells als qui l'Esperit de Jesucrist no il·lumina; també són, lamentablement, els més nombrosos. Perquè, “ l'èxit i l'èxit dels ardits ” del règim papal anunciat des de Dan.8.24-25 seran confirmats fins a l'hora del seu judici, en la fi del món. Per a Déu, és el “ misteri d'iniquitat ” que va ser anunciat i ja realitzat pel diable en temps dels apòstols, segons 2 Tes.2,7: “ Perquè el misteri d'iniquitat ja està obrant; només és necessari que haja desaparegut qui encara el reté ”. El “ misteri ” està vinculat al nom mateix “ Babilònia ”, la qual cosa té sentit, ja que l'antiga ciutat d'aqueix nom ja no existeix. Però Pedro ja espiritualment va donar aquest nom a Roma, en 1 Pedro 5.13 i desgraciadament per a les multituds enganyades, només els triats estan atents a aquesta precisió que ofereix la Bíblia. Ull amb el doble significat de la paraula “ terra ” que designa ací també l'obediència protestant, perquè així com la fe catòlica és unificada, la fe protestant és múltiple, havent de designar com a “ prostitutes ”, filles dels seus “ catòlics ”. mare ”. Les xiquetes comparteixen les “ abominacions ” de la seua “ mare ”. I la principal d'aquestes “ abominacions ” és el diumenge, “ la marca ” de la seua autoritat religiosa que se li atribueix.

El significat literal de la paraula “ terra ” es justifica també perquè la intolerància religiosa catòlica és la instigadora de grans agressions religioses internacionals. Ella va contaminar i va fer odiar la fe cristiana en incitar als reis a convertir als pobles de la terra a la seua obediència. Però després de perdre el seu poder, les seues “ abominacions ” van continuar beneint als qui Déu maleeix i maleint als qui Déu beneeix. La seua naturalesa pagana es revela quan anomena “ germans ” als musulmans la religió dels quals presenta a Jesucrist com un dels profetes més xicotets.

Versicle 6: “ I vaig veure a la dona embriaga de la sang dels sants i de la sang dels testimonis de Jesús. I en veure-la em va sorprendre molt. »

Aquest versicle reprén una cita de Dan.7.21, especificant ací que “ els sants ” als qui ella lluita i domina, són de fet els “ testimonis de Jesús ”. Això llança molta llum sobre el misteri de “ Babilònia la Gran ”. La religió romana beu “ la sang ” dels triats fins a l'embriaguesa. Qui sospitaria que una església cristiana, com la Roma papal moderna, és aquesta “ prostituta ” “ embriaga amb la sang vessada pels testimonis de Jesús ”? Els funcionaris electes, però només ells. Perquè, mitjançant la profecia, l'Esperit els va fer conèixer els dissenys assassins del seu enemic. Aquest retorn a la seua naturalesa malvada i cruel serà la conseqüència visible de la fi del temps de gràcia. Però aquesta maldat serà sobretot, d'una manera encara més sorprenent, la naturalesa de la fe protestant dominant en aquesta època de la fi del món. L'Esperit cita a “ els sants ” i “ els testimonis de Jesús ” per separat. Els primers “ sants ” van patir persecucions paganes, republicanes i imperials romanes; Els “ testimonis de Jesús ” estan impressionats per la Roma pagana imperial i papal. Per a la ramera és una ciutat: Roma; “ la gran ciutat que té reialesa sobre els reis de la terra ” des de la seua arribada a Israel, a la Judea en – 63, segons Dan.8:9: “ la més bella de les terres ”. La història de la salvació acabarà amb una prova de fe en la qual apareixeran “ els testimonis de Jesús ” i actuaran per a justificar aquesta expressió; donaran així a Déu una bona raó per a intervindre i salvar-los d'una mort planificada. En el seu temps, Juan tenia motius per a estar sorprès per el “ misteri ” que concernia la ciutat de Roma.

Només la coneixia en el seu aspecte imperial pagà, dur i desprietat, que l'havia enviat a presó a l'illa de Patmos. Per tant, els símbols religiosos com la " copa d'or " que sostenia la " prostituta " podien sorprendre-ho amb raó.

Versicle 7: " I l'àngel em va dir: Per què estàs sorprès? Us comptaré el misteri de la dona i de la bèstia que la porta, la qual té set caps i deu banyes. »

El " misteri " no pretén durar per sempre, i a partir del versicle 7, l'Esperit donarà detalls que permetran a Juan i a nosaltres alçar el " misteri " i identificar clarament la ciutat de Roma, i el seu paper en la imatge de versicle 3 els símbols del qual se citen, novament.

" La dona " designa la naturalesa religiosa de la Roma papal, la seua pretensió de ser " l'esposa del Corder ", Jesucrist. Però Déu nega aquesta afirmació en anomenar-la " prostituta ".

" La bèstia que ho porta " representa als règims i pobles que reconeixen i legitimen les seues pretensions religioses. Tenen el seu origen històric en les " deu banyes " dels regnes formats a Europa després que van ser alliberats del domini de la Roma imperial segons el quadre donat en Dan.7.24. Succeeixen a la Roma imperial del " quart animal ". I aquests territoris en qüestió continuaran sent els mateixos fins al final. Les fronteres es mouen, els règims canvien, passant de la monarquia a les repúbliques, però la norma del fals cristianisme papal romà els uneix per a pitjor. Durant el segle XX , aquesta unió sota l'ègida romana es va concretar mitjançant la Unió Europea establida en els "Tractats de Roma" del 25 de març de 1957 i 2004.

Versicle 8: " La bèstia que vist existia, i ja no existeix ". Ella ha d'ascendir de l'abisme i anar a la perdició. I els habitants de la terra, els noms de la qual no van ser escrits des de la fundació del món en el llibre de la vida, es meravellaran en veure la bèstia, perquè existia i ja no és, i tornarà a aparéixer. »

" La bèstia que vist existia i ja no existeix ". Traducció: La intolerància religiosa cristiana va existir des de 538, i ja no existeix, des de 1798. L'Esperit suggereix la duració profetitzada en diferents formes per a l'intolerant govern papal des de Dan.7.25: " un temps, temps i mig batec; 42 mesos; 1260 dies ." Si bé la seua intolerància va acabar amb l'acció de " la bèstia que puja de l'abisme ", que fa referència a la Revolució Francesa i el seu ateisme nacional en Apocalipsi 11:7, ací el terme " abisme " es presenta com una activitat vinculada a la diable, el " Destructor ", que destrueix vides i deshumanitza el planeta terra, i al qual Apocalipsi 9.11 flama " l'àngel de l'abisme ". Apocalipsi 20:1 donarà l'explicació: el " diable " serà lligat per " mil anys " en la terra deshumanitzada anomenada " l'abisme ". En atribuir-li el seu origen en " l'abisme ", Déu revela que aquesta ciutat mai va tindre relació amb ell; ja siga durant la seua dominació pagana, la qual cosa és molt lògic, però també, al llarg de la seua activitat religiosa papal, contràriament al que multituds d'éssers humans enganyats creuen per a la seua perdició , ja que compartiran amb ella la seua " perdició " final ací revelada. Havent menyspreat la paraula profètica, les víctimes de les seduccions de Roma quedaran sorpreses perquè la intolerància religiosa "reapareixerà " en aquest context final anunciat i revelat. Déu ens recorda així que coneix els noms dels triats des de " la fundació del món ". Els seus " noms

” estaven escrits en “ el llibre de la vida del Corder ” Jesucrist. I per a salvar-los, els va obrir la ment als misteris de les seues profecies bíbliques.

Propose ací una segona anàlisi d'aquest versicle en relació amb la paraula “ abisme ”. En aquesta reflexió, tinc en compte el context final al qual apunta l'Esperit segons la seua descripció de la “ bèstia escarlata ” del versicle 3. Ho hem vist, l'absència de les “ diademes ” sobre les “ deu banyes ” i els “ set caps ” ho situa en “ el temps de la fi ”; el del nostre temps. Durant molt de temps he considerat que la noció de “ estúpid ” només podia referir a una acció intolerant i despòtica i que, per consegüent, només podia atribuir al règim intolerant dels últims dies marcats per l'última prova de la fe universal. Però de fet, a la fi de l'hivern de 2020 en el temps diví, m'inspire una altra idea. De fet, la “ bèstia ” està constantment matant ànimes humanes, i les víctimes de les seues exagerades i escandalosos ensenyaments humanistes són molt més nombroses que les de la seua intolerància. D'on ve aquest nou comportament humanista seductor i enganyós? És fruit de l'herència del lliure pensament provinent dels filòsofs revolucionaris als qui Déu apunta en Apocalipsis 11:7 sota el nom de “ bèstia que puja de l'abisme ”. El color “ escarlata ” adherit a la “ bèstia ” del nostre temps, des del versicle 3 d'aquest capítol, denúncia el pecat generat per l'excés de llibertat que l'home s'ha concedit. A qui representa? Els dominants occidentals d'origen cristià les bases religioses del qual són heretades del catolicisme europeu: els Estats Units i Europa enterament seduïts per la religió catòlica. La “ bèstia ” que Déu ens mostra és el resultat final de les accions profetitzades en el missatge de la “ cinquena trompeta ”. La fe protestant, seduïda per la fe catòlica reconvertida en pau, reuneix el protestantisme i el catolicisme maleïts per Déu, units per l'adventismo institucional oficial en 1994, per a la “preparació per a la batalla ” d'Apocalipsi 9,7-9, “ de l'Armagedón ”, segons Apocalipsi 16.16, que junts, després de la “ sisena trompeta ”, conduiran contra els últims serfs fidels de Déu, que guarden i practiquen el seu Dissabte; el descans del seté dia ordenat pel quart dels seus deu manaments. En temps de pau, els seus discursos exalten l'amor fraternal i la llibertat de consciència. Però aquesta escandalosa i falsa llibertat llibertària condueix a la “ mort segona ” de les multituds que poblen el món occidental; que es caracteritza, en part, per l'ateisme, en part, per la indiferència, i en menor part, per compromisos religiosos desvalorats, perquè són condemnats per Déu, a causa dels seus falsos ensenyaments religiosos. D'aquesta manera, aquesta “ bèstia ” humanista té el seu origen en el “ abisme ” com l'Esperit revela en aquest versicle, en el sentit que la religió cristiana s'ha convertit en imatge i aplicació del pensament humanista, grecs, revolucionaris francesos o estrangers. . Com el bes de Judes a Jesús, El seductor i fals amor humanista pels temps de pau mata més que l'espasa . La “ bèstia ” dels nostres temps de pau també hereta el caràcter de “ tenebres ” que la paraula “ profund ” li dóna en Gènesi 1:2: “ La terra estava desordenada i buida; hi havia tenebres sobre la faç de l'abisme , i l'Esperit de Déu es movia sobre les aigües . I aquest caràcter de “ foscor ” de les societats d'origen cristià és, paradoxalment, heretat de la “ il·lustració ”, nom donat als lliurepensadors revolucionaris francesos.

En proposar aquesta síntesi, l'Esperit aconsegueix el seu objectiu que consisteix a revelar als seus fidels servidors el seu judici sobre el nostre món occidental i els retrets que li dirigeix. Denúncia així els seus nombrosos pecats i les seues traïcions cap a Jesucrist, l'únic Salvador a qui les seues accions deshonren.

Versicle 9: “ Aquesta és la intel·ligència que té saviesa: els set caps són les set muntanyes sobre els quals se senta la dona. »

Aquest versicle confirma l'expressió amb la qual durant molt de temps es va designar a Roma: “ Roma, la ciutat dels set pujols ”. Vaig trobar aquest nom citat en un atlas geogràfic de la vella escola de 1958. Però la cosa no és discutible; els “ set Encara hui queden muntanyes anomenades "pujols" que porten els noms: Capitolina, Palatina, Celio, Aventino, Viminal, Esquilino i Quirinal. En la seua fase pagana, aquests pujols “llocs alts” albergaven tots temples dedicats a ídols deïfics i condemnats per Déu. I per a honrar al “déu de les fortaleses”, la fe catòlica va alçar al seu torn la seua basílica, sobre la qual Celio designava “el cel” segons Roma. Sobre el Capitoli, el “cap”, s'alça el Palau de l'Ajuntament, el vessant civil del poder judicial. Assenyallem que l'aliat dels últims dies, els Estats Units, també domina des d'un “Capitoli” situat a Washington. Una vegada més, el símbol del “cap” està justificat per aquesta alta magistratura que reemplaçarà a Roma i dominarà, al seu torn, als habitants de la terra, “ en la seua presència ”, segons Apocalipsi 13.12.

Versicle 10: “ També hi ha set reis: cinc han caigut, un està, l'altre encara no ha vingut, i quan vinga, romandrà per poc temps. »

En aquest versicle, mitjançant l'expressió “ set reis ”, l'Esperit atribueix a Roma “ set ” règims de govern que són successivament, per als sis primers: la monarquia des de – 753 fins a – 510; la República, el Consolat, la Dictadura, el Triumvirat, l'Imperi des d'Octavià, Cèsar August sota el qual va nàixer Jesús, i la Tetrarquia (4 emperadors associats) en setena posició entre 284 i 324, la qual cosa confirma la precisió “ ha de durar una mica temps ”; en realitat 30 anys. El nou emperador Constantí I abandonarà ràpidament Roma i s'establirà a Orient, a Bizanci (Constantinoble, rebatejada com Istanbul pels turcs). Però a partir de 476, l'imperi occidental de Roma es va dissoldre i les “ deu banyes ” de Daniel i Apocalipsis van obtenir la seua independència formant els regnes d'Europa occidental. Des de 476, Roma va romandre sota l'ocupació dels bàrbars ostrogots, dels quals va ser alliberada en 538, pel general Belisario enviat amb els seus exèrcits per l'emperador Justinià que residia a Orient a Constantinoble.

Versicle 11: “ I la bèstia que era, i que ja no és, és ella mateixa un huité rei, i és del número dels set, i va a perdició. »

L'“huité rei” és el govern religiós papal establert en 538 pel favorable decret imperial de l'emperador Justinià I. Va respondre així a una petició de la seua esposa Théodora, ex “prostituta”, que va intervenir en nom de Vigile, una de les seues amigues. Com especifica el versicle 11, el règim papal apareix en el moment dels “set” governs citats, al mateix temps que constitueix una forma nova i sense precedents que Daniel va indicar com un rei “ diferent ”. El que és anterior a l'època dels “set” reis anteriors és el títol del líder religiós romà ja atribuït als seus emperadors i des dels seus orígens: “Pontifex Maximus”, expressió llatina traduïda com a “Sobirà Pontífex”, que també ho és, des de llavors. 538, el títol oficial del Papa catòlic romà. El règim romà que existeix en el moment en què Juan rep la visió és l'Imperi, el sisé govern romà; i en la seua època, el títol de “sobirà pontífex” el portava el propi emperador.

El retorn de Roma a l'escenari històric es deu al rei franc, Clodoveo I, “convertit” a la falsa fe cristiana de l'època, l'any 496; és a dir, al catolicisme romà que havia obeït a Constantí I i

que ja estava colpejat per la maledicció de Déu des del 7 de març de 321. Després de la dominació imperial, Roma va ser envaïda i dominada per pobles estrangers que arribaven en migració massiva. La incomprensió de diferents llengües i cultures és la base dels disturbis i lluites internes que van destruir la unitat i la força romanes. Aquesta acció és aplicada per Déu hui a Europa per a afeblir-la i entregar-la als seus enemics. La maledicció de l'experiència de la "Torre de Babel" conserva així al llarg dels segles i mil·lennis tots els seus efectes i la seua eficàcia per a portar a la humanitat a la desgràcia. Quant a Roma, finalment, va quedar sota el domini dels ostrogots arrians, doctrinalment oposats a la fe catòlica romana secundada pels emperadors bizantins. Per tant, havia de ser alliberat d'aquesta dominació perquè l'establiment del règim papal romà en 538 fóra possible en el seu sòl. Per a aconseguir això segons Dan.7:8-20, " tres banyes". van ser humiliats davant el papat (la banya xicoteta); Es tracta de pobles hostils al catolicisme romà dels bisbes de Roma, successivament, en 476, els hèruls, en 534, els vàndals, i el 10 de juliol de 538, "per una tempesta de neu", alliberats de l'ocupació dels ostrogots pel general. Belisario enviat per Justinià I , Roma va poder entrar en el seu règim papal excloent, dominant i intolerant, instituït per aquest emperador, a petició de l'intrigant Vigilio, el primer Papa regnant. A partir d'aquest moment, Roma s'ha convertit en " la gran ciutat que té reialesa sobre els reis de la terra ", des del versicle 18, que va a la " perdició " , com l'Esperit especifica ací, per segona vegada, després del versicle 8.

Per tant, el papat no es remunta a Sant Pere, com afirma, sinó al decret de Justinià I, l'emperador bizantí que li va donar el seu títol i la seua autoritat religiosa. Així, el diumenge va ser ordenat per l'emperador romà Constantí I el 7 de març de 321 i el papat que ho va justificar va ser instal·lat per l'emperador bizantí Justinià I l'any 538; dues dates amb les conseqüències més terribles per a tota la humanitat. També va anar l'any 538 quan el bisbe de Roma va prendre per primera vegada el títol de Papa.

Versicle 12: " Les deu banyes que vist són deu reis, que encara no han rebut regne, però que reben autoritat com a reis per una hora amb la bèstia. »

Ací, a diferència de Dan.7.24, el missatge apunta a un temps molt curt situat al final del " temps final ".

Com en temps de Daniel, en temps de Juan, les " deu banyes " de l'imperi romà encara no havien guanyat ni recuperat la seua independència. Però, sent el context al qual es dirigeix aquest capítol 17 el de la fi del món, és el paper que exerceixen les " deu banyes " en aquest context precís el que és evocat per l'Esperit, com el confirmaran els versicles que segueixen. La " hora " profetitzada es refereix al temps de la prova final de fe anunciada, en Apocalipsi 3.10, als fidels pioners de l'Adventismo del Seté Dia en 1873. El missatge era per a nosaltres, els seus hereus, els fidels dels Adventistes. I llum donada per Jesucrist als seus triats en el 2020.

Segons el codi profètic donat al profeta Ezequiel (Ezequiel 4:5-6), un "dia " profètic val un "any " real, i per tant, una " hora " profètica val 15 dies reals. La gran insistència del missatge de l'Esperit que citarà tres vegades l'expressió " en una sola hora " en el capítol 18, em porta a deduir que aquesta " hora " apunta al temps comprés entre el començament de la 6 de les " set darreres plagues " i el retorn en glòria del nostre diví Senyor Jesús qui torna en la glòria de l'Arcàngel " Miguel " per a rescatar als seus triats de la mort programada. Aquesta " hora " és, per tant, aquella durant la qual dura la " batalla de l'Armagedón ".

Versicle 13: « Tenen un propòsit, i li donen el seu poder i la seua autoritat a la bèstia. »

Apuntant al temps d'aquesta prova final, l'Esperit diu de les "deu banyes": « Tenen un sol propòsit, i donen el seu poder i la seua autoritat a la bèstia ». Aquest objectiu que comparteixen consisteix a aconseguir que el descans dominical siga respectat per tots els supervivents de la Tercera Guerra Mundial Nuclear. La ruïna va reduir en gran manera el poder militar de les antigues nacions europees. Però els vencedors del conflicte, els protestants americans, van obtindre dels supervivents un abandó total de la seua sobirania. El motiu és diabòlic, però els caiguts no el saben i els seus esperits entregats a Satanàs només poden complir la seua voluntat.

Només a partir de la coalició del "drac", la "bèstia" i el "fals profeta" les "deu banyes" entreguen la seua autoritat a la "bèstia". I aquesta renúncia és provocada per la intensitat del sofriment que els infligeixen els assots de Déu. Entre la proclamació del decret de mort i la seua aplicació, es dóna un període de 15 dies als observadors del dissabte per a adoptar "la marca de la bèstia", el seu "diumenge" romà contaminat pel culte solar pagà. Estant previst el retorn de Jesucrist per a la primavera anterior al 3 d'abril de 2030, excepte error en la interpretació del terme "hora", el decret de mort haurà de promulgar per a aquesta data o per a una data situada entre aquesta i el dia de la primavera de 2030 del nostre calendari habitual actual.

Per a comprendre completament quina serà la situació temporal final, considere els següents fets. La fi del temps de gràcia només és identificable pels funcionaris electes que el vinculen a la promulgació de la llei dominical; més precisament, després d'ella. Per al conjunt de pobles incrèduls i rebels que encara viuen, la promulgació de la llei dominical apareix només com una mesura d'interés general sense conseqüències per a ells. I només després d'haver patit les cinc primeres plagues, la seua ira venjativa els porta a aprovar plenament la decisió de "matar" als qui se'ls presenten com a responsables del seu càstig celestial.

Versicle 14: « Barallaran contra el Corder, i el Corder els vencerà, perquè ell és Senyor de senyors i Rei de reis, i els anomenats i triats i fidels que estan amb ell també els venceran. »

"Barallaran contra el Corder, i el Corder els vencerà ...", perquè ell és el Déu Totpoderós a qui cap poder pot resistir. "El Rei de reis i Senyor de senyors" imposarà la seua força divina als reis i senyors més poderosos de la terra. I els triats que entenguen això venceran amb ell. L'Esperit recorda ací els tres criteris exigits per Déu a aquells als qui salva i que s'han compromés en el camí de la salvació, que comença per a ells amb la condició espiritual de "anomenats" i que després es transforma, quan és així, en condició de "triat", per la "fidelitat" manifestada cap al Déu creador i tota la seua llum bíblica. La batalla a la qual es fa referència és la batalla de "Armagedón", d'Apocalipsi 16.16; "l'hora" en què es posa a prova la "fidelitat" dels "triat" "anomenats". En Apocalipsi 9:7-9, l'Esperit va revelar la preparació de la fe protestant per a aquesta "guerra" espiritual. Condemnats a morir, per la seua fidelitat al dissabte, els triats donen testimoniatge de la confiança posada en les promeses profetitzades per Déu i aquest testimoniatge que se'ls dóna li dóna la "glòria" que exigeix en el missatge del primer àngel. d'Apocalipsi 14:7. Els defensors i partidaris del diumenge obligatori trobaran, en aquesta experiència, la mort que es prepararan per a donar als triats de Jesucrist. Els recorde ací, als qui són escèptics i dubten que Déu done tanta importància als dies de descans, que la

nostra humanitat va perdre la seua eternitat per la importància que va donar a “dos arbres” del jardí terrenal. “ Armagedón ” es basa en el mateix principi en substitució dels “dos arbres” hui tenim “el dia del coneixement del bé i del malament”, el diumenge, i “el dia de la vida santificada”, el dissabte o dissabte.

Versicle 15: “ I em va dir: Les aigües que has vist, en les quals se senta la ramera, són pobles, multituds, nacions i llengües. »

El versicle 15 ens dona la clau que ens permet atribuir a les “ aigües ” sobre les quals “ se senta la ramera ”, la identitat dels pobles europeus anomenats “cristians”, però sobretot, falsa i enganyosament “cristians”. Europa té la característica de reunir pobles que parlen diferents “ llengües ”; el que afebleix les unions i aliances realitzades. Però en els últims temps, l'idioma anglés serveix de pont i promou els intercanvis internacionals; l'educació generalitzada dels éssers humans redueix l'eficàcia de l'arma de maledicció divina i s'oposa al disseny del seu Creador. La seua resposta serà, per tant, més terrible: la mort per la guerra i, al final, per l'esplendor del seu gloriós adveniment.

Versicle 16: “ Les deu banyes que vist i la bèstia avorriran a la ramera, i la despullaran i la despullaran, menjaran la seua carn i la consumiran en el foc. »

El versicle 16 anuncia el programa del pròxim capítol 18. Confirma la inversió de les “ deu banyes ” i la bèstia ” que, després de secundar-la i aprovar-la, acaben destruint a “ la prostituta ”. Record ací que “ la bèstia ” és el règim d'associació dels poders civils i religiosos i que designa, en aquest context, el poder del poble americà oficialment protestant i dels pobles europeus catòlics i protestants, mentre que “ la prostituta ” designa el clergat, és a dir, les autoritats docents del poder religiós catòlic: monjos, sacerdots, bisbes, cardenals i el Papa. Així, en la inversió, els pobles catòlics europeus i el poble protestant americà, les dues víctimes de la mentida romana, s'oposen al clergat del catolicisme papal romà. I la “consumiran amb foc ” quan, mitjançant la seua gloriosa intervenció, Jesús derroque la seua diabòlica màscara enganyosa i seductora. Les “ deu banyes ” la “ despullaran i la deixaran nua ” perquè va viure en luxes, serà despullada, i perquè es va vestir amb aparença de santedat, apareixerà també “ nua ”, en vergonya espiritual, sense cap justícia celestial per a vestir-ho. La precisió, “ menjaran la seua carn ”, expressa la ferocitat sagnant del seu càstig. Aquest versicle confirma el tema de la “ verema ” d'Apocalipsi 14.18 al 20: Ai del raïm de la ira!

Versicle 17: “ Perquè Déu ha posat en els seus cors dur a terme el seu propòsit i realitzar un sol propòsit, i donar el seu regne a la bèstia, fins que es complisquen les paraules de Déu. »

El versicle 17, sota el número del judici, ens revela un pensament important del Déu celestial que els homes fan malament a menysprear o tractar amb indiferència. Déu insisteix ací, perquè els seus triats es convencen, que ell és l'únic Amo del “joc terrible” que es posarà en marxa en el moment esperat. El programa no va ser dissenyat pel diable, sinó per Déu mateix. Tot el que va anunciar en el seu gran i sublim Revelació, que concerneix a Daniel i a l'Apocalipsi, ja s'ha complert o està per complir. I com “ la fi d'una cosa és millor que el seu principi ”, segons Eclesiastés 7:8, Déu proposa per a nosaltres aquesta última prova de fidelitat que ens separarà dels falsos cristians i ens farà dignes d'entrar en la seua eternitat celestial després. la destrucció nuclear de la Tercera Guerra Mundial. Per tant només ens queda esperar

amb confiança ja que tot el que s'organitzarà en la terra és un “ disseny ” dissenyat per Déu mateix. I si Déu està per nosaltres, qui estarà contra nosaltres, sinó aquells els “ dissenys dels quals ” assassins es tornaran contra ells?

significa “ fins que es complisquen les paraules de Déu ” ? L'Esperit es refereix a la destinació final reservada per a la “ banya xicoteta ” papal com ja va profetitzar, en Dan.7.11: “ Llavors vaig mirar, a causa de les paraules arrogants que parlava la banya; i mentre mirava, van matar a l'animal, i van destrossar el seu cos, entregat al foc per a ser cremat ”; en Dan.7.26: “ Llavors vindrà el judici, i el seu domini li serà llevat, i serà destruït i destruït per sempre ”; i Donen.8.25: “ A causa de la seua prosperitat i de l'èxit dels seus ardits, tindrà supèrbia en el seu cor, i destruirà a molts que vivien en pau, i s'alçarà contra el Cap de caps; però serà feta fallida, sense l'esforç de cap mà ”. La resta de les “ paraules de Déu ” relatives a la fi de Roma es presentaran en Apocalipsis 18, 19 i 20.

Versicle 18: “ I la dona que vist és la gran ciutat que té senyoriu sobre els reis de la terra. »

El versicle 18 ens ofereix la prova més convincent que “ la gran ciutat ” és en realitat Roma. Entenguem-nos, l'àngel li està parlant personalment a Juan. A més, en dir-li: “ I la dona que has vist és la gran ciutat que té reialesa sobre els reis de la terra ”, Juan entén que l'àngel està parlant de Roma, “la ciutat dels set pujols”. que, en la seua època, va dominar imperialment els diferents regnes de tot el seu immens Imperi colonial. En el seu aspecte imperial, ja té “ reialesa sobre els reis de la terra ” i la mantindrà sota el seu domini papal.

En aquest capítol 17, com podeu veure, Déu ha concentrat les seues revelacions permetent-nos identificar amb certesa a la “ prostituta ”, la seua enemiga de la “tragèdia dels segles” cristiana. Dóna així al número 17 un sentit autèntic del seu judici. És aquesta observació la que em va portar a valorar l'aniversari del 17° centenari de la instauració del pecat que constitueix l'adopció del dia del sol del 7 de març de 321 (data oficial però 320 per a Déu) que vivim en aquest any 2020. que ja va passar. Podem veure que Déu efectivament l'ha marcada amb una maledicció sense precedents en la història de l'era cristiana (Covid-19) que ha causat un col·lapse econòmic global més desastrós que la Segona Guerra Mundial. Les altres malediccions del just judici diví vénen a continuació, les descobrirem dia a dia.

Després de revelar els detalls que permeten identificar a la prostituta, el capítol 18 ens endinsarà en el context molt particular del final de la “ batalla d'Armagedón ”. Les paraules revelen el seu contingut: “ l'hora del càstig de Babilònia la gran, mare de les rameras de la terra ”; el temps de la sagnant “ collita ”.

Versicle 1: “ Després d'això vaig veure un altre àngel que descendia del cel, amb gran autoritat; i la terra va ser il·luminada amb la seua glòria. »

L'àngel que porta gran autoritat està del costat de Déu; de fet, Déu mateix. Miguel, cap dels àngels, és un altre nom que Jesucrist va portar en el cel abans del seu ministeri terrenal. Va ser sota aquest nom, i per l'autoritat que li van reconèixer els sants àngels, que va expulsar del cel al diable i els seus dimonis, després de la seua victòria en la creu. Per tant, sota aquests dos noms torna a la terra, en la glòria del Pare, per a retirar d'ella als seus preciosos triats; preciosos perquè són fidels i aquesta fidelitat provada ha sigut demostrada. És en aquest context que ve a honrar amb la seua fidelitat als qui sàviament han obeït donant-li la “ glòria ” que ell exigia des de 1844 segons Apocalipsi 14:7. En guardar el dissabte, els seus triats el van gloriificar com el Déu creador que només ell posseeix legítimament des de la creació de les vides celestials i terrestres.

Versicle 2: “ Ell va clamar a gran veu, dient: Ha caigut, ha caigut la gran Babilònia! S'ha convertit en habitació de dimonis, cau de tot esperit immund, cau de tot ocell immund i avorrible ” .

" Ella Ha caigut, ha caigut, Babilònia la gran! ". Trobem la cita d'Apocalipsi 14:8 en aquest versicle 2, però aquesta vegada no és parlada profèticament, és perquè les proves de la seua caiguda són donades als humans supervivents d'aquest moment final de la seua enganyosa activitat seductora. També cau la màscara de santedat de la Babilònia papal romana. De fet, és “ habitació de dimonis, cau de tot esperit impur, cau de tot ocell impur i odiós ” . L'esment del “ ocell ” ens recorda que darrere de les accions terrestres s'amaguen les inspiracions celestials dels àngels dolents del campament de Satanàs, el seu líder i primer rebel de la creació divina.

Versicle 3: “ perquè totes les nacions han begut el vi de la ira de la seua fornicació, i els reis de la terra han fornicat amb ella, i els mercaders de la terra s'han enriquit amb el poder de la seua luxúria. »

“... perquè totes les nacions han begut el vi del furor de la seua fornicació,... ” L'agressió religiosa va aparèixer per instigació del poder papal catòlic romà que, afirmant estar al servei de Jesucrist, va mostrar un menyspreu total per les lliçons de conducta que ell li va ensenyar. va ensenyar als seus deixebles i apòstols en la terra. Jesús ple de dolçor, els papes plens de fúria; Jesús, model d'humilitat, els papes, models de vanitat i orgull, Jesús vivint en la pobresa material, els papes vivint en luxe i riqueses. Jesús va salvar vides, els papes injusta i innecessàriament van matar a innumbrables multituds de vides humanes. Per tant, aquest

cristianisme catòlic papal romà no tenia cap semblança amb la fe donada com a model per Jesús. En Daniel, Déu va profetitzar "l'èxit dels seus ardits", però per què es va aconseguir aquest èxit? La resposta és senzilla: perquè Déu li ho va donar. Perquè hem de recordar que és sota el títol de càstig de "la segona trompeta" d'Apocalipsi 8:8, que va suscitar aquest règim cruel i dur per a castigar la transgressió del dissabte abandonat des del 7 de març de 321. En una comparació estúdie amb les plagues que assotarien a Israel per la seua infidelitat als manaments de Déu, en Levític 26:19, Déu va dir: "Faré fallida l'orgull de la vostra força, retornarà el teu cel com el ferro, i la teua terra com el llautó". En el nou pacte, el règim papal va ser alçat per a complir aquestes mateixes malediccions. En el seu projecte, Déu és al mateix temps Víctima, Jutge i Botxí per a satisfer les exigències de la seua llei d'amor i de la seua perfecta justícia. Des de l'any 321, la transgressió del dissabte li ha costat car a la humanitat, que ha pagat el seu preu en guerres i massacres innecessàries, i en devastadores epidèmies mortals creades pel Déu creador. En aquest versicle, "fornicació" (o "llibertinatge") és espiritual i descriu un comportament religiós indigne. El "vi" simbolitza el seu ensenyament que destil·la, en nom de Crist, "ira" i odi diabòlic entre totes les persones que s'han convertit, per la seua culpa, en víctimes d'atacs o agressors.

La culpa de l'ensenyament catòlic no ha d'ocultar la culpa de tota la humanitat, que quasi tota no comparteix els valors exaltats per Jesucrist. Si els reis de la terra van beure "el vi de fornicació" (llibertinatge) de "Babilònia", és perquè com a "prostituta", la seua única preocupació era complaure als clients; Aqueixa és la regla, el client ha d'estar satisfet, en cas contrari no tornarà. I el catolicisme va exaltar al més alt nivell la cobdícia, fins al crim, i l'amor a les riqueses i a la vida luxosa. Com va ensenyar Jesús, com a ramat junts. En qualsevol cas, els homes malvats i orgullosos s'haurien perdut amb ella o sense ella. Recordatori: la maldat va entrar en la vida humana a través de Caïn, l'assassí del seu germà Abel des del principi de la història terrenal. "Els comerciants de la terra s'han enriquit amb el poder del seu luxe". Això explica l'èxit del règim papal catòlic romà. Els mercaders de la terra només creuen en els diners, no són fanàtics religiosos però si la religió els enriqueix, aquesta es converteix en una sòcia acceptable, i fins i tot apreciable. El context final del tema em porta a identificar principalment als comerciants protestants estatunidencs ja que la terra designa espiritualment la fe protestant. Des del segle XVI, Amèrica del Nord, d'origen essencialment protestant, ha acollit als catòlics hispans i des de llavors, la fe catòlica ha estat tan representada com la fe protestant. Per a aquest país, on només compten els "negocis", les diferències religioses ja no importen. Guanyats pel plaer d'enriquir que va encoratjar el reformador de Ginebra, Juan Calvino, els comerciants protestants van trobar en la fe catòlica els mitjans per a enriquir que la norma protestant original no oferia. Els temples protestants estan buits amb les parets nues, mentre que les esglésies catòliques estan sobrecarregades de relíquies fetes de materials preciosos, or, plata, iveri, tots els materials que aquest tema enumera en el versicle 12. Les riqueses del culte catòlic són, per tant, per al Senyor Déu, l'explicació de l'afebliment de la fe protestant estatunidenca. El Dòlar, el nou Mammón, ha vingut a substituir a Déu en els cors, i el tema de les doctrines ha perdut tot interès. L'oposició existeix però només en forma política.

Versicle 4: "I vaig sentir una altra veu del cel, que deia: Eixiu d'ella, poble meu, perquè no sigueu partícips dels seus pecats ni de les seues plagues. »

El versicle 4 evoca el moment de la separació definitiva: “ Eixiu d'enmig d'ella, poble meu ”; és l'hora en què els triats seran arrabassats al cel, per a trobar amb Jesús. El que aquest versicle il·lustra és el temps de la “ collita ”, el tema d'Apocalipsi 14.14 al 16. Es reprenen perquè, com especifica el versicle, no han de “ tindre part ” en els “ assots de la collita ”. “ que afectarà la Roma papal i al seu clergat. Però el text precisa que per a estar entre els triats llevats és necessari no haver “ participat dels seus pecats ”. I atés que el pecat principal és el descans dominical, la “ marca de la bèstia ” honrada per catòlics i protestants en la prova final de la fe, els creients d'aquests dos principals grups religiosos no poden participar en l'arrebatiament dels triats. La necessitat de “ Eixir de Babilònia ” és constant, no obstant això en aquest versicle l'Esperit apunta al moment en què es presenta l'última oportunitat d'obeir aquest mandat de Déu perquè la proclamació de la llei dominical marca la fi del temps de gràcia. Aquesta proclamació promou la consciència entre tots els supervivents de la “ sisena trompeta ” (Tercera Guerra Mundial), que els permet triar sota l'atenta mirada del Déu creador.

Versicle 5: “ Perquè els seus pecats s'han acumulat fins al cel, i Déu s'ha recordat de les seues iniquitats. »

En les seues paraules, l'Esperit suggereix la imatge de la “ torre de Babel ”, el nom de la qual té les seues arrels en el de “ Babilònia ”. Des de 321 i 538, Roma, “ la gran ciutat ” on la “ prostituta ” té el seu “ tron ”, la seua “ santa ” seu papal des de 538, ha multiplicat els seus pecats contra Déu. Des del cel va portar el compte i va registrar els seus pecats acumulats durant 1709 anys (des de 321). Amb el seu gloriós retorn, Jesús va desemmascarar al règim papal i per a Roma i la seua falsa santedat, és hora de pagar pels seus crims.

Versicle 6: “ Paga-li com ella ha pagat, i retorna-li el doble segons les seues obres. En la tassa on va servir, aboca el doble. »

Seguint la progressió dels temes d'Apocalipsis 14, després de la collita ve la verema. I és als més malvats dels catòlics i protestants víctimes de les mentides del catolicisme als qui Déu dirigeix les seues paraules: “ Pagueu-li com ella va pagar, i retorna-li el doble segons les seues obres ”. Recordem de la història que les seues obres van ser les fogueres i turments dels seus tribunals inquisitorials. Per tant, aquest tipus de destinació és el que els professors religiosos catòlics patiran el doble, si és possible. El mateix missatge es repeteix en la forma: “ En la copa on ella ha servit, aboca el doble ”. La imatge del calze va ser utilitzada per Jesús per a designar la tortura que anava a patir el seu cos, fins a l'agonia final en una creu, ja erigida per Roma, al peu de la muntanya Gòlgota. Per aquest mitjà, Jesús recorda que la fe catòlica va mostrar un odiós menyspreu pels sofriments que ell va acceptar suportar, per la qual cosa li toca a ell experimentar-los. Un vell proverbi cobrarà ací tot el seu valor: mai faces als altres el que no t'agradaria que et feren a tu. En aquesta acció, Déu compleix la llei del talió: ull per ull, dent per dent; una llei perfectament justa de la qual es reservava l'ús individual. Però a nivell col·lectiu, es va autoritzar la seua aplicació als éssers humans, els qui no obstant això la van condemnar, pensant que podien ser més justos i bons que Déu. La conseqüència és desastrosa, el mal i el seu esperit rebel han agreujat i dominat als pobles occidentals d'origen cristià.

En Apocalipsi 17:5, " Babilònia la gran ", " la ramera ", " sostenia una copa d'or plena de les seues abominacions ". Aquest aclariment es refereix a la seua activitat religiosa i al seu particular ús del calze eucarístic. La seua falta de respecte a aquest ritu sagrat ensenyat i santificat per Jesucrist li va valdre un càstig igualment especial. El Déu d'amor dóna pas al Déu de justícia i el pensament del seu judici es revela clarament als homes.

Versicle 7: " Puix que ella s'ha glorificat i s'ha submergit en luxes, així doneu-li turment i dol. Perquè diu en el seu cor: Estic asseguda com a reina, no sóc vídua i no veuré dol! »

En el versicle 7, l'Esperit ressalta l'oposició entre la vida i la mort. La vida no afectada per la desgràcia de la mort és alegre, despreocupada, frívola, a la recerca de nous plaers. La "Babilònia" romana papal buscava la riquesa que compra una vida de luxe. I per a obtindre-ho dels poderosos i dels reis va usar i usa encara el nom de Jesucrist per a vendre el perdó dels pecats com a "indulgències". Aquest és un detall que pesa molt en la balança del judici de Déu, pel qual ella ara ha d'expiar psicològica i físicament. El retret d'aquesta riquesa i luxe resideix en el fet que Jesús i els seus apòstols van viure pobrament, acontentar amb el necessari. Per tant, " turment " i " dol " reemplacen a " la riquesa i el luxe " del clergat catòlic papal romà.

Durant la seua activitat enganyosa, Babilònia va dir en el seu cor: " Estic asseguda com una reina "; el que confirma " el seu regnat sobre els reis de la terra " d'Apocalipsi 17.18. I segons Apocalipsi 2:7 i 20, el seu " tron " està al Vaticà (vaticinar = profetitzar), a Roma. " No sóc vídua "; el seu marit, Crist, de qui ella diu ser esposa, està viu. " I no veuré dol ". No hi ha salvació fora de l'Església, va dir a tots els seus oponents. Ho va repetir tant que va acabar creient-ho. I està veritablement convençuda que el seu regnat durarà per sempre. Des que ella va residir allí, no se li ha donat a Roma el nom de "ciutat eterna"? A més, en comptar amb el suport de les potències occidentals del planeta, tenia bones raons per a creure humanament intocable i invulnerable. Tampoc va témer el poder de Déu ja que afirmava servir-li i representar-li en la terra.

Versicle 8: " Per això, en un dia vindran les seues plagues: mort, plor i fam, i serà consumida en el foc. Perquè poderós és el Senyor Déu que la va jutjar. »

Aquest vers posa fi a totes les seues il·lusions: " per això, en un dia "; aquell on Jesús torna en glòria, " arribaran les seues plagues " o, arribarà el càstig per part de Déu; " Mort, dol i fam ", de fet, les coses es realitzen en l'ordre invers. No morim de fam en un sol dia, per la qual cosa, en primer lloc, la " fam " espiritual és la pèrdua del pa de vida que és la base de la fe religiosa cristiana. Després s'usa " dol " per a marcar la mort de persones pròximes a nosaltres, amb els qui compartim sentiments familiars. I finalment, la " mort " colpeja al pecador culpable, ja que " la paga del pecat és mort ", segons Rom.6.23. " I serà consumida pel foc ", segons els anuncis profètics repetits en Daniel i l'Apocalipsi. Ella mateixa va fer cremar en les seues pires tantes criatures, injustament, que és en perfecta justícia divina que ella mateixa perisca en el foc. " Perquè poderós és el Senyor que la va jutjar "; Durant la seua activitat seductora, la fe catòlica adorava a Maria, la mare de Jesús que va aparéixer només en la forma del xicotet xiquet que tenia en braços. Aquest aspecte atreïa a les ments humanes propenses al sentimentalisme. Una dona, millor encara, una mare, que tranquil·litzadora es va tornar la religió! Però és l'hora de la veritat, i el Crist que la va jutjar acaba d'aparéixer en la glòria de

Déu Todopoderoso; i aquest poder diví de Jesucrist, que el desemmascara, el destrueix, entregant-lo a la ira venjativa de les seues víctimes enganyades.

Versicle 9: “ I tots els reis de la terra, que amb ella van fornicar i es van delectar, ploraran i es lamentaran a causa d'ella, quan vegem el fum del seu incendi. »

Aquest versicle revela el comportament de "els reis de la terra que es van entregar a la fornicació i la luxúria ". S'inclouen reis, presidents, dictadors, tots els líders de nacions que han promogut l'èxit i l'activitat de la fe catòlica i que, en l'última prova, van aprovar la decisió de matar als observadors del dissabte. Ells “ ploraran i es lamentaran a causa d'ella, quan vegem el fum del seu incendi ”. Òbviament, els reis de la terra veuen que la situació se'ls escapa. Ja no guien a ningú i només noten el foc de Roma encés per les víctimes enganyades, instruments executors de la venjança divina. Les seues llàgrimes i laments es justifiquen pel fet que els valors del món que els van portar al màxim poder s'estan esfondrant de sobte.

Versicle 10: “ Apartats, temorosos del seu turment, diran: Ai! Aflicció! La gran ciutat, Babilònia, la ciutat poderosa! En una sola hora ha arribat el teu judici! »

La “ciutat eterna” mor, crema i els reis de la terra s'allunyen de Roma. Ara temen haver de compartir la seua destinació. El que està succeint constitueix, per a ells , una enorme desgràcia : “ Desgraciada! Aflicció! La gran ciutat, Babilònia ”, es repeteix dues vegades l'ai , “ ha caigut, ha caigut, Babilònia la gran ”. “ La ciutat poderosa!” » ; tan poderosa que va governar el món mitjançant la seua influència sobre els líders de les nacions cristianes; Precisament per aquest vincle condemnat per Déu, el rei Lluís XVI i la seua esposa austríaca Maria Antonieta van pujar al patíbul de la guillotina, així com els seus partidaris, víctimes de la " gran tribulació ", com l'havia anunciat l'Esperit. , en Apocalipsi 2.22-23. “ En una hora ha arribat el teu judici!” » ; El retorn de Jesús marca el temps de la fi del món. L'última prova va marcar una “ hora ” simbòlica profetitzada en Apocalipsi 3.10, però bastarà que Jesucrist aparega perquè tota la situació actual siga revertida, i aquesta vegada, serà “ una hora ” en sentit literal. suficient per a obtindre aquest sorprenent canvi.

Versicle 11: “ I els mercaders de la terra ploren i es lamenten a causa d'ella, perquè ja ningú compra els seus carregaments ” ,

L'Esperit aquesta vegada apunta a “ els mercaders de la terra ”, particularment a l'esperit mercantil estatunidenc adoptat pels supervivents en tota la terra, com es va esmentar en l'estudi del capítol 17 anterior. Ells també “ ploren i es lamenten per ella, perquè ja ningú compra el seu carregament ; ...”. Aquest versicle subratlla la culpa de l'afecte dels protestants per la fe catòlica per la qual està de dol , testimoniant així la seua inclinació personal a ella per interès econòmic. Després, que en absolut el contrari, l'obra de reforma va ser alçada per Déu per a denunciar la culpa catòlica papal romana i restaurar les veritats enteses; el que van fer en la seua època vertaders reformadors com Pierre Valdo, John Wicleff i Martín Luter. Els comerciants també veuen amb tristesa enfonsar davant els seus ulls els valors que estimen, ja que viuen només pel plaer d'enriquir a través de les seues activitats comercials; fer negocis resumeix les alegries de la seua existència.

Versicle 12: “ càrrega d'or, de plata, de pedres precioses, de perles, de lli fi, de porpra, de seda, d'escarlata, de tota classe de fusta dolça, de tota classe d'objectes, d'objectes d'ivori, de tota classe d'objectes. fet de fustes molt precioses, llautó, ferro i marbre ,

Abans d'enumerar els diferents materials que són la base de la religió idòlatra catòlica romana, record ací aquest punt particular de la vertadera fe ensenyada per Jesucrist. Havia declarat a la dona samaritana: “ Dona”, li va dir Jesús, “creu-me, l'hora ve quan ni en aquesta muntanya ni a Jerusalem adorareu al Pare. Adores el que no coneixes; adorem el que sabem, perquè la salvació ve dels jueus . Però arriba l'hora, i ja ha arribat, en què els vertaders adoradors adoraran al Pare en esperit i en veritat; perquè aquests són els adoradors que el Pare requereix. Déu és Esperit, i els que ho adoren han d'adorar-ho en esperit i en veritat . (Juan 4.21-23).” Llavors, la vertadera fe no necessita cap material o material, perquè es basa únicament en un estat d'ànim. I en conseqüència, aquesta fe vertadera té poc interès per al món cobejós i lladre, perquè no enriqueix a ningú excepte, espiritualment, als triats. Els triats adoren a Déu en esperit, per tant en els seus pensaments, però també, en veritat , la qual cosa significa que els seus pensaments han de construir sobre la norma indicada per Déu. Qualsevol cosa fora d'aquest estàndard és una forma de paganisme idòlatra on el Déu vertader és servit com un ídol. Durant les seues conquestes, la Roma republicana va adoptar les religions dels països derrotats. I gran part dels seus dogmes religiosos eren d'origen grec, la primera gran civilització de l'antiguitat. En la nostra època, en forma papal, trobem tota aquesta herència unida als nous “sants” “cristians”, començant pels 12 apòstols del Senyor. Però, havent arribat fins i tot a suprimir el segon manament de Déu que condemna aquesta pràctica idòlatra, la fe catòlica perpetua l'adoració d'imatges tallades, pintades o que apareixen en visions demoníaques. Per tant, és en els ritus dels seus cultes on trobem aquests ídols tallats que requereixen materials per a prendre forma; materials dels quals Déu mateix presenta la llista: “...; ... càrrega d'or, plata, pedres precioses, perles, lli fi, porpra, seda, escarlata, tota classe de fusta dolça, tota classe d'ivori, tota classe d'objectes de fusta molt preciosa, bronze, ferro i marbre,... ”. “ L'or, la plata, les pedres precioses i els objectes costosos ” “ reten homenatge al déu de les fortaleses ” del rei papal de Dan.11.38. Després, “ porpra i escarlata ” visten a la ramera Babilònia la Gran en Apocalipsi 17:4; “ or, pedres precioses i perles ” són els seus adornos ; “ lli fi ” designa la seua pretensió de santedat, segons Apocalipsi 19, 8: “ Perquè el lli fi són les obres justes dels sants ”. Els altres materials citats són aquells amb els quals va fer els seus ídols tallats. Aquests materials de luxe expressen l'alt nivell de devoció de l'adorador catòlic idòlatra.

Versicle 13: “ cinamoma, espècies, perfums, mirra, encens, vi, oli, flor de farina, blat, bous, ovelles, cavalls, carros, cossos i ànimes dels homes. »

Els “ perfums, de mirra, encens, vi i oli ”, els citats suggereixen els seus ritus religiosos. Les altres coses són nutrients i béns que al·ludeixen al regnat de Salomó, fill de David, constructor del primer temple edificat per a Déu, segons 1 Reyes 4.20 al 28. D'aquesta manera, l'Esperit denuncia el seu intent il·legítim de reproduir la construcció del “ temple de Déu ” que “ blasfema ”, en Apocalipsi 13:6, i que “ derroca ”, en Dan.8.11. La precisió final del vers, referent a “ els cossos i les ànimes dels homes ”, denuncia la seua col·laboració amb els monarques amb els quals comparteix, il·legalment, el poder temporal. En nom de Crist, va justificar religiosament accions abominables, com l'esclavitud, la tortura i l'assassinat de les

criatures de Déu; alguna cosa que Déu es reserva per a si en l'àmbit religiós; això fins al punt que resumeix les seues accions en aquests termes: " la sang de tots els que van ser morts en la terra va ser trobada en ella ", en el versicle 18 d'aquest capítol 18. Citant " les ànimes dels homes », Déu atribueix a ell la pèrdua de " ànimes " entregades al diable per la seua activitat i les seues falses pretensions religioses.

Recordatori : En la Bíblia i en el pensament diví, la paraula " ànima " designa a una persona en tots els seus aspectes, el seu cos físic i el seu pensament mental o psíquic, el seu intel·lecte i els seus sentiments. La teoria que presenta la "ànima " com un element de vida, que es desprén del cos en el moment de la mort i sobreviu, és d'origen purament pagà grec. En l'antic pacte, Déu identifica " l'ànima amb la sang" de les seues criatures humanes o animals: Lev.17.14: " Perquè l'ànima de tota carn és la seua sang que està en ella. Per això vaig dir als fills d'Israel: No menjareu sang de cap carn; perquè l'ànima de tota carn és la seua sang : el que la coma, serà tallat. ". Presa així el punt de vista oposat a les futures teories gregues i prepara una desfilada bíblica contra els pensaments filosòfics que naixeran entre els pobles pagans. La vida humana i animal depén del funcionament de la sang. Vessada o bruta per asfíxia, la sang ja no subministra oxigen als elements del cos físic, inclòs el cervell, suport del pensament. I si aquest no s'oxigena, el principi del pensament es deté i res queda viu després d'aquesta etapa final; si no el record de la composició de la " ànima " morta en el pensament etern de Déu amb vista a la seua futura "resurrecció", quan la "ressuscitarà" o, quan la "ressuscitarà", segons el cas, per a la vida eterna o per a la destrucció definitiva de la " mort segona ".

Versicle 14: " Els fruits que la teua ànima desitjava s'han allunyat de tu; i totes les coses delicades i belles es perden per a tu, i mai les tornaràs a trobar. »

En confirmació de l'explicat en el versicle anterior, l'Esperit imputa els " desitjos " de la Roma papal a la seua " ànima ", la seua personalitat seductora i enganyosa. Hereua de les filosofies gregues, la fe catòlica va ser la primera a plantejar la qüestió de l'atribució de l'ànima als animals i als homes descoberts en noves terres. De fet la pregunta té la seua resposta; es basa en l'elecció del verb auxiliar correcte: l'home no té ànima, perquè és ànima.

L'Esperit resumeix les conseqüències de la vertadera mort que Ell va establir i va revelar en Ecc.9:5-6-10. Aquests detalls no seran renovats en els escrits de la nova aliança. Per tant, veiem la importància d'estudiar tota la Bíblia. Destruïda, " Babilònia " haurà " perdut " per sempre " els fruits que la seua ànima desitjava " i " totes les coses delicades i magnífiques " que ella apreciava i buscava. Però l'Esperit també especifica: " per a vosaltres "; perquè els triats, a diferència d'ella, podran estendre, eternament, l'estima de les meravelles que Déu compartirà amb ells.

Versicle 15: " Els mercaders d'aquestes coses, que s'enriqueixen amb ella, es mantindran allunyats per temor al seu turment; Ploraran i es lamentaran ".

En els versicles 15 al 19, l'Esperit apunta a " els mercaders que es van enriquir amb ell ". Les repeticions revelen un èmfasi en l'expressió " en una sola hora ", repetida tres vegades en aquest capítol, així com el crit " Ai! Aflicció! ". El número 3 simbolitza la perfecció. Déu insisteix, per tant, a afirmar el caràcter irrevocable de l'anunci profètic; aquest càstig es complirà en tota la seua divina perfecció. El crit: " Ai! Aflicció! ", llançat pels mercaders, es fa

ressò del crit d'advertiment llançat pels seus triats en Apocalipsis 14, 8: “ Ha caigut! va caure! Babilònia la Gran ”. Aquests comerciants observen la seua destrucció des de lluny, “ tement el seu turment ”. I tenen raó a témer aquest fruit de la justa ira del Déu viu, perquè en lamentar la seua destrucció, es col·loquen en el seu camp i seran al seu torn destruïts per la ira humana assassina de les víctimes inconsolables de l'engany religiós. Aquest versicle ens fa conscients de l'enorme responsabilitat dels interessos comercials per l'èxit de l'Església Catòlica Romana. Els “ comerciants ” van fer costat a la prostituta i les seues pitjors decisions cruels i despòtiques, simplement per apetit d'enriquiment financer i material. Van fer els ulls grossos davant tots els seus abominables abusos i mereixen compartir la seua destinació final. Un exemple històric es refereix als parisencs que es van posar del costat de la fe catòlica contra la fe reformada des del començament de la Reforma, en temps del rei Francesc I i després d'ell.

Versicle 16: “ I dirà: Ai! Aflicció! La gran ciutat, que estava vestida de lli fi, porpra i escarlata, i adornada amb or, pedres precioses i perles! En una sola hora es va destruir tanta riquesa! »

Aquest versicle confirma l'objectiu; “ Babilònia la gran, vestida de lli fi, porpra i escarlata ”; els colors dels mantells dels reis, ja que és per això que els burletes soldats romans van cobrir els muscles de Jesús amb un mantell de “ porpra ”. No podien imaginar el significat que Déu li va donar a la seua acció: com a víctima expiatòria, Jesús es va fer portador dels pecats dels seus triats designats amb aquests colors, el carmesí o la porpra . segons Isaïes 1.18. “ Una sola hora ” serà suficient per a destruir Roma, el seu Papa i el seu clergat, després del retorn gloriós de Jesucrist, que ve per a impedir la mort dels seus triats. En aquesta prova final, la seua fidelitat marcarà la diferència, per la qual cosa podem entendre per què Déu insisteix particularment a enfortir la seua fe i la confiança absoluta que han d'acostumar a depositar en ell. Durant molt de temps, l'home només va poder estar convençut que tal destrucció “ en una sola hora ” era un miracle i, per tant, una intervenció directa de Déu, com va ocórrer amb Sodoma i Gomorra. En la nostra època, en la qual l'home ha dominat el foc nuclear, això és menys sorprenent.

Versicle 17: “ I tots els pilots, tots els que naveguen a aquest lloc, els mariners i tots els que treballen en la mar, es van parar al lluny ” .

Aquest versicle es dirigeix particularment a “ els que exploten la mar, els pilots, els mariners que naveguen cap a aquest lloc, tots mantinguts lluny ”. Va anar aprofitant el desig dels reis d'enriquir com es va enriquir la pròpia Església papal. Va secundar i va justificar la conquesta de terres desconegudes pels homes fins al moment del seu descobriment, quan els seus servidors catòlics van dur a terme horribles massacres de poblacions en el nom de Jesucrist. Aquest va ser principalment el cas d'Amèrica del Sud i les sagnants expedicions dirigides pel general Cortés. L'or extret d'aquests territoris va tornar a Europa per a enriquir als reis catòlics i al papat còmplice. A més, l'èmfasi en l'aspecte marí ens recorda que és com a règim de la “ bèstia que sorgeix de la mar ” que el seu vincle amb “ els mariners ” es va enfortir per al seu enriquiment comú.

Versicle 18: “ I van cridar en veure el fum del seu incendi: Quina ciutat era com la gran ciutat? »

“ Quina ciutat era com la gran ciutat? » criden els mariners en veure “ el fum del seu incendi ”. La resposta és ràpida i senzilla: cap. Perquè cap ciutat ha concentrat tant poder, civil com una ciutat imperial, després religiosa des de l'any 538. El catolicisme ha sigut exportat a totes les terres del planeta excepte a Rússia, on la fe ortodoxa oriental el va rebutjar. Després d'acollir-ho, la Xina també ho va combatre i ho va perseguir. Però hui encara domina tot Occident i les seues excrescències d'Amèrica, Àfrica i Austràlia. És el primer lloc turístic religiós del món que atrau a visitants de tot el món. Alguns vénen a veure “ruïnes antigues”, uns altres van allí per a veure el lloc on resideixen el Papa i els seus cardenals.

Versicle 19: “ I van tirar pols sobre els seus caps, i van plorar, i es van lamentar, i van clamar, i van dir: Ai! Aflició! La gran ciutat, on tots els que tenien vaixells en la mar s'enriquien amb la seua opulència, va ser destruïda en una sola hora! »

Aquesta és la tercera repetició on es reuneixen totes les expressions anteriors, així com l'aclariment “ en una sola hora es va destruir ”. “ La gran ciutat on tots els que tenen vaixells en la mar s'han enriquit amb la seua opulència ”. L'acusació resulta molt clara: és precisament gràcies a l'opulència del règim papal que els armadors marítims es van enriquir en portar les riqueses del món a Roma. Roma s'enriqueix en compartir les propietats dels seus oponents assassinats pel seu perpetu aliat, el poder monàrquic civil, el seu braç armat. Com a exemple històric, tenim la mort dels “Templers”, la propietat dels quals es va dividir entre la corona de Philippe Le Bel i el clergat catòlic romà. Posteriorment aquest seria el cas dels “protestants”.

Versicle 20: “ Cel, alegra't per ella! I també vosaltres, sants, apòstols i profetes, alegreu-vos! Perquè Déu us ha fet justícia en jutjar-la. »

L'Esperit convida als habitants del cel i als vertaders sants, els apòstols i profetes de la terra, a alegrar en la destrucció de la Babilònia romana. L'alegria serà, doncs, proporcional als dolors i sofriments que Ella va fer o va voler fer patir als serfs del Déu de la veritat, respecte dels últims triats fidels al dissabte santificat.

Versicle 21: “ Llavors un àngel fort va prendre una pedra com una gran pedra de molí i la va llançar en la mar, dient: Així serà derrocada amb violència Babilònia, la gran ciutat, i mai més serà trobada. »

La comparació de Roma amb una “ pedra ” suggereix tres idees. En primer lloc, el papat competeix amb Jesucrist, qui està simbolitzat per una “ pedra ” en Dan.2.34: “ Estaves mirant, quan es va soltar una pedra sense l'ajuda de cap mà, i va colpejar els peus de ferro i de fang cuit de l'imatge, i els va trencar en trossos. » Altres versicles de la Bíblia també li atribueixen aquest símbol de “ pedra ” en Zac.4:7; “ angle principal ” en Sal.118:22; Mateo 21.42; i Fets 4.11: “ Jesús és la pedra rebutjada per vosaltres els que construís , i que s'ha convertit en la principal de l'angle ”. La segona idea és l'al·lusió a la pretensió papal de succeir a l'apòstol “ Pere ”; la causa principal del “ èxit de les seues empreses i de l'èxit dels seus ardits ”, coses denunciades per Déu en Dan.8.25. Això és tant més cert quant que l'apòstol Pere mai va ser el cap de l'Església cristiana perquè aquest títol correspon al mateix Jesucrist. La “ ardit ” papal és, per tant, també una “ mentida ”. El tercer suggeriment es refereix al nom del bastió religiós papal, la seua prestigiosa basílica anomenada “Sant Pere de Roma”, la caríssima construcció de la qual va donar lloc a la venda de “indulgències” que la van desemmascarar als ulls del monjo

reformador Martín Luter. Aquesta explicació segueix estretament relacionada amb la segona idea. El lloc del Vaticà va servir com a cementeri, però la suposada tomba de Pedro l'Apòstol del Senyor era en realitat la de "Simón Pedro el Mag", un adorador i sacerdot del déu serp anomenat Esculapi.

Tornant als nostres dies, l'Esperit profetitza contra la " Babilònia " romana. Compara la seua futura destrucció amb la imatge d'una " gran pedra de molí " de " pedra " que un " àngel llança a la mar ". Amb aquesta il·lustració, presenta contra Roma una acusació identificada en Mateo 18:6: " Però si algun escandalitza a un d'aquests xicotets que creen en mi, més li valdria que li penjaren al coll una pedra de molí . i llançar-ho al fons de la mar . I en el seu cas, no va escandalitzar només a un d'aquests xicotets que creen en ell, sinó a multituds. Una cosa és certa: una vegada " destruïda, mai més serà trobada ". Ella mai tornarà a danyar a ningú.

Versicle 22: " I ja no se sentirà entre vosaltres so d'arpistas, ni de músics, ni de flautistes, ni de trompetes, ni es trobarà entre vosaltres artesà de qualsevol ofici, 'ja no se sentirà més el so de la pedra de molí en vostra llar, '

L'Esperit evoca llavors els sons musicals que expressaven la despreocupació i l'alegria dels habitants de Roma. Una vegada destruïts, ja no els escoltarem allí. En sentit espiritual al·ludeix als missatgers de Déu les paraules dels quals s'escoltaven amb el mateix efecte que els sons musicals dels " flautistes o trompetistes "; una imatge donada en la paràbola de Mateo 11.17. També esmenta els " sorolls " que feien els artesans sobrecarregats d'ordres de treball, perquè d'una ciutat antiga només eixien " sorolls " d'activitats professionals, entre ells " el soroll de la pedra de molí " que girava per a moldre el gra dels cereals, o per a afilar instruments tallants com a falç i dalla, ganivets i espases; això, ja en l'antiga Babilònia caldea, segons Jer.25:10.

Versicle 23: " La llum del llum no il·luminarà més entre tu, ni la veu de l'espòs i de l'esposa se sentirà més entre tu, perquè els teus mercaders eren els grans de la terra, perquè totes les nacions eren seduït pels teus encants ,

" La llum del llum ja no brillarà a la teua casa. » En llenguatge espiritual, l'Esperit adverteix a Roma que la llum de la Bíblia ja no vindrà per a oferir-li l'oportunitat de ser il·luminada per a conèixer la veritat segons Déu. Les imatges de Jer.25:10 es repeteixen però " els càntics del nuvi i de la núvia " es converteixen ací en " la veu del nuvi i de la núvia que ja no se sentirà més a la teua casa ". Espiritualment, són les veus dels anomenats fets per Crist i la seua Assemblea Triada a les ànimes perdudes perquè es convertisquen i salven. Aquesta possibilitat desapareixerà per sempre, després de la seua destrucció. " Perquè els vostres mercaders eren els grans de la terra ". Va ser a través de la seua seducció dels grans pobles de la terra que Roma va poder estendre la seua religió catòlica a molts pobles de la terra. Els va utilitzar com a representants del seu negoci religiós. I el resultat és que " totes les nacions han sigut enganyades pels teus encantaments ". Ací, Déu es refereix a les misses catòliques com a " encantaments " que caracteritzen els cultes pagans de mags i bruixotes malvats. És cert que en utilitzar fórmules formalistes repetitives, vanes repeticions, la religió catòlica deixa poc espai perquè el Déu creador s'expressi. Ni tan sols intenta fer-ho, perquè li atribueix un " déu estrany " en Dan.11.39 i mai la va reconèixer com una serventa; el "vicari del Fill de Déu", títol del Papa, no és, per tant, el seu vicari. El següent versicle donarà la raó.

Versicle 24: “ i perquè en ella es va trobar la sang dels profetes i dels sants i de tots els que van ser morts en la terra. »

“... i perquè en ella es va trobar la sang dels profetes, dels sants ”: Dura, inflexible, insensible i cruel al llarg de la seua història, Roma s'ha obert camí a través de la sang de les seues víctimes. Això va ser cert per a la Roma pagana però també per a la Roma papal, que va fer que els reis mataren als seus oponents, els serfs il·luminats per Déu que es van atrevir a denunciar la seua naturalesa diabòlica. Alguns van ser protegits per Déu com Valdo, Wyclif i Luter, uns altres no i van acabar les seues vides com a màrtirs de la fe, en estaques, blocs, picotes o forques. La perspectiva profètica de veure cessar definitivament la seua acció no pot més que alegrar als habitants del cel i als vertaders sants de la terra. “... i de tots els que han sigut morts en la terra ”: Qui fa aquest judici sap del que parla, perquè ha estat seguint les accions de Roma des de la seua fundació en el 747 a. C. La situació mundial dels últims dies és l'últim fruit que donarà l'Occident conqueridor i dominador dels altres pobles de la terra. La Roma monàrquica i després republicana va devorar als pobles de la terra que va subjugar. El model d'aquesta societat continua sent el de 2000 anys de cristianisme vertader i fals. Després, la Roma pagana, la Roma papal, va destruir la imatge de la pau de Crist i va llevar a la humanitat el model que haguera portat felicitat als pobles. En justificar la matança dels vertaders corders deixebles de Jesucrist, ha obert el camí als enfrontaments religiosos que estan portant a la humanitat a una aterridora tercera guerra mundial genocida. No en va els grups armats islàmics fan pública la norma del degollament. Aquest odi a l'Islam és una resposta tardana a les guerres de Croades llançades per Urbà II des de Clarmont el 27 de novembre de 1095.

Apocalipsi 19: La batalla Armagedón de Jesucrist

Versículo 1: “ Després d'això vaig sentir com una gran veu d'una gran multitud en el cel, que deia: Al·leluia! La salvació, la glòria i el poder pertanyen al nostre Déu ” .

Continuant amb el capítol 18 anterior, els triats redimits i salvats es troben en el cel, portadors del “ nou nom ” que designa la seua nova naturalesa celestial. Regnen l'alegria i l'alegria i els fidels àngels celestials exalten al Déu salvador. Aquesta " multitud " nombrosos " difereix de la " multitud que ningú podia comptar " citada en Apocalipsi 7:9. Representa una reunió dels sants àngels celestials de Déu que exalten la seua “ glòria ” perquè en el versicle 4, els triats terrenals simbolitzats pels “ 24 ancians ” respondran i confirmaran la seua adhesió a les observacions fetes, dient: “ Amén! » El que significa: De debò!

L'ordre dels termes “ salvació, glòria, poder ” té la seua lògica. La “ salvació ” va ser donada als triats terrenals i als sants àngels que van donar “ glòria ” al Déu creador qui, per a salvar-los, va invocar el seu “ poder ” diví per a destruir als enemics comuns.

Versicle 2: “ perquè els seus judicis són vertaders i justos; perquè ha jutjat a la gran ramera que va corrompre la terra amb la seua fornicació, i ha venjat la sang dels seus serfs exigint-la de la seua pròpia mà. »

Els funcionaris electes que tenien en comú la set de debò i de vertadera justícia ara estan plenament satisfets i realitzats. En la seua cega bogeria, la humanitat separada de Déu va pensar que podria portar la felicitat als últims pobles suavitzant l'estàndard de la seua justícia; només el mal es va aprofitar d'aquesta elecció i, com a gangrena, va envair tot el cos de la humanitat. El Déu bo i misericordiós mostra en el seu judici sobre “ Babilònia la gran ” que el que dóna la mort ha de patir la mort. Aquest no és un acte de malícia, sinó una acció de justícia. Així, quan ja no sap castigar als culpables, la justícia es converteix en injustícia.

Versicle 3: “ I van dir per segona vegada: Al·leluia! ...i el seu fum s'eleva pels segles dels segles. »

La imatge és enganyosa, perquè “ el fum ” de l'incendi que va destruir Roma desapareixerà després de la seua destrucció. Els “ eons dels segles ” designen el principi de l'eternitat que només concerneix els vencedors de les proves universals, celestes i terrestres. En aquesta expressió, la paraula “ fum ” suggereix destrucció i l'expressió “ segles de segles ” li dóna un

efecte etern, és a dir, destrucció definitiva; ella mai més s'alçarà. De fet, en el pitjor dels casos, " fum " pot elevar en les ments dels vius com a record d'una gloriosa acció divina realitzada per Déu contra Roma, l'enemic sagnant.

Versicle 4: " I els vint-i-quatre ancians i els quatre éssers vivents es van prostrar i van adorar a Déu asseguts en el tron, dient: Amén! Al·leluia! »

Realment! Lloat siga YaHWÉH! ...diuen junts els redimits de la terra i dels mons que han romàs purs. L'adoració a Déu està marcada per la prostració; una forma legítima reservada exclusivament a ell.

Versicle 5: " I va vindre una veu del tron, que deia: Lloen al nostre Déu tots els seus serfs que li temen, així xicotets com a grans! »

Aquesta veu és la de " Miguel ", Jesucrist, les dues expressions celestial i terrestre sota les quals Déu es revela a les seues criatures. Jesús diu: " vosaltres que li temeu ", recorda així el " temor " de Déu exigit en el missatge del primer àngel d'Apocalipsi 14:7. El " temor de Déu " només resumeix l'actitud intel·ligent d'una criatura cap al seu Creador que té poder de vida i mort sobre ella. Com a ensenya la Bíblia en 1 Juan 4.17-18: " el perfecte amor tira fóra el temor ": " Com ell és, així també nosaltres en aquest món; en això és perfecte l'amor en nosaltres, perquè tinguem confiança en el dia de judici. La por no està en l'amor, però l'amor perfecte tira fóra la por; perquè la por implica càstig, i el que tem no és perfecte en l'amor ". Així, com més estima el triat a Déu, més li obeeix i menys motius té per a témer-li. Els triats són seleccionats per Déu entre els xicotets, com els apòstols i els humils deixebles, però també entre els grans com el gran rei Nabucodonosor. Aquest rei de reis del seu temps és un exemple perfecte que per molt gran que siga entre els homes, un rei és només una criatura feble davant el Déu creador Totpoderós.

Versicle 6: " I vaig sentir com la veu d'una gran multitud, com el baluern de moltes aigües, i com el so d'un gran tro, que deia: Al·leluia! Perquè el Senyor el nostre Déu Todopoderoso ha entrat en el seu regne. »

Aquest versicle reuneix expressions ja vistes. La " multitud " comparada amb el " so de moltes aigües " està representada pel seu Creador en Apocalipsi 1.15. Les " veus " que s'expressen són tan " nombroses " que només poden comparar amb els baluerns, el " soroll de la trone ". " Al·leluia! Perquè el Senyor el nostre Déu Todopoderoso ha entrat en el seu regne. » Aquest missatge va marcar l'acció de la " setena trompeta " en Apocalipsi 11.17: " dient: Et donem gràcies, oh Senyor Déu Todopoderoso, el que eres i el que eres, perquè has captat el teu gran poder i has pres possessió del teu regne. . "

Versicle 7: " Alegrem-nos i alegrem-nos, i donem-li glòria; perquè han arribat les noces del Corder, i la seua esposa s'ha preparat ,

El " goig " i la " alegria " estan plenament justificats, perquè ja va passar el temps del " combat ". En la " glòria " celestial, la " núvia ", l'Assemblea dels redimits triats de la terra s'ha unit al seu " Nuvi ", Crist, el Déu viu " Miguel ", YaHWÉH. En presència de tots els seus amics celestials, els redimits i Jesucrist celebraran la festa de " noces " que els uneix. " La núvia es va preparar " restituint totes les veritats divines que la fe catòlica va fer desaparèixer en la seua

versió de la fe cristiana. La “ preparació ” va ser llarga, construïda al llarg de 17 segles d'història religiosa, però especialment des de 1843, data de l'inici de l'exigència divina de les diverses restauracions que s'havien tornat imprescindibles, és a dir, de totes les veritats no restaurades pels reformadors protestants perseguits. La culminació d'aquesta preparació va ser aconseguida pels últims adventistes del seté dia dissidents que van romandre en l'aprovació de Déu i la llum que Jesús li va donar fins al final i ja fins a principis de 2021 quan escric aquesta versió de les seues llums.

Versicle 8: “ I li va ser concedit vestir de lli fi, resplendent i pur. Perquè el lli fi són les obres justes dels sants. »

“ Lli fi ” designa “ les obres justes dels “vertaders últims” sants ”. Aquestes “ obres ” que Déu diu “ justes ” són el fruit de les revelacions divines realitzades successivament des de 1843 i 1994. Aquesta obra és l'últim fruit que revela les inspiracions divines donades des de 2018 als qui mestressa, beneeix i “ prepara ” per a les “ noces ” esmentades en aquest versicle. Si Déu beneeix les “ obres justes ” dels seus vertaders “ sants ”, per contra, va maleir i va combatre, fins a destruir-ho, el bàndol dels falsos sants les “ obres dels quals ” eren “injustes”.

Versicle 9: “ I l'àngel em va dir: Escriu: Benaurats els que són cridats al sopar de les noces del Corder! I em va dir: Aquestes paraules són les vertaderes paraules de Déu ”

Aquesta benaurança s'atorga als sants redimits per la sang de Jesucrist els pioners de la qual es van preocupar per la de Dan.12.12 (Benaurats els que esperen fins a 1335 dies) dels pioners que seran precisament simbolitzats pels “ 144.000 ” o 12 X 12 X 1000 d'Apo.7. Entrar en el cel per a l'eternitat és, en efecte, motiu de gran felicitat que farà divinament “ felices ” als qui tinguen aquesta oportunitat . La sort no és l'únic factor per a beneficiar-nos d'aquest privilegi, sinó que l'oferta de salvació ens la ofereix Déu com una “segona oportunitat” després de l'herència i la condemna del pecat original. La promesa de salvació i de gojos celestials futurs se certifica com la del compromís oral de Déu digne de la nostra fe perquè compleix permanentment els seus compromisos. Les proves dels últims dies requeriran certes en les quals el dubte ja no tindrà cabuda. Els triats hauran de confiar en la fe construïda sobre les promeses revelades de Déu perquè l'escrit està prèviament dit. Per això la Bíblia, la Sagrada Escripura , es diu: la Paraula de Déu.

Versicle 10: “ I em vaig prostrar als seus peus per a adorar-ho; però ell em va dir: Cuidat amb no fer-ho! Sóc consiervo teu i dels teus germans que tenen el testimoni de Jesús. Adora a Déu. Perquè el testimoni de Jesús és l'esperit de profecia. »

Déu aprofita l'error de Juan per a revelar-nos la seua condemna de la fe catòlica que ensenya als seus membres aquest tipus d'adoració de la criatura. Però també apunta a la fe protestant, que també comet aquesta falta en honrar el “dia del sol” pagà heretat de Roma. L'àngel que li parla és sens dubte “Gabriel”, el cap de la missió divina pròxima a Déu que ja es va aparèixer a Daniel i a Maria, la mare “substituta” de Jesús. Malgrat el seu alt rang, “Gabriel” demostra la mateixa humilitat que Jesús. Només reclama el títol de “ company en el servei ” de Juan fins als últims adventistes dissidents electes del temps de la fi. Des de 1843, els triats porten amb si “ el testimoni de Jesús ” que, segons aquest versicle, designa “l'esperit de profecia”. Els adventistes , per a la seua pròpia pèrdua, han limitat aquest “ esperit de profecia

” a l'obra realitzada per Elena de White, la missatgera del Senyor entre 1843 i 1915. D'aquesta manera, ells mateixos han posat un límit a la llum donada per Jesús. No obstant això, el “esperit de profecia ” és un do permanent que resulta d'una relació autèntica entre Jesús i els seus deixebles i que es funda sobretot en la seua decisió de confiar una missió a un servidor que ell tria amb tota l'autoritat de la seua divinitat. Aquesta obra dóna testimoniatge d'això: el “esperit de profecia ” segueix molt actiu i pot continuar fins a la fi del món.

Versicle 11: “ Llavors vaig veure el cel obert, i heus ací va aparéixer un cavall blanc. El que cavalca sobre ell es diu Fidel i Vertader, i jutja i baralla amb justícia. »

En aquesta escena, l'Esperit ens porta de retorn a la terra, abans de la victòria i destrucció final de “ Babilònia la gran ”. L'Esperit il·lustra el moment en què, al seu retorn, el Crist gloriós s'enfronta als rebels terrenals. En Jesucrist glorificat, Déu emergeix de la seua invisibilitat: “ el cel està obert ”. Apareix en la imatge del “ primer segell ” d'Apocalipsi 6:2, com un genet, Líder, partint “ com a vencedor i a conquerir ” muntat en un “ cavall blanc ”, imatge del seu campament marcat per la puresa i la santedat. . El nom “ fidel i Vertader ” que es dóna a si mateix en aquesta escena situa l'acció en l'extensió de l'últim temps profetitzat amb el nom “ Laodicea ” en Apocalipsi 3.14. Aquest nom significa “poble jutjat”, la qual cosa ací es confirma amb la precisió: “ Ell jutja ”. En precisar que “ lluita amb la justícia ”, l'Esperit evoca el moment de la “ batalla de l'Armagedón ” d'Apocalipsi 16,16, en el qual lluita contra el camp de la injustícia liderat pel diable i unificat per l'honor donat al “dia del sol” heretat de Constantí I i els papes catòlics romans.

Versicle 12: “ Els seus ulls eren com anomena de foc; al seu cap hi havia diverses diademes; tenia un nom escrit, que ningú coneix excepte ell mateix; »

Coneixent el context de l'escena, podem entendre que “ els seus ulls ” comparats amb una “ flama de foc ” miren als objectius de la seua ira, els rebels unificats “ preparats per a la batalla ” des d'Ap.9:7-9 és a dir, des de 1843. El significat de “ diverses diademes ” que porta a “ el seu cap ” es donarà en el versicle 16 d'aquest capítol: ell és el “ Rei de reis i Senyor de senyors ”. El seu “ nom escrit que ningú coneix excepte ell mateix ” designa la seua eterna naturalesa divina.

Versicle 13: “ I estava vestit amb un mantell tenyit de sang. El seu nom és la Paraula de Déu. »

Aquesta “ vestidura tacada de sang ” designa dues coses. La primera és la seua justícia, que va obtenir vessant la seua pròpia “ sang ” per a la redempció dels seus triats. Però aquest sacrifici que ell fa voluntàriament per a salvar als seus triats requereix la mort dels seus agressors i perseguidors. El seu “ vestit ” tornarà a estar cobert de “ sang ”, però aquesta vegada serà el dels seus enemics “ trepitjats en l'almàssera del raïm de la ira de Déu ” segons Isaïes 63 i Apocalipsi 14.17 al 20. Aquest nom “ la Paraula de Déu ” revela la importància vital del ministeri terrenal de Jesús i de les seues revelacions donades successivament en la terra i des del cel després de la seua resurrecció. El nostre Salvador era Déu mateix amagat en una aparença terrenal. El seu ensenyament permanent rebut pels seus funcionaris electes marcarà la diferència entre el camp salvat i el camp perdut.

Versicle 14: “ Els exèrcits que estan en el cel el seguien en cavalls blancs, vestits de lli fi, blanc i pur. »

La imatge és gloriosa, el “ blanc ” de la puresa caracteritza la santedat del campament de Déu i les seues multituds d'àngels que han romàs fidels. El “ lli fi ” revela les seues obres “justes” i pures .

Versicle 15: “ De la seua boca va eixir una espasa aguda per a ferir a les nacions; els pasturarà amb vara de ferro; i trepitjarà l'almàssera del vi de la cremor de la ira del Déu Totpoderós ”.

La “ paraula de Déu ” designava la Bíblia, la seua santa “ paraula ” que reunia el seu ensenyament que guiava als triats en la seua veritat divina. El dia del seu retorn, la “ Paraula de Déu ” ve com una “ espasa afilada ” per a matar als seus enemics rebels, protestants, suplicants, disposats a vessar la sang dels seus últims triats. La destrucció dels seus enemics il·lumina l'expressió “ els regirà amb vara de ferro ” que també designa l'obra de judici realitzada pels triats que venceran segons Apocalipsis 2.27. Ací es confirma novament el pla de venjança divina anomenat “ verema ” en Apocalipsi 14.17 al 20. Aquest tema es desenvolupa en Isaïes 63 on l'Esperit especifica que Déu actua només sense cap home amb ell. La raó és que els funcionaris electes ja portats al cel no són testimonis del drama que assota als rebels.

Versicle 16: “ Tenia en la seua vestidura i en la seua cuixa un nom escrit: Rei de reis i Senyor de senyors. »

La “ vestimenta ” designa les obres d'un ésser viu i “ la seua cuixa ” suggereix la seua força i el seu poder, perquè un detall important, apareix com un genet, i en parar sobre un cavall, els músculs de les “ cuixes ”, els la majoria de l'home, són posats a prova i fan possible o no l'acció. La seua imatge de geneta va ser significativa en el passat ja que aquesta era l'aparença que adoptaven els guerrers lluitadors. Hui ens quedem amb el simbolisme d'aquesta imatge que ens diu que el genet és un mestre que domina a un grup d'éssers humans simbolitzats per el “ cavall ” muntat. El que Jesús ascendeix es refereix als seus triats actualment escampats per la terra. El seu nom “ Rei de reis i Senyor de senyors ” constitueix motiu de vertader consol per als seus estimats triats subjectes al dictat injust dels reis i senyors de la terra. Aquest tema mereix un aclariment. El model de reialesa terrenal no va ser dissenyat sobre principis aprovats per Déu. En efecte, Déu va concedir a Israel, segons la seua petició , ser governat en la terra per un rei, cite, “com les altres nacions paganes” que existien en aquella època. Déu només va respondre a la comanda dels seus cors malvats. Perquè en la terra, el millor dels reis no és més que un ser “abominable” que “ cull on no va sembrar ” i el que coneix a Déu no espera a ser enderrocat pel seu poble per a reformar. El model presentat per Jesús condemna el model transmés en la terra de generació en generació per gent estúpida, ignorant i malvada. En el món celestial de Déu, el líder és un servidor del seu poble i d'ell obté tota la seua glòria. La clau de la felicitat perfecta és ací, perquè cap ésser viu pateix a causa del seu proïsme. En el seu retorn gloriós, Jesús ve a destruir als reis i senyors malvats, i la seua maldat, que li atribueixen en afirmar que el seu regnat és un dret diví. Jesús els ensenyarà que aquest no és el cas; a ells, però també a les masses humanes que justifiquen la seua injustícia. Aquesta és l'explicació de “la paràbola dels talents” que després es compleix i s'aplica.

Després de l'enfrontament

Versicle 17: “ I vaig veure un àngel que estava dempeus en el sol. I va clamar a gran veu, dient a tots els ocells que volaven enmig del cel: Veniu, reunios per al gran sopar de Déu ,

Jesucrist " Miguel " ve en la imatge del sol símbol de la llum divina per a lluitar contra els falsos cristians adoradors del déu sol que justifica el canvi del dia de descans realitzat per l'Emperador Constantí I. En la seua confrontació amb Crist Déu, descobriran que el Déu viu és més formidable que el seu déu sol. En alta veu, Jesucrist convoca una reunió d'ocells rapaços.

Nota : He de precisar novament ací que els rebels no desitgen adorar a la divinitat solar de manera conscient i voluntària, però subestimen el fet que per a Déu, el primer dia que honren per al seu descans setmanal conserva la contaminació del seu paganisme. ús del temps passat. Així mateix, la seua elecció revela un gran menyspreu per l'ordre del temps que ell va establir des del principi de la seua creació de la terra. Déu compta els dies marcats per la rotació de la terra sobre el seu eix. Durant les seues intervencions en favor del seu poble Israel, va recordar l'ordre de la setmana indicant, nomenant-lo, el seté dia anomenat “dissabte”. Molts creuen que poden ser justificats per Déu a causa de la seua sinceritat. Ni la sinceritat ni la convicció tenen valor per als qui desafien la veritat clarament expressada per Déu. La seua veritat és l'única norma que permet la reconciliació mitjançant la fe en el sacrifici voluntari de Jesucrist. Les opinions personals no són escoltades ni reconegudes pel Déu creador, la Bíblia confirma aquest principi amb aquest versicle d'Isaïes 8.20: “ A la llei i al testimoniatge! Si no parlem així, no hi haurà començar el dia per al poble ”.

Dues “ festes ” són preparades per Déu: el “ sopar de les noces del Corder ” els convidats del qual són els propis triats individualment, ja que, col·lectivament, representen a “ l'Esposa ”. La segona “ festa ” és de tipus macabra i els seus beneficiaris són només “ ocells rapaços ”, voltors, còndors, milans i altres espècies per l'estil.

Versicle 18: “ Per a menjar carn de reis, carn de comandants militars, carn de valentes, carn de cavalls i dels quals munten en ells, carn de tots, lliures i esclaus, petits i grans”. »

Després de la destrucció de tota la humanitat, no quedarà ningú per a posar els cossos davall de la terra i segons Jer.16:4, " seran escampats com a fem sobre la terra ". Busquem el versicle complet que ens ensenya la destinació que Déu reserva per a aquells als qui maleeix: “ Moriran consumits per la malaltia; no se'ls donaran llàgrimes ni sepultura; seran com a fem en la terra; periran a espasa i de fam; i els seus cadàvers seran menjar per als ocells del cel i les bèsties de la terra ”. Segons l'enumeració presentada per l'Esperit en aquest versicle 18, ningú escapa de la mort. Els recorde que els “ cavalls ” simbolitzen al poble dirigit pels seus líders civils i religiosos segons Santiago 3 :3: “ Si posem el fre en la boca dels cavalls perquè ens obeïsquen, també dirigim tot el seu cos. »

Versicle 19: “ I vaig veure la bèstia, i els reis de la terra, i els seus exèrcits units per a fer guerra contra el qual muntava el cavall i contra el seu exèrcit. »

Hem vist que la “ batalla d'Armagedón ” va ser espiritual i que en la terra el seu aspecte va consistir a decretar la mort de tots els últims vertaders esclaus de Jesucrist. Aquesta decisió es va prendre abans del retorn de Jesucrist i els rebels estaven segurs de la seua elecció. Però en

el moment de la seua entrada en aplicació, el cel es va obrir revelant al diví Crist venjador i els seus exèrcits angelicals. Per tant, ja no és possible lluitar. Ningú pot lluitar contra Déu quan ell apareix i el resultat és el que ens va revelar Apocalipsi 6.15-17: “ Els reis de la terra, els grans, els comandants militars, els rics, els poderosos, tots els esclaus i els homes lliures es van amagar en les coves i en les roques de les muntanyes. I van dir a les muntanyes i a les penyes: Caieu sobre nosaltres, i amagueu-nos del rostre del qual està assegut en el tron, i de la ira del Corder; perquè ha arribat el gran dia de la seua ira, i qui podrà resistir? » A l'última pregunta, la resposta és: els funcionaris electes que anaven a ser assassinats pels rebels; triats santificats per la seua fidelitat al sant dissabte que profetitzava la victòria de Jesús sobre tots els seus enemics i els dels seus redimits.

Versicle 20: “ I la bèstia va ser capturada, i amb ella el fals profeta, que havia fet davant d'ella senyals amb les quals havia enganyat als que van prendre la marca de la bèstia i adoraven la seua imatge. Tots dos van ser llançats vius al llac cremant amb foc i sofre. »

Atenció ! L'Esperit ens revela la destinació final del judici final mentre Déu ho prepara per a " la bèstia i el fals profeta " és a dir, la fe catòlica i la fe protestant unides pels falsos adventistes des de 1994. Per a " el llac cremant amb foc i de " El sofre " cobrirà la terra només al final del seté mil·lenni per a destruir i aniquilar als pecadors, definitivament, després del judici final. Aquest versicle ens revela el meravellós sentit de la justícia perfecta del nostre Déu creador. Estableix la diferència entre els vertaders perpetradors i les víctimes enganyades però culpables perquè són responsables de la seua elecció. Els governants religiosos són “ llançats vius al llac de foc ” perquè, segons Apocalipsi 14:9, van incitar als homes i dones de la terra a honrar “ la marca de la bèstia ” el càstig de la qual va ser anunciat.

Versicle 21: “ I els altres van ser morts per l'espasa que eixia de la boca del qual muntava el cavall; i tots els ocells es van assaciar de la seua carn ”

Aquests “ altres ” es refereixen a éssers humans no cristians o no creients que van seguir el moviment internacional i van obeir l'ordre general sense implicar personalment en l'acció duta a terme pels rebels religiosos cristians. Al no estar coberts per la justícia de la sang vessada per Jesucrist, no sobreviuen al retorn de Crist però, no obstant això, són assassinats per la seua paraula simbolitzada per " l'espasa que eixia de la seua boca ". Aquests éssers caiguts que són testimonis oculars de l'aparició del Déu vertader arribaran al judici final però no patiran el sofriment de la mort prolongada del “ llac de foc ” reservat als grans culpables religiosos actius en la rebel·lió. Després de ser confrontats amb la glòria del gran Déu creador, el Gran Jutge, seran sobtadament aniquilats.

Apocalipsi 20:

els mil anys del seté mil·lenni

i el judici final

El càstig del diable

Versicle 1: “ Llavors vaig veure un àngel que descendia del cel, tenint la clau de l'abisme i una gran cadena a la seua mà. »

“ Un àngel ” o missatger de Déu “ descendeix del cel ” a la terra que, privat de tota forma de vida terrestre, humana i animal, presa ací el seu nom de “ abisme ” que ho designa en Gén.1:2. “ La clau ” obri o tanca l'accés a aquesta terra desolada. I “ la gran cadena ” sostinguda a “ la seua mà ” ens fa comprendre que un ser vivent serà encadenat en la terra desolada que es convertirà en la seua presó.

Versicle 2: “ I va prendre al drac, la serp antiga, que és el diable i Satanàs, i el va lligar per mil anys. »

Se citen ací novament les expressions que designen a “ Satanàs ”, l'àngel rebel, en Apocalipsi 12:9. Ens recorden la seua altíssima responsabilitat pel sofriment causat pel seu caràcter rebel; sofriment i dolor físic i moral impost als éssers humans pels dominadors subjectes a les seues inspiracions i influències perquè eren tan malvats com ell. Com a “ drac ” va dirigir la Roma imperial pagana, i com a “ serp ”, la Roma cristiana papal però desemmascarada en l'època de la Reforma, es va comportar novament com un “ drac ” servit per les lligues armades catòliques i protestants i les “dragonadas”. ” de Lluís XIV. Del campament dels àngels demoníacs, “ Satanàs ” és l'únic supervivent, mentre espera la seua mort expiatòria en el judici final, romandrà viu altres “ mil anys ” aïllat, sense cap contacte amb cap criatura, en la terra que ha convertir en una presó informe i desèrtica, poblada únicament per cadàvers en descomposició i ossos d'homes i animals.

L'àngel de l'abisme en la terra desolada: el Destructor d'Apocalipsi 9.11 .

Versicle 3: “ I ho va llançar en el profund, i va tancar i va segellar l'entrada damunt d'ell, per a no enganyar més a les nacions, fins que es compliren els mil anys. Després d'això, cal deslligar-ho per una estona. »

La imatge donada és precisa, Satanàs està col·locat en la terra desolada sota un mantell que li impedeix accedir al cel; de manera que es troba subjecte a les limitacions de la norma humana la pèrdua de la qual va provocar o va encoratjar. Els altres éssers vivents, els àngels celestials i els homes que al seu torn s'han convertit en àngels, estan per damunt d'ell, en el cel al qual ja no té accés des de la victòria de Jesucrist sobre el pecat i la mort. Però la seua situació ha empitjorat perquè ja no té companyia, ni àngel, ni home. En el cel estan “ les nacions ” que cita aquest versicle sense esmentar “de la terra”. Això es deu al fet que tots els redimits d'aquestes nacions estan en el cel en el regne de Déu. Es revela així el paper de la “ cadena ” ; l'obliga a romandre sol i aïllat en la terra. En el programa diví, el diable romandrà presoner per “ mil anys ” al final dels quals serà alliberat, tenint accés i contacte amb els malvats morts ressuscitats en una segona resurrecció, per a la “ mort segona ” dels últims. judici, sobre la terra que després, momentàniament, serà novament poblada. Una vegada més

subjugarà a les nacions rebels condemnades en obertures intents de lluitar contra els sants àngels redimits i Jesucrist el gran jutge.

Els redimits jutgen als malvats.

Versicle 4: “ I vaig veure trons; i als quals estaven asseguts allí se'ls va donar poder per a jutjar. I vaig veure les ànimes dels quals havien sigut decapitats a causa del testimoniatge de Jesús i a causa de la paraula de Déu, i dels quals no havien adorat a la bèstia ni a la seua imatge, i no havien rebut la marca en els seus fronts ni a les seues mans. Van reviure i van regnar amb Crist mil anys ”.

“ Els que se senten en trons ” tenen “ poder ” real per a jutjar . Aquesta és una clau important per a comprendre el significat que Déu li dóna a la paraula " rei ". Ara, en el seu regne, en Jesucrist “ Miguel ”, Déu comparteix el seu judici amb totes les seues criatures humanes redimides de la terra. El judici dels malvats terrenals i celestials serà col·lectiu i compartit amb Déu. Aquest és l'únic aspecte de la reialesa dels triats redimits. La dominació no està reservada a una categoria de triats, sinó a tots, i l'Esperit ens recorda que en el temps transcorregut sobre la terra, va haver-hi primeres persecucions assassines terribles que evoca citant: “ les ànimes dels quals havien sigut decapitats perquè del testimoniatge de Jesús i per causa de la paraula de Déu ”; Pablo va ser un d'ells. L'Esperit evoca així a les víctimes cristianes del paganisme romà i de la intolerant fe papal romana activa entre l'any 30 i 1843. Després es dirigeix als últims triats amenaçats de mort per la " bèstia que puja de la terra " d'Apo .13.11 - 15, en l'última hora del temps terrestre; durant l'any 2029 fins al primer dia de la primavera anterior a la Pasqua de l'any 2030.

D'acord amb l'anunci de la " setena trompeta " en Apocalipsi 11.18, " ha arribat el temps de jutjar als morts " i aquesta és la utilitat del temps dels " mil anys " citat en aquest versicle 4. Això siga l'ocupació dels redimits que han entrat en l'eternitat celestial de Déu. Hauran de “ jutjar ” als homes malvats i als àngels celestials caiguts. Pablo diu en 1 Cor.6:3: “ No sabeu que jutjarem als àngels? I quant més no hem de jutjar les coses d'aquesta vida? »

La segona resurrecció dels rebels caiguts

Versicle 5: “ Els altres morts no van tornar a viure fins que es van complir mil anys. Aquesta és la primera resurrecció. »

Cuidat amb el parany! La frase “ Els altres morts no van tornar a la vida fins que es van complir els mil anys ” constitueix un parèntesi i l'expressió que li segueix “ És la primera resurrecció ”, es refereix als primers morts en Crist ressuscitats al començament del “ . mil anys ” citat. El parèntesi evoca sense nomenar-lo l'anunci d'una segona " resurrecció " reservada als impius morts que ressuscitaran al final dels " mil anys " per al judici final i el càstig mortal del " llac de foc i sofre "; que compleix la “ mort segona ”.

Versicle 6: “ Benaurats i sants els que participen en la primera resurrecció! La mort segona no té poder sobre ells; sinó que seran sacerdots de Déu i de Crist, i regnaran amb ell mil anys. »

Aquest versicle resumeix molt simplement el just judici revelat de Déu. La benaurança està dirigida als vertaders triats que participen al començament dels “ mil anys ” en la “ resurrecció dels morts en Crist ”. No vindran a judici, sinó que seran ells mateixos jutges en el judici organitzat per Déu, en el cel, durant “ mil anys ”. L'anunciat “ regnat ” de “ mil anys ” és només un “ regnat ” de l'activitat judicial i es limita a aquests “ mil anys ”. Havent entrat en l'eternitat, els triats no han de témer ni patir “ la mort segona ”, perquè al contrari, són ells els qui faran patir-la als impius morts que siguen jutjats. I sabem que aquests són els majors i més malvats, cruels i assassins culpables religiosos. Els jutges electes hauran de determinar la duració del sofriment que cadascun dels éssers jutjats haurà d'experimentar, individualment, en el procés de la seua destrucció de “ la mort segona ”, que res té a veure amb l'actual primera mort terrenal. . Perquè és el Déu creador qui dóna al foc la forma de la seua acció destructiva. El foc no té cap efecte contra els cossos celestes i terrestres protegits per Déu, com ho demostra l'experiència dels tres companys de Daniel en Daniel 3. Per al judici final, el cos de la resurrecció reaccionarà de manera diferent que el cos terrestre actual. En Marcos 9,48, Jesús ens revela la seua particularitat dient: “ on el cuc d'ells no mor, i on el foc no s'apaga ”. Així com els anells del cos d'un cuc romanen individualment animats, el cos dels condemnats posseirà vida fins al seu últim àtom. La velocitat del seu consum dependrà, per tant, de la duració del temps de sofriment decidit pels sants jutges i Jesucrist.

L'enfrontament final

Versicle 7: “ Quan es complisquen els mil anys, Satanàs serà alliberat de la seua presó. »

Al final dels “mil anys”, per un curt temps, tornarà a trobar companyia. Aquest és el moment de la segona “ resurrecció ” reservada als rebels terrenals.

Versicle 8: “ I eixirà a enganyar a les nacions que estan en els quatre confins de la terra, a Gog i a Magog, per a reunir-los per a la guerra; el seu número és com l'arena de la mar ” .

Aquesta companyia és la de les “ nacions ” ressuscitades per tota la terra com ho indica la fórmula de les “ quatre cantonades ”. de la terra ” o quatre punts cardinals que donen a l'acció un caràcter universal. Una reunió així no té res a comparar, excepte en el nivell d'estratègia de guerra, una semblança amb el conflicte de la Tercera Guerra Mundial de la “ sisena trompeta ” d'Apocalipsi 9.13. És aquesta comparació la que porta a Déu a donar als reunits en el judici final els noms “Gog i Magog” citats originalment en Ezequiel 38:2, i abans en Gén.10:2 on “Magog” és el segon fill de Jafet. ; però un xicotet detall revela només l'aspecte comparatiu d'aquesta evocació, perquè en Ezequiel, Magog és el país de Gog, i designa a Rússia que posarà en acció, durant la Tercera Guerra Mundial, el major nombre de soldats humans de tots els temps. història de la guerra; el que justifica la seua enorme expansió i ràpida conquesta de les terres del continent europeu occidental.

L'Esperit els compara amb la “ arena de la mar ”, subratllant així la importància del nombre de víctimes del judici final. També és una al·lusió a la seua submissió al diable i als seus agents

humans revelada en Apocalipsis 12.18 o 13:1 (segons la versió bíblica): parlant del " drac " llegim: " I es va parar sobre l'arena". de la mar " .

Rebel incorregible, Satanàs torna a tindre esperances de poder derrotar a l'exèrcit de Déu i sedueix als altres condemnats convencent-los d'entrar en combat contra Déu i els seus triats.

Versicle 9: " I van pujar sobre la faç de la terra, i van envoltar el campament dels sants i la ciutat estimada. Però va descendir foc del cel i els va devorar. » Però la conquesta d'un terreny ja no significa res quan no podem apoderar-nos de l'adversari perquè s'ha tornat intocable; Igual que els companys de Daniel, ni el foc ni cap altra cosa pot danyar-los. I per contra, " el foc del cel " els colpeja fins i tot en " el campament dels sants ", sobre el qual no té cap efecte. Però aquest foc " devora " als enemics de Déu i als seus triats. En Zacarías 14, l'Esperit profetitza les dues guerres separades pels " mil anys ". El que precedeix i es compleix amb la "sisena trompeta" es presenta en els versicles 1 al 3, la resta es refereix a la segona guerra duta a terme en l'hora del judici final, i després d'ella, l'ordre universal establert en la nova terra. En el versicle 4, la profecia evoca el descens a la terra de Crist i els seus triats en aquests termes: " Els seus peus estaran hui sobre la muntanya de les Oliveres, que està enfront de Jerusalem, del costat de l'orient; la muntanya de les oliveres es partirà per la meitat, a l'orient i a l'occident, i es formarà una vall molt gran: la meitat de la muntanya retrocedirà cap al nord, i l'altra meitat cap al sud. » Queda així identificat i localitzat el campament dels sants del judici final. Notem que només al final dels " mil anys " celestials els " peus " de Jesús "es posaran " en la terra, " en la muntanya de les oliveres que està enfront de Jerusalem, al costat d'orient " . Malinterpretat, aquest versicle va donar lloc a la creença errònia del regnat terrestre de Jesucrist durant el "mil·lenni".

Versicle 10: " I el diable que els enganyava, va ser llançat al llac de foc i sofre, on estan la bèstia i el fals profeta. I seran turmentats dia i nit pels segles dels segles. »

Ha arribat el moment d'implementar el judici dels rebels religiosos revelat en Apocalipsis 19.20. D'acord amb l'anunci d'aquest versicle, " el diable, la bèstia i el fals profeta " són junts, " llançats vius al llac de foc i sofre " que resulta de l'acció del " foc del cel " al qual es va afegir a aquest es troba el magma subterrani fos alliberat per fractures en l'escorça terrestre en tota la superfície del planeta. La terra pren llavors l'aparença del "sol" el "foc del qual" devora la carn dels rebels, sent ells mateixos adoradors (inconscients però culpables) del sol creat per Déu. És en aquesta acció que els culpables terrenals i celestials pateixen els " turments " de la " mort segona " profetitzada des d'Apocalipsi 9:5-6. L'injust suport donat al fals dia de descans va provocar aquest terrible final. Perquè afortunadament per als condemnats, per molt llarga que siga, la " mort segona " també té un final. I l'expressió " pels segles dels segles " no s'aplica als " turments " mateixos sinó a les conseqüències destructives del " foc " que els causa, perquè són les conseqüències que seran definitives i eternes.

Els principis del judici final

Versicle 11: " Llavors vaig veure un gran tron blanc, i al qual estava assegut en ell. La terra i el cel van fugir de la seua presència, i no es va trobar lloc per a ells " .

“ Blanco ” de perfecta puresa, el seu “ gran tron ” és la imatge del caràcter perfectament pur i sant del Déu creador de totes les vides i coses. La seua perfecció no pot tolerar la presència de “ la terra ” en l'aspecte devastat i consumit que li va donar el judici final. A més, havent sigut destruïts els vilans de tots els orígens, el temps dels símbols ha acabat i l'univers celeste i els seus milers de milions d'estrelles ja no tenen raó d'existir; “ El cel ” de la nostra dimensió terrestre i tot el que conté queden llavors eliminats, desapareguts en el no-res. És temps de vida eterna en un dia etern.

Versicle 12: “ I vaig veure als morts, des de grans fins a xicotets, dempeus davant del tron. Es van obrir llibres. I es va obrir un altre llibre, que és el llibre de la vida. I els morts van ser jutjats segons les seues obres, segons el que està escrit en aquests llibres. »

Aquests “ morts ” declarats culpables van ser ressuscitats per al judici final. Déu sense excepció per a ningú, el seu just judici afecta als “ grans ” i als “ xicotets ”, als rics i als pobres i els imposa la mateixa sort, la mort, per primera vegada en les seues vides, igualitària.

Els versicles que segueixen proporcionen detalls sobre l'acció del judici final. Ja profetitzat en Dan.7.10, els “ llibres ” dels testimoniats dels àngels estan “ oberts ” i aquests testimonis invisibles van anotar les faltes i crims comesos pels condemnats i després del judici de cada cas pels triats i Jesucrist, Es va adoptar per unanimitat un veredict final irrevocable. Al moment de dictar sentència ferma s'executarà la sentència dictada.

Versicle 13: “ La mar va entregar els morts que hi havia en ell; i la mort va entregar els morts que hi havia en ells; i cadascun va ser jutjat segons les seues obres. »

El principi definit en aquest versicle s'aplica a totes dues resurreccions. Els “ morts ” desapareixen en la “ mar ” o en la “terra”; Són aquestes dues possibilitats les que es designen en aquest versicle. Notem la forma “ tenia ” mitjançant la qual s'evoca l'entitat “terra”. Perquè en veritat, aquest nom està justificat, havent-hi Déu declarat a l'home pecador: “ Pols eres i a la pols tornaràs ” en Gènesi 3.19. El “ tenia ” és per tant la “ pols ” de la “terra”. A vegades, la mort ha consumit pel foc a éssers humans que, per tant, no són “ retornats a la pols ” segons el ritu funerari normal. Per això, sense excloure aquest cas, l'Esperit especifica que la “ mort ”, ella mateixa, retornarà als qui ha colpejat, sota qualsevol forma; entenent la desintegració causada pel foc nuclear que no deixa rastre d'un cos humà completament desintegrat.

Versicle 14: “ I la mort i l'infern van ser llançats al llac de foc. Aquesta és la mort segona, el llac de foc. »

La “ mort ” era un principi absolutament oposat al de la vida i la seua finalitat era eliminar a les criatures l'experiència de vida de les quals era jutjada i condemnada per Déu. L'únic propòsit de la vida és presentar a Déu un nou candidat per a la seua selecció d'amics eterns. Havent tingut lloc aquesta selecció, i havent sigut destruïts els malvats, “ la mort ” i “la terra” “ tenia als morts ” ja no tenen cap raó d'existir. Els principis destructius d'aquestes dues coses són destruïts per Déu. Després del “ llac de foc ”, es deixa espai a la vida i a la llum divina que il·lumina a les seues criatures.

Versicle 15: “ El que no va ser trobat inscrit en el llibre de la vida va ser llançat al llac de foc”. »

Aquest versicle el confirma, Déu veritablement ha posat davant l'home només dos camins, dues eleccions, dues destinacions, dues destinacions (Deuteronomi 30:19). Els noms dels triats han sigut coneguts per Déu des de la fundació del món o fins i tot més enllà, des de la programació del seu projecte encaminat a proporcionar criatures lliures i independents per a la seua companyia. Aquesta elecció li anava a costar terribles sofriments en un cos de carn però sent major el seu desig d'amor que la seua por, va llançar el seu projecte i va conèixer per endavant el compliment detallat de la nostra història de vida celestial i de vida terrenal. Sabia que la seua primera criatura algun dia es convertiria en el seu enemic mortal. Però, malgrat aquest coneixement, li va donar totes les possibilitats d'abandonar el seu projecte. Sabia que era impossible però va deixar que succeïra. Va conèixer així els noms dels triats, les seues accions, el testimoniatge de tota la seua vida i els va guiar i va conduir cap a ell a cadascun en el seu temps i època. Només una cosa és impossible per a Déu: la sorpresa.

També coneixia els noms de les multituds de criatures humanes indiferents, rebels i idòlatres que el procés de reproducció humana ha creat. La diferència en el judici de Déu revelada en Apocalipsi 19.19-20 s'aplica a totes les seues criatures. Alguns d'ells, menys culpables, seran assassinats per " la paraula de Déu " sense conèixer " els turments del foc de la mort segona ", que estan destinats exclusivament als culpables religiosos cristians i jueus. Però la segona " resurrecció " concerneix a totes les seues criatures humanes nascudes en la terra i angelicals creades en el cel, perquè Déu va declarar en Romans 14.11: " Perquè escrit està: Viu jo, diu el Senyor, que davant meu es doblegarà tot genoll". , i tota llengua donarà glòria a Déu ".

Apocalipsi 21: la Nova Jerusalem glorificada simbolitzada

Versicle 1: “ Llavors vaig veure un cel nou i una terra nova; perquè el primer cel i la primera terra havien passat, i la mar ja no existia. »

L'Esperit comparteix amb nosaltres els sentiments inspirats per l'establiment del nou ordre multidimensional després de la fi del seté mil·lenni . A partir d'aquest moment el temps ja no es comptarà, tot el que viu entra en l'eternitat sense fi. Tot és nou o més precisament renovat. " El cel i la terra " de l'era del pecat han desaparegut, i el símbol de la " mort ", la " mar ", ja no existeix. Déu, com a Creador, va canviar l'aparença del planeta Terra, fent desaparèixer tot el que representava un risc o perill per als seus habitants; Així que no més oceans, no més muntanyes amb escarpats pics rocosos. S'ha convertit en un gran jardí com el primer “ Edén ” on tot és glòria i pau; que serà confirmat en Rev.22.

Versicle 2: “ I vaig veure la ciutat santa, la nova Jerusalem, descendir del cel, de Déu, disposada com una núvia abillada per al seu marit. »

Aquesta nova recreació donarà la benvinguda a l'assemblea dels sants redimits triats de la terra nomenada en aquest versicle " ciutat santa ", com en Apocalipsi 11:2, " Nova Jerusalem ", la "núvia " de Jesucrist el seu " espòs ". Ella “ descendeix del cel ”, del regne de Déu, on va entrar al retorn gloriós del seu Salvador. Després va descendir a la terra per primera vegada al final dels “ mil anys ” del judici celestial per al judici final. Després de la qual cosa, tornant al cel, va esperar fins que “el cel nou i la terra nova ” estigueren llestos per a rebre-la. Tinga en compte que la paraula " cel " està en singular, perquè evoca unitat perfecta, en oposició al plural, " cels ", que suggereix en Gén. 1:1, la divisió dels éssers celestials en dos camps oposats.

Versicle 3: “ I vaig sentir una gran veu des del tron que deia: Heus ací el tabernacle de Déu amb els homes! Ell habitarà amb ells, i ells seran el seu poble, i Déu mateix estarà amb ells. »

La “ nova terra ” rep a un hoste distingit, ja que “ Déu mateix ”, abandonant el seu antic tron celestial, ve a instal·lar el seu nou tron en la terra on ha vençut al diable, al pecat i a la mort. “ El tabernacle de Déu ” designa el cos celeste de Déu Jesucrist “ Miguel ” (= qui és com Déu). Però és també el símbol de l'Assemblea dels triats sobre la qual regna l'Esperit de Jesucrist. “ Tabernacle, temple, sinagoga, església ”, tots aquests termes són símbols del poble dels sants redimits abans de ser edificis construïts per l'home; cadascun d'ells marca una etapa en el progrés del projecte diví. I en primer lloc, “ el tabernacle ” designa l'eixida d'Egipte dels hebreus guiats i conduïts al desert per Déu visiblement manifestat pel núvol que descendia com una columna sobre la botiga sagrada. Llavors ja estava “ amb els homes ”; el que justifica l'ús d'aquest terme en aquest versicle . Després el “ temple ” marca la sòlida construcció del “ tabernacle ”; Treball ordenat i realitzat sota el rei Salomó. En hebreu, exclusivament, la paraula “ sinagoga ” significa: assemblea. En Apocalipsi 2:9 i 3:9, l'Esperit de Crist es refereix a la nació jueva rebel com la " sinagoga de Satanàs ". L'última paraula “ església ” designa l'assemblea en grec (ecclesia); el llenguatge de la difusió de l'ensenyament cristià de la Bíblia. Jesús va comparar “ el seu cos ” en el “ temple ” de “ Jerusalem ”, i segons Ef.5.23, l'Assemblea, la seua “ Església ”, és “ el seu cos ”: “ perquè el marit és cap de la dona, com Crist és el cap de la dona”. cap de l'Església, que és el seu cos, i de la qual ell és el Salvador . Recordem la tristesa que van viure els apòstols de Jesús quan els va deixar per a ascendir al cel. Aquesta vegada “ el meu marit viurà amb mi ”, pot dir la Triada en la seua instal·lació en la “ nova terra ”. És en

aquest context que els missatges dels dotze noms de les “ dotze tribus ” d'Apocalipsis 7 poden expressar el goig i la felicitat pures de la seua victòria.

Versicle 4: “ Ell eixugarà tota llàgrima dels seus ulls, i la mort ja no serà, i no hi haurà més dol, ni plor, ni dolor, perquè les coses primeres han passat”. »

El vincle amb Apocalipsi 7.17 es confirma en trobar ací la promesa divina amb la qual acaba Apocalipsi 7: “ Ell eixugarà tota llàgrima dels seus ulls ”. La cura per al plor és l'alegria i l'alegria. Parlem de l'hora en què les promeses de Déu seran guardades i complides. Miren amb atenció aquest meravellós futur, perquè davant nosaltres està previst el temps de “ la mort, el dol, el plor, el dolor ” que ja no serà, només, la renovació de totes les coses pel nostre sublim i meravellós Déu creador. Precís que aquestes coses terribles només desapareixeran després del judici final que es complirà al final dels “mil anys”. Per als triats, però només per a ells, els efectes del malament cessaran amb el retorn en glòria del Senyor Déu Todopoderós.

Versicle 5: “ I el que estava assegut en el tron va dir: Heus ací, jo faig noves totes les coses. I ell va dir: Escriu; perquè aquestes paraules són certes i vertaderes. »

El Déu creador, en persona, es compromet amb la promesa i dóna testimoniatge d'aquesta paraula profètica: “ Heus ací, jo faig noves totes les coses ”. De res serveix buscar una imatge en les nostres notícies terrestres per a intentar fer-nos una idea del que Déu està preparant, perquè el nou no es pot descriure. I fins llavors, Déu només ens ha recordat les coses doloroses del nostre temps dient-nos que ja no estaran en la “ terra nova i en el cel nou ” que conserven així tot el seu misteri i sorpreses. L'àngel afegí a aquesta afirmació: “ perquè aquestes paraules són certes i vertaderes ”. L'anomenat de gràcia de Déu en Jesucrist requereix una fe indestructible per a obtenir la recompensa de les promeses de Déu. És un camí difícil que va en contra de les normes del món. Requereix un gran esperit de sacrifici, d'abnegació, amb la humilitat d'un esclau sotmés al seu Amo. Els esforços de Déu per enfortir la nostra confiança estan, per tant, ben justificats: “la certesa en la veritat revelada i expressada” és la norma de la vertadera fe.

Versicle 6: “ I ell em va dir: Fet està! Jo sóc l'alfa i l'omega, el principi i la fi. Al qual tinga set, li donaré gratuïtament del brollador de l'aigua de la vida ”.

El Déu creador Jesucrist crea “ tot nou ”. “ Ja està! » ; Sal.33:9: “ Perquè va dir, i va succeir el que va succeir; ell ordena i existeix ”. La seua paraula creativa es compleix tan prompte com les paraules ixen de la seua boca. Des de l'any 30, arrere nostre, el programa de l'era cristiana revelat en Daniel i l'Apocalipsi s'ha complert fins al més mínim detall. Déu ens convida a mirar novament cap al futur que té preparat per als seus triats; les coses anunciades es compliran de la mateixa manera, amb total seguretat. Jesús ens diu com en Apocalipsi 1:8: “ Jo sóc l'alfa i l'omega, el principi i la fi ”. La idea de “ principi i fi ” només té sentit en la nostra experiència del pecat terrenal que acabarà per complet en la “ fi ” del seté mil·lenni després de la destrucció dels pecadors i la mort. Als fills de Déu escampats per una terra mercantil, Jesús ofereix, “ gratis ”, “ del brollador de l'aigua de la vida ”. Ell és ell mateix, “ la font ” d'aquesta “ aigua de vida ” que simbolitza la vida eterna. El do de Déu és gratuït, aquest aclariment condemna la venda de “indulgències” catòliques romanes que designaven un perdó obtingut a preu del papat.

Versicle 7: “ El que vencera, heretarà aquestes coses; Jo seré el seu Déu i ell serà el meu fill ”.

Els triats de Déu són cohereders amb Jesucrist. Primer, mitjançant la seua pròpia “ victòria ”, Jesús “ va heretar ” una glòria real reconeguda per totes les seues criatures celestials. Després d'ell, els seus triats, també “ vencedors ”, però a través de la seua “ victòria ”, “ heretaran aquestes coses noves ” creades especialment per Déu per a ells. Jesús va confirmar la seua divinitat a l'apòstol Felip, en Juan 14:9: “ Jesús li va dir: Tant de temps fa que estic amb vosaltres, i no m'has conegut, Felipe! El que m'ha vist a mi, ha vist al Pare; Com es diu: Mostra'ns al Pare? » L'home messiès es va presentar com el “ Pare Etern ”, confirmant així l'anunci profetitzat en Isaïes 9:6 (o 5) que el concernia. Jesucrist és, per tant, per als seus triats, tant el seu germà com el seu Pare. I ells mateixos són els seus germans i els seus fills. Però l'anomenat és individual, així ho diu l'Esperit, com al final de les 7 eres del tema de “Cartes”: “ al qual vencera ”, “ aquest serà el meu fill ”. Es requereix la victòria sobre el pecat per a beneficiar de l'estatus de “ fill ” del Déu viu.

Versicle 8: “ Però els covards, els incrèduls, els abominables, els homicides, els fornicaris, els mags, els idòlatres i tots els mentiders, tindran la seua porció en el llac que crema amb foc i sofre, que és la mort segona. . »

Aquests criteris de caràcter humà es troben en tota la humanitat pagana, no obstant això, l'Esperit apunta ací als fruits de la falsa religió cristiana; Jesús expressa i revela clarament la condemna de la religió jueva en Apocalipsi 2:9 i 3:9.

Segons Apocalipsi 19.20, “... el llac cremant amb foc i sofre ” serà, en el judici final, la part reservada a la “ bèstia i al fals profeta ”: la fe catòlica i la fe protestant. La religió cristiana falsa no és diferent de la religió jueva falsa. Els seus valors prioritaris són els oposats als de Déu. Així, mentre els fariseus jueus retreien als deixebles de Jesús per no llavar les mans abans de menjar (Mat.15:2), Jesús mai els havia fet aquest retret i després va dir, en Mat.15.17 al 20: “ No No enteneu que tot el que entra en la boca va al ventre i després és llançat als llocs secrets? Però el que sale de la boca, del cor ix, i això és el que contamina a l'home. Perquè del cor ixen els mals pensaments, l'homicidi, l'adulteri, la fornicació, el furt, el fals testimoniatge, la calúmia . Aquestes són les coses que contaminen a l'home; però menjar sense llavar les mans no contamina a l'home ”. De la mateixa manera, la religió cristiana falsa emmascara els seus pecats contra l'Esperit castigant principalment els pecats de la carn. Jesús va donar la seua opinió dient-los als jueus en Mat.21:3: “ els publicans i les prostitutes aniran davant de vosaltres al regne dels cels ”; òbviament, a condició que tots es penedisquen i es convertisquen a Déu i a la seua puresa. És religió falsa el que Jesús tracta dels “ guies cecs ” als qui retrau en Mat. 23.24, per “ filtrar el mosquit i engolir el camell ”, o bé, per “ veure la palla en l'ull del proïsme sense veure el biga que està en el seu ” segons Lucas 6.42 i Mat.7:3 al 5.

Hi ha poca esperança per a qualsevol que s'identifique amb tots aquests criteris de personalitat que Jesús enumera. Si només un coincideix amb la teua naturalesa, hauràs de lluitar contra ell i superar el teu defecte. La primera batalla de la fe és contra un mateix; i és l'adversitat més difícil de superar.

En aquesta enumeració, privilegiant el seu significat espiritual, Jesucrist, el gran jutge diví, cita les faltes acusades de la falsa fe cristiana de la mena del catolicisme romà papal. En apuntar a "els covards", designa a aquells que es neguen a guanyar en la seua batalla de fe, perquè totes les seues promeses estan reservades " per al que venç ". No obstant això, no hi ha victòria possible per als qui es neguen a lluitar. El " testimoni fidel " ha de ser valent; Sal del covard. " Sense fe és impossible agradar a Déu " (Heb.11:6); eixida, " l'incrèdul ". I la fe que no s'ajusta a la fe de Jesús donada com a model a imitar, és només incredulitat. Les " abominacions " són avorribles per a Déu i continuen sent fruits dels pagans ; eixida, " l'abominable ". És una fugida atribuïda a " Babilònia la gran, mare de les rameras i de les abominacions de la terra " segons Apocalipsi 17:4-5. Els " assassins " transgredeixen el sisé manament; eixida, " l'assassí ". L'assassinat s'atribueix a la fe catòlica i a la fe protestant dels " hipòcrites " segons Dan.11.34. Els " immodestos " poden canviar la seua conducta i superar la seua maldat, en cas contrari; ix " el descarat ". Però la " impudècia " espiritual atribuïda a la fe catòlica enfront d'una " prostituta " li tanca completament la porta del cel. A més, Déu condemna en ella la " falta de castedat " que condueix al " adulteri " espiritual : el comerç amb el diable. Els " mags " són sacerdots catòlics i protestants seguidors de l'espiritisme demoníac; eixida, " el mag "; aquesta acció s'atribueix a " Babilònia la gran " en Apocalipsi 18.23. " Els idòlatres " designa també la fe catòlica, els seus ídols tallats objectes d'adoració i oració; eixida, " l'idòlatra ". I finalment, Jesús cita a " els mentiders " que tenen com a pare espiritual " al diable, mentider i homicida des del principi i pare de la mentida " segons Juan 8.44; ix " el mentider ".

Versicle 9: " Llavors va vindre un dels set àngels que tenien les set copes de les set últimes plagues i em va parlar, dient: Veuen, et mostraré la núvia, l'esposa del Corder. »

En aquest versicle, l'Esperit envia un missatge d'alé als triats que passaran victoriosos pel temps tràgic i terrible de les " set últimes plagues " divines. El seu recompensa serà veure (" us mostraré ") la glòria reservada als triats victoriosos que constitueixen i representen, en aquesta última fase històrica de la terra del pecat, " l'esposa, l'esposa del Corder ", Jesucrist. .

Els " set àngels que sostenien les set copes plenes amb les set últimes plagues " apuntaven a éssers humans que complien els criteris de la religió cristiana falsa citada en el versicle anterior. Aquestes " set últimes plagues " van ser la porció que Déu prompte donaria al campament caigut. Ara ens mostrarà, en imatges simbòliques, la part que anirà als triats redimits victoriosos. En un simbolisme que revela els sentiments que Déu té per ells, l'àngel mostrarà als triats l'assemblea dels quals constitueix, col·lectivament, " la núvia del Corder ". En especificar " l'esposa del Corder ", l'Esperit confirma l'ensenyament donat en Efesis 5.22 al 32. L'apòstol Pau descriu una relació ideal de marit i dona que desgraciadament només trobarà el seu compliment en la relació dels Triats amb Crist. . I hem d'aprendre a rellegir la història del Gènesi, a la llum d'aquesta lliçó donada per l'Esperit del Déu viu, creador de tota vida i genial inventor dels seus valors perfectes. La paraula " dona " connecta a " la núvia ", " la Triada " de Crist amb la imatge de la " dona " presentada en Apocalipsi 12.

Descripció general dels Triats Glorificats

Versicle 10: " I em va portar en l'esperit a una muntanya gran i alta. I em va mostrar la ciutat santa de Jerusalem, la qual va descendir del cel, de Déu, tenint la glòria de Déu. »

En esperit, Juan és transportat al moment en què Jesucrist i els seus triats descendeixen del cel després del judici celestial dels “ mil anys ” del seté mil·lenni. En Apocalipsi 14:1, els “ 144.000 ” adventistes “ segellats ” de les “ dotze tribus ” espirituals cristianes van ser mostrats en la “ muntanya Sión ”. Després dels “ mil anys ” el profetitzat es compleix en la realitat de la “ nova terra ”. Des del retorn de Jesucrist, els triats han rebut de Déu un cos celestial glorificat fet etern. Reflecteixen així “ la glòria de Déu ”. Aquesta transformació és anunciada per l'apòstol Pau en 1 Cor.15.40 al 44: “ Hi ha també cossos celestes i cossos terrestres; però la lluentor dels cossos celestes és diferent, el dels cossos terrestres és diferent. Un és la lluentor del sol, un altre la lluentor de la lluna, i un altre la lluentor de les estrelles; Fins i tot una estrella difereix en lluentor d'una altra estrella. El mateix ocorre amb la resurrecció dels morts. El cos és sembrat corruptible; ressuscita incorruptible; se sembla menyspreable, ressuscita gloriós; és sembrat malalt, ressuscita ple de força; és sembrat com a cos animal, ressuscita com a cos espiritual. Si hi ha cos animal, també hi ha cos espiritual ”.

Versicle 11: “ La seua lluentor era com el d'una pedra molt preciosa, una pedra de jaspi transparent com el cristall. »

Citada en el versicle anterior, “ la glòria de Déu ” que la caracteritza es confirma ja que la “ pedra de jaspi ” també designa l'aspecte de “ Aquell que està assegut en el tron ” en Apocalipsi 4:3. Entre els dos versicles, notem una diferència ja que en Apocalipsi 4, per al context del judici, aquesta “ pedra de jaspi ” que simbolitza a Déu també té l'aparença d'un “ sardónice ”. Ací, resolt el problema del pecat , la Triada es presenta en un aspecte de perfecta puresa “ transparent com el cristall ”.

Versicle 12: “ Tenia un mur gran i alt. Tenia dotze portes, i a les portes dotze àngels, i noms escrits, els de les dotze tribus dels fills d'Israel: ”

La imatge proposada per l'Esperit de Jesucrist es basa en el simbolisme del “ temple sant espiritual esmentat en Ef.2.20 al 22.: “ Sou edificats sobre el fonament dels apòstols i profetes, sent la pedra angular el mateix Jesucrist. En ell tot l'edifici, ben coordinat, s'eleva per a ser un temple sant en el Senyor. En ell també vosaltres esteu sent edificats per a estatge de Déu en l'Esperit. ”. Però aquesta definició només es referia als Triats del temps apostòlic. El “ mur alt ” representa l'evolució de la fe cristiana des de l'any 30 fins a l'any 1843; observem que fins a aquesta data, la norma de la veritat entesa i ensenyada pels apòstols roman sense canvis. És per això que el canvi en el dia de descans establert l'any 321 trenca el sant pacte fet amb Déu per la sang de Jesucrist. Respecte als vertaders destinataris de la Revelació d'aquesta profecia, els símbols que representen la fe adventista, apartada per Déu des de 1843, són representats per “ dotze portes ”, “ obertes ” davant els funcionaris electes de “ Filadèlfia ” (Apocalipsis 3: 7) i “ tancat ” davant els “ morts vivents ” caiguts de “ Sardis ” (Apocalipsis 3:1). Ells " porten els noms de les 12 tribus segellades amb el segell de Déu " en Apocalipsi 7.

Versicle 13: “ A l'orient tres portes, al nord tres portes, al sud tres portes i a l'oest tres portes. »

Aquesta orientació de les “ portes ” cap als quatre punts cardinals il·lustra el seu caràcter universal; que condemna i torna il·legítima la religió que reivindica l'universalisme traduïda per l'arrel grega “katholikos” o “catòlica”. Així, des de 1843, per a Déu, l'adventismo és l'única

religió cristiana a la qual ha confiat el seu “ evangeli etern ” (Apocalipsi 14:6) per a una missió universal d'ensenyament als pobles de la terra. Fora de la veritat que revela als seus Triats espirituals fins a la fi del món, no hi ha salvació . L'adventismo va nàixer com un moviment de reavivament religiós motivat per l'anunci del retorn de Jesucrist esperat, per primera vegada, per a la primavera de 1843; i ha de conservar aquest caràcter fins al vertader retorn final de Jesucrist previst per a la primavera de 2030. Perquè un “moviment” és una activitat en constant evolució, en cas contrari ja no és un “moviment”, sinó una institució “bloquejada” i morta, que afavoreix la tradició i el formalisme religiós; o, tot el que Déu odia i condemna; i ja ha condemnat entre els jueus rebels, als primers incrèduls.

Descripció detallada en ordre cronològic.

Els fonaments de la fe cristiana.

Versicle 14: “ El mur de la ciutat tenia dotze fonaments, i sobre ells els dotze noms dels dotze apòstols del Corder. »

Aquest versicle representa la fe cristiana apostòlica que abasta, com hem vist, el període comprés entre 30 i 1843, i els ensenyaments del qual van ser distorsionades per Roma en 321 i 538. El “ mur alt ” està format per l'assemblea centenària. de “ pedres vives ” segons 1 Peu.2:4-5: “ Acosteu-vos a ell, pedra viva , rebutjada pels homes, però triada i preciosa davant de Déu; i vosaltres mateixos, com a pedres vives , edifiqueu-vos per a formar una casa espiritual , un sacerdoti sant , per a oferir víctimes espirituals, acceptables a Déu per mitjà de Jesucrist .

Versicle 15: “ El que em parlava tenia com a mesura una canya d'or, per a mesurar la ciutat, les seues portes i el seu mur. »

Ací, com en Apocalipsi 11:1, es tracta de “ mesurar ” o jutjar el valor dels Triats glorificats, l'era adventista (les 12 portes) i la fe apostòlica (el fonament i el mur). Si la “ canya ” d'Apocalipsi 11:1 era “ com una vara ”, un instrument de càstig, tot el contrari, la d'aquest versicle és una “ canya d'or ”; sent el “ or ” símbol de la “ fe purificada per la prova ”, segons 1 P. 1,7: “ perquè la prova de la vostra fe, més preciosa que l'or corruptible (que, no obstant això, és provat pel foc), resulte en lloança, glòria i honra, quan aparega Jesucrist . Per tant, la fe és la norma del judici de Déu.

Versicle 16: “ La ciutat tenia forma de quadrat, i la seua longitud era igual a la seua amplària. Va mesurar la ciutat amb la canya i va trobar dotze mil estadis; el llarg, ample i alt eren iguals. »

El “ quadrat ” té en superfície la forma ideal perfecta. Originalment es troba en l'aspecte “lloc santíssim” o “lloc santíssim” del tabernacle construït en l'època de Moisés. La forma del “ quadrat ” és prova d'una intervenció intel·ligent; la naturalesa no presenta cap “ quadrat ” perfecte . La intel·ligència de Déu apareix en les dimensions del santuari hebreu que estava

format per una alineació de tres " quadrats ". Dos eren utilitzats per al " lloc sant " i el tercer, per a " el lloc santíssim " o " lloc santíssim ", que estava reservat exclusivament per a la presència de Déu i per tant, separat per " un vel ", imatge del pecat que Jesús expiarà en la seua hora. Aquestes proporcions de tres terços eren la imatge dels 6000 o tres vegades 2000 anys dedicats a la selecció dels triats en el projecte salvífic dissenyat per Déu. Al final d'aquesta selecció, els triats són representats per la " quadrada " del " lloc santíssim " que profetitzava el resultat del projecte de salvació; aquest lloc espiritual es torna accessible gràcies a la reconciliació provocada per l'aliança en Crist. I la " plaça " espiritual del temple descrita va rebre així la seua fundació el 3 d'abril de 30, quan va començar la salvació amb la mort expiatòria voluntària del nostre Redemptor Jesucrist. La imatge del " quadrat " no basta per a perfeccionar aquesta definició de la vertadera perfecció, el número simbòlic de la qual és el "tres". A més, és la d'un "poal" la que se'ns presenta. Tenint la mateixa mesura, en " llarg, ample i alt ", tenim aquesta vegada, el "tres" símbol de la perfecta perfecció "cúbica", de l'assemblea dels triats redimits per Jesucrist. En 2030 estarà acabada la construcció de " la ciutat quadrada (i fins i tot cúbica: " la seua altura "), els seus fonaments i les seues dotze portes ". En donar-li forma cúbica, l'Esperit prohibeix la interpretació literal de "ciutat" que li donen les multituds.

El número mesurat , " 12.000 estadis ", té el mateix significat que els " 12.000 segellaments " d'Apocalipsis 7. Com a recordatori: $5 + 7 \times 1000$, és a dir, home (5) + Déu (7) x en multitud (1000). La paraula " estadis " suggereix la seua participació en la carrera l'objectiu de la qual és " guanyar el premi de la vocació celestial " segons l'ensenyament de Pablo, en Fil.3.14: " Rotlle cap a la meta, per a guanyar el premi de la vocació celestial de Déu en Jesucrist. » ; i en 1 Cor.9.24: " No sabeu que els que corren en l'estadi tots corren, però un s'emporta el premi? Corre per a guanyar-ho. » Els Triats victoriosos van córrer i van guanyar el premi atorgat per Déu en Jesucrist.

Versicle 17: " I va mesurar el mur, i va trobar cent quaranta-quatre colzes, mesura d'home, que era la de l'àngel. »

Darrere dels " colzes ", mesures enganyoses, Déu ens revela el seu judici i ens revela que només els homes simbolitzats pel número "5" han fet una aliança amb Déu, el número de la qual és "7". La suma d'aquests dos números dona "12" que, "al quadrat", dona el número "144". La precisió de la " mesura de l'home " confirma el judici dels " homes " triats i redimits per la sang vessada per Jesucrist. El número "12" està així present en totes les fases del projecte de la santa aliança conclosa amb Déu: 12 patriarques hebreus, 12 apòstols de Jesucrist i 12 tribus a imatge de la fe adventista establida des de 1843-1844.

Versicle 18: " El mur era de jaspi, i la ciutat era d'or pur, com a vidre pur. »

A través d'aquests símbols, Déu revela la seua estima per la fe demostrada pels seus triats fins a 1843. Moltes vegades van tindre poca llum, però el seu testimoniatge de Déu el va compensar i el va omplir d'amor. El " or pur i el vidre pur " d'aquest versicle il·lustren la puresa de les seues ànimes. Sovint han entregat les seues vides per confiar en les promeses de Déu revelades a través de Jesucrist. La confiança depositada en ell no quedarà defraudada, ell mateix els acollirà en " la primera resurrecció ", la dels vertaders " morts en Crist ", en la primavera de 2030.

La fundació apostòlica

Versicle 19: “ Els fonaments del mur de la ciutat estaven adornats amb pedres precioses de tota classe: el primer fonament era de jaspi, el segon de safir, el tercer de calcedonia, el quart de maragda ” .

Versicle 20: “ el cinqué de sardónice, el sisé de sardónice, el seté de crisólito, el huité de berilo, el nové de topazi, el dècim de crisoprasa, l'onzé de jacint, el dotzé d'ametista. »

Déu coneix el pensament de l'ésser humà i el que sent en admirar la bellesa de les pedres precioses quan són tallades o polides. Per a adquirir aquestes coses, alguns gasten fortunes fins a arruïnar, tal és l'afecte que els tenen. En el mateix procés, Déu utilitzarà aquest sentiment humà per a expressar els sentiments que sent pels seus estimats i beneïts triats.

Aquestes diferents “ pedres precioses ” ens ensenyen que els triats no són clons idèntics, perquè cada persona té la seua pròpia personalitat, a nivell físic, òbviament, però sobretot a nivell espiritual, a nivell del seu caràcter. L'exemple donat pels “ dotze apòstols ” de Jesús confirma aquest pensament. Entre Jean i Pierre, quina diferència! No obstant això, Jesús els va estimar a tots dos amb i per les seues diferències. La vertadera riquesa de la vida creada per Déu està en aquesta diversitat de personalitats que han sabut donar-li el primer lloc en els seus cors i en totes les seues ànimes.

adventismo

Versicle 21: “ Les dotze portes eren dotze perles; cada porta era d'una sola perla. La plaça del poble era d'or pur, com a cristall transparent. »

Des de 1843, els triats seleccionats no han demostrat una fe major que la dels qui els van precedir en el judici del Jutge Salvador. El símbol de “ una perla ” es deu a l'accés del beneït adventismo a la comprensió plena del pla de salvació de Déu. Per a Déu, des de 1843, els triats adventistes seleccionats s'han mostrat dignes de rebre tota la seua llum. Però sent això entregat en constant creixement, només els últims adventistes dissidents reben l'última forma perfecta d'explicacions profètiques. El que vull dir és que l'últim adventista seleccionat no serà de major valor que els altres redimits dels temps apostòlics. La “ perla ” assenyala la culminació del projecte salvador posat en marxa per Déu. Revela una experiència específica que va consistir a restaurar totes les veritats doctrinals distorsionades i atacades per la fe catòlica papal romana i la fe protestant que havia caigut en l'apostasia. I finalment, ens revela la immensa importància que Déu dona a l'entrada en aplicació del decret de Daniel 8.14 en la primavera de 1843: “ Fins a les dues mil tres-centes vesprada i la santedat serà justificada ”. “ La perla ” és la imatge d'aquesta “ santedat justificada ” que, a diferència d'altres pedres precioses, no ha de ser tallada per a revelar la seua bellesa. En aquest context final l'assemblea dels triats santificats apareix harmoniosa, “ irrepreensible ” segons Ap 14,5, donant a Déu tota

la glòria que mereix. El dissabte profètic i el seté mil·lenni profetitzat per ell s'ajunten i es compleixen en tota la perfecció del projecte salvífic concebut pel gran Déu creador. La seua “ perla de gran preu ” de Mateo 13.45-46 expressa tota l'esplendor que va voler donar-li.

Els grans canvis de la nova Jerusalem

L'Esperit especifica: “ la plaça del poble era d'or pur, com a vidre transparent. » En citar aquest “ lloc d'or pur ” o de fe pura, suggereix una comparació amb el de París que porta la imatge del pecat en rebre els noms de “ Sodoma i Egipte ” en Apocalipsis 11:8.

Versicle 22: “ No vaig veure temple a la ciutat; perquè el Senyor Déu Todopoderoso és el seu temple, com ho és el Corder. »

El temps dels símbols ha passat, els triats han entrat en la vertadera realització del projecte salvífic diví. Tal com ho entenem hui en la Terra, “ el temple ” de reunió ja no tindrà cap utilitat. L'entrada a l'eternitat i a la realitat farà inútils “ les ombres ” que profetitzaven segons Col.2.16-17: “ Per tant, ningú us jutge sobre el menjar o de la beguda, o de les festes, de la lluna nova o dels dissabtes. : era l'ombra del per vindre, però el cos està en Crist ”. Atenció ! En aquest versicle, la fórmula “ dels dissabtes ” es refereix a “ els dissabtes ” ocasionats per festes religioses i no al “ dissabte setmanal ” establert i santificat per Déu en el seté dia des de la creació del món. Així com la primera vinguda de Crist va fer inútils els ritus festius que li profetitzaven en l'antiga aliança, l'entrada en l'eternitat farà obsolets els símbols terrenals i permetrà als triats veure, sentir i seguir al Corder, Jesucrist, el vertader “ temple ” sant i diví que serà, eternament, l'expressió visible de l'Esperit creador.

Versicle 23: “ La ciutat no necessita sol ni lluna per a il·luminar-la; perquè la glòria de Déu ho il·lumina, i el Corder és la seua torxa. »

En l'eternitat divina, els triats viuen en una llum permanent sense font de llum com el nostre sol actual l'existència del qual només es justifica per l'alternança del “ dia i la nit ”; “ Nit o foscor ” justificada pel pecat. Amb el pecat resolt i desaparegut, només queda lloc per a “ la llum ” que Déu havia declarat “ bona ” en Gènesi 1:4.

L'Esperit de Déu roman invisible i Jesucrist és l'aspecte en el qual les seues criatures poden veure'l. Per això se li presenta com “ la torxa ” del Déu invisible.

Però la interpretació espiritual revela un gran canvi. En entrar en el cel, els triats seran ensenyats directament per Jesús, llavors ja no necessitaran el “ sol ”, símbol de la nova aliança, ni la “ lluna ”, símbol de l'antiga aliança jueva; sent tots dos, segons Apocalipsi 11,3, en l'Escriptura, els “ dos testimonis ” bíblics de Déu, útils per a il·luminar als homes en el descobriment i comprensió del seu projecte salvífic. En resum, els triats ja no necessitaran la Santa Bíblia.

Versicle 24: “ Les nacions caminaran a la seua llum, i els reis de la terra portaran a ella la seua glòria. »

“ Les nacions ” en qüestió són les “ nacions ” que són celestials o que s'han tornat celestials. La “ nova terra ”, convertida també en el nou regne de Déu, és allí on tot ser vivent pot trobar al Déu creador. “ Els reis de la terra ” que constitueixen els triats “ portaran la glòria ” de la seua puresa d'ànima en aquesta vida eterna instal·lada en la “ nova terra ”. Aquesta expressió “ reis de la terra ”, que amb major freqüència apunta, de manera pejorativa, a les autoritats terrenals rebels, designa, de manera subtil, als triats en Apocalipsis 4:4 i 20:4 on són presentats “ asseguts ” en “ trons ”. . Així mateix, llegim en Apocalipsi 5.10: “ Tu els has fets regne i sacerdots per al nostre Déu, i regnarán sobre la terra ”.

Versicle 25: “ Les seues portes no es tancaran de dia, perquè allí no hi haurà nit. »

El missatge destaca la desaparició de la inseguretat actual. La pau i la seguretat seran perfectes a la llum d'un dia etern sense fi. En la història de la vida, la imatge de les tenebres va ser creada només en la terra a causa de la batalla entre la " llum " divina i les " foscos " del campament del diable.

Versicle 26: “ Allí seran portades la glòria i l'honor de les nacions. »

Des de fa 6.000 anys els homes s'han organitzat en tribus, pobles i nacions. Durant l'era cristiana, a Occident, la gent va transformar els seus regnes en nacions i els cristians triats van ser seleccionats entre ells per la “glòria i honor” que donaven a Déu en Jesucrist.

Versicle 27: “ No entrarà en ella gens immund, ni ningú que practique abominació o mentida; només entraran aquells que estan escrits en el llibre de la vida del Corder ”.

Déu ho confirma, la salvació és objecte d'una gran exigència de la seua part. Només les ànimes perfectament pures, que demostrin amor per la veritat divina, poden ser seleccionades per a la vida eterna. Una vegada més, l'Esperit renova el seu rebuig del " contaminat " que designa la fe protestant caiguda en el missatge de " Sardes " en Apocalipsi 3:4, i de la fe catòlica el seguidor de la qual " s'entrega a l'abominació i a la mentida religiosa i civil". . Perquè els que no pertanyen a Déu es deixen manipular pel diable i els seus dimonis.

Una vegada més, ens recorda l'Esperit, les sorpreses estan reservades als homes perquè Déu coneix des de la fundació del món els noms dels seus triats perquè “ estan escrits en el llibre de la seua vida ”. I en especificar “ en el llibre de la vida del corder ”, Déu exclou del seu pla de salvació qualsevol religió no cristiana . Havent revelat en la seua Revelació l'exclusió de les falses religions cristianes, el camí cap a la salvació apareix com a “ estret i estret ” com el va declarar Jesús en Mat.7.13-14: “ Entreu per la porta estreta. Perquè ampla és la porta i espaiós el camí que porta a la perdició, i són molts els que entren per ella. Però estreta és la porta i estreny el camí que porta a la vida, i són pocs els que la troben ”.

Apocalipsi 22: El dia sense fi de l'eternitat

La perfecció del temps terrenal de selecció divina va acabar amb Apo.21: 7 x 3. El número 22 marca paradoxalment l'inici de la història encara que constitueix, en aquest llibre, el seu epíleg. Aquesta renovació, que concerneix a " tot " segons Déu, està lligada a la " terra nova i al cel nou ", tots dos eterns.

Versicle 1: " I em va mostrar un riu d'aigua de vida, clara com a cristall, que eixia del tron de Déu i del Corder. »

En aquesta imatge sublim i vigorizante de frescor, l'Esperit ens recorda que l'assemblea dels triats que s'ha fet eterna, representada pel " riu d'aigua de vida ", és una creació, una obra de Déu recreada espiritualment en Crist la presència de la qual és visible. És suggerit pel seu " tron "; i això, mitjançant el sacrifici del " corder ", Jesucrist; sent l'eternitat fruit del nou naixement que aquest sacrifici va produir en els triats.

" El riu " és un flux d'aigua dolça de gran volum. Imagina la vida que, com ell, està en constant activitat. L'aigua dolça constitueix el 75% del nostre cos terrestre humà; això significa que l'aigua dolça li és essencial, i aquesta és la raó per la qual Déu compara la seua paraula, igualment essencial per a obtenir la vida eterna, a " una font d'aigües de vida " segons

Apo.7.17, sent ell mateix aquest “ font d'aigua viva ” segons Jer.2.13. En La seua Apocalipsi, vam veure en Apocalipsi 17.15 que les “ aigües ” simbolitzen “ pobles ”; ací, el “ riu ” és un símbol que els triats redimits es tornen eterns.

Versicle 2: “ Enmig de la plaça de la ciutat i a les dues ribes del riu hi havia un arbre de vida, que donava fruit dotze vegades, donava el seu fruit cada mes, i les fulles del qual eren per a la sanitat de les nacions. »

En aquesta segona imatge, Jesucrist, l'“arbre de la vida ”, es troba “ al mig ” de la seua assemblea de triats units al seu voltant en el “lloc ” de la reunió. Està “ al mig ” d'ells però també als seus costats, representat per les “ dues ribes del riu ”. Perquè el diví Esperit de Jesucrist és omnipresent; present a tot arreu i en tots. El fruit d'aquest “ arbre ” és “ vida ” que es renova, constantment, ja que “ el seu fruit ” s'obté en cadascun dels “ 12 mesos ” del nostre any terrenal. Aquesta és una altra bella imatge de la vida eterna i un recordatori que la voluntat de Déu la manté eterna.

Jesús sovint va comparar a l'home amb “ arbres ” fruiters als quals “ jutgem pels seus fruits ”. Es va atribuir a si mateix, des del principi en Gén. 2:9, la imatge simbòlica d'un “ arbre de la vida ”. Però els arbres tenen com a “ vestimenta ” l'adorn de les seues “ fulles ”. Per a Jesús, el seu “ vestit ” simbolitza les seues obres justes i per tant la seua redempció dels pecats dels seus triats que li deuen la seua salvació. Així com les “ fulles ” dels “ arbres ” curen malalties, les obres de justícia realitzades per Jesucrist “ curen ” la malaltia mortal del pecat original heretada pels triats des d'Adán i Eva que havien usat “ fulles ” d'arbres per a cobrir el seu cos físic. i la nuesa espiritual descoberta per l'experiència del pecat.

Versicle 3: “ No hi haurà més anatema. El tron de Déu i del Corder serà a la ciutat; els seus serfs li serviran i veuran el seu rostre ” ,

A partir d'aquest versicle, l'Esperit s'expressa en temps futur, donant al seu missatge el significat d'alé per als triats que encara hauran de lluitar contra el mal i les seues conseqüències fins al retorn de Crist i la seua eliminació de la terra.

És el “ anatema ”, la maledicció del pecat comés per Eva i Adán, que va fer a Déu invisible als ulls humans. La creació de l'Israel de l'antic pacte no havia canviat res, perquè el pecat encara feia invisible a Déu. Encara havia d'amagar sota l'aparença d'un núvol durant el dia que es tornava extravagant durant la nit. A ell estava reservat exclusivament el lloc santíssim del santuari, sota pena de mort per a l'infractor. Però aquestes condicions terrenals ja no existeixen. En la nova terra, Déu és visible per a tots els seus serfs, encara continua sent un misteri quin serà el seu servei, però tindran contacte amb ell com els apòstols es van tractar amb Jesucrist i van conversar amb ell; cara a cara.

Versicle 4: “ I el seu nom estarà en els seus fronts. »

El nom de Déu constitueix el vertader “ segell del Déu viu ”. El repòs sabàtic és només el “senyal” extern d'això. Perquè el “ nom ” de Déu designa el seu caràcter, que simbolitza amb els rostres dels “ quatre animals ”: “ el lleó, el vedell, l'home i l'àguila ”, que il·lustren perfectament els contrastos harmoniosos del caràcter de Déu. : real i fort, però llest per al

sacrifici, aparença humana, però naturalesa celestial. Les paraules de Jesús s'han complit; els que són iguals s'ajunten. A més, aquells que comparteixen els valors divins han sigut seleccionats per Déu per a la vida eterna i estan units amb ell. El " front " alberga el cervell de l'home, el centre motor del seu pensament i de la seua personalitat. I aquest cervell animat estudia, reflexiona i aprova o rebutja la norma de debò que Déu li presenta per a salvar-lo. Els cervells dels triats estimaven la demostració d'amor organitzada per Déu en Jesucrist i lluitaven, segons les regles establides, per a vèncer el mal amb la seua ajuda, a fi d'obtindre el dret a viure amb ell.

En definitiva, tots aquells que comparteixen el caràcter de Déu revelat per Jesucrist es troben amb ell per a servir-li eternament. La presència del " nom " de Déu " escrit en els seus fronts " explica la seua victòria; i això, particularment, en l'última prova de la fe adventista en la qual els homes van tindre l'opció d'inscriure en " el seu front ", " el nom de Déu " o el de la " bèstia " rebel.

Versicle 5: " No hi haurà més nit; i no necessitaran llum ni llum, perquè el Senyor Déu els il·luminarà. I regnarà pels segles dels segles. »

Segons Gén.1:5, darrere de la paraula " nit " es troba la paraula " tenebres ", símbol del pecat i del mal. El " llum " designa la Bíblia, la santa paraula escrita de Déu que revela la norma de " la seua llum ", la del bé i del bé. Ja no serà útil, els triats tindran accés directe a la seua inspiració divina, però conserva actualment, en la terra del pecat, el seu essencial paper " il·luminador " que és l'únic que condueix a la vida eterna.

Versicle 6: " I ell em va dir: Aquestes paraules són certes i vertaderes; i el Senyor, Déu dels esperits dels profetes, ha enviat el seu àngel per a mostrar als seus serfs el que ha de succeir ràpidament. ".

Per segona vegada trobem aquesta afirmació divina: " Aquestes paraules són certes i vertaderes ". Déu s'esforça per convèncer al lector de la profecia, perquè en les seues eleccions està en joc la seua vida eterna. Enfront de les seues afirmacions divines, l'ésser humà està condicionat pels cinc sentits que li va regalar el seu Creador. Les temptacions són múltiples i eficaces per a allunyar-ho de l'espiritualitat. Per tant, la insistència de Déu està plenament justificada. El perill per a les ànimes és real i sempre present.

És apropiat actualitzar la nostra lectura d'aquest versicle que presenta un caràcter literal poc comú en aquesta profecia. No hi ha cap símbol en aquest versicle, sinó l'afirmació que Déu és la inspiració dels profetes que van escriure els llibres de la Bíblia i que com a revelació final, va enviar a "Gabriel" a Juan, perquè li revele en imatges el que , en 2020, es produirà " prompte " o ja s'ha complit en gran manera. Però entre 2020 i 2030 caldrà travessar l'era més terrible; temps terribles marcats per la mort, la destrucció nuclear i les terribles " set últimes plagues de la ira de Déu "; l'home i la naturalesa patiran terriblement fins a desaparèixer.

Versicle 7: " I heus ací, vinc prompte . Feliç el que guarda les paraules de la profecia d'aquest llibre! »

El retorn de Jesús està anunciat per a la primavera de 2030. La benaurança és per a nosaltres, en la mesura en què “ guardem ”, fins al final , “ les paraules de la profecia d'aquest llibre ” de l'Apocalipsi.

L'adverbi “ prompte ” defineix l'aparició sobtada de Crist en l'hora del seu retorn, perquè el temps passa regularment sense acceleració ni desacceleració. Des de Daniel 8.19, Déu ens recorda: “ hi ha un temps assenyalat per a la fi ”: “ Llavors em va dir: Jo t'ensenyaré el que succeirà al final de la ira, perquè hi ha un temps assenyalat per a la fi”. .” Només pot intervindre al final dels 6000 anys programats per Déu per a la seua selecció de triats, és a dir, el primer dia de la primavera que precedeix al 3 d'abril de 2030.

Versicle 8: “ Jo sóc Juan, que he sentit i vist aquestes coses. I quan vaig haver sentit i vist, vaig caure als peus de l'àngel que me'ls mostrava, per a adorar-lo i prostrar-me davant ell. »

Per segona vegada, l'Esperit ve a enviar-nos el seu advertiment. En els textos grecs originals el verb “proskuneo” es tradueix com “prostrar davant”. El verb “adorar” és un llegat de la versió llatina anomenada “Vulgata”. Pel que sembla, aquesta mala traducció va preparar el camí per a l'abandó de la prostració física en la pràctica religiosa del cristianisme apóstata fins al punt d'orar “dempeus”, a causa d'una altra traducció falsa del verb grec “istemi”, en Marcos 11.25. En el text, la seua forma “stékété” té el significat de “romandre ferm o perseverar”, però la traducció d'Ultramar utilitzada en la versió de L.Segond la va traduir a “estasis”, que significa “estar dempeus” en sentit literal. Una traducció falsa de la Bíblia legítima així, enganyosament, una actitud indigna, arrogant i indignant cap al gran Déu creador, el Totpoderós, per part de persones que perden el sentit del veritablement sagrat. I aquesta no és l'única... Per això la nostra actitud cap a les traduccions bíbliques ha de ser suspicax i cautelosa, sobretot perquè en Apocalipsi 9.11, Déu revela l'ús “destructiu” (Abaddon-Apollyon), de la Bíblia escrita “ en hebreu i grec ”. La veritat només es troba en els textos originals, conservats en hebreu però desapareguts i reemplaçats pels escrits grecs del nou pacte. I allí, cal reconèixer-ho, va aparèixer l'oració “permanent” entre els creients protestants, apuntats per les paraules divines del “ Cinquena trompeta ”. Perquè, paradoxalment, l'oració de genolls ha continuat durant més temps entre els catòlics, però no hem de sorprendre'ns, perquè és en aquesta religió catòlica on el diable porta als seus seguidors i a les seues víctimes a prostrar davant imatges tallades prohibides pel segon dels deu manaments de Déu; Manament que els catòlics ignoren, ja que en la versió romana, és eliminat i reemplaçat.

Versicle 9: “ Però ell em va dir: Vés amb compte de no fer això! Sóc consiervo teu, dels teus germans els profetes i dels quals guarden les paraules d'aquest llibre. Adoración Davant Déu prostrar-te. »

La falta comesa per Juan és proposada per Déu com un advertiment dirigit als seus triats: “cuideu de no caure en la idolatria!” la qual cosa constitueix el principal defecte de les religions cristianes rebutjades per Déu en Jesucrist. Organitza aquesta escena de la mateixa manera que va organitzar la seua última lliçó ordenant als seus apòstols que prengueren les armes per a l'hora del seu arrest. Quan va arribar el moment, els va prohibir usar-lo. Es va donar la lliçó i ella va dir: “ Vés amb compte de no fer-ho ”. En aquest versicle, Juan rep l'explicació: “ Jo sóc consiervo teu ”. Els “ àngels ”, inclòs “ Gabriel ”, són, com els homes, criatures del Déu creador que ha prohibit en el segon dels seus deu manaments prostrar davant les seues criatures,

davant imatges tallades o pintades; totes les formes que l'ídol pot adoptar. Per tant, podem aprendre d'aquest versicle en notar els comportaments oposats dels àngels. Ací Gabriel, la criatura celestial més digna després de Miguel, prohibeix prostrar davant ell. D'altra banda, Satanàs, en les seues aparicions seductores, sota l'aparença de la "Verge", demana que s'alcen monuments i llocs de culte per a adorar-la i servir-la... cau la màscara lluminosa de les tenebres.

L'àngel especifica a més " i el dels vostres germans els profetes i dels quals guarden les paraules d'aquest llibre ". Entre aquesta frase i la d'Apocalipsi 1:3 notem la diferència pel temps transcorregut entre l'inici del temps de desxifrat, 1980, i el de la versió actual de 2020. Entre aquestes dues dates, " el que llig " va fer que altres fills de Déu compartiren la llum desxifrada i ells al seu torn entraren en l'obra dels " profetes ". Aquesta multiplicació permet que un número encara major d'altres anomenats accedisquen a l'elecció escoltant la veritat revelada i posant-la en pràctica concreta.

Versicle 10: " I em va dir: No segelles les paraules de la profecia d'aquest llibre. Perquè el moment està a prop. »

El missatge és enganyós, perquè està dirigit a Juan, a qui Déu ha transportat a la nostra era final des del principi del llibre , segons Apocalipsi 1.10. A més, hem d'entendre que l'ordre de no segellar les paraules del llibre m'està dirigida directament a mi en el moment en què el llibre està completament obert; llavors es converteix en el " xicotet llibre obert " d'Apocalipsi 10:5. I quan es " obri " amb l'ajuda i autorització de Déu, ja no es tracta de tancar-ho amb "segells". I això, " perquè el temps està a prop "; en la primavera de 2021, falten 9 anys, abans del retorn gloriós del Senyor Déu Jesucrist.

No obstant això, la primera obertura del " librito " va començar després del decret de Dan.8.14, és a dir, després de 1843 i 1844; perquè la important comprensió del tema de l'última prova de fe adventista es deu a les revelacions donades directament per Jesucrist mateix, o pel seu àngel, a la nostra germana Elena de White, durant el seu ministeri.

Versicle 11: " El que és injust, torne a ser injust, el que és immund, torne a ser immund; i que el just practique encara la justícia, i el que és sant, santificar encara. »

En primera lectura, aquest versicle confirma l'entrada en aplicació del decret de Dan.8.14. La separació dels adventistes seleccionats per Déu entre 1843 i 1844 confirma el missatge de " Sardis " on trobem als protestants " vius " però " morts " i " contaminats " espiritualment, i als pioners adventistes " dignes de la blancor " anomenats en aquest versicle " justícia i santificació ". Però l'obertura del " librito " és progressiva com " el camí dels justos que va creixent com la llum del dia, des de l'alba fins al seu zenit ". I els adventistes pioners no sabien que una prova de fe els anava a tamisar entre 1991 i 1994, com ens ho va revelar l'estudi de la " cinquena trompeta ". Com a resultat, es fan possibles altres lectures d'aquest versicle.

El temps de segellar està per acabar com llegim en Apocalipsi 7:3: " No feu mal a la terra, ni a la mar, ni als arbres, fins que hàgem segellat els fronts dels serfs del nostre Déu. » On hem de col·locar l'autorització per a danyar la terra, la mar i els arbres? Existeixen dues possibilitats. Abans de la " sisena trompeta " o abans de les " set últimes plagues "? La " sisena trompeta ",

que constitueix un sisè càstig d'advertiment donat per Déu als pecadors terrenals, em sembla lògic en aquest cas mantindre la segona possibilitat. Perquè les “ set últimes plagues de la ira de Déu ” tenen com a objectiu la “ terra ” protestant i la “ mar ” catòlica. Considerem que les destruccions realitzades per la “ sisena trompeta ” no impedeixen, sinó que promouen la conversió dels triats anomenats redimits per la sang de Jesucrist.

Per tant, és després de la “ sisena trompeta ” i just abans de les “ set últimes plagues ”, i en el moment de la detenció del sellamiento que marca la fi del temps de la gràcia col·lectiva i individual que encara podem situar les paraules d'aquest versicle: “ El que és injust, torne a ser injust, el que es contamina, torne a contaminar; i que el just practique encara la justícia, i el que és sant, santificar encara. » Tots podran veure ací la manera en què l'Esperit confirma en aquest versicle la bona traducció que vaig presentar del versicle “adventista” fonamental que és Daniel 8.14: “... la santedat serà justificada ”. Les paraules “ justícia i santedat ” estan fortament recolzades i per tant confirmades per Déu. Per tant, aquest missatge anticipa el moment del final del període de gràcia, però una altra explicació és la següent. En arribar al final del llibre, l'Esperit apunta al moment en què el llibre totalment desxifrat es converteix en el “ librito obert ” i, a partir d'aqueix moment, la seua acceptació o rebuig marcarà la diferència entre “ el que és just i el que es contamina ” i el nostre Senyor convida “ al sant a santificar encara més ”. Record novament que la “ contaminació ” va ser atribuïda al protestantisme en el missatge de “ Sardes ”. L'Esperit apunta amb les seues paraules a aquest protestantisme i adventismo institucional que comparteix la seua maledicció des de 1994, quan es va unir a ell entrant en l'aliança ecumènica. L'acceptació del missatge desxifrat d'aquest llibre farà, per tant, “ una vegada més , però l'última, la diferència entre el que serveix a Déu i el que no li serveix ” segons Malament. 3.18.

Llavors resumisc les lliçons d'aquest versicle. Primer, confirma la separació adventista del protestantisme entre 1843 i 1844. En segona lectura, s'aplica contra l'adventismo oficial que va tornar a l'aliança protestant i ecumènica després de 1994. I propose una tercera lectura que s'aplicarà al final del temps de temps de gràcia en 2029 abans del retorn de Jesucrist fixat per al començament de la primavera que ve abans del 3 d'abril de la Pasqua 2030.

Després d'aquestes explicacions, ens queda comprendre que la causa de la caiguda de l'adventismo institucional, que ho va portar a ser “ vomitat ” per Jesucrist en el seu missatge dirigit a Laodicea, és menys la negativa a creure en el seu retorn per a 1994, que la negativa a tindre en compte l'aportació de llum que ha vingut a il·luminar la vertadera traducció de Daniel 8.14; una llum demostrada de manera incontestable pel propi text bíblic hebreu original. Aquest pecat només pot ser condemnat pel Déu de justícia que no considera innocent al culpable.

Versicle 12: “ Heus ací jo vinc prompte , i el meu recompensa està amb mi, per a pagar a cadascun segons la seua obra ”.

En 9 anys, Jesús tornarà en una glòria divina indescriptible. En Apocalipsi 16 al 20, Déu ens va revelar la naturalesa de la porció de La seua retribució reservada per als pecadors catòlics, protestants i adventistes rebels, injustos i intolerants. També ens va presentar la porció reservada per als seus adventistes electes que van romandre fidels i van honrar la seua paraula profètica i el seu sant dissabte del seté dia, en Apocalipsi 7, 14, 21 i 22. La “ retribució ” “

tornarà a cadascun segons la seua quina "és la seua obra ", que deixa poc espai perquè els culpables es justifiquen davant els ulls de Crist. Les paraules que es justifiquen es tornen inútils perquè llavors serà massa vesprada per a transformar els errors de les eleccions passades.

Versicle 13: “ Jo sóc l'alfa i l'omega, el primer i l'últim, el principi i la fi. »

El que té un principi també té un final. Aquest principi s'aplica a la duració del temps terrenal previst per Déu per a la seua selecció de triats. Entre alfa i omega hauran passat 6000 anys. L'any 30 el 3 d'abril, la mort expiatòria voluntària de Jesucrist també haurà marcat el temps alfa de l'aliança cristiana de 2000 anys; La primavera de 2030 marcarà la seua època omega amb tota la seua força.

Però l'alfa també és 1844 amb la seua omega 1994. I finalment, l'alfa és per a mi i els últims triats, 1995 amb la seua omega 2030.

Versicle 14: “ Benaurets els que guarden els seus manaments (i no llavar les seues robes) , per a tindre dret a l'arbre de la vida i entrar per les portes a la ciutat! »

La segona forma de la “ gran tribulació ” està davant nosaltres amb el seu corollari de multituds de morts. Per tant, es fa urgent obtenir protecció i ajuda de Déu a través de Jesucrist. Com suggereix la imatge, el pecador ha de " guardar els seus manaments". » ; els de Déu i els de Jesús, “ el Corder de Déu ”, la qual cosa significa que ha de renunciar a totes les formes que puga prendre el pecat. La traducció vetlada d'aquest versicle conservada en les nostres Bibles actuals es deu al catolicisme romà liderat des del Vaticà. Els altres manuscrits, els més antics i, per tant, més fidels, proposen: “ Benaurets els que guarden els seus manaments ”. I com el pecat és transgressió de la llei, el missatge es distorsiona i substitueix la necessària i vital obediència per la simple reivindicació de pertinença cristiana. Qui es beneficia del crim? A aquells que lluitaran contra el dissabte fins al retorn gloriós de Jesucrist. El vertader missatge es resumeix així: “Benauretat el que obeeix al seu Creador”. Aquest missatge només repeteix el citat en Apocalipsi 12.17 i 14.12, a saber: “ els que guarden els manaments de Déu i la fe de Jesús ”. Aquests són els destinataris de l'últim missatge enviat per Jesús. Qui jutja el resultat obtingut és el mateix Jesucrist, i la seua exigència és igual al sofriment suportat en el seu martiri. La recompensa per als seleccionats serà molt gran; obtindran la immortalitat i entraran en la vida eterna a través del camí adventista simbolitzat per les “ dotze portes ” de la simbòlica “ nova Jerusalem ”.

Versicle 15: “ Fóra els gossos, els mags, els fornicaris, els assassins, els idòlatres i tot aquell que mestressa i practica la mentida! »

Qui són aquells als qui Jesús nomena així? Aquesta acusació oculta es refereix a tota la fe cristiana que ha apostatat; la fe catòlica, la fe protestant multiforme, inclosa la fe adventista, que ha entrat en la seua aliança des de 1994; la fe adventista tan ricament beneïda per ell a l'inici de la seua existència, i més encara respecte dels seus últims representants obligats a la dissidència. Els “ gossos ” són els pagans però també, i sobretot, aquells que diuen ser els seus germans i ho traeixen . Aquest terme “ gossos ” és, paradoxalment, per als humans occidentals contemporanis el de l'animal considerat com a símbol de fidelitat, però per als orientals és la imatge mateixa de l'execració. I ací Jesús fins i tot desafia la seua naturalesa humana i els

considera animals poc fiables. Els altres termes confirmen aquest judici. Jesús confirma les paraules fetes en Apocalipsis 21:8 i ací l'addició del terme " gossos " expressa el seu judici personal. Després de la sublim demostració d'amor que va donar als homes, res hi ha més terrible que ser traït pels qui diuen pertànyer-li a ell i al seu sacrifici.

Després, Jesús els diu " mags " pel seu comerç amb els àngels dolents, l'espiritisme, que primer va seduir a la fe catòlica amb les aparicions de la "Mare de Déu", una cosa bíblicament impossible. Però els miracles realitzats pels dimonis són similars als que van realitzar els " mags " de Faraó davant Moisès i Aarón.

En anomenar-los " impúdics ", Jesús condemna l'alliberament dels costums, però especialment les aliances religioses antinaturals que estableixen les esglésies protestants amb la fe catòlica, denunciada pels profetes de Déu com a serva del diable. Reprodueixen, "com a filles", la "fornicació " de la seua " mare prostituta Babilònia la Gran ", denunciada en Apocalipsi 17:5.

Els apòstata també són " assassins " que es prepararan per a matar als triats de Jesús si ell no intervé per a impedir-los mitjançant el seu gloriós adveniment.

Són " idòlatres " perquè ell dóna més interès a la vida material que a la vida espiritual. Romanen indiferents quan Déu els ofereix la seua llum, que ells rebutgen descaradament demonitzant als seus vertaders missatgers.

I per a finalitzar aquest versicle, precisa: " i el que mestressa i practica esmente! » En fer-ho, denúncia a aquells la naturalesa dels quals està lligada a la mentida, fins al punt de ser totalment insensibles a la veritat. S'ha dit de gustos i colors que no es poden discutir; el mateix ocorre amb l'amor a la veritat o a la mentida. Però per a la seua eternitat, Déu selecciona, exclusivament, entre les seues criatures a les quals dóna origen la reproducció humana, aquelles que tenen aquest amor a la veritat.

El resultat final del pla de salvació de Déu és terrible. Són expulsats, successivament, els endurits pecadors antediluvians i impenitents, l'antiga aliança jueva incrèdula, l'abominable fe catòlica papal romana, la idòlatra fe ortodoxa, la fe calvinista protestant i, finalment, la fe institucional adventista, última víctima de l'esperit de tradició que les anteriors han afavorit totes per igual.

El missatge "adventista" va tindre conseqüències fatals, primer, per als jueus, els qui van caure per la seua negativa a creure en la primera vinguda del Messies anunciada en Dan.9.24 al 27. Segon, els cristians expulsats per Jesús, els qui tots comparteixen la culpa de mostrar falta d'interès en l'últim missatge "adventista" que anuncia la seua segona vinguda . La seua falta d'amor per la seua veritat els resulta fatal. En 2020, totes aquestes principals religions oficials comparteixen aquest terrible missatge que Jesús va dirigir en 1843 al protestantisme de l'era " Sardis " en Apocalipsi 3:1: " Es diu que esteu vius, però esteu morts ".

Versicle 16: " Jo Jesús he enviat el meu àngel per a donar-vos testimoniatge d'aquestes coses a les esglésies. Jo sóc l'arrel i la llavor de David, la brillant estrella del matí. »

Jesús va enviar al seu àngel Gabriel a Juan i, a través de Juan, a nosaltres, els seus fidels servidors dels últims dies. Perquè només hui aquest missatge totalment desxifrat ens permet comprendre els missatges que dirigeix als seus servidors i deixebles de les set eres o set Assemblees. Jesús buida el dubte sobre la seua evocació simbòlica d'Apo.5: " l'arrel i posteritat de David ". I afig: " la brillant estrella del matí ". Aquesta estrella és el sol però ell només s'identifica amb ell com a símbol. Perquè, inconscientment, els éssers sincers que estimen a Jesucrist pel seu sacrifici honren al nostre sol, aqueixa estrella divinitzada pels pagans. Si molts no són conscients d'això, multituds, fins i tot il·lustrades sobre el tema, no estan preparades ni són capaços de comprendre la gravetat d'aquesta acció idòlatra pagana. L'home ha d'oblidar de si mateix, per a posar en el lloc de Déu, que sent les coses de manera molt diferent pel fet que la seua ment ja segueix les accions dels homes des de fa quasi 6000 anys. Identifica cada acció pel que realment representa; la qual cosa no és el cas d'homes les curtes vides dels quals es preocupen principalment per satisfer els seus desitjos, principalment carnals i terrenals, sinó també el cas d'aquells que són espirituals i molt religiosos i que romanen bloquejats per respecte a les tradicions dels pares.

Al final del missatge de Tiatira, l'Esperit va dir al " que vencera ": " I li donaré l'estrella del matí ". Ací Jesús es presenta com la "estrella del matí ". El vencedor obtindrà així a Jesús i amb ell tota la llum de la vida que té la seua font en ell. El recordatori d'aquest terme suggereix la plena atenció dels vertaders últims "adventistes" a aquests versicles d'1 Pedro. 2.19-20-21: " I tenim tant més certa la paraula profètica, a la qual feu bé de parar atenció ". atenció, com a un llum que il·lumina en lloc fosc, fins que despunte el dia i l'estel del matí isca en els vostres cors; sabent abans de res vosaltres mateixos que cap profecia de l'Espectura pot ser objecte d'interpretació privada, perquè no va ser per voluntat humana que una profecia alguna vegada va ser portada, sinó que és mogut per l'Esperit Sant que els homes han parlat de part de Déu. » No podríem dir-ho millor. Després d'escoltar aquestes paraules, el triat les transforma en obres tingudes en compte per Jesucrist.

Versicle 17: " I l'Esperit i la núvia van dir: Veniu. I el que sent, diga: Veuen. I el que tinga set, vinga; el que vulga, que prenga gratuïtament de l'aigua de la vida ".

Des del començament del seu ministeri terrenal, Jesús va llançar aquesta crida: " Veniu ". Però en prendre la imatge de la " set ", sap que qui no té " set " no vindrà a beure. La seua crida serà escoltada, només, per aquells que " tenen set " d'aquesta vida eterna que la seua perfecta justícia ens ofereix només per la seua gràcia, com una segona oportunitat. Només Jesús va pagar el preu; per això l'ofereix " gratis ". Cap "indulgència" catòlica o divina permet obtindre-la per diners. Aquest anomenat universal prepara una reunió de funcionaris electes de totes les nacions i tots els orígens. L'anomenat " Veniu " es converteix en la clau d'aquest agrupament de triats que crearà la prova de fe dels últims dies. Però experimentaran la prova escampats en la terra i solo es reuniran quan Jesucrist torne en la seua glòria per a traure'ls de la terra del pecat.

Versicle 18: " Declare a tot el que sent les paraules de la profecia d'aquest llibre: Si algun afig alguna cosa a ell, Déu ho ferirà amb les plagues descrites en aquest llibre; »

L'Apocalipsi no és un llibre bíblic qualsevol. És una obra literària divinament codificada en llenguatge bíblic que pot ser reconeguda pels qui busquen en tota la Bíblia de principi a fi. Les

expressions es tornen familiars a través de la lectura repetida. I les “concordances bíbliques” permeten trobar expressions similars. Però precisament perquè el seu codi és molt precís, els traductors i transcriptors estan advertits: “ Si algun afig alguna cosa, Déu li castigarà amb les plagues descrites en aquest llibre ”.

Versicle 19: “ I si algun quitació una mica de les paraules del llibre d'aquesta profecia, Déu llevarà la seua part de l'arbre de la vida i de la ciutat santa, descrita en aquest llibre. »

Per les mateixes raons, Déu amenaça a qualsevol que “ lleve una mica de les paraules del llibre d'aquesta profecia ”. Qui corre aquest risc també és advertit: “ Déu tallarà la seua part de l'arbre de la vida i de la ciutat santa, descrita en aquest llibre ”. Els canvis observats tindran, per tant, terribles conseqüències per als qui els van cometre.

Cride la seua atenció sobre aquesta lliçó. Si la modificació d'aquest llibre codificat incompreensible és castigada per Jesucrist d'aquestes dues formes rigoroses, què serà per als qui rebutgen el seu missatge decodificat perfectament comprensible?

Déu té bones raons per a presentar clarament aquest advertiment, perquè aquesta Revelació, les paraules de la qual tria, té el mateix valor que el text dels seus “deu manaments” “gravats amb el seu dit en taules de pedra”. Ara, en Dan.7.25, va profetitzar que la seua “ llei ” real seria “ canviada ” així com els “ temps ”. L'acció va ser realitzada, com hem vist, per l'autoritat romana, successivament imperial en 321, després papal, en 538. Aquesta acció que va considerar “ arrogant ” serà castigada amb la mort, i Déu ens exhorta a no reproduir-la. cap a la profecia, aquest tipus de falta que condemna fermament.

L'obra de Déu continua sent la seua obra independentment del temps en què es realitze. Desxifrar la seua profecia és impossible sense la seua guia. Això significa que l'obra desxifrada té el mateix valor que la xifrada. Compreneu, doncs, que aquesta obra on es revela clarament el pensament de Déu és d'altíssima “ santedat ”. Constitueix el “ testimoniatge de Jesús ” suprem que Déu dirigeix als seus últims serfs adventistes del seté dia dissidents; i al mateix temps, amb la pràctica del vertader dissabte dissabte, és en 2021 l'última “ santedat justificada ” programada des de l'entrada en vigor del decret de Dan.8.14 en 1843.

Versicle 20: “ El que dóna testimoniatge d'aquestes coses diu: Sí, vinc prompte . Amén! Veuen, Senyor Jesús! »

Per contindre les últimes paraules que Jesucrist va dirigir als seus deixebles, aquest llibre de l'Apocalipsi és d'altíssima santedat. En ell trobem l'equivalent a les taules de la llei, gravades amb el dit de Déu i entregades a Moisès. Jesús atesta; Qui s'atrevirà a qüestionar aquest testimoniatge diví? Tot està dit, tot està revelat, no té res més a dir excepte: “ Sí, vinc prompte ”. Un simple “ Si ” que involucra tota la seua persona divina, significa que la seua vinguda és segura perquè renova la seua promesa: “ Vinc prompte ”; un “ ràpid » data que adquireix tot el seu significat: en la primavera de 2030. I confirma la seua declaració dient “ Amén ”; que significa: “En veritat”.

Qui diu llavors: “ Veuen, Senyor Jesús ”? Segons el versicle 17 d'aquest capítol, ells són “ l'Esperit i la núvia ”.

Versicle 21: “ La gràcia del Senyor Jesús siga amb tots els sants! »

Aquest últim versicle de l'Apocalipsi tanca el llibre evocant “ la gràcia del Senyor Jesús ”. Aquest és un tema que sovint s'oposava a la llei al començament de l'Assemblea cristiana. En aquell temps, la gràcia era oposable contra la llei per aquells que rebutjaven l'oferta de Crist. L'herència de la llei per part dels jueus significava que només veien la justícia divina a través d'ella. Jesús no va voler apartar-los de l'obediència a la llei però va “ complir ” el que els sacrificis d'animals li havien profetitzat. Per això va dir en Mat.5.17: “ No penseu que he vingut per a abrogar la llei o els profetes; No he vingut per a abolir, sinó per a complir ”.

El més sorprenent és escoltar als cristians oposar a la llei i la gràcia. Perquè, com explica l'apòstol Pau, la gràcia té com a objectiu ajudar l'home a complir la llei fins al punt que Jesús declara en Juan 15:5: “ Jo sóc la vinya, vosaltres sou els pàmpols. El que roman en mi i en qui jo romanc, dona molt fruit, perquè sense mi res podeu fer ”. De quines coses “ fer ” està parlant i de quin “ fruit ” és? Del respecte a la llei que la seua gràcia fa possible gràcies a la seua ajuda en l'Esperit Sant.

Hauria sigut desitjable i saludable que “ la gràcia del Senyor Jesús haguera estat ” i haguera pogut actuar “ en tots ”; però aquest vers distorsionat només expressa un desig irrealitzable. Esperem tots que siguem moltíssims; tants com siga possible; el nostre admirable Déu, Creador i Salvador, ho mereix; ell és summament digne d'això. En especificar “ amb tots els sants ”, el text original elimina qualsevol ambigüitat; la gràcia del Senyor pot beneficiar exclusivament a ells, aquells “ als qui santifica en la seua veritat ” (Juan 17.17). I als qui pensen a aconseguir la vida eterna recorrent el camí reclamat per Jesucrist, els recorde que entre “ camí ” i “ vida ”, està la “ veritat ” essencial, segons Juan 14,6. Sense ofendre als rebels que reclamen la benedicció d'aquest versicle, des de 1843, la gràcia del Senyor només ha beneficiat a aquells als qui santifica mitjançant la restauració del seu sant repòs sabàtic en dissabte. És aquesta acció la que, associada al testimoniatge d'amor per la seua “ veritat ”, fa als sants triats dignes de la gràcia en qüestió. Per tant la gràcia no pot dedicar a “tots”. Així que vaja amb compte amb les traduccions dolentes i enganyoses de la Bíblia, que condueixen a una terrible desil·lusió final per a aquells que depenen d'elles per a la seua desgràcia!

La Revelació divina presentada en aquesta obra ha confirmat les lliçons profetitzades en el relat del Gènesi, la vital importància del qual hem pogut constatar. Al final d'aquest treball, sembla útil recordar aquestes principals lliçons. Això està justificat i també m'agradaria assenyalar que en el nostre món contemporani la fe cristiana es presenta massivament de forma distorsionada a causa de l'herència de culte del catolicisme romà. La veritat requerida per Déu s'ha mantingut en l'estat simple i lògic comprés pels primers apòstols de Jesucrist, però aquesta senzillesa sovint ignorada es torna, pel seu caràcter minoritari, complexa per als no iniciats. De fet, per a identificar als últims Santos dels Últims Dies de Jesucrist i l'estructura espiritual de l'Apocalipsi, el decret de Daniel 8.14 és indispensable. Però per a identificar aquest decret també és fonamental l'estudi de tot el llibre de Daniel i el desxiframent de les seues profecies. Enteses aquestes coses, l'Apocalipsi ens revela els seus secrets. Aquests estudis necessaris expliquen la dificultat que trobem quan intentem convèncer a l'home incrèdul del nostre temps a Occident, i especialment a França.

Jesús va dir que ningú pot vindre a ell excepte el Pare que el guia i també va dir, respecte als seus triats, que han de nàixer de l'aigua i de l'Esperit. Aquests dos ensenyaments signifiquen complementàriament que Déu coneix la naturalesa espiritual dels seus triats entre totes les seues criatures. En conseqüència, cadascun d'ells reaccionarà segons la seua pròpia naturalesa; també aquells que tenen prejudicis favorables sobre el dissabte ja practicat pels jueus acceptaran sense massa dificultat les revelacions profètiques que mostren que Déu l'exigeix des de 1843. Per contra, aquells que tenen prejudicis desfavorables sobre ell rebutjaran tots els arguments bíblics presentats i trobarà bones raons per a justificar la seua negativa. Comprendre aquest principi ens protegeix de desil·lusionar-nos d'aquells als qui presentem la veritat de Crist. En revelar la veritat del pensament diví, la profecia dóna tot el seu poder al "Evangelí etern" que els deixebles de Jesús han de "ensenyar a les nacions fins a la fi del món".

Les " bèsties " de l'Apocalipsi

Cronològica i successivament els enemics de Déu i els seus triats van aparèixer en forma de " bèsties ".

El primer designa la Roma imperial representada per el " drac amb deu banyes i set caps que porta diademes ", en Apocalipsis 12:3; " Els nicolaítas " en Apocalipsis 2:6; " el diable " en Apocalipsi 2.10.

El segon es refereix a la Roma catòlica papal representada per " la bèstia que puja de la mar, amb deu banyes, diadema i set caps " d'Apocalipsis 13:1; " el tron de Satanàs " en Apocalipsi 2.13; " la dona Jezabel " en Apocalipsi 2.20; " la lluna tenyida de sang " en Apocalipsi 6.12; " la tercera llum de la lluna " de la " quarta trompeta " en Apocalipsi 8.12; " la mar " en Apocalipsi 10:2; " la canya com una vara " en Apocalipsi 11:1; " la cua " del " drac " en Apocalipsi 12:4; " la serp " en Apocalipsi 12.14; i " drac " dels versos 13, 16 i 17; " Babilònia la gran " en Apocalipsi 14:8 i 17:5.

El tercer apunta a l'ateisme revolucionari francès, representat per la " bèstia que sorgeix de l'abisme " en Apocalipsi 11:7; la " gran tribulació " en Apocalipsi 2.22; la " quarta trompeta " en Apocalipsi 8.12; " la boca que engul el riu " que simbolitza al poble catòlic, en Apocalipsi 12.16. Això es refereix a la primera forma del " segon ai " citat en Apocalipsi 11.14. La seua segona forma es complirà amb la " sisena trompeta " d'Apo.9.13, segons Apo.8.13 sota el títol de " segon ai ", entre el 7 de març de 2021 i 2029, sota l'aspecte real d'un Món. La Tercera Guerra acaba en guerra nuclear. El genocidi humà que despobla la terra (l'abisme) és el vincle que s'estableix entre " la quarta i la sisena trompeta ". Els detalls del desenvolupament d'aquesta guerra es revelen en Dan.11.40 al 45.

La quarta " bèstia " designa la fe protestant i la fe catòlica, la seua aliada, en l'última prova de la fe en la història terrenal. Ella " sorgeix de la terra ", en Apocalipsi 13.11; el que significa que ella és ella mateixa, eixida de la fe catòlica simbolitzada per " la mar ". De manera aclaparadora, l'era de la Reforma va establir una religió protestant, amb múltiples aspectes, marcats per l'apostasia, testificant en les obres de Juan Calvino, un caràcter guerrer, dur, cruel i persecutor . L'entrada en vigor del decret de Dan.8.14 ho va condemnar globalment des de la primavera de 1843.

La fe adventista institucional, que va sorgir visca de la prova de fe protestant de 1843-1844, ha retrocedit i ha tornat a l'estat de la fe protestant i la seua maledicció divina des de la tardor de 1994; això a causa del rebuig oficial a la llum profètica divina revelada en aquesta obra de 1991. Aquesta mort espiritual de manera institucional està profetitzada en Apocalipsi 3.16: " Us vomitaré de la meua boca ".

Els compliments finals de les profecies estan davant nosaltres i la fe de tots serà provada. El Senyor Jesucrist reconeixerà, entre tots els éssers humans, als quals li pertanyen, als quals acullen amb alegria i fidelitat agraïda les seues revelacions vitals, fruit de l'amor diví.

En l'hora de l'última elecció, els triats es distingiran perquè sabran per què cauen els caiguts, la Revelació divina farà així la diferència entre els salvos i els perduts als quals des de l'era apostòlica " Efes ", en Apo 2:5, Déu va dir: " Recorda't, doncs, d'on has caigut "; i en 1843, en l'era " Sardis ", també va dir als protestants, en Apocalipsis 3:3: " recordeu-vos de com vaurebre i va sentir; i guarda i penedeix-te "; això s'estén als adventistes caiguts des de 1994, els qui, encara que observen el dissabte, reben de Jesús aquest missatge d'Apocalipsi 3.19: " Reprenc i càstig a tots els que amo; Per tant, sé gelós i penedeix-te ".

En preparar aquesta Revelació profètica, el Déu creador, trobat en la persona de Jesucrist, es va proposar com a objectiu permetre als seus triats identificar clarament als seus enemics; la cosa està feta i el propòsit de Déu s'aconsegueix. Així, enriquida espiritualment, la seua Triada es converteix en " l'Esposa preparada per al Sopar de les Noces del Corder ". Ell " la va vestir de lli fi i blanc, que són les obres de justícia dels sants " en Apocalipsis 19:7. Tu que has llegit el contingut d'aquesta obra, si tens l'oportunitat i la benedicció d'estar entre ells, " prepara't per a trobar-te amb el teu Déu " (Amós 4.12), en la seua veritat!

Si bé el desxiframent de les misterioses profecies de Daniel i de l'Apocalipsi està complet i ara coneixem el temps del vertader retorn de Crist, aquesta pregunta de Jesucrist citada en Lucas 18:8 deixa un dubte una miqueta angoixant: " Us dic que ell fer-los justícia ràpidament. Però quan vinga el Fill de l'Home, trobarà fe en la terra? ". Perquè l'abundància de coneixement intel·lectual de la veritat no pot compensar la feblesa de la qualitat d'aquesta fe. La humanitat que s'enfrontarà al retorn de Jesucrist s'ha desenvolupat en un clima favorable a totes les formes d'egoisme fortament fomentat. L'èxit individual s'ha convertit en l'objectiu a aconseguir qualsevol preu, fins i tot esclafant al veí, i això durant un llarg període de pau mundial de més de 70 anys. Quan sabem que els valors del cel proposats per Jesucrist estan en absoluta oposició a aquesta norma del nostre temps, la seua pregunta sembla tràgicament justificada, perquè pot referir a persones que es creien "triat", però que només romandran per la desgràcia dels "anomenats"; perquè Jesús no haurà trobat en ells la qualitat de fe necessària per a ser dignes de la seua gràcia.

La lletra mata però l'Esperit dóna vida.

Aquest últim capítol completa el desxiframent de la Revelació de l'Apocalipsi. En efecte, acabe de presentar els codis bíblics que permeten identificar els símbols que Déu utilitza en les seues profecies, però si bé el seu objectiu és revelar la seua exigència per al retorn del dissabte des de 1843-1844, la paraula dissabte no apareix. només una vegada en aquests textos profètics de Daniel o Apocalipsis. Sempre se suggereix però no se cita clarament. La raó per a no nomenar-ho clarament és que la pràctica del dissabte és una normalitat bàsica de la fe cristiana apostòlica, perquè tots poden veure que el tema del dissabte mai va ser motiu de controvèrsia entre els jueus i els primers apòstols, deixebles de Jesús Crist. No obstant això, el diable no ha deixat d'atacar-lo, incitant primer als jueus a "contaminar-lo" i després als cristians, fent-li "ignorar" completament. Per a aconseguir aquest resultat, va inspirar traduccions falses dels textos originals que l'esmentaven. A més, aquesta presentació de la veritat divina no estaria completa sense la denúncia d'aquestes odioses malifetes, les víctimes de les quals són, primer, Déu en Jesucrist, després aquells als qui la seua mort expiatòria podria haver oferit la vida eterna.

Afirme, davant Déu, que no existeix en els escrits de l'antic i nou pacte, és a dir, en tota la Bíblia, cap versicle que ensenye un canvi en l'estatus del dissabte respecte del quart dels seus deu manaments; a més, santificat per Déu, des del principi de la creació del nostre món terrenal.

Des de l'apostasia protestant per l'entrada en vigor del decret de Daniel 8.14, en la primavera de 1843 fins hui, la lectura de la Bíblia mata. Voldria assenyalar que no és la Bíblia la que mata deliberadament, és l'ús que es fa d'ella basat en errors de traducció que apareixen en les versions traduïdes dels textos originals " hebreu i grec "; però sobretot també és un problema per males interpretacions. Déu mateix confirma la cosa, en imatges, en Apocalipsis 9.11: " Tenien sobre ells per rei a l'àngel de l'abisme, anomenat en hebreu Abaddon, i en grec Apollyon. ". Record ací el missatge ocult en aquest versicle: " Abaddon i Apollyon " signifiquen, " en hebreu i grec ": Destructor. " L'àngel de l'abisme " destrueix la fe usant els " dos testimonis " bíblics d'Apocalipsis 11:3.

A més, des de 1843, els falsos creients han comés dos errors en llegir el testimoniatge històric de la Bíblia. La primera és haver donat més importància al naixement de Jesucrist que a la seua mort i la segona reforça aquest error, en donar-li més importància a la seua resurrecció que a la seua mort. Aquest doble error testifica contra ells, perquè la demostració de l'amor de Déu cap a les seues criatures descansa, essencialment, en la seua decisió voluntària de donar, en Crist, la seua vida per a la redempció dels seus triats. Donar prioritat a la resurrecció de Jesús consisteix a desvirtuar el projecte salvífic de Déu, i això comporta per als culpables la conseqüència d'aïllar d'Ell i trencar la seua aliança santa, justa i bona. La victòria de Crist descansa en la seua acceptació de la mort, la seua resurrecció és només la felicitat i justa conseqüència de la seua perfecció divina.

Colosenses 2.16-17: " Per tant, ningú us jutge sobre el menjar o de la beguda, o de les festes, de les llunes noves o dels dies de repòs; això era l'ombra del que havia de vindre, però el cos està en Crist. »

Aquest versicle s'usa sovint per a justificar el cessament de la pràctica del " dissabte " setmanal. Dues raons condemnen aquesta elecció. La primera és que l'expressió " dissabtes " designa " els dissabtes " ocasionats per les " festes " religioses anuals ordenades per Déu en Levític 23. Aquests són " dissabtes " commovedors que es col·loquen al principi i a vegades al final durant les " festes " religioses. ". Són evocats per l'expressió " no faràs cap treball servil en aquell dia ". No tenen cap relació amb el "dissabte " setmanal més que el seu nom " dissabte " que significa "cessar, descansar" i que apareix per primera vegada en Gén.2:2: " Déu va descansar ". Cal assenyalar també que la paraula " dissabte " citada en el text hebreu del quart manament no apareix en la traducció de L.Segond que ho designa, únicament, sota el nom de " dia de descans " o " seté dia ". No obstant això, té la seua arrel en el verb citat en Gènesi 2:2: " descans " o " el dissabte ", que es nomena clarament en la versió JNDarby de la Bíblia.

La segona raó és aquesta: Pablo va dir sobre " les festes i els dissabtes " que són " ombres del per vindre ", és a dir, coses que profetitzen una realitat que va ser o serà. Suposant que en aquest versicle es tracte del " seté dia de repòs ", queda una " ombra esdevenidora " fins a l'arribada del seté mil·lenni que profetitza. La mort de Jesucrist va revelar el significat del " dissabte del seté dia " que profetitza, a causa de la seua victòria sobre el pecat i la mort, els " mil anys " celestials durant els quals els seus triats jutjaran als morts terrenals i celestials caiguts.

En aquest versicle, " les festes, les llunes noves " i els seus " dissabtes " estaven vinculats a l'existència de la forma nacional de l'Israel de l'antic pacte. En establir, mitjançant la seua mort, el nou pacte, Jesucrist va fer inútils aquestes coses profètiques; van haver de cessar i desaparèixer com una " ombra " que s'esvaeix davant la realitat del seu ministeri terrenal compliment. Mentre que el "dissabte" setmanal espera l'arribada del seté mil·lenni per a complir amb la seua realitat profetitzada i perdre la seua utilitat.

Pablo també esmenta " menjar i beure ". Com a serf fidel, sap que Déu ha parlat sobre aquestes coses en Levític 11 i Deuteronomi 14 on prescriu els aliments purs permesos i els

impurs prohibits. Les observacions de Pablo no pretenen desafiar aquestes ordenances divines sinó només opinions humanes (que ningú...) expressades sobre aquest tema que desenvoluparà en Romans 14 i 1 Cor.8 on els seus pensaments apareixen més clarament. El tema es refereix a aliments sacrificats a ídols i deïtats falses. Els records als triats que formen l'Israel espiritual de Déu els seus deures envers ell, dient en 1 Cor.10.31: “ Ja siga que mengueu, o begueu, o feu qualsevol altra cosa, feu-ho tot per a la glòria de Déu ”. És Déu glorificat per aquells que ignoren i menyspreen les seues ordenances revelades sobre aquests assumptes?

És Santiago, el germà de Jesús, qui parla en nom dels apòstols sobre el tema de la circumcisió , en Fets 15.19-20-21: “ Per tant, sóc de l'opinió que no hem de preocupar-nos els de les nacions que es tornen cap a Déu, sinó escriure'ls que s'abstinguen de la immundícia dels ídols, de la fornicació, de l'ofegat i de la sang; perquè Moisès, des de l'antiguitat, té en cada ciutat els qui li prediquen, sent llegit en les sinagogues tots els dissabtes ”.

Utilitzats sovint per a justificar la llibertat dels pagans convertits cap al dissabte, aquests versicles constitueixen per contra la millor prova de la seua pràctica fomentada i ensenyada pels apòstols. En efecte, Jacques considera que no és útil imposar-los la circumcisió i resumeix els principis essencials perquè se'ls presentarà un ensenyament religiós profund quan vagen “ cada dissabte ” a les sinagogues jueves de les seues localitats.

Un altre pretext utilitzat per a justificar el cessament de la classificació dels aliments purs i impurs: la visió donada a Pedro en Fets 10. La seua explicació es desenvolupa en Fets 11 on identifica els “animals immunds” de la visió amb els “homes” pagans que va vindre a resar-li perquè acudira al centurió romà “Cornelio”. En aquesta visió, Déu representa la naturalesa impura dels pagans que no li serveixen i serveixen a deïtats falses. No obstant això, la mort i resurrecció de Jesucrist porta un gran canvi per a ells, perquè se'ls obri la porta de la gràcia a través de la fe en el sacrifici expiatori de Jesucrist. És a través d'aquesta visió que Déu li ensenya a Pedro aquesta novetat. En conseqüència, la classificació de purs i impurs establida per Déu en Levític 11 roman i continua fins a la fi del món. Excepte que, des de 1843, amb el decret de Dan.8.14, la dieta dels éssers humans ha représ la norma de la “ santificació ” original establida i ordenada en Gen.1.29: “ I va dir Déu: Heus ací, jo He donat tota planta que dóna llavor que està sobre la faç de tota la terra, i tot arbre en què hi ha fruit d'arbre que dóna llavor; això serà menjar per a vosaltres ”.

Jesús va donar la seua vida en tortura física i mental per a salvar als seus triats. No dubteu de l'altíssim nivell de santedat que aquesta mort apassionada exigeix a qui salva. Realment!

El temps terrenal de Jesucrist

La perla del dissabte 20 de març de 2021

Des del començament del meu ministeri vaig estar convençut, i el vaig cantar, que "Jesús va nèixer a la primavera". En aquest dissabte 20 de març de 2021, l'equinoccio de primavera es va situar a les 10.37 hores a l'inici d'una trobada espiritual. L'Esperit em va portar llavors a buscar les proves del que fins llavors era només una simple convicció de fe. Un calendari jueu ens va permetre col·locar l'època de l'equinoccio de primavera de l'any (6) abans de la nostra data cristiana oficial del naixement del nostre Salvador, en el "dissabte" del 21 de març.

Per què any – 6?

Perquè la nostra data oficial del naixement de Jesucrist es va basar en dos errors. No va ser fins al segle VAIG VEURE d. C. que el monjo catòlic Dionís el Xicotet es va proposar establir un calendari. Mancant detalls bíblics o històrics, va situar aquest naixement en la data de la mort del rei Herodes, que va situar l'any 753 de la fundació de Roma. Des de llavors, els historiadors han confirmat un error de 4 anys en el seu càlcul; que situa la mort d'Herodes l'any 749 des de la fundació de Roma. Però Jesús va nèixer abans de la mort d'Herodes i Mateo 2.16 ens dóna precisió que situa l'edat de Jesús en " dos anys " en el moment de la "massacre dels innocents" ordenada per l'enutjat rei Herodes, perquè va patir i va sentir vindre la mort que ho arrancaria dels gaudis del poder. El detall és important, perquè el text especifica, " dos anys, segons la data de la qual havia consultat acuradament als savis ". Sumats als quatre anys de l'error anterior, s'estableix bíblicament l'any 6, o 747 de la fundació de Roma.

L'equinoccio de primavera de l'any – 6

Caiet en dissabte, en aquest any – 6, la Bíblia ens diu que un àngel es va presentar a " els pastors que estaven cuidant els seus ramats ". El dissabte prohibeix el comerç, però no la tinença i la cura dels animals; Jesús va confirmar això dient: " Qui de vosaltres té una ovella que cau en un clot i no ve a lliurar-la ni tan sols en dia de dissabte? ? ". Així, per un àngel, el naixement del " Bon Pastor ", salvador i guia de les ovelles humanes, va ser anunciat, en

primer lloc, als pastors humans, guardians i protectors dels animals ovelles. L'àngel va aclarir: " ...perquè us ha nascut hui, a la ciutat de David, un Salvador, que és Crist el Senyor ". Aquest " hui " era, per tant, dia de repòs i sent l'anunci fet de nit, el naixement de Jesús va tindre lloc entre les sis de la vesprada, començament del dissabte, i l'hora nocturna de l'anunci fet per l'àngel als pastors. Ara hem d'establir l'hora precisa en la qual, en el dial del temps d'Israel, es va complir l'equinoccio de primavera de l'any – 6. Però això encara no és possible perquè no tenim cap informació sobre aquest període.

El naixement de Jesús en dissabte fa que el pla salvador de Déu siga brillant i perfectament lògic. Jesús es va declarar el " Fill de l'Home " , " l'Amo del dissabte ". Perquè el dissabte és temporal i la seua utilitat continua fins al dia de la seua segona vinguda, aquesta vegada poderosa i gloriosa. Jesús dóna al dissabte el seu ple significat, ja que profetitza que la resta del seté mil·lenni el guanyaran només els seus triats mitjançant la seua victòria sobre el pecat i la mort.

Amb motiu de la seua entrada en l'edat adulta, a l'edat de "dotze anys", Jesús intervé espiritualment amb els religiosos als qui interroga sobre el Messies anunciat en les Sagrades Escriptures. Separat dels seus pares que ho van buscar durant tres dies, va donar testimoniatge de la seua independència divina i de la seua consciència de la seua missió en favor dels humans terrenals.

Després arriba el moment del seu ministeri terrenal actiu i oficial. Els ensenyaments de Daniel 9.27 ho presenten en forma d'un " pacte " de " un setmana " que simbolitza set anys entre la tardor 26 i la tardor 33. Entre aquestes dues tardors està, en posició central, la primavera i la festa de la Pasqua de l'any 30 on, a les 15 hores, "a meitat de la Setmana Santa, el dimecres 3 d'abril de 30 Jesucrist va fer cessar el "sacrifici i ofrena" d'animals del ritu hebreu , en oferir la seua vida per a expiar els pecats dels seus només funcionaris electes. El dia de la seua mort, Jesús tenia 35 anys i 13 dies. En morir victoriós sobre el pecat i la mort, Jesús va poder encomanar el seu esperit a Déu, dient: " Consumat és ". La seua victòria sobre la mort va ser confirmada més tard per la seua resurrecció. Així va acompanyar i va instruir als seus apòstols i deixebles fins que, davant la seua mirada, va ascendir al cel abans de la festa de Pentecosta, segons el testimoniatge donat en Fets 1,1 al 11. Però els àngels van preparar en aquesta ocasió l'anunci del seu retorn gloriós, dient: " Homes galileus, per què esteu ací mirant al cel? Aquest Jesús , que va ser portat de vosaltres al cel, vindrà de la mateixa manera com li heu vist pujar al cel. ". En Pentecosta va iniciar el seu ministeri celestial de "Esperit Sant" que li permet actuar fins a la fi del món, al mateix temps, en l'esperit de cadascun dels seus triats escampats sobre la terra. És llavors quan el seu nom profetitzat en Isaïes 7.14, 8:8 i Mateo 1.23, " Emanuel ", que significa "Déu amb nosaltres", adquireix, encara més, el seu vertader significat.

Els detalls proporcionats en aquest document constitueixen recompenses que Jesús dóna als seus triats com a senyal d'agraïment per la seua demostració de fe. És així com la data de la seua mort ens permet conèixer i compartir amb ell la del seu gloriós retorn final el qual va programar per al primer dia de primavera de l'any 2030; és a dir, 2000 anys després de la primavera de la seua crucifixió el 3 d'abril del 30.

Santedat i santificació

Santedat i santificació són inseparables i condicions de la salvació oferida per Déu en Jesucrist. Pablo recorda això en Heb. 12.14: " Busqueu la pau amb tots i la santedat, sense la qual ningú veurà al Senyor ".

Aquest concepte diví de " santificació " ha d'entendre perfectament perquè es tracta de "tot el que és de Déu" i com tot amo, no pot ser desposseït sense conseqüències per a qui s'atrevisca a fer-ho. Ara bé, no és necessari identificar i establir una llista de les coses que li pertanyen; Creador de la vida i de tot el que hi ha en ella, tot li pertany. Per tant, té dret de vida i mort sobre tots els seus éssers vivents. No obstant això, deixant a cadascun el dret de viure amb ell o morir sense ell, els seus triats s'uneixen a ell per l'elecció lliure i voluntària de pertànyer-li eternament. Aquesta reconciliació amb ell converteix als seus triats en la seua propietat. Aquells als qui acull i reconeix entren en el seu concepte de santificació , que ja afectava a totes les lleis a les quals està subjecta la vida en la terra. La santificació consisteix, per tant, a acceptar sotmetre a les lleis físiques i morals establides, i per tant aprovades, per Déu. És per aquesta doble raó que el dissabte i els Deu Manaments expressen concretament aquesta santificació divina, la transgressió de la qual requerirà la mort del Messies Jesús.

Aquest concepte de santificació és tan fonamental que Déu va tindre a bé definir-ho des del principi de la Bíblia en Gén.2:3, santificant el seté dia. Per tant, no és sorprenent que aquest número set es convertisca en el seu "segell real" al llarg de la Bíblia i més particularment en Apocalipsi 7:2: " I vaig veure un altre àngel, que pujava cap al sol naixent , i que tenia el segell a la mà. del Déu viu ; Va clamar a gran veu als quatre àngels als qui els va ser donat fer mal a la terra i a la mar, i va dir : Aquells que tenen oïdes per a escoltar el suggeriment del subtil Esperit de Déu hauran notat que aquest " segell del Déu vivent " se cita en aquest capítol "7" d'Apocalipsi.

En aquest dia de Pasqua i dissabte del 3 d'abril de 2021, aniversari de la mort del nostre Salvador Jesucrist, l'Esperit de Déu va dirigir els meus pensaments al santuari hebreu de Moisès i al Temple construït pel Rei Salomó a Jerusalem. Allí vaig notar un detall que confirma fortament la interpretació que vaig fer d'aquest santuari; és a dir, un paper profètic del gran projecte salvífic preparat per als triats redimits per Déu.

Des de 1948, encara carregant amb la maledicció divina per la seua negativa a reconèixer a Jesucrist com el "Messies" enviat per Déu, els jueus han recuperat la seua terra nacional. Des de llavors, una idea, un sol pensament els obsessiona: reconstruir el Temple de Jerusalem. Desgraciadament per a ells, això mai succeirà, perquè Déu té una bona raó per a impedir-ho; el seu paper va acabar amb la mort i resurrecció de Jesucrist. La santedat del temple va trobar el seu ple compliment en l'ànima del "Messies", en la seua carn i el seu esperit, perfectes i sense cap taca. Jesús va revelar aquesta lliçó quan va dir en Juan 2.14, parlant del seu cos: " destrüiu aquest temple, i en tres dies l'alçaré ".

Déu va confirmar la fi de la utilitat del temple de diverses maneres. Primer, va fer que les tropes romanes de Tito ho destruïren l'any 70 d. C., com es va profetitzar en Daniel 9.26. Després, havent expulsat als jueus, va entregar el lloc del temple a la religió de l'Islam, que va construir allí dues mesquites; el "Al-Aqsa" més antic i la Cúpula de la Roca. Israel per tant no té, de part de Déu, ni la possibilitat ni l'autorització per a reconstruir el seu temple. Perquè aquesta reconstrucció distorsionaria el seu projecte de salvació profetitzat.

El temps de vigència del temple de Jerusalem va quedar gravat en la forma de la seua construcció. Però per a veure més clarament, hem d'examinar ja els detalls revelats d'aquest edifici religiós portador de santedat. Observem que el temple anava a ser construït pel rei David, qui va expressar el desig i havia triat Jerusalem per a acollir-lo; Déu va estar d'acord. Per a això, havia embellit i fortificat aquesta antiga ciutat anomenada "Jebús" dels temps d'Abraham. Així, entre David i "el fill de David", el "Messies", van passar "mil anys". Però Déu no li ho va permetre, i li va fer saber el motiu; s'havia convertit en un home de sang en fer matar al seu fidel serf "Urías l'hitita" per a prendre a la seua esposa, "Betsabé", qui més tard es va convertir en la mare del rei Salomó. Així David va carregar amb el preu de la seua culpa, castigat amb la mort del seu primer fill, nascut de Betsabé, després, havent fet sense l'ordre de Déu el número del seu poble, va ser castigat i Déu li va proposar triar el seu càstig entre tres opcions. Segons 2 Sam.24:15, va triar la mortalitat de la plaga epidèmica que va matar a 70.000 víctimes en tres dies.

En 1 Reyes 6 trobem la descripció del temple construït per Salomó. Li dóna el nom de "casa de YaHWÉH". Aquest terme "casa" suggereix un lloc de reunió familiar. La casa construïda profetitza la família del Déu creador redemptor. Està format per dos elements contigus: el santuari i el temple.

En la terra es realitzen ritus religiosos que es practiquen en la zona autoritzada per a l'home. Salomó ho crida: temple. Com a extensió del lloc santíssim, al qual ell diu santuari, i del qual només està separat per un vel, la cambra del temple té quaranta colzes de llarg, és a dir el doble de gran que el santuari. El temple cobreix així 2/3 de tota la casa.

Encara que construït més tard en l'època de Moisès, el pacte jueu està enterament sota el paraigua del pacte fet entre Déu i Abraham al començament del tercer mil·lenni des d'Adán. El "Messies es presentarà al poble jueu al començament del cinqué mil·lenni, 2000 anys després. No obstant això, el temps assignat per Déu a la terra per a la selecció dels seus triats és de 6000 anys. Trobem així per al temps, la proporció $2/3 + 1/3$ de la casa de YaHWÉH. I en aquesta comparació, $2/3$ del pacte d'Abraham corresponen a $2/3$ de la casa de YaHWÉH que acaba en el vel separador. Aquest vel juga un paper principal ja que marca el pas del terrestre al celestial; això sabent que aquest canvi marca la consumació del paper profètic del temple terrenal. Aquestes nocions donen al vel separador el significat de pecat que separa al Déu celestial perfecte de l'home terrenal imperfecte i pecador des d'Adán i Eva. El vel separador té un caràcter dual, perquè ha d'ajustar a la perfecció celestial i a la imperfecció terrenal de les dues peces unides. És llavors quan apareix el paper del Messies perquè ell encarna perfectament aquesta característica. En la seua perfecció divina, Jesucrist es va fer pecat en portar als dels seus triats en el seu lloc per a expiar-los i pagar el preu mortal.

Aquesta anàlisi ens porta a veure en el santuari la imatge d'una successió profètica de les grans fases espirituals marcades cada 2000 anys: 1r sacrifici oferit per Adán - Sacrifici oferit per Abraham en la muntanya Moriah, futur Gòlgota - Sacrifici de Crist als peus de la Muntanya Gòlgota – Sacrifici dels últims triats impedit pel retorn gloriós del salvador Jesucrist en Miguel.

Per a Déu, per a qui segons 2 Pedro 3,8, " un dia és com mil anys, i mil anys com un dia ", (veure també Salm 90,4), el programa terrenal es construeix a imatge del setmana en una successió de: 2 dies + 2 dies + 2 dies. I darrere d'aquesta successió s'obri un etern " seté dia ".

El contingut de les dues sales de la santa casa és summament revelador.

El santuari o lloc santíssim

Els dos querubins amb les ales esteses.

El santuari anomenat lloc santíssim mesurava vint colzes de llarg per vint colzes d'ample. És un quadrat perfecte. I la seua altura també és de vint colzes; el que ho converteix en un poal; la imatge triplicada de la perfecció ($= 3 : L = l = H$); això és la descripció de la " nova Jerusalem que descendeix del cel, de Déu " en Apocalipsi 20. Aquest lloc santíssim està prohibit per Déu a l'home sota pena de mort. La raó és simple i lògica; aquest lloc només pot donar la benvinguda a Déu perquè simbolitza el cel i representa el caràcter celestial de Déu. En el seu pensament està el seu pla de salvació en el qual juguen el seu paper tots els elements simbòlics que s'instal·len en aquest santuari. La realitat està en Déu en la dimensió celestial, i en la terra ell dóna la il·lustració d'aquesta realitat a través de símbols. Arribe així al tema d'aquest descobriment específic d'aquesta Pasqua 2021. Llegim en 1 Reyes 6, 23 al 27: " Va fer en el santuari dos querubins de fusta d'olivera silvestre, de deu colzes d'altura. Cadascuna de les dues ales d'un dels querubins tenia cinc colzes, és a dir deu colzes des de la punta d'una de les seues ales fins a la punta de l'altra. El segon querubí també tenia deu colzes. La mesura i la forma eren iguals per a tots dos querubins. L'altura de cadascun dels dos querubins era de deu

colzes. Salomó va col·locar els querubins enmig de la casa, endins. Les seues ales estaven esteses: l'ala del primer tocava una de les parets, i l'ala del segon tocava l'altra paret; i les seues altres ales s'ajuntaven al final enmig de la casa ”.

Aquests querubins no existien en el tabernacle de Moisés, però en col·locar-los en el temple de Salomó, Déu il·lumina el significat d'aquest lloc santíssim. En el sentit de la seua amplària, la peça és travessada pels dos parells d'ales dels dos querubins, donant-li així un estandard celestial, efectivament inaccessible per a l'ésser humà que només viu en la terra. Aprofite ací per a denunciar i restablir una veritat sobre aquests querubins als quals, en un deliri místic pagà, pintors tan famosos com “Miguel Ángel” han donat l'aparença de bebés alats tocant instruments o disparant fletxes amb les mans. No hi ha bebés en el cel. I per a Déu, segons Sal.51:5 o 7: " Heus ací, jo vaig nàixer en maldat, i la meua mare em va concebre en pecat ", i Rom.3.23: " Puix que tots van pecar i estan privats de la glòria". de Déu ", no existeix un bebé innocent o pur, perquè des d'Adán l'home ha nascut pecador per herència. Tots els àngels celestials van ser creats sent homes joves, com ho va ser Adán en la terra. No envelleixen i romanen perpètuament iguals. La vellesa és una característica exclusivament terrenal, conseqüència del pecat i de la mort, la seua paga final, segons Rom.6.23.

L'Arca de la Santa Aliança

1 Reyes 8:9: “ En l'arca només estaven les dues taules de pedra que Moisés va posar allí en Horeb, quan Jehová va fer pacte amb els fills d'Israel, quan van eixir de la terra d'Egipte ”.

En el santuari o lloc santíssim es troben, doncs, dos enormes querubins amb les ales esteses, símbols del caràcter celeste actiu, però també i sobretot, l'arca de l'aliança que està situada en el centre de la sala entre els dos grans querubins. Perquè és per a acollir-la que es construeix la casa. En l'ordre en què Déu presenta a Moisés les coses religioses que haurà de realitzar, es troba en primer lloc, l'arca del pacte. Però aquest recipient és menys preciós que el seu contingut: les dues taules de pedra en les quals Déu ha gravat amb el seu dit el seu ultrasanta llei dels deu manaments. És el reflex del seu pensament, la seua norma, el seu caràcter immutable. En un estudi separat (2018-2030, la màxima expectativa adventista), ja he demostrat el seu caràcter profètic per a l'era cristiana. En el santuari llegim els pensaments secrets de Déu. Allí trobem els elements que afavoreixen i fan possible la comunió amb ell. Baste dir que el pecador que continua sent un transgressor voluntari dels seus deu manaments s'enganya a si mateix si creu que pot reclamar la seua salvació. La relació es basa únicament en la fe posada en les realitats simbolitzades que es troben en aquest lloc santíssim. En deu manaments, Déu resumeix la seua norma de vida prescrita als éssers humans formats a la seua imatge; el que significa que Déu mateix honra i compleix els seus manaments. La vida donada a l'home es basa en el respecte a aquests manaments. I la seua transgressió dóna origen al pecat castigat amb la mort del culpable. I des d'Adán i Eva, la desobediència ha posat a tota la humanitat sota aquesta condició mortal. Per tant, la mort va caure sobre els humans com una malaltia sense cura.

el propiciatori

En el presbiteri, damunt del propiciatori, imatge simbòlica de l'altar sobre el qual ha de ser immolat el Corder de Déu, altres dos àngels més xicotets miren l'altar i les seues ales s'ajunten en el mitjà. En aquesta imatge, Déu mostra l'interés que els àngels fidels donen al pla de salvació que es basa en la mort expiatòria de Jesucrist. Perquè Jesús va descendir del cel per a prendre l'aparença d'un bebé humà. Qui va donar la seua vida en la creu del Gòlgota va ser primer el seu amic celestial "Miguel", cap dels àngels i expressió celestial visible del Déu Esperit creador i els àngels amb raó es consideren " consiervos " dels seus triats.

En el lloc santíssim, l'arca coberta pel propiciatori es col·loca davall de les ales dels dos querubins majors i del menor. En aquesta imatge, trobem la il·lustració d'aquest versicle de Mal.4:2: " Però per a vosaltres que temeu el meu nom, eixirà el sol de justícia , i hi haurà curació sota les seues ales ; eixireu i saltareu com a jònecs en un estable ". El propiciatori, símbol que prefigura la creu en la qual Jesús va ser crucificat, certament portarà curació contra la malaltia mortal del pecat. Jesús va morir per a deslliurar-nos del pecat i va ressuscitar per a lliurar als seus triats de les mans malvades dels pecadors rebels i impenitents. La transgressió de la llei continguda en l'arca va portar la mort a totes les criatures humanes sobre la terra. I per als triats per Déu en Crist, només per a ells, el propiciatori col·locat sobre l'arca que conté la llei transgredida ha realitzat el triomf de la vida eterna en la qual entraran en l'hora de la primera resurrecció; la dels sants redimits per la sang vessada per Jesucrist sobre aquest propiciatori. Llavors la seua curació de la mort serà completa. Segons Mal.4:2, els querubins són la imatge del Déu Esperit celestial a qui Apocalipsi 4 designa amb el símbol dels " quatre éssers vivents ". Perquè la curació unida al propiciatori està ben col·locada davall de les dues ales centrals dels dos grans querubins.

Així com en el ritu hebreu anual del "dia de l'expiació", la sagne animal del boc era ruixada en el front i en el propiciatori, cap a l'Est era necessari que la sang de Jesucrist fluïra també ell. en aquest mateix propiciatori. Per a aquest propòsit, Déu no va recórrer al servei d'un sacerdot humà. Ell havia planejat i organitzat tot per endavant, fent transportar l'arca i les coses santes des del lloc santíssim i el lloc sant en el temps del profeta Jeremías a una cova situada sota terra al peu de la muntanya Gòlgota, sota un terreny rocós, A sis metres de profunditat, just davall de la cavitat de 50 cm cúbics, excavada en la superfície de la roca, en la qual els soldats romans van erigir la creu en la qual Jesús va ser crucificat. A través d'una llarga i profunda falla creada pel terratrémol esmentat en la Bíblia, la seua sang va fluir literalment cap al costat esquerre del propiciatori, és a dir, cap al costat dret del Crist crucificat. Per tant, no en va Mateo 27:51 dóna testimoni d'aquestes coses: " I heus ací, el vel del temple es va esquinçar en dos, de dalt a baix, la terra va tremolar, les roques es van partir en dues ... ". En 1982, un examen científic va revelar que la sang seca recollida per Ron Wyatt estava composta anormalment per 23 cromosomes X i un únic cromosoma I que el diví creador va voler deixar després de si, prova de la seua naturalesa divina que s'afegia al seu sant sudari. en el qual apareix en negatiu la imatge del seu rostre i del seu cos. Així, la llei transgredida continguda en l'arca va obtenir la seua completa reparació en rebre sobre el seu altar la sang veritablement pura de tot pecat del nostre Salvador Jesucrist. Perquè en revelar aquestes coses a Ron Wyatt, Déu no va buscar satisfer la curiositat humana, sinó que va voler enfortir la doctrina de la santificació de la seua divinitat en Jesucrist. Perquè en tindre una sang diferent a la d'altres

humans, dóna motius per a creure en la seua naturalesa perfecta i pura, lliure de tota forma de pecat. Confirma així que va vindre a encarnar un nou o " últim Adán " com diu Pablo en 1 Cor.15.45, perquè encara que va ser vist, oïda i mort en un cos de carn similar al nostre, no tenia cap vincle genètic. amb l'espècie humana. Tal atenció al detall en la realització del seu projecte salvífic revela la importància que Déu dóna als símbols del seu ensenyament. I comprenem millor per què Moisès va ser castigat per haver desvirtuat aquest projecte diví de salvació en haver colpejat dues vegades la roca d'Horeb. La segona vegada, segons l'ordre donada per Déu, només va haver de parlar amb ell per a aconseguir l'aigua.

La vara de Moisès, el mannà, el rotllo de Moisès

Números 17.10: " Yahweh va dir a Moisès: Porta la vara d'Aarón abans del testimoniatge , perquè siga guardada com a senyal per als fills de la rebel·lió, perquè poses fi a les seues murmuracions davant de mi i perquè No muira el punt ".

Éxo.16.33-34: " I Moisès va dir a Aarón: Presa un atuell, posa en ella un omer ple de mannà i posa-ho davant de YaHWÉH, perquè siga conservat per a la teua descendència. Segons el mandat donat per YaHWÉH a Moisès, Aarón ho va posar davant del testimoniatge , perquè fóra preservat ".

Deuteronomi 31:26: " Presa aquest llibre de la llei i posa'l al costat de l'arca del pacte de Yahweh el teu Déu, i serà allí per testimoni contra tu ".

Amb base en aquests versicles, perdonem a l'apòstol Pau el seu error que el va portar a col·locar aquests elements en l'arca i no al costat o enfront d'ella, en Heb.9:3-4: " Darrere del segon vel estava la part del tabernacle anomenat el lloc santíssim , que contenia l'altar d'or per a l'encens i l'arca del pacte, enterament coberta d'or. Davant de l'arca hi havia un got d'or que contenia el mannà, la vara d'Aarón que havia reverdit i les taules del pacte . Així mateix, l'altar de l'encens no estava en el santuari sinó en el costat del temple, enfront del vel. Però els elements col·locats al costat de l'arca eren allí per a donar testimoniatge dels miracles realitzats per Déu per al seu poble hebreu, que s'havia convertit en Israel, una nació lliure i responsable.

Al costat de l'arca, la vara de Moisès i Aarón, exigeix confiança en els vertaders profetes de Déu. Segons Deuteronomi 8:3, el mannà recorda als triats davant Jesús que " no sols de pa i d'aigua viurà l'home, sinó de tota paraula que sale de la boca de YaHWÉH ". I aquesta paraula també està representada allí en la forma del rotllo escrit per Moisès, sota dictat de Déu. Sobre l'arca , l'altar del propiciatori ensenya que sense fe en el sacrifici voluntari de la vida de Jesucrist, la connexió amb Déu és impossible. Aquest conjunt de coses constitueix la base teològica del nou pacte establert sobre la sang humana vessada per Jesucrist. I molt lògicament, el dia en què en ell es va realitzar i va complir el projecte de Déu, el paper dels símbols i de la festa del "Yom Kippur" o "dia de l'expiació" que ho profetitzava van quedar obsolets i inútils. Enfront de la realitat, les ombres s'esvaeixen. Per això el temple, en el qual es practicaven els ritus profètics, va haver de desaparèixer i no tornar a aparèixer mai més. Com va ensenyar Jesús, l'adorador de Déu ha d'adorar-lo " en esperit i en veritat ", tenint " lliure accés " al seu

Esperit celestial mitjançant la mediació de Jesucrist. I aquesta adoració no està lligada a cap lloc terrenal, ni en Samaria, ni a Jerusalem, i menys encara a Roma, Santiago de Compostel·la, Lorda o La Meca.

Encara que no està lligada a un lloc terrenal, la fe es demostra mitjançant obres que Déu ha preparat per endavant per als seus triats mentre viuen en la terra. El simbolisme del santuari va cessar a principis del cinquè mil·lenni després de 4.000 anys de pecat. I si el projecte de Déu s'haguera construït al llarg de 4000 anys, els triats haurien entrat al repòs de Déu profetitzat pel dissabte setmanal. Però aquest no va ser el cas, perquè des de Zacarías, Déu ha profetitzat dues aliances. Ell elabora sobre el segon, dient en Zac.2.11: " Moltes nacions s'uniran a YaHWÉH en aquell dia, i seran el meu poble; Habitaré entre vosaltres i sabreu que Jehová dels exèrcits m'ha enviat a vosaltres. » Les dues aliances estan il·lustrades per " dues oliveres " en Zac.4.11 al 14: " Vaig respondre i li vaig dir: Què signifiquen aquestes dues oliveres, a la dreta del candeler i a la seua esquerra? Vaig parlar per segona vegada , i li vaig dir: Què signifiquen les dues branques d'olivera que estan prop dels dos conductes d'or d'on raja l'or? Ell em va respondre: No saps el que signifiquen? Jo dic: No, el meu senyor . I ell va dir: Aquests són els dos ungits que estan davant del Senyor de tota la terra . La lectura d'aquests versicles em fa descobrir una sublim subtileza del Déu creador, Esperit Sant que inspira la paraula bíblica. Zacarías es veu obligat a preguntar dues vegades què signifiquen les " dues oliveres " perquè Déu li responga. Això perquè el projecte de l'aliança divina passarà per dues fases successives però la segona fase s'ensenyava a partir de les lliçons de la primera. Hi ha dos, però en realitat són només un, perquè el segon és només la culminació del primer. De fet, quin valor té l'antic pacte sense la mort expiatòria del Messies Jesús? Res, ni tan sols la cua d'una pera, com hauria dit el monjo Martín Luter. I aquesta és la causa de la tragèdia que encara hui afecta als jueus nacionals. En aquests versicles Déu també profetitza el seu rebuig del nou pacte mitjançant la resposta que dona Zacarías a la pregunta " No saps el que signifiquen?" Jo dic: No, el meu senyor . Perquè, de fet, els jueus nacionals ignoraran aquest significat fins al moment de l'última prova que precedeix al retorn de Jesucrist, on es convertiran o confirmaran el seu rebuig a costa de la seua existència.

Òbviament, la conversió cristiana dels pobles pagans ha demostrat que el pla diví efectivament es va complir en la persona de Jesucrist i aquesta és l'únic senyal que Déu encara ofereix als jueus nacionals per a romandre en la seua santa aliança. Així confirmat, aquest segon o nou pacte s'estendria durant l'últim terç dels 6000 anys del temps del pecat terrenal. I és només mitjançant el seu gloriós retorn final que Jesucrist marcarà el temps de la consumació del segon pacte; perquè fins a aquest retorn, l'ensenyament profetitzat pels símbols continua sent útil per a comprendre el projecte global preparat per Déu, ja que li devem el coneixement del temps del seu retorn gloriós: el començament de la primavera de 2030. Així, en 1844, en donar el dissabte Per als seus triats, Déu recorre a les lliçons inscrites en el simbolisme del santuari hebreu i del temple de Salomó. Denúncia el pecat del diumenge catòlic heretat de l'emperador Constantí des del 7 de març de 321, suggerint la necessitat d'una nova "purificació del santuari" que veritablement es va complir d'una vegada per sempre en Jesucrist crucificat i ressuscitat. De fet, Déu va esperar fins a 1844 per a denunciar més clarament la seua condemna del "diumenge romà". Perquè la seua adopció va col·locar la fe cristiana originalment pura sota la maledicció del pecat que trenca la relació amb Déu d'acord amb l'anunci donat en Dan.8.12.

Per tant, la santificació implica necessàriament respecte pel sant dissabte, santificat per Déu des del final de la primera setmana de la seua creació del sistema terrestre. Sobretot perquè profetitza l'entrada dels triats en la resta obtinguda per la victòria de Jesús i està present en el quart dels deu manaments de Déu continguts en l'arca del testimoniatge en el lloc santíssim, el santuari, símbol de l'Esperit del Déu celestial tres vegades sant, sant en la perfecció dels seus tres rols successius de Pare, Fill i Esperit Sant. Tot el que allí es troba és volgut en el cor de Déu i ha de ser-ho igualment en el pensament i en el cor dels seus triats, dels seus fills, de la gent de la seua "casa". Queda així establida i identificada l'elecció de l'autèntica santedat dels triats.

A diferència de la llei de Moisés, que pateix adaptacions per a l'avanç del projecte de Déu, el que està gravat en pedres adquireix un valor perpetu fins a la fi del món. I aquest és el cas dels seus deu manaments, cap dels quals pot ser modificat i menys encara eliminat, com es va atrevir a fer la Roma papal amb el segon d'aquests deu manaments. La intenció diabòlica d'enganyar als candidats a l'eternitat apareix en l'addició d'un manament per a mantindre el número deu. Però la prohibició divina d'inclinar davant criatures, imatges tallades o representacions ha sigut efectivament eliminada. Podem lamentar aquest tipus de coses però, no obstant això, ens permeten desemmascarar la falsa fe. El que no busca comprendre i roman superficial lògicament pateix les conseqüències de la seua conducta; ignora els termes del seu judici fins a la seua condemnaió per part de Déu.

El temple o lloc sant

Deixem l'aspecte celestial religiós vist des del cel per a mirar-lo sota el qual la santedat religiosa li dóna en la terra. Ho descobrim en els elements col·locats en la part "tempere" de la "casa de YaHWÉH". En el tabernacle de l'època de Moisés, aquesta habitació era la botiga de reunió. Hi ha tres d'aquests elements i es refereixen a la taula dels pans de la proposició, el candelabro amb set tubs i set llums i l'altar de l'encens col·locat just davant del vel en el mitjà de l'habitació. Vist des de fora, la taula del pa està a l'esquerra, al nord i el candeler a la dreta, al sud. Aquests símbols són els d'una realitat que es concreta en la vida dels triats redimits per la sang vessada per Jesucrist. Són perfectament complementaris i inseparables.

El candelabro daurat amb set llums.

Èxode 26:35: " Pararàs taula fora del vel, i el candeler enfront de la taula, al costat sud del tabernacle; i pararàs taula al costat nord ".

En el temple se situa a l'esquerra, en el costat sud. Els símbols es lliguen al llarg del temps, de Sud a Nord. El candeler representa l'Esperit i la llum de Déu des del començament de l'antic pacte. La santa aliança es basa ja en el sacrifici del "corder de Déu " pasqual simbolitzat i precedit per corders o carners oferits en sacrifici des d'Adán. En Apocalipsi 5:6 se li atribueixen els símbols del candeler: " set ulls, que són els set esperits de Déu enviats per tota la terra " i " set banyes " que li atribueixen la santificació del poder.

El candelero és ací per a satisfer la necessitat de llum dels triats. Ho obtenen en el nom de Jesucrist en qui està la santificació (= 7) de la llum divina. Aquesta santificació està simbolitzada pel número "set" present en la revelació bíblica des de la creació de la setmana de set dies des del principi. En Zacarías, l'Esperit atribueix "set ulls" a la pedra principal sobre la qual Zorobabel reconstruirà el temple de Salomó destruït pels babilonis. I d'aquests "set ulls" diu: "Aquests set són els ulls de Yahwéh, que recorren tota la terra." En Apocalipsi 5:6, aquest missatge s'atribueix a Jesucrist, "el Corder de Déu": "I vaig veure enmig del tron i dels quatre éssers vivents i enmig dels ancians, un corder que era allí com immolat. Tenia set banyes i set ulls, que són els set esperits de Déu enviats per tota la terra". Aquest versicle afirma fermament la santificació de la divinitat del Messies Jesús. El gran Déu creador es va enviar a la terra per a complir el seu sacrifici expiatori voluntari en Jesús. És a l'acció d'aquest Esperit diví al que dec les explicacions presentades en les meues obres. La llum és progressiva i el coneixement creix amb el temps. Li devem tota la nostra comprensió de les seues paraules profètiques.

L'altar dels perfums

En oferir el seu cos físic a la mort, en la perfecta norma del seu esperit i de tota la seua ànima, Jesucrist porta davant Déu una olor agradable que el ritu hebreu simbolitza amb perfums. Crist està representat en aquests perfums però també en el paper de l'oficiant que els ofereix.

Just davant del vel, i enfront de l'arca del testimoni i el seu propiciatori, es troba l'altar de l'encens que confereix a l'oficiant, el summe sacerdot, el seu paper d'intercessor per les faltes comeses únicament pels seus triats. Perquè Jesús no va carregar sobre sí els pecats del món sencer, sinó només els dels seus triats, als qui va donar signes de la seua gratitud. En la terra, el summe sacerdot té només un valor profètic simbòlic, perquè el dret d'intercessió pertany només a Crist Salvador. La intercessió és el seu dret exclusiu i té un caràcter "perpetu" segons l'ordre de Melquisedec, com s'aclareix encara més en Dan.8.11-12: "Es va alçar contra el líder de l'exèrcit, li va llevar el sacrifici perpetu". ell, i va derrocar el lloc del seu santuari. L'exèrcit va ser entregat amb el sacrifici perpetu, a causa del pecat; la banya va llançar per terra la veritat, i va triomfar en les seues empreses"; i en Heb.7.23. Les paraules "sacrifici" ratllades no se citen en el text hebreu original. En aquest versicle, Déu denuncia les conseqüències del govern papal romà. La relació directa del cristià amb Jesús es desvia en benefici del líder papal; Déu perd als seus serfs que perden les seues ànimes. En la seua perfecció divina, només Déu en Crist pot legitimar la seua intercessió, perquè ofereix, en rescat per aquells pels qui intercedeix, el seu sacrifici voluntari i compassiu que porta una olor grata per al Déu jutge Amor i Justícia a qui representa al mateix temps. temps. La seua intercessió no és automàtica; l'exerceix o no, segons si el suplicant la mereix o no. La intercessió de Jesucrist està motivada per la seua compassió per les febleses carnals naturals dels seus triats, però ningú pot enganyar-ho, ell jutja i baralla amb justícia i rectitud i reconeix als seus vertaders adoradors i esclaus; quins són els seus vertaders deixebles. En el ritual, els perfums simbolitzen l'agradable olor de Jesús, qui així pot oferir les oracions dels seus fidels sants amb el seu perfum personal agradable a Déu. El principi és similar al de condimentar un plat que es

menjarà. Imatge profètica del Crist victoriós, el Summe Sacerdot terrenal queda obsoleta i ha de desaparèixer juntament amb el temple en el qual practica els seus ritus religiosos. El principi d'intercessió roman després d'això, perquè les oracions dirigides a Déu pels sants es presenten en el nom i pels mèrits de Jesucrist intercessor celestial i Déu en plenitud al mateix temps.

La taula dels pans de la proposició.

En el temple se situa a la dreta, en el costat nord. El pa de la proposició representa l'aliment espiritual que constitueix la vida de Jesucrist, vertader manà celestial dau als triats. Són dotze pans com hi ha dotze tribus en l'aliança divina i humana complida en Jesucrist plenament Déu (= 7) i plenament Home (= 5); Sent el número dotze el número d'aquesta aliança entre Déu i l'home, Jesucrist és l'aplicació i el model perfecte. És sobre ell que Déu construeix les seues aliances amb els 12 patriarques, els 12 apòstols de Jesús, les 12 tribus segellades en Apocalipsis 7. En la lectura de la seua orientació al Nord del "temple", aquesta taula està del costat del nou pacte i del costat del gran Querubí col·locat a l'esquerra en el santuari.

la plaça

L'altar dels sacrificis

En Apocalipsis 11:2, l'Esperit atribueix una destinació particular al "atri" del santuari: " Però l'atri exterior del temple, deixa'l en fora, i no el mesures; perquè ha sigut entregada a les nacions, i trepitjaran la ciutat santa durant quaranta-dos mesos ". El "atri" designa el pati exterior situat abans de l'entrada al lloc sant o temple cobert. Allí trobem elements de ritual religiós que concerneixen l'aspecte físic dels éssers. En primer lloc, està l'altar dels sacrificis en el qual es cremen els animals sacrificats. Des de la vinguda de Jesucrist, qui va vindre a realitzar el sacrifici perfecte, aquest ritual va quedar obsolet i va acabar d'acord amb la profecia de Dan.9.27: " Farà amb molts un pacte fort per una setmana, i durant la meitat de la setmana. farà cessar el sacrifici i l'ofrena ; el devastador cometrà les coses més abominables, fins que la ruïna i el resolt caiguen sobre el devastador ". En Heb.10:6 al 9, es confirma la cosa: " No heu acceptat holocaustos ni sacrificis pel pecat . Llavors vaig dir: Heus ací, vinc (En el rotllo del llibre es parla de mi) Per a fer la teua voluntat, oh Déu. Després d'haver dit primer: Sacrificis i ofrenes no vas voler ni vas acceptar, Ni holocaustos ni ofrenes pel pecat (que s'ofereixen segons la llei), després va dir: Heus ací, vinc a fer la teua voluntat. Suprimeix així el primer per a establir el segon. És en virtut d'aquesta voluntat que som santificats, mitjançant l'ofrena del cos de Jesucrist, una vegada per totes ". Sembla que Pablo, presumpte autor d'aquesta epístola dirigida als "hebreus", la va escriure sota dictat de Jesucrist; el que justifica la seua immensa llum i la seua incomparable precisió. En efecte, només Jesucrist en persona podria dir-li: "(En el rotllo del llibre es tracta de mi) ". Però el versicle 8 del text del Salm 40 diu: " amb el rotllo del llibre escrit per a mi ". Aquesta modificació pot, doncs, justificar per aquesta acció personal de Crist amb Pablo, que va romandre aïllat durant tres anys a Aràbia, preparat i

instruït directament per l'Esperit. I els recorde, aquest ja va ser el cas del rotllo escrit per Moisés que ho va escriure sota dictat de Déu.

La mar, tanc d'abluciones

El segon element de la plaça és la cisterna d'abluciones, prefiguració del ritual del baptisme. Déu li dóna la paraula "mar" pel seu nom. En l'experiència humana la mar és sinònima de "mort". Es va engolir als antediluvians amb la seua inundació i va ofegar a tota la cavalleria del Faraó que perseguia a Moisés i el seu poble hebreu. En el baptisme, necessàriament en immersió total, el vell pecador ha de morir per a eixir de l'aigua com a nova criatura, redimida i regenerada per Jesucrist, que li atribueix la seua perfecta justícia. Però això és només un principi teòric l'aplicació del qual dependrà de la naturalesa del candidat que es presente. Ve, com Jesús, en el baptisme, a fer la voluntat de Déu? La resposta és individual i Jesús imputa o no la seua justícia segons el cas. La veritat és que qui vulga fer la seua voluntat respectarà amb alegria i gratitud la santa llei divina, la transgressió de la qual constitueix pecat. Si ha de morir en l'aigua del baptisme, no es tracta de renàixer al servei de Crist, excepte accidentalment per la feblesa carnal de l'ésser humà.

Així, net dels seus pecats i revestit de la justícia imputada de Jesucrist, com el sacerdot de l'antic pacte, el cristià triat pot entrar al lloc sant o temple per a servir a Déu en Jesucrist. El camí de la vertadera religió divina es revela així a través d'aquesta construcció pictòrica perquè aquests són només símbols, la realitat apareixerà en les obres que els triats justificats portaran davant els homes, els àngels i el Déu creador.

El pla de Déu profetitzat en imatges

En el seu pla, Déu va llevar el pecat dels triats a través de la sang de Jesucrist portada al propiciatori del santuari o lloc santíssim. Amb permís per a realitzar excavacions excepcionals en el lloc de la Muntanya Gòlgota a Jerusalem fins a 1982, l'infermer arqueòleg adventista Ron Wyatt va revelar que la sang de Jesús en realitat va fluir pel costat esquerre del propiciatori situat en una cova subterrània a sis metres davall de la creu. de la crucifixió de Crist; el que va ocórrer al peu de la muntanya Gòlgota. En el ritu sacerdotal, el sacerdot col·locat en el lloc sant s'enfronta al propiciatori i a les coses celestials instal·lades en el lloc santíssim, el santuari. Per tant, la qual cosa està a l'esquerra de l'home està a la dreta de Déu. Així mateix, l'escriptura de l'hebreu es fa de dreta a esquerra de l'home, prenent la direcció Nord-Sud, per tant, d'esquerra a dreta de Déu. Així, el pla de les dues aliances està escrit en la lectura d'aquest lloc santíssim, de dreta a esquerra de l'home; o el contrari per a Déu. Els jueus de l'Antic Pacte servien a Déu sota la imatge simbòlica del querubí situat en el santuari a la seua dreta. Durant la seua aliança, la sang del boc sacrificat en el "dia de l'expiació" era ruixada sobre el front i sobre el propiciatori. L'aspersió la feia set vegades amb el dit el summe sacerdot cap a l'Est. És cert que l'antiga aliança va ser la fase oriental del seu projecte salvador. Els pecadors que havien de ser perdonats estaven ells mateixos a Orient, a Jerusalem. El dia que Jesús va vessar la seua sang, aquesta va caure sobre aquest mateix propiciatori, i el nou

pacte establert sobre la seua sang i la seua justícia va començar sota el signe del segon querubí situat en el costat esquerre, sud. Així, vist per Déu, aquesta progressió es feia de la seua esquerra a la seua "dreta", el costat de la seua benedicció, com està escrit en Salms 110:1: "De David. Salm. Paraula de Yahweh al meu Senyor: Asseu-te a la meua dreta, fins que pose als teus enemics per estrada dels teus peus. I confirmant Heb.7.17, els versos 4 al 7 especifiquen: "YahWeH ha jurat, i no es penedirà: Tu eres sacerdot per sempre, a la manera de Melquisedec. El Senyor està a la teua dreta infringeix reis en el dia de la seua ira. Ell exerceix justícia entre les nacions: tot està ple de cadàvers; Trenca caps en tot el país. Beu del rierol mentre camina: per això alça el cap". Així, el mans però just Jesucrist fa pagar als burladors i rebels el preu del seu menyspreu pel testimoniatge sublim del seu amor compassiu pels seus triats redimits.

Perquè, en entrar en l'atri o en el temple, els hebreus donaren l'esquena al "sol naixent" adorat al llarg dels temps pels pagans en diversos llocs de la terra, Déu va voler que el santuari es construïra, en tota la seua longitud, a Orient. Eix oest. Per tant, en el seu ample, el mur dret del lloc santíssim estava situat cap al "Nord" i el mur esquerre estava cap al costat "Sud".

En Mateo 23.37, Jesús es va donar a si mateix la imatge d'una "gallina que protegeix als seus pollets davall de les seues ales": "Jerusalem, Jerusalem, que mates als profetes i apedregues als que et són enviats, quantes vegades he volgut Reuneix els teus fills, com la gallina reuneix els seus pollets davall de les ales, i no vas voler!". Això és el que ensenyen les ales esteses dels dos querubins, per a cadascuna de les dues aliances successives. Segons Èxode 19:4, Déu es compara amb una "àguila": "Heu vist el que vaig fer a Egipte, i com us vaig portar sobre ales d'àguila i us vaig portar a mi". En Apocalipsi 12.14, especifica "gran àguila": "I les dues ales de la gran àguila van ser donades a la dona, perquè volara al desert, al seu lloc, on seria alimentada per un temps, temps, i mig temps, lluny de la faç de la serp". Aquestes imatges il·lustren la mateixa realitat: Déu protegeix als que mestressa perquè li estimen, en les dues aliances successives, abans i després de Jesucrist.

Finalment, simbòlicament, el temple hebreu representava el cos de Crist, el dels triats i col·lectivament, l'Esposa de Crist, els seus Triats, l'assemblea dels triats. Per totes aquestes raons, Déu ha establert regles dietètiques sanitàries perquè aquestes diverses formes del temple siguen santificades i respectades; 1Cor.6.19: "No sabeu que el vostre cos és temple de l'Esperit Sant que està en vosaltres, el qual teniu de Déu, i que no sou vostres?" »

Or, res més que or.

També cal assenyalar la importància d'aquest criteri: tots els mobles i utensilis, els querubins i les pròpies parets interiors són d'or o revestits d'or batut. La característica de l'or és el seu caràcter inalterable; aquest és l'únic valor que Déu li dona. No és d'estranyar que fera de l'or el símbol de la fe perfecta, el model únic de la qual i perfecte va ser Jesucrist. L'interior del temple i del santuari imatge l'aspecte interior de l'esperit de Jesucrist habitat per la santificació, la puresa de l'Esperit Sant de Déu; el seu caràcter era inalterable i aquesta va ser la causa de la seua victòria sobre el pecat i la mort. L'exemple donat per Jesús és presentat per Déu com a model a imitar per tots els seus triats; aquesta és la seua exigència, l'única condició per a tornar individual i col·lectivament compatible amb la vida celestial eterna, salari i recompensa dels vencedors. Els valors que eren seus han de convertir en els nostres, hem de

semblar-nos a ell com a clons, com està escrit en 1 Juan 2:6: " El que diu que roman en ell, que també camine com ell va caminar -fins i tot ". El significat de l'or se'ns dóna en 1 Pedro 1:7: " perquè la prova de la vostra fe, que és més preciosa que l'or que pereix (el qual, no obstant això, és provat per foc), resulte en lloança, glòria i honra". , quan apareix Jesucrist . Déu prova la fe dels seus triats. Encara que és inalterable, l'or pot contindre traces de materials impurs i, per a eliminar-lo, és necessari calfar-lo i fondre'l. Després, l'escòria o les impureses pugen a la superfície i poden eliminar. És imatge de l'experiència de la vida terrestre dels deixebles redimits, durant la qual Crist desarrela el mal i els purifica, sotmetent-los a diverses proves. I només sota la condició de la seua victòria en la prova, al final de la seua vida, la seua destinació eterna serà decidit pel gran Jutge Jesucrist. Aquesta victòria només pot obtenir amb el seu suport i ajuda, com va declarar en Juan 15,5-6 i 10 al 14: " Jo sóc la vinya, vosaltres sou els pàmpols. El que roman en mi i en qui jo romanc, dóna molt fruit, perquè sense mi res podeu fer. El que no roman en mi, serà tirat fóra com una branca i s'asseca; després recollim les branques, les tirem al foc i cremem ". Es requereix obediència als manaments divins: " Si gardeu els meus manaments, romandreu en el meu amor, així com jo he guardat els manaments del meu Pare, i romanc en el seu amor. ". Morir pels amics es converteix en la culminació perfecta de la norma de l'amor sublimat: " Aquest és el meu manament: estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat". No hi ha major amor que donar la vida pels amics ". Però aquest reconeixement de Jesús és condicional: " Vosaltres sou els meus amics, si feu el que us mane ".

Per part seua, el candeler de set llums era d'or massís. Llavors només podria simbolitzar la perfecció de Jesucrist. L'or que es va trobar posteriorment a les esglésies del catolicisme romà reflecteix l'afirmació de la seua falsa fe. Per això, en canvi, els temples protestants estaven despulats de tot ornament, humils i austers. En el simbolisme del santuari i del temple, la presència de l'or prova que el santuari només pot representar al diví Jesucrist. Però per extensió, està escrit que ell és el Cap, el cap de l'Església que és el seu cos en Efesis 5.23-24: " perquè el marit és cap de la dona, com Crist és cap de l'Església". , que és el seu cos , i del qual ell és el Salvador. Ara bé, així com l'Església està subjecta a Crist, així també les esposes han d'estar subjectes als seus marits en tot. » Però després l'Esperit especifica: " Marits, estimeu a les vostres dones, com Crist va estimar a l'Església, i es va entregar a si mateix per ella, per a santificar-la amb la paraula , després d'haver-la purificat amb el baptisme d'aigua, per a fer aquesta Església. presentar davant ell gloriós, sense taca ni arruga ni cosa semblant, sinó sant i irrepreensible. ". Ací perquè, clarament expressat, està en què consisteix la vertadera religió cristiana. El seu estàndard no és només teòric sinó que és una pràctica implementada en tota la seua realitat. Es requereix estar d'acord amb la norma de la seua " paraula " revelada ; que implica guardar els manaments i ordenances de Déu i conèixer els misteris revelats en les seues profecies bíbliques. Aquest criteri, " irrepreensible o irreprotxable " dels triats, és recordat i confirmat en Apocalipsis 14:5 on s'atribueix als sants "adventistes" del vertader retorn final de Crist. Estan designats pel símbol dels " 144.000 " segellaments amb el " segell de Déu " en Apocalipsi 7. La seua experiència és la de tot el santificació . Aquest estudi mostra que el tabernacle, el santuari, el temple i tots els seus símbols van profetitzar el gran projecte salvador de Déu. Van trobar el seu propòsit i compliment en la manifestació del ministeri terrenal de Jesucrist revelat als éssers humans. Així, la relació que el triat manté amb ell és de

naturalesa i caràcter profètic; l'home ignorant s'encomana al Déu creador que tot ho sap; qui construeix el seu futur i li ho revela.

L'estudi del temple construït pel rei Salomó ens acaba de mostrar que no hem de confondre la part "tempere" accessible als homes amb el "santuari" reservat exclusivament al Déu celestial. Com a resultat d'això, la paraula "santuari" utilitzada en lloc de la paraula "santedat" en Dan.8.14 perd aquesta vegada tota legitimitat, perquè es tracta d'un lloc celestial on no és necessària cap purificació en 1843. I per contra, la paraula "santedat" es refereix als sants que han de trencar amb la pràctica del pecat en la terra per a ser santificats o seleccionats per a l'elecció de Déu.

A la mort de Jesucrist, el vel que separava el "temple" del "santuari" va ser esquinçat per Déu, però només les oracions dels sants obtindrien accés espiritual al santuari celestial on Jesús intercediria per ells. La part del temple havia de continuar el seu paper com a casa de reunió per als triats en la terra. El mateix va ocórrer en 1843, el principi va ser renovat. El "temple" dels sants roman en la terra i en el "santuari", només celestial, es reprén oficialment la intercessió de Crist a favor només dels triats adventistes seleccionats. Per tant, en la nova aliança ja no existeix un "santuari" en la terra on el seu símbol desapareix. Tot el que queda és el "temple" espiritual dels triats redimits.

L'única contaminació que va requerir neteja van ser els pecats dels homes en la terra, perquè cap dels seus pecats va arribar a contaminar el cel. Només la presència del diable i els seus dimonis rebels podia fer això, per això, victoriós, en Miguel, Jesucrist els va expulsar del cel i els va llançar a la terra del pecat on hauran de romandre fins a la mort.

Hi ha una cosa més que hem d'entendre després d'analitzar el simbolisme de la santedat. Per més sants que siguin aquests símbols, són només coses materials. La vertadera santedat està en els vius, per això Jesucrist va ser més que el temple que existia únicament per a albergar la llei de Déu, imatge del seu caràcter i de la seua justícia ofesa pel pecador terrenal. Déu va fer que Moisès i els seus obrers compliren aquestes coses només per a servir de suport a l'ensenyament dels seus triats. És per a evitar comportaments idòlatres que Déu va autoritzar un home, el seu serf, Ron Wyatt, a trobar i tocar l'arca del seu testimoniatge en 1982. Perquè el "testimoniatge de Jesús" que "és l'esperit de profecia" és molt superior per a ell i més útil perquè va vindre personalment a revelar el significat del projecte de salvació preparat per als seus triats en la terra. A Ron Wyatt se li va permetre filmar els Deu Manaments trets de l'arca pels àngels, però es va negar a quedar amb la pel·lícula. Aquests fets proven que Déu sabia per endavant la seua negativa, però aquesta elecció ens protegeix de la idolatria que tal enregistrament podria haver produït en alguns dels seus triats més vulnerables. Aquesta realitat ens ha sigut revelada, perquè la guardem en el pensament del nostre cor com un dolç privilegi atorgat pel nostre Déu d'Amor.

Les separacions del Gènesi

Si bé l'estudi d'aquesta obra ens ha revelat els secrets amagats en les profecies de Daniel i l'Apocalipsi, ara he d'ajudar-los a descobrir les profecies que van ser revelades en el llibre del Gènesi, paraula que significa "principi".

Atenció !!! El testimoni que notarem en aquest estudi del llibre del Gènesi va eixir directament de la boca de Déu qui li ho va dictar al seu serf Moisés. No creure en aquesta història constitueix el major ultratge que se li pot fer a Déu directament, un ultratge que tanca definitivament la porta del cel perquè revela l'absència total de " la fe, sense la qual és impossible ser agradable a Déu ", segons Hebreus 11:6.

En el pròleg de la seua Apocalipsi, Jesús va insistir fortament en aquesta expressió: " Jo sóc l'alfa i l'omega, el principi i la fi ", que cita novament al final de la seua Apocalipsi en Apocalipsi 22,13. Ja hem notat el caràcter profètic del llibre del Gènesi, particularment pel que fa a la setmana de set dies que profetitza set mil anys. M'acoste ací a aquest llibre del Gènesi des del punt de vista del tema de la " separació " que, com veurem, el caracteritza particularment.

Gènesi 1

El 1r dia

Gènesi 1:1: " En el principi va crear Déu els cels i la terra "

indica la paraula " principi " , la " terra " va ser efectivament creada per Déu com a centre i base d'una nova dimensió, paral·lela a les formes de vida celestial que la van precedir. Per a utilitzar la imatge d'un pintor, per a ell es tracta de crear i implementar la creació d'una nova pintura. Però notem ja que, des del seu origen, " els cels i la terra " estan separats . Els " cels " designen el cosmos interestel·lar buit, fosc i infinit; i la " terra " apareix llavors en forma de bola coberta d'aigua. La " terra " no va tindre preexistència a la setmana de la creació ja que és creada al principi o " principi " de la creació d'aquesta dimensió terrenal específica. Sorgeix del no-res i pren forma per mandat de Déu per a complir un paper que es va fer necessari a causa de la llibertat que està en l'origen del pecat comés en el cel per la seua primera criatura; aquell a qui Isaïes 14.12 designa amb els noms de " estrella del matí " i " fill de l'aurora " s'ha convertit en Satanàs des del seu desafiament a l'autoritat de Déu. Des de llavors, ha sigut el líder del camp rebel celestial existent i del futur camp terrenal.

Gén.1:2: "La terra estava desordenada i buida; hi havia tenebres sobre la faç de l'abisme, i l'Esperit de Déu es movia sobre les aigües " .

Quan un pintor comença aplicant la capa de fons al llenç, Déu presenta la situació que preval en la vida celestial ja creada i la vida terrenal que ell crearà. Designa així amb la paraula " fosc " tot el que no està en la seua aprovació , al que anomenarà " llum " en absoluta oposició. Notem el vincle que aquest versicle estableix entre la paraula " fosc " , sempre en plural perquè els seus aspectes són múltiples, i la paraula " abisme " , que designa la terra

sense forma de vida. Déu va usar aquest símbol per a designar als seus enemics: els revolucionaris i lliurepensadors "impius" en Apocalipsis 11:7 i els rebels del catolicisme papal en Apocalipsi 17:8. Però els protestants rebels es van unir a ells en 1843, passant al seu torn sota el domini de Satanàs, l'àngel de l'abisme " d'Apocalipsi 9.11; als quals es va unir l'adventismo infidel en 1995.

En la imatge que s'ofereix en aquest versicle, veiem que " les tenebres " separen " l'esperit de Déu " de " les aigües " que profetitzaran en símbol, en Daniel i l'Apocalipsi, masses de " pobles, nacions i de llengües " sota els símbols. " mar " en Dan.7:2-3 i Apocalipsi 13:1, i sota el de " rius " en Apocalipsis 8.10, 9.14, 16.12, 17:1-15. La separació prompte serà atribuïda al " pecat " original que cometran Eva i Adán. Com en la imatge donada, Déu es tracta amb el món de foscor unit als àngels rebels que segueixen a Satanàs en la seua elecció de desafiar l'autoritat de Déu.

Gen.1:3: " Va dir Déu: Fer la llum! I la llum era

Déu estableix la seua norma de " bé " segons el seu propi i sobirà judici. Aquesta opció del " bé " està lligada a la paraula " llum " pel seu aspecte gloriós, visible per a tots i per tots, perquè el bé no genera la " vergonya " que porta a l'home a amagar per a realitzar les seues obres de maldat. Aquesta "vergonya" la sentirà Adán després del pecat segons Gén.3, en comparació amb Gén.2.25.

Gen.1:4: " Va veure Déu que la llum era bona; i Déu va separar la llum de les tenebres ".

Aquest és el primer judici expressat per Déu. Revela la seua elecció del ben evocat per la paraula " llum " i la seua condemna del mal designat per la paraula " tenebres ".

Déu ens revela el propòsit de la seua creació terrestre i per tant el resultat final que aconseguirà el seu projecte: la separació definitiva dels qui estimen la seua " llum " dels qui prefereixen les " tenebres ". " Llum i foscor " són les dues opcions possibles gràcies al principi de llibertat que Déu va voler donar a totes les seues criatures celestials i terrestres. Aquests dos camps oposats tenen en última instància dos líders; Jesucrist per la " llum " i Satanàs per les " tenebres ". I aquests dos camps oposats, com els dos pols de la terra, també tindran dues finalitats absolutes diferents; els triats viuran per sempre a la llum de Déu segons Apocalipsi 21.23; i destruïts pel retorn de Crist, els rebels acabaran com a " pols " en la terra desolada que una vegada més es converteix en el "abisme " de Gén.1:2. Ressuscitats per al judici, seran definitivament aniquilats sent consumits en el "llac de foc " de la " mort segona " segons Apocalipsi 20.15.

Gen.1:5: " Déu va cridar a la llum dia, i a les tenebres va dir nit. I va ser la vesprada i el matí: aqueix va ser el primer dia ".

Aquest " primer dia " de la Creació està dedicat a la separació definitiva dels dos bàndols formats per les opcions " llum i foscor " que s'enfrontaran en la terra fins a la victòria final de Jesucrist i la renovació terrestre. El " primer dia " està així " marcat " per l'autorització que Déu dóna als rebels per a lluitar contra ell durant els "set mil" anys profetitzats per tota la setmana. Per tant, és ideal per a convertir en el signe , o la " marca " de la falsa adoració divina que es troba al llarg de sis mil·lennis entre els pobles pagans o jueus infidels, però particularment en

l'era cristiana, des de l'adopció del "dia del Sol Invicte" com a dia de descans setmanal impost per l'autoritat imperial de Constantí I , el 7 de març de 321. És així com des d'aquesta data, l'actual diumenge "cristià" s'ha convertit en la " marca de la bèstia " després del suport religiós que li va donar la fe catòlica papal des de l'any 538. Òbviament, el " alfa " del Gènesi tenia molt a oferir als fidels servidors de Jesucrist de l'època " omega ". I això encara no ha acabat.

el segon dia

Gen.1:6: “ Va dir Déu: Hi haja expansió entre les aigües, i separe les aigües de les aigües ”.

També en aquest cas es tracta d'una separació : “ aigües d'aigües ”. L'acció profetitzada la separació de les criatures de Déu simbolitzades per les " aigües ". Aquest versicle confirma la separació natural de la vida celestial de la vida terrenal i en ambdues, la separació dels “fills de Déu” dels “fills del diable” anomenats no obstant això a conviure junts fins al judici marcat, per la mort de Jesucrist pels àngels dolents rebels, i fins al retorn en glòria de Jesucrist per als terrícoles. Aquesta separació justificarà el fet que l'home serà creat una mica inferior als àngels celestials ja que la dimensió celestial li serà inaccessible. La història de la terra serà la d'un llarg procés fins a la seua fi. El pecat va establir el desordre i Déu organitza aquest desordre mitjançant una classificació selectiva.

Gen.1:7: “ I Déu va fer l'expansió, i va separar les aigües que estan davall de l'expansió de les aigües que estan sobre l'expansió. I així va ser ”.

La imatge donada separa la vida terrenal profetitzada per les “ aigües que estan davall ” de la vida celestial que està “ sobre l'expansió ”.

Gen.1:8: “ Déu va cridar a l'expansió cel. I va ser la vesprada i el matí: aquest va ser el dia segon ”.

Aquest cel designa la capa atmosfèrica que, formada pels dos gasos (hidrogen i oxigen) que componen l'aigua, envolta tota la superfície de la terra i que no és naturalment accessible a l'home. Déu ho vincula a la presència d'una vida celestial invisible, la qual cosa és així ja que el mateix diable rebrà el nom de “ príncep de la potestat de l'aire ” en Efesis 2:2: “... en el qual caminaves una vegada, segons el camí d'aquest món, segons el príncep de la potestat de l'aire, de l'espirit que ara actua en els fills de la rebel·lió ”; actitud que ja tenia en el món celestial.

El tercer dia

Gen.1:9: “ Va dir Déu: Ajuntar en un sol lloc les aigües que estan davall del cel, i aparega la terra seca. I així va ser ”.

Fins a aqueix moment, " les aigües " cobrien tota la terra però encara no contenien cap forma de vida animal marina que es crearà el cinqué dia . Aquesta precisió donarà tota la seua autenticitat a l'acció del diluvi del Gènesi 6 que podrà difondre la forma de vida animal marina sobre la terra submergida; el que després justificaria la troballa de fòssils marins i petxines allí.

Gén.1.10: " Déu va cridar al sec terra, i a la massa d'aigües la va dir mars. Déu va veure que era bo ".

Aquesta nova separació és jutjada " bona " per Déu perquè més enllà dels oceans i dels continents, dóna a aquests dos termes " mar i terra " el paper de dos símbols que designaran respectivament a l'Església catòlica cristiana i a l'Església catòlica cristiana protestant de la primera esquerra. sota el nom d'Església Reformada. Per tant, Déu considera " bona " la seua separació , realitzada entre 1170 i 1843 . I el seu alé per als seus fidels servidors en el moment de la Reforma va ser revelat en Apocalipsi 2.18 al 29. En aquests versicles trobem aquest important aclariment dels versicles 24 i 25 que donen testimoniatge d'una situació provisional excepcional: " A vosaltres, A tots els altres en Tiatira, que no reben aquesta doctrina i que no han conegut les profunditats de Satanàs, com les anomenen, us dic: No us impose una altra càrrega ; Només conserva el que tens fins que jo vinga ". Una vegada més, a través d'aquest reagrupament, Déu posa ordre en el desordre creat per esperits angèlics i humans rebels. Notem aquest altre ensenyament, la " terra " donarà nom a tot el planeta perquè el " asseque " està preparat per a ser l'ambient natural per a la vida de l'home per a qui aquesta creació és feta per Déu. Sent la superfície marina quatre vegades major que la superfície de la terra seca, el planeta podria haver pres el nom de " mar " més merescut però no justificat en el projecte diví. Les paraules d'aquesta "dita": "els ocells s'ajunten i els ocells del mateix plomatge", es troben en aquestes agrupacions. Així, entre 1170 i 1843, els protestants fidels i pacífics van ser salvats per la justícia de Crist que els va ser imputada excepcionalment sense obediència al descans sabàtic del vertader seté dia: el dissabte. I és l'exigència d'aquest repòs la que fa de la " terra " el símbol d'una falsa fe cristiana des de 1843, segons Dan.8.14. La prova d'aquest judici diví apareix en Apocalipsi 10:5 ja que Jesús posa " els seus peus " sobre la " mar i la terra " per a esclafar-los amb la seua ira.

Gén.1.11: " Llavors va dir Déu: Produísca la terra verdor, herba que done llavor, i arbres fruiters que donen fruit segons la seua espècie, que tinguen en ells la seua llavor sobre la terra. I així va ser . »

Es confirma la prioritat donada per Déu a la terra seca: primer, rep el poder de " produir " " verdor, herba que done llavor, arbres fruiters que donen fruit segons la seua espècie "; totes les coses produïdes en primer lloc per a les necessitats de l'home, i en segon lloc per als animals terrestres i celestes que ho envoltaran. Aquestes produccions de la terra seran utilitzades per Déu com a imatges simbòliques per a revelar les seues lliçons als seus serfs. L'home, com el "arbre ", donarà fruits, bons o dolents.

Gén.1 :12: " La terra va produir verdor, herba que donava llavor segons la seua espècie, i arbres que donaven fruit i tenien en ells la seua llavor segons la seua espècie. Déu va veure que era bo. »

En aquest tercer dia , cap culpa taca l'obra creada per Déu, la naturalesa és perfecta, considerada “ bona ”. En perfecta puresa atmosfèrica i terrestre, la terra multiplica les seues produccions. Els fruits estan destinats als éssers que habitaran la terra: homes i animals que al seu torn produiran fruits segons la seua personalitat.

Gén.1.13: “ I va ser la vesprada i el matí: va ser el dia tercer ”.

El quart dia

Gen.1.14: “ Va dir Déu: Hi haja llumeneres en el firmament del cel, per a separar el dia de la nit; siguen senyals per a marcar els temps, els dies i els anys ”.

Apareix una nova separació : “ dia i nit ”. Fins a aquest quart dia, cap cos celeste va obtenir la llum del dia. La separació del dia i la nit ja existia en una forma virtual creada per Déu. Per a independitzar la seua creació de la seua presència, Déu crearà en el quart dia estrelles celestes que permetran als homes establir calendaris basats en la posició d'aquestes estrelles en el cosmos interestel·lar. Així apareixeran els signes del Zodíac, l'astrologia avançada al seu temps però sense l'endevinació actual que se li atribueix, és a dir, l'astronomia.

Gen.1.15: “ I siguen llumeneres en l'expansió dels cels, per a il·luminar en la terra. I així va ser ”.

La " terra " ha de ser il·luminada tant pel " dia " com per la " nit ", però la " llum " del " dia " ha de superar a la de la " nit " perquè és la imatge simbòlica del Déu de la veritat, creador de tot. que viu. I la successió en l'ordre “ nit dia ” profetitza la seua victòria final contra tots els seus enemics que són també els dels seus estimats i beneïts triats. Aquesta funció que consisteix a “ il·luminar la terra ” donarà a aquestes estrelles un significat simbòlic d'acció religiosa ensenyant veritats o mentides presentades en nom del Déu creador.

Gén.1.16: “ Déu va fer les dues grans llumeneres, la llumenera major per a señorear en el dia, i la llumenera menor per a señorear en la nit; ell també va fer les estrelles ”.

Notem atentament aquest detall: en evocar “ el sol ” i “ la lluna ”, “ les dues grans lluminàries ”, Déu designa al sol amb l'expressió “ el més gran ” mentre els eclipsis el proven, se'ns apareixen els dos discos solar i lunar. sota la mateixa grandària, un cobrint a l'altre recíprocament. Però Déu, que ho va crear, sap abans que l'home que el seu xicotet aspecte es deu a la seua distància de la terra, sent el sol 400 vegades més gran però 400 vegades més lluny que la lluna. Amb aquesta precisió confirma i afirma el seu títol suprem de Déu creador. A més, a nivell espiritual, revela la seua incomparable “grandesa” enfront de la petitesa de la lluna , símbol de la nit i la foscor. L'aplicació d'aquests rols simbòlics es referirà a Jesucrist anomenat “ llum ” en Juan 1:9: “ Aquesta llum era la llum vertadera, la qual, venint al món,

il·lumina a tot home ". Notem que l'antiga aliança del poble jueu carnal construïda sobre un calendari lunar va ser posada sota el signe d'una era "fosca"; això fins a la primera i segona vinguda de Crist. Així com la celebració de les "festes de les llunes noves", temps en el qual la lluna que desapareix es torna invisible, profetitzava l'arribada de l'era solar de Crist, que Malament.4:2 compara amb un "sol de justícia": " Però per a vosaltres, els que temeu el meu nom, eixirà el sol de justícia , i hi haurà curació sota les seues ales; eixireu, i saltareu com a jònecs d'un estable ,...". Després de l'antiga aliança jueva, " la lluna " es va convertir en el símbol de la falsa fe cristiana, successivament catòlica des de 321 i 538, després protestant des de 1843, i... adventista institucional des de 1994.

El vers també esmenta " les estrelles ". La seua llum és feble però són tan nombrosos que, no obstant això, il·luminen el cel de les nits terrestres. " L'estrela " es converteix així en el símbol dels missatgers religiosos que romanen en peus o que cauen com el senyal del " 6to segell " d'Apocalipsi 6.13 en el qual la caiguda de les estrelles va vindre a profetitzar el 13 de novembre de 1833 als triats. , la caiguda massiva del protestantisme l'any 1843. Aquesta caiguda va afectar el mateix temps als missatgers de Crist, destinataris del missatge de " Sardis ", als qui Jesús va declarar: " se't considera viu i Estic mort ." Aquesta caiguda es recorda en Apocalipsi 9:1: " El cinqué àngel va tocar la trompeta. I vaig veure una estrella que havia caigut del cel a la terra . Se li va donar la clau del pou de l'abisme ". Abans de la caiguda dels protestants, Apocalipsis 8, 10 i 11 evoca la del catolicisme definitivament condemnat per Déu: " El tercer àngel va tocar la trompeta. I va caure del cel una gran estrella cremant com una torxa ; i va caure sobre la tercera part dels rius i sobre els brolladors d'aigües. » El versicle 11 li dóna el nom " Absenta ": " El nom d'aquesta estrella és Absenta ; i la tercera part de les aigües es va transformar en absenta , i molts homes van morir al costat de les aigües, perquè s'havien tornat amargues ". La cosa es confirma en Apocalipsi 12:4: " La seua cua va arrossegar la tercera part de les estrelles del cel i les va llançar a la terra. El drac es va parar davant la dona que estava a punt de donar a llum, per a devorar al seu fill quan haguera donat a llum . Els missatgers religiosos seran llavors víctimes de les execucions dels revolucionaris francesos en Apocalipsis 8.12: " El quart àngel va tocar la trompeta. I va ser ferida la tercera part del sol, i la tercera part de la lluna, i la tercera part de les estrelles, de manera que una tercera part es va enfosquir , i el dia va perdre la tercera part de la seua llum, i també la nit . Els objectius dels revolucionaris lliurepensadors i hostils a tota forma de religió són també, sempre parcialment (el tercer), " el sol " i la " lluna " .

En Gén.15:5, les " estrelles " simbolitzen la " descendència " promesa a Abraham: " I traient-ho fora, va dir: Mira al cel i compte les estrelles, si pots explicar-les. I ell li va dir: Aquesta serà la teua descendència ". Atenció ! El missatge indica una quantitat nombrosa però no diu res sobre la qualitat de la fe d'aquesta multitud en la qual Déu trobarà " molts anomenats però pocs triats " segons Mateo 22.14. Les " estrelles " novament simbolitzen als triats en Dan.12 :3: " Els intel·ligents brillaran com l'esplendor del cel, i els que ensenyen justícia a molts brillaran com les estrelles pels segles dels segles " .

Gén.1.17: " Déu els va posar en l'expansió del cel, per a il·luminar la terra " .

Veiem ací, per una raó espiritual, la insistència de Déu en aquest paper de les estrelles: " il·luminar la terra " .

Gen.1.18: “ per a governar el dia i la nit, i separar la llum de les tenebres. Déu va veure que era bo ”.

Ací Déu confirma el paper simbòlic espiritual d'aquestes estrelles en vincular " dia i llum " d'una banda, i " nit i foscor " per l'altre.

Gènesi 1.19: “ I va ser la vesprada i el matí: va ser el dia quart ”.

La Terra ara pot beneficiar de la llum i la calor solar per a assegurar la seua fertilitat i la producció d'aliments vegetals. Però el paper del sol només cobrarà importància després del pecat que cometran Eva i Adán. La vida fins a aquest tràgic moment depèn del poder miraculós del poder creatiu de Déu. La vida terrenal està organitzada per Déu per a aquest temps en el qual el pecat colpejarà la terra amb tota la seua maledicció.

el cinqué dia

Gen.1.20: “ Va dir Déu: Produïsquen les aigües éssers vivents en abundància, i els ocells volen sobre la terra fins a l'expansió dels cels ”.

En aquest cinqué dia , Déu dóna a les “ aigües ” el poder de “ produir en abundància animals vius ” tan nombrosos i tan variats que la ciència moderna té dificultats per a enumerar-los tots. En el fons de l'abisme, en total foscor, descobrim una forma de vida desconeguda de diminuts animals fluorescents que parpellegen, parpellegen i canvien la intensitat de la llum i fins i tot el color. Així mateix, l'extensió del cel rebrà l'animació del vol dels “ ocells ”. Ací apareix el símbol de les “ ales ” que permeten als animals carnals alats moure per l'aire. El símbol s'adjuntarà als esperits celestials que no el necessiten perquè no estan subjectes a les lleis físiques terrestres i celestials. I en les espècies alades de la terra, Déu s'atribuirà la imatge de la “ àguila ” que s'eleva a major altura entre totes les espècies d'ocells i animals voladors. “ L'àguila ” també es converteix en el símbol de l'imperi, del rei Nabucodonosor en Dan.7:4 i el de Napoleó I en Apocalipsi 8.13: “ Vaig mirar, i vaig sentir una àguila volar enmig del cel , dient a gran veu: Ai, ai, ai dels habitants de la terra, pels altres sons de les trompetes dels tres àngels que estan per a sonar! » L'aparició d'aquest règim imperial va profetitzar les tres grans “ dissorts ” que colpejaran als habitants dels països occidentals sota el símbol de les tres últimes “ trompetes ” d'Apo. 9 i 11, de 1843, quan va entrar en vigor el decret de Dan.8.14.

A part de la “ àguila ”, les altres “ ocells del cel ” simbolitzaran als àngels celestes, els bons i els dolents.

Gen.1.21: “ Déu va crear els grans peixos i tot ser vivent que es mou, els quals les aigües van produir en abundància segons la seua espècie; també va crear tot ocell alat segons la seua espècie. Déu va veure que era bo ”.

Déu prepara la vida marina per a la condició de pecat, el temps en què els “ peixos més grans ” faran dels més xicotets el seu aliment, aquest és la destinació programada i la utilitat

de la seua abundància en cada espècie. Els “ ocells alats ” no escaparan a aquest principi perquè ells també es mataran entre si per a alimentar. Però abans del pecat, cap animal marí ni ocell danya a un altre, la vida els anima a tots i conviuen junts en perfecta harmonia. Per això Déu jutja la situació com a “ bona ”. Els “ animals ” i “ ocells ” marins exerciran un paper simbòlic després del pecat. Els combats mortals entre espècies donaran llavors a la “ mar ” el significat de “mort” que Déu li dóna en el ritual de les ablucions dels sacerdots hebreus. La tinaja utilitzada per a aquesta fi rebrà el nom de “ mar ” en record de l'encreuament de la “mar Rojo”, sent totes dues coses un presagi del baptisme cristià. Així, en donar-li el nom de “ bèstia que puja de la mar ” en Apocalipsi 13:1, Déu identifica la religió catòlica romana i la monarquia que la sosté amb una assemblea de “morts” que maten i devoren als seus veïns com els peixos de la “ mar ”. Així mateix les àguiles, els falcons i els falcons devoraran als coloms i a les tórtores, a causa del pecat d'Eva i Adán i de molts més dels seus descendents humans fins al retorn en glòria de Crist.

Gen.1.22: “ Déu els va beneir, dient: Fructifiqueu i multipliqueu-vos, i ompliu les aigües de les mars; i que els ocells es multipliquen sobre la terra .

La benedicció de Déu es materialitza en la multiplicació, en aquest context dels animals i dels ocells marins, però prompte també dels éssers humans. L'Església de Crist també està cridada a multiplicar el número dels seus seguidors, però ací la benedicció de Déu no és suficient, perquè Déu crida, però no obliga a ningú a respondre a la seua oferta de salvació.

Gén.1.23: “ I va ser la vesprada i el matí: va ser el dia cinqué ”.

Tinga en compte que la vida marina es crea en el cinqué dia, separada així de la creació de la vida terrestre, a causa del seu simbolisme espiritual que es refereix a la primera forma de cristianisme maleït i apóstata; el que representarà la religió catòlica de Roma des del 7 de març de 321, data d'adopció del fals dia pagà de descans, primer dia i "dia del sol", rebatejat posteriorment: diumenge, dia del Senyor. Aquesta explicació és confirmada per l'aparició del catolicisme romà durant el cinqué mil·lenni i la del protestantisme que va aparéixer durant el sisé mil·lenni .

El sisé dia

Gen.1.24: “ Va dir Déu: Produïsca la terra animals vivents segons les seues espècies, bestiar boví i rèptils, i animals de la terra segons les seues espècies. I així va ser ”.

El sisé dia està marcat per la creació de la vida terrestre que, al seu torn, després de la mar, “ produeix animals vius ”. segons la seua espècie, dels bestiar, dels rèptils i dels animals terrestres, segons la seua espècie ” . Déu posa en marxa un procés de reproducció de tots aquests éssers vivents . S'estendran per la superfície terrestre.

Gén.1.25: “ Déu va fer les bèsties de la terra segons la seua espècie, el bestiar segons la seua espècie, i tot animal que s'arrossega sobre la terra segons la seua espècie. Déu va veure que era bo ”.

Aquest versicle confirma l'acció ordenada en l'anterior. Notem aquesta vegada que Déu és el creador i director d'aquesta vida animal terrestre produïda en la terra. Igual que els de la mar, els animals terrestres viuran en harmonia fins al moment del pecat humà. Déu troba “ bona ” aquesta creació animal en la qual es creen rols simbòlics i els usarà en els seus missatges profètics després de l'establiment del pecat. Entre els rèptils, “ la serp ” jugarà un paper principal com mig instigador del pecat utilitzat pel diable. Després del pecat, els animals de la terra es destruiran entre si, espècie contra espècie. I aquesta agressivitat justificarà, en Apocalipsi 13.11, el nom de “ bèstia que s'alça de la terra ” que designa la religió protestant en el seu últim estatus maleïda per Déu en el context de la prova definitiva de la fe adventista justificada pel vertader retorn. de Jesucrist prevista per a la primavera de 2030. No obstant això, cal assenyalar que el protestantisme porta amb si aquesta maledicció ignorada per les multituds des de 1843.

Gen.1.26: “ Llavors va dir Déu: Fem a l'home a la nostra imatge, conforme a la nostra semblança, i señooree en els peixos de la mar, en els ocells dels cels, en les bèsties i en les bèsties. tota la terra, i sobre tots els rèptils que s'arrosseguen sobre la terra ”.

En dir “ fem ”, Déu associa a la seua obra creadora el món angelical fidel que és testimoni de la seua acció i l'envolta ple d'entusiasme. Sota el tema de la separació , notar ací, agrupades en el dia 6 , la creació animal terrestre i la de l'home que s'esmenta en aquest versicle 26, número del nom de Déu, número obtingut per la suma de les quatre lletres hebrees “Iods = 10 +, He = 5 +, Wav = 6 +, He = 5 = 26”; Les lletres que componen el seu nom es transcriuen “YaHWéH”. Aquesta elecció està tant més justificada quant que, “ fet a imatge de Déu ”, el “ home ” Adán ve a representar-lo simbòlicament en la creació terrestre com a imatge de Crist. Déu li dóna el seu aspecte físic i mental, és a dir la capacitat de jutjar entre el bé i el mal que li farà responsable. Creat el mateix dia que els animals, el “ home ” podrà triar la seua “ semblança ”: Déu o l'animal, “ la bèstia ”. No obstant això, en deixar seduir per “un animal”, “ la serp ”, Eva i Adán se separaran de Déu i perdran la seua “ semblança ”. En donar-li a l'home domini sobre “ els rèptils que s'arrosseguen sobre la terra ”, Déu convida a l'home a tindre domini sobre “la serp” i per tant a no deixar ensenyar per ella. Lamentablement per a la humanitat, Eva serà aïllada i separada d'Adán quan ella siga seduïda i feta culpable del pecat de desobediència.

Déu confia a l'home tota la seua creació terrenal amb les vides que conté i produeix en les mars, en la terra i en el cel.

Gen.1.27: “ Déu va crear a l'home a la seua imatge, a imatge de Déu el va crear, home i femella va crear ”.

El sisé dia dura com els altres, 24 hores i sembla que les creacions de l'home i la dona s'agrupen ací amb el propòsit educatiu de resumir la seua creació. De fet, Gén.2 represa aquesta creació de l'home revelant moltes accions que probablement es van realitzar en

diversos dies. La història d'aquest capítol 1 adquireix així un caràcter normatiu revelant els valors simbòlics que Déu va voler donar als primers sis dies de la setmana.

Aquesta setmana té un valor tant més simbòlic quant que reflecteix el projecte salvífic de Déu. "L'home" simbolitza i profetitza a Crist i "la dona", la "Església Triada" que d'ell s'alçarà. A més, abans del pecat, el temps real no importa perquè en l'estat de perfecció el temps no es compta i el compte arrere dels "6000 anys" començarà en la primera primavera marcada pel primer pecat humà. Amb perfecta regularitat, les nits de 12 hores i els dies de 12 hores se succeeixen contínuament. En aquest versicle, Déu emfatitza la semblança de l'home creat segons la seua pròpia imatge. Adán no és feble, està ple de força i va ser creat capaç de resistir les temptacions del diable.

Gén.1.28: " I Déu els va beneir, i els va dir Déu: Fructifiquen i multipliquen-vos, i ompliu la terra, i subjuguen-la; i tindràs domini sobre els peixos de la mar, i sobre els ocells del cel, i sobretot ser vivent que es mou sobre la terra ".

El missatge està dirigit per Déu a tota la humanitat, de la qual Adán i Eva són models originals. Igual que els animals, són al seu torn beneïts i encoratjats a procrear per a multiplicar als éssers humans. L'home obté de Déu el domini sobre les criatures animals, la qual cosa significa que no ha de deixar dominar per elles, per sentimentalisme i feblesa sentimental. No ha de fer-los mal sinó viure en harmonia amb ells. Això, en el context que precedeix a la maledicció del pecat.

Gén.1.29: " I va dir Déu: Heus ací, us done tota herba que dóna llavor, que està sobre la faç de tota la terra, i tot arbre que té fruit en si, que dóna llavor: serà el teu aliment ".

En la seua creació vegetal, Déu revela tota la seua bondat i generositat en multiplicar el nombre de llavors de cada espècie de plantes, arbres fruiters, cereals, herbes i hortalisses. Déu ofereix a l'home el model de nutrició perfecta que promou una bona salut física i mental favorable a tot l'organisme i a l'ànima humana, tant hui com en els temps d'Adán. Aquest tema ha sigut presentat des de 1843 per Déu com una exigència dels seus triats i cobra encara major importància en els nostres últims dies on el menjar és víctima de la química, els fertilitzants, els pesticides i uns altres que destrueixen la vida en lloc de promoure-la.

Gen.1.30: " I a tota bèstia de la terra, i a tot ocell del cel, i a tot el que es mou sobre la terra, que tinga alé de vida, els donaré tota herba verda per a menjar. I així va ser ".

Aquest versicle presenta la clau que justifica la possibilitat d'aquesta vida harmoniosa. Tots els éssers vius són vegans, per la qual cosa no tenen motius per a fer. Després del pecat, els animals solen atacar els uns als altres per a alimentar, i la mort els colpejarà a tots d'una forma o una altra.

Gen.1.31: " Va veure Déu tot el que havia fet, i heus ací, era bo en gran manera. I va ser la vesprada i el matí: va ser el dia sisé ".

Al final del sisé dia , Déu està satisfet amb la seua creació que, amb la presència de l'home en la terra, és jutjada aquesta vegada " molt bona ", mentre que només era " bona " al final del cinqué dia .

La intenció de Déu de separar els primers 6 dies de la setmana del 7 es demostra en agrupar-los en aquest capítol 1 del Gènesi. D'aquesta manera prepara l'estructura del quart manament de la seua llei divina que presentarà en el seu temps als hebreus alliberats de l'esclavitud egípcia. Des d'Adán, els éssers humans han tingut 6 dies a la setmana, cada setmana, per a realitzar les seues ocupacions terrenals. Per a Adán, les coses van començar bé, però després de ser creada a partir d'ell, la dona, la seua " ajudant " donada per Déu, portarà el pecat a la creació terrenal com el revelarà Gén.3. Per amor a la seua esposa, Adán menjarà al seu torn el fruit prohibit i tota la parella es veurà colpejada per la maledicció del pecat. En aquesta acció, Adán profetitza a Crist que vindrà a compartir i pagar en el seu lloc la culpa de la seua estimada Església Triada. La seua mort en la creu, al peu de la muntanya Gòlgota, expiarà el pecat comés i vencedor del pecat i de la mort, Jesucrist obtindrà el dret de fer que els seus triats es beneficien de la seua perfecta justícia. Així pot oferir-los la vida eterna perduda des d'Adán i Eva. Els triats entraran junts al mateix temps en aquesta vida eterna al començament del seté mil·lenni , és llavors quan es complirà el paper profètic del dissabte. Per tant, es pot entendre per què aquest tema del descans del seté dia es presenta en el capítol 2 del Gènesi, separat dels primers 6 dies agrupats en el capítol 1.

Gènesi 2

el seté dia

Gen.2:1: " Així van ser completats els cels i la terra, i tot el seu exèrcit ".

Els primers sis dies estan separats del " seté " perquè l'obra creativa de Déu en la terra i els cels arriba a la seua fi. Això va ser cert, per a la col·locació dels fonaments de la vida creada en la primera setmana, però més encara, per als 7000 anys que també va profetitzar. Els primers sis dies anuncien que Déu obrarà en l'adversitat enfrontant el campament del diable i les seues accions destructives durant 6000 anys. La seua labor consistirà a atraure cap a si als seus triats per a seleccionar-los entre tots els éssers humans. Els donarà diverses proves del seu amor i retindrà als qui l'estimen i l'aproven en tots els seus aspectes i en tots els àmbits. Perquè aquells que no facen això s'uniran al campament maleït del diable. " L'exèrcit " citat designa les forces vives dels dos bàndols que s'oposaran i lluitaran entre si en " la terra " i en " els cels ", on les " estrelles del cel " els simbolitzen. I aquesta lluita per la selecció durarà 6000 anys.

Gènesi 2:2: " Va acabar Déu en el dia seté l'obra que havia fet; i va reposar el dia seté de tota l'obra que havia fet ".

Al final de la primera setmana de la història terrenal, el descans de Déu ensenya una primera lliçó: Adán i Eva encara no han pecat; el que explica la possibilitat que Déu experimente el vertader descans. El descans de Déu està, per tant, condicionat per l'absència de pecat en les seues criatures.

La segona lliçó és més subtil i s'amaga en l'aspecte profètic d'aquest " seté dia " que és imatge del " seté " mil·lenni del gran projecte salvífic programat per Déu.

L'entrada al " seté " mil·lenni, anomenat " mil anys " en Apocalipsis 20:4-6-7, marcarà la finalització de la selecció dels triats. I per a Déu i els seus triats salvats vius o ressuscitats, però sent tots glorificats, el repòs obtingut serà conseqüència de la victòria de Déu en Jesucrist sobre tots els seus enemics. En el text hebreu, el verb " descansat " és "shavat" de la mateixa arrel que la paraula " dissabte ".

Gen.2:3: " Déu va beneir el dia seté i el va santificar, perquè en ell va reposar de tota l'obra que havia creat en fer-ho ".

La paraula dissabte no s'esmenta però la seua imatge es troba ja en la santificació del " seté dia ". Per tant, compreneu bé la causa d'aquesta santificació per part de Déu. Ella profetitza el moment en què el seu sacrifici en Jesucrist rebrà el seu recompensa final: la felicitat d'estar envoltada de tots els seus triats, que en el seu temps van donar testimoniatge de la seua fidelitat en el martiri, en el sofriment, en les privacions, la majoria de les vegades, fins a la mort. I al començament del " seté " mil·lenni, tots estaran vius i ja no hauran de témer a la mort. Per a Déu i el seu bàndol fidel, pot un imaginar la causa d'un " descans " major que est? Déu ja no veurà patir als qui ho estimen, ja no haurà de compartir el seu sofriment, és aquest " descans " el que celebra cada " seté dia dissabte " de les nostres setmanes perpètuas. Aquest fruit de la seua victòria final l'haurà obtingut per la victòria de Jesucrist sobre el pecat i la mort. En si mateix, en la terra i entre els altres humans, va realitzar una obra a penes creïble: va prendre sobre si la mort per a crear al seu poble triat i el dissabte va anunciar des d'Adán a la humanitat que venceria el pecat per a oferir la seua justícia i vida eterna a aquells. que li estimen i serveixen fidelment; alguna cosa que Apocalipsi 6:2 proclama i confirma: " Vaig mirar, i heus ací va aparéixer un cavall blanc. El que ho muntava tenia un arc; li va ser donada una corona i va partir victoriós i a véncer ".

L'entrada al seté mil·lenni marca l'entrada dels triats a l'eternitat de Déu, per això, en aquesta divina història, el seté dia no es tanca amb l'expressió " va ser la vesprada, va ser el matí, va ser el matí". ...dia ." En la seua Apocalipsi donada a Juan, Crist evocarà aquest seté mil·lenni i revelarà que també estarà compost de " mil anys ", segons Apocalipsis 20, 2-4, com els sis primers que ho van precedir. Serà un temps de judici celestial durant el qual els triats hauran de jutjar als morts del campament maleït. Per tant, la memòria del pecat es mantindrà en aquests últims " mil anys " del gran dissabte profetitzat cada cap de setmana. Només el judici final posarà fi al pensament del pecat quan, al final del seté mil·lenni, tots els caiguts hauran sigut destruïts en el "llac de foc de la mort segona ".

Déu dóna explicacions sobre la seua creació terrenal

Advertiment: Persones esgarriades semblen dubtes en presentar aquesta part de Gènesi 2 com un segon testimoniatge que contradeciria el de la història de Gènesi 1. Aquestes persones no han entès el mètode narratiu usat per Déu. Ell presenta en Gènesi 1, la totalitat dels

primers sis dies de la seua creació. Després, des de Gén.2:4, torna per a proporcionar detalls addicionals sobre certs temes no explicats en Gènesis 1.

Gen.2:4: “ Aquests són els orígens dels cels i de la terra, quan van ser creats ”

Aquestes explicacions addicionals són absolutament necessàries perquè el tema del pecat ha de rebre les seues pròpies explicacions. I com hem vist, aquest tema del pecat està omnipresent en les formes que Déu ha donat a les seues realitzacions terrestres i celestials. La construcció mateixa de la setmana de set dies comporta molts misteris que només el temps revelarà als triats de Crist.

Gen.2:5: “ Quan YaHWÉH Déu va fer la terra i els cels, encara no hi havia en la terra ni un arbust del camp, ni herba del camp encara brollava; perquè YaHWÉH Déu no havia enviat pluja sobre la terra, i no hi havia cap home per a cultivar la terra .

Notar l'aparició del nom “ YaHWÉH ” amb el qual Déu es va nomenar a petició de Moisès segons Èxode 3.14-15. Moisès escriu aquesta revelació sota el dictat de Déu a qui anomena “ YaHWÉH ”. La revelació divina ací pren la seua referència històrica de l'èxode d'Egipte i la creació de la nació d'Israel.

Darrere d'aquests detalls aparentment molt lògics s'amaguen idees profetitzades. Déu evoca el creixement de la vida vegetal, “ arbustos i herbes del camp ”, al que afig la “ pluja ” i la presència del “ home ” que “ cultivarà la terra ”. En 1656, després del pecat d'Adán, en Gén.7.11, “ la pluja ” del “ diluvi ” destruirà la vida vegetal, “ els arbustos i les herbes del camp ”, així com el “ home ” i els seus “ cultius ” a causa de la intensificació del pecat.

Gen.2:6: “ Però un vapor es va elevar de la terra i va regar tota la superfície de la terra ”.

Abans de destruir qualsevol cosa, abans del pecat, Déu fa que “ la terra siga regada per un vapor en tota la seua superfície ”. L'acció és suau i eficaç i adequada per a una vida sense pecat, gloriosa i perfectament pura. Després del pecat, el cel enviarà tempestes destructives i pluges torrencials com a senyal de la seua maledicció.

La formació de l'home.

Gén.2:7: “ Yahvé Déu va formar a l'home de la pols de la terra, i va bufar en el seu nas encoratge de vida, i l'home es va convertir en un ser vivent ”.

La creació de l'home es basa en una nova separació : la de la “ pols de la terra ”, una part del qual es pren per a formar una vida feta a imatge de Déu. En aquesta acció, Déu revela el seu pla per a obtindre i finalment seleccionar persones triades d'origen terrenal als qui farà eterns.

Quan Déu ho crea, l'home és objecte d'especial atenció per part del seu Creador. Notar que Ell ho “ forma ” a partir de la “ pols de la terra ” i aquest únic origen profetitza el seu pecat, la seua mort i el seu retorn a l'estat de “ pols ”. Aquesta acció divina és comparable a la d'un “ terrissaire ” que dóna forma a un “ atuell de fang ”; imatge que Déu reclamarà en Jer.18:6 i Rom.9.21 . A més, la vida del “ home ” dependrà del “ alé ” que Déu insufla en les seues “ fosses nasals ”. Per tant , molts pensen en el “ alé ” pulmonar i no en l'alé espiritual. Tots

aquests detalls es revelen per a recordar-nos que fràgil és la vida humana, que depèn de Déu per a la seua prolongació. Continua sent fruit d'un miracle permanent perquè la vida només es troba en Déu i només en ell. Va ser per la seua voluntat divina que " l'home es va fer un ésser viu ." Si la vida d'un home bo o dolent es prolonga és només perquè Déu ho permet. I quan la mort ho colpeja, el que segueix en dubte és la seua decisió.

Abans del pecat, Adán va ser creat perfecte i innocent, posseït d'una poderosa vitalitat i va entrar en la vida eterna, envoltat de coses eternes. Només la forma de la seua creació profetitza la seua terrible destinació.

Gen.2:8: " Llavors YaHWÉH Déu va plantar un jardí en Edén, al costat oriental, i va posar allí a l'home que havia format ".

Un jardí és la imatge del lloc ideal per a l'home que troba allí reunits tots els seus encantadors elements nutricionals i visuals; flors magnífiques que no es marceixen i mai perden els seus perfums d'agradables olors multiplicades fins a l'infinit. Aquest aliment ofert en l'hort no construeix la vida que, abans del pecat, no depèn del menjar. Per tant, l'home consumeix els aliments únicament per al seu plaer. La precisió " Déu va plantar un jardí " testimonia el seu amor per la seua criatura. Es fa jardiner per a oferir a l'home aquest meravellós lloc on viure.

La paraula Edén significa "jardí de les delícies" i prenent a Israel com a punt central de referència, Déu situa aquest Edén a l'est d'Israel. Per a les seues "delícies", l'home és col·locat en aquest deliciós jardí per Déu, el seu Creador.

Gén.2:9: " Yahvé Déu va fer que de la terra cresqueren arbres de tota espècie, agradables a la vista i bons per a menjar, i l'arbre de la vida enmig de l'hort , i l'arbre de la ciència del bé i del mal ".

El caràcter d'un jardí és la presència d'arbres fruiters que ofereixen el "llest per a menjar" que constitueixen els seus fruits amb múltiples sabors suaus i dolços. Tots són allí per a l'exclusiu plaer d'Adán, encara només.

Al jardí també hi ha dos arbres de caràcters diametralment oposats: el "arbre de la vida " que ocupa el lloc central, " enmig del jardí ". D'aquesta manera, el jardí i la seua exuberant oferta queden enterament units a ell. Prop d'ell està el "arbre del coneixement del bé i del mal ". Ja en la seua designació la paraula " malament " profetitza l'accés al pecat. Podem llavors comprendre que aquests dos arbres són imatges dels dos bàndols que s'enfrontaran en la terra del pecat: el bàndol de Jesucrist representat pel "arbre de la vida " contra el bàndol del diable que, com el nom del "arbre " indica, ha conegut o experimentat, successivament, el " bé " des de la seua creació fins al dia en què el " mal " li va fer entrar en rebel·lió contra el seu Creador; el que Déu crida "pecar contra ell". Els recorde que aquests principis del " bé i del mal " són les dues eleccions o dos possibles fruits extrems oposats que produeix la llibertat total d'un " ésser viu ". Si el primer àngel no ho haguera fet, altres àngels s'haurien rebel·lat igualment, com ja el demostra l'experiència terrestre del comportament humà.

En tota la generosa ofrena de l'hort preparat per Déu per a Adán està aquest arbre " del coneixement del bé i del mal " que és ací per a provar la fidelitat de l'home. Aquest terme "

coneixement ” ha d'entendre bé perquè per a Déu el verb “ conéixer ” adquireix un significat extrem d'experimentar el “ bé o el mal ” que es basarà en actes d'obediència o desobediència. L'arbre en l'hort és només el suport material per a la prova de l'obediència i el seu fruit només transmet el mal perquè Déu li va donar aquest paper presentant-lo com una prohibició. El pecat no està en el fruit sinó a menjar-lo sabent que Déu l'ha prohibit.

Gén.2.10: “ Un riu eixia de l'Edén per a regar el jardí, i d'allí es dividia en quatre braços ”.

un nou missatge de separació , així com el riu que sale de l'Edén es divideix en " quatre braços ", aquesta imatge profetitza el naixement de la humanitat la descendència de la qual s'estendrà universalment ja siga als quatre punts cardinals, o als quatre vents del cel per tot la terra. El “ riu ” és el símbol d'un poble, sent l'aigua el símbol de la vida humana. Per aquesta divisió " en quatre braços ", el riu que sale de l'Edén escamparà la seua aigua de vida sobre tota la terra i aquesta idea profetitza el desig de Déu de difondre el seu coneixement sobre tota la seua superfície. El seu projecte es complirà segons Gén.10 amb la separació de Noé i els seus tres fills després de la fi del diluvi de les aigües. Aquests testimonis del diluvi transmetran de generació en generació el record del terrible càstig diví.

No coneixem l'aspecte visual que tenia la terra abans del diluvi, però abans de la separació dels pobles, la terra habitada degué aparéixer com un sol continent regat únicament per aquesta font d'aigua que brollava del jardí de l'Edén. Les mars interiors actuals no existien i són conseqüència de la inundació que va cobrir tota la terra durant un any. Fins al diluvi, tot el continent estava irrigat per aquests quatre rius i els seus afluents distribuïen aigua dolça per tota la superfície de la terra seca. Durant la inundació, l'Estret de Gibraltar i el Mar Roig van col·lapsar, preparant la formació de la Mar Mediterrània i el Mar Roig envaïts per aigua salina dels oceans. Sàpia que en la nova terra on Déu establirà el seu regne, no hi haurà mar segons Apocalipsi 21:1 així com no hi haurà més mort. La divisió és conseqüència del pecat i la forma més intensa del mateix serà castigada per les aigües destructives del diluvi. Llegint aquest missatge, només sota el seu aspecte profètic, els “ quatre braços ” del riu designen quatre pobles que caracteritzen a la humanitat.

Gén.2.11: “ El nom del primer és Pisón; és el que envolta tot el país d'Havilah, on es troba l'or ”.

El nom del primer riu anomenat Pishon o Phison significa: abundància d'aigua. La zona on va estar situat l'Edén plantat per Déu degué ser on tenen el seu naixement els actuals Tigris i Eufrates; per l'Eufrates fins a la muntanya Ararat i pel Tigris fins a Taure. A l'est i en el centre de Turquia es troba encara l'immens llac Van, que constitueix una enorme reserva d'aigua dolça. Amb la seua benedicció divina, l'aigua abundant va promoure l'extrema fertilitat del jardí de Déu. El país d'Havila, famós pel seu or, estava segons alguns situat en el nord-est de l'actual Turquia . S'estenia fins a la costa de l'actual Geòrgia. Però aquesta interpretació planteja un problema perquè segons Gènesi 10:7, " Havila " és un " fill de Cus " , ell mateix “ fill de Cam ”, i designa a Etiòpia situada al sud d'Egipte. Això em porta a localitzar aquest país de “Havila ” a Etiòpia, o a Iemen, on es trobaven les mines d'or que la reina de Saba va oferir al rei Salomó.

Gén.2.12: “ L'or d'aquesta terra és pur; Allí també es troben pedres de bedelio i ònix .

El " or " és el símbol de la fe i Déu profetitza per a Etiòpia, fe pura. Serà ja l'únic país del món que conservarà el patrimoni religiós de la reina de Saba després de la seua estada amb el rei Salomó. Afegim també per al seu benefici que, en la seua independència conservada durant els segles de foscor religiosa que va caracteritzar als pobles de l'Europa occidental "cristiana", els etiòps van conservar la fe cristiana i van practicar el vertader dissabte rebut en la trobada de Salomó. L'apòstol Felip va batejar al primer cristià etiòp com es revela en Fets 8.27-39. Va ser ministre eunuc de la reina Candace i tot el poble va rebre el seu ensenyament religiós. Un altre detall testimonia la benedicció d'aquest poble, Déu els va tindre protegits contra els seus enemics per l'acció bèl·lica empresa i decidida voluntàriament pel famós navegant Basc dóna Gamma.

Confirmant el color negre de la pell etiòp, la " pedra d'ònix " és de color "negre" i està composta de diòxid de silici; riquesa addicional per a aquest país; perquè el seu ús per a la fabricació de transistors ho fa especialment apreciat en l'actualitat.

Gén.2.13: " El nom del segon riu és Gihón; és el que envolta tota la terra de Cus ".

Oblidem-nos dels "rius" i posem en el seu lloc a les persones que simbolitzen. Aquest segon poble " envolta la terra de Cus ", és a dir, Etiòpia. Els descendents de Sem es desenvoluparan en la terra d'Aràbia i fins a Pèrsia. En realitat envolta el territori d'Etiòpia, per la qual cosa pot simbolitzar i denominar amb el nom del " riu " " Gihón ". En els nostres últims dies, aquest seguici és la religió "musulmana" d'Aràbia i Pèrsia. Així la configuració de l'inici de la creació es reproduïx al final dels temps.

Gén.2.14: " El nom del tercer és Hidekel; és el que flueix cap a l'est d'Assíria. El quart riu és l'Eufrates ".

" Hiddekel " designa al "Riu Tigre", i el poble designat seria l'Índia simbolitzada per el "tigre de Bengala"; Per tant, es profetitza i preocupa Àsia i la seua civilització oriental, falsament designada com "la raça groga", i que de fet es troba " a l'est d'Assíria ". En Dan.12, Déu va usar el símbol d'aquest " riu " "Tigre" devorador d'homes per a il·lustrar la terrible experiència adventista experimentada entre 1828 i 1873, a causa de les multituds de morts espirituals que va causar.

El nom " Eufrates " significa: florit, fructífer. En la profecia de l'Apocalipsi, " l'Eufrates " simbolitza Europa occidental i les seues extensions, Amèrica i Austràlia, que Déu presenta dominades pel règim religiós papal romà al qual nomena amb la seua ciutat, " Babilònia la gran ". Aquest descendent de Noé serà el de Jafet que s'estén a l'oest cap a Grècia i Europa, i al nord cap a Rússia. Europa va ser el sòl on la fe cristiana va experimentar tots els seus bons i mals desenvolupaments després de la caiguda nacional d'Israel; els adjectius "florit, fructífer" estan justificats i segons el presagi, els fills de Lea, la dona no estimada, seran més nombrosos que els de Raquel, l'esposa a qui Jacob estimava.

És bo trobar en aquest missatge el recordatori que malgrat totes les seues divisions religioses finals, aquests quatre tipus de civilitzacions terrenals tenien al mateix Déu creador com a Pare, per a justificar la seua existència.

Gen.2.15: " Yahweh Déu va prendre a l'home i el va posar al jardí de l'Edén perquè el cultivara i el guardara ".

Déu ofereix a Adán una ocupació que consisteix a " cultivar i cuidar " el jardí. La forma d'aquest cultiu ens és desconeguda però es va dur a terme sense cap fatiga abans del pecat. Així mateix, sense cap forma d'agressió en tota la creació, la seua custòdia es va simplificar a l'extrem. No obstant això, aquest paper de guardià implicava l'existència d'un perill que prompte prendrà un aspecte real i precís: la seducció diabòlica del pensament humà en aquest mateix jardí.

Gén.2.16: " Yahweh Déu va donar aquest manament a l'home: De tots els arbres del jardí podràs menjar; »

Adán disposa gratuïtament de multitud d'arbres fruiters. Déu ho satisfà més enllà de les seues necessitats que consisteixen a satisfer els desitjos alimentaris variant sabors i aromes. L'oferta de Déu és agradable, però és només la primera part d'un " ordre " que Ell li dona a Adán. A continuació ve la segona part d'aquesta " ordre ".

Gén.2.17: " Però no menjaràs de l'arbre del coneixement del bé i del mal; perquè el dia que d'ell menjares, moriràs ".

orde " de Déu , aquesta part és molt greu, perquè l'amenaça presentada serà aplicada implacablement tan prompte com la desobediència, fruit del pecat, siga consumada i complida. I no ho oblidem, perquè es complisca el projecte de la solució universal del pecat, Adán haurà de caure. Per a entendre millor el que passarà, recordem que Adán encara està només quan Déu li adverteix presentant-li la seua " ordre " de no menjar del " arbre de la ciència del bé i del mal " o, de no deixar alimentar per ell. Les idees del diable. A més, en el context de la vida eterna, Déu va haver d'explicar-li el que significa "morir". Perquè l'amenaça és ací, en aqueix " moriràs ". En resum, Déu ofereix a Adán un bosc però li prohibeix un sol arbre. I per a algunes persones aquesta prohibició per si sola és insuportable, és llavors quan l'arbre amaga el bosc, com diu el refrany. Menjar del "arbre de la ciència del bé i del malament " significa: alimentar dels ensenyaments del diable ja animats per un esperit de rebel·lió contra Déu i la seua justícia. Perquè el "arbre " prohibit col·locat en l'hort és imatge de la seua persona, així com el "arbre de la vida " és imatge del personatge Jesucrist.

Gen.2.18: " Va dir Yahweh Déu: No és bo que l'home estiga sol; L'ajudaré com ell ".

Déu va crear la terra i a l'home per a revelar la seua bondat i la maldat del diable. El seu projecte salvador se'ns revela en el que segueix. Per a comprendre, sàpien que l'home exerceix el paper de Déu en persona que li fa pensar, actuar i parlar com ell mateix pensa, actua i parla. Aquest primer Adán és una imatge profètica de Crist a qui Pablo presentarà com el nou Adán.

Per a revelar la maldat del diable i la bondat de Déu, és necessari que Adán peque perquè la terra siga dominada pel diable i les seues males obres siguen universalment revelades. La noció de parella només existeix en la terra creada per al pecat, perquè el duo així format té una raó espiritual que profetitza la relació del diví Crist amb el seu Espòs que designa als seus triats. La Triada ha de saber que és alhora víctima i beneficiària del pla salvífic planejat per Déu; ella és víctima del pecat fet necessari perquè Déu pugui condemnar finalment al diable, i

beneficiària de la seua gràcia salvadora perquè, conscient de la seua responsabilitat per l'existència del pecat, ell mateix pagarà el preu de l'expiació del pecat. pecat en Jesucrist. Llavors, al principi, Déu no va trobar bona la soledat i la seua necessitat d'amor era tan gran que va estar disposat a pagar car el preu per a obtindre'l. A aquesta companyia, a aquest cara a cara, que permet compartir, Déu ho diu "ajuda" i l'home utilitzarà el terme en evocar a la seua homòloga humana femenina. En termes d'ajuda, ella ho farà caure i ho portarà al pecat per amor. Però aquest amor d'Adán per Eva és a imatge de l'amor de Crist pels seus triats, pecadors oposats, dignes de la mort eterna.

Gen.2.19: "Yahweh Déu va formar de la terra tota bèstia del camp i tot ocell del cel, i les va portar a l'home, per a veure com les anomenaria, i perquè tot ser vivent portara el nom que l'home el donaria .

És el superior qui dóna nom al que és inferior a ell. Déu es va donar a si mateix el seu nom i en concedir a Adán aquest dret, confirma així el domini de l'home sobretot el que viu en la terra. En aquesta primera forma de creació terrenal, les espècies d'animals del camp i ocells del cel es redueixen i Déu les porta a Adán, tal com les va conduir abans del diluvi en parelles a Noé.

Gén.2.20: "I l'home va posar noms a totes les bèsties, i als ocells del cel, i a totes les bèsties del camp; però per a l'home no va trobar ajuda com ell ". Els anomenats monstres prehistòrics van ser creats després del pecat per a intensificar les conseqüències de la maledicció divina que afectarà a tota la terra, inclòs la mar. En el temps de la innocència, la vida animal es compon de "bestiar" útil per a l'home, "els ocells" del cel i "els animals del camp" més independents. Però en aquesta presentació no ha trobat una contrapart humana perquè encara no existeix.

Gen.2.21: "Llavors Yahwéh Déu va fer caure un somni profund sobre l'home, i va dormir; va prendre una de les seues costelles i va tancar la carn en el seu lloc".

La forma donada a aquesta operació quirúrgica revela encara més el projecte salvador. En Miguel, Déu s'elimina dels cels, es va i se separa dels seus àngels bons, que és la norma del "somni profund" en el qual està sumit Adán. En Jesucrist nascut en la carn, es pren la costella divina i després de la seua mort i resurrecció, sobre els seus dotze apòstols, crea la seua "ajuda", de la qual va prendre l'aspecte carnal i els seus pecats i als qui dóna el seu "Sant Esperit". El significat espiritual d'aquesta paraula "ajuda" és gran perquè confereix a la seua Església, als seus triats, el paper de "ajuda" en la realització del pla de salvació i de la solució global universal del pecat i de la sort dels pecadors.

Gen.2.22: "YHWH Déu va formar una dona de la costella que havia pres de l'home, i la va portar a l'home".

Així, la formació de la dona profetiza la dels Triats de Crist. Perquè és venint en carn com Déu forma la seua església fidel, víctima de la seua naturalesa carnal. Per a salvar als triats de la carn, Déu va haver de prendre forma en la carn. I a més, tenint en si mateix la vida eterna, va vindre a compartir-la amb els seus triats.

Gen.2.23: “ I l'home va dir: Heus ací aquesta vegada la que és os dels meus ossos i carn de la meua carn! Ella serà anomenada dona, perquè de l'home va ser presa ”.

Déu va vindre a la terra per a abraçar la norma terrenal per a poder dir del seu Triat el que Adán diu de la seua contrapart femenina a qui li dóna el nom de “ dona ”. La cosa és més òbvia en hebreu perquè la paraula masculina home és, "ish" es converteix en "isha" per a la paraula femenina dona. En aquesta acció confirma el seu domini sobre ella. Però en haver-li sigut arrabassada, aquesta “ dona ” li resultarà indispensable, com si la “ costella ” arrancada del seu cos volguera tornar a ell i ocupar el seu lloc. En aquesta experiència única, Adán sentirà per la seua esposa els sentiments que sentirà la mare pel xiquet que dóna a llum després d'haver-lo portat en el seu ventre. I aquesta experiència també la viu Déu perquè els éssers vivents que crega al seu voltant són fills que salen d'ell; el que el converteix tant en Mare com en Pare.

Gén.2.24: “ Per tant, l'home deixarà al seu pare i a la seua mare, i s'unirà a la seua dona, i seran una sola carn ”.

En aquest versicle Déu expressa el seu pla per als seus triats els qui moltes vegades hauran de trencar relacions carnals familiars per a vincular amb els Triats beneïts per Déu. I no oblidem, primer, en Jesucrist, Miguel va deixar la seua condició de Pare celestial per a vindre a guanyar l'amor dels seus deixebles triats en la terra; això en la mesura en què va renunciar a utilitzar el seu poder diví per a lluitar contra el pecat i el diable. Ací entenem que els temes de separació i comunió són inseparables. En la terra, els triats han de separar carnalment d'aquells als qui mestressa per a entrar en comunió espiritual i tornar “un” amb Crist i tots els seus triats, i els seus fidels àngels bons.

El desig de la “ costella ” de tornar al seu lloc inicial troba el seu significat en l'acoblament sexual dels éssers humans, acte de carn i esperit on home i dona formen físicament una sola carn.

Gén.2.25: “ Estaven tots dos nus, l'home i la seua dona, i no s'averگویen ”.

La nuesa física no molesta a tothom. Hi ha fanàtics del naturisme. I al començament de la història de la humanitat, la nuesa física no causava “ vergonya ”. L'aparença de " vergonya " serà el resultat del pecat, com si menjar del "arbre de la ciència del bé i del mal " poguera obrir la ment humana a efectes fins ara desconeguts i ignorats. En realitat, el fruit de l'arbre prohibit no serà l'autor d'aquest canvi, serà només el mitjà, perquè qui canvia els valors de les coses i de la consciència és Déu i només ell. És ell qui despertarà el sentiment de “ vergonya ” que la parella pecadora sentirà en la seua ment per la seua nuesa física de la qual no serà responsable; perquè la culpa serà moral i només concerneix la desobediència implementada, assenyalada per Déu.

En resumir l'ensenyament de Gènesi 2, Déu ens va presentar primer la santificació del repòs o dissabte del seté dia que profetitza el gran repòs que serà donat en el seté mil·lenni tant a Déu com als seus fidels triats. Però aquest descans haurà de guanyar mitjançant el combat terrenal que Déu lliurarà contra el pecat i el diable, encarnar en Jesucrist. L'experiència

terrenal d'Adán va il·lustrar aquest pla salvador dissenyat per Déu. En Crist, es va fer carn per a crear al seu triat de carn que finalment rebrà un cos celeste similar als dels àngels.

Gènesi 3

separació del pecat

Gén.3:1: “ La serp era la més astuta de totes les bèsties del camp que Jehová Déu havia fet. I va dir a la dona: De bo de bo va dir Déu: No menjareu de tot arbre del jardí? »

La pobra “ serp ” va tindre la desgràcia de ser utilitzada com a mèdiu pel més “ astut ” dels àngels creats per Déu. Animals dels quals rèptils com la “ serp ” no parlaven; El llenguatge era una particularitat de la imatge de Déu donada a l'home. Assenyala el bé, el diable li fa parlar a la dona en el moment en què està separada del seu marit. Aquest aïllament li resultarà fatal perquè, en presència d'Adán, el diable hauria tingut més dificultats per a portar als éssers humans a desobeir l'ordre de Déu.

Jesucrist va revelar l'existència del diable al qual designa dient en Juan 8.44, que ell és “ pare de mentida i homicida des del principi ”. Les seues paraules pretenen sacsejar les certes humanes i al “Si o No” que exigeix Déu, afig el “però” o el “tal vegada” que elimina les certes que donen força a la veritat. L'ordre donada per Déu va ser rebuda per Adán qui després li la va transmetre a la seua esposa, però ella no va escoltar la veu de Déu que va donar l'ordre. A més, els seus dubtes recau sobre el seu marit, com: “va entendre el que Déu li va dir? »

Gen.3:2: “ La dona va respondre a la serp: Del fruit dels arbres de l'hort mengem ”.

L'evidència sembla recolzar les paraules del diable; raona i parla intel·ligentment. La “ dona ” comet el seu primer error en respondre a la “ serp ” parlant ; la qual cosa no és normal. En primer lloc, justifica la bondat de Déu que els va donar la possibilitat de menjar de tots els arbres, excepte del qual està prohibit.

Gén.3: 3: “ Però quant al fruit de l'arbre que està enmig de l'hort, Déu ha dit: No menjareu d'ell, ni ho tocareu, perquè no moriu ”.

La transmissió per part d'Adán del missatge del mandat diví apareix en la frase “ perquè no muires ”. Aquestes no són les paraules exactes aquestes per Déu perquè li va dir a Adán: “ el dia que comes d'ell, moriràs ”. L'afebliment de les paraules divines fomentará el consum del pecat. En justificar la seua obediència a Déu per una causa de “ temor ”, la “ dona ” ofereix al diable la possibilitat de confirmar aquest “ temor ” que segons ell no està justificat.

Gen.3:4: “ Llavors la serp va dir a la dona: No moriràs ; »

I el Mentider en Cap es revela en aquesta afirmació que contradiu les paraules de Déu: " no moriràs ".

Gén.3:5: “ Però Déu sap que el dia que mengeu d'ell, se us obriran els ulls i sereu com a déus, sabent el bé i el mal ”.

Ara ha de justificar l'ordre donada per Déu a la qual atribueix un pensament pervers i egoista: Déu vol mantindre-us en la baixesa i la inferioritat. Ell vol egoistament impedir que et tornes com ell. Presenta el coneixement del bé i del mal com un avantatge que Déu vol reservar només per a si mateix. Però si hi ha avantatge a conèixer el bé, on està l'avantatge a conèixer el mal? El bé i el mal són oposats absoluts com el dia i la nit, la llum i la foscor i per a Déu el coneixement consisteix a experimentar o actuar. En realitat, Déu ja li havia donat a l'home el coneixement intel·lectual del bé i del mal en permetre els arbres del jardí i prohibir el que representa “el bé i el mal”; perquè és una imatge simbòlica del diable que va experimentar concretament successivament el “ bé ” i després el “ mal ” en rebel·lar contra el seu Creador.

Gén.3:6: “ La dona va veure que l'arbre era bo per a menjar i agradable a la vista, i que era preciós per a obrir la ment; va prendre del seu fruit i va menjar; també va donar una mica al seu marit, que estava amb ella, i ell va menjar d'això ”.

Les paraules provinents de la serp assorteixen el seu efecte, el dubte desapareix i la dona està cada vegada més convençuda que la serp li va dir la veritat. El fruit li sembla bo i agradable a la vista, però sobretot ho considera “ preciós per a obrir la intel·ligència ”. El diable obté el resultat desitjat, acaba de reclutar un seguidor de la seua actitud rebel. I en menjar el fruit prohibit, ella mateixa es converteix en arbre del coneixement del mal. Ple d'amor per la seua esposa de la qual no està disposat a acceptar la separació , Adán prefereix compartir la seua destinació desastrosa perquè sap que Déu li aplicarà la seua sanció mortal. I en menjar al seu torn el fruit prohibit, és tota la parella la que patirà el domini tirànic del diable. No obstant això, paradoxalment, aquest amor apassionat és a imatge del qual Crist experimentarà per la seua Triada, acceptant també morir per ella. A més, Déu pot entendre a Adán.

Gènesi 3:7: “ Es van obrir els ulls de tots dos, i van conèixer que estaven nus, i cosint fulles de figuera, es van fer cinturons ”.

En aqueix moment, quan el pecat va ser consumat per la parella humana, va començar el compte regressiu de 6000 anys planificada per Déu. Primer, la seua consciència és transformada per Déu. Els ulls que havien sigut responsables del desig del fruit “ agradable a la vista ” són víctimes d'un nou judici de les coses. I l'avantatge esperat i buscat es converteix en desavantatge, ja que senten “vergonya ” per la seua nuesa, que fins llavors no els havia plantejat cap problema, ni per a ells ni per a Déu. La nuesa física descoberta era només l'aspecte carnal de la nuesa espiritual en la qual es trobava la parella desobedient. Aquesta nuesa espiritual els va privar de la justícia divina i va entrar en ells la sanció de la mort, de manera que el descobriment de la seua nuesa va ser el primer efecte de la mort donada per Déu. Així, la mort era conseqüència del coneixement experimentat del mal; el que Pablo ensenya en dir en Rom.6.23: “ perquè la paga del pecat és mort ”. Per a tapar la seua nuesa,

els cònjuges rebels van recórrer a una iniciativa humana que va consistir a “ cosir fulles de figuera ” per a fer “ cinturons ”. Aquesta acció representa espiritualment l'intent humà d'autojustificació. El “ cinto ” es convertirà en el símbol de “ la veritat ” en Efesis 6.14. El “ cinturó ” fet de “ fulles de figuera ” per Adán és, doncs, en oposició, símbol de la mentida darrere de la qual el pecador es refugia per a tranquil·litzar.

Gen.3:8: “ Llavors van sentir la veu de YaHWÉH Déu que passava per l'hort al capvespre, i l'home i la seua dona es van amagar de la presència de YaHWÉH Déu, entre els arbres de l'hort .”

Qui escodrinya els renyons i el cor sap el que acaba de succeir i el que és coherent amb el seu projecte salvador. Aquest és només el primer pas que proporcionarà al diable una àrea per a revelar els seus pensaments i la seua naturalesa malvada. Però ha de conèixer a l'home perquè té moltes coses que explicar-li. Ara l'home no té pressa per trobar amb Déu, el seu Pare, el seu Creador, de qui ara només busca fugir, tant tem escoltar els seus retrets. I on amagar-nos en aquest jardí de la mirada de Déu? Una vegada més, creure que “ els arbres del jardí ” poden ocultar-lo del seu rostre, testifica l'estat mental en el qual va caure Adán des que es va fer pecador.

Gen.3:9: “ Però YaHWÉH Déu va cridar a l'home, i li va dir: On estàs? »

Déu sap perfectament on s'amaga Adán però li fa la pregunta: " On estàs?" » per a tendir-li una mà amiga i atraure'l cap a la confessió de la seua falta.

Gen.3.10: “ I ell va dir: Vaig sentir la teua veu en l'hort, i vaig tindre por, perquè estava nu, i em vaig amagar ”.

La resposta donada per Adán és en si mateixa una confessió de la seua desobediència i Déu explotarà les seues paraules per a obtindre la seua manera de presentar l'experiència del pecat.

Gen.3.11: “ I YaHWÉH Déu va dir: Qui t'ha dit que estàs nu? Vas menjar de l'arbre del qual et vaig prohibir menjar? »

Déu vol arrancar d'Adán la confessió de la seua culpa. De deducció en deducció acaba fent-li clarament la pregunta: “ Vas menjar de l'arbre del qual t'havia prohibit menjar?” ”.

Gen.3.12: “ L'home va dir: La dona que em vas donar em va donar de l'arbre, i vaig menjar ”.

Encara que és certa, la resposta d'Adán no és gloriosa. Porta en si la marca del diable i ja no sap respondre sí o no, però com Satanàs, respon de manera indirecta per a no admetre simplement la seua pròpia i immensa culpa. Arriba fins i tot a recordar-li a Déu la seua part en l'experiència, ja que li va entregar a la seua esposa, la primera culpable, pensa abans de si mateix. El millor de la història és que tot és veritat i Déu no ho ignora ja que el pecat era necessari en el seu projecte. Però en el que s'equivoca és en què seguint l'exemple de la dona, va mostrar la seua preferència per ella en detriment de Déu, i aquest va ser el seu major error. Perquè des del principi, el requisit de Déu va ser estimat per damunt de tot i de tots.

Gen.3.13: “ I Jehová Déu va dir a la dona: Per què has fet això? La dona va respondre: “La serp em va enganyar i jo la vaig menjar ”.

El gran Jutge es dirigeix llavors a la dona acusada per l'home i ací novament la resposta de la dona és coherent amb la realitat dels fets: “ La serp em va seduir i me la vaig menjar ”. Llavors ella es va deixar seduir i aqueixa és la seua culpa mortal.

Gén.3.14: “ I Jehová Déu va dir a la serp: Per haver fet això, maleïda seràs entre totes les bèsties i entre totes les bèsties del camp durant els dies de la teua vida ”.

Aquesta vegada, Déu no li pregunta a la “ serp ” per què va fer això, perquè Déu és conscient que va ser utilitzat com a mitjà per Satanàs, el diable. La destinació que Déu assigna a la “ serp ” en realitat concerneix el mateix diable. Per a “ la serp ” l'aplicació va ser immediata, però per al diable va ser només una profecia que es compliria després de la victòria de Jesucrist sobre el pecat i la mort. Segons Apocalipsi 12:9, la primera forma d'aquesta aplicació va ser la seua expulsió del regne dels cels, així com els àngels malignes del seu campament. Van ser llançats a la terra de la qual mai eixiran fins a la seua mort i durant mil anys, aïllats en la terra desolada, Satanàs s'arrossegarà en la pols que va acollir als que van morir per la seua causa i per la llibertat amb la qual va abusar d'ella. En la terra maleïda per Déu, es comportaran com a serps, temoroses i cauteloses alhora, perquè van ser derrotades per Jesucrist i van fugir de l'home que s'ha convertit en el seu enemic. Danyaran als homes amagats en la invisibilitat dels seus cossos celestes enfrontant-los els uns contra els altres.

Gènesi 3.15: “ Posaré enemistat entre tu i la dona, i entre la teua descendència i la d'ella; ella et ferirà al cap, i tu li feriràs en el calcañar ”.

Aplicada a la “serp”, aquesta frase confirma la realitat viscuda i observada. La seua aplicació al diable és més subtil. Es confirma i reconeix l'enemistat entre el seu bàndol i la humanitat. “ La sement de la dona que li esclafa el cap ” serà la de Crist i els seus fidels triats. Ella acabarà aniquilant-ho, però abans, els dimonis hauran tingut la perpètua possibilitat de “ ferir el calcañar ” de “ la dona ”, la Triada de Crist mateix representada, en primer lloc, per aquest “ calcañar ”. Perquè “ el taló ” és el punt de suport del cos humà, així com “ la pedra angular ” és la pedra sobre la qual està construït el temple espiritual de Déu.

Gen.3.16: “ Va dir a la dona: Augmentaré el dolor del teu enllumenament, pariràs amb dolor, i el teu desig serà per al teu marit, però ell s'ensenyorirà de tu ”.

Abans de ser entregada per la seua mort, la dona haurà de “ patir en els seus embarassos ”; ella “ donarà a llum amb dolor ”, totes les coses literalment complides i anotades. Però ací també convé assenyalar el significat profètic de la imatge. En Juan 16.21 i Apocalipsi 12 :2 “ la dona en dolors de part ” simbolitza l'Església de Crist en les persecucions imperials romanes i després papals de l'era cristiana.

Gènesi 3.17: “ I va dir a l'home: Puix que has obeït la veu de la teua dona, i has menjat de l'arbre que et vaig manar, no menjaràs d'ell! La terra serà maleïda per la teua culpa. És a força de treball que d'ell obtindràs el teu aliment tots els dies de la teua vida ” .

Tornant a l'home, Déu li presenta la vertadera descripció de la seua situació que vergonyosament havia tractat d'ocultar. La seua culpa és total i Adán descobrirà també que abans d'alliberar-ho, la seua mort estarà precedida per una sèrie de malediccions que portaran a alguns a preferir la mort a la vida. La maledicció de la terra és una cosa terrible i Adán l'aprendrà per les dolentes.

Gén.3.18: “ Ell us produirà arços i arços, i menjareu l'herba del camp ”.

Arrere va quedar el fàcil cultiu del Jardí de l'Edén, ha sigut reemplaçat per la lluita incessant contra l'herba remeiera, els “ esbarzers, espines ” i les males herbes que es multipliquen en el sòl de la terra. Molt més com que aquesta maledicció del sòl accelerarà la mort de la humanitat perquè, amb el "progrés" científic, l'home en els últims dies s'enverinarà posant verí químic en el sòl dels seus cultius, per a eliminar les males herbes i les plagues d'insectes. Fora del jardí del qual serà expulsat ell i la seua esposa predilecta de Déu ja no hi haurà aliments abundants i de fàcil accés.

Gén.3.19: “ Amb la suor del teu front menjaràs el pa, fins que tornes a la terra d'on vas ser pres; perquè pols eres, i a la pols tornaràs ”.

Aquesta destinació que recau sobre l'ésser humà justifica la forma en què Déu va revelar la seua creació i la seua formació precisament, “ de la pols de la terra ”. Adán aprén a costa seua i nostra en què consisteix la mort evocada per Déu. Observem que el mort no és més que “ pols ” i que fora d'aquesta “ pols ” no queda un esperit viu que sorgisca d'aquest cadàver. Eccl.9 i altres cites confirmen aquest estat mortal.

Gén.3.20: “ Adán va cridar a la seua esposa Eva, perquè ella era mare de tots els vivents ”.

Ací també Adán assenyala el seu domini sobre “ la dona ” donant-li el nom de “ Eva ” o “Vida”; un nom justificat com una realitat bàsica de la història humana. Tots som descendents llunyans, nascuts d'Eva l'esposa seduïda d'Adán a través de qui es va transmetre la maledicció de la mort i ho serem fins al retorn en glòria de Jesucrist a principis de la primavera de 2030.

Gén.3.21: “ Yahweh Déu va fer robes de pells per a Adán i la seua esposa, i els va vestir amb elles .

Déu no oblida que el pecat dels esposos terrenals formava part del seu projecte salvador que ara prendrà forma demostrada. Després del pecat, el perdó diví està disponible en el nom de Crist, que serà sacrificat i crucificat pels soldats romans. En aquesta acció, un ser innocent, lliure de tot pecat, acceptarà morir per a expiar , en el seu lloc, els pecats dels seus únics fidels triats. Des del principi, Déu va matar animals innocents perquè les seues “ pells ” cobriren la nuesa d'Adán i Eva. En aquesta acció substitueix “ la justícia ” imaginada per l'ésser humà per aquella que el seu pla de salvació li imputa a través de la fe. La “ justícia ” imaginada per l'home era només una mentida enganyosa i en el seu lloc, Déu els imputa “ una vestidura ” simbòlica de “ la seua autèntica justícia”, “ el cinturó de la seua veritat ” que es basa en el sacrifici voluntari de Crist i l'oferiment de la seua vida per la redempció dels qui li estimen fidelment.

Gén.3.22: “ Yahweh Déu va dir: Heus ací l'home és com un de nosaltres, per al coneixement del bé i del mal. Impedim-li ara que estenga la seua mà i prenga de l'arbre de la vida, i coma, i viva per sempre ”.

En Miguel, Déu es dirigeix als seus àngels bons que són testimonis del drama que acaba de tindre lloc en la terra. Ell els va dir: " Heus ací, l'home s'ha fet com un de nosaltres, en el coneixement del bé i del mal ". El dia abans de la seua mort, Jesucrist usarà la mateixa expressió respecte a Judes, el traïdor que l'entregaria als jueus religiosos i després als romans per a ser crucificat, això en Juan 6:70: “ Jesús els va respondre: Estava No sóc jo qui us va triar a vosaltres, els dotze? I un de vostés és un dimoni! ". El " nosaltres " en aquest versicle es converteix en " tu " a causa del context diferent, però l'enfocament de Déu és el mateix. La frase “ un de nosaltres ” es refereix a Satanàs que encara té lliure accés i moviment en el regne celestial de Déu entre tots els àngels creats al començament de la creació terrenal.

La necessitat d'impedir que l'home menjara del “arbre de la vida ” era una exigència de la veritat de la qual Jesús va vindre a donar testimoniatge en les seues paraules dirigides al prefecte romà Ponç Pilat. “ L'arbre de la vida ” era la imatge de Crist redemptor i menjar-ho significava nodrir del seu ensenyament i de tota la seua personalitat espiritual, prendre-ho com a substitut i salvador personal. Aquesta era l'única condició que podria haver justificat el consum d'aquest “ arbre de la vida ”. El poder de la vida no estava en l'arbre sinó en aquell que l'arbre simbolitzava: Crist. A més, aquest arbre va condicionar la vida eterna i després del pecat original aquesta vida eterna es va perdre perpètuament fins al retorn final de Déu en Crist i Miguel. Per tant, el “ arbre de la vida ” i els altres arbres podrien desaparèixer, així com el jardí de Déu.

Gen.3.23: “ I YaHWÉH Déu ho va tirar del jardí de l'Edén, perquè cultivara la terra d'on havia sigut pres ”.

Només li queda al Creador expulsar del jardí meravellós a la parella humana que, formada a partir del primer Adán (paraula que designa l'espècie humana: els rojos = els sanguinis), s'ha mostrat indigna per la seua desobediència. I fora del jardí, començarà per a ell una vida dolorosa, en un cos afeblit física i mentalment. El retorn a una terra que s'ha tornat dura i rebel recordarà a l'ésser humà el seu origen “ pols ”.

Gènesi 3.24: “ Així va expulsar a Adán; i va posar a l'orient del jardí de l'Edén querubins que agitaven una espasa de foc, per a guardar el camí de l'arbre de la vida ”.

Ja no és Adán qui guarda el jardí sinó que són els àngels els que li impedeixen entrar en ell. El jardí desapareixerà finalment una mica abans del diluvi que es va produir en 1656 després del pecat d'Eva i el d'Adán.

En aquest versicle tenim un aclariment útil per a localitzar la ubicació del Jardí de l'Edén. Els àngels guardians estan col·locats “ a l'est del jardí ”, que està per tant a l'oest del lloc on es retiren Adán i Eva. La suposada zona presentada a l'inici d'aquest capítol s'ajusta a aquest aclariment: Adán i Eva es retiren a la terra al sud de la muntanya Ararat i el jardí prohibit està situat en la zona de “aigües abundants” de Turquia prop del llac de Van, be a l'oest de la seua posició.

Gènesi 4

Separació per mort

Aquest capítol 4 ens permetrà comprendre millor per què va ser necessari que Déu oferira a Satanàs i els seus dimonis rebels un laboratori de demostració que revelara l'abast de la seua maldat.

En el cel la maldat tenia límits perquè els éssers celestials no tenien el poder de matar entre si; perquè tots van ser momentàniament immortals. Per tant, aquesta situació no va permetre que Déu revelara l'alt nivell de maldat i crueltat del qual eren capaces els seus enemics. Per tant, la terra va ser creada amb l'objectiu de permetre la mort en les seues formes més cruels que la ment d'un ésser com Satanàs puga imaginar.

Aquest capítol 4, col·locat sota el significat simbòlic d'aquest número 4 que és la universalitat, evocarà perquè les circumstàncies de les primeres morts de la humanitat terrestre; sent la mort el seu caràcter universal particular i únic entre totes les creacions fetes per Déu. Després del pecat d'Adán i Eva, la vida terrenal va ser " un espectacle per al món i per als àngels " com diu en 1 Cor.4:9, l'inspirat i fidel testimoni Pablo, ex Saulo de Tars, el primer perseguidor comissionat dels església de Crist.

Gen.4:1: " Adán va conèixer a Eva la seua esposa; ella va concebre i va donar a llum a Caín i va dir: He format a l'home amb l'ajuda de YaHWÉH .

En aquest versicle, Déu ens revela el significat que li dóna al verb " conèixer " i aquest punt és vital en el principi de la justificació per la fe com està escrit en Juan 17:3: " I la vida eterna és que us coneguen ". , l'únic Déu vertader, i al qual tu has enviat, Jesucrist . Conèixer a Déu significa entaular una relació d'amor amb Ell, espiritual en aquest cas, però carnal en el cas d'Adán i Eva. Seguint novament aquest model de la primera parella, d'aquest amor carnal va nàixer un "xiquet"; perquè un "xiquet" també ha de renàixer en la nostra relació espiritual d'amor viscuda amb Déu. Aquest nou naixement degut al vertader " coneixement " de Déu es revela en Apocalipsi 12: 2-5: " I ella estava encinta, i clamava de part i amb dolors de part. ... Ella va donar a llum un fill, que regirà a totes les nacions amb vara de ferro. I el seu fill va ser arrabassat per a Déu i per al seu tron ". El fill nascut de Déu ha de reproduir el caràcter del seu Pare però no va anar així amb el primer fill nascut dels homes.

El nom Caín significa adquisició. Aquest nom li augura una destinació carnal i terrenal, oposat a l'home espiritual que serà el seu germà menor Abel.

Notem que en aquest inici de la història de la humanitat, la mare que dona a llum associa a Déu amb aquest naixement perquè és conscient que la creació d'aquesta nova vida és conseqüència d'un miracle realitzat pel gran Déu creador YaHWÉH. En els nostres últims dies aquest ja no és el cas, o rares vegades ho és.

Gen.4:2: “ Ella va tornar a donar a llum al seu germà Abel. Abel era pastor i Caín era llaurador ”.

Abel significa alé. Més que Caín, el xiquet Abel es presenta com una còpia d'Adán, el primer a rebre l'alé dels pulmons de Déu. De fet, amb la seua mort, assassinat pel seu germà, representa la imatge de Jesucrist, vertader Fill de Déu, salvador dels triats als qui redimirà amb la seua sang.

Les professions dels dos germans confirmen les seues naturaleses oposades. Com Crist, “ Abel era un pastor ” i com l'incrèdul materialista terrenal, “ Caín era un llaurador ”. Aquests primers fills de la història humana anuncien la destinació profetitzada per Déu. I vénen a brindar detalls sobre el seu projecte salvador.

Gen.4:3: “ Després d'alguns temps, Caín va fer una ofrena a YaHWÉH dels fruits de la terra; »

Caín sap que Déu existeix i per a demostrar-li que vol honorar-lo li fa “ una ofrena dels fruits de la terra ”, és a dir, coses que la seua activitat ha produït. En aquest paper, presa la imatge de la multitud de religiosos jueus, cristians o musulmans que ressalten les seues bones obres sense preocupar per intentar conèixer i comprendre el que Déu estima i espera d'ells. Els regals només tenen significat si són apreciats per la persona que els rep.

Gen.4:4: “ I Abel, per part seua, la va fer una de les primogènites del seu ramat i del seu greix. YaHWÉH va mirar amb bons ulls a Abel i la seua ofrena; »

Abel imita al seu germà, i per la seua professió de pastor, fa una ofrena a Déu “ dels primogènits del seu ramat i del seu greix ”. Això agrada a Déu perquè veu en el sacrifici d'aquests “ primogènits ” la imatge anticipada i profetitzada del seu propi sacrifici en Jesucrist. En Apocalipsi 1:5 llegim: “... i de Jesucrist, el testimoni fidel, el primogènit dels morts , i el Príncep dels reis de la terra”. Al qual ens estima, que ens va deslliurar dels nostres pecats amb la seua sang, ...”. Déu veu en l'ofertament d'Abel el seu projecte salvador i només pot trobar-lo agradable.

Gen.4:5: “ però no va mirar amb bons ulls a Caín i la seua ofrena. Caín es va enutjar molt i el seu rostre va decaure. »

En comparació amb l'oferta d'Abel, és lògic que Déu li done poc interès a l'oferta de Caín, qui, amb la mateixa lògica, només pot sentir decebut i entristit. “ Té el rostre abatut ”, però observem que l'enuig li porta a “ irritar molt ” i això no és normal perquè aquesta reacció és fruit d'un orgull decebut. La irritació i l'orgull prompte produiran un fruit més greu: l'assassinat del seu germà Abel, objecte de la seua gelosia.

Gen.4:6: " I YaHWÉH va dir a Caín: Per què estàs enutjat, i per què estàs abatut? »

Només Déu sap el motiu de la seua preferència per l'oferta d'Abel. Caín només pot trobar injusta la reacció de Déu, però en lloc d'enutjar, hauria de pregar-li a Déu que li permeta comprendre el motiu d'aquesta elecció aparentment injusta. Déu té ple coneixement de la naturalesa de Caín qui inconscientment exerceix per a ell el paper del serf malvat de Mateo 24:48-49: " Però si és un serf dolent, que diu dins de si: El meu senyor tarda a vindre, si comença a colpejar als seus companys , si menja i beu amb borratxos,... ". Déu li fa una pregunta la resposta de la qual coneix perfectament, però novament, en fer-ho, li dóna a Caín l'oportunitat de compartir amb ell la causa del seu sofriment. Aquestes preguntes quedaran sense resposta per a Caín, per la qual cosa Déu li adverteix contra el mal que s'apoderarà d'ell.

Gen.4:7: " Certament, si fas el bé, alçaràs el teu rostre; i si fas el malament, el pecat jau a la porta, i els seus desitjos són per a tu ; però tu tens domini sobre ell . »

Després que Eva i Adán hagen menjat i assumit l'estatus del diable en haver conegut " el bé i el malament ", aquest reapareix per a espantar a Caín a matar al seu germà Abel. Les dues opcions, " el bé i el malament ", estan davant ell; " el bé " li portarà a resignar i a acceptar l'elecció de Déu encara que no la comprega. Però l'elecció del " mal " li farà pecar contra Déu, fent-li transgredir el seu sisé manament: " No cometràs homicidi "; i no, " no mataràs ", com ho van presentar els traductors. El manament de Déu condemna el crim, no l'assassinat de criminals culpables que ell va legalitzar en ordenar-lo i en aquest cas, la vinguda de Jesucrist no va canviar res en aquest just judici de Déu.

Notar la forma en què Déu parla del " pecat " com si parlara d'una dona, segons la qual li havia dit a Eva en Gén.3.16: " els teus desitjos seran per al teu marit, però ell tindrà domini sobre tu". tu ". Per a Déu la temptació " del pecat " és similar a la d'una dona que vol seduir al seu marit i ell no ha de deixar " dominar " per ella ni per ell. D'aquesta manera, Déu va donar a l'home l'ordre de no deixar seduir per el " pecat " representat per la dona.

Gen.4:8: " No obstant això, Caín va parlar amb el seu germà Abel; però mentre estaven en el camp, Caín es va abalçar sobre el seu germà Abel i el va matar. »

Malgrat aquest advertiment diví, la naturalesa de Caín produirà els seus fruits. Després d'un intercanvi de paraules amb Abel, Caín, assassinat en esperit des del principi com el seu pare espiritual, el diable, " es va llançar sobre el seu germà Abel i el va matar ". Aquesta experiència profetitza la destinació de la humanitat en el qual un germà matarà a un altre, sovint per gelosia secular o religiosos, fins a la fi del món.

Gen.4:9: " Yahweh va dir a Caín: On està el teu germà Abel? Ell va respondre: No ho sé; Sóc el guardià del meu germà? »

Com li havia dit a Adán, que s'amagava d'ell: " On estàs? ", va dir Déu a Caín " On està el teu germà Abel? », sempre per a donar-li l'oportunitat de confessar la seua falta. Però estúpida, com no pot ignorar que Déu sap que ho va matar, respon descaradament " No ho sé ", i amb increïble arrogància, al seu torn li fa a Déu una pregunta: " Sóc el guardià del meu germà?". »

Gen.4.10: " I va dir Déu: Què has fet? La veu de la sang del teu germà clama des de la terra cap a mi "

Déu li dóna la seua resposta que significa: no eres el seu guardià perquè eres el seu assassí. Déu sap bé el que ha fet i li ho presenta en un quadre: " la veu de la sang del teu germà clama des de la terra cap a mi ". Aquesta fórmula pictòrica que dóna a la sang vessada una veu que clama a Déu serà utilitzada en Apo.6 per a evocar en el "cinqué segell ", el crit dels màrtirs executats per les persecucions papals romanes a la religió catòlica: Apo. 6:9-10: " Quan va obrir el cinqué segell, vaig veure davall de l'altar les ànimes dels quals havien sigut morts a causa de la paraula de Déu i del testimoniatge que havien donat. Van clamar a gran veu , dient: Fins quan, oh Sant i vertader Maestro, tardes a jutjar i venjar la nostra sang dels quals habiten en la terra? ". Per tant, la sang vessada injustament exigeix venjança del culpable. Aquesta venjança legítima arribarà però és alguna cosa que Déu reserva exclusivament per a Si mateix. Declara en Deuteronomi 32:35: " Meua és la venjança i el càstig quan el seu peu entropessa! Perquè el dia de la seua perdició està a prop, i el que els espera no tardarà ". En Isa.61:2, juntament amb " l'any de gràcia ", " el dia de la venjança " està en el programa del messies Jesucrist: "... m'ha enviat...a proclamar un any de gràcia de YaHWÉH, i dia de venjança del nostre Déu ; consolar a tots els afligits ; ...". Ningú podria haver comprés que la " publicació " d'aquest " any de gràcia " havia d'estar separada del " dia de la venjança " per 2000 anys.

Així, els morts només poden clamar en la memòria de Déu, la memòria de la qual és il·limitada.

El crim comés per Caín mereix un càstig just.

Gen.4.11: " Ara seràs maleït per la terra que va obrir la seua boca per a rebre de la teua mà la sang del teu germà . »

Caín serà maleït des de la terra i no morirà. Per a justificar aquesta indulgència divina, hem d'admetre que aquest primer crim no tenia precedents. Caín no sabia el que significava matar, i va ser la ira que va encegar tot raonament la que ho va portar a una brutalitat fatal. Ara que el seu germà ha mort, la humanitat ja no podrà dir que no sabia què és la mort. Llavors entrarà en vigor la llei establida per Déu en Èxode 21.12: " El que fereix mortalment a un home, serà castigat amb la mort ".

Aquest versicle presenta també aquesta expressió: " la terra que va obrir la seua boca per a rebre de la teua mà la sang del teu germà ". Déu personifica la terra donant-li una boca que absorbeix la sang vessada sobre ella. Llavors aquesta boca li parla i li recorda l'acte mortal que la va contaminar. Aquesta imatge serà represa en Deuteronomi 26:10: " La terra va obrir la seua boca i els va engolir juntament amb Coré, quan van morir els que s'havien reunit, i el foc va consumir als dos-cents cinquanta homes: servien al poble d'avertiment. ". Després serà en Apocalipsi 12.16: " I la terra va ajudar a la dona, i la terra va obrir la seua boca i va engolir el riu que el drac havia tirat de la seua boca ". El " riu " simbolitza les lligues monàrquiques catòliques franceses el cos militar de les quals de "dracs" especialment creat perseguia als protestants fidels i els perseguia fins a les muntanyes del país. Aquest vers té un doble significat : la resistència armada protestant i després la sagnant Revolució Francesa. En tots

dos casos l'expressió " la terra va obrir la seua boca " la descriu com si acollira la sang de multituds de persones.

Gen.4.12: " Quan cultives la terra, ja no et donarà les seues riqueses. Pelegrí i errant seràs sobre la terra. »

El càstig de Caín es limita a la terra que ell va ser el primer a profanar vessant sobre ella sang humana; la de l'home que va ser creat originalment a imatge de Déu. Des del pecat, conserva les seues característiques de Déu però ja no posseeix la seua perfecta puresa. L'activitat de l'home consistia principalment a produir aliments treballant la terra. Per tant, Caín haurà de trobar altres maneres d'alimentar.

Gen.4.13: " Caín va dir a YaHWÉH: El meu càstig és massa gran per a suportar-lo ".

El que significa: en aquestes condicions, és millor que em suicide.

Gen.4.14: " Heus ací, hui em tires d'aquesta terra; M'amagaré de la teua presència, seré un rodamón i un rodamón sobre la terra, i el que em trobe em matarà ".

Ací ara es mostra molt loquaç i resumeix la seua situació com una sentència de mort.

Gen.4.15: " Yahvé li va dir: Si algun matara a Caín, Caín seria venjat set vegades. I Yahweh va posar un senyal sobre Caín perquè qualsevol que ho trobara no ho matara ".

Decidit a perdonar la vida a Caín per les raons ja exposades, Déu li va dir que la seua mort seria pagada, " venjada ", " set vegades ". Després esmenta " un senyal " que ho protegirà. En aquesta mesura, Déu profetitza el valor simbòlic del número "set" que designarà el dissabte i la santificació del descans que, profetitzat al final de les setmanes, trobarà el seu ple compliment en el seté mil·lenni del seu projecte salvífic. El dissabte serà el senyal de pertinença al Déu creador en Ezequiel 20.14-20. I en Ezequiel 9 es posa " un senyal " als quals pertanyen a Déu perquè no siguen assassinats en l'hora del càstig diví. Finalment, per a confirmar aquest principi de separació protegida , en Apocalipsi 7, " un senyal ", " el segell del Déu viu ", ve a " segellar el front " dels serfs de Déu, i aquest " segell i senyal " és el seu dissabte del seté dia.

Gen.4.16: " Llavors Caín es va apartar de la faç de YaHWÉH, i va habitar en la terra de Nod, a l'orient de l'Edén ".

Ja era a l'est de l'Edén on Adán i Eva s'havien retirat després d'haver sigut expulsats del jardí de Déu. Aquesta terra ací rep el nom de Nod que significa: sofriment. La vida de Caín estarà així marcada pel sofriment mental i físic perquè ser rebutjat lluny del rostre de Déu deixa petjades fins i tot en el dur cor de Caín, que havia dit en el versicle 13, tement-li: " M'amagaré lluny de la teua presència". rostre ".

Gen.4.17: " Caín va conèixer a la seua esposa; ella va concebre i va donar a llum a Enoc. Després va edificar una ciutat i li va posar el nom del seu fill Enoc ".

Caín es convertirà en el patriarca de la població d'una ciutat a la qual li dóna el nom del seu primer fill: Enoc que significa: iniciar , instruir, exercitar i començar a utilitzar una cosa. Aquest

nom resumeix tot el que representen aquests verbs i és encertat perquè Caín i els seus descendents inauguren un tipus de societat sense Déu que durarà fins a la fi del món.

Gén.4.18: “ Enoc va engendrar a Irad, Irad va engendrar a Mehujael, Mehujael va engendrar a Metuschael, i Metuschael va engendrar a Lamec . »

Aquesta breu genealogia es deté intencionalment en el personatge anomenat Lamec, el significat exacte del qual encara es desconeix, però la paraula d'aquesta arrel es refereix a instruccions com el nom Enoc, i també a una noció de poder.

Gén.4.19: “ Lamec va prendre dues dones: el nom d'una era Ada, i el nom de l'altra Zilla . »

Trobem en aquest Lamec un primer signe de la ruptura amb Déu segons el qual “ l'home deixarà al seu pare i a la seua mare per a unir a la seua dona, i els dos seran una sola carn ” (veure Gén. 2, 24). Però en Lamec l'home s'uneix a dues dones i els tres seran una sola carn. Òbviament la separació de Déu és total.

Gén.4.20: “ Ada va donar a llum a Jabal: ell va ser pare dels quals habiten en botigues i al costat dels ramats ”.

Jabal és el patriarca dels pastors nòmades, com el continuen sent hui certs pobles àrabs.

Gén.4.21: “ El nom del seu germà era Jubal; ell era el pare de tots els que toquen l'arpa i el flautista . »

Jubal va ser el patriarca de tots els músics que ocupen un lloc important en les civilitzacions sense Déu, fins i tot hui on la cultura, el coneixement i l'artista són els fonaments de les nostres societats modernes.

Gen.4.22: “ Zilla, per part seua, va donar a llum a Tubal Caín, qui va forjar tots els instruments de bronze i de ferro. La germana de Tubal Caín era Naama . »

Aquest versicle contradia els ensenyaments oficials dels historiadors que suposen una Edat del Bronze anterior a l'Edat del Ferro. En veritat segons Déu els primers homes van saber forjar el ferro, i potser des del mateix Adán perquè el text no diu de Tubal Caín que fora el pare dels quals forgen el ferro. Però aquests detalls revelats se'ns donen perquè entenguem que la civilització existeix des dels primers homes. Les seues cultures impies no eren menys refinades que les nostres actuals.

Gen.4.23: “ Lamec va dir a les seues esposes: Ada i Zillah, escolten la meua veu! Dones de Lamec, escolteu la meua paraula! Vaig matar a un home per la meua ferida i a un jove pel meu hematoma. »

Lamec es vana davant les seues dues esposes d'haver matat a un home, la qual cosa el perjudica davant el judici de Déu. Però amb supèrbia i burla afig que també va matar a un jove, la qual cosa agreuja el seu cas davant el judici de Déu i que li converteix en un autèntic “assassí” i reincident.

Gen.4.24: “ Caín serà venjat set vegades, i Lamec setanta-set vegades. »

Després es burla de la indulgència que Déu va mostrar cap a Caín. Com que després de matar a un home, la mort de Caín havia de ser venjada "set vegades", després de matar a un home i a un jove, Lamec serà venjat per Déu "setanta-set vegades". No podem imaginar comentaris tan abominables. I Déu va voler revelar a la humanitat que els seus primers representants de la segona generació, la de Caín fins a la setena, la de Lamec, havien aconseguit el nivell més alt d'impietat. I aquesta és la seua demostració de les conseqüències d'estar separat d'ell.

Gen.4.25: “ Adán encara coneixia a la seua esposa; i ella va donar a llum un fill, i va dir el seu nom Set, perquè va dir: Déu m'ha donat una altra descendència en lloc d'Abel, a qui Caín va matar .

El nom Seth, pronunciat “cheth” en hebreu, designa el fonament del cos humà. Alguns ho tradueixen com a “equivalent o restitució” però no he pogut trobar una justificació per a aquesta proposició en hebreu. Conserve, doncs, "el fonament del cos" perquè Set passarà a ser l'arrel o fonament bàsic del llinatge fidel que Gén.6 designarà amb l'expressió " fills de Déu ", deixant a les "dones" descendents rebels del llinatge de Caín que els enganya, per oposició, amb l'apel·latiu de “ filles dels homes ”.

En Set, Déu sembla i alça una nova “ sement ” en la qual es dóna com a exemple al seté descendent, un altre Enoc, en Gén. 5.21 al 24. Va tindre el privilegi d'entrar viu al cel, sense passar per la mort, després de 365 anys de vida terrestre viscuts en fidelitat al Déu creador. Aquest Enoc portava bé el seu nom perquè la seua “educació” va ser per a la glòria de Déu, a diferència del seu homònim, fill de Lamec, fill del llinatge de Caín. I tots dos, Lamec el rebel i Enoc el just eren els “seté” descendents del seu llinatge.

Gén.4.26: “ Set també va tindre un fill, i va dir el seu nom Enós. Va ser llavors que la gent va començar a invocar el nom de YaHWÉH . »

Enosch significa: l'home, el mortal, el malvat. Aquest nom està vinculat al moment en què la gent va començar a invocar el nom de YaHWÉH. El que Déu vol dir-nos en connectar aquestes dues coses és que l'home del llinatge fidel ha pres consciència de la maldat de la seua naturalesa, que a més és mortal. I aquesta consciència ho va portar a buscar al seu Creador per a honrar-lo i rendir-li fidelment un culte que li agradara.

Gènesi 5

Separació per santificació

En aquest capítol 5, Déu va reunir el llinatge que va romandre fidel a Ell. Els presente l'estudi detallat de només els primers versicles que ens permeten comprendre el perquè d'aquesta enumeració que abasta el temps entre Adán i el famós Noé.

Gen.5:1: “ Aquest és el llibre de la sement d'Adán. Quan Déu va crear a l'home, el va fer a semblança de Déu ”.

Aquest versicle estableix l'estàndard per a la llista de noms dels homes citats. Tot es basa en aquest recordatori: “ Quan Déu va crear a l'home, el va fer a semblança de Déu ”. Per tant, hem de comprendre que per a entrar en aquesta llista l'home ha d'haver conservat la seua “ semblança de Déu ”. Així podem entendre per què noms tan importants com el de Caín no entren en aquesta llista. Perquè no es tracta d'una semblança física sinó d'una semblança de caràcter, i el capítol 4 ens acaba de mostrar el de Caín i la seua descendència.

Gen.5:2: “ Va crear a l'home i a la dona, i els va beneir, i els va cridar per nom home quan van ser creats ”.

També ací el recordatori de la benedicció de Déu per a l'home i la dona significa que els noms que se citaran han sigut beneïts per Déu. La insistència de la seua creació per part de Déu posa en relleu la importància que dóna al reconeixement com Déu creador que aparta, santifica als seus serfs, mitjançant el senyal del dissabte, observant el repòs durant el seté dia de totes les seues setmanes. Mantindre la benedicció de Déu amb la santificació del dissabte i la semblança del seu caràcter són les condicions requerides per Déu perquè un ésser humà continue sent digne de ser anomenat " home ". A part d'aquests fruits, l'ésser humà es converteix al seu judici en un “animal” més desenvolupat i educat que altres espècies.

Gén.5:3: “ Adán, sent de cent trenta anys, va engendrar un fill a la seua semblança, conforme a la seua imatge, i va dir el seu nom Set ”.

Visiblement entre Adán i Set falten dos noms: els de Caín (que no és del llinatge fidel) i Abel (que va morir sense descendència). Es demostra així l'estàndard de la selecció beneïda. El mateix s'aplicarà a tots els altres noms esmentats.

Gén.5:4: “ Els dies d'Adán després del naixement de Set van ser huit-cents anys; i va engendrar fills i filles ”.

El que hem d'entendre és que Adán " va engendrar fills i filles ", abans del naixement de " Seth " i després d'aquest, però aquests no van manifestar la fe del pare ni la de "Seth". Es van unir als “homes animals” que van ser infidels i irrespectuosos amb el Déu viu. Així, entre tots els que li van nàixer, després de la mort d'Abel, “ Set ” va ser el primer a distingir per la seua fe i la seua fidelitat al Déu YaHWÉH que va crear i va formar al seu pare terrenal. És possible que uns altres després d'ell, romanent anònims, hagen seguit el seu exemple, però ho són perquè la llista seleccionada per Déu es construeix sobre la successió dels primers homes fidels de cadascun dels descendents presentats. Aquesta explicació fa comprensible la ja elevada edat d'Adán, “130 anys”, quan va nàixer el seu fill “Set”. I aquest principi s'aplica a cadascun dels triats citats en la llarga llista que es deté en Noé, perquè els seus tres fills: Sem, Cam i Jafet no seran triats, al no ser a la seua semblança espiritual.

Gen.5:5: “ Tots els dies que va viure Adán van ser nou-cents trenta anys; després va morir ”.

Vaig directament al seté triat el nom del qual és Enoc; un Enoc el caràcter del qual és absolutament oposat al d'Enoc fill de Caïn.

Gén.5.21: “ Enoc, sent de seixanta-cinc anys, va engendrar a Matusalén ”.

Gén.5.22: “ Enoc, després del naixement de Matusalén, va caminar amb Déu tres-cents anys; i va engendrar fills i filles ”.

Gén.5.23: “ Tots els dies d'Enoc van ser tres-cents seixanta-cinc anys ”.

Gén.5.24: “ Enoc va caminar amb Déu; llavors ja no estava, perquè Déu se'l va emportar ”.

És amb aquesta expressió específica del cas Enoc que Déu ens el revela: també els antediluvians van fer portar al seu “Elías” al cel sense passar per la mort. En efecte, la fórmula d'aquest versicle es diferencia de tots els altres que acaben com en la vida d'Adán, amb les paraules “ després va morir ”.

Després ve Metushelah, l'home que va viure més temps en la Terra, 969 anys; després un altre Lamec d'aquest llinatge beneït de Déu.

Gen:5.28: “ Lamec, sent de cent huitanta-dos anys, va engendrar un fill ”

Gen:5.29: “ Va dir el seu nom Noé, dient: Aquest ens consolarà del nostre cansament i del treball dur de les nostres mans, venint d'aquesta terra que YaHWÉH ha maleït ”.

Per a entendre el significat d'aquest versicle, has de saber que el nom Noé significa: descans. Lamec certament no imaginava fins a quin punt les seues paraules es farien realitat, perquè només veia “ la terra maleïda ” des de l'angle de “ el nostre cansament i el dolorós treball de les nostres mans ”, va dir. Però en el temps de Noé, Déu la destruirà a causa de la maldat dels homes que porta, com ens permetrà comprendre Gènesis 6. No obstant això, Lamec, pare de Noé, va ser un triat que, com els pocs triats del seu temps, degué lamentar en veure créixer la maldat dels homes que l'envoltaven.

Gén.5.30: “ Lamec va viure, després del naixement de Noé, cinc-cents noranta-cinc anys; i va engendrar fills i filles ”

Gén.5.31: “ Tots els dies de Lamec van ser set-cents setanta-set anys; després va morir »

Gen.5.32: “ Noé, de cinc-cents anys, va engendrar a Sem, Cam i Jafet ”

Gènesis 6

La separació falla

Gén.6:1: “ Quan els homes van començar a multiplicar sobre la faç de la terra, i els van nàixer filles ” ,

Segons les lliçons apreses anteriorment, aquesta multitud humana és la norma animal que menysprea a Déu qui, per tant, té bones raons per a rebutjar-los també. La seducció d'Adán per la seua esposa Eva es reproduïx en tota la humanitat i és normal segons la carn: les xiques sedueixen als homes i obtenen d'ells el que desitgen.

Gen.6: 2: “ Van veure els fills de Déu que les filles dels homes eren belles, i van prendre per esposos entre totes les que van triar ”

Ací és on les coses es posen complicades. La separació entre els incrèduls santificats i els irreligiosos finalment desapareix. Els santificats ací lògicament dits “ els fills de Déu ” cauen sota la seducció de “ les filles dels homes ” o, del grup humà “animal”. Les aliances a través del matrimoni es converteixen així en causa del col·lapse de la separació desitjada i buscada per Déu. Va ser aquesta inoblidable experiència la que més tard li portaria a prohibir als fills d'Israel prendre com a esposos a dones estrangeres. La inundació que resultarà mostra fins a quin punt s'ha d'obeir aquesta prohibició. A tota regla hi ha excepcions, perquè algunes dones van portar al Déu vertader amb el marit jueu com Rut. El perill no és que la dona siga estrangera sinó que conduïska a un “ fill de Déu ” a l'apostasia pagana fent-li adoptar la religió pagana tradicional dels seus orígens. A més, també està prohibit el contrari perquè una dona “filla de Déu” es posa en perill de mort en casar amb un “fill d'homes”, “animals” i de religió falsa, la qual cosa és encara més perillós per a ella. Perquè tota “dona” o “xiqueta” és “dona” només durant la seua vida en la terra, i els triats entre elles rebran com els homes un cos celeste asexual similar als àngels de Déu. L'eternitat és unisex i imatge del caràcter de Jesucrist, model diví perfecte.

El problema del matrimoni segueix present. Perquè qui es casa amb algú que no és de la seua religió dóna testimoniatge contra la seua pròpia fe, siga bona o dolenta. A més, aquesta acció demostra indiferència cap a la religió i per tant cap a Déu mateix. Els triats han d'estimar a Déu per damunt de tot per a ser dignes d'elecció. No obstant això, l'aliança amb l'estranger li desagrada, el funcionari electe que la contrau es torna indigne de l'elecció i la seua fe es torna presumptuosa, il·lusió que desembocarà en una terrible desil·lusió. Queda per traure una deducció final. Si el matrimoni encara planteja aquest problema és perquè la societat humana moderna es troba en el mateix estat d'immoralitat que la dels temps de Noé. Per tant, aquest missatge és per al nostre temps final on les mentides dominen les ments humanes i es tanquen totalment a la “veritat” divina.

A causa de la seua importància per als nostres “últims temps”, Déu em va portar a desenvolupar finalment aquest missatge revelat en aquest relat de Gènesi. Perquè l'experiència dels triats antediluvians es resumeix en un “ començament ” feliç i un “ final ” tràgic en apostasia i abominació. No obstant això, aquesta experiència també resumeix la de la seua última església en la seua forma institucional "Adventista del Seté Dia", beneïda oficial i històricament en 1863 però espiritualment en 1873, a " Filadèlfia ", en Apocalipsi 3:7, pel seu " començament ". , i “ vomitat ” per Jesucrist en Apocalipsi 3.14, a “ Laodicea ” en 1994, en la

seua " fi ", per la seua tebiesa formalista i per la seua aliança amb el camp. enemic ecumènic en 1995. El temps de l'aprovació de Déu per a aquesta institució religiosa cristiana està fixat així per "un principi i una fi ". Però així com el pacte jueu va ser continuat pels dotze apòstols triats per Jesús, així l'obra adventista és continuada per mi i per tots els que reben aquest testimoniatge profètic i reproduïxen les obres de fe que Déu originalment va beneir en els pioners de l'adventismo de 1843 i 1844. Precís que Déu va beneir les motivacions de la seua fe i no la norma de les seues interpretacions profètiques que després seria qüestionada. La pràctica del dissabte possiblement es torna formalista i tradicional, el tamís del judici de Déu ja no beneeix més que l'amor a la veritat constatat en els seus triats, " des del principi fins a la fi " o, fins al vertader retorn gloriós de Crist, fixat per al la última vegada en la primavera de 2030.

En presentar en Apocalipsi 1:8 com " l'alfa i l'omega ", Jesucrist ens revela una clau per a comprendre l'estructura i l'aspecte en el qual ens revela al llarg de la Bíblia, el seu " judici ". a partir d'una observació de la situació del " principi " i de la qual apareix al " final ", d'una vida, d'una aliança o d'una església. Aquest principi apareix en Dan.5 on les paraules escrites en la paret per Déu, " comptats, comptats ", seguides de " pesats i dividits ", representen el " començament " de la vida del rei Belsasar i el temps de la seua " fi ". D'aquesta manera, Déu confirma que el seu judici es basa en el control permanent del subjecte jutjat. Va estar sota la seua observació des del seu " principi " o " alfa " fins a la seua " fi ", la seua " omega ".

En el llibre de l'Apocalipsi i en el tema de les cartes dirigides a les " set Iglesias ", el mateix principi fixa " el principi i la fi " de totes les " Esglésies " interessades. En primer lloc, trobem a l'Església apostòlica, el gloriós " començament de la qual " es recorda en el missatge pronunciat a " Efes " i la " fi del qual " la col·loca sota l'amenaça que se li retire l'Esperit de Déu per la seua falta de zel. Afortunadament, el missatge pronunciat a " Esmirna " abans de l'any 303 atesta que l'anomenat de Crist al penediment haurà sigut escoltat per a glòria de Déu. Després, l'església catòlica papal romana comença a " Pèrgam ", l'any 538, i acaba en " Tiatira ", en l'època de la Reforma Protestant però sobretot oficialment la de la mort del Papa Pius 6 reclòs a la presó a València, a la meua ciutat. , a França, en 1799. Després ve el cas de la fe protestant, l'aprovació de la qual per part de Déu també està limitada en el temps. El seu " principi " s'esmenta en " Tiatira " i la seua " fi " es revela en " Sardes " en 1843 per la seua pràctica del diumenge heretada de la religió romana. Jesús no pot ser més clar, el seu missatge, " està mort ", no indueix a confusió. I en tercer lloc sota " Filadèlfia i Laodicea ", el cas de l'adventismo institucional que vam veure anteriorment tanca el tema dels missatges dirigits a les " set esglésies " i al temps de les eres que simbolitzen.

En revelar-nos hui com jutjava les coses ja realitzades, i des del " principi " com el Gènesi, Déu ens dóna les claus per a comprendre com jutja els fets i les esglésies en el nostre temps. El " judici " que sorgeix del nostre estudi porta així el " Segell " de l'Esperit de la seua divinitat.

Gen.6:3: " Llavors YaHWÉH va dir: El meu esperit no romandrà en l'home per sempre, perquè l'home és carn, i els seus dies seran cent vint anys . »

Menys de deu anys abans del retorn de Crist, aquest missatge adquireix hui una actualitat sorprenent. L'esperit de vida donat per Déu " no romandrà en l'home per sempre, perquè l'home és carn, i els seus dies seran cent vint-i-nou anys " . De fet, aquest no va ser el significat que Déu va donar a les seues paraules. Entenguen-me i compreguen a Ell: Déu no renúncia al

seu projecte de sis mil anys de cridar i seleccionar als triats. El seu problema radica en l'enorme duració de vida que va donar als antediluvians des d'Adán que va morir als 930 anys, després d'ell, un altre Matusquela viurà fins als 969 anys. Si són 930 anys de fidelitat, això és suportable i fins a agradable a Déu, però si es tracta d'un Lamec arrogant i abominable, Déu estima que suportar-ho durant una mitjana de 120 anys serà més que suficient. Aquesta interpretació està confirmada per la història, ja que des del final del diluvi, la duració de la vida humana s'ha reduït a una mitjana de 80 anys en el nostre temps.

Gen.6:4: “ Els gegants estaven en la terra en aquells dies, i també després que els fills de Déu van vindre a les filles dels homes, i els van donar fills: aquests són els herois que eren famosos en l'antiguitat .

Vaig haver d'agregar la precisió “ i també ” del text hebreu, perquè es transforma el significat del missatge. Déu ens revela que la seua primera creació antediluviana va ser d'un estàndard gegantesc, el mateix Adán degué mesurar aproximadament 4 o 5 metres d'altura. La gestió de la superfície terrestre canvia i es redueix. Un sol pas d'aquests “ gegants ” valia cinc dels nostres, i havia de traure de la terra cinc vegades més aliment que un home actual. Per tant, el territori original va ser ràpidament poblat i habitat en tota la seua superfície. La precisió “ i també ” ens ensenya que aquest estàndard de “ gegants ” no ha sigut modificat per les aliances dels santificats i els rebutjats, “ els fills de Déu ” i “ les filles dels homes ”. Per tant, Noé era un gegant de 4 a 5 metres, igual que els seus fills i les seues esposes. En l'època de Moisès, aquests estàndards antediluvians encara es trobaven en la terra de Canaan, i van ser aquests gegants, els “ anakim”, els qui van terroritzar als espies hebreus enviats a la terra.

Gén.6:5: “ Va veure Yahweh que la maldat dels homes era gran en la terra, i que tots els pensaments dels seus cors anaven cada dia només cap al mal ”.

Semblant observació fa comprensible la seua decisió. Us recorde que Ell va crear la terra i a l'home per a revelar aquesta maldat amagada en els pensaments de les seues criatures celestials i terrenals. Es va obtindre així la demostració desitjada ja que “ tots els pensaments dels seus cors es dirigien cada dia únicament cap al mal ”.

Gén.6:6: “ Yahweh es va penedir d'haver fet a l'home en la terra, i es va entristir en el seu cor ”.

Saber per endavant el que succeirà és una cosa, però experimentar-ho en el seu compliment és una altra. I enfront de la realitat de dominar el malament, el pensament de penediment, o més precisament de penediment, pot sorgir momentàniament en la ment de Déu, tan gran és el seu sofriment davant aquest desastre moral.

Gén.6:7: “ I va dir Yahweh: Destruiré de la faç de la terra als homes que he creat, des de l'home fins al bestiar, i des dels rèptils i els ocells del cel; perquè em penedisc d'haver-los fet ”.

Just abans del diluvi, Déu observa el triomf de Satanàs i els seus dimonis sobre la terra i els seus habitants. Per a ell, el calvari va ser terrible però va obtindre la demostració que desitjava. Només queda destruir aquesta primera forma de vida en la qual els homes viuen massa i són massa poderosos en tan grans gegants. Els animals terrestres pròxims a l'home, com el bestiar, els rèptils i els ocells del cel, hauran de desaparèixer per sempre amb ells.

Gen.6:8: “ Però Noé va trobar gràcia davant els ulls de YaHWÉH .”

I segons Ezé.14 va ser l'únic que va trobar gràcia davant Déu, no sent els seus fills i les seues esposes dignes de ser salvos.

Gen.6:9: “ Aquests són la sement de Noé. Noé va ser un home just i recte en el seu temps; Noé va caminar amb Déu ”.

Igual que Job, Noé és jutjat “ just i recte ” per Déu. I igual que el just Enoc abans que ell, Déu li imputa " caminar " amb ell.

Gén.6.10: " Noé va tindre tres fills: Sem, Cam i Jafet ".

Segons Gènesi 5.22, de 500 anys d'edat, “ Noé va engendrar tres fills: Sem, Cam i Jafet ”. Aquests fills creixeran, es convertiran en homes i prendran esposes. Per tant, Noé serà assistit i ajudat pels seus fills quan haja de construir l'arca. Entre el moment del seu naixement i el diluvi passaran 100 anys. Això prova que els “120 anys” del versicle 3 no es refereixen al mateix temps que se li va donar per a completar la seua construcció.

Gén.6.11: “ La terra estava corrompuda davant de Déu, la terra estava plena de violència ”.

La corrupció no és necessàriament violenta, però quan la violència la marca i caracteritza, el sofriment del Déu amorós es torna intens i insuportable. Aquesta violència, que va aconseguir el seu punt màxim, és de la mena del qual es vanava Lamec en Gén. 4.23: " He matat a un home per la meua ferida, i a un jove pel meu hematoma ".

Gén.6.12: “ I va mirar Déu la terra, i heus ací, estava corrupta; perquè tota carn havia corromput el seu camí sobre la terra ”.

En menys de 10 anys, Déu tornarà a mirar la terra i la trobarà en el mateix estat que en el moment del diluvi, " tota carn haurà corromput el seu camí ". Però és necessari entendre el que Déu vol dir quan parla de corrupció. Perquè si la referència d'aquesta paraula és humana, les respostes són tan nombroses com les opinions sobre el tema. Amb el Déu Creador, la resposta és simple i precisa. Diu corrupció a totes les perversions que l'home i la dona aporten a l'ordre i a les regles que ell ha establert: En la corrupció, l'home ja no assumeix el seu paper d'home, ni la dona el seu paper de dona. El cas de Lamec, bígamo, descendent de Caín, és un exemple, perquè la norma divina li diu: “ l'home deixarà al seu pare i a la seua mare per a unir a la seua dona ”. L'aparença de la seua estructura corporal revela els rols d'homes i dones. Però per a comprendre millor el paper d'allò que es dona com a “ ajuda ” a Adán, la seua imatge simbòlica de l'Església de Crist ens dona la resposta. Quina “ ajuda ” pot donar l'Església a Crist? El seu paper consisteix a augmentar el número dels triats salvats i acceptar patir per ell. El mateix ocorre amb la dona entregada a Adán. Desproveïda del poder muscular d'Adán, el seu paper és donar a llum i criar als seus fills fins que ells al seu torn formen una família i així la terra serà poblada, segons l'ordre ordenat per Déu en Gén.1.28: “ I Déu els va beneir”. , i Déu els va dir: Fructifiquen i multipliquen-vos, i ompliu la terra, i subjuguen-la ; i tindràs domini sobre els peixos de la mar, i sobre els ocells del cel, i sobretot ser vivent que es mou sobre la terra ”. En la seua perversió, la vida moderna ha donat l'esquena a aquesta norma. La vida urbana concentrada i l'ocupació industrial van crear junts una necessitat cada vegada major de

diners. Això ha portat a les dones a abandonar el seu paper de mares per a treballar en fàbriques o comerços. Mal educats, els xiquets s'han tornat capritxosos i exigents i estan produint un fruit de violència en 2021 i coincideixen completament amb la descripció donada per Pablo a Timoteo en 2 Tim.3:1 al 9. Et convida al fet que et prengues el temps de llegir. , amb tota l'atenció que mereixen, íntegrament, les dues epístoles que dirigeix a Timoteo, per a trobar en elles les normes fixades per Déu, des del principi, sabent que ell no canvia. i no canviarà fins al seu retorn a la glòria en la primavera de 2030.

Gen.6.13: “ Llavors va dir Déu a Noé: La fi de tota carn per mi el decidisc; perquè han omplert la terra de violència; heus ací, els destruiré juntament amb la terra ”.

Amb el mal establert irreversiblement, la destrucció dels habitants de la terra continua sent l'única cosa que Déu pot fer. Déu li dona a conèixer al seu únic amic terrenal el seu terrible projecte perquè la seua decisió ha sigut presa i definitivament decidida. Hem d'assenyalar la destinació particular que Déu assigna a Enoc, l'únic que entra en l'eternitat sense passar per la mort, i a Noé, l'únic home oposat digne de sobreviure al diluvi exterminador. Perquè en les seues paraules Déu diu “ tenen ... ” i “ els destruiré ”. Pel fet que va romandre fidel, Noé no es va veure afectat per la decisió de Déu.

Gen.6.14: “ Fes-te una arca de fusta blana; ordenaràs aquesta arca en cel·les i la cobriràs amb brea per dins i per fora .

Noé ha de sobreviure i no sols ell perquè Déu vol que la vida de la seua creació continue fins al final dels 6000 anys de selecció del seu projecte. Per a preservar la vida seleccionada durant la inundació, serà necessari construir una arca flotant. Déu li dona les seues instruccions a Noé. S'utilitzarà fusta blana resistent a l'aigua i l'arc s'impermeabilitzarà mitjançant una capa de brea, resina extreta de pi o avet. Construirà cel·les perquè cada espècie viva per separat per a evitar enfrontaments estressants per als animals a bord. L'estada en l'arca durarà un any sencer, però l'obra està dirigida per Déu, per a qui res és impossible.

Gén.6.15: “ Així la faràs: l'arca tindrà tres-cents colzes de llarg, cinquanta colzes d'ample i trenta colzes d'alt ”.

Si el “ colze ” fóra el d'un gegant, podria ser cinc vegades el dels hebreus que era aproximadament 55 cm. Déu va revelar aquestes dimensions en l'estàndard conegut pels hebreus i Moisès els qui van rebre aquest relat de Déu. L'arc construït tenia, per tant, 165 m de llarg per 27,5 m d'ample i 16,5 m d'alt. L'arc en forma de caixa rectangular tenia, per tant, una grandària imponent, però va ser construït per homes la grandària dels quals estava relacionat amb ell. Perquè trobem, per la seua altura, tres pisos d'aproximadament cinc metres per a homes que al seu torn mesuraven entre 4 i 5 m d'altura.

Gén.6.16: “ Faràs una finestra per a l'arca , la qual reduirà a un colze en la part superior; posaràs una porta al costat de l'arca; i construiràs un pis inferior, un segon i un tercer . »

Segons aquesta descripció, l'única " porta " de l'arca estava situada en el nivell del primer pis " en el costat de l'arca ". L'arca estava completament tancada, i davall del sostre del tercer nivell, s'havia de mantindre tancada una sola finestra de 55 cm d'alt i ample fins al final del

diluvi, segons Gén.8:6. Els ocupants de l'arca van viure en la foscor i sota la llum artificial de llums d'oli durant tot el diluvi.

Gen.6.17: “ I portaré un diluvi d'aigües sobre la terra, per a destruir tota carn que tinga alé de vida davall del cel; tot el que hi ha en la terra perirà ”.

Déu vol deixar amb aquesta destrucció un missatge d'advertiment als homes que repoblaran la terra després del diluvi i fins al retorn en glòria de Jesucrist al final dels 6000 anys del projecte diví. Tota vida desapareixerà amb la seua norma antediluviana. Perquè després del diluvi, Déu reduirà gradualment la grandària dels éssers vius, homes i animals, a la grandària dels pigmeus africans.

Gen.6.18: “ Però establiré el meu pacte amb vosaltres; entraràs en l'arca tu i els teus fills, la teua dona i les dones dels teus fills amb tu . »

Hi ha huit d'aquests supervivents del diluvi esdevenidor, però set d'ells es beneficien excepcionalment de la benedicció particular i individual de Noé. La prova apareix en Eze.14.19-20 on Déu diu: “ O si envie plaga sobre aquesta terra, i vesse contra ella la meua ira en forma de mortalitat, per a destruir d'ella homes i bèsties, i estava entre ell Noé , Daniel i Job, viu! diu el Senyor Yahweh, no salvarien a fills ni a filles, sinó que per la seua justícia salvarien les seues pròpies ànimes .” Seran útils per a la repoblació de la terra, però al no ser del nivell espiritual de Noé, porten al nou món la seua imperfecció que no tardarà a donar els seus mals fruits.

Gén.6.19: “ De tot ser vivent, de tota carn, ficaràs en l'arca dues de cada espècie, perquè tinguen vida amb tu: hi haurà un mascle i una femella ”.

Una parella per espècie “ de tot el que viu ” és just la norma necessària per a la reproducció, aquests seran els únics supervivents entre el gènere d'animals terrestres.

Gén.6.20: “ Dels ocells segons la seua espècie, i dels bestiaris segons la seua espècie, i de tot rèptil de la terra segons la seua espècie, dues de cada espècie vindran a tu, perquè preserves la seua vida ”.

En aquest versicle, en la seua enumeració, Déu no esmenta els animals salvatges, però s'esmentaran com pujats a bord de l'arca en Gènesi 7.14.

Gén.6.21: “ I tu, presa de tot l'aliment que es menja, i guarda'l amb tu, perquè siga aliment per a tu i per a ells ”.

El menjar era necessari per a alimentar a huit persones durant un any i tots els animals que es pujaven a bord havien d'ocupar un lloc gran en l'arca.

Gen.6.22: “ Això és el que va fer Noé: va complir tot el que Déu li havia manat ”.

Fidelment i secundats per Déu, Noé i els seus fills van dur a terme la tasca que Déu li havia encomanat. I ací cal recordar que la terra és un únic continent regat únicament per rius i rius. En la zona de la muntanya Ararat on resideixen Noé i els seus fills, només hi ha una plana i no hi ha mar. Els seus contemporanis veuen a Noé construint una construcció flotant enmig d'un continent sense mar. Podem imaginar-nos llavors, la burla, el sarcasme. i insults amb els quals

van haver de satisfer al xicotet grup beneït per Déu. Però els burladors prompte deixaran de burlar del triat i aquest s'ofegarà en les aigües del diluvi en el qual no volien creure.

Gènesi 7

La separació final del diluvi.

Gén.7:1: “ Yahweh va dir a Noé: Entra en l'arca tu i tota la teua casa; perquè us he vist davant de mi en aquesta generació . »

Arriba el moment de la veritat i s'aconsegueix la separació final de la creació. En entrar “ en l'arca ”, se salvaran les vides de Noé i la seua família. Existeix una connexió entre la paraula “ arqueja ” i la “ justícia ” que Déu atribueix a Noé. Aquest vincle passa per la futura “ arca del testimoniatge ”, que serà el cofre sagrat que contindrà la “ justícia ” de Déu, expressada en forma de dues taules en les quals el seu dit gravarà els seus “ deu manaments ”. En aquesta comparació, Noé i els seus companys es mostren iguals en la mesura en què tots es beneficien del rescat en entrar en l'arca, encara que Noé és l'únic digne de ser identificat amb aquesta llei divina com ho indica la precisió divina: “ Vaig veure tens raó .” Per tant, Noé estava en perfecta conformitat amb la llei divina ja ensenyada en els seus principis als seus serfs antediluvians.

Gén.7:2: “ Prendràs set parelles de tots els animals nets, el mascle i la seua femella; una parella d'animals que no són purs, el mascle i la seua femella; »

Estem en un context antediluvià i Déu evoca la distinció entre l'animal classificat “ pur o impur ”. Aquesta norma és, per tant, tan antiga com la creació de la terra i en Levític 11, Déu només ha recordat aquestes normes que va establir des del principi. Per tant, Déu té, com “ el dissabte ”, bones raons per a exigir dels seus triats, en els nostres dies, respecte per aquelles coses que glorifiquen el seu ordre establert per a l'home. En seleccionar “ set parelles pures ” per a una sola “ impura ”, Déu mostra la seua preferència per la puresa que marca amb el seu “segell”, el número “7” de la santificació del temps del seu projecte terrenal.

Gen.7:3: “ també set parelles d'ocells del cel, mascle i femella, per a mantindre viva la seua raça sobre la faç de tota la terra ”.

A causa de la seua imatge de vida angelical celestial, també se salven “ set parelles ” de “ ocells del cel ”.

Gén.7:4: “ Per set dies més, i faré ploure sobre la terra quaranta dies i quaranta nits, i destruiré de la faç de la terra tota criatura que he fet ”.

el número “ set ” (7) que designa els “ set dies ” que separen el moment de l'entrada dels animals i dels homes en l'arca, des de les primeres caigudes d'aigua. Déu provocarà pluja incessant durant “ 40 dies i 40 nits ”. Aquest número “40” és el de la prova. Es tractarà dels “ 40 dies ” de l'enviament dels espies hebreus a la terra de Canaan i dels “ 40 anys ” de vida i mort en el desert com a conseqüència de la seua negativa a entrar en la terra poblada de gegants. I en entrar en el seu ministeri terrenal, Jesús serà entregat a la temptació del diable després de “ 40 dies i 40 nits ” de dejuni. També hi haurà “ 40 dies ” entre la resurrecció de Crist i el vessament de l'Esperit Sant en Pentecosta.

Per a Déu, el propòsit d'aquesta pluja torrencial és destruir els “ éssers que ell ha creat ”. Recorda així que, com Déu creador, li pertanyen les vides de totes les seues criatures, per a salvar-les o destruir-les. Vol donar a les generacions futures una amarga lliçó que no han d'oblidar.

Gen.7:5: “ Noé va complir tot el que YaHWÉH li havia manat ”.

Fidel i obedient, Noé no va defraudar a Déu i va dur a terme tot el que li va ordenar.

Gén.7:6: “ Noé tenia sis-cents anys quan el diluvi de les aigües va descendir sobre la terra .
»

Es donaran més detalls sobre l'època, però ja aquest versicle situa el diluvi l'any 600 de la vida de Noé. Des del naixement del seu primer fill en el seu any 500 , han passat 100 anys.

Gén.7:7: “ I Noé va entrar en l'arca amb els seus fills, la seua esposa i les esposes dels seus fills, per a escapar de les aigües del diluvi ”.

Només huit persones escaparan de la inundació.

Gén.7:8: “ Entre els animals nets i els animals no nets, els ocells i tot el que es mou sobre la terra “ .

Déu és afirmatiu. Entren en l'arca un parell de “ tot el que es mou sobre la terra ” per a ser salvos. Però de quina “ terra ”, antediluviana o posdiluviana? El temps present del verb “ es mou ” suggereix la terra posdiluviana de l'època de Moisés a la qual Déu es dirigeix en la seua història. Aquesta subtilesa podria justificar l'abandó i l'extermini complet de certes espècies monstruoses, no desitjades en la terra repoblada, si existiren abans del diluvi.

Gen.7:9: “ Va entrar en l'arca amb Noé, de dues en dues, un mascle i una femella, com Déu li havia ordenat a Noé ”

El principi es refereix als animals però també a les tres parelles humanes formades pels seus tres fills i les seues dones i la seua pròpia, que es refereix a ell i a la seua dona. L'elecció de Déu de seleccionar només parelles ens revela el paper que Déu els donarà: reproduir i multiplicar.

Gén.7.10: “ Set dies després les aigües del diluvi van caure sobre la terra ”.

Segons aquest aclariment, l'entrada en l'arca va tindre lloc el desé dia del segon mes de l'any 600 de la vida de Noé, és a dir, 7 dies abans del dia 17. indicat en el versicle 11 que

segueix. Va ser en aquest desé dia que Déu mateix va tancar “ la porta ” de l'arca a tots els seus ocupants, segons la precisió citada en el versicle 16 d'aquest capítol 7.

Gènesi 7.11: “ L'any sis-cents de la vida de Noé, en el mes segon, als dèssset dies del mes, en aquell dia van brollar totes les fonts del gran abisme, i es van vessar les comportes del cel. obert »

Déu va triar el “ dia dèssset del segon mes ” de l'any 600 de Noé per a “ obrir les finestres dels cels ”. El número 17 simbolitza el judici en el seu codi numèric de la Bíblia i les seues profecies.

El càlcul establert per les successions dels triats del Gen.6 situa el diluvi en 1656, des del pecat d'Eva i Adán, és a dir, 4345 anys abans de la primavera de l'any 6001 de la fi del món que es complirà en el nostre calendari habitual en la primavera de 2030, i 2345 anys abans de la mort expiatòria de Jesucrist que va tindre lloc el 3 d'abril, 30 del nostre fals i enganyós calendari humà.

La següent explicació serà renovada en Gén.8:2. En evocar el paper complementari de les “ fonts de l'abisme ”, en aquest versicle Déu ens revela que el diluvi no va ser causat només per la pluja que queia del cel. Sabent que “ l'abisme ” designa la terra coberta enterament per l'aigua des del primer dia de la creació, les seues “ fonts ” suggereixen una pujada del nivell de l'aigua provocada per la pròpia mar. Aquest fenomen s'obté per una modificació del nivell del fons de l'oceà que, en ascendir, eleva el nivell de l'aigua fins a aconseguir el nivell que cobria tota la Terra el primer dia. Va ser mitjançant l'enfonsament dels abismes dels oceans que la terra seca va emergir de l'aigua al tercer dia i va anar mitjançant una acció inversa que la terra seca va ser coberta per les aigües del diluvi. La pluja anomenada “ les comportes del cel ” només va servir per a indicar que el càstig venia del cel, del Déu celestial. Posteriorment aquesta imatge “ tancat amb clau del cel ” assumirà el paper oposat de les benediccions que provenen del mateix Déu celestial.

Gén.7.12: “ La pluja va caure sobre la terra quaranta dies i quaranta nits ”.

Aquest fenomen ha d'haver sorprès els pecadors incrèduls. Sobretot perquè abans d'aquesta inundació no plovia. La terra antediluviana era irrigada i regada pels seus rierols i rius; Per tant, la pluja no va ser necessària; la rosada del matí la va reemplaçar. I això explica per què els incrèduls van tindre dificultats per a creure en el diluvi d'aigües anunciat per Noé, tant de paraula com de fet, ja que va construir l'arca sobre terra seca.

El temps de “ 40 dies i 40 nits ” apunta a un temps de prova. Al seu torn, l'Israel carnal acabat d'eixir d'Egipte serà provat durant l'absència de Moisès que Déu mantindrà amb ell durant aquest període. El resultat serà “el vedell d'or” fos amb l'acord d'Aarón, el germà carnal de Moisès. Després vindran els “ 40 dies i 40 nits ” de l'exploració de la terra de Canaán amb, com a resultat, la negativa del poble a entrar en ella a causa dels gegants que l'habiten. Jesús, al seu torn, serà provat durant “ 40 dies i 40 nits ”, però aquesta vegada, encara que afeblit per aquest llarg dejuni, resistirà al diable que el temptarà i acabarà deixant-lo sense haver obtingut la victòria. Per a Jesús, va ser el que va fer possible i legítim el seu ministeri terrenal.

Gènesi 7.13: “ Aquell mateix dia van entrar en l'arca Noé, Sem, Cam i Jafet, fills de Noé, i amb ells la dona de Noé i les dones dels seus tres fills :

Aquest versicle destaca la selecció de tots dos sexes de les criatures humanes terrenals. Cada home humà està acompanyat de “ el seu ajudant ”, la seua femella anomenada “ esposa ”. D'aquesta manera, cada matrimoni es presenta a imatge de Crist i de la seua Església, “la seua ajuda”, el seu Triat a qui ell salvarà. Perquè el refugi de la “arca” és la primera imatge de la salvació que aquesta revelarà als éssers humans.

Gen.7.14: “ ells i tot animal segons la seua espècie, tot guanyat segons la seua espècie, tot animal que s'arrossega sobre la terra segons la seua espècie, tot ocell segons la seua espècie, tot ocell xicotet, tot el que té ales .

En subratllar la paraula " espècie ", Déu recorda les lleis de la seua naturalesa que la humanitat en el nostre últim temps es complau a qüestionar, transgredir i qüestionar en favor dels animals i fins i tot de la humanitat. No pot haver-hi major defensor de la puresa de l'espècie que ell. I exigeix als seus triats que compartisquen la seua divina opinió sobre el tema perquè la perfecció de la seua creació original estava en aquesta puresa i aquesta absoluta separació d'espècies.

En emfatitzar fortament les espècies alades, Déu suggereix la terra i l'aire del pecat com un regne subjecte al Diable, ell mateix anomenat " príncep de la potestat de l'aire " en Ef. 2:2.

Gen.7.15: “ Van entrar en l'arca de Noé, de dues en dues, de tota carn que tenia alé de vida ”.

Cada parella seleccionada per Déu se separa de les de la seua espècie perquè la seua vida continue després del diluvi. En aquesta separació definitiva , Déu posa en pràctica el principi dels dos camins que anteposa a la lliure elecció humana: el del bé condueix a la vida, però el del malament condueix a la mort.

Gen.7.16: “ I van entrar, mascle i femella, de tota carn, com Déu havia manat a Noé. Llavors YaHWÉH li va tancar la porta . »

La finalitat de la reproducció de les “ espècies ” es confirma ací amb l'esment “ mascle i femella ”.

Heus ací l'acció que dóna a aquesta experiència tota la seua importància i el seu caràcter profètic de la fi del temps de la gràcia divina: “ Llavors YaHWÉH li va tancar la porta ”. És el moment en què la destinació de la vida i el de la mort se separen sense canvi possible. El mateix ocorrerà en 2029, quan els supervivents de l'època hauran triat honrar a Déu i el seu seté dia, el dissabte, o honrar a Roma i el seu primer dia, el diumenge, segons l'ultimàtum presentat. en forma de decret de la humanitat rebel. Ací novament “ la porta de la gràcia ” serà tancada per Déu, “ el que obri i el que tanca ”, segons Apocalipsi 3:7.

Gén.7.17: “ El diluvi va durar quaranta dies sobre la terra. Les aigües van augmentar i van alçar l'arca, i es va elevar sobre la terra ”.

L'arc està elevat.

Gén.7.18: “ Les aigües van créixer i van augmentar molt de sobre la terra, i l'arca va surar sobre la superfície de les aigües ”.

L'arca sura.

Gén.7.19: “ Les aigües van augmentar més i més, i totes les muntanyes altes que hi ha davall de tot el cel van ser coberts ”.

El sòl sec desapareix universalment submergit en aigua.

Gén.7.20: “ Les aigües van pujar quinze colzes sobre les muntanyes, i van ser cobertes ”.

La muntanya més alta de l'època està coberta per aproximadament 8 m d'aigua.

Gen.7.21: “ Tot el que es mou sobre la terra va perir, tant els ocells com els bestiar i els animals, tot el que s'arrossega sobre la terra i tots els homes ”.

Tots els animals que respiren aire s'ofeguen. La precisió sobre els ocells és tant més interessant quant que el diluvi és una imatge profètica del judici final, en el qual els éssers celestials, com Satanàs, seran aniquilats juntament amb els terrestres.

Gen.7.22: “ Tot el que tenia alé, alé de vida en els seus nassos, i que estava sobre la terra seca, va morir ”.

Tots els éssers vius creats com l'home la vida del qual depén de la seua respiració moren ofegats. Aquesta és l'única ombra sobre el càstig del diluvi, perquè la culpa és estrictament de l'home i en algun lloc, la mort d'animals innocents és injusta. Però per a ofegar per complet a la humanitat rebel, Déu es veu obligat a destruir amb ells a aquells animals que, com ells, respiren l'aire de l'atmosfera terrestre. Finalment, per a entendre aquesta decisió, cal tindre en compte que Déu va crear la terra per a l'home fet a la seua imatge i no per a l'animal creat per a envoltar-lo, acompanyar-lo i, en el cas del bestiar, servir-lo.

Gén.7.23: “ Tot ser que hi havia sobre la faç de la terra va ser tallat, des de l'home fins al bestiar, els rèptils i els ocells del cel: van ser tallats de la terra. Només van quedar Noé i els que estaven amb ell en l'arca ”.

Aquest versicle confirma la diferència que Déu fa entre Noé i els seus companys humans que es troben agrupats amb els animals, tots evocats i preocupats per " el que era amb ell". en l'arca ”.

Gén.7.24: “ Les aigües van ser abundants sobre la terra durant cent cinquanta dies ”.

Els “ cent cinquanta dies ” van començar després dels 40 dies i 40 nits de pluja incessant que van crear la inundació. Havent aconseguit l'altura màxima de “ 15 colzes ” o aproximadament 8 m per damunt de “ les muntanyes més altes ” de l'època, el nivell de l'aigua es va mantindre estable durant “ 150 dies ”. Després anirà disminuint gradualment fins a l'assecat desitjat per Déu.

Nota : Déu va crear la vida en un estàndard gegant que concernia homes i animals antediluvians. Però després del diluvi, el seu projecte pretén reduir proporcionalment la grandària de totes les seues criatures, perquè així nasquen vides en la norma posdiluviana. En entrar en Canaán, els espies hebreus atesten que van veure amb els seus propis ulls raïms tan grans que es necessitaven dos homes de la seua grandària per a transportar-los. Per tant, la reducció de grandària també afecta necessàriament als arbres, fruites i hortalisses. Així, el Creador mai deixa de crear, perquè amb el temps modifica i adapta la seua creació terrenal a les noves condicions de vida que es presenten. Va crear la pigmentació negra de la pell dels humans que viuen exposats a fortes radiacions solars a les regions tropicals i equatorials de la terra on els raigs solars incideixen sobre la terra a 90 graus. Altres colors de pell són més o menys blancs o pàl·lids i més o menys rogencs segons la quantitat de llum solar. Però el roig bàsic d'Adán (Rojo) a causa de la sang es troba en tots els éssers humans.

La Bíblia no especifica els noms detallats de les espècies d'animals antediluvians vius. Déu deixant aquest tema misteriós, sense cap revelació particular, cadascun és lliure en la seua manera d'imaginar les coses. No obstant això, propose la hipòtesi que, havent volgut donar un caràcter perfecte a aquesta primera forma de vida terrestre, Déu no havia creat, en aquell moment, els monstres prehistòrics els ossos dels quals es troben hui, pels investigadors científics, en el sòl de la Terra. També plantege la possibilitat que van ser creats per Déu després del diluvi, per a intensificar la maledicció de la terra sobre els éssers humans que, ràpidament, tornaran a allunyar d'ell. En separar d'ell, perdran la seua intel·ligència i el gran coneixement que Déu havia donat des d'Adán a Noé. Això, fins al punt que en certs llocs de la terra, l'home es trobarà en l'estat degradat del "home de les cavernes", atacat i amenaçat per animals feroços, que, en grups, podrà no obstant això destruir amb la preciosa ajuda de la naturalesa. el mal temps i la compassiva bona voluntat de Déu.

Gènesi 8

La separació momentània dels ocupants de l'arca

Gén.8:1: “ Déu es va recordar de Noé, i de tots els animals i de tot el bestiar que estaven amb ell en l'arca; i Déu va fer passar un vent sobre la terra, i les aigües es van calmar ”.

Tinguen la seguretat que mai ho va oblidar, però és cert que aquesta reunió única de vides tancades en l'arca flotant dona a la humanitat i a les espècies animals un aspecte tan reduït que semblen abandonats per Déu. De fet, aquestes vides estan perfectament segures perquè Déu les cuida com a un tresor. Són el més preuat: els primers fruits que repoblaran la terra i s'estendran per la seua superfície.

Gén.8:2: “ Les fonts de l'abisme i les finestres dels cels es van tancar, i ja no va caure pluja del cel ”

Déu crea les aigües del diluvi segons la seua necessitat. D'on vénen? Del cel, però sobretot del poder creador de Déu. Prenent la imatge d'un guardià de la resclosa, ha obert les simbòliques comportes celestials i arriba el moment en què les torna a tancar.

En evocar el paper complementari de les “ fonts de l'abisme ”, en aquest versicle Déu ens revela que el diluvi no va ser causat només per la pluja que queia del cel. Sabent que “ l'abisme ” designa la terra coberta enterament per aigua des del primer dia de la creació, les seues “ fonts ” suggereixen una pujada del nivell de l'aigua provocada per la pròpia mar. Aquest fenomen s'obté per una modificació del nivell del fons de l'oceà que, en ascendir, eleva el nivell de l'aigua fins a aconseguir el nivell que cobria tota la terra el primer dia. Va ser mitjançant l'enfonsament dels abismes dels oceans que la terra seca va emergir de l'aigua al tercer dia i va anar mitjançant una acció inversa que la terra seca va ser coberta per les aigües del diluvi. La pluja anomenada “ les comportes del cel ” només va servir per a indicar que el càstig venia del cel, del Déu celestial. Posteriorment aquesta imatge de “ cademat del cel ” assumirà el paper oposat de les benediccions que provenen del mateix Déu celestial.

Sent creador, Déu podria haver creat el diluvi en un obrir i tancar d'ulls, a voluntat. No obstant això, va preferir actuar gradualment sobre la seua creació ja creada. Mostra així a la humanitat que la naturalesa és a les seues mans una arma poderosa, un mitjà poderós que manipula per a oferir-li la seua benedicció o la seua maledicció segons camine en el bé o en el mal.

Gén.8:3: “ Les aigües van anar apartar de sobre la terra, anant més i més, i les aigües van disminuir al cap de cent cinquanta dies ”.

Després de 40 dies i 40 nits de pluja incessant seguides de 150 dies d'estabilitat en el nivell més alt de l'aigua, comença la recessió. Lentament, el nivell de l'abisme marí descendeix però no descendeix tan profundament com abans de la inundació.

Gènesi 8:4: “ En el mes seté, als dèssset dies del mes, l'arca va reposar sobre les muntanyes d'Ararat ”.

Al cap de cinc mesos, fins al dia “ dèssset del seté mes ”, l'arca deixa de surar; descansa sobre la muntanya més alta d'Ararat. Aquest número “dèssset” confirma la fi de l'acte del judici diví. D'aquest aclariment es desprén que, durant el diluvi, l'arca no es va allunyar molt de l'àrea on va ser construïda per Noé i els seus fills. I Déu va voler que aquesta prova del diluvi romanguera visible fins a la fi del món, en aquest mateix cim de la muntanya Ararat, l'accés de la qual estava i segueix prohibit per les autoritats russes i turques. Però en el moment triat per Ell, Déu va afavorir la presa de fotografies aèries que van confirmar la presència d'un tros de l'arca atrapat en el gel i la neu. Hui dia, l'observació satel·litària podria confirmar poderosament aquesta presència. Però les autoritats terrenals no busquen precisament glorificar al Déu creador; es comporten com a enemics cap a ell, i amb tota justícia, Déu els recompensa, assotant-los amb una epidèmia i atacs terroristes.

Gen.8:5: “ Les aigües van continuar disminuint fins al mes desé. En el desé mes, el primer dia del mes, van aparéixer els cims de les muntanyes ”

La reducció d'aigua és limitada perquè després de la inundació el nivell de l'aigua serà més alt que el de la terra antediluviana. Les antigues valls quedaran submergits i prendran l'aparença dels actuals mars interiors com la Mar Mediterrània, el Caspi, el Mar Roig, la Mar Negra, etc.

Gen.8:6: “ Al cap de quaranta dies, Noé va obrir la finestra que havia fet per a l'arca ”.

Després de 150 dies d'estabilitat i 40 dies d'espera, per primera vegada, Noah obri la xicoteta finestra. La seua xicoteta grandària, un colze o 55 cm, estava justificat ja que el seu únic ús era el de soltar ocells que així podien escapar de l'arca de la vida.

Gènesi 8:7: “ Va soltar al corb, i aquest va eixir, anant i tornant, fins que es van assecar les aigües sobre la terra .

El descobriment de la terra seca s'evoca segons l'ordre de “ fosc i llum ” o “ nit i dia ” a l'inici de la creació. Així mateix, el primer descobridor enviat és l'impur “ corb ” , de plomatge “ negre ” com el de la “ nit ”. Actua lliurement i independentment cap a Noé, el triat de Déu. Per tant, simbolitza religions fosques que s'activaran sense cap relació amb Déu.

De manera més precisa simbolitza a l'Israel carnal de l'antic pacte al qual Déu va enviar als seus profetes en múltiples ocasions, com les anades i vingudes del corb, per a tractar de rescatar al seu poble de les pràctiques del pecat. Com “ el corb ”, aquest Israel finalment rebutjat per Déu va continuar la seua història separat d'ell.

Gen.8:8: “ I va soltar també el colom, per a veure si les aigües havien disminuït de la faç de la terra ”.

En el mateix ordre, el “ colom ” pur , de plomatge “ blanc ” com la neu, és enviada a reconeixement. Es col·loca sota el signe de “ dia i llum ”. Com a tal, profetitza la nova aliança basada en la sang vessada per Jesucrist.

Gènesi 8:9: “ Però el colom no va trobar lloc on posar la planta del seu peu, i va tornar a ell a l'arca, perquè hi havia aigües sobre la faç de tota la terra. Va estendre la seua mà, la va prendre i la va ficar amb si en l'arca ”.

corb ” negre independent , el “ colom ” blanc està en estreta relació amb Noé, qui li ofereix “ la seua mà per a prendre-la i portar-la a l'arca ” amb ell. És una imatge del vincle que uneix al triat amb el Déu del cel. El “ colom ” algun dia es posarà sobre Jesucrist quan es presente davant Juan Baptista per a ser batejat per ell.

Et suggerisc que compares aquestes dues cites bíbliques; el d'aquest versicle: “ Però el colom no va trobar lloc on reposar la planta del seu peu ” amb aquest versicle de Mat.8.20: “ Jesús li va respondre: Les raboses tenen caus, i els ocells del cel nius; però el Fill de l'Home no té on recolzar el seu cap ”; i aquests versicles de Juan 1:5 i 11, on parlant de Crist encarnació de la divina “ llum ” de la vida , diu: “ La llum brilla en les tenebres, i les tenebres no la van rebre ... / ...Ella va vindre al seu propi poble, i el seu propi poble no la va rebre ”. Així com el ”

colom " va tornar a Noé en deixar portar per ell, a " la seua mà ", ressuscitada, així el Redemptor Jesucrist va ascendir als cels cap a la seua divinitat de Pare celestial, havent deixat després de sí el missatge en la terra. de la redempció dels seus triats, les seues bones noves anomenades " Evangeli Etern " en Apocalipsi 14:6. I en Apocalipsi 1,20: els tindrà " a la seua mà " en les " set eres " profetitzades per les " set Iglesias ", on els farà compartir en la santificació divina la seua " llum " representada pels " set candelers ".

Gén.8.10: " I va esperar set dies més, i una altra vegada va soltar el colom fora de l'arca ".

Aquest doble recordatori dels " set dies " ens ensenya que per a Noé, com per a nosaltres hui, la vida va ser establida i ordenada per Déu sobre la unitat de la setmana dels " set dies ", també la unitat simbòlica dels " set mil " anys. del seu gran projecte salvador. Aquesta insistència en l'esment d'aquest número " set " ens permet comprendre la importància que Déu li dóna; el que justificarà que siga atacat particularment pel diable fins al retorn en glòria de Crist que posarà fi al seu domini terrenal.

Gén.8.11: " El colom va tornar a ell en fosquejar; i heus ací, tenia en el pic una fulla d'olivera trencada. Llavors Noé va saber que les aigües havien disminuït sobre la terra .

Després de llargs temps de " foscor " anunciats per la paraula " tard ", l'esperança de la salvació i l'alegria de l'alliberament del pecat vindran sota la imatge de la " olivera ", successivament l'antiga i després la nova aliança. Així com Noé va saber a través d'una " fulla d'olivera " que la terra esperada i esperada estaria llesta per a rebre-ho, els " fills de Déu " aprendran i comprendran que el regne dels cels els ha sigut obert per l'enviat del cel Jesucrist.

Aquesta " fulla d'olivera " va atestar a Noé que la germinació i el creixement dels arbres tornaven a ser possibles.

Gén.8.12: " I va esperar set dies més; i va soltar el colom. Però ella mai va tornar amb ell ".

Aquest senyal va ser decisiu, perquè demostrava que " el colom " havia triat quedar en la naturalesa, que una vegada més li oferia aliment.

Així com el " colom " desapareix després d'haver entregat el seu missatge d'esperança, després d'haver donat la seua vida en la terra per a redimir als seus triats, Jesucrist, el " Príncep de la pau ", deixarà la terra i als seus deixebles, deixant-los lliures i independents. viure les seues vides fins al seu gloriós retorn final.

Gén.8.13: " L'any sis-cents un, en el mes primer, el primer dia del mes, es van assecar les aigües sobre la terra. Noé va llevar la coberta de l'arca i va mirar, i heus ací, la superfície de la terra estava seca .

L'assecat de la terra encara és parcial però prometedor, per la qual cosa Noé comença a obrir el sostre de l'arca per a mirar l'exterior de l'arca i al saber que s'ha quedat encallada en el cim de la muntanya Ararat, la seua visió es va estendre molt lluny i molt lluny. àmpliament sobre l'horitzó. En l'experiència del diluvi, l'arca adopta la imatge d'un ou per a incubar. Quan naix, el pollet trenca la closca en el qual estava tancat. Noé fa el mateix; ell " lleva la coberta de l'arca " que ja no servirà per a protegir-la de la pluja torrencial. Notar que Déu no ve a obrir la

porta de l'arca que ell mateix havia tancat; això significa que no qüestiona ni canvia la norma del seu judici cap als rebels terrenals per als qui la porta a la salvació i al cel estarà sempre tancada.

Gén.8.14: “ En el mes segon, als vint-i-set dies del mes, la terra estava seca ”.

La terra torna a ser habitable després del total confinament en l'arca durant 377 dies des del dia de l'embarque i el tancament de la porta per part de Déu.

Gènesi 8.15: “ Llavors Déu va parlar a Noé, dient: ”

Gén.8.16: “ Sal de l'arca tu i la teua dona, els teus fills i les dones dels teus fills amb tu ”.

És novament Déu qui dóna el senyal d'eixida de la “ arca ”, aquell que havia tancat als seus ocupants l'única “ porta ” abans del diluvi.

Gén.8.17: “ Saca amb tu tot ser vivent de tota carn que està amb tu, així els ocells com els bestiaris i tot rèptil que s'arrossega sobre la terra; fructifiquen i multiplicar sobre la terra .

L'escena s'assembla a la del cinqué dia de la setmana de la creació, però no es tracta d'una nova creació, perquè després del diluvi, la repoblació de la terra és una fase del projecte profetitzat per als primers 6000 anys de la història terrestre. . Déu va voler que aquesta fase fóra terrible i dissuasiva. Li va donar a la humanitat proves mortals dels efectes del seu judici diví. Una prova que es recordarà en 2 Pedro 3, 5 al 8: “ Volen ignorar, en efecte, que els cels van existir en un altre temps per la paraula de Déu, com la terra presa de l'aigua i formada per l'aigua, i per aquestes coses va perir el món d'aquell temps, submergit per l'aigua, mentre que per la mateixa paraula els cels i la terra d'ara estan guardats i reservats per al foc, per al dia del judici i de la ruïna d'homes impius. Però hi ha una cosa, estimats, que no heu d'ignorar: que per al Senyor un dia és com mil anys, i mil anys com un dia ”. El diluvi de foc previst es complirà al final del seté mil·lenni, en ocasió del judici final, amb l'obertura de les fonts llameantes de magma subterrani que cobriran tota la superfície de la terra. Aquest “ llac de foc ” citat en Apocalipsi 20.14-15, consumirà la superfície de la terra amb els seus habitants rebels infidels així com les seues obres que volien privilegiar menyspreant l'amor demostrat de Déu. I aquest seté mil·lenni va ser profetitzat pel seté dia de la setmana, això segons la definició “ un dia és com mil anys i mil anys són com un dia ”.

Gén.8.18: “ I va eixir Noé amb els seus fills, la seua dona i les dones dels seus fills ”.

Una vegada alliberats els animals, els representants de la nova humanitat emergeixen al seu torn de l'arca. Troben la llum del sol i el vast i quasi il·limitat espai que els ofereix la naturalesa, després de 377 dies i nits de confinament en un espai tancat, estret i fosc.

Gén.8.19: “ Tots els animals, tot rèptil, tot ocell, tot el que es mou sobre la terra, segons les seues espècies, van eixir de l'arca ”.

L'eixida de l'arca profetitza l'entrada dels triats al regne dels cels però només entraran aquells que siguen jutjats purs per Déu. En temps de Noé, això encara no és així, ja que purs i impurs viuran junts, en la mateixa terra, lluitant els uns contra els altres fins a la fi del món.

Gén.8.20: “ Noé va edificar un altar a YaHWÉH; va prendre de tots els animals nets i de tots els ocells nets, i va oferir holocaustos sobre l'altar ”.

L'holocaust és un acte mitjançant el qual el triat Noé mostra a Déu el seu agraïment. La mort d'una víctima innocent, en aquest cas animal, recorda al Déu creador els mitjans pels quals, en Jesucrist, vindrà a redimir les ànimes dels seus triats. Els animals purs són dignes de representar el sacrifici de Crist, qui encarnarà la puresa perfecta en tota la seua ànima, cos i esperit.

Gen.8.21: “ I va fer olor Jehová una olor agradable, i va dir Yahweh en el seu cor: No maleiré més la terra per causa de l'home, perquè els pensaments del cor de l'home són dolents des del principi; i ja no feriré més a tot ser vivent, com ho he fet ”.

L'holocaust oferit per Noé és un autèntic acte de fe, i de fe obedient. Perquè, si ofereix un sacrifici a Déu, és en resposta a un ritu sacrificial que ell li va ordenar, molt abans d'ensenyar-lo als hebreus que van eixir d'Egipte. L'expressió “ olor agradable ” no es refereix al diví olfacte sinó al seu diví Esperit, que aprecia tant l'obediència dels seus fidels triats com la visió profètica que aquest ritu dóna al seu futur sacrifici compassiu, en Jesucrist.

Fins al judici final, no hi haurà més inundacions destructives. L'experiència acaba de demostrar que l'home és natural i hereditàriament “ dolent ” en la carn, com va dir Jesús dels seus apòstols en Mateo 7.11: “ Si, doncs, sent dolents com sou, sabeu donar bons obsequis als vostres fills” . , quant més el vostre Pare que està en els cels donarà bons obsequis als qui li ho demanen ! Déu tindrà, per tant, que domar a aquest “ animal” “ malvat ”, opinió compartida per Pablo en 1 Cor.2.14, i demostrant en Jesucrist el poder del seu amor per ells, alguns dels anomenats “ dolents ” es convertiran en els triats .

Gén.8.22: “ Mentre la terra dure, la sembra i la collita, el fred i la calor, l'estiu i l'hivern, el dia i la nit, no cessaran ”.

Aquest huitè capítol acaba recordant les alternances d'oposats absoluts que governen les condicions de la vida terrestre des del primer dia de la creació en el qual, per la seua constitució " nit i dia ", Déu va revelar el combat terrenal entre " les tenebres " i " la llum " que finalment vencerà a través de Jesucrist. En aquest versicle enumera aquestes alternances extremes que es deuen al fet que el pecat mateix és conseqüència de la lliure elecció donada a aquestes criatures celestials i terrestres que són així lliures d'estimar-lo i servir-lo o de rebutjar-lo fins a odiar-lo. Però la conseqüència d'aquesta llibertat serà la vida per als partidaris del bé i la mort i l'anihilació per als del malament, com acaba de demostrar el diluvi.

Tots els temes citats porten un missatge espiritual:

“ La sembra i la collita ”: suggereixen l'inici de l'Evangelització i la fi del món; imatges repeses per Jesucrist en les seues paràboles, especialment en Mateo 13.37 al 39: “ Ell va respondre: El que sembra bona llavor, és el Fill de l'home; el camp és el món; la bona llavor són els fills del regne; la zitzània són els fills del maligne; l'enemic que el va sembrar és el diable; la collita és la fi del món ; els recol·lectors són els àngels ”.

“ Fred i calor ”: “ calor ” se cita en Apocalipsi 7.16: “ Ja no tindran gana, ni set, ni els ferirà el sol, ni cap calor. ”. Però, per contra, el “ refredat ” és també una conseqüència de la maledicció del pecat.

“ Estiu i hivern ”: són les dues estacions extremes, ambdues tan desagradables com l'altra en els seus excessos.

“ El dia i la nit ”: Déu els cita en l'ordre que li dóna l'home, perquè en el seu projecte, en Crist arriba el moment del dia, el del cridat a entrar en la seua gràcia, però després d'aquest temps ve el del “ la nit en què ningú pot treballar ” segons Juan 9,4, és a dir, canviar la destinació perquè està definitivament fixat per a la vida o per a la mort des del final del temps de gràcia.

Gènesi 9

Separació de la norma de vida.

Gén.9:1: “ I va beneir Déu a Noé i als seus fills, i els va dir: Fructifiquen i multipliquen-vos, i henchid la terra. »

Aquest serà el primer paper que Déu li done als éssers vivents seleccionats i salvats per l'arca construïda pels homes: Noé i els seus tres fills.

Gén.9:2: “ Seràs temor i espante a tota bèstia de la terra, i a tot ocell del cel, i a tot animal que es mou sobre la terra, i a tot peix de la mar: ells són lliurats a les teues mans ”.

La vida animal deu la seua supervivència a l'home, per la qual cosa, fins i tot més que abans del diluvi, l'home podrà dominar als animals. Excepte quan per por o irritació un animal perd el control, per regla general, tots els animals tenen por de l'home i tracten de fugir d'ell quan el troben.

Gen.9:3: “ Tot el que es mou i té vida us serà per a aliment : tot això us donaré com a herba verda ”.

Aquest canvi de dieta té diverses justificacions. Sense donar massa importància a l'ordre presentat, en primer lloc, cite l'absència immediata d'aliment vegetal esgotat durant la inundació i la terra coberta d'aigua salada que es torna parcialment estèril i que només a poc a poc recuperarà la seua plena i completa fertilitat i la seua productivitat. A més, l'establiment dels ritus sacrificials hebreus requerirà, en el seu temps, el consum de la carn de la víctima sacrificada en una visió profètica del Sant Sopar on es menjarà el pa com a símbol del cos de

Jesucrist, i el suc de raïm begut com a símbol de la seua sang. Una tercera raó, menys admissible, però no menys certa, és que Déu vol escurçar la vida de l'home; i el consum de la carn que es corromp i porta al cos humà elements destructius de la vida serà la base de l'èxit del desig i de la decisió. Només l'experiència amb una dieta vegetariana o vegana proporciona una confirmació personal. Per a reforçar aquest pensament, notar que Déu no prohibeix a l'home consumir animals impurs, encara que siguen perjudicials per a la seua salut.

Gen.9:4: " Només que no menjaràs carn amb la seua ànima, ni amb la seua sang ".

Aquesta prohibició continuarà sent vàlida en l'antic pacte segons Levític 17.10-11: " Si un home de la casa d'Israel o dels estrangers que habiten entre ells menja sang de qualsevol classe, tornaré el meu rostre contra el qual menja". sang, i ho tallaré d'enmig del seu poble. " i en les notícies, segons Fets 15, 19 al 21: " Per tant, sóc d'opinió que no posem dificultats als gentils que es converteixen a Déu, sinó que els escriguem que s'abstinguem de les immundícies dels ídols, de la fornicació, de l'escanyat i de la sang. Perquè des de fa moltes generacions Moisès ha tingut en cada ciutat gent que ho predica, ja que es llig tots els dies de repòs en les sinagogues ".

Déu diu " ànima " a tota la criatura composta d'un cos de carn i un esperit enterament dependent de la carn. En aquesta carn, l'òrgan motor és el cervell, proveït per la pròpia sang, que és purificada en cada respiració per l'oxigen aspirat pels pulmons. En l'estat de vida, el cervell crea els senyals elèctrics que generen el pensament i la memòria i gestiona el funcionament de tots els altres òrgans carnals que componen el cos físic. La funció de la "sang", que a més, segons el genoma, és única per a cada ànima vivent, no ha de consumir per motius de salut, perquè transporta deixalles i impureses creades per tot el cos, ni per motius espirituals. Déu ha reservat de manera absolutament exclusiva, per al seu ensenyament religiós, el principi de beure la sang de Crist, però només en la forma simbolitzada del suc del raïm. Si la vida està en la sang, el que beu la sang de Crist és reconstruït en la seua naturalesa santa i perfecta, segons el principi real que diu que el cos està fet del que nodreix.

Gen.9:5: " Sàpien també això: demandaré la sang de les vostres ànimes, la demandaré de tot animal; i demandaré l'ànima de l'home de l'home, de l'home que és el seu germà ".

La vida és el més important per al Déu Creador que la va crear. Hem d'escoltar-ho per a adonar-nos de l'ultratge que constitueix el crim cap a ell, vertader amo de la vida arrabassada. Com a tal, és l'únic que pot legitimar l'ordre de llevar la vida. En el versicle anterior, Déu va autoritzar l'home a prendre vida animal per a convertir-la en el seu aliment, però ací es tracta d'un crim, d'un assassinat que posa fi definitivament a una vida humana. Aquesta vida allunyada ja no tindrà l'oportunitat d'acostar a Déu, ni de presenciar un canvi de conducta si fins llavors no s'havia conformat a la seua norma de salvació. Ací Déu estableix les bases de la llei del talió, "ull per ull, dent per dent i vida per vida". L'animal pagarà l'assassinat d'un home amb la seua pròpia mort i l'home tipus Caïn serà assassinat si mata al seu propi " germà " de sang del tipus Abel.

Gén.9:6: " Si algun vessa sang d'home, per l'home la seua sang serà vessada; perquè Déu va fer a l'home a la seua imatge ".

Déu no busca augmentar el nombre de morts perquè, per contra, en autoritzar l'execució d'un assassí, compta amb un efecte dissuasiu i que, pel risc que corren, el major nombre d'éssers humans aprenguen a controlar el seu comportament, per a no convertir en un assassí, al seu torn, digne de mort.

Només qui està animat per una fe real i autèntica pot comprendre el que significa “ Déu fet a l'home a la seua imatge ”. Especialment quan la humanitat es torna monstruosa i abominable com ocorre hui en el món occidental i a tot arreu de la Terra seduïda pel coneixement científic.

Gen.9:7: “ I vosaltres, fructifiquen i multipliqueu-vos, extendíos sobre la terra i multipliqueu-vos en ella ”.

Déu realment vol aquesta multiplicació, i amb raó, el número dels triats és tan xicotet, fins i tot en relació amb els anomenats que cauen en el camí, que com més gran siga el número de les seues criatures , més entre elles podrà trobar i seleccionar als seus triats; perquè segons la precisió anotada en Dan.7:9, la proporció és un milió triat per deu mil milions d'anomenats, o 1 per 10.000.

Gen.9:8: “ Déu va parlar una altra vegada a Noé i als seus fills amb ell, dient: ”

Déu es dirigeix als quatre homes perquè en donar el domini al representant masculí de l'espècie humana, aquests seran responsables del que han permés que facen les dones i els xiquets que estan posats sota la seua autoritat. La dominació és un senyal de confiança oferida per Déu als homes però els fa enterament responsables davant el seu rostre i el seu judici.

Gén.9:9: “ Heus ací, establisc el meu pacte amb tu i amb la teua descendència després de tu; »

És important que hui ens adonem que som aqueixa “ sement ” amb la qual Déu ha establert el seu “ pacte ”. La vida moderna i els seus atractius invents no canvien res sobre els nostres orígens humans. Som hereus del nou començament que Déu li va donar a la humanitat després del terrible diluvi. El pacte establert amb Noé i els seus tres fills és específic. Compromet a Déu a no destruir més a tota la humanitat amb les aigües del diluvi. Després vindrà l'aliança que Déu establirà amb Abraham, la qual es complirà en els seus dos aspectes successius centrats, literalment en el temps i espiritualment, en el ministeri redemptor de Jesucrist. Aquesta aliança serà fonamentalment individual com l'estatus de salvació del qual es tracta. Durant els 16 segles que precediran a la seua primera vinguda, Déu revelarà el seu pla de salvació a través dels ritus religiosos ordenats al poble hebreu. Després, després del compliment en Jesucrist d'aquest pla revelat en tota la seua llum, durant aproximadament altres 16 segles la infidelitat succeirà a la fidelitat i durant 1260 anys, les tenebres més fosques regnaran sota l'ègida del papat romà. Des de l'any 1170, quan Pedro Valdo va poder practicar de nou la fe cristiana pura i fidel amb l'observança del vertader dissabte inclosa, després d'ell van ser seleccionats funcionaris electes menys il·lustrats en l'obra de la Reforma compromesa però no completada. A més, va anar recentment a partir de 1843 que, a través d'una doble prova de fe, Déu va poder trobar entre els pioners de l'adventismo fidels triats. Però encara era massa prompte per a comprendre plenament els misteris revelats en les seues profecies. El signe de l'aliança amb Déu és en tot moment portar i rebre la seua llum, per això l'obra que

escric en el seu nom, per a il·luminar als seus triats, constitueix com un “ testimoniatge de Jesús ”, la seua última forma, el senyal que la seua aliança és molt real i confirmada.

Gen.9.10: “ amb tot ser vivent que està amb vosaltres, així amb ocells com amb bestiar i amb tot animal de la terra, ja amb tots els que van eixir de l'arca, ja amb tots els animals de la terra ”.

L'aliança presentada per Déu també concerneix els animals, a tot el que viu i es multiplicarà sobre la terra.

Gén.9.11: “ Establis el meu pacte amb vosaltres: mai més la carn serà destruïda per les aigües del diluvi, ni hi haurà més diluvi per a destruir la terra ”.

La lliçó que va deixar la inundació ha de continuar sent única. Déu entrarà ara en combat cos a cos perquè el seu objectiu és conquerir el cor dels seus triats.

Gen.9.12: “ I va dir Déu: Aquesta és el senyal del pacte que establis entre mi i vosaltres, i tot ser vivent que està amb vosaltres, per totes les generacions: ”

Aquest senyal que Déu dóna concerneix a tot el que viu, pur i impur. Encara no és el senyal de pertinença a la seua persona, la qual cosa serà el dissabte del seté dia. Aquest signe recorda als éssers vius el compromís que va assumir de mai més destruir-los amb les aigües del diluvi; aqueix és el seu límit.

Gen.9.13: “ He posat el meu arc en els núvols, i serà senyal del pacte entre jo i la terra ”

La ciència explicarà la causa física de l'existència de l'arc de Sant Martí. És una ruptura de l'espectre lluminós de la llum solar que incideix sobre fines capes d'aigua o alta humitat. Tots hem notat que l'arc de Sant Martí apareix quan plou i el sol llança els seus llamps de llum. El fet és que la pluja recorda el diluvi i la llum del sol és una imatge de la llum apreciable, benèfica i tranquil·litzadora de Déu.

Gén.9.14: “ Quan reculla núvols sobre la terra, apareixerà l'arc en els núvols; »

Per tant, Déu va inventar els núvols per a crear la pluja només després del diluvi i al mateix temps com a principi de l'arc de Sant Martí. No obstant això, en els nostres temps abominables, homes i dones impius han distorsionat i profanat aquest tema de l'arc de Sant Martí en adoptar aquest símbol de l'aliança divina per a convertir-lo en l'acrònim i emblema de la reunió de perversos sexuals. Déu ha de trobar en això una bona raó per a colpejar a aquesta humanitat odiosa i irrespectuosa cap a ell i l'espècie humana. Prompte apareixeran els últims signes de la seua ira, ardents com el foc i destructius com la mort.

Gènesi 9.15: “ I em recordaré del meu pacte entre mi i tu, i tot ser vivent de tota carn, i les aigües mai més es convertiran en diluvi per a destruir tota carn ”.

En llegir aquestes paraules de bondat que salen de la boca de Déu, mesure la paradoxa pensant en les paraules que ell pot dir hui a causa de la perversitat humana que ha aconseguit el nivell dels antediluvians.

Déu complirà la seua paraula, no hi haurà més diluvi d'aigua, però per a tots els rebels, està reservat un diluvi de foc per al dia del judici; que l'apòstol Pere ens va recordar en 2 Pedro 3:7. Però abans d'aquest judici final, i abans del retorn de Crist, vindrà el foc nuclear de la Tercera Guerra Mundial o "6ta trompeta " d'Ap.9.13 al 21, en forma de múltiples i sinistres "fongs" mortals. , llevar els refugis de la inequidad en què s'han convertit les grans ciutats, capitals o no, del planeta Terra.

Gén.9.16: “ L'arc estarà en el núvol; i la miraré per a recordar-me del pacte etern entre Déu i tot ser vivent, fins i tot de tota carn que hi ha sobre la terra ”.

Aqueix temps està lluny de nosaltres i podria deixar als nous representants de la humanitat la gran esperança d'evitar els errors comesos pels antediluvians. Però hui ja no es permet l'esperança perquè el fruit dels antediluvians apareix pertot arreu entre nosaltres.

Gen.9.17: “ I va dir Déu a Noé: Aquesta és el senyal del pacte que establisc entre mi i tota carn que està sobre la terra ”.

Déu emfatitza el caràcter d'aquest pacte que s'estableix amb “tota carn”. Aquesta és una aliança que sempre interessarà a la humanitat en el sentit col·lectiu.

Gén.9.18: “ Els fills de Noé, que van eixir de l'arca, van ser Sem, Cam i Jafet. Cam va ser el pare de Canaán ”.

Se'ns dona un aclariment: “ Cam va ser el pare de Canaán ”. Recorde, Noé i els seus fills són tots gegants que van continuar sent de la grandària dels antediluvians. Així, els gegants continuaran multiplicar, en particular en la terra de "Canaán", on els hebreus que salen d'Egipte els descobriran per a la seua desgràcia, ja que la por causada per la seua grandària els condemnarà a vagar durant 40 anys en el desert. i morir allí.

Gén.9.19: “ Aquests són els tres fills de Noé, i els seus descendents van poblar tota la terra ”.

Tinga en compte que originalment, tots els antediluvians tenien un sol home com a origen: Adán. La nova vida posdiluviana es basa en tres persones, Sem, Cham i Jafet. Per tant, els pobles dels seus descendents quedaran separats i dividits . Cada nou naixement estarà vinculat al seu patriarca, Sem, Cam o Jafet. L'esperit de divisió es recolzarà en aquests diferents orígens per a enfrontar a homes apegats a les seues tradicions ancestrals.

Gènesi 9.20: “ Noé va començar a cultivar la terra i va plantar vinyes ”.

Aquesta activitat, en definitiva, dins de la normalitat, tindrà no obstant això greus conseqüències. Perquè al final del seu cultiu, Noé recull el raïm i, haver oxidat el most premsat, va beure alcohol.

Gen.9.21: “ Va beure vi i es va emborratxar, i es va descobrir enmig de la seua botiga. »

En perdre el control de les seues accions, Noé es creu només, es descobreix i es despulla per complet.

Gén.9.22: “Cam, el pare de Canaán, va veure la nuesa del seu pare i el va denunciar fora als seus dos germans. »

En aquella època, la ment humana era encara molt sensible a aquesta nuesa descoberta pel pecador Adán. I Cham, divertit i segurament una mica burleta, té la mala idea de comptar la seua experiència visual als seus dos germans.

Gén.9.23: “ Llavors Sem i Jafet van prendre el mantell, li ho van posar sobre els muscles, van caminar cap endarrere i van cobrir la nuesa del seu pare; com els seus rostres estaven tornats, no van veure la nuesa del seu pare ”.

Amb totes les precaucions necessàries, els dos germans van cobrir el cos nu del seu pare.

Gén.9.24: “ Quan Noé va despertar del seu vi, va sentir el que li havia fet el seu fill menor ”.

Llavors els dos germans van haver d'ensenyar-li. I aquesta denúncia excitarà a Noé, que sent violat el seu honor de Pare. No havia begut alcohol voluntàriament i havia sigut víctima d'una reacció natural del suc de raïm que s'oxida amb el temps i el sucre del qual es transforma en alcohol.

Gen.9.25: “ I ell va dir: Maleït siga Canaán! Que siga esclau dels esclaus dels seus germans!
»

De fet, aquesta experiència només serveix com a pretext perquè el Déu creador profetitze sobre la descendència dels fills de Noé. Perquè el propi Canaán no va tindre res a veure amb l'acció del seu pare Cam; per tant, era innocent de la seua culpa. I Noé ho va maleir per no haver fet res. La situació establida comença a revelar-nos un principi del judici de Déu que apareix en el segon dels seus deu manaments llegit en Èxode 20:5: “ No et prostraràs davant ells, ni els serviràs; perquè jo, Jehová el vostre Déu, sóc Déu gelós, que visite la iniquitat dels pares sobre els fills fins a la tercera i quarta generació dels quals m'avorreixen ” . En aquesta aparent injustícia resideix tota la saviesa de Déu. Perquè, pense-ho bé, el vincle entre fill i pare és natural i el fill sempre es posarà del costat del seu pare quan siga atacat; amb estranyes excepcions. Si Déu colpeja al pare, el fill l'odiarà i defensarà al seu pare. En maleir al seu fill Canaán, Noé castiga a Cam, el pare preocupat per l'èxit dels seus descendents. I Canaán, per part seua, portarà amb si les conseqüències de ser fill de Cam. Per tant, experimentarà un ressentiment durador contra Noé i els dos fills als qui beneeix: Sem i Jafet. Ja sabem que els descendents de Canaán seran destruïts per Déu per a oferir a Israel, el seu poble alliberat de l'esclavitud egípcia (un altre fill de Cam: Mizraim), el seu territori nacional.

Gen.9.26: “ I va tornar a dir: Beneït siga YaHWÉH, Déu de Sem, i siga Canaán el seu esclau!
»

Noé profetiza sobre els seus fills el pla que Déu té per a cadascun d'ells. Llavors els descendents de Canaán seran esclaus dels descendents de Sem. Cham s'expandirà cap al sud i poblarà el continent africà fins a la terra de l'actual Israel. Sem s'expandirà cap a l'est i sud-est, poblant els actuals països àrabs musulmans. De Caldea, la qual cosa hui és l'Iraq, Abraham sorgirà com un semita pur. La història ho confirma, l'Àfrica de Canaán va ser efectivament esclava dels àrabs descendents de Sem.

Gènesi 9.27: “ Que Déu estenga les possessions de Jafet, i habite a les botigues de Sem, i que Canaán siga el seu esclau! »

Jafet s'expandirà al nord, a l'est i a l'oest. Durant molt de temps, el Nord dominarà al Sud. Els països cristianitzats del nord experimentaran un desenvolupament tècnic i científic que els permetrà explotar als països àrabs del sud i esclavitzar als pobles d'Àfrica, descendents de Canaán.

Gènesi 9.28: " Noé va viure després del diluvi tres-cents cinquanta anys ".

Durant 350 anys, Noé va poder donar testimoniatge del diluvi als seus contemporanis i advertir-los dels errors dels antediluvians.

Gén.9.29: “ Tots els dies de Noé van ser nou-cents cinquanta anys; després va morir ”.

En 1656, any del diluvi d'Adán, Noé tenia 600 anys, per la qual cosa va morir en 2006 des del pecat d'Adán, tenint 950 anys. Segons Gén.10.25, en el naixement de " Peleg ", en 1757, " la terra va ser dividida ", per Déu a causa de l'experiència de la rebel·lió rebel del rei Nimrod i el seu Torre de Babel. La divisió, o separació, va ser conseqüència dels diferents llenguatges que Déu va donar als pobles perquè se separaren i ja no formaren un bloc unit davant el seu rostre i la seua voluntat. Per tant, Noé va experimentar l'esdeveniment i tenia en aqueix moment 757 anys.

Quan Noé va morir, Abram ja havia nascut (en 1948, 2052 anys abans de la mort de Jesucrist situada l'any 30 del nostre fals calendari comú), però estava en Ur, en Caldea, lluny de Noé que vivia al nord cap a Muntanya Ararat.

Nascut en 1948, quan el seu pare Térach tenia 70 anys, Abram va deixar Faran, per a respondre a l'ordre de Déu, a l'edat de 75 anys en 2023, és a dir, 17 anys després de la mort de Noé en 2006. El relleu espiritual de l'aliança és així assegurat i reeixit.

En 2048, a l'edat de 100 anys, Abram es converteix en pare d'Isaac. Va morir als 175 anys en 2123.

En 2108, a l'edat de 60 anys, Isaac es va convertir en pare dels bessons Esaú i Jacob, segons Gènesis 25:26.

Gènesi 10

La separació dels pobles

Aquest capítol ens presenta als descendents dels tres fills de Noé. Aquesta revelació serà útil perquè en les seues profecies Déu sempre farà referència als noms originals dels territoris en qüestió. Alguns d'aquests noms són fàcilment identificables com a noms actuals perquè han conservat les seues arrels principals, exemples: “ Madai ” per a Mede, “ Tubal ” per a Tobolsk, “ Mesech ” per a Moscou.

Gén.10:1: “ Aquests són els descendents dels fills de Noé, Sem, Cam i Jafet. Els van nàixer fills després del diluvi. »

Els fills de Jafet

Gén.10:2: “ Els fills de Jafet van ser: Gomer, Magog, Madai, Javán, Tubal, Mesec i Tires . »

“ Madai ” és Mitjans; “ Java ”, Grècia; “ Tubal ”, Tobolsk, “ Mesech ”, Moscou.

Gen.10:3: “ Els fills de Gomer: Ashkenaz, Rifat i Togarmah. »

Gén.10:4: “ Els fills de Javán: Eliseo, Tarsis, Kittim i Dodanim. »

" Tarsis " significa Tars; “ Kittim ”, Xipre.

Gén.10:5: “ Per ells van ser poblades les illes de les nacions segons les seues terres, segons la seua llengua , segons les seues famílies, segons les seues nacions. »

L'expressió " les illes de les nacions " es refereix a les nacions occidentals de l'actual Europa i les seues grans extensions com Amèrica i Austràlia.

La precisió “ segons el llenguatge de cadascun ” trobarà la seua explicació en l'experiència de la Torre de Babel revelada en Gén.11.

Els fills de Cam

Gen. 10:6: “ Els fills de Cam van ser: Cus, Mizraim, Put i Canaán. »

Cus designa a Etiòpia; “ Mitzraim ”, Egipte; “ Puth ”, Líbia; i “ Canaán ”, l'actual Israel o l'antiga Palestina.

Gén.10:7: “ Els fills de Cus: Seba, Havilah, Sabta, Raema i Sabteca. Els fills de Raema: Seba i Dedán. »

Gén.10:8: “ Cus també va engendrar a Nimrod; va ser ell qui va començar a ser poderós en la terra. »

Aquest rei “ Nimrod ” serà el constructor de la “ Torre de Babel ”, causant de la separació de llengües per part de Déu que separa i aïlla als homes en pobles i nacions segons Gén.11.

Gen.10:9: “ Ell era valent caçador davant de YaHWÉH; per això es diu: Com Nimrod, valent caçador davant de YaHWÉH. »

Gén.10.10: “ Va regnar primer sobre Babel, Erec, Accad i Calneh, en la terra de Sinar. »

“ Babel ” designa l'antiga Babilònia; “ Acad ”, l'antiga Acadia i l'actual ciutat de Bagdad; “ Shinear ”, l'Iraq.

Gènesi 10.11: “ D'aquella terra vi Asur; va edificar Nínive, Rehobot Hir, Calah ” .

" Assur " es refereix a Assíria. “ Nínive ” es va convertir en el que hui és Mossul.

Gen.10.12: “ i Resen entre Nínive i Calah; és la gran ciutat. »

Aquestes tres ciutats estaven situades en l'actual Iraq en el nord i al llarg del riu “Tigre”.

Gén.10.13: “ Mitzraim va engendrar als ludim, els anamim, els lehabim i els naftuhim ” .

Gén.10.14: “ els Patrusim, els Casluhim, d'on van vindre els filisteus i els caftoreos. »

Els “ filisteus ” designen als actuals palestins, encara en guerra contra Israel com en l'antiga aliança. Són fills d'Egipte, un altre enemic històric d'Israel fins a 1979 quan Egipte va fer una aliança amb Israel.

Gén.10.15: “ Canaán va engendrar a Sidón, el seu primogènit, i a Het; »

Gén.10.16: “ i els jebuseos, els amorreus i els gergeseos ” ,

“ Jebus ” designa a Jerusalem; els “ amorreus ” van ser els primers habitants del territori donat per Déu a Israel. Encara que van romandre en la norma gegant, Déu els va matar i els va aniquilar amb avispones verinosos enfront del seu poble per a alliberar el lloc.

Gén.10.17: “ els heveos, els araceos, els sineos ” ,

“ Pecat ” es refereix a la Xina.

Gén.10.18: “ els arvaditas, els zemaritas i els hamateos. Llavors les famílies dels cananeus es van dispersar. »

Gén.10.19: “ Els límits dels cananeus eren des de Sidón, del costat de Gerar, fins a Gaza, i del costat de Sodoma, Gomorra, Adma i Zeboim, fins a Lesha. »

Aquests noms antics demarquen la terra d'Israel a l'oest des del nord on està Sidón, al sud on encara es troba l'actual Gaza, i a l'est des del sud, segons l'establiment de Sodoma i Gomorra en el lloc. de la “mar morta”, al nord on se situa Zeboim.

Gen. 10.20: “ Aquests són els fills de Cam, segons les seues famílies, segons les seues llengües, segons les seues terres, segons les seues nacions. »

Els fills de Sem

Gén.10.21: “ També li van nàixer fills a Sem, pare de tots els fills d'Heber, i germà de Jafet el major. »

Gén.10.22: “ Els fills de Sem van ser: Elam, Assur, Arpacshad, Lud i Aram. »

“ Elam ” designa a l'antic poble persa de l'actual Iran, així com als aris del nord de l'Índia; “ Assur ”, antiga Assíria de l'actual Iraq; “ Lud ”, potser Lod a Israel; “ Aram ”, els arameus de Síria.

Gén.10.23: “ Els fills d'Aram: Uz, Hul, Geter i Mash. »

Gènesi 10.24: “ Arpaxhad va engendrar a Shelach; i Selac va engendrar a Heber. »

Gen.10.25: “ A Heber li van nàixer dos fills: el nom d'un era Peleg, perquè en els seus dies estava dividida la terra , i el nom del seu germà era Joctán. »

Troblem en aquest versicle la precisió: “ perquè en el seu temps va ser dividida la terra ”. A ell li devem la possibilitat de datar, l'any 1757 del pecat d'Adán, la separació de llengües resultant de l'intent d'unificació rebel mitjançant l'elevació de la Torre de Babel. Per tant, és el temps del regnat del rei Nimrod.

Gènesi 10.26: “ Joctán va engendrar a Almodad, Selef, Hazarmavet i Jera ” .

Gènesi 10.27: “ Hadoram, Uzal, Diklah ” ,

Gén.10.28: “ Obal, Abimael, Seba ” ,

Gén.10.29: “ Ofir, Havilah i Jobab. Tots aquests van ser fills de Joctán. »

Gén.10.30: “ I van habitar des de Mesa, al costat de Sefar, fins a la muntanya de l'orient. »

Gén.10.31: “ Aquests són els fills de Sem, segons les seues famílies, segons les seues llengües, segons els seus països, segons les seues nacions. »

Gén.10.32: “ Aquestes són les famílies dels fills de Noé, segons les seues generacions, segons les seues nacions. I d'ells van sorgir les nacions que es van escampar per la terra després del diluvi . »

Gènesi 11

Separació per idiomes

Gen.11:1: “ Tota la terra tenia un mateix idioma i les mateixes paraules ” .

Déu recorda ací la conseqüència lògica del fet que tota la humanitat descendisca d'una sola parella: Adán i Eva. Per tant, la llengua parlada es va transmetre a tots els descendents.

Gén.11 :2: “ Partint de l'orient, van trobar una plana en la terra de Sinar, i van habitar allí ” .

Al “est” del país de “Shinear”, en l'actual Iraq, es trobava l'actual Iran. Deixant les zones més altes, els homes es reuneixen en una plana, ben regada pels dos grans rius, “l'Eufrates i el Tigris” (hebreu: Phrat i Hiddekel) i fèrtil. En la seua època, també va triar aquest lloc per a establir Lot, nebot d'Abraham, en separar del seu oncle. La gran plana afavorirà la construcció d'una gran ciutat, “ Babel ”, que continuarà sent famosa fins a la fi del món.

Gen.11:3: “ Van dir els uns als altres: Veniu! Fem rajoles i cocímoslos al foc. I la rajola els va servir de pedra, i el betum els va servir de ciment .

Els homes reunits ja no viuen en tendes de campanya, descobreixen la fabricació de rajoles cuites que permeten construir habitatges permanents. Aquest descobriment està en l'origen de totes les ciutats. Durant la seua esclavitud a Egipte, la fabricació d'aquestes rajoles, per a construir Ramsés per al faraó, serà la causa del sofriment dels hebreus. La diferència és que les seues rajoles no seran cuits al foc, sinó que, fets de terra i palla, seran assecats al sol abrasador d'Egipte.

Gen.11:4: “ I van dir una altra vegada: Anem-nos! Edifiquem-nos una ciutat i una torre el cim de la qual arribe al cel , i fem-nos un nom, perquè no siguem escampats sobre la faç de tota la terra ” .

Els fills de Noé i els seus descendents van viure dispersos per la terra, com a nòmades, i sempre en botigues adaptades als seus viatges. Déu apunta en aquesta revelació al moment en què per primera vegada en la història de la humanitat els homes decideixen establir en un lloc i en habitatges permanents, constituint així el primer poble sedentari. I aquesta primera trobada els porta a unir per a intentar escapar de la separació que dóna lloc a discussions, baralles i morts. Van aprendre de Noé la maldat i la violència dels antediluvians; fins al punt que Déu va haver de destruir-los. I per a controlar millor el risc de tornar a cometre els mateixos errors, pensen que reunir en un sol lloc aconseguiran evitar aquesta violència. Com diu el refrany: la unió fa la força. Des dels temps de Babel, tots els grans governants i les grans dominacions han basat la seua força en la unió i la reunió. El capítol anterior citava al rei Nimrod qui va ser, pel que sembla, el primer líder unificador de la humanitat del seu temps, precisament, en construir Babel i la seua torre.

El text especifica: “ una torre el cim de la qual toca el cel ”. Aquesta idea de “tocar el cel” indica la intenció d'unir a Déu en el cel per a mostrar-li que els homes poden prescindir d'ell i que tenen idees per a evitar i resoldre ells mateixos els seus problemes. Es tracta ni més ni menys que d'un desafiament al Déu creador.

Gén.11:5: “ Yahweh va descendir per a veure la ciutat i la torre que estaven edificant els fills dels homes ” .

És només una imatge que ens revela que Déu coneix el projecte d'una humanitat animada novament per pensaments rebels.

Gen.11 :6: “ I YaHWÉH va dir: Heus ací, són un sol poble, i tots tenen una mateixa llengua, i això és el que han emprés; ara res els impediria fer tot el que van planejar ” .

La situació dels temps de Babel és envejada pels universalistes contemporanis que somien amb aquest ideal: formar un sol poble i parlar una sola llengua. I als nostres universalistes, com els que Nimrod havia reunit, no els importa el que Déu pense sobre aquest tema. No obstant això, en 1747 des del pecat d'Adán, Déu ha parlat i expressat la seua opinió. Com indiquen les seues paraules, la idea del projecte humà no li agrada i el molesta. No obstant això, no es tracta de tornar a aniquilar-los. Però observem que Déu no qüestiona l'eficàcia de l'acostament de la humanitat rebel. Ella només té un inconvenient i és per a ell: com més es reuneixen, més ho rebutgen, ja no li serveixen, o pitjor encara, serveixen a falses deïtats davant d'ell.

Gen.11:7: “ Anem! Baixem, i allí confonguem la seua llengua, perquè ja no senten la llengua dels altres ” .

Déu té la seua solució: “ confonguem la seua llengua, perquè ja no senten la llengua dels altres ”. Aquesta acció té com a objectiu provocar un miracle diví. En un instant, els homes s'expressen en diferents idiomes i al no entendre, es veuen obligats a allunyar els uns dels altres. La unitat desitjada està trencada . La separació dels homes, tema d'aquest estudi, segueix ací, ben reeixida.

Gén.11:8: “ I Yahweh els va escampar des d'allí sobre la faç de tota la terra; i van deixar de construir la ciutat ” .

Els que parlen el mateix idioma s'agrupen i s'allunyen dels altres. És per tant després d'aquesta experiència de les “ llengües ” que els pobles s'assentaran en diversos llocs on fundaran ciutats fetes de pedres i rajoles. Es formaran nacions i per a castigar les seues faltes, Déu podrà enfrontar-los els uns contra els altres. L'intent de “ Babel ” d'establir la pau universal va fracassar.

Gen.11:9: “ Per això es va dir el seu nom Babel, perquè allí va confondre Yahweh la llengua de tota la terra, i des d'allí els va escampar Yahweh sobre la faç de tota la terra ” .

El nom “Babel”, que significa “confusió”, mereix ser conegut perquè testimonia als homes com va reaccionar Déu davant el seu intent d'unió universal: “ la confusió de les llengües ”. La lliçó tenia com a objectiu advertir a la humanitat, fins a la fi del món, ja que Déu va voler revelar aquesta experiència en el seu testimoniatge, dictat a Moisés, qui així va escriure els primers llibres de la seua santa Bíblia que encara llegim hui. Per tant, Déu no va haver d'usar la violència contra els rebels d'aqueixa època. Però no serà el mateix en la fi del món on, reproduint aquesta reunió universal condemnada per Déu, els últims rebels supervivents de la Tercera Guerra Mundial seran destruïts pel retorn gloriós de Jesucrist. Després hauran d'afrontar “la seua ira” havent pres, a més, la decisió de matar als seus últims triats perquè hauran romàs fidels al seu dissabte santificat des de la creació del món. La humanitat mai va observar la lliçó donada per Déu i constantment per tota la Terra es van formar grans ciutats fins que Déu va fer que altres pobles o epidèmies mortals en gran escala les destruïren.

Els descendents de Sem

Cap a Abraham el pare dels creients i les religions monoteistes actuals

Gén.11.10: " Aquestes són la sement de Sem. Sem, de cent anys d'edat, va engendrar a Arpacchad, dos anys després del diluvi .

Fill de Sem, Arpacshad va nèixer en 1658 (1656+2)

Gen.11.11: " Sem va viure cinc-cents anys després del naixement d'Arpacchad; i va engendrar fills i filles " .

Sem va morir en 2158 a l'edat de 600 anys (100 + 500)

Gén.11.12: " Arpacchad, de trenta-cinc anys, va engendrar a Shelach " .

Fill d'Arpacschad, Schélach va nèixer en 1693 (1658 + 35).

Gén.11.13: " Arpacchad va viure després del naixement de Shelaj quatre-cents tres anys; i va engendrar fills i filles " .

Arpacschad va morir en 2096 a l'edat de 438 anys (35 + 403)

Gén.11.14: " Selac, de trenta anys, va engendrar a Heber " .

Héber va nèixer en 1723 (1693 + 30)

Gén.11.15: " Selaj va viure després del naixement d'Heber quatre-cents tres anys; i va engendrar fills i filles " .

Schélach va morir en 2126 (1723 + 403) a l'edat de 433 (30 + 403)

Gen.11.16: " Heber, de trenta-quatre anys, va engendrar a Peleg " .

Péleg va nèixer en 1757 (1723+34). En el moment del seu naixement, segons Gén.10.25, " la terra va ser dividida " per les llengües parlades creades per Déu per a dividir i separar als homes units en Babel.

Gen.11.17: " Després del naixement de Peleg, va viure Heber quatre-cents trenta anys; i va engendrar fills i filles " .

Héber va morir en 2187 (1757 + 430) a l'edat de 464 (34 + 430)

Gén.11.18: " Peleg, de trenta anys, va engendrar a Rehu " .

Rehu va nèixer en 1787 (1757 + 30)

Gén.11.19: " Peleg va viure després del naixement de Rehu dos-cents nou anys; i va engendrar fills i filles " .

Péleg va morir en 1996 (1787 + 209) a l'edat de 239 anys (30 + 209). Observa el brutal escurçament de la vida probablement a causa de la rebel·lió de la Torre de Babel perpetrada en la seua època.

Gén.11.20: “ Rehu, de trenta-dos anys, va engendrar a Serug ” .

Serug va nàixer en 1819 (1787 + 32)

Gén.11.21: “ Rehu va viure després del naixement de Serug dos-cents set anys; i va engendrar fills i filles ” .

Rehu va morir en 2096 (1819 + 207) a l'edat de 239 anys (32 + 207)

Gen.11.22: “ Serug, de trenta anys, va engendrar a Nacor ” .

Nacor va nàixer en 1849 (1819 + 30)

Gen.11.23: “ Serug va viure després del naixement de Nacor dos-cents anys; i va engendrar fills i filles ” .

Serug va morir en 2049 (1849 + 200) a l'edat de 230 (30 + 200)

Gén.11.24: “ Nacor, de vint-i-nou anys, va engendrar a Taré ” .

Térach va nàixer en 1878 (1849 + 29)

Gén.11.25: “ Després del naixement de Taré, Nacor va viure cent dènou anys; i va engendrar fills i filles ” .

Nacor va morir en 1968 (1849 + 119) als 148 anys (29 + 119)

Gen.11.26: “ Taré, de setanta anys, va engendrar a Abram, Nacor i Faran ” .

Abram va nàixer en 1948 (1878 + 70)

Abram tindrà el seu primer fill legítim, Isaac, quan tinga 100 anys, l'any 2048 , segons Gén. 21:5: “ Abraham tenia cent anys quan va nàixer el seu fill Isaac ” .

Abram morirà en 2123 a l'edat de 175 anys , segons Gén.25:7: “ Aquests són els dies dels anys de la vida d'Abraham: va viure cent setanta-cinc anys. » .

Gén.11.27: “ Aquests són els descendents de Taré. Taré va engendrar a Abram, Nacor i Faran. Faran va engendrar a Lot .

Tinga en compte que Abram és el major dels tres fills de Taré. Per tant, és ell qui va nàixer quan el seu pare Taré tenia 70 anys, com s'especifica en el versicle 26 anterior.

Gen.11.28: “ I Faran va morir en presència de Taré el seu pare, en la terra del seu naixement, en Ur dels calfaments ” .

Aquesta mort explica per què Lot acompanyarà més tard a Abram en els seus viatges. Abram ho va prendre sota la seua protecció.

Va ser en Ur en Caldea on va nèixer Abram i va anar en Babilònia en Caldea on l'Israel rebel seria portat a la captivitat en l'època del profeta Jeremías i el profeta Daniel.

Gen.11.29: " Abram i Nacor van prendre dones: el nom de la dona d'Abram era Sarai, i el nom de la dona de Nacor era Milca, filla d'Harán, pare de Milca i pare de Jisca " .

Les aliances d'aquesta època són molt consanguínies: Nacor es va casar amb Milca, filla del seu germà Faran. Era la norma i l'obediència a un deure que tenia per objecte preservar la puresa de la raça dels descendents. Al seu torn, Isaac enviarà al seu servent a buscar una esposa per al seu fill Isaac en la família pròxima de Labán l'arameu.

Gen.11.30: " Sarai era estèril: no tenia fills " .

Aquesta esterilitat permetrà al Déu creador revelar el seu poder creador; això fent-la capaç de donar a llum un xiquet quan tindrà quasi cent anys com el seu espòs Abram. Aquesta esterilitat era necessària a nivell profètic, perquè Isaac es presenta com la mena del nou Adán que Jesucrist encarnarà en el seu temps; tots dos homes van ser en el seu temps els " fills de la promesa divina". Per tant, sempre pel seu paper profètic de "fill de Déu" no triarà ell mateix a la seua esposa, perquè en la carn de Jesús, és Déu qui tria als seus apòstols i als seus deixebles, és a dir, l'Esperit Pare que està en ell. i qui ho anima.

Gén.11.31: " Térach va prendre a Abram el seu fill, i a Lot fill d'Harán, fill del seu fill, i a Sarai la seua nora, esposa d'Abram el seu fill. Van partir junts d'Ur dels calfaments a la terra de Canaán. Van arribar a Harán i van habitar allí .

Tota la família, inclòs Abram, es va establir en el nord del país, en Charan. Aquest primer moviment els porta a acostar al lloc del naixement de la humanitat. Se separen de les grans ciutats, ja molt poblades i ja molt rebels, de la plana fèrtil i pròspera.

Gén.11.32: " Els dies de Taré van ser dos-cents cinc anys; i Taré va morir en Harán .

Nascut en 1878, Térach va morir als 205 anys en 2083.

Al final de l'estudi d'aquest capítol, observem que el projecte per a reduir l'esperança de vida a 120 anys va camí de l'èxit. Entre els "600 anys" de Sem i els "148 anys" de Nacor o els "175 anys" d'Abraham, l'escurçament de la vida és evident. Aproximadament quatre segles després, Moisés viurà exactament 120 anys. El número citat per Déu s'obtindrà com a model complet.

En l'experiència viscuda per Abraham, Déu mostra el que ell mateix està disposat a fer per a redimir la vida dels seus triats, als qui selecciona entre totes les seues criatures humanes segons que preserven la seua imatge d'ell. En aquest escenari històric, Abraham és Déu en Pare, Isaac, Déu en Fill i el compliment es farà en Jesucrist i del seu sacrifici voluntari naixerà la nova aliança.

Gènesi 12

Separació de la família terrenal

Gen.12:1: “ Yahweh va dir a Abram: Veu de la teua terra, de la teua pàtria i de la casa del teu pare, a la terra que jo et mostraré ”.

Per ordre de Déu, Abram deixarà la seua família terrenal, la casa del seu pare, i hem de veure en aquest ordre el significat espiritual que Déu li va donar en Gén.2.24, a les seues paraules que deien: “ C 'Per tant, l'home deixarà al seu pare i a la seua mare, i s'unirà a la seua dona, i seran una sola carn .' Abram ha de “ deixar al seu pare i a la seua mare ” per a entrar en el paper espiritual profètic de Crist, per a qui només compta la “Núvia ”, la seua assemblea de triats. Els vincles carnals són obstacles a l'avanç espiritual que els triats han d'evitar, per a aconseguir fer, a imatge simbòlica, “ una sola carn ” amb Jesucrist el Déu creador YaHWÉH.

Gén.12:2: “ Faré de tu una nació gran, i et beneiré; Engrandiré el teu nom i seràs font de benedicció ”.

Abram es convertirà en el primer dels Patriarques de la Bíblia, reconegut pels monoteistes com el “pare dels creients”. També està en la Bíblia, el primer serf de Déu els detalls del qual de la seua vida seran seguits i revelats detalladament.

Gen.12:3: “ Beneiré als que et beneïsquen, i als quals et maleïsquen, maleiré; i totes les famílies de la terra seran beneïdes en tu ”.

Els viatges i trobades d'Abram donaran prova d'això i ja a Egipte quan el faraó va voler ficar amb Sarai, creient que ella era la seua germana segons va dir Abram per a protegir la seua vida. En una visió, Déu li va fer saber que Sara era l'esposa d'un profeta i quasi mor.

La segona part d'aquest versicle, “ totes les famílies de la terra seran beneïdes en tu ”, trobarà el seu compliment en Jesucrist, fill de David de la tribu de Judà, fill d'Israel, fill d'Isaac, fill d'Abram. És sobre Abram on Déu construirà les seues dues aliances successives que presentaran les normes de la seua salvació. Perquè aquests estàndards van haver d'evolucionar per a passar del tipus simbòlic al tipus real; segons si l'home pecador viu abans de Crist o després d'ell.

Gen.12:4: “ Abram va ser, com YaHWÉH li havia dit, i Lot va ser amb ell. Abram tenia setanta-cinc anys quan va eixir d'Harán .

Als seus 75 anys, Abram ja té una llarga experiència de vida. Hem d'adquirir aquesta experiència d'escoltar i buscar a Déu; la qual cosa es fa després de descobrir les malediccions de la humanitat separada d'ell. Si Déu ho va cridar és perquè Abram l'estava buscant, per això quan Déu se li revela, s'afanya a obeir-ho. I aquesta obediència saludable serà confirmada i recordada al seu fill Isaac en aquest versicle citat en Gén. 26:5: “ perquè Abraham va obeir la

meua veu, i va guardar els meus manaments, els meus manaments, els meus estatuts i les meues lleis ". Abram només podria haver conservat aquestes coses si Déu li les haguera presentades. Aquest testimoniatge de Déu ens revela que s'han aconseguit moltes coses que no s'esmenten en la Bíblia. La Bíblia només ens presenta un resum de la llarga existència de les vides humanes. I de la vida d'un home de 175 anys, només Déu pot dir el que va viure minut a minut, segon a segon, però a nosaltres ens basta un resum de l'essencial.

Així, la benedicció de Déu donada a Abram descansa en la seua obediència, i tot el nostre estudi de la Bíblia i les seues profecies seria en va si no entenguérem la importància d'aquesta obediència perquè Jesucrist ens va donar com a exemple la seua dient en Juan 8: 29: " El que em va enviar està amb mi; no m'ha deixat sola, perquè sempre faig el que li agrada ". És el mateix amb qualsevol; qualsevol bona relació s'aconsegueix fent " el que és plaent " a qui es vol agradar. Per tant, la fe, siga la vertadera religió, no és una cosa complexa, sinó un tipus simple de relació feta agradable a Déu i a un mateix.

En els nostres últims temps, el signe que està sorgint és el de la desobediència dels xiquets cap als seus pares i cap a les autoritats nacionals. Déu organitza aquestes coses per a fer que els adults rebels, ingrats o indiferents amb ell descobrisquen el que ell mateix viu a causa de la seua maldat . Així, les accions creades per Déu criden molt més fort que els crits i els discursos, per a expressar la seua justa indignació i els seus justos retrets.

Gen.12:5: " Abram va prendre a Sarai la seua esposa i a Lot fill del seu germà, amb tots els béns que tenien i els servents que havien adquirit en Harán. Van partir per a anar a la terra de Canaán, i van arribar a la terra de Canaán ".

Charan es troba al nord-est de Canaán. Abram, doncs, va d'Harán cap a l'oest, després cap al sud, i entra en Canaán.

Gén.12:6: " Abram va viatjar per la terra fins a un lloc anomenat Siquem, fins a les alzines de Moreh. Els cananeus estaven llavors en la terra ".

Hauríem de recordar-ho? " Els cananeus " són gegants, però què passa llavors amb el propi Abram? Perquè el diluvi encara estava molt a prop i Abram bé podria haver sigut de la grandària d'un gegant. En entrar en Canaán, no informa de la presència d'aquests gegants, la qual cosa és lògic si ell mateix encara es troba en aquesta norma. Descendint cap al sud, Abram creua l'actual Galilea i arriba a l'actual Samaria, en Siquem. Aquesta terra de Samaria serà un lloc d'evangelització afavorit per Jesucrist. Allí trobarà la fe en la "dona samaritana" i la seua família, als qui, per primera vegada, per a la seua gran sorpresa, se li va permetre entrar a un jueu.

Gén.12:7: " Yahweh es va aparéixer a Abram i li va dir: A la teua descendència donaré aquesta terra. I Abram va edificar allí un altar a YaHWÉH que se li havia aparegut ".

Déu va triar primer l'actual Samaria per a mostrar a Abram, qui santificarà aquesta trobada construint allí un altar, símbol profètic de la creu del turment de Crist. Aquesta elecció suggereix un vincle amb la futura evangelització del país per part de Jesucrist i els seus apòstols. És des d'aquest lloc que Déu li anuncia que entregarà aquest país a la seua posteritat. Però quin, el jueu o el cristià? Malgrat els fets històrics a favor dels jueus, aquesta promesa

sembla concernir els triats de Crist per al seu compliment en la terra nova; perquè els triats de Crist són també, segons el principi de la justificació per la fe, la sement promesa a Abram.

Gén.12:8: “ D'allí va passar a la muntanya que està a l'orient de Betel, i va plantar les seues tendes, tenint Betel a l'oest i Hai a l'est. També va edificar allí un altar a YaHWÉH, i va invocar el nom de YaHWÉH ”.

Descendint cap al sud, Abram va acampar a les muntanyes entre Betel i Hai. Déu especifica l'orientació de les dues ciutats. Betel significa "casa de Déu" i Abram la col·loca a l'occident, en l'orientació que se li donarà al tabernacle i al temple de Jerusalem, perquè en entrar cap a la santedat de Déu, la seua casa, els oficiants li donen l'esquena. el sol naixent que sale per l'est, l'est. En l'est es troba la ciutat d'Aï l'arrel de la qual significa: munt de pedres, ruïna o pujol i monument. Déu ens revela el seu judici: enfront de l'entrada dels triats a la casa de Déu, a l'est només hi ha ruïnes i munts de pedres. En aquesta imatge, Abram tenia oberts davant ell els dos camins cap a la llibertat: a l'oest, Betel i la vida o, a l'est, Hai i la mort. Afortunadament ja havia triat la vida amb YaHWÉH.

Gén.12:9: “ Abram va continuar els seus viatges, avançant cap al sud ”.

Notar que en aquesta primera travessia de Canaán, Abram no es dirigeix a “Jebús”, nom de la futura ciutat de David: Jerusalem, que per tant és totalment ignorada per ell.

Gén.12.10: “ Va haver-hi fam en la terra; i Abram va descendir a Egipte per a residir allí, perquè la fam era gran en la terra ”.

Com seria el cas, en el moment en què José, fill de Jacob, Israel, es va convertir en el primer visir d'Egipte, va ser la fam el que va portar a Abram a Egipte. Les experiències que va tindre allí es relaten en la resta dels versicles d'aquest capítol.

Abram és un home pacífic i fins i tot temorós. Tement ser assassinat per a emportar a la seua esposa Saraï, que era molt bella, va decidir presentar-la com la seua germana, una veritat a mig fer. Amb aquest estratagema, Faraó ho va agradar i ho va cobrir de béns que li donaran riquesa i poder. Obtingut això, Déu colpeja a Faraó amb plagues i aquest s'assabenta que Saraï és la seua esposa. Després persegueix a Abram, qui deixa a Egipte ric i poderós. Aquesta experiència profetitza l'estada dels hebreus que, després d'haver sigut esclaus d'Egipte, ho abandonaran emportar el seu or i les seues riqueses. I aquest poder prompte li serà de gran utilitat.

Gènesi 13

La separació d'Abram de Lot

En tornar d'Egipte, Abram, la seua família i Lot, el seu nebot, van tornar a Betel, al lloc on havia alçat un altar per a invocar a Déu. Mentre tots estiguen en aquest lloc entre Betel i Hai be, entre “la casa de Déu” i la “ruïna”. Arran de les renyines entre els seus servents, Abram se separa de Lot, a qui deixa triar el rumb que desitja prendre. I Lot va aprofitar l'oportunitat per a triar la plana i la seua fertilitat prometia prosperitat. El versicle 10 diu: “ Lot va alçar els seus ulls i va veure tota la plana del Jordán, que estava completament regada. Abans que Yahweh destruïra a Sodoma i Gomorra, fins a Zoar era un hort de Jehová, com la terra d'Egipte . En fer-ho, tria la “ruïna” i la descobrirà quan Déu colpege amb foc i sofre les ciutats d'aquesta vall hui parcialment cobert per la “Mar Morta”; càstig del qual escaparà amb les seues dues filles, gràcies a la misericòrdia de Déu que enviarà dos àngels per a advertir-li i fer-li eixir de Sodoma on viurà. Llegim en el versicle 13: “ El poble de Sodoma era malvat i grans pecadors contra YaHWÉH ”.

Per tant, Abram roman, prop de Betel, “la casa de Déu” a la muntanya.

Gén.13.14 al 18: “ Va dir Yahweh a Abram, després que Lot es va haver separat d'ell: Alça els teus ulls, i des d'on estàs, mira cap al nord i el sud, cap a l'orient i l'occident; perquè tota la terra que veus te la donaré a tu i a la teua descendència per sempre. Faré la teua descendència com la pols de la terra , de manera que si algun pot comptar la pols de la terra , també la teua descendència serà comptada. Alça't i recorre la terra al llarg i ample; perquè t'ho donaré . Abram va plantar les seues tendes i vi a habitar en l'alzina de Mamre, que està prop d'Hebron. I va edificar allí un altar a YaHWÉH ”.

Havent deixat l'elecció a Lot, Abram rep la porció que Déu vol donar-li i allí novament renova les seues benediccions i les seues promeses. La comparació de la seua “ llavor ” amb la “ pols de la terra ”, origen i fi de l'ànima, cos i esperit humà, segons Gén. 2:7, serà confirmada per la de les “ estrelles del cel ” en Gén. .15: 5.

Gènesi 14

Separació per poder

Quatre reis de l'est vénen a fer guerra contra els cinc reis de la vall on es troba Sodoma, en el qual viu Lot. Els cinc reis són colpejats i fets presoners igual que Lot. Advertit, Abram acudeix en la seua ajuda i allibera a tots els ostatges captius. Notem l'interés del versicle que segueix.

Gen.14.16: “ Ell va recuperar totes les riqueses; També va portar de tornada a Lot, el seu germà, amb els seus béns, així com a les dones i al poble ”.

En realitat, Abram va intervindre només per Lot. Però en relatar els fets, Déu emmascara aquesta realitat per a evocar el seu retret cap a Lot que va prendre la mala decisió de viure a la ciutat dels malvats.

Gén.14.17: “ Després que Abram va tornar victoriós de Quedorlaomer i dels reis que estaven amb ell, el rei de Sodoma va eixir a rebre'l a la vall de Shaweh, que és la vall del rei ”.

Cal agrair al guanyador. La paraula “Shavéh” significa: senzill; Precisament, el que va seduir a Lot i va influir en la seua elecció.

Gen.14.18: “ Melquisedec, rei de Salem, portava pa i vi: era sacerdot del Déu Altíssim ”.

Aquest rei de Salem era “ sacerdot del Déu Altíssim ”. El seu nom significa: “el meu Rei és la Justícia”. La seua presència i la seua intervenció donen prova d'una continuïtat del culte al Déu vertader en la terra des del final del diluvi, que continua estant molt present en el pensament dels homes de l'època d'Abram. Però aquests adoradors del Déu vertader no saben res del projecte salvador que Déu revelarà a través de les experiències profètiques viscudes per Abram i la seua descendència.

Gen.14.19: “ I va beneir a Abram, i va dir: Beneït siga Abram del Déu Altíssim, senyor del cel i de la terra! »

La benedicció d'aquest representant oficial de Déu confirma encara més la benedicció que Déu li va donar directament a Abram en persona.

Gen.14.20: “ Beneït siga el Déu Altíssim, que va entregar als teus enemics a les teues mans! I Abram li va donar el delme de tot ”.

Melquisedec beneeix a Abram però va amb compte de no atribuir-li la seua victòria; ho atribueix al “ Déu Altíssim que va entregar als seus enemics a les seues mans . I tenim un exemple concret de l'obediència d'Abram a les lleis de Déu ja que “ va donar el delme de tot ” a Melquisedec el nom del qual significa: “El meu Rei és la Justícia”. Per tant, aquesta llei del delme ja existia des del final del diluvi en la terra i probablement fins i tot abans del “diluvi”.

Gen.14.21: “ El rei de Sodoma va dir a Abram: Dóna'm poble i presa per a tu les riqueses ”.

El rei de Sodoma està en deute amb Abram, qui va lliurar al seu poble. Per això vol pagar una gran suma pels seus serveis.

Gen.14.22: “ Abram va respondre al rei de Sodoma: Alce la meua mà a YaHWÉH, Déu Altíssimo, senyor del cel i de la terra: ”

Abram aprofita la situació per a recordar-li al pervers rei l'existència de “ YaHWÉH Déu Altíssimo ”, l'únic “ Amo del cel i de la terra ”; el que li converteix en l'únic amo de totes les riqueses que el rei obté amb la seua maldat.

Gen.14.23: “ No prendré res del teu, ni tan sols un fil, ni un cordó de sabata, perquè no digues: Jo vaig enriquir a Abram. Res per a mi! »

En aquesta actitud, Abram atesta al rei de Sodoma que només va vindre a aquesta guerra per a salvar al seu nebot Lot. Abram condemna com Déu a aquest rei que viu en el malament, la perversió i la violència. I li ho deixa clar rebutjant les seues riqueses obtingudes indignament.

Gén.14.24: “ Només el que van menjar els joves, i la porció dels homes que van caminar amb mi, Aner, Eshcol i Mamre: ells prendran la seua porció ”.

Però aquesta elecció d'Abram només el concerneix a ell, l'home serf de Déu, i els seus serfs poden rebre la seua part de les riqueses oferides.

Gènesi 15

Separació per pacte

Gènesi 15:1: “ Després d'aquests esdeveniments va vindre paraula de Yahweh a Abram en visió, i li va dir: Abram, no temes; Jo sóc el teu escut i el teu recompensa serà molt gran ”.

Abram és un home pacífic que viu en un món brutal, també en una visió Déu, el seu amic YaHWÉH, ve a tranquil·litzar-lo: “ Jo sóc el teu escut, i el teu recompensa serà molt gran ”.

Gen.15:2: “ Abram va respondre: Senyor YaHWÉH, què em donaràs? Vaig sense fills; i l'hereu de la meua casa és Eliezer de Damasc ”.

Durant molt de temps, Abram pateix per no haver pogut ser pare a causa de l'esterilitat de Sarai, la seua legítima esposa. I sap que quan muira, un parent pròxim heretarà els seus béns: “ Eliezer de Damasc ”. Observem de pas l'antiguitat d'aquesta ciutat “ Damasc ” a Síria.

Gen.15:3: “ I Abram va dir: Heus ací, no m'has donat descendència, i el que naix a la meua casa serà el meu hereu ”.

Abram no comprén les promeses fetes per a la seua posteritat ja que no té cap, al no tindre fills.

Gen.15:4: “ Llavors va vindre a ell paraula de Yahweh: No serà el teu hereu, sinó el que sale del teu cos serà el teu hereu ”.

Déu li diu que veritablement serà pare d'un xiquet.

Gen.15:5: “ I traient-ho fora, va dir: Mira al cel i compte les estrelles, si pots explicar-les. I ell li va dir: Aquesta serà la teua descendència ”.

Amb motiu d'aquesta visió donada a Abram, Déu ens revela una clau simbòlica del significat que li dona espiritualment a la paraula "estrela". Citada originalment en Gén.1.15, "l'estrela" té la funció de "il·luminar la terra" i aquesta funció ja és la d'Abram a qui Déu va cridar i va apartar per a aquest propòsit, però també serà la de tots els creients que reclamarà la seua fe i el seu servei a Déu. Tinga en compte que segons Dan.12:3, l'estatus de "estrelas" es donarà als triats en entrar en l'eternitat: "Els intel·ligents brillaran com l'esplendor del cel, i els que ensenyen justícia, a la multitud. Brillarà com les estrelas, pels segles dels segles". La imatge de la "estrela" simplement se'ls atribueix a causa de la seua selecció per Déu.

Gen.15:6: "Abram va confiar en YaHWÉH, qui li ho va explicar per justícia".

Aquest curs de versos constitueix l'element oficial de la definició de fe i el principi de justificació per la fe. Perquè la fe no és una altra cosa que confiança il·luminada, justificada i digna. La confiança en Déu només és legítima en el coneixement il·luminat de la seua voluntat i de tot el que li agrada, sense el qual es torna il·legítima. Confiar en Déu és creure que Ell beneeix només als qui Li obeeixen, seguint l'exemple d'Abram i l'exemple perfecte de Jesucrist.

Aquest judici de Déu sobre Abram profetitza el que portarà a tots aquells que actuaran com ell, en la mateixa obediència a la veritat divina proposada i exigida en el seu temps.

Gén.15:7: "Yahweh li va dir una altra vegada: Jo sóc Yahweh, que et vaig traure d'Ur dels calfaments, per a donar-te aquesta terra en possessió".

Com a preàmbul a la presentació de la seua aliança amb Abram, Déu li recorda a Abram que ho va traure d'Ur dels calfaments. Aquesta fórmula segueix el model de la presentació del primer dels "deu manaments" de Déu citat en Èxode 20:2: "Jo sóc YaHWÉH, el teu Déu, que et vaig traure de la terra d'Egipte, de casa de servitud".

Gen.15:8: "Abram va respondre: Senyor YaHWÉH, en què sabré que la posseiré? »

Abram li demana un senyal a YaHWÉH.

Gen.15:9: "I YaHWÉH li va dir: Presa una novilla de tres anys, un cabrit de tres anys, un carner de tres anys, una tórtora i un palomino".

Gén.15.10: "Abram va prendre tots aquests animals, els va tallar per la meitat i va col·locar cada tros un enfront de l'altre; però no va compartir els ocells".

La resposta de Déu i l'acció d'Abram requereixen explicació. Aquesta cerimònia de sacrifici es basa en la idea de compartir que concerneix a les dues parts que s'alien, és a dir: compartim junts. Els animals tallats en el mitjà simbolitzen el cos de Crist que, sent un, serà compartit espiritualment entre Déu i els seus triats. Les ovelles són imatge de l'home i de Crist però els ocells no tenen aquesta imatge de l'home que serà el Crist enviat per Déu. Per això, com a símbol celestial, apareixen en el pacte però no són tallats. L'expiació de Jesús pel pecat serà propícia només per als triats terrenals, no per als àngels celestials.

Gènesi 15.11: "Els ocells rapaços van caure sobre els cadàvers; i Abram els va tirar".

En el projecte profetitzat per Déu, només els cadàvers dels malvats i rebels seran entregats com a aliment als ocells rapaços en el retorn en glòria de Crist salvador. En el temps de la fi, aquesta destinació no afectarà a aquells que fan un pacte amb Déu en Crist i per les seues lleis. Perquè els cadàvers d'animals així exposats són de molt gran santedat per a Déu i per a Abram. El gest d'Abram està justificat perquè els fets no han de contradir la profecia que es refereix a la destinació futura i final de la santedat de Crist.

Gen.15.12: “ En posar el sol, un somni profund va caure sobre Abram; i heus ací, va vindre sobre ell temor i gran foscor ”.

Aquest somni no és normal. És un “ somni profund ”, com aquell en el qual Déu va submergir a Adán per a formar a partir d'una de les seues costelles una dona, la seua “ ajuda ”. Com a part de l'aliança que fa amb Abram, Déu li revelarà el significat profètic donat a aquesta “ ajuda ” que serà objecte de l'amor de Déu en Crist. De fet, només en aparença, Déu li fa morir per a entrar en la seua presència eterna, anticipant així la seua entrada en la vida eterna, és a dir, en la vida vertadera, segons el principi que cap home pot veure a Déu i viure.

La “ gran foscor ” significa que Déu el cega a la vida terrestre per a construir en la seua ment imatges virtuals de caràcter profètic, inclosa l'aparició i presència de Déu mateix. Submergit així en les tenebres, Abram sent una “ por ” legítima. A més, subratlla el caràcter formidable del Déu creador que li parla.

Gen.15.13: “ I YaHWÉH va dir a Abram: Coneix que la teua descendència serà estrangera en una terra que no serà seua; allí seran esclavitzats i oprimits durant quatre-cents anys ”.

Déu anuncia a Abram el futur, la destinació reservada a la seua descendència.

“... la teua descendència serà estrangera en una terra que no serà seua ”: això és Egipte.

“... allí seran esclavitzats ”: davant el canvi d'un nou faraó que no havia conegut a José, l'hebreu que es va convertir en gran visir del seu predecessor. Aquesta esclavitud es complirà en el temps de Moisés.

“... i seran oprimits durant quatre-cents anys ”: No es tracta només de l'opressió egípcia, sinó més àmpliament de l'opressió que afectarà els descendents d'Abram fins que tinguen possessions en Canaán, la seua terra nacional promesa per Déu.

Gen.15.14: “ Però jo jutjaré a la nació a la qual serveixen, i llavors eixiran amb grans riqueses ”.

La nació objectiu aquesta vegada és només Egipte, del qual abandonaran, emportar amb si tota la seua riquesa. Tinga en compte que en aquest versicle Déu no atribueix a Egipte la “opressió” citada en el versicle anterior. Això confirma el fet que els “ quatre-cents anys ” esmentats no s'apliquen únicament a Egipte.

Gén.15.15: " Aniràs en pau als teus pares, seràs sepultat en una vellesa feliç ”.

Tot succeirà com Déu li va dir. Serà enterrat a Hebron, en la cova de Macpela, en un terreny comprat per Abram durant la seua vida a un hitita.

Gen.15.16: “ En la quarta generació tornaran ací; perquè la iniquitat dels amorreus encara no ha arribat al seu apogeu ”.

Entre aquests amorreus, els hitites tenen bones relacions amb Abram, a qui consideren un representant del gran Déu. Llavors acorden vendre-li el terreny per a la seua tomba. Però dins de “ quatre generacions ” o “ quatre-cents anys ”, la situació serà diferent i els pobles cananeus hauran arribat al llindar de la rebel·lió no secundada per Déu i seran tots aniquilats per a deixar la seua terra als hebreus que la faran. el seu sòl nacional.

Per a comprendre millor aquest desastrós projecte per als cananeus, hem de recordar que Noé havia maleït a Canaán, que era el primer fill del seu fill Cam. La terra promesa estava, doncs, poblada per aquest descendent de Cam maleït per Noé i per Déu. La seua destrucció va ser només una qüestió de temps assenyalat per Déu per a complir Els seus propòsits en la terra.

Gén.15.17: “ Quan el sol es va posar, va haver-hi profunda foscor; i heus ací, era un forn fumejant, i flames passaven entre els animals dividits ”.

En aquesta cerimònia està prohibit el foc encés per l'home. Per atrevir a transgredir aquest principi, els dos fills d'Aarón algun dia seran consumits per Déu. Abram havia demanat a Déu un senyal i aquesta va arribar en forma de foc celestial que va passar entre els animals tallats en dos. Així atesta Déu pels seus serfs com el profeta Elías davant els profetes dels Baal secundats per la reina estrangera i esposa del rei Acab, anomenada Jezabel. El seu altar ofegat en aigua, el foc enviat per Déu consumirà l'altar i l'aigua preparada per Elías, però l'altar dels falsos profetes serà ignorat pel seu foc.

Gén.15.18: “ En aquell dia Jehová va fer pacte amb Abram, i va dir: A la teua descendència donaré aquesta terra, des del riu d'Egipte fins al riu gran, el riu Eufrates ” .

Al final d'aquest capítol 15, confirma aquest versicle, el seu tema principal és precisament el de l'aliança que separa als triats dels altres homes perquè compartisquen aquesta aliança amb Déu i li servisquen.

Els límits de la terra promesa als hebreus excedeixen els que ocuparà la nació després de la conquesta de Canaán. Però Déu inclou en la seua oferta els immensos deserts de Síria i Aràbia que s'uneixen al “Eufrates ” cap a l'est, així com el desert de Shur que separa “ Egipte ” d'Israel. Entre aquests deserts, la terra promesa presa l'aparença d'un jardí de Déu.

En la lectura espiritual profètica, els “ rius ” simbolitzen pobles, per la qual cosa Déu pot profetitzar sobre la posteritat d'Abram, sobre Crist que trobarà als seus adoradors i als seus triats més enllà d'Israel i Egipte, a l'oest a “Europa” simbolitzada en Apocalipsi 9: 14 sota el nom de “ gran riu Eufrates ”.

Gén.15.19: “ la terra dels ceneos, dels cenezeos, dels cadmonitas ” ,

Gén.15.20: “ dels hitites, dels ferezeos, dels refaítas ” ,

Gén.15.21: “ dels amorreus, i els cananeus, i els gergeseos, i els jebuseos ”.

En temps d'Abram, aquests noms designen a les famílies reunides a les ciutats que componen i poblen la terra de Canaán. Entre ells, es troben els refaïtas, que hauran conservat més que els altres la gegantesca norma dels antediluvians quan Josué prenga el territori “ quatre generacions ” o “ quatre-cents anys ” després.

Abram és el patriarca dels dos pactes del pla de Déu. El seu descens a través de la carn generarà nombrosos descendents que naixeran al poble triat per Déu, però no triat per ell. Com a resultat , aquesta primera aliança basada en la carn distorsiona el seu projecte salvífic i confon la seua comprensió, perquè la salvació només descansarà en l'acte de fe en les dues aliances. La circumcisió de la carn no va salvar a l'home hebreu encara que va ser requerida per Déu. El que li va permetre ser excepte van ser les seues obres obedients que van revelar i van confirmar la seua fe i confiança en Déu. I és el mateix que condiciona la salvació en el nou pacte, en el qual la fe en Crist es fa viva per les obres d'obediència als manaments, ordenances i principis divins revelats per Déu, al llarg de la Bíblia. En una relació plena amb Déu, l'ensenyament de la lletra és il·luminada per la intel·ligència de l'esperit; Per això Jesús va dir: “ la lletra mata, però l'Esperit vivifica ”.

Gènesi 16

Separació per legitimitat

Gen.16:1: “ Sarai, l'esposa d'Abram, no li va donar fills. Tenia una serventa egípcia anomenada Agar .

Gen.16:2: “ I Sarai va dir a Abram: Heus ací, YaHWéH m'ha deixat estèril; Veniu, us pregue, al meu serf; tal vegada tinga fills a través d'ella. Abram va escoltar la veu de Sarai ”.

Gen.16:3: “ Llavors Sarai, dona d'Abram, va prendre a Agar l'egípcia, la seua serva, i li la va donar per dona a Abram el seu marit, després que Abram havia viscut deu anys en la terra de Canaán ”.

És fàcil per a nosaltres criticar aquesta desafortunada elecció deguda a la iniciativa de Sarai, però mirem la situació tal com es va presentar a la beneïda parella.

el seu ventre naixeria un xiquet . Però ell no li va parlar de Sarai la seua esposa, que era estèril. A més, Abram no va cridar al seu Creador per a obtenir detalls dels seus anuncis. Estava esperant que Déu li parlara segons la seua voluntat sobirana. I ací cal entendre que aquesta falta d'explicació pretenia precisament provocar aquesta iniciativa humana per la qual Déu crea una contrapart il·legítima en termes de promesa de benedicció, però útil, per a col·locar enfront del futur Israel construït sobre Isaac, una competència guerrera i reivindicativa, adversària i fins i tot enemiga. Déu va comprendre que, a més dels dos camins,

el bé i el malament, posats davant les eleccions de l'home, "la carlota i el pal" eren tan necessaris com l'altre, per a fer avançar al "ase" recalcitrant. El naixement d'Ismael, també fill d'Abram, impulsarà la formació de l'estat major àrab fins a la seua última forma en la història, la religiosa, l'Islam (submissió; súmmum per a aquest poble natural i hereditàriament rebel).

Gen.16:4: “ Ell va ser a Agar, i ella va concebre. Quan es va veure embarassada, va mirar a la seua mestressa amb menyspreu .

Aquesta actitud despectiva d'Agar, l'egípcia cap al seu amant, caracteritza encara hui als pobles àrabs musulmans. I en fer-ho, no estan del tot equivocats perquè el món occidental ha ignorat l'immens privilegi d'haver sigut evangelitzat en el nom del diví Crist Jesús. Perquè aquesta falsa religió àrab continue proclamant que Déu és gran quan Occident ho ha esborrat dels registres del seu pensament.

La imatge donada en aquest versicle representa la situació exacta de la nostra fi dels temps, perquè el cristianisme occidental, fins i tot distorsionat, com Sarai, ja no dóna fills i s'afona en l'esterilitat espiritual de les tenebres. I diu el refrany: al país dels cecs, els bornis són reis.

Gen.16:5: “ I Sarai va dir a Abram: L'insult que m'han fet és sobre tu. He posat al meu serf en el teu si; i quan va veure que estava embarassada, em va mirar amb menyspreu. Que Yahvé siga jutge entre tu i jo! »

Gen.16:6: “ Abram va dir a Sarai: Heus ací, la teua serva és a la teua mà; feix amb ella el que millor et semble. Llavors Sarai la va maltractar; i Agar va fugir d'ella ”.

Abram assumeix la seua responsabilitat i no culpa a Sarai de ser la inspiració d'aquest naixement il·legítim. Així, des del principi, la legitimitat imposa la seua llei a la il·legitimitat i seguint aquesta lliçó, d'ara en avant els matrimonis només uniran a persones de la mateixa família immediata fins a l'Israel del futur i la seua forma nacional obtinguda després de l'eixida d'Israel de l'esclavitud.

Gen.16:7: “ L'àngel de YaHWéH la va trobar al costat d'un brollador d'aigua en el desert, al costat del brollador que està camí a Shur ”.

Aquest intercanvi directe entre Déu i Agar només és possible en virtut de l'estatus beneït d'Abram. Déu ho troba en el desert de Schur, que es convertirà en llar d'àrabs nòmades que viuen en tendes de campanya en constant cerca d'aliment per a les seues ovelles i camells. La font d'aigua era el mitjà de supervivència d'Agar i ella troba el "brollador de les aigües de la vida", que ve a animar-la a acceptar la seua condició de serventa i la seua destinació prolífica.

Gen.16:8: “ Ell va dir: Agar, esclava de Sarai, d'on véns i on vas? Ella va respondre: Fuig de Sarai, la meua senyora .

Agar respon a les dues preguntes: on vas? Resposta: Estic fugint. D'on eres? Resposta: de Sarai, la meua mestressa.

Gen.16:9: “ L'àngel de YaHWéH li va dir: Torna't a la teua senyora, i humilia't sota la seua mà ”.

El gran jutge no li deixa opció, li ordena devolució i humilitat, perquè el vertader problema va ser causat pel menyspreu mostrat cap al seu amant que, a part de la seua esterilitat, continua sent la seua amant legítima i ha de ser servida i respectada.

Gen.16.10: “ L'àngel de YahWéH li va dir: Multiplicaré la teua descendència, i serà tan nombrosa que no es podrà comptar .”

YahWéH ho anima oferint-li una “carlota”. Li promet una posteritat “ tan nombrosa que no podem explicar-la ”. No s'equivoquen, aquesta multitud serà carnal i no espiritual. Perquè els oracles de Déu seran transmesos fins a l'establiment del nou pacte, únicament pels descendents hebreus. Però, per descomptat, qualsevol àrab sincer pot entrar en el pacte de Déu acceptant Les seues normes escrites pels hebreus en la Bíblia. I des de la seua aparició, l'Alcorà musulmà no compleix aquest criteri. Acusa, critica i distorsiona les veritats bíbliques autenticades per Jesucrist.

En utilitzar per a Ismael l'expressió ja utilitzada per a Abram, " tan nombrosos que no es poden comptar ", entenem que es tracta només de proliferacions humanes i no de triats triats per a la vida eterna. Les comparacions proposades per Déu estan sempre subjectes a condicions que han de complir. Exemple: les “ estrelles del cel ” es refereixen a qualsevol activitat religiosa que consistisca a “ il·luminar la terra ”. Però quina llum? Només la llum de la veritat legitimada per Déu fa una “ estrela ” digna de “ brillar per sempre ” en els cels, segons Dan.12:3, perquè hauran sigut veritablement “ intel·ligents ” i veritablement hauran “ ensenyat justícia ” segons Déu.

Gen.16.11: “ L'àngel de YahWéH li va dir: Heus ací que estàs encinta, i donaràs a llum un fill, i li posaràs per nom Ismael; perquè YahWéH t'ha escoltat en la teua aflicció ”.

Gen.16.12: “ Serà com un ase muntés; la seua mà estarà contra tots, i la mà de tots estarà contra ell; i habitarà enfront de tots els seus germans ”.

Déu compara a Ismael i als seus descendents àrabs amb un “ ase salvatge ”, l'animal famós pel seu caràcter recalcitrant i testarrut; i a més, brutal des de llavors anomenat “ salvatge ”. Per tant, no es deixa domesticar, domesticar ni entabanar. En definitiva, no mestressa ni es deixa estimar, i porta en els seus gens una herència agressiva cap als seus propis germans i estranys. Aquest judici establert i revelat per Déu és de gran importància, en aquest temps de la fi, per a comprendre el paper castigador, per a Déu, de la religió de l'Islam contra la qual va ser combatuda el fals cristianisme en temps en què la “ llum ” cristiana era només “ foscor ”. Des del seu retorn al sòl dels seus avantpassats, Israel s'ha convertit una vegada més en el seu objectiu, igual que l'Occident cristià protegit pel poder estatunidenc, al qual anomenen, sense equivocar massa, “el gran Satán”. És cert que un xicotet “Satanàs” pot reconèixer “al gran”.

En donar a llum a Ismael, nom que significa "Déu ha sentit", el fill de la disputa, Déu crea una separació addicional dins de la família d'Abram. Se suma a la maledicció dels llenguatges creada en l'experiència de Babel. Però si prepara els mitjans per a castigar és perquè coneix per endavant el comportament rebel dels humans en les seues dues aliances successives fins a la fi del món.

Gen.16.13: “ Va cridar Atta El roi el nom de YaHWÉH que li havia parlat; perquè ella va dir: He vist alguna cosa ací després que ell em va veure? »

El nom Atta El Roï significa: Tu eres el Déu que veu. Però aquesta iniciativa de donar un nom a Déu ja és un ultratge a la seua superioritat. La resta d'aquest versicle traduït de moltes maneres diferents es redueix a aquest pensament. Agar no pot creure-ho. Ella, la xicoteta serva, va ser objecte de l'atenció del gran Déu creador que veu la destinació i el revela. Després d'aquesta experiència, a què pot témer?

Gén 16.14 “ Per això aquest pou va ser anomenat pou del rei Lachai; està entre Kadès i Bared ”.

Els llocs terrenals on Déu s'ha manifestat són prestigiosos però els honors que els homes els rendeixen són causats moltes vegades pel seu esperit idòlatra, que no els reconcilia amb Ell.

Gènesi 16.15 “ Agar li va donar un fill a Abram; i Abram va posar el nom d'Ismael al fill que li va donar Agar ”.

Ismael és, en efecte, l'autèntic fill d'Abram, i especialment el seu primer fill, al qual naturalment s'apegarà. Però ell no és el fill de la promesa anunciada per Déu abans. No obstant això, triat per Déu, el nom “ Ismael ” que se li dóna o “ Déu ha sentit ” es basa sobretot en l'aflicció d'Agar, víctima de les decisions preses per la seua mestressa i el seu mestre. Però en el segon sentit, també es basa en l'error d'Abram i Sarai d'haver cregut momentàniament que aquest fill concebut per Agar, l'egípcia, era la confirmació, la "resposta" i el compliment de l'anunci de Déu. L'error tindrà conseqüències sagnants fins a la fi del món.

Déu ha entrat en el joc del pensament humà i per a ell es compleix l'essencial: el fill de la disputa i de la separació conflictiva està viu.

Gènesi 16.16: " Abram tenia huitanta-sis anys quan Agar va donar a llum a Abram Ismael ”.

Per tant, “Ismael” va nàixer en 2034 (1948 + 86), quan Abram tenia 86 anys.

Gènesi 17

Separació per la circumcisió: un senyal en la carn

Gen.17:1: “ Quan Abram tenia noranta-nou anys, Yahweh es va aparéixer a Abram i li va dir: Jo sóc el Déu Totpoderós. Camina davant de mi i sigues irreprotxable ”.

En 2047, amb 99 anys i Ismael 13, Abram és visitat en esperit per Déu que es presenta davant ell per primera vegada com “ Déu Todopoderoso ”. Déu està preparant una acció que revelarà aquest caràcter “totpoderós”. L'aparició de Déu és principalment d'ordre verbal i auditiu perquè la seua glòria roman invisible però es pot veure una imatge semblant a la seua persona sense morir.

Gen.17:2: " Establiré el meu pacte entre mi i tu, i et multiplicaré sense fi ".

Déu renova la promesa de la seua multiplicació, especificant aquesta vegada “ fins a l'infinit ”, ja siga, com “ la pols de la terra ” i “ les estrelles del cel ” que “ ningú pot comptar ”.

Gén.17:3: “ Abram va caure sobre el seu rostre; i Déu li va parlar, dient :

En adonar que qui li parla és “Déu Todopoderoso”, Abram cau de morros per a no mirar a Déu, però escolta les seues paraules que delecten tota la seua ànima.

Gen.17:4: “ Aquest és el meu pacte que faig amb vosaltres. Seràs pare de multitud de nacions . »

Aqueix dia es va reforçar el pacte fet entre Déu i Abram : “ Seràs pare de multitud de nacions ”.

Gen.17:5: “ Ja no et diràs Abram; però el teu nom serà Abraham, perquè t'he posat pare de moltes nacions . »

El canvi de nom d'Abram a Abraham és decisiu i en el seu temps Jesús farà el mateix canviant els noms dels seus apòstols.

Gén.17:6: “ Us faré fructífers en abundància, faré de vosaltres nacions; i reis eixiran de tu . »

Abram és el primer pare de les nacions àrabs en Ismael, en Isaac, serà el pare dels hebreus, els fills d'Israel; i en Madián serà pare dels descendents de Madián; on Moisès trobarà a la seua esposa Séfora, filla de Jetro.

Gén.17:7: “ Establiré el meu pacte entre mi i tu, i la teua descendència després de tu, per les seues generacions; serà un pacte perpetu, que seré Déu per a tu i per a la teua descendència després de tu ”.

Déu tria subtilment les paraules de la seua aliança que seran “perpètuas” però no eternes. Això significa que l'aliança conclou amb els seus descendents carnals tindrà una duració limitada. I aquest límit s'aconseguirà quan, en la seua primera vinguda i en la seua encarnació humana, el diví Crist establisca, en la seua mort expiatòria voluntària, les bases de la nova aliança que tindrà conseqüències eternes.

En aquest punt, cal tindre en compte que tots els primogènits humans seleccionats i nomenats des del principi perden la seua legitimitat. Aquest va ser el cas de Caín, primogènit d'Adán, d'Ismael, fill primogènit però il·legítim d'Abram, i després d'ell, serà el cas d'Esaú primogènit d'Isaac. Aquest principi del fracàs del primogènit profetitza el fracàs de l'aliança

carnal jueva. La segona aliança serà espiritual i beneficiarà només als pagans veritablement convertits, malgrat les aparences enganyoses causades per falses pretensions humanes.

Gén.17:8: “ Et donaré a tu i a la teua descendència després de tu, la terra on habites com a estranger, tota la terra de Canaán, en possessió perpètua , i jo seré el seu Déu.

Així mateix, la terra de Canaán serà donada “ en possessió perpètua ” mentre Déu estiga obligat pel seu pacte. I el rebuig del Messies Jesús el farà nul, a més, 40 anys després d'aquest atropellament, la nació i la seua capital Jerusalem seran destruïdes pels soldats romans, i els jueus supervivents seran escampats pels diversos països del món. Perquè Déu especifica una condició del pacte: “ Jo seré el seu Déu ”. A més, quan Jesús, enviat per Déu, siga oficialment rebutjat per la nació, Déu podrà trencar la seua aliança amb total legitimitat.

Gen.17:9: “ Va dir Déu a Abraham: Guardaràs el meu pacte, tu i la teua descendència després de tu, per les seues generacions ” .

Aquest versicle torce el coll a totes aquestes pretensions religioses que fan de Déu el Déu de les religions monoteistes reunides en l'aliança ecumènica malgrat els seus ensenyaments incompatibles i oposats. Déu només està obligat per les seues pròpies paraules, que estableixen la base de la seua aliança, una espècie de contracte celebrat amb els qui li obeeixen exclusivament. Si un home guarda el seu pacte, el valida i l'estén. Però l'home ha de seguir a Déu en el seu projecte construït en dues fases successives ; el primer és carnal, el segon és espiritual. I aquest passatge del primer al segon posa a prova la fe individual dels humans i, en primer lloc, la dels jueus. En rebutjar a Crist, la nació jueva trenca la seua aliança amb Déu que obri la porta als pagans, i entre els quals els que es converteixen a Crist són adoptats per ell i imputats com a fills espirituals a Abraham. Per tant, tots els que guarden el seu pacte són carnal o espiritualment fills o filles d'Abraham.

En aquest versicle veiem que Israel, la futura nació d'aqueix nom, té el seu origen en Abraham. Déu decideix fer dels seus descendents un poble “apartat” per a una manifestació terrenal. No es tracta d'un poble salvat, sinó de la constitució d'una congregació humana que represente als candidats terrenals per a la selecció dels triats salvats per la gràcia futura de Déu que serà obtinguda per Jesucrist.

Gén.17.10: “ Aquest és el meu pacte, que guardareu entre mi i vosaltres, i la vostra descendència després de vosaltres: tot home entre vosaltres serà circumcidat ” .

La circumcisió és un signe de l'aliança conclosa entre Déu, Abraham i la seua posteritat, la seua descendència carnal. La seua feblesa és la seua forma col·lectiva que s'aplica a tots els seus descendents, animats per la fe o no, obedients o no. D'altra banda, en la nova aliança, la selecció per la fe posada a prova serà viscuda individualment pels triats que després obtindran la vida eterna que està en joc en aquesta aliança. A la circumcisió cal afegir una conseqüència lamentable: els musulmans també estan circumcidats des del seu patriarca Ismael i donen a aquesta circumcisió un valor espiritual que els porta a reclamar un dret a l'eternitat. No obstant això, la circumcisió només té efectes carnals perpetus, no eterns.

Gén.17.11: “ Us circumcidareu; i serà senyal d'aliança entre tu i jo .

És efectivament un signe d'aliança amb Déu, però la seua eficàcia és només carnal i els versicles 7, 8 i el següent 13 confirmen la seua única aplicació “ perpètua ”.

Gén.17.12: “ Quan tot home tinga huit dies, segons les vostres generacions, serà circumcidat tot home entre vosaltres, ja siga nascut a casa, ja siga comprat per diners a fill d'estranger, sense pertànyer a la teua raça ' .

Una cosa encara molt sorprenent, però que malgrat el seu caràcter perpetu constitueix una profecia que revela el projecte de Déu per al huité mil·lenni . Aquesta és la raó de l'elecció de "huit dies", perquè els primers set dies simbolitzen el temps terrenal de la selecció dels triats de sis mil anys i el judici del seté mil·lenni. En organitzar en la terra una estreta aliança amb la nació jueva i el seu embrió inicial, Abram, Déu revela la imatge de l'eternitat futura dels triats, alliberats de la feblesa sexual carnal concentrada en el prepuci tallat als homes. Llavors, així com els triats vindran de tots els orígens dels pobles de la terra, però només en Crist, en l'antic pacte la circumcisió ha d'aplicar fins i tot als estrangers quan vulguen viure amb el bàndol triat per Déu.

La idea principal de la circumcisió és ensenyar que en el regne etern de Déu els homes ja no es reproduiran i els desitjos carnals ja no seran possibles. A més, l'apòstol Pau compara la circumcisió de la carn en l'antic pacte amb la dels cors dels triats en el nou. En aquesta perspectiva, suggereix la puresa de la carn i la del cor que s'entrega a Crist.

Circumcidat significa tallar i aquesta idea revela que Déu vol establir una relació única amb la seua criatura. En un Déu “gelós”, exigeix l'exclusivitat i prioritat de l'amor dels seus triats, els qui deuen, si és necessari, tallar al seu voltant les relacions humanes nocives per a la seua salvació i trencar els vincles amb les coses i persones que perjudiquen la seua relació amb ells. a ell. Com a imatge profètica pedagògica, aquest principi concerneix el seu Israel carnal, en primer lloc, i al seu Israel espiritual de tots els temps, que es revela en Jesucrist en la seua perfecció.

Gen.17.13: “ El que naix a casa i el que és comprat amb diners ha de ser circumcidat; i el meu pacte serà en la vostra carn un pacte etern » .

Déu insisteix en aquesta idea: el fill legítim i l'il·legítim poden estar units a ell perquè així profetitza les dues aliances del seu projecte salvador... Després, la insistència marcada pel retorn de l'expressió " adquirit va prendre diners ", profetitza Jesús el Crist que serà estimat en 30 denaris pels jueus religiosos rebels. I així, per 30 denaris, Déu oferirà la seua vida humana en redempció dels triats jueus i pagans en nom de la seua santa aliança. Però es recorda el caràcter “ perpetu ” del signe de la circumcisió i la precisió “ en la teua carn ” confirma el seu caràcter momentani. Perquè aquesta aliança que comença ací acabarà quan aparega el Messies “ per a posar fi al pecat ”, segons Dan.7.24.

Gen.17.14: “ L'home incircunciso, que no haja sigut circumcidat en la carn, serà tallat d'entre el seu poble: haurà violat el meu pacte ”

El respecte a les regles fixades per Déu és molt estricte i no admet excepcions perquè les seues transgressions distorsionen el seu projecte profètic, i ell demostrarà, impedit a Moisès l'entrada en Canaán, que aquesta falta és molt gran. Els incircuncisos en la carn no són més

legítims per a viure al poble jueu terrenal del que ho serien els incircuncisos de cor en el futur etern regne celestial de Déu.

Gen.17.15: “ Va dir Déu a Abraham: Ja no cridaràs Sarai a la teua dona Sarai; però el seu nom serà Sara ”.

Abram significa pare d'un poble però Abraham significa pare d'una multitud. De manera similar, Sarai significa noble però Sarah significa princesa.

Abram ja és pare d'Ismael, però el canvi de nom Abraham es justifica en la multiplicació de la seua posteritat en Isaac el fill que Déu li anunciarà, no en Ismael. Per la mateixa raó, l'estèril Sarai procrearà i donarà a llum multituds a través d'Isaac i el seu nom serà Sara.

Gen.17.16: “ La beneiré i et donaré un fill d'ella; La beneiré i es convertirà en nacions; d'ella eixiran reis de pobles ”.

Abram camina amb Déu, però la seua vida diària és terrenal i es basa en condicions naturals terrenals, no en miracles divins. També en el seu pensament dona a les paraules de Déu el sentit d'una benedicció pel mitjà pel qual Sarai va obtindre un fill a través d'Agar la seua serva.

Gén.17 :17: “ Abraham va caure sobre el seu rostre; ell va riure i va dir en el seu cor: A un home de cent anys li naixerà un fill? I Sara, de noranta anys, donaria a llum? »

En adonar que Déu podria voler dir que Sarai podria tindre fills a pesar que és estèril i ja té 99 anys, va riure en el seu cor. La situació és tan inimaginable a nivell humà terrenal que aquest reflex del seu pensament sembla natural. I dona sentit als seus pensaments.

Gen.17.18: “ I Abraham va dir a Déu: Oh! Que Ismael visca davant el teu rostre! »

És clar que Abraham raona carnalment i que només entén la seua multiplicació a través d'Ismael, el fill ja nascut i de 13 anys.

Gen.17.19: “ Va dir Déu: Sara la teua esposa segurament et donarà a llum un fill; i diràs el seu nom Isaac. Establiré el meu pacte amb ell com a pacte etern per a la seua descendència després d'ell ”.

Coneixent els pensaments d'Abraham, Déu ho reprén i renova l'anunci sense deixar la més mínima possibilitat d'error d'interpretació.

El dubte expressat per Abraham sobre el naixement miraculós d'Isaac profetitza el dubte i la incredulitat que la humanitat manifestarà cap a Jesucrist. I el dubte prendrà la forma d'un rebuig oficial per part de la posteritat carnal d'Abraham.

Gén 17.20 Quant a Ismael, t'he sentit. Heus ací, jo ho beneiré, ho faré fructífer i ho multiplicaré en gran manera; ell engendrarà dotze prínceps i jo faré d'ell una gran nació ”.

Ismael significa que Déu ha sentit, a més, en aquesta intervenció, Déu encara justifica el nom que li va donar. Déu la farà fructificar, es multiplicarà i formarà la gran nació àrab formada per “dotze prínceps”. Aquest número 12 és similar als 12 fills de Jacob de la seua santa aliança que seran succeïts pels 12 apòstols de Jesucrist, però similar no significa idèntic

perquè confirma l'ajuda divina però no una aliança salvadora respecte al seu projecte de vida eterna. A més, Ismael i els seus descendents seran hostils cap a tots aquells que entren en la santa aliança de Déu, successivament jueus i després cristians. Aquest paper nociu sancionarà un naixement il·legítim mitjançant processos igualment il·legítims imaginats per la mare estèril i el pare excessivament complaent. És per això que els fills carnals d'Abraham portaran la mateixa maledicció i finalment patiran el mateix rebuig de Déu.

Havent conegut a Déu i els seus valors, els descendents d'Ismael poden triar viure segons les seues regles fins a entrar en l'aliança jueva, però aquesta elecció serà individual com la salvació eterna que s'oferirà als triats. Així mateix, com a altres homes de tots els orígens, se'ls oferirà la salvació en Crist i se'ls obrirà el camí a l'eternitat, però només sota la norma obedient de Crist salvador, crucificat, mort i ressuscitat.

Gén.17.21: “ Establiré el meu pacte amb Isaac, el que Sara et donarà a llum l'any que ve per aquestes dates ” .

Ismael tenia 13 anys en el moment d'aquesta visió segons el versicle 27, per tant tindrà 14 anys quan nasca Isaac. Però Déu insisteix en aquest punt: la seua aliança s'establirà amb Isaac, no amb Ismael. I naixerà de Sara.

Gén.17 :22: “ Quan va acabar de parlar-li, Déu es va exaltar sobre Abraham ”.

Les aparicions de Déu són estranyes i excepcionals, i això explica per què l'ésser humà no s'acostuma al miracle diví i per què, com Abraham, el seu raonament queda condicionat per les lleis naturals de la vida terrestre. El seu missatge entregat, Déu es retira.

Gén.17.23: “ Abraham va prendre a Ismael el seu fill, i a tots els que van nàixer a la seua casa, i a tots els que havia comprat amb diners, a tots els homes del poble de la casa d'Abraham; i els va circumcidat aquell mateix dia, conforme al mandat que Déu li havia donat ”.

L'ordre donada per Déu s'executa immediatament. La seua obediència justifica el seu pacte amb Déu. Aquest poderós amo de l'antiguitat comprava servents i la condició d'esclau existia i no era qüestionada. De fet, el que farà que el tema siga qüestionable és l'ús de la violència i el maltractament als servents. La condició d'esclau és també la de tots els redimits de Jesucrist, fins i tot hui .

Gén.17.24: “ Abraham tenia noranta-nou anys quan va ser circumcidat ”.

Aquest aclariment ens recorda que Déu exigeix obediència als homes, qualsevol que siga la seua edat; des del més jove fins al més major.

Gén.17.25: “ Ismael el seu fill tenia tretze anys quan va ser circumcidat ”.

Serà, per tant, 14 anys major que el seu germà Isaac, la qual cosa li assegurarà la capacitat de causar un mal real al seu germà menor, fill de l'esposa legítima.

Gen.17.26: “ Aqueix mateix dia va ser circumcidat Abraham, així com Ismael el seu fill ” .

Déu recorda la legitimitat d'Ismael cap a Abraham, que és el seu pare. La seua circumcisió comuna és tan enganyosa com les afirmacions dels seus descendents que afirmen ser del mateix Déu. Perquè per a reclamar a Déu no basta tindre el mateix pare carnal ancestral. I quan els jueus incrèduls afirmen aquesta connexió amb Déu a causa del seu pare Abraham, Jesús rebutjarà aquest argument i els imputarà al diable, Satanàs, pare de la mentida i assassí des del principi. El que Jesús va dir als jueus rebels del seu temps s'aplica igualment a les pretensions àrabs i musulmanes de la nostra.

Gén.17.27: “ I tots els homes de la seua casa, ja nascuts a la seua casa, ja adquirits per diners a estranys, van ser circumcidats amb ell ”.

Després d'aquest model d'obediència, veurem que les desgràcies dels hebreus que salen d'Egipte vindran sempre de la seua subestimació d'aquesta obediència que Déu exigeix absolutament, en tots els temps i fins a la fi del món.

Gènesi 18

La separació dels germans enemics.

Gén.18 :1 : “Yahweh se li va aparéixer entre les alzines de Mamre, mentre estava assegut a la porta de la seua botiga en la calor del dia ”.

Gènesi 18:2: “ I alçant els seus ulls, va mirar, i heus ací tres homes estaven al costat d'ell. Quan els va veure, va córrer a rebre'ls des de l'entrada de la seua botiga i es va inclinar fins al sòl .

Abraham és un home centenari, se sap vell però manté bona forma física, ja que “ corre a la trobada ” dels seus visitants. Els va reconèixer com a missatgers celestials? Podem suposar-ho ja que “ es prostra en la terra ” davant ells. Però el que veu són "tres homes" i llavors podem veure en la seua reacció, el seu sentit d'hospitalitat espontània que és fruit del seu caràcter amorós natural.

Gen.18:3: “ I ell va dir: Senyor, si he trobat gràcia davant els teus ulls, et pregue que no t'apartes del teu serf ”.

Dir “senyor” a un visitant va ser el resultat de la gran humilitat d'Abraham i novament no hi ha evidència que pensara que s'estava dirigint a Déu. Perquè, aquesta visita de Déu en aparença totalment humana és excepcional ja que ni tan sols Moisès estarà autoritzat a veure “ la glòria ” del rostre de Déu segons Éxo.33:20 al 23: “ YaHWÉH diu: No podràs per a veure el meu rostre, perquè l'home no pot veure'm i viure. Yahweh va dir: Ací hi ha un lloc prop de mi; et pararàs sobre la roca. Quan la meua glòria passe, et posaré en la cavitat de la penya, i et cobriré amb la meua mà fins que jo haja passat. I quan torne la mà, em veureu darrere, però

no es veurà el meu rostre ". Si es prohibeix la visió de la "glòria " de Déu, Ell no es prohibeix prendre aparença humana per a acostar a les seues criatures. Déu ho fa per a visitar a Abraham, el seu amic, i el tornarà a fer en la forma de Jesucrist des de la seua concepció embrionària i fins a la seua mort expiatòria.

Gen.18:4: " Que algú porte una mica d'aigua per a llavar-vos els peus; i descansar sota aquest arbre ".

El versicle 1 el va deixar clar, fa calor i la suor dels peus està cobert de pols de la terra. justifica llavar els peus dels visitants. És una oferta agradable que se'ls fa. I aquesta atenció és per a crèdit d'Abraham.

Gen.18:5: " Aniré i prendré un tros de pa, per a enfortir el teu cor; després de la qual cosa, continuaràs el teu viatge; perquè per això passes per alt al teu serf. Ells van respondre: Fes el que has dit ".

Ací veiem que Abraham no va identificar a aquests visitants com a éssers celestials. L'atenció que els mostra és, per tant, un testimoniatge de les seues qualitats humanes naturals. És humil, amorós, gentil, generós, servicial i hospitalari; coses que li fan voler a Déu. En aquest aspecte humà, Déu aprova i accepta totes les seues propostes.

Gén.18:6: " Abraham va entrar ràpidament a la seua botiga on Sara, i li va dir: Ràpidament, tres mesures de flor de farina, pasta i fes coques ".

L'aliment és útil al cos carnal i veient tres cossos de carn davant ell, Abraham va fer preparar menjar per a renovar les forces físiques dels seus visitants.

Gén.18:7: " I Abraham va córrer cap a les seues ovelles, i va prendre un vedell tendre i bo, i li ho va donar a un serf, el qual es va afanyar a preparar-lo ".

L'elecció d'un jòneg tendre mostra encara més la seua generositat i benevolència natural; el seu plaer a complaure al seu proïsme. Per a aconseguir aquest resultat ofereix el millor als seus visitants.

Gen.18:8: " I va prendre més crema i llet, amb el vedell que estava preparat, i les va posar davant d'ells. Ell mateix estava al costat d'ells, sota l'arbre. I van menjar ".

Aquests apetitosos aliments es presenten a estranys que passen, persones que no coneix però als qui tracta com a membres de la seua pròpia família. L'encarnació dels visitants és molt real ja que mengen aliments fets per a l'home.

Gen.18:9: " Llavors li van dir: On està Sara la teua dona? Ell va respondre: Ella és allí, a la botiga .

Amb la terrible experiència de l'amfitrió com un èxit per a la glòria de Déu i la seua pròpia, els visitants revelen la seua verdadera naturalesa en nomenar el nom de la seua esposa, "Sara", que Déu li va atorgar en la seua visió anterior.

Gen.18.10: “ Un d'ells va dir: Jo tornaré a vosaltres en aquest mateix temps; i heus ací, Sara la teua dona tindrà un fill. Sara estava escoltant des de l'entrada de la botiga, que estava darrere d'ell ”.

Notem que en l'aparició dels tres visitants, no hi ha res que identifique a YaHWéh dels dos àngels que ho acompanyen. La vida celestial es manifesta ací i revela el sentit igualitari que allí reina.

Mentre un dels tres visitants anuncia l'imminent naixement de Sarah, escolta des de l'entrada de la botiga el que es diu i el text especifica qui " estava darrere d'ell "; el que vol dir que ell no la va veure i humanament no va poder adonar de la seua presència. Però no eren homes.

Gen.18.11: “ Abraham i Sara eren vells i avançats en anys, i Sara ja no podia esperar tindre fills ”.

El versicle defineix les condicions humanes normals comunes a tota la humanitat.

Gen.18.12: “ I ella va riure per a si , dient: Ara que sóc vella, encara desitjaré? El meu senyor també és vell ”.

Notar novament la precisió: “ Ella va riure dins seu ”; perquè ningú li haja sentit riure excepte el Déu viu que escodrinya els pensaments i els cors.

Gen.18.13: “ Yahweh va dir a Abraham: Per què llavors va riure Sara, dient: Veritablement tindrà un fill, encara que sóc vella? »

Déu aprofita per a revelar la seua identitat divina, la qual cosa justifica l'esment de YaHWéh perquè és ell qui parla en aquesta aparença humana a Abraham. Només Déu pot conèixer els pensaments ocults de Sara i ara Abraham sap que Déu li està parlant.

Gen.18.14: “ Hi ha una mica de sorprenent per part de YaHWéh? A l'hora assenyalada tornaré a vosaltres, a aquesta mateixa hora; i Sara tindrà un fill ”.

Déu es torna autoritari i renova clarament la seua predicció en el nom YaHWéh de la seua divinitat.

Gen.18 :15: “ Sara va mentir, dient: No vaig riure. Perquè tenia por. Però ell va dir: Al contrari, vas riure ”.

“ Sara va mentir ” diu el text perquè Déu va escoltar el seu pensament secret, però de la seua boca no va eixir cap riure; llavors va anar només una xicoteta mentida per a Déu però no per a l'home. I si Déu la reprén és perquè no admet que Déu té el control dels seus pensaments. Ella dóna proves, arribant fins i tot a mentir-li. Per això insisteix dient: “ Al contrari (és fals), vas riure ”. No oblidem que l'ésser humà beneït per Déu és Abraham i no Sara, la seua legítima esposa, que només es beneficia de la benedicció del seu marit. Les seues idees ja han resultat en la maledicció del naixement d'Ismael, el futur enemic hereditari i competidor d'Israel; és veritat aconseguir un projecte diví.

Gen.18.16: “ I aquests homes es van alçar per a partir i van mirar cap a Sodoma. Abraham va ser amb ells per a acompanyar-los .

Apagats, nodrits i renovats per a Abraham i Sara el futur naixement del fill legítim Isaac, els visitants celestials revelen a Abraham que la seua visita a la terra té també una altra missió en ment: es tracta de Sodoma.

Gen.18.17: “ Llavors YaHWÉH va dir: Ocultaré a Abraham el que farà?... ”

Ací tenim l'aplicació precisa d'aquest versicle d'Amós 3:7: “ Perquè res fa el Senyor YaHWÉH sense haver revelat el seu secret als seus serfs els profetes ”.

Gén.18.18: “ Certament Abraham arribarà a ser una nació gran i poderosa, i en ell seran beneïdes totes les nacions de la terra ”.

A causa de l'habitual pèrdua de significat que se li aplica a l'adverbi “ certament ”, record que significa: de manera certa i absoluta. Abans de revelar el seu projecte destructiu, Déu s'afanya a tranquil·litzar a Abraham sobre el seu propi estatus davant ell i li renova les benediccions que li concedirà. Déu comença a parlar d'Abraham en tercera persona per a elevar-ho al rang de gran personatge històric de la humanitat. Actuant així, mostra als seus descendents carnals i espirituals el model que beneeix i que recorda i defineix en el versicle que ve.

Gén.18.19: “ Perquè ho he triat perquè mane als seus fills i a la seua casa després d'ell que guarden el camí de Yahweh, en justícia i rectitud en favor d'Abraham les promeses que li va fer... ”

El que Déu descriu en aquest versicle marca la diferència amb Sodoma, que Ell destruirà. Fins a la fi del món, els seus triats seran així: guardar el camí de YaHWÉH consisteix a practicar rectitud i judici; la verdadera rectitud i la verdadera justícia que Déu construirà sobre els textos de la llei per a ensenyar al seu poble Israel. El respecte a aquestes coses serà la condició perquè Déu respecte les seues promeses de benediccions.

Gen.18.20: “ I YaHWÉH va dir: El clam contra Sodoma i Gomorra ha augmentat, i el seu pecat és gran ”.

Déu porta aquest judici contra Sodoma i Gomorra, les ciutats dels reis als qui Abraham va vindre a ajudar quan van ser atacats. Però també va ser en Sodoma on el seu nebot Lot havia triat establir, amb la seua família i els seus servents. Coneixent el vincle d'inclinació que Abraham té pel seu nebot, Déu multiplica les formes d'atenció cap a l'ancià per a anunciar-li les seues intencions. I per a això es rebaixa al nivell de l'home per a humanitzar el més possible per a posar al nivell del raonament humà d'Abraham el seu serf.

Gen.18.21: “ Per tant, descendiré i veuré si han obrat enterament segons l'informe que m'ha arribat; i si no és així, el sabré ”.

Aquestes paraules contrasten amb el coneixement dels pensaments de Sara, perquè Déu no pot ignorar el nivell d'immoralitat aconseguit en aquestes dues ciutats de la plana i la seua

abundant prosperitat. Aquesta reacció revela la cura que posa perquè el seu fidel servidor accepte la justa sentència del seu judici.

Gen.18.22: “ I els homes van partir i van anar a Sodoma. Però Abraham encara estava en presència de YaHWÉH ”.

Ací, la separació dels visitants permet a Abraham identificar entre ells al Déu viu, YaHWÉH, present amb ell en una senzilla aparença humana que afavoreix l'intercanvi de paraules. Abraham s'embravirà fins al punt d'entaular amb Déu una espècie de tracte per a obtenir la salvació de les dues ciutats, una de les quals està habitada pel seu benvolgut nebot Lot.

Gen.18.23: “ Abraham es va acostar i va dir: Destruiràs també al just amb l'impíu? »

La pregunta d'Abraham està justificada, perquè en la seua acció col·lectiva de justícia, la humanitat provoca la mort de víctimes innocents anomenades danys col·laterals. Però si la humanitat no pot notar la diferència, Déu sí que pot. I donarà prova d'això a Abraham i a nosaltres que llegim el seu testimoni bíblic.

Gen.18.24: “ Tal vegada hi haja cinquanta justos enmig de la ciutat: els destruiràs també a ells, i no perdonaràs a la ciutat a causa dels cinquanta justos que estan enmig d'ella? »

En la seua ànima dolça i amorosa, Abraham està ple d'il·lusió i imagina que és possible trobar almenys 50 justos en aquestes dues ciutats i invoca a aqueixos 50 possibles justos per a obtenir de Déu la gràcia de les dues ciutats en el nom mateix de la seua justícia perfecta que no pot ferir a l'innocent amb el culpable.

Gén.18.25: “ Fer morir al just amb l'impíu, perquè siga amb el just com amb l'impíu, lluny de tu! Lluny de tu! No exercirà justícia el que jutja a tota la terra? »

Abraham pensa així resoldre el problema recordant a Déu el que no pot fer sense negar la seua personalitat tan apegada al sentit de la justícia perfecta.

Gen.18.26: “ I YaHWÉH va dir: Si trobe cinquanta justos en Sodoma, enmig de la ciutat, perdonaré a tota la ciutat per causa d'ells ”.

Amb paciència i bondat, YaHWÉH va deixar parlar a Abraham i en la seua resposta li dóna la raó: per 50 justos les ciutats no seran destruïdes.

Gen.18.27: “ Va respondre Abraham i va dir: Heus ací, jo que sóc pols i cendra m'he atrevit a parlar amb Jehová ”.

És el pensament de “ pols i cendra ” que quedaran homes impíus després de la destrucció de les dues ciutats a la vall? Així i tot, Abraham confessa que ell mateix no és més que “ pols i cendra ”.

Gen.18.28: “ Potser faltaran cinc dels cinquanta justos: per cinc destruiràs tota la ciutat? I va dir Yahweh: No la destruiré, si trobe allí quaranta-cinc justos .

L'audàcia d'Abraham li portarà a continuar el seu regateig reduint cada vegada el número dels triats possiblement oposats i es detindrà en el versicle 32 en el número de deu justos. I cada vegada Déu concedirà la seua gràcia pel número proposat per Abraham.

Gen.18.29: “ Abraham va continuar parlant-li, i va dir: Tal vegada hi haja allí quaranta justos. I va dir Yahweh: No faré res per amor d'aquests quaranta .

Gen.18.30: “ Abraham va dir: No s'enutge Jehová, i parlaré. Potser hi ha allí trenta justos. I va dir Yahvé: No faré res si trobe allí trenta justos .

Gen.18.31: “ Abraham va dir: Heus ací, m'he atrevit a parlar amb el Senyor. Potser hi ha allí vint persones justes. I va dir Yahweh: No la destruiré per causa d'aquests vint .

Gen.18.32: “ Abraham va dir: No s'enutge Jehová, i no parlaré més que aquesta vegada. Potser hi ha allí deu justos. I va dir Yahweh: No la destruiré per causa d'aquests deu justos .

Ací acaba el regateig d'Abraham, que comprén que cal fixar un límit més enllà del qual la seua insistència seria desraonada. Es deté en el número de deu justos. Creu amb optimisme que aquest nombre de persones justes ha de trobar en aquestes dues ciutats corruptes, encara que només siga comptant a Lot i els seus familiars.

Gen.18.33: “ Yahweh es va anar quan va acabar de parlar amb Abraham. I Abraham va tornar al seu estatge ”.

La trobada terrenal de dos amics, un celestial i Déu Todopoderoso i l'altre, l'home, pols de la terra, acaba, i cadascun torna a les seues ocupacions. Abraham cap al seu estatge i YaHWÉH cap a Sodoma i Gomorra sobre les quals caurà el seu judici destructiu.

En el seu intercanvi amb Déu, Abraham va revelar el seu caràcter, imatge de Déu, preocupat perquè es realitze la verdadera justícia, donant a la vida el seu fort i preciós valor. Per això el regateig del seu serf només pot delectar i alegrar el cor de Déu, que comparteix plenament els seus sentiments.

Gènesi 19

Separació en cas d'emergència

Gén.19 :1: “ Els dos àngels van arribar a Sodoma en fosquejar; i Lot es va asseure a la porta de Sodoma. Quan Lot els va veure, es va alçar per a rebre'ls i va caure rostre en terra .

Reconeixem en aquest comportament la bona influència d'Abraham sobre el seu nebot Lot, ja que mostra la mateixa consideració cap als visitants que passen. I ho fa amb tanta més

atenció quant que coneix els mals costums dels habitants de la ciutat de Sodoma en la qual s'ha establert a viure.

Gen.19:2: “ Llavors va dir: Heus ací, senyors meus, entreu ara a casa del vostre serf, i passeu allí la nit; lava els teus peus; T'alçaràs d'hora al matí i continuaràs el teu camí. No, van respondre, passarem la nit al carrer ”.

Lot té el deure d'acollir a les persones que passen per la seua casa per a protegir-les de les accions desvergonyides i malicioses dels habitants corruptes. Trobem les mateixes paraules de benvinguda que Abram havia dirigit als seus tres visitants. Lot és en veritat un home just que no es va deixar corrompre per la seua convivència amb els éssers perversos d'aquesta ciutat. Els dos àngels han vingut a destruir la ciutat però abans de destruir-la volen confondre la maldat dels habitants sorprenent-los en l'acte, en demostració activa de la seua maldat. I per a obtenir aquest resultat els n'hi ha prou amb passar la nit al carrer per a ser atacats pels sodomites.

Gen.19:3: “ Però Lot els va instar tant que van vindre a ell i van entrar a la seua casa. Els va donar un banquet i va coure pans sense llevat. I van menjar ”.

Per tant, Lot aconsegueix convèncer-los i ells accepten la seua hospitalitat; el que encara li dóna l'oportunitat de demostrar la seua generositat com ho havia fet Abraham abans que ell. L'experiència els ensenya a descobrir la bella ànima de Lot, un home just enmig dels injustos.

Gén.19:4: “ Encara no s'havien ficat al llit, quan la gent de la ciutat, els habitants de Sodoma, van envoltar la casa, des dels xiquets fins als ancians; tota la població va vindre corrent ”.

La demostració de la maldat dels habitants va més enllà de les expectatives dels dos àngels, ja que vénen a buscar-los fins i tot a la casa on Lot els va rebre. Notar el nivell de contagi d'aquesta maldat: “ des dels xiquets fins als ancians ”. Per tant, el judici de YaHWÉH està enterament justificat.

Gen.19:5: “ I van cridar a Lot i li van dir: On estan els homes que van vindre a tu aquesta nit? Trau-nos-els perquè els coneguem ”.

Els ingenus poden ser enganyats per les intencions dels sodomites, perquè no es tracta d'una petició de coneixement sinó de coneixement en el sentit bíblic del terme de l'exemple "Adán va conèixer a la seua dona i ella va donar a llum un fill". La depravació d'aquestes persones és, per tant, total i sense remei.

Gén.19:6: " Lot va eixir a ells a la porta de la casa, i va tancar la porta darrere de si ”.

Lot valent que s'afanya a anar ell mateix a la trobada dels éssers abominables i que es cuida de tancar darrere de si la porta de la seua casa per a protegir als seus visitants.

Gen.19:7: “ I ell va dir: Germans meus, us pregue que no feu malament; »

L'home bo exhorta als malvats a no fer el mal. Els diu "germans" perquè són homes com ell i ha conservat en si l'esperança de salvar a alguns d'ells de la mort a la qual els dirigeix el seu comportament.

Gen.19:8: " Heus ací tinc dues filles que mai han conegut home; Jo te'ls portaré fora i podràs fer amb ells el que vulgues. Només que no els feu res a aquests homes ja que han arribat a l'ombra de la meua teulada ".

Per a Lot, el comportament dels sodomites va aconseguir altures mai abans aconseguides en aquesta experiència. I per a protegir als seus dos visitants, ve a oferir en el seu lloc a les seues dues filles encara verges.

Gen.19:9: " Van dir: Partiu! Van dir una altra vegada: Aquest ha vingut com a estrany i vol ser jutge! Bé, et farem pitjor que ells. I pressionant violentament a Lot, es van avançar per a derrocar la porta .

Les paraules de Lot no calmen al ramat reunit, i aquests éssers monstruosos, diuen, s'estan preparant per a fer-li pitjor que a ells. Després intenten derrocar la porta.

Gènesi 19.10: " I els homes van estendre les seues mans, van ficar a Lot dins de la casa i van tancar la porta ".

Amb el valent Lot en perill, els àngels intervenen i porten a Lot a l'interior de la casa.

Gen.19.11: " I van encegar als que estaven a la porta de la casa, des del més xicotet fins al major, de manera que en va s'esforçaven a trobar la porta ".

Fora, les persones excitades més pròximes queden cegues; Per tant, els ocupants de la casa estan protegits.

Gen.19.12: " Els homes van dir a Lot: A qui tens encara ací? Gendres, fills i filles i tot el que us pertany a la ciutat, traieu-ho d'aquest lloc ".

Lot va trobar favor davant els ulls dels àngels i de Déu que els va enviar. Per a salvar la seua vida, ha de " eixir » de la ciutat i de la vall de la plana perquè els àngels destruiran als habitants d'aquesta vall que es convertirà en una zona de ruïnes com la ciutat d'Aï. L'ofrena dels àngels s'estén a tot el que li pertany en les criatures humanes vivents.

En aquest tema de la separació, el mandat diví de " eixir " és permanent. Perquè insta a les seues criatures a separar del mal en totes les seues formes, com les falses esglésies cristianes. En Apocalipsi 18:4 ordena als seus triats que " isquen » de " Babilònia la gran ", que es refereix en primer lloc a la religió catòlica i en segon lloc a la multiforme religió protestant, sota la influència de la qual han romàs fins al moment. I igual que Lot, les seues vides només se salvaran si obeeixen immediatament el mandat de Déu. Perquè, tan prompte com es promulga la llei que farà obligatori el descans dominical del primer dia, la fi del temps de gràcia arribarà a la seua fi. I llavors serà massa vesprada per a canviar d'opinió i posició davant aquest problema.

Ací cride la seua atenció sobre el perill que representa posposar per a més tard la necessària presa de decisions. La nostra vida és fràgil, podem morir per una malaltia, un accident o un atemptat, coses que poden succeir si Déu no aprecia la nostra lentitud per a reaccionar, i en aquest cas, el final del temps de gràcia col·lectiva perd tota la seua importància. , perquè el que mor abans que ella, mor en la seua injustícia i en la seua condemnaió per part de Déu. Conscient d'aquest problema, Pablo diu en Heb.3:7-8: “ Si sentíreu hui la seua veu, no enduriu el vostre cor com en la rebel·lió... ”. Per tant, sempre existeix la urgència de respondre a l'oferta feta per Déu, i Pablo és d'aquesta opinió segons Heb.4:1: " Temem, doncs, que mentre encara romanga la promesa d'entrar en el seu repòs, que algun de vosaltres No sembla haver arribat massa tard ”.

Gen.19.13: “ Perquè destruïrem aquest lloc, perquè és gran el clam contra els seus habitants davant de YaHWÉH. YaHWÉH ens ha enviat a destruir-la ”.

Aquesta vegada, el temps s'acaba, els àngels li fan saber a Lot el motiu de la seua presència a la seua casa. La ciutat ha de ser ràpidament destruïda per decisió de YaHWÉH.

Gen.19.14: “ Va eixir Lot i va parlar als seus gendres que havien pres a les seues filles: Alça't, va dir, sal d'aquest lloc; perquè YaHWÉH destruirà la ciutat. Però, als ulls dels seus gendres, semblava estar fent broma ”.

Els gendres de Lot certament no estaven al nivell de maldat dels altres sodomites, però per a la salvació només compta la fe. I clarament no ho tenien. Les creences del seu sogre no els havien interessat, i la sobtada idea que el Déu YaHWÉH estava llest per a destruir la ciutat els va resultar simplement increïble.

Gen.19.15: “ Des de l'alba del dia els àngels van instar a Lot, dient: Alça't, presa a la teua dona i a les teues dues filles que són ací, no siga que perisques en la ruïna de la ciutat ”.

La destrucció de Sodoma dóna lloc a separacions esquinçadores que revelen la fe i l'absència de fe. Les filles de Lot han de triar entre seguir al seu pare o seguir al seu marit.

Gen.19.16: “ I com tardava, els homes li van prendre de la mà, a ell, a la seua dona i a les seues dues filles, perquè YaHWÉH volia perdonar-ho; Se'l van emportar i ho van deixar fora de la ciutat .

En aquesta acció, Déu ens mostra “ un fumall tret del foc ”. Una vegada més és per al just Lot a qui Déu salva, juntament amb ell, les seues dues filles i la seua esposa. Així, arrancats de la ciutat, es troben fora, lliures i vius.

Gen.19.17: “ Quan els va haver trets, un d'ells va dir: “Salva la teua vida; no mires arrere, ni et detingues en tot el pla; Fuig a la muntanya, no siga que perisques ”.

La salvació serà a la muntanya, l'elecció quedarà en mans d'Abraham. Lot pot així comprendre i lamentar el seu error en haver triat la plana i la seua prosperitat. La seua vida està en joc i haurà d'afanyar si vol estar fora de perill quan el foc de Déu arribe a la vall. Se li ordena no mirar arrere. L'ordre ha de prendre literal i figuradament. El futur i la vida estan per

davant dels supervivents de Sodoma, perquè darrere d'ells prompte no quedaran més que ruïnes incandescentes enceses per pedres de sofre llançades des del cel.

Gen.19.18: “ Lot els va dir: Oh! No, Senyor! »

L'ordre donada per l'àngel terroritza a Lot.

Gen.19.19: “ Heus ací, he trobat favor davant els teus ulls, i has mostrat la grandesa de la teua misericòrdia amb mi, en preservar la meua vida; però no puc escapar a la muntanya abans que m'aconseguisca el desastre i perisca ”.

Lot coneix aquesta regió on viu i sap que arribar a la muntanya li portarà molt temps. Per això implora a l'àngel i li ofereix una altra solució.

Gen.19.20: “ Heus ací, aquesta ciutat està bastant a prop perquè pugua refugiar-me en ella, i és xicoteta. Oh ! que allí pugua escapar,... no és xicotet?... i que visca la meua ànima! »

Al final de la vall està Tsoar, paraula que significa xicotet. Ella va sobreviure a la tragèdia de la vall per a servir de refugi a Lot i la seua família.

Gen.19.21: “ I ell li va dir: Heus ací, jo també et concedisc aquesta gràcia, i no destruiré la ciutat que parles ”.

La presència d'aquesta ciutat encara és testimoni d'aquest dramàtic episodi que va afectar les ciutats de la vall de la plana on es trobaven les dues ciutats de Sodoma i Gomorra.

Gen.19.22: “ Afanya't i refugia't allí, perquè res puc fer fins que arribes allí. Per això se li va donar a aquesta ciutat el nom de Zoar .

L'àngel ara depén del seu acord i esperarà fins que Lot entre en Zoar per a atacar la vall.

Gènesi 19.23: “ El sol eixia sobre la terra quan Lot va entrar en Zoar ”.

Per als sodomites semblava anunciar un nou dia sota un bell començar el dia; un dia com qualsevol altre...

Gen.19.24: “ Llavors YaHWÉH va fer ploure sofre i foc del cel sobre Sodoma i Gomorra de part de YaHWÉH ”.

Aquesta miraculosa acció divina va rebre un poderós testimoni a través dels descobriments de l'arqueòleg adventista Ron Wyatt. Va identificar el lloc de la ciutat de Gomorra, els habitatges de la qual se secundaven unes sobre altres en el vessant occidental de la muntanya que voreja aquesta vall. El sòl d'aquest lloc està format per pedres de sofre que, en exposar al foc, encara hui s'encenen. El miracle diví queda així plenament confirmat i digne de la fe dels triats.

Contràriament al que sovint es pensava i es deia, Déu no va recórrer a l'energia nuclear per a destruir aquesta vall, sinó a pedres de sofre i de sofre pur, estimat en un 90% de puresa, la qual cosa és excepcional segons els especialistes. El cel no porta núvols de sofre, per això puc

dir que aquesta destrucció és obra del Déu creador. Pot crear qualsevol matèria segons la seua necessitat ja que ell va crear la terra, el cel i tot el que contenen.

Gén.19.25: “ Va destruir aquelles ciutats, i tota la plana, i tots els habitants de les ciutats, i les plantes de la terra ”.

Què pot sobreviure en un lloc sotmés a una pluja de pedres de sofre llameante? Res, excepte roques i pedres de sofre encara presents.

Gen.19.26: " La dona de Lot va mirar cap endarrere i es va convertir en una estàtua de sal ”.

Aquesta mirada retrospectiva de l'esposa de Lot revela penediments i un interès mantingut en aquest lloc maleït. Aquest estat d'ànim no agrada a Déu i el fa saber transformant el seu cos en una columna de sal, imatge de l'esterilitat espiritual absoluta .

Gen.19.27: “ Abraham es va alçar molt de demà per a anar al lloc on havia estat en presència de YaHWÉH ”.

Sense adonar del drama ocorregut, Abraham arriba al roure de Mamre on va rebre als seus tres visitants.

Gen.19.28: “ I va mirar cap a Sodoma i Gomorra, i cap a tot el territori de la plana; i heus ací va veure fum que pujava de la terra, com el fum d'un forn ”.

La muntanya és un excel·lent observatori. Des de la seua altura, Abraham domina la regió i sap on està situat la vall de Sodoma i Gomorra. Si el sòl del lloc és encara un brasero incandescent, a dalt s'eleva un fum acre provocat pel sofre i pel consum de tots els materials recollits en una ciutat per l'home. El lloc està condemnat a l'esterilitat fins a la fi del món. Allí només trobem roques, pedres, pedres de sofre i sal, molta sal que afavoreix l'esterilitat del sòl.

Gén.19.29: “ Quan Déu va destruir les ciutats de la plana, es va recordar d'Abraham; i va fer escapar a Lot d'enmig del desastre amb el qual va destruir les ciutats on Lot havia fet el seu estatge ”.

Aquest aclariment és important perquè ens revela que Déu va salvar a Lot només per a agradar a Abraham, el seu fidel serf. Per això no va deixar de retraure-li la seua elecció de la pròspera vall i les seues ciutats corruptes. I això confirma que efectivament va ser salvat de la destinació coneguda per Sodoma com "un fumall arrabassat del foc" o, amb extrema precisió.

Gén.19.30: “ Lot va eixir de Zoar cap a les altures i es va establir a la muntanya amb les seues dues filles, perquè tenia por de quedar en Zoar. Vivia en una cova, ell i les seues dues filles ”.

La necessitat de la separació ara es fa clara per a Lot. I és ell qui decideix no quedar en Zoar que, encara que “xicoteta”, també estava poblada per gent corrupta i pecadora davant Déu. Al seu torn, va a la muntanya i, lluny de qualsevol comoditat, viu amb les seues dues filles en una cova, un refugi natural assegurança que ofereix la creació de Déu.

Gen.19.31: “ La major va dir a la menor: El nostre pare és vell; i no hi ha home al país que vinga a nosaltres, segons el costum de tots els països ”.

No hi ha res d'escandalós en les iniciatives preses per les dues filles de Lot. La seua motivació està justificada i aprovada per Déu perquè actuen amb la intenció de donar posteritat al seu pare. Sense aquesta motivació la iniciativa seria incestuosa.

Gen.19.32: " Veniu, donem a beure vi al nostre pare, i dormim amb ell, per a preservar la raça del nostre pare " .

Gén.19.33: " Llavors van fer beure vi al seu pare aquella nit; i la major es va anar a dormir amb el seu pare: ell no es va adonar ni quan ella es va ficar al llit ni quan es va alçar " .

Gén.19 :34: " L'endemà, la major va dir a la menor: Heus ací, jo vaig dormir anit amb el meu pare; Fem que bega vi una altra vegada aquesta nit, i anem a dormir amb ell, per a preservar la raça del nostre pare .

Gén.19.35: " Aquella nit van tornar a fer beure vi al seu pare; i la menor es va anar a dormir amb ell: no es va adonar ni quan ella es va ficar al llit ni quan es va alçar " .

La total inconsciència de Lot en aquesta acció dóna a l'abordatge la imatge de la inseminació artificial aplicada als animals i a l'ésser humà en el nostre temps final. No hi ha la més mínima cerca de plaer i la cosa no és més impactant que l'aparellament de germans i germanes en els inicis de la humanitat.

Gen.19.36: " Les dues filles de Lot van quedar embarassades del seu pare " .

Observem en aquestes dues filles de Lot qualitats excepcionals d'abnegació en benefici de l'honor del seu pare. Com a mares solteres, criaran soles als seus fills, oficialment sense pare, i renuncien així a prendre un marit, un cònjuge, un company.

Gén.19.37: " La primogènita va donar a llum un fill, i va dir el seu nom Moab; ell és el pare dels moabitas fins al dia de hui " .

Gen.19.38: " La menor també va donar a llum un fill, i va dir el seu nom Ben Ammi: és el pare dels amonitas fins al dia de hui " .

Trobem, en la profecia de Daniel 11.41, l'esment dels descendents dels dos fills: " Ell entrarà en la terra més bella, i molts cauran; però Edom i Moab i els caps dels fills d'Amón seran deslliurats de la seua mà " . Un vincle carnal i espiritual unirà, doncs, a aquesta descendència amb l'Israel fundat en Abraham, arrel després d'Heber del poble hebreu. Però aquestes arrels comunes provocaran disputes i posaran a aquests descendents en contra de la nació d'Israel. En Sofonías 2:8 i 9, Déu profetitza un desastre per a Moab i els fills d'Amón: " Vaig sentir els insults de Moab i els insults dels fills d'Amón, quan van insultar al meu poble i es van alçar amb arrogància contra les seues fronteres. Per això estic viu! diu Jehová dels exèrcits, Déu d'Israel, Moab serà com Sodoma, i els fills d'Amón com Gomorra, lloc cobert d'arços, mina de sal, desert per sempre; la resta del meu poble els saquejarà, la resta de la meua nació els posseirà " .

Això prova que la benedicció de Déu va anar només per a Abraham i que no va ser compartida pels seus germans nascuts del mateix pare, Taré. Si Lot va poder beneficiar de

l'exemple d'Abraham, no serà el mateix el dels seus descendents nascuts de les seues dues filles.

Gènesi 20

Separació per la condició de profeta de Déu

Renovando l'experiència amb Faraó relatada en Gènesi 12, Abraham presenta a la seua esposa Sara com la seua germana a Abimelec, rei de Gerar (l'actual Palestina prop de Gaza). De nou, la reacció de Déu que ho castiga li fa descobrir que el marit de Sara és el seu profeta. El poder i el temor d'Abraham es van estendre així per tota la regió.

Gènesi 21

La separació del legítim i l'il·legítim

Separació mitjançant el sacrifici del que estimem.

Gén.21:1: “ I va visitar Yahweh a Sara com havia dit, i va fer Yahweh amb Sara com havia dit. »

En aquesta visita, Déu posa fi a la llarga esterilitat de Sara.

Gen.21:2: “ I Sara va concebre i li va donar a Abraham un fill en la seua vellesa, en el temps assenyalat que Déu li havia dit. »

Isaïes 55:11 ho confirma: “ Així succeeix amb la meua paraula que sale de la meua boca: no torna a mi buida, sense haver fet la meua voluntat i sense haver complit els meus plans ”; es compleix la promesa feta a Abraham, per la qual cosa el versicle queda justificat. Aquest fill ve al món després que Déu anuncia el seu naixement. La Bíblia ho presenta com el “fill de la promesa”, la qual cosa converteix a Isaac en un tipus profètic del “Fill de Déu” messiànic: Jesús.

Gén.21:3: “ I Abraham va dir el nom del seu fill que li va nèixer, que Sara li havia donat a llum, Isaac. »

El nom Isaac significa: riu. Tant Abraham com Sara van riure quan van escoltar a Déu anunciar al seu futur fill. Si el riure d'alegria és positiva, no ho és el riure burleta. De fet, tots dos cònjuges van tindre la mateixa reacció en ser víctimes del prejudici humà. Perquè reien en pensar en les reaccions humanes dels qui els envoltaven. Des del diluvi, l'esperança de vida s'ha escurçat considerablement i, per als éssers humans, l'edat de 100 anys marca una vellesa avançada; aquell en el qual esperem poc de la vida. Però l'edat no significa res en el context d'una relació amb el Déu creador que estableix els límits de totes les coses. I Abraham descobreix això en la seua experiència i rep, a través de Déu, riquesa, honor i paternitat, aquesta vegada legítima.

Gen.21:4: “ I Abraham va circumcidar al seu fill Isaac quan tenia huit dies, com Déu li havia manat. »

Al seu torn, el fill legítim és circumcidat. S'obeeix el mandat de Déu.

Gén.21:5: “ I Abraham tenia cent anys quan li va nèixer Isaac el seu fill. »

La cosa és notable, però no segons els estàndards antediluvians.

Gen.21:6: “ I Sara va dir: Déu m'ha donat motius per a riure; qui ho senta riurà amb mi. »

Sarah troba la situació ridícula perquè és humana i víctima de prejudicis humans. Però aquestes ganes de riure reflecteixen també una alegria inesperada. Com Abraham, el seu marit, obté la possibilitat de donar a llum a una edat que ja no és imaginable en termes de normalitat humana.

Gen.21 :7: “ I ella va dir: Qui hauria dit a Abraham: Sara alletarà fills? Perquè li he donat un fill en la seua vellesa. »

La cosa és veritablement excepcional i enterament miraculosa. Mirant aquestes paraules de Sara a nivell profètic, podem veure en Isaac el fill que profetitza el nou pacte en Crist, mentre que Ismael profetitza al fill del primer pacte. Pel seu rebuig a Crist Jesús, aquest fill natural nascut segons la carn pel signe de la circumcisió serà rebutjat per Déu en favor del fill cristià triat per mitjà de la fe. Com Isaac, el Crist fundador del nou pacte naixerà miraculosament per a revelar i representar a Déu en aparença humana. En contrast, Ismael és concebut únicament sobre bases carnals i enteniments estrictament humans.

Gén.21:8: “ I el xiquet va créixer i va ser deslletat; i Abraham va fer un gran banquet el dia que van deslletar a Isaac. »

El bebé alletat es convertirà en un adolescent, i per al Pare Abraham s'obri un futur ple de promeses i de felicitat que celebra amb alegria.

Gén.21:9: “ I Sara va veure al fill d'Agar l'egípcia, que ella li havia donat a Abraham, riure; i ella va dir a Abraham: ”

El riure clarament ocupa un lloc important en la vida de la beneïda parella. L'animositat i la gelosia d'Ismael cap a Isaac, el fill legítim, el porten a riure, burlar d'ell. Per a Sara s'ha arribat al límit del suportable: després de la burla de la mare ve la del fill; és massa.

Gen.21.10: “ Tira fora a aquesta serva i al seu fill; perquè el fill d'aquesta serva no heretarà amb el meu fill, amb Isaac. »

Podem entendre l'exasperació de Sarah, però mira amb mi a dalt. Sara profetitza la indignitat de la primera aliança que no heretarà amb els triats la nova, basada en la fe en la justícia de Crist Jesús.

Gen.21.11: “ I va ser molt dolent davant els ulls d'Abraham, a causa del seu fill. »

Abraham no reacciona com Sara perquè els seus dos fills comparteixen els seus sentiments. El naixement d'Isaac no elimina els 14 anys d'afecte que ho uneixen a Ismael.

Gen.21.12: “ I va dir Déu a Abraham: No et sembla dolent a causa del xiquet i de la teua serva. En tot el que Sara et diguera, escolta la seua veu: perquè en Isaac et diran descendència. »

En aquest missatge, Déu prepara a Abraham per a acceptar l'allunyament d'Ismael, el seu fill major. Aquesta separació està en el projecte profètic de Déu; ja que profetitza el fracàs de l'antic pacte mosaic. Com a consol, en Isaac multiplicarà la seua descendència. I el compliment d'aquesta paraula divina serà mitjançant l'establiment del nou pacte on els “ triats ” seran “ cridats ” pel missatge de l'evangeli etern de Déu en Jesucrist.

Així, paradoxalment, Isaac serà el patriarca de l'antiga aliança i és sobretot en Jacob, el seu fill, que segons la carn i el signe de la circumcisió, l'Israel de Déu s'establirà sobre els seus fonaments. Però la paradoxa és que aquest mateix Isaac només profetitza lliçons concernents al nou pacte en Crist.

Gén.21.13: “ I també faré del fill de la serva una nació, perquè ell és la teua descendència. »

Ismael és el patriarca de molts pobles de Mitjà Orient. Fins que Crist va aparèixer per al seu ministeri salvador terrenal, la legitimitat espiritual pertanyia únicament als descendents d'aquests dos fills d'Abraham. El món occidental vivia en múltiples formes de paganisme, ignorant l'existència del gran Déu creador.

Gen.21.14: “ I Abraham es va alçar molt de demà, i va prendre pa i un odre d'aigua, i li'ls va donar a Agar, posant-los sobre el seu muscle, i li va donar el xiquet, i la va acomiadar. I ella va ser i va vagar pel desert de Beerseba. »

La intervenció de Déu va calmar a Abraham. Sap que Déu mateix vetlarà per Agar i Ismael i accepta separar d'ells, perquè confia que Déu els protegirà i guiarà. Perquè ell mateix ha sigut protegit i guiat fins ara per Ell.

Gén.21.15: “ I quan es va acabar l'aigua de l'odre, va tirar al xiquet davall d'una dels esbarzers ” .

En el desert de Beersheba, l'aigua que s'emporta es consumeix ràpidament i sense aigua, Agar només veu la mort com el resultat final de la seua desafortunada situació.

Gen.21.16: “ va ser i es va asseure enfronte, a l'abast de l'arc; perquè ella va dir: No em deixes veure morir al xiquet. I ella, asseguda davant, va alçar la veu i va plorar. »

En aquesta situació extrema, per segona vegada, Agar vessa les seues llàgrimes davant el rostre de Déu.

Gen.21.17: “ I va sentir Déu la veu del xiquet, i l'àngel de Déu va cridar a Agar des del cel, i li va dir: Què et passa, Agar? No temeu, perquè Déu ha sentit la veu del xiquet on està. »

I per segona vegada, Déu intervé i li parla per a tranquil·litzar-la.

Gen.21.18: “ Alça't, presa al xiquet i pren-lo a la teua mà; perquè faré d'ella una gran nació. »

Els recorde, el xiquet Ismael és un adolescent de 15 a 17 anys, però no deixa de ser un xiquet subjecte a la seua mare Agar i els dos ja no tenen aigua per a beure. Déu vol que ella faça costat al seu fill perquè li espera una destinació poderosa.

Gen.21.19: “ I Déu va obrir els seus ulls, i va veure una font d'aigua; i va ser i va omplir l'odre d'aigua, i va donar beure al xiquet. »

Fruit d'un miracle o no, aquest pou d'aigua apareix en el moment necessari per a donar-li a Agar i al seu fill el gust per la vida. I deuen la seua vida al poderós Creador que obri o tanca la visió i la intel·ligència de les coses.

Gén.21.20: “ I Déu estava amb el xiquet, i aquest va créixer, i va habitar en el desert, i es va fer arquer. »

Per tant, el desert no estava buit ja que Ismael caçava animals que matava amb el seu arc per a menjar.

Gén.21.21: “ I va habitar en el desert de Parán; i la seua mare li va prendre dona de la terra d'Egipte. »

Per tant, el vincle entre els ismaelitas i els egipcis s'enfortirà i, amb el temps, la rivalitat d'Ismael amb Isaac augmentarà fins al punt de convertir-los en enemics naturals permanents.

Gènesi 21.22: “ I va esdevindre en aquell temps que Abimelec i Picol, capità del seu exèrcit, van parlar a Abraham, dient: Déu està amb tu en tot el que fas. »

Les experiències provocades per la presentació de Sara com la seua germana, coses relatades en Gén.20, li van ensenyar a Abimelec que Abraham era el profeta de Déu. Ara és temut i temut.

Gen.21.23: “ I ara jura'm ací per Déu que no faràs mentida amb mi, ni amb els meus fills, ni amb els meus néts, conforme a la bondat que t'he mostrat, actuaràs amb mi i cap al país en el qual va romandre. »

Abimelec ja no vol ser víctima dels ardits d'Abraham i desitja obtenir d'ell compromisos fermes i decidits per a una aliança pacífica.

Gen.21.24: “ I Abraham va dir: Juraré. »

Abraham no té males intencions cap a Abimelec i per tant pot acceptar aquest pacte.

Gen.21.25: “ I Abraham va reprendre a Abimelec a causa d'un pou d'aigua que els serfs d'Abimelec havien pres per la força. »

Gen.21.26: “ I Abimelech va dir: No sé qui ha fet això, i tu no m'ho has advertit, i només hui ho he sentit. »

Gén.21.27: “ I Abraham va prendre ovelles i vaques, i li les va donar a Abimelec, i els dos van fer un pacte. »

Gen.21.28: “ I Abraham va separar set ovelles del ramat; »

L'elecció feta per Abraham de les “set ovelles” testimonia el seu vincle amb el Déu creador, al qual així vol associar a la seua obra. Abraham s'ha establert en un país estranger però vol que el fruit del seu treball continue sent de la seua propietat.

Gen.21.29: “ I Abimelec va dir a Abraham: Quines són aquestes set ovelles que has apartat? »

Gen.21.30: “ I ell va dir: Prendràs de la meua mà aquests set corders, per a testimoniatge amb mi que he cavat aquest pou. »

Gen.21.31: “ Per això van dir aquell lloc Beerseba, perquè tots dos van jurar allí. »

El pou en disputa porta el nom de la paraula “sheba”, que és l'arrel del número “set” en hebreu, i que trobem en la paraula “shabbat” que designa el seté dia, el nostre dissabte santificat en el descans setmanal per Déu. des del començament de la seua creació terrenal. Per a preservar la memòria d'aquesta aliança, el pou va ser anomenat “el pou dels set”.

Gen.21.32: “ I van fer un pacte en Beersheba. I es van alçar Abimelec i Pícol, capità del seu exèrcit, i van tornar a la terra dels filisteus. »

Gén.21.33: “ I Abraham va plantar un tamarisco en Beerseba; i allí va invocar el nom de Yahweh, Déu etern. »

Gen.21.34: “ I Abraham va residir molt de temps en la terra dels filisteus. »

Déu havia organitzat condicions de pau i tranquil·litat per al seu serf.

Gènesi 22

La separació del pare i de l'únic fill sacrificat

Aquest capítol 22 presenta el tema profètic de Crist oferit com a sacrifici per Déu com a Pare. Representa el principi de salvació preparat en secret per Déu des del principi de la seua decisió de crear enfront d'ells éssers lliures, intel·ligents i autònoms. Aquest sacrifici serà el preu a pagar per a obtenir una devolució d'amor de les seues criatures. Els triats seran aquells que hagen respost a les expectatives de Déu amb total llibertat d'elecció.

Gen.22:1: “ Després d'aquestes coses Déu va provar a Abraham, i li va dir: Abraham! I ell va respondre: Ací estic! »

Abraham és molt obedient a Déu, però fins a on pot arribar aquesta obediència? Déu ja sap la resposta, però Abraham ha de deixar després de si, com a testimoniatge per a tots els triats, la prova concreta de la seua obediència exemplar que ho fa tan digne de l'amor del seu Déu que el converteix en el patriarca la posteritat del qual serà sublimada per la naixement de Crist Jesús.

Gen.22:2: “ Va dir Déu: Presa el teu fill, el teu únic, el que mestresses, Isaac; veu a la terra de Moriah i ofereix-lo allí en holocaust sobre un de les muntanyes que jo et diré. »

Déu pressiona deliberadament el que dol, fins al límit del suportable per a aquest ancià de més de cent anys. Déu miraculosament li va concedir l'alegria de tindre un fill nascut per a ell i Sara, la seua legítima esposa. A més, ocultarà als qui ho envolten la increïble comanda de Déu: “ Ofereix al teu únic fill en sacrifici ”. I la resposta positiva d'Abraham tindrà conseqüències eternes per a tota la humanitat. Perquè, després que Abraham haja consentit a oferir al seu fill, Déu mateix ja no podrà renunciar al seu projecte salvífic; si haguera pogut considerar renunciar a això.

Notem l'interés de la precisió: “ en una de les muntanyes que et diré ”. Aquest precís lloc està programat per a rebre la sang de Crist.

Gènesi 22:3: “ Abraham es va alçar molt de demà, va ensellar el seu ase i va prendre amb si a dos serfs i al seu fill Isaac. Va partir llenya per a l'holocaust i es va posar en camí cap al lloc que Déu li havia indicat. »

Abraham va resoldre obeir aquest excés i amb la mort en l'ànima, va organitzar la preparació de la sagnant cerimònia ordenada per Déu.

Gén.22:4: “ Al tercer dia, Abraham va alçar els seus ulls i va veure el lloc des de lluny. »

El país de Moriya està a tres dies de camí del lloc on resideix.

Gen.22:5: “ I Abraham va dir als seus serfs: Quedeu-vos ací amb l'ase; El jove i jo anirem tan lluny per a adorar i tornarem a tu. »

La terrible acció que està a punt de cometre no necessita testimonis. el per això se separa dels seus dos servents que hauran d'esperar el seu retorn.

Gén.22 :6: “ Abraham va prendre la llenya per a l'holocaust, la va carregar sobre el seu fill Isaac, i portava el foc i el ganivet a la seua mà. I tots dos van caminar junts . »

En aquesta escena profètica, així com Crist haurà de carregar el pesat “patibulum” al qual seran clavades les seues nines, Isaac és carregat amb la llenya que, encesa, consumirà el seu cos sacrificat.

Gen.22:7: “ Llavors Isaac va parlar a Abraham el seu pare, dient: Pare meu! I ell va respondre: Ací estic, fill meu! Isaac va respondre: Ací està el foc i la llenya; però on està el corder per a l'holocaust? »

Isaac ha sigut testimoni de molts sacrificis religiosos i té raó a sorprendre per l'absència de l'animal que serà sacrificat.

Gen.22:8: “ Abraham va dir: Fill meu, Déu es proveirà del corder per a l'holocaust. I tots dos van caminar junts. »

Aquesta resposta d'Abraham va anar directament inspirada per Déu perquè profetitzava magníficament l'enorme sacrifici que Déu farà en oferir a si mateix a la crucifixió en carn humana, satisfent així la necessitat dels pecadors triats d'un Salvador eficaç i just en la perfecció divina. Però Abraham no veu aquest futur salvador, aquest paper de Crist Salvador profetitzat per l'animal sacrificat a YaHWÉH, Déu creador totpoderós. Per a ell, aquesta resposta simplement li permet guanyar temps, mentre mira amb horror el crim que haurà de cometre.

Gen.22:9: “ Quan van arribar al lloc que Déu li havia dit, Abraham va edificar allí un altar i va disposar la llenya. Va lligar al seu fill Isaac i el va posar sobre l'altar, damunt de la llenya. »

Desafortunadament per a Abraham enfront de l'altar, ja no hi ha manera d'ocultar-li a Isaac que serà ell qui serà l'ovella del sacrifici. Si el pare Abraham es va mostrar sublim en aquesta extraordinària acceptació, el comportament dòcil d'Isaac és un reflex del que seria Jesucrist en el seu temps: sublim en la seua obediència i abnegació.

Gén.22.10: “ Llavors Abraham va estendre la seua mà i va prendre el ganivet per a matar al seu fill. »

Tinga en compte que per a reaccionar, Déu espera fins a l'últim final de la prova per a donar el testimoniatge del seu valor real i autenticitat. El “ ganivet en mà ”; només queda sacrificar a Isaac com a les moltes ovelles ja sacrificades.

Gen.22.11: “ Llavors l'àngel de YaHWÉH el va cridar des del cel, i va dir: Abraham! Abrahán! I ell va respondre: Ací estic! »

La demostració de la fe obedient d'Abraham es fa i es duu a terme perfectament. Déu posa fi al calvari de l'ancià i al del seu fill tan digne d'ell i del seu amor.

Tinga en compte que cada vegada que és cridat per Déu o pel seu fill, Abraham sempre respon dient: " Ací estic ". Aquesta resposta espontània que brolla d'ell testimonia el seu caràcter generós i obert cap al proïsme. A més, contrasta amb l'actitud d'Adán atrapat en situació de pecat que es va amagar de Déu, fins al punt que Déu es va veure obligat a dir-li: " On estàs? ".

Gén.22 :12: " I l'àngel va dir: No estengues la teua mà sobre el xiquet, ni li faces cap cosa; perquè ara sé que tems a Déu, i que no m'has negat al teu únic fill. »

Amb la demostració de la seua fe fidel i obedient, Abraham podrà ser als ulls de tots, i fins a la fi del món, ser mostrat com a model de la verdadera fe, per Déu, fins a la vinguda de Crist que ho encarnarà. converteix-te en la perfecció divina. És en aquest model d'obediència impecable que Abraham es converteix en el pare espiritual dels vertaders creients salvats per la sang vessada de Jesucrist. En aquesta experiència, Abraham acaba d'exercir el paper de Déu Padre que oferirà com a sacrifici real i mortal al seu únic fill, anomenat Jesús de Natzaret.

Gén.22.13: " Va alçar Abraham els seus ulls i va veure darrere d'ell un carner subjecte per les banyes en un esbarzer; i Abraham va ser, va prendre el carner i el va oferir en holocaust en lloc del seu fill. »

En aquest punt, Abraham pot adonar que la seua resposta a Isaac, " fill meu, Déu es proveirà del corder per a l'holocaust ", havia sigut inspirada per Déu, perquè el "corder ", en realitat, "el carner jove ". , és de fet " proveït " per Déu i oferit per ell. Notar que els animals sacrificats a YaHWÉH són sempre mascles a causa de la responsabilitat i domini donat a l'home, l'Adán mascle. Crist Redemptor també serà home.

Gen.22.14: " Abraham va cridar a aquest lloc YaHWÉH Jireh. Per això hui es diu: En la muntanya de YaHWÉH serà vist. »

El nom " YaHWÉH Jireh " significa: YaHWÉH serà vist. L'adopció d'aquest nom és una verdadera profecia que anuncia que en la terra de Moriah, el gran Déu invisible que inspira temor i païra serà vist en una aparença humana menys formidable, per a portar i obtindre la salvació dels triats. I l'origen d'aquest nomenament, l'ofertament d'Isaac en sacrifici, confirma el ministeri terrenal del " Corder de Déu que lleva els pecats del món ". Coneixent l'interés de Déu en el seu respecte pels tipus i models reproduïts i repetits, és probable i quasi segur que Abraham va oferir el seu sacrifici en el mateix lloc on, 19 segles després, Jesús anava a ser crucificat, al peu de la Muntanya Gòlgota. , fora de Jerusalem, la ciutat, només per un temps, santa.

Gén.22.15: " L'àngel de YaHWÉH va cridar a Abraham des del cel per segona vegada " ,

Aquesta terrible prova serà l'última que haurà de passar Abraham. Déu va trobar en ell al digne patriarca model de fe obedient, i li ho va fer saber.

Gen.22.16: " i va dir: Per mi mateix ho jure, paraula de YaHWÉH! Perquè has fet això i no has refusat al teu fill, el teu únic fill " .

Déu emfatitza aquestes paraules " el teu únic fill ", perquè profetitzen el seu futur sacrifici en Jesucrist segons Juan 3.16: " Tant va estimar Déu al món, que va donar al seu Fill unigènit , perquè tot el que crega en ell, no perisquen, però tinguen vida eterna " .

Gen.22.17: " Et beneiré i multiplicaré la teua descendència, com les estrelles del cel i com l'arena que està arran de mar; i la teua descendència posseirà la porta dels seus enemics. »

Atenció ! La benedicció d'Abraham no s'hereta, és només per a ell i cada home o dona de la seua descendència deu, al seu torn, meréixer la benedicció de Déu. Perquè Déu li promet una posteritat nombrosa però entre aquesta posteritat , només els triats que actuen amb la mateixa fidelitat i la mateixa obediència seran beneïts per Déu. Es pot llavors mesurar tota la ignorància espiritual dels jueus que orgullosament afirmaven ser fills d'Abraham i per tant fills que mereixien l'herència de les seues benediccions. Jesús els va refutar mostrant-los pedres i dient que d'aquestes pedres Déu pot donar-li descendència a Abraham. I ell els va considerar com el seu pare, no a Abraham, sinó al diable.

En la seua conquesta de la terra de Canaán, Josué posseirà la porta dels seus enemics, la primera de les quals va caure va ser la ciutat de Jericó. Finalment, amb Déu, els sants triats posseiran la porta a l'últim enemic: " Babilònia la Gran " segons diversos ensenyaments revelats en l'Apocalipsi de Jesucrist.

Gén.22.18: " Totes les nacions de la terra seran beneïdes en la teua descendència, perquè has obeït la meua veu. »

Es tracta, en efecte, de " totes les nacions de la terra ", perquè l'oferta de salvació en Crist s'ofereix a tots els éssers humans, de tots els orígens i de tots els pobles. Però aquestes nacions també deuen a Abraham el fet de poder descobrir els oracles divins revelats al poble hebreu eixit de la terra d'Egipte. La salvació en Crist s'obté per la doble benedicció d'Abraham i la seua posteritat representada pel poble hebreu i Jesús de Natzaret, Jesucrist.

És desitjable notar clarament, en aquest versicle, la benedicció i la seua causa: l'obediència aprovada per Déu.

Gén.22.19: " Quan Abraham va tornar amb els seus serfs, ells es van alçar i van anar plegats a Beerseba; perquè Abraham va habitar en Beerseba. »

Gènesi 22.20: " Després d'aquestes coses va ser informat a Abraham, dient: Heus ací, també Milca ha donat fills a Nacor el teu germà " .

Els versicles que segueixen tenen com a objectiu preparar el vincle amb " Rebeca " que es convertirà en l'esposa ideal triada per Déu per al fidel i dòcil Isaac. Ella serà presa de la família pròxima d'Abraham en la descendència del seu germà Nacor.

Gènesi 22.21: " Uz el seu primogènit, Buz el seu germà Kemuel, pare d'Aram ",

Gén.22.22: " Kesed, Hazo, Pildash, Jidlaf i Betuel. »

Gènesi 22.23: “ Bethuel va engendrar a Rebeca . Aquests són els huit fills que Milca li va donar a Nacor, germà d'Abraham . »

Gènesi 22.24: “ La seua concubina, anomenada Reuma, també va donar a llum a Tebach, Gaham, Tahash i Maaca. ”.

El compliment de les promeses fetes a Abraham

Gènesis 23 relata la mort i l'enterrament de Sara la seua esposa a Hebron, en la cova de Macpela. Abraham va prendre possessió d'un lloc d'enterrament en la terra de Canaán mentre esperava que Déu li donara tota la terra als seus descendents uns 400 anys després.

Després, en Gènesi 24, Abraham encara conserva el paper de Déu. Per a romandre separat dels pobles pagans locals, enviarà al seu serf a un lloc llunyà, a la seua família immediata, per a buscar una esposa per al seu fill Isaac i ells deixaran que Déu trie per ells. De la mateixa manera, Déu seleccionarà als triats que constituïran l'esposa de Crist, el Fill de Déu. En aquesta selecció l'home no té res a veure perquè la iniciativa i el judici pertanyen a Déu. L'elecció de Déu és perfecta, irreprotxable i eficaç, com Rebeca, l'esposa triada, amorosa, intel·ligent i bella en aparença, i sobretot, espiritual i fidel; la perla que tot home espiritual que vulga prendre esposa ha de buscar.

Jacob i Esaú

Més tard, segons Gén.25, Rebeca és originalment estèril com Sarai, l'esposa d'Abram, abans que ella. Aquesta esterilitat compartida es deu al fet que les dues dones portaran una posteritat benaurada a Crist, que serà ell mateix format per Déu en el si d'una jove verge anomenada Maria. D'aquesta manera, el llinatge del projecte salvífic de Déu està marcat per la seua acció miraculosa. Patint d'aquesta esterilitat natural, Rebeca apel·la a YaHWÉH i obté d'ell dos bessons que lluiten en el seu ventre. Preocupada, pregunta a Déu sobre això: “ I YaHWÉH li va dir : Dues nacions estan en el teu ventre, i dos pobles se separaran des del teu ventre; una d'aquestes persones serà més forta que l'altra, i la major estarà subjecta a la menor . » Dóna a llum a dos bessons. A causa de la seua intensa vellositat, i que era enterament " roig ", d'ací el nom " Edom " dau a la seua posteritat, el major es diu " Esau ", nom que significa "pelut". El menor es diu “ Jacob ”, nom que significa: “Engañador”. Els dos noms ja profetitzen les seues destinacions. “Velu” vendrà la seua primogenitura als més joves a canvi d'un suculent plat de “ roux ” o llentilles roges. Embene aquesta primogenitura perquè subestima el seu valor just. Per contra, el “Engañador” espiritual cobdícia aquest títol que no és només honorífic, perquè porta amb si la benedicció de Déu. El “engañador” és de la mena d'aqueixos violents que volen coste el que coste obligar el regne dels cels a prendre possessió d'ell i va anar pensant en ell que Jesús va parlar sobre aquest tema. I en veure aquest zel hirviente, el cor de Déu s'alegra molt. A més, molt pitjor per a “Pelut” i molt millor per a “Engañador”, perquè és ell qui es convertirà en “Israel”, per decisió de Déu. No s'equivoquen, Jacob no és un engañador comú i corrent i és un home extraordinari, perquè no hi ha un altre exemple bíblic de la seua determinació d'obtindre la benedicció de Déu, i és només per a aconseguir aquest objectiu que "enganya". Així tots podrem imitar-ho i els fidels del cel s'alegraran. Per part seua, Esaú tindrà com a descendent al poble de “ Edom ”, nom que significa “ roig ”, amb la mateixa arrel i significat que Adán, aquest poble serà adversari d'Israel com l'anuncia la profecia divina.

Precís que el color “roig” designa el pecat, únicament, en les imatges profètiques del projecte salvífic revelat per Déu i aquest criteri s'aplica, únicament, als actors de les seues produccions, com “Esaú”. En els temps foscos de l'Edat mitjana, els xiquets pèl-rojos considerats malvats eren assassinats. Per això, assenyalet, el color roig no fa a l'home comú i corrent més pecador que el bru o el ros, perquè el pecador s'identifica per les males obres de la seua fe. Per tant, el “roig”, el color de la sang humana, és només en valor simbòlic un símbol del pecat, segons Isaïes 1,18: “ Veniu i supliquem! diu YaHWÉH. Si els vostres pecats són com

l'escarlata, seran blancs com la neu; si són rojos com la porpra, seran com a llana . » Així mateix, en la seua Apocalipsi, la seua Revelació, Jesús vincula el color roig a instruments humans que serveixen, inconscientment o no, al diable, Satán el primer pecador de la vida creat per Déu; exemples: el " cavall roig " d'Apocalipsi 6:4, el " drac roig o roig de foc " d'Apocalipsi 12:3, i la " bèstia escarlata " d'Apocalipsi 17:3.

Ara que té aquesta primogenitura, Jacob, al seu torn, viurà experiències de vida que profetitzen els plans de Déu, com a successor d'Abraham.

Va deixar a la seua família per temor a la ira del seu germà Esaú, amb raó, segons Gén. 27,24, perquè havia decidit matar-ho, després del desviament de la benedicció del seu pare moribund, "enganyat" per un ardit fora de la ment de Rebecca la seua esposa. En aquest segrest, els dos noms dels bessons revelen la seua importància. Perquè el "Tempeur" va usar una pell peluda per a enganyar a Isaac, qui s'havia quedat cec, fer passar pel seu germà major naturalment "Pelut". Les persones espirituals es donen suport les unes a les altres i Rebeca s'assemblava més a Jacob que a Esaú. En aquesta acció, Déu contradiu l'elecció humana i carnal d'Isaac que va preferir a Esaú, el caçador que li portava una caça que apreciava. I Déu concedeix la primogenitura a qui és més digne d'ella: Jacob l'Engañador.

En arribar a Labán, el seu oncle arameu, germà de Rebeca, per a treballar per a ell, Jacob s'enamora de Raquel, la més jove però més bella de les filles de Labán. El que no sap és que en la seua vida real, Déu li fa exercir un paper profètic que ha de profetitzar el seu projecte salvífic. A més, després de "set anys" de treball per a obtindre a la seua estimada Raquel, Labán li imposa a la seua filla major "Llisa" i li l'entrega com a esposa. Per a obtindre i casar amb Rachel, haurà de treballar "set anys més" per al seu oncle. En aquesta experiència, "Jacob" profetitza el que Déu haurà de passar en el seu projecte salvífic. Perquè també ell farà una primera aliança no conforme al desig del seu cor, perquè l'experiència d'un Israel carnal i nacional no estarà marcada per l'èxit i la glòria que mereix la seua bondat. Les successions de "Jutges" i "reis" sempre acaben malament, excepte algunes estranyes excepcions. I l'esposa desitjada i digna del seu amor, només l'obtindrà en una segona aliança després d'haver demostrat el seu amor i revelat el seu pla de salvació en el ministeri de Jesucrist; el seu ensenyament, la seua mort i la seua resurrecció. Tinga en compte que les preferències humanes i divines estan completament invertides. L'estimada de Jacob és l'estèril Raquel, però la de Déu és la prolífica Llisa. En donar-li a Jacob, primer, a Lea com la seua esposa, Déu fa que el seu profeta experimente la desil·lusió que tots dos experimentaran en la seua primera aliança. En aquesta experiència, Déu anuncia que la seua primera aliança serà un terrible fracàs. I el rebuig del Messies Jesús per part dels seus descendents va confirmar aquest missatge profètic. Llisa, que no va ser l'estimada triada pel nuvi, és una imatge que profetitza als triats de la nova aliança que, d'origen pagà, van viure durant molt de temps en la ignorància de l'existència de l'únic Déu creador. No obstant això, la naturalesa prolífica de Lea va profetitzar un pacte que donaria molt fruit per a la glòria de Déu. I Isaïes 54:1 ho confirma, dient: " Alegra't, oh estèril, la que no engendres més! Que esclate la vostra alegria i el vostre goig, vosaltres que ja no teniu dolor! Perquè els fills de la desemparada seran més nombrosos que els fills de la casada, diu Yahweh . Ací profetitza el desemparat, a través de Lea, el nou pacte, i el casat, a través de Raquel, l'antic pacte hebreu.

Jacob es converteix en Israel

Havent deixat al ric i pròsper Labán, Jacob i els seus familiars tornen amb el seu germà Esaú, la ira justa del qual i venjativa tem. Una nit, Déu se li apareix i lluiten entre si fins a l'alba. Déu finalment ho fereix en el maluc i li diu que d'ara en avant es dirà "Israel", perquè va eixir victoriós lluitant contra Déu i els homes. En aquesta experiència, Déu va voler retratar la imatge de l'ànima lluitadora de Jacob en la seua lluita de fe. Anomenat Israel per Déu, obté el que desesperadament desitjava i buscava: la benedicció de Déu. La benedicció d'Abraham en Isaac es va materialitzar així a través de la constitució de l'Israel carnal que, construït sobre Jacob que es va convertir en Israel, prompte es convertiria en una nació temuda, després de l'eixida d'Egipte de l'esclavitud. Havent preparat la gràcia de Déu a Esaú, els dos germans es troben en pau i alegria.

Amb les seues dues esposes i els seus dos servents, Jacob es va convertir en pare de 12 xiquets i només una xiqueta. Estèril al principi com Sarai i Rebeca, però idòlatra, Raquel obté de Déu dos fills, Josep el major i Benjamí el menor. Va morir en donar a llum al seu segon fill. Ella profetitzava així la fi de l'antiga aliança, que cessarà amb l'establiment de la nova basada en la sang expiatòria de Jesucrist. Però en segona aplicació, aquestes circumstàncies mortals profetitzen la destinació final dels seus triats que seran salvats per la seua feliç intervenció quan torne en el seu gloriós aspecte diví en Miguel Jesucrist. Aquesta inversió de la situació dels últims triats està profetitzada pel canvi de nom del xiquet que anomenat " Ben-Oni " o "fill del meu dolor", per la mare moribunda, passa a dir Jacob, el pare, " Benjamí » ja siga, "fill dret" (costat dret) o, fill beneït. En confirmació, en Mateo 25:33, Jesucrist col·locarà " les seues ovelles a la seua dreta i els cabrits a la seua esquerra ". Aquest nomene " Benjamí " va ser triat per Déu, únicament per al seu projecte profètic, per tant per a nosaltres, perquè per a Jacob tenia poc significat; i per a Déu, la idòlatra Raquel no mereixia el qualificatiu de " dret ". Aquestes coses relatives a l'altra part del món es desenvolupen en les explicacions d'Apocalipsis 7:8.

L'admirable José

En la història d'Israel, el paper que Déu assigna a José li portarà a dominar als seus germans els qui, exasperats per la seua dominació espiritual, el venen a mercaders àrabs. A Egipte, la seua honestat i lleialtat ho van fer benvolgut, però l'esposa del seu amo va voler abusar d'ell, i en resistir, José es va trobar a la presó. Allí, explicant els somnis, els esdeveniments li conduiran al rang més alt per davall del faraó: primer visir. Aquesta elevació es basa en el seu do profètic quant a Daniel després d'ell. Aquest regal el va fer apreciat pel faraó que li va confiar Egipte. Durant una fam, els germans de Jacob aniran a Egipte i allí José es reconciliarà amb els seus malvats germans. A ells s'uniran Jacob i Benjamí i així és com els hebreus s'instal·len a Egipte a la regió de Gosén.

L'Èxode i el fidel Moisès

Esclavizados, els hebreus trobaran en Moisès, el xiquet hebreu el nom del qual significa "segó de les aigües" del Nil, criat i adoptat per la filla del Faraó, el llibertador preparat per Déu.

Mentre les condicions de la seua esclavitud s'endureixen i augmenten, per a defensar a un hebreu, Moisès mata a un egipci i aquest fuig d'Egipte. El seu viatge el porta a Madián, a Aràbia Saudita, on viuen els descendents d'Abraham i Keturah, la seua segona esposa, casada després de la mort de Sara. En casar amb Séfora, la filla major del seu sogre Jetro, 40 anys després, Moisès va conèixer a Déu mentre pasturava els seus ramats cap a la muntanya d'Horeb. El creador se li apareix en forma d'un esbarzer incandescent que crema però no es consumeix. Li revela el seu pla per a Israel i l'envia a Egipte per a guiar l'eixida del seu poble.

Seràn necessàries deu plagues per a obligar el Faraó a deixar lliures als seus preciosos esclaus. Però és el dècim el que adquirirà una importància profètica major. Perquè Déu va fer morir a tots els primogènits d'Egipte, tant d'homes com d'animals. I aqueix mateix dia els hebreus van celebrar la primera Pasqua de la seua història. La Pasqua va profetitzar la mort del Messies Jesús, el " primogènit " i el " Corder de Déu " pur i sense taca, oferit en sacrifici com el " corder " immolat el dia de l'èxode d'Egipte. Després del sacrifici d'Isaac sol·licitat per Déu a Abraham, la Pasqua de l'Èxode d'Egipte és el segon anunci profètic de la mort del Messies (Ungit) Jesús, o, en termes grecs, de Jesús el Crist. L'èxode d'Egipte es va produir el dia 14 del primer mes de l'any, al voltant del segle XV a. C., uns 2500 anys després del pecat d'Eva i Adán. Aquestes xifres confirmen el temps de "400 anys" de les " quatre generacions " donades per Déu als amorreus, habitants de la terra de Canaán.

L'orgull i l'esperit rebel del Faraó desapareixeran amb el seu exèrcit en les aigües de la "mar roja" que així troba el seu significat, perquè es tanca sobre ells després d'haver obert per a permetre als hebreus entrar en la terra d'Aràbia Saudita, per l'extrem sud de la península egípcia. Evitant a Madián, Déu condueix al seu poble a través del desert cap a la muntanya Sinaí, on els presentarà la seua llei dels "deu manaments". Davant l'únic Déu vertader, Israel és ara una nació erudita que ha de ser posada a prova. Per a això, Moisès és cridat a ell, en la muntanya del Sinaí i Déu el manté allí durant 40 dies i 40 nits. Li entrega les dues taules de la llei gravades amb el seu dit diví. En el campament del poble hebreu, l'absència prolongada de Moisès afavoreix als esperits rebels que pressionen a Aarón i acaben per fer-li acceptar la fosa i motlura d'un " vedell d'or ". Aquesta experiència per si sola resumeix el comportament cap a Déu dels pobles rebels de tots els temps. La seua negativa a sotmetre a la seua autoritat els porta a preferir dubtar de la seua existència. I els múltiples càstigs de Déu no canvien res. Després d'aquests 40 dies i nits de prova, la por als gegants de Canaán condemnarà al poble a vagar pel desert durant 40 anys i, només d'aquesta generació provada, Josué i Caleb podran entrar en la terra promesa oferida per Déu. al voltant de l'any 2540 des del pecat d'Adán.

Els personatges principals de la història del Gènesi són els actors d'una producció organitzada pel Déu creador. Cadascun d'ells transmet, amb finalitat profètica o no, una lliçó, i aquesta idea d'espectacle va ser confirmada per l'apòstol Pau qui va dir en 1 Cor.4:9: " Perquè em sembla que Déu ens ha fet , apòstols, els últims dels homes, condemnats en certa manera a mort, ja que hem sigut espectacle per al món, per als àngels i per als homes . » Des de llavors, la missatgera del Senyor, Elena G. de White, va escriure el seu famós llibre titulat "La Tragèdia dels Temps". Es confirma així la idea del " espectacle ", però després de les "estrelles, les estrelles" del llibre sagrat, ens toca a cadascun exercir el nostre propi paper, sabent que, instruïts per les seues experiències, som posats en el deure d'imitar les seues bones obres, sense reproduir els seus errors. Per a nosaltres, com per a Daniel (El meu Jutge és Déu), Déu continua sent "el nostre Jutge", compassiu, certament, però "El Jutge" que no fa excepció amb ningú.

L'experiència de l'Israel nacional jueu és desastrosa, però no ho és més que la de la fe cristiana de la nostra era, que acaba en una apostasia generalitzada. No hauria de sorprendre'ns aquesta semblança, perquè l'Israel de l'antic pacte era només un microcosmos, una mostra, dels éssers humans que poblen tota la terra. Per això la vertadera fe era tan estranya allí com en el nou pacte construït sobre el Salvador i " Testimoni fidel " Jesucrist.

De la Bíblia en general

Tota la Bíblia, dictada i després inspirada per Déu als seus serfs humans, conté lliçons profètiques; des de Gènesi fins a Apocalipsi. Els actors triats per Déu se'ns presenten tal com realment són en la seua vertadera naturalesa. Però per a construir missatges profètics en aquest espectacle perpetu, el Déu creador es converteix en Organitzador dels esdeveniments. Després de l'eixida d'Egipte, Déu dóna a Israel l'aspecte lliure de la seua llei celestial durant 300 anys, el temps dels "jutges" que acaba cap a 2840. I en aquesta llibertat, el retorn al pecat, obliga a Déu a castigar al seu poble "set temps" als qui finalment lliurament als filisteus, els seus enemics hereditaris. I "set vegades" alça "llibertadors". La Bíblia diu que en aquells dies " cadascun feia el que volia ". I va ser necessari aquest temps de total llibertat perquè es revelara el fruit que dóna cadascun. El mateix ocorre en els nostres " últims temps ". Aquests tres-cents anys de llibertat marcats pel constant retorn dels hebreus al pecat, Déu ens convida a comparar-los amb els tres-cents anys de la vida del just Enoc a qui ens presenta com a model exemplar dels seus triats, dient: " Enoc va caminar amb Déu tres-cents anys, després ja no existia perquè Déu se'l va emportar "; amb ell, fent-li entrar primer en la seua eternitat com, després d'ell, Moisès i Elías, i els sants ressuscitats en la mort de Jesús, abans que tots els altres triats, inclosos els apòstols de Jesucrist; tots seran transmutados o ressuscitaran en l'últim dia.

Després del dels "jutges", va vindre el temps dels reis i allí novament Déu dóna als seus dos primers actors un paper profètic que confirma el missatge de la progressió del mal cap al bé final, és a dir, de la nit, o de les tenebres, cap a la llum. Així van profetitzar aquests dos homes, Saúl i David, el projecte global del pla de salvació preparat per als triats terrenals, és a dir, les

dues fases o dues santes aliances successives. Pren-ho amb mi, David es converteix en rei només després de la mort del rei Saúl, així com la mort de l'antic pacte perpetu li permet a Crist establir el seu nou pacte, el seu regnat i el seu domini etern.

Ja he esmentat aquest tema, però els recorde, les monarquies terrenals no tenen legitimitat divina perquè els hebreus van demanar a Déu tindre un rei " com les altres nacions terrestres", ells, "pagans". El que vol dir que el model d'aquests reis és de la mena de valors satànics i no divins. Així com per a Déu el rei és mans, humil de cor, ple d'abnegació i compassió, fer servidor de tots, tant així el del diable és dur, orgullós, egoista i despectiu, i exigeix per a ser atés per tots. Injustament ferit pel rebuig del seu poble, Déu va concedir la seua comanda i per a la seua desgràcia, li va donar un rei segons els estàndards del diable i totes les seues injustícies. A partir de llavors, per al seu poble Israel, però només per a ell , la reialesa va obtindre la seua legitimitat divina.

La parla verbal o escrita és el mitjà d'intercanvi entre dues persones individuals. La Bíblia és paraula de Déu en el sentit que per a transmetre les seues lliçons a les seues criatures terrenals, Déu ha reunit testimoniatges dictats o inspirats als seus serfs; testimoniatges ordenats, seleccionats i agrupats per ell al llarg del temps. No hem de sorprendre'ns en constatar la imperfecció de la justícia establida en la terra, perquè separats de Déu, els homes només poden establir la seua justícia sobre la lletra de la llei. Ara, Déu ens diu a través de Jesús que " la lletra mata però l'esperit vivifica ", aquesta carta. Per tant, les Sagrades Escriptures de la Bíblia només poden ser " testimonis " com s'indica en Apocalipsis 11:3, però en cap cas "jutges". En reconèixer que la lletra de la llei és incapaç d'emetre un judici just, Déu revela una veritat que descansa únicament en la naturalesa divina de la seua persona. Només ell pot emetre un judici just, perquè la seua capacitat per a analitzar els pensaments secrets de les mentes de les seues criatures li permet conèixer les motivacions d'aquells als qui jutja, coses ocultes i ignorades per altres criatures. Per tant, la Bíblia només proporciona la base per als testimoniatges utilitzats per al judici. Durant els " mil anys " del judici celestial, els sants triats accediran a les motivacions de les ànimes jutjades. Amb Jesucrist podran així emetre un judici perfecte, necessari ja que el veredict final estableix la duració del sofriment patit en la mort segona. Aquest coneixement de la verdadera motivació del culpable ens permet comprendre millor la clemència de Déu cap a Caín, el primer assassí terrenal. Segons l'únic testimoniatge escrit en la Bíblia, Caín va ser espentat a la gelosia per la decisió de Déu de beneir l'ofrena d'Abel i menysprear la de Caín, sense que aquest sabera el motiu d'aquesta diferència espiritual i encara ignorada. Així són les coses, la vida es compon d'innombrables paràmetres i condicions que només Déu pot identificar i jutjar amb ple coneixement dels fets. Dit això, la Bíblia continua sent per als homes l'únic llibre que presenta en lletres les bases de la llei que jutja les seues accions, a l'espera que els seus pensaments secrets siguin revelats als sants triats en el cel. No obstant això, la funció de la carta és condemnar o jutjar l'acció. Per això, en la seua Revelació, Jesús recorda als homes la importància de les seues " obres " i rares vegades parla de la seua fe. A Santiago 2.17, l'apòstol Santiago va recordar que " sense obres la fe està morta ", confirmant també aquesta opinió, Jesús només parla de les " obres " bones o dolentes generades per la fe. I per a ser generades per la fe, aquestes obres són exclusivament aquelles que la Bíblia ensenya sota lleis divines. No es tenen en compte les bones obres valorades per l'Església catòlica, perquè són obres de caràcter i inspiració humanistes.

En el temps de la fi, la Bíblia és totalment menyspreada i la societat humana presenta un aspecte globalitzat mistificador i mentider. És llavors quan la paraula “ veritat ” que caracteritza a la Santa Bíblia, paraula del Déu viu i, més àmpliament, el seu projecte universal global, adquireix tota la seua importància. Perquè el menyspreu per aquesta “ veritat ” única porta a la humanitat a construir sobre mentides en tots els àmbits relacionals, seculars, religiosos, polítics o econòmics.

Aquest article escrit el dissabte 14 d'agost de 2021, demà 15 d'agost, en grans reunions, les víctimes enganyades per la religió falsa retransmeten homenatge a la mistificació satànica més reeixida de la seua carrera, des del seu ús de la “ serp ” com una mèdium en el “ Edén ”: la seua aparició sota la imatge de la “Mare de Déu”. La vertadera ja no era verge, perquè després de Jesús, va donar a llum fills i filles; germans i germanes de Jesús. Però les mentides són difícils d'eliminar i resisteixen fins i tot els millors arguments bíblics. No importa, després d'aquest 15 d'agost, a aquest ultratge només li quedaran, com a màxim, huit celebracions per a irritar a Déu i despertar la seua justa ira que recaurà sobre els caps dels culpables . Tinga en compte que en aquesta aparició, els xiquets van ser triats per a autenticar la visió de la “verge”. Són tan innocents com la gent diu i fingeix? Pecadors nats, se'ls atribueix erròniament innocència, però no podem, per tant, acusar-los de complicitat. La visió que van rebre aquests xiquets va ser molt real, però el diable també és un esperit rebel molt real i Jesucrist li va dedicar moltes de les seues paraules per a advertir als seus serfs sobre ell. La història dona testimoni del seu enganyós poder de seducció que condueix a les seues víctimes seduïdes i enganyades a la “ mort segona ”. L'adoració del diable en tota l'Església Papal i Catòlica Romana és denunciada per Déu en aquest versicle d'Apocalipsi 13:4: “ I van adorar al drac, perquè havia donat autoritat a la bèstia ; van adorar a la bèstia, dient: Qui com la bèstia, i qui podrà barallar contra ella? ”. En realitat, només després del final d'aquesta “ adoració ” de la “ bèstia ” coaccionadora i perseguidora dels vertaders sants triats de Jesucrist, en un temps de tolerància que les circumstàncies li han imposat, aquesta adoració comença. pels mitjans seductors de les aparicions de la “verge” diabòlica; una “ dona ” per a reemplaçar a la “ serp ” després que la “ serp ” seduïra a la “ dona ” que va seduir al seu marit. El principi continua sent el mateix i continua sent igual d'eficaç.

Hora de l'última elecció

Aquest estudi de les revelacions divines acaba amb l'anàlisi del llibre del Gènesi que ens va revelar qui és Déu en tots els seus aspectes de caràcter. Acabem de veure com es mostra decidit en la seua exigència d'obediència a les seues criatures en sotmetre a Abram a una extraordinària prova de fe quan tenia quasi cent anys; Per tant, ja no és necessari demostrar aquest requisit diví.

En el moment de l'última elecció proposada per Déu des de la primavera de 1843, i més precisament exigida des del 22 d'octubre de 1844, Déu exigeix l'observança del dissabte com a prova de l'amor que li professen els seus vertaders sants triats. La situació espiritual universal

es presenta així en forma d'una única pregunta dirigida exclusivament a tots els membres d'organitzacions religioses cristianes.

La pregunta que mata o et fa viure per sempre

Està un emperador, un rei o un papa facultat i autoritzat per a canviar les paraules parlades i escrites per Déu, o sota el seu dictat com ho va fer Moisès?

Havent previst tot, fins i tot aquesta pregunta, Jesús va donar la seua resposta per endavant, dient en Mat.5.17-18: " No penseu que he vingut per a abrogar la llei o els profetes; No vaig vindre a abolir, sinó a complir. Perquè de cert us dic que fins que passen el cel i la terra, ni una jota ni una titlla passarà de la llei, fins que tot es complisca . » El mateix Jesús també va anunciar que les seues paraules que va pronunciar ens jutjaran, en Juan 12.47 al 49: " Si algun sent les meues paraules i no les guarda, no sóc jo qui ho jutja; perquè no he vingut a jutjar al món, sinó a salvar al món. El que em rebutja i no rep les meues paraules, té el seu jutge; la paraula que he parlat el jutjarà en el dia darrer . Perquè no he parlat de mi mateix; però el Pare que em va enviar, ell mateix m'ha prescrit el que he de dir i proclamar. »

Aquesta és la concepció que Déu té de la seua llei. Però Donen.7.25 va revelar que la intenció de " canviar-ho " anava a aparèixer en l'era cristiana, dient del papat catòlic romà: " Parlarà paraules contra l'Altíssim, oprimirà als sants de l'Altíssim". -Alt, i esperarà canviar els temps i la llei ; i els sants seran entregats a les seues mans per temps, i temps, i la meitat d'un temps. » Un ultratge que cessarà i que ell sabrà castigar amb justícia segons el versicle 26 que segueix: " Llavors vindrà el judici, i li serà llevat el seu domini, el qual serà destruït i aniquilat per sempre. » Aquests " temps " o anys profètics anuncien el seu regnat persecutor compliment durant 1260 anys, del 538 al 1798.

Aquest " judici " es realitza en diverses fases.

La primera fase és preparatòria; és l'obra de la separació i santificació de la fe "adventista" establida per Déu des de la primavera de 1843. L'adventismo està separat de les religions catòlica i protestant. En Apocalipsi, aquesta fase es refereix a les eres " Sardis, Filadèlfia i Laodicea " en Apocalipsis 3:1-7-14.

La segona fase és executable: " li llevarem el domini ". És el retorn gloriós de Jesucrist esperat en la primavera de 2030. Els adventistes electes entren en l'eternitat separats dels indignes rebels catòlics, protestants i adventistes que estan morint en la terra. L'acció s'aconsegueix al final de l'era " Laodicea " d'Apocalipsi 3.14.

La tercera fase és la del judici dels morts caiguts, executat pels triats que han entrat en el regne celestial de Déu. Les víctimes s'han convertit en jutges i per separat , es jutja la vida de cadascun dels rebels i es pronuncia una sentència final proporcional a la seua culpabilitat. Aquestes sentències determinen la duració del temps de " turment " que provocarà l'acció de la seua " mort segona ". En Apocalipsi, aquest tema és el tema d'Apocalipsi 4; 11.18 i 20:4; això des de Dan.7:9-10.

Quart, al final del seté mil·lenni, el gran dissabte per a Déu i els seus triats en Crist, ve la fase executiva de les sentències pronunciades per Crist i els seus triats. En la terra del pecat on ressusciten, els rebels condemnats són aniquilats, " per sempre ", per " el foc de segona mort ". En Apocalipsi, aquest judici executiu o "judici final" és el tema d'Apocalipsi 20.11-15.

En el moment de l'última elecció, dues concepcions religioses irreconciliables se separen definitivament, perquè són extremadament oposades entre si. Els triats de Crist escolten la seua veu i s'adapten a les seues exigències en el moment en què Ell els parla i els crida. En l'altra posició estan els cristians que segueixen tradicions religioses centenàries com si la veritat fóra una qüestió de temps i no d'intel·ligència, raonament i testimoniatge. Aquest poble no entenia el que " el nou pacte " representava pel profeta Jeremías en Jer.31:31 al 34: " Heus ací vénen dies, diu YaHWÉH, en què faré amb la casa d'Israel i amb la casa de Judà. un nou pacte, no com el pacte que vaig fer amb els seus pares el dia que els vaig prendre de la mà per a traure'ls de la terra d'Egipte, pacte que ells van trencar, encara que jo era el seu mestre, diu YaHWÉH. Però aquest és el pacte que faré amb la casa d'Israel després d'aquells dies, diu Yahweh: Posaré la meua llei dins d'ells, l'escriuré en els seus cors ; i jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. Aquest ja no ensenyarà al seu proïsme, ni al seu germà, dient: Coneix a YHWH! Perquè tots em coneixeran, des del menor fins al major, diu Yahweh; Perquè perdonaré la seua iniquitat i no em recordaré més del seu pecat . » Com pot Déu aconseguir " escriure en el cor " ? » de l'home l'amor a la seua santa llei, alguna cosa que la norma de l'antiga aliança no havia aconseguit obtindre? La resposta a aquesta pregunta, i l'única diferència entre les dues aliances, ve en l'aspecte de la demostració de l'amor diví aconseguida per la mort expiatòria del substitut Jesucrist en qui es va encarnar i va revelar. No obstant això, la mort de Jesús no va vindre per a posar fi a l'obediència sinó, al contrari, va donar als triats motius per a ser encara més obedients cap al Déu capaç d'estimar amb tanta força. I quan gana el cor de l'home, s'aconsegueix la meta buscada per Déu; obté un triat apte i digne de compartir la seua eternitat.

L'últim missatge que Déu els va presentar en aquesta obra és el tema de la separació . Aquest és el punt vital que marca la diferència entre els triats i els anomenats. En la seua naturalesa normal, a l'home no li agrada que li pertorben els seus hàbits i les seues concepcions de les coses. No obstant això, aquesta pertorbació es fa necessària ja que, acostumat a la mentida establida, per a convertir en el seu triat, l'home ha de ser desarrelat i desviat per a adaptar a la veritat que Déu li mostra. És llavors quan es fa necessària la separació d'aquells als qui Déu no aprova . El triat ha de demostrar la seua capacitat per a desafiar concretament les seues idees, els seus hàbits i els seus vincles carnals amb éssers la destinació dels quals mai serà la vida eterna.

Per als funcionaris electes, la prioritat religiosa és vertical; l'objectiu és crear un vincle sòlid amb el Déu creador, encara que siga en detriment de les relacions humanes. Per als caiguts, la religió és horitzontal; donen prioritat a la connexió establida amb altres humans, encara que siga en detriment de Déu.

Adventismo del seté dia: una separació, un nom, una història

Els últims triats de la fe cristiana es reuneixen espiritualment per a formar l'Israel de les "12 tribus" d'Apocalipsis 7. La seua selecció es va realitzar a través d'una sèrie de proves de fe basades en l'interés mostrat per la paraula profètica que anuncia en Dan.8.14 la data 1843. Havia de marcar la represa per part de Déu del cristianisme, fins allí representat per la fe catòlica. des de 538 i per la fe protestant resultant del temps de la Reforma des de 1170. El versicle de Dan.8.14 va ser interpretat com anunciant el retorn gloriós de Crist, el seu adveniment el que va provocar la seua "espera", en llatí "adventus" d'ací el nom adventista que se li va donar a l'experiència i als seus seguidors entre 1843 i 1844. Pel que sembla, aquest missatge no parlava del dissabte, sinó només en aparença, perquè el retorn de Crist marcarà l'entrada en el seté mil·lenni, és a dir, el gran dissabte profetitzat, cada setmana, pel dissabte del seté dia: el dissabte dels jueus. Sense adonar d'aquesta connexió, els primers adventistes no van descobrir la importància que Déu li dóna al dissabte fins al cap d'aquest temps de prova. I quan van entendre això, els pioners van ensenyar fermament la veritat del dissabte recordada en el nom de l'església formada, "del seté dia". Però amb el temps, els hereus de l'obra ja no van donar al dissabte la importància que Déu li dóna, en vincular la seua exigibilitat al temps del retorn de Jesucrist en lloc de vincular-lo a la data de 1843 indicada per la profecia de Daniel. Ajornar una exigència divina tan fonamental va constituir una falta la conseqüència de la qual va ser, en 1994, el rebuig per part de Déu de l'organització i dels seus membres, als qui va entregar al camp rebel ja condemnat per ell des de 1843. Aquesta trista experiència i aquest fracàs de l'últim funcionari La institució de la fe cristiana testifica aquesta incapacitat del fals cristianisme d'acceptar la separació dels vincles humans. Està en joc l'absència d'amor a la veritat divina i, per tant, a Déu mateix, i aquesta és la lliçó definitiva de la història de la fe cristiana que puc explicar-vos, ensenyar-vos i advertir-vos, en nom de Déu Todopoderoso. , YaHWÉH-Miguel-Jesucrist.

Finalment, sempre en aquest mateix tema, perquè em va costar el preu d'una dolorosa separació espiritual, els recorde aquest versicle de Mateo 10.37 i, perquè els versicles que el precedeixen resum clarament el caràcter separatiu de la vertadera fe cristiana. , els esmente tots des del vers 34 al vers 38:

" No penseu que he vingut a portar pau a la terra; No vaig vindre a portar pau, sinó espasa. Perquè he vingut a fer divisió entre l'home i el seu pare, entre la filla i la seua mare, i entre la nora i la seua sogra; i els enemics de l'home seran els de la seua pròpia casa. El que mestressa al seu pare oa la seua mare més que a mi no és digne de mi , i el que mestressa al seu fill oa la seua filla més que a mi no és digne de mi ; El que no pren la seua creu i em segueix, no és digne de mi. » Aquest versicle 37 justifica la benedicció d'Abraham; va atestar que estimava a Déu més que al seu fill carnal. I en recordar-li a un germà adventista el seu deure, en citar-li aquest versicle, els nostres camins es van separar i vaig rebre una benedicció especial de Déu. Després aquest "germà" em va dir fanàtic i des d'aquesta experiència, havia seguit el camí adventista tradicional. Aquell que em va introduir en l'adventismo i els beneficis del vegetarianismo va morir més tard de la malaltia d'Alzheimer, mentre jo encara goig de bona

salut, viu i actiu en el servei del meu Déu, a l'edat de 77 anys, i no recórrec ni a metges ni a medicines. Tota la glòria és per al Déu creador i els seus preciosos consells. Realment!

Per a resumir la història de l'adventismo hem de recordar els següents fets. Sota aquest nom "adventista", Déu agrupa els seus últims sants després d'un llarg domini de la fe catòlica que va legitimar religiosament el diumenge instaurat sota el seu nom pagà "dia del sol invicte" per Constantí I el 7 de març de 321. Però Els primers adventistes eren protestants o catòlics que honraven devotament el diumenge cristià heretat. Per tant, van ser seleccionats per Déu pel seu comportament, havent estat alegrats pel retorn de Jesucrist que els va ser anunciat successivament per a la primavera de 1843 i el 22 d'octubre de 1844. Va ser només després d'aquesta selecció que la llum del dissabte els va donar la seua llum. presentat. A més, les seues interpretacions de les profecies de Daniel i de l'Apocalipsi contenien enormes errors que corregisc en aquest treball. Sense coneixement del dissabte, els pioners van construir la teoria de l'anomenat judici "investigador" que mai van poder qüestionar; fins i tot després que els va ser donada la llum del dissabte. Per a qui no ho sap, els recorde que segons aquesta teoria, des de 1843, després 1844, en el cel Jesús examina els llibres dels testimoniatges per a seleccionar als seus últims triats que han de ser salvos. No obstant això, la clara identificació del pecat del diumenge va donar un significat precís al missatge de Dan.8.14, fins i tot en la seua forma mal traduïda de "neteja del santuari". I aquesta mala traducció va crear controvèrsies insolubles, perquè aquesta expressió es referia principalment al compliment per la mort expiatòria de Jesucrist segons Heb.9.23: "Era, doncs, necessari, ja que les imatges de les coses que estan en els cels havien de ser purificats d'aquesta manera, si les mateixes coses celestials van ser purificades amb sacrificis més excel·lents que aquests . Perquè Crist no va entrar en un santuari fet de mà, a imitació del vertader, sinó en el cel mateix, per a presentar ara per nosaltres davant de Déu ". Així, tot el que havia de ser purificat en el cel va ser purificat per la mort de Jesucrist: per tant, el judici investigador ja no té cap significat lògic. Després de la mort i resurrecció de Jesús, cap pecat o pecador entra al cel per a contaminar-lo novament, perquè Jesús va netejar la seua àrea celestial llançant a la terra a Satanàs i els seus seguidors angelicals, segons Apocalipsis 12:7 al 12 i especialment en el versicle 9: " I va ser llançat fóra el gran drac, la serp antiga, que es diu diable i Satanàs, el qual enganya a tota la terra, va ser llançat a la terra , i els seus àngels van ser llançats amb ell. »

El segon error de l'adventismo oficial també va sorgir de la ignorància original del paper del dissabte i va adquirir gran importància molt després. Els adventistes han centrat erròniament la seua atenció en el temps de l'última i última prova de fe que en realitat només concerneix a aquells que encara estaran vius en el moment del vertader retorn de Jesucrist. En particular, van pensar erròniament que el diumenge es convertiria en " la marca de la bèstia " només en el moment d'aquesta última prova, i això explica la cerca d'amistat amb els practicants del diumenge maleït per Déu, en realitat, des del seu origen. La prova que done és l'existència de les "set trompetes" d'Apocalipsis 8, 9 i 11, les primeres sis de les quals adverteixen després del 321, al llarg de l'era cristiana, al poble de la seua pràctica del pecat del diumenge condemnat per Déu. La qual cosa Donen.8.12 ja ho havia revelat en dir: " L'exèrcit va ser entregat en sacrifici perpetu , a causa del pecat ; la banya va llançar la veritat al sòl i va tindre èxit en les seues empreses. » Aquest " pecat " ja era, la pràctica del diumenge heretada civilment de Constantí I des de 321 i justificada religiosament per la Roma papal des de 538, " la marca de la bèstia " citada en Apo.13.15; 14:9-11; 16:2. En 1995, després d'haver manifestat un rebuig a la

llum profètica que vaig proposar entre 1982 i 1991, l'adventismo oficial va cometre el greu error d'aliar amb els enemics declarats i revelats de Déu. L'exemple dels nombrosos retrets que Déu va dirigir a l'antic Israel per les seues aliances amb Egipte, imatge simbòlica del pecat típic, és, en aquesta acció, totalment ignorat; el que fa que el pecat adventista siga encara major.

De fet, en prendre consciència del paper del dissabte i de la importància que li dóna al títol de Déu Creador, el poble adventista degué identificar clarament als seus enemics religiosos i evitar qualsevol aliança fraternal amb ells. Perquè, sent el dissabte dissabte el " segell del Déu viu " d'Apocalipsi 7:2, la marca real del Déu creador, el seu adversari, el diumenge , només podia ser " la marca de la bèstia " d'Apocalipsi 13.15. .

Record ací que les causes de la caiguda de l'adventismo institucional oficial són múltiples, però la principal i més greu es refereix al rebuig de la llum llançada sobre la verdadera traducció de Daniel 8.14 i el menyspreu mostrat cap a la flamant explicació de Daniel 12. , la lliçó del qual és ressaltar la legitimitat divina de l'Adventismo del Seté Dia . Després ve la culpa de no haver posat l'esperança en el retorn de Jesucrist anunciat per a 1994; com ho havien fet els pioners de l'obra en 1843 i 1844.

Els principals judicis de Déu.

Completada la seua creació de la terra i els cels, en el sisé dia Déu instal·la a l'home en la terra. I és a causa del comportament desobedient de la humanitat, i per tant del pecat, que Déu la sotmetrà, successivament, durant la seua història de set mil anys, als seus nombrosos judicis. Amb cadascun d'aquests judicis es realitzen i perceben canvis de manera concreta i visible. Els excessos seguits per la humanitat requereixen aquestes intervencions divines que pretenen retornar-la al camí de la veritat aprovat pel seu judici sobirà.

Els Judicis de l'Antic Pacte .

1r judici: Déu jutja el pecat comés per Eva i Adán, els qui són maleïts i expulsats del " Jardí de l'Edén " .

2do judici: Déu destrueix a la humanitat rebel amb les aigües del " diluvi " global.

3r judici: Déu separa als homes per diferents llengües després de la seua elevació de la " Torre de Babel " .

Quart judici: Déu fa una aliança amb Abram qui després es converteix en Abraham. En aquest temps, Déu destrueix Sodoma i Gomorra, les ciutats on es practica el pecat extrem; l'odiós i abominable " coneixement " .

5é judici: Déu allibera a Israel de l'esclavitud d'Egipte, Israel es converteix en una nació lliure i independent a la qual Déu presenta les seues lleis.

6é judici: Durant 300 anys, sota la seua direcció i mitjançant l'acció de 7 jutges alliberadors, Déu allibera a Israel envaït pels seus enemics a causa del pecat.

7mo judici: A petició del poble, i per la seua maledicció, Déu és reemplaçat per reis terrenals i les seues llargues dinasties (Reyes de Judà i reis d'Israel).

8é judici: Israel és deportat a Babilònia .

9é judici: Israel rebutja al diví "Messies" Jesús – Fin de l'antiga aliança. El nou pacte comença sobre fonaments doctrinals perfectes.

Desé judici: L'estat nacional d'Israel és destruït pels romans l'any 70.

Els Judicis de la Nova Aliança .

Són esmentats en l'Apocalipsi per les " set trompetes " .

1r judici : Invasions bàrbares després del 321 entre 395 i 538.

Segon judici: Establiment del règim religiós papal dominant en 538 .

3r judici: les Guerres de Religions: oposen als catòlics als reformadors protestants desaprovats per Déu: " els hipòcrites " de Dan.11.34.

4t judici: l'ateisme revolucionari francès enderroca la monarquia i posa fi al despotisme catòlic romà .

Sentència 5a : 1843-1844 i 1994.

– El començament: Entra en vigor el decret de Dan.8.14 – exigeix la culminació de l'obra iniciada per la Reforma des de Pedro Valdo, l'exemple perfecte, des de 1170. La fe protestant cau i l'adventismo naix victoriós: Els religiosos La pràctica del diumenge romà està condemnada i la del dissabte dissabte està justificada i requerida per Déu en Jesucrist des de 1843. L'obra de reforma queda així completada i completada.

– El final: " vomitada " per Jesús, va morir institucionalment en 1994, segons el missatge dirigit a " Laodicea ". El judici de Déu va començar quan La seua casa va passar per una prova fatal de fe profètica. Desaprovat, l'ex funcionari electe es va unir al bàndol dels rebels catòlics i protestants.

Sisé judici: La " sisena trompeta " es compleix en la forma de la Tercera Guerra Mundial, aquesta vegada nuclear, descrita en Dan.11.40 al 45. Els supervivents organitzen el govern universal definitiu i restauren la resta del primer dia obligatori mitjançant decret. Com a resultat, el descans del seté dia dissabte, el dissabte, va ser prohibit, prohibit sota pena de sancions socials al principi i després, finalment, castigat amb la mort mitjançant un nou decret.

Seté judici: precedit pel temps de les set últimes plagues descrites en Apocalipsis 16, en la primavera de 2030, el retorn gloriós de Crist posa fi a la presència de la civilització humana terrenal. La humanitat està exterminada. Només Satanàs romandrà presoner en la terra desolada, el “abisme” d'Apocalipsi 20, durant “ mil anys ”.

8é judici: Portat al cel per Jesucrist, els seus triats procedeixen a jutjar als impius morts . Aquest és el judici citat en Apocalipsi 11.18.

Nové judici: El judici final ; els impius morts són ressuscitats per a patir l'estendard de la “ mort segona ” a causa del “llac de foc ” que cobreix la terra i consumeix amb si tot rastre de les obres degudes al pecat.

Desé judici: La terra i els cels contaminats són renovats i glorificats. Benvinguts els triats al nou i etern regne de Déu!

Diví de la A a la Z, d'Aleph a Tav, d'alfa a omega

La Bíblia no té res en comú amb altres llibres escrits per éssers humans excepte la seua aparença visual superficial. Perquè en realitat només veiem la seua superfície, que llegim segons les convencions d'escriptura específiques de les llengües hebrea i grega , en les quals ens van ser transmesos els textos originals. Però en la seua escriptura de la Bíblia, Moisès va utilitzar un hebreu arcaic les lletres del qual de l'alfabet eren diferents a les lletres actuals, van ser reemplaçades lletra per lletra durant l'exili en Babilònia, sense causar problemes. Però les lletres estaven pegades entre si sense espaiar les paraules, la qual cosa no feia que foren fàcils de llegir. Però darrere d'aquest desavantatge s'amaga l'avantatge de formar diferents paraules dependent de la lletra triada per a marcar el seu inici. Això és possible i ha sigut demostrat, la qual cosa demostra que la Bíblia veritablement està molt més allà de les possibilitats de la imaginació i els assoliments humans. Només el pensament i la memòria del Déu creador il·limitat van poder haver concebut tal obra. Perquè aquesta observació de múltiples lectures de la Bíblia revela que cada paraula que allí apareix va ser triada i inspirada per Déu als diversos escriptors dels seus llibres al llarg del temps fins a l'últim, la seua Apocalipsi o Apocalipsi.

Cap a 1890, el matemàtic rus Yvan Panin va demostrar l'existència de xifres numèriques en diversos aspectes de la construcció dels textos bíblics. Perquè l'hebreu i el grec tenen en comú el fet que les lletres dels seus alfabetos també s'utilitzen com a xifres i números. Les manifestacions de Yvan Panin han agreujat considerablement la culpa dels homes que no prenen de debò la Bíblia de Déu. Perquè si bé aquests descobriments no influeixen a fer als homes capaços d'estimar a Déu, resten no obstant això tota legitimitat a no creure en la seua existència. Yvan Panin va demostrar com el número “set” va estar omnipresent en tota la construcció de la Bíblia, particularment en el primer versicle, en Gén.1:1. Havent demostrat jo mateix que el dissabte del seté dia és el “ segell del Déu viu ” d'Apocalipsi 7:2, aquest treball no fa més que confirmar l'evidència descoberta per aquest brillant matemàtic que va oferir als exigents científics, del seu temps i del nostre, proves científiques incontestables. .

Des de Yvan Panin, la informàtica moderna ha analitzat els 304.805 signes de les lletres que componen l'Esclitura de l'única aliança antiga i el programari ofereix innombrables lectures diferents col·locant cada lletra sobre un immens tauler d'escacs les possibilitats d'alineació dels quals comencen amb una única línia horitzontal de la 304805 lletres fins a obtenir finalment una sola línia vertical d'aquestes 304805 lletres; i entre aquests dos alineaments extrems totes les innombrables combinacions intermèdies. Descubrim missatges sobre el món terrestre, els seus esdeveniments internacionals i els noms de pobles antics i moderns i les possibilitats són immenses perquè l'únic imperatiu és mantindre un espai idèntic (d'1 a n...) entre cada lletra de les paraules formades. A més de les alineacions horitzontals i verticals, existeixen multitud d'alineacions obliqües, de dalt cap avall i de baix cap amunt, de dreta a esquerra i d'esquerra a dreta.

Per tant, prenent la imatge de l'oceà, confirme que el nostre coneixement de la Bíblia està al nivell de la seua superfície. El que ha estat ocult serà revelat als triats durant l'eternitat en la qual entraran. I Déu continuarà sorprenent als seus estimats amb el seu immens i il·limitat poder.

Desafortunadament, aquestes enlluernadores demostracions són incapaces de canviar el cor dels éssers humans perquè arriben a estimar a Déu " amb tot el seu cor, amb tota la seua ànima, amb totes les seues forces, amb tota la seua ment " (Deu.6:5; Mat. 22.37); segons la seua justa petició. L'experiència terrestre ho haurà demostrat, els retrets, les reprimendes i els càstigs no canvien als homes, per això el projecte salvador de Déu s'ha basat des de l'inici de la vida lliure en aquest versicle: " l'amor perfecte tira fóra el temor " (1 Juan 4.18). La selecció dels triats es basa en la seua demostració de perfecte amor per Déu, el seu Pare Celestial. En aquest " amor perfecte ", ja no hi ha necessitat de llei ni de manaments, i el primer a comprendre-ho va ser el vell Enoc, que va mostrar a Déu el seu amor " caminant " amb ell, cuidant de no fer res que li disgustara. Perquè obeir és estimar i estimar consisteix a obeir amb l'objectiu de donar plaer i alegria en ser estimat. Jesús, en la seua perfecció divina, va vindre al seu torn a confirmar aquesta lliçó d'amor " vertader " segons els primers models humans: Abraham, Moisés, Elías, Daniel, Job i molts altres els noms del qual només Déu coneix.

Deformacions pel temps

No hi ha una sola llengua en la terra que no haja patit evolucions i transformacions provocades per l'esperit pervers de la humanitat. I en aquesta matèria l'hebreu no ha escapat a aquesta perversió humana de manera que el text hebreu que considerem original ja no és més que l'original dels escrits de Moisés en un estat parcialment distorsionat. Dec aquest descobriment al treball d'Ivan Panin i al fet que en la versió del text hebreu que va utilitzar en 1890, en Gén.1:1, va digitalitzar la paraula Déu amb el terme hebreu "elohim". En hebreu, "elohim" és el plural de "eloha", que significa déu en singular. Existeix una tercera forma: "El". S'utilitza per a connectar la paraula Déu amb noms: Daniel; Samuel; Capella per a marins; etc... Aquests termes que designen al Déu vertader reben una lletra majúscula en les nostres traduccions per a marcar la diferència entre el Déu vertader i els falsos déus pagans dels humans.

La Bíblia emfatitza amb raó i insistentment el fet que Déu és “un”, la qual cosa el converteix en un “eloha”, l'únic “eloha” vertader. Per això, en atribuir la paraula plural "elohim", en Gènesi 1 i en altres llocs, Déu ens envia un missatge mitjançant el qual afirma amb raó ser ja Pare de multituds de vides que preexisteixen a la creació del nostre sistema terrestre. o dimensió, i de totes les vides que apareixeran en la terra. Aquestes vides celestials ja creades ja estaven dividides pel pecat que va aparèixer en la seua primera criatura lliure. En designar amb la paraula “elohim”, el Déu creador afirma la seua autoritat sobretot el que viu i naix d'ell. És en aquesta capacitat que més tard podrà, en Jesucrist, portar els pecats de la multitud dels seus triats i salvar, només mitjançant la seua mort expiatòria, multituds de vides humanes. La paraula “elohim”, en plural, designa per tant a Déu en el seu poder creador de tot el que viu. Aquest terme profetitza també els múltiples rols que exercirà en el seu projecte de salvació en el qual ja és principal i successivament “ Pare, Fill i Esperit Sant ” que actuarà després del baptisme per a purificar i santificar la vida dels seus triats. Aquest plural també es refereix als diversos noms que Déu portarà: Miguel per als seus àngels; Jesucrist pels seus éssers humans triats i comprats amb la seua sang.

Com a exemple de les distorsions degudes a la perversió humana pose el del verb “beneir”, expressat en hebreu per l'arrel “brq” i l'elecció de la qual de les vocals utilitzades acabarà traduir com “beneir” o “maleir”. Aquesta perversa distorsió distorsiona el significat del missatge sobre Job, a qui en realitat la seua esposa li diu " beneeix a Déu i mor ", i no " maleeix a Déu i mor ", com proposen els traductors. Un altre exemple de canvi insidiós i pervers, en llengua francesa l'expressió “certament”, que originalment significava cert i absolut, ha pres en el pensament humà el significat de “potser”, totalment oposat. I aquest últim exemple mereix ser citat perquè guanyarà importància i tindrà greus conseqüències. En el diccionari “petit Larousse” vaig notar un canvi en la definició de la paraula “diumenge”. Introduït com el primer dia de la setmana en la versió de 1980, es va convertir en el seté dia en la versió de l'any següent. Els fills del Déu de la veritat deuen, per tant, desconfiar de les convencions evolutives establides pels homes perquè, per part seua, a diferència d'ells, el gran Déu creador no canvia i els seus valors no varien, igual que l'ordre de les coses i de les coses. temps que ell va establir des de la fundació del món.

Les obres perverses de la humanitat han marcat fins i tot el text hebreu de la Bíblia, on les vocals són injustament assignades sense conseqüències per a la salvació, però per a protegir la seua versió oficial, Déu ha preparat, pel mètode numèric, els mitjans per a identificar el text real del fals. . Això ens permetrà comprovar i constatar l'existència de nombroses xifres numèriques que caracteritzen de manera única la versió bíblica autèntica, tant en hebreu com en grec, els signes del qual no han sigut modificats des del segle II a. C.

L'Esperit restaura la veritat sobre la justificació per la fe (per la fe d'un)

Acabe d'esmentar les distorsions del text bíblic; coses a causa dels múltiples traductors dels escrits originals. Per a il·luminar al seu poble de la fi dels temps, l'Esperit de la veritat restaura la seua veritat, dirigint les ments dels seus triats cap a textos on encara romanen importants

distorsions. Això és el que s'acaba de complir en aquest dissabte del 4 de setembre de 2021, fins al punt que li vaig donar el nom de "dissabte de cristall". Vaig deixar l'elecció del tema a estudiar a una germana ruandesa amb qui compartim el progrés dels nostres dissabtes en línia. Ella va proposar la "justificació per la fe". L'estudi ens va portar alguns descobriments realment importants que aclareixen la nostra comprensió d'aquest tema.

En la Bíblia, en 1 Pedro 1:7, l'Esperit simbolitza la fe mitjançant l'or purificat: " que la prova de la vostra fe, que és més preciosa que l'or que pereix, encara que provada pel foc, resulte en lloança, glòria i honra quan Jesucrist apareix ". D'aquesta comparació ja entenem que la fe, la verdadera fe, és una cosa extremadament estranya; els cudols i les pedres es troben a tot arreu, la qual cosa no ocorre amb l'or.

Després, de versicle en versicle, vam retindre primer que: " sense fe és impossible agradar a Déu ", segons Heb.11:6: " I sense fe és impossible agradar-li; perquè el que ve a Déu ha de creure que Déu existeix, i que ell és remunerador dels quals ho busquen. » Dos ensenyaments estan vinculades a la fe: la creença en la seua existència, però també la certesa que beneeix " als qui la busquen ", amb sinceritat, detall important sobre el qual no es pot enganyar. I com l'objectiu de la fe és agradar-li, el triat respondrà a l'amor de Déu obeint totes Les seues ordenances i manaments que Ell presenta en el mateix nom del seu amor per Les seues criatures. El fruit d'aquest vincle d'amor, que uneix com un imant als qui s'estimen i estimen a Déu en Crist, se'ns presenta en el famós ensenyament citat en 1 Cor.13 que descriu el vertader amor agradable a Déu. Després d'aquesta lectura, vaig pensar en el no menys famós missatge donat en HabaKuk 2:4: "... el just per la seua fe viurà ". Però, en aquest versicle la traducció proposada per Louis Segond ens diu: " Heus ací, la seua ànima està unflada, no és recta en ell; però el just viurà per la seua fe. » Durant molt de temps, aquest versicle em va plantejar un problema que no havia intentat resoldre. Com pot Déu jutjar " just " a un home " unflat " d'orgull? Aquell que, segons Pro 3,34, Santiago 4,6 i 1 Pedro 5,5, " resisteix als superbs, però dóna gràcia als humils "? La solució va aparéixer trobant en el text hebreu la paraula " incrèdul " en lloc de la paraula " unflat " citada en Segond i amb sorpresa trobem, en una versió "catòlica" de Vigouroux, la bona i tan lògica traducció que deixa perfectament clara la missatge de l'Esperit. Perquè, en efecte, l'Esperit inspira en Habacuc un missatge en un estil ja inspirat en el rei Salomó en forma dels seus proverbis en els quals oposa paràmetres d'oposats absoluts; ací en Habacuc, " incredulitat " i " fe ". I segons Vigouroux i la base de la Vulgata Llatina de la seua traducció, el versicle diu: " Heus ací, el que és incrèdul no té (un) ànima recta en ell; però el just viurà per la seua fe . » En imputar totes dues parts del versicle al mateix tema, Louis Segond distorsiona el missatge de l'Esperit i els seus lectors es veuen impeditos de comprendre el vertader missatge donat per Déu. Una vegada reparada la cosa, ara descobrirem com Habacuc descriu amb precisió les proves "adventistes" de 1843-1844, 1994, i la data final que concerneix el vertader retorn final de Crist, la primavera de 2030. De fet, aquesta nova llum recent que fixa el retorn de Crist per a l'any 2030 ens permet comprendre millor i autenticar les successives experiències adventistes ja confirmades, en Apocalipsis 10:6-7, per l'expressió: " no hi haurà més demora ... sinó que el misteri de Déu es complirà ". Per a aquesta demostració prenc el text d'Habacuc 2 des del seu inici, intercalant els comentaris explicatius.

L.Segond versió modificada per mi

Versicle 1: “ Estaré en el meu lloc, i estaré sobre la torre; Estaré atent a veure què em dirà YahWéH, i què respondré en el meu argument. »

Notar l'actitud de “espera” del profeta que caracteritzarà el judici adventista, l'Esperit ens diu en el missatge de Dan.12.12: “ Benaurat el que espera fins a 1335 dies ”. Per a entendre-ho clarament, el significat d'aquest " argument " ens el dóna el capítol anterior, on el problema plantejat per Habacuc és la prolongació de la prosperitat dels impius en la terra: " Buidarà la seua xarxa per a això i matarà?". Fa sempre nacions, sense perdonar? » (Hab 1.17). En aquesta reflexió i en aquest qüestionament, Habacuc imagina el comportament de tots els homes que fan la mateixa observació fins a la fi del món. A més, Déu presentarà la seua resposta suggerint profèticament el tema del retorn de Jesucrist, que posarà fi, definitivament, al domini dels malvats, despectius, incrèduls, infidels i rebels.

Versicle 2: “ YahWeH em va parlar i em va dir: Escriu la profecia; grava-la en taules, perquè siga llegida comunament. »

Entre 1831 i 1844, William Miller va presentar taules que resumien els seus anuncis que profetitzaven el retorn de Jesucrist per a la primavera de 1843 primer, després per a la tardor de 1844. Entre 1982 i 1994, també vaig proposar i propose als adventistes i a altres humans. , en quatre taules, el resum de les noves llums profètiques inspirades pel Senyor de la Veritat per a la nostra “ fi dels temps ”. Si les conseqüències reals d'aquesta terrible experiència de 1994 només es van entendre després del temps assenyalat, com va ocórrer en 1844, la data i el seu càlcul estan fins hui autenticats per l'Esperit del Déu viu.

Versicle 3: " Perquè és una profecia el temps de la qual ja està assenyalat ".

Aquest temps assenyalat per Déu ha sigut revelat des de 2018. Tenint com a objectiu la data del retorn de Jesucrist, aquest temps assenyalat és la primavera de 2030.

“ Ella camina cap a la seua fi i no mentirà; »

El retorn de Crist victoriós es realitzarà al seu degut temps, i la profecia que ho anuncia “ no mentirà ”. Jesucrist definitivament tornarà en la primavera de 2030.

“ Si es demora, esperen-ho, perquè succeirà, certament succeirà. »

Si la data va ser fixada per Déu, per a ell, el vertader retorn de Crist es realitzarà en aquest temps assenyalat que només ell va conèixer fins a 2018. El retard suggerit, " si es demora ", només pot afectar els homes, perquè Déu es reserva el dret a utilitzar anuncis falsos del retorn de Jesucrist que li permetran experimentar, successivament, en 1843, 1844, 1994 i fins al nostre temps final, la fe dels cristians que reclamen la seua salvació, la qual cosa li permet triar als seus triats. Aquests falsos anuncis anticipats del retorn de Jesucrist són utilitzats per Déu, per a separar fins a la fi del món, " el blat de la palla, les ovelles de les cabres ", els fidels dels infidels, " els creients dels incrèduls ". », el triat dels caiguts.

El versicle confirma el paràmetre de la “espera” adventista , que continua sent un element descriptiu dels últims sants apartats i segellats per la pràctica del vertader dissabte del seté dia des de la tardor de 1844, el final de la segona prova adventista. En aquest versicle, l'Esperit

emfatitza la noció de certesa que caracteritza aquest retorn de Crist vencedor, llibertador i venjador.

Versió vigorosa

Versicle 4: “ Heus ací, el que és incrèdul no té en si una ànima recta; però el just viurà per la seua fe . »

Aquest missatge revela el judici que Déu porta sobre els humans sotmesos als quatre judicis adventistes vinculats a les dates 1843, 1844, 1994 i 2030. El veredicte de Déu és taxatiu en cadascuna de les eres. Mitjançant l'anunci profètic Déu desemmascara als cristians “ hipòcrites ” que revelen la seua naturalesa “ incrèdula ” , menyspreant els anuncis profètics dels seus missatgers triats o dels seus profetes. En marcat contrast, els triats donen glòria a Déu en rebre Els seus missatges profètics i obeir les noves direccions que revelen. Aquesta obediència, jutjada per Déu com a “ agradable ”, és, al mateix temps, jutjada digna de preservar la justícia imputada al nom de Jesucrist.

Només aquesta fe obedient “per amor” a Déu és jutjada digna d'entrar en l'eternitat esdevenidora. Només aquell a qui la sang de Crist neta dels seus pecats és excepte “ per la seua fe ” . Pel fet que la resposta de la fe és personal , és per això que Jesús dirigeix els seus missatges, individualment , als seus triats, exemple: Mateo 24:13: “ Però el que persevere fins a la fi, serà excepte .” La fe pot tornar col·lectiva si respon a una norma única. Però vés amb compte! Les afirmacions humanes són enganyoses, perquè només Jesús decideix qui se salvarà o qui es perdrà segons el seu judici sobre la fe demostrada pels candidats que desitgen entrar al cel.

En resum, en aquests versicles d'Habacuc, l'Esperit revela i confirma el vincle estret i inseparable de la “ fe ” i “ les obres ” que ella genera; una cosa ja plantejada per l'apòstol Santiago (Santiago 2.17: “ Així succeeix amb la fe: si no té obres, en si mateixa està morta .”); el que implica que des de l'inici de l'evangelització el tema de la fe va ser mal comprés i mal interpretat. Alguns, com hui , només li atribueixen l'aspecte de creença, ignorant el testimoniatge de les obres que li donen el seu valor i la seua vida. El comportament dels homes, als qui Déu fa conèixer els seus anuncis del retorn de Jesucrist, revela la vertadera naturalesa de la seua fe. I en un moment en què Déu està vessant la seua gran llum sobre els seus últims serfs, ja no hi ha excusa per a qui no comprega els nous requisits establits per Déu des de 1843. La salvació per gràcia continua, però des d'aquesta data, només beneficia als triats seleccionats per Jesucrist, a través del testimoniatge de demostracions reals de l'amor que li rendeixen. Al principi el dissabte era el signe d'aquesta benedicció divina, però des de 1844 mai ha sigut suficient en si mateix, perquè l'amor de la seua veritat profètica, revelada entre 1843 i fins a 2030, també ha sigut sempre requerit per Déu. De fet, les noves llums rebudes des de 2018 tenen una estreta connexió amb el dissabte del seté dia, que s'ha convertit en la imatge profètica del seté mil·lenni que començarà amb el retorn de Jesucrist en la primavera de 2030. Des de 2018, “la justificació per la fe » arriba a bon terme i beneficia als anomenats que es converteixen en triats en manifestar el seu amor a Déu i totes les seues llums velles i noves revelades en el nom de Jesucrist com a ensenya Mateo 13.52: “ I ell els va dir: Per tant, tot escriba que coneix el regne dels cels és semblant a l'amo de casa, que trau del seu tresor coses noves i coses velles ”. Qui mestressa a Déu només pot estimar descobrir els

seus projectes i els seus secrets que durant molt de temps han romàs ocults i ignorats pels humans.

Habacuc i la primera vinguda del Messies

Aquesta profecia també va trobar compliment per a l'Israel nacional jueu, al qual va anunciar la primera vinguda del Messies. El temps d'aquesta vinguda va ser fixat i anunciat en Dan.9.25. I la clau del seu càlcul es va trobar en el llibre d'Esdras, en el capítol 7. Resulta que els jueus van col·locar el llibre de Daniel entre els llibres històrics, i va precedir al llibre d'Esdras. Però d'aquesta manera el seu paper profètic va quedar reduït i menys visible per al lector. Jesús va ser el primer profeta que va cridar l'atenció dels seus apòstols i deixebles sobre les profecies de Daniel.

La demora anunciada, " si es demora, espera-la ", també va tindre el seu compliment, perquè els jueus estaven esperant a un messies que fóra venjador i llibertador dels romans, secundar en Isaïes 61 on l'Esperit diu de Crist en el versicle 1. : " L'esperit de Jehová, YaHWÉH, està sobre mi, perquè YaHWÉH m'ha ungit per a portar bones noves als pobres; M'ha enviat a sanar als infringits de cor, a proclamar llibertat als captius, i alliberament als captius; ". En el versicle 2, l'Esperit especifica: " Per a proclamar un any de gràcia de YaHWÉH , i un dia de venjança del nostre Déu ; Per a consolar a tots els afligits; ". Els jueus no sabien que entre " l'any de gràcia " i " el dia de la venjança " encara havien de passar 2000 anys per a conduir al poble al retorn de Crist vencedor, llibertador i venjador, segons Isaïes 61,2. Aquesta lliçó es veu clarament en el testimoniatge citat en Lucas 4.16-21: " Va ser a Natzaret, on s'havia criat, i, segons el seu costum, va entrar en la sinagoga en dia de dissabte. Es va alçar per a llegir i li van donar el llibre del profeta Isaïes. Desenrotllant-ho, va trobar el lloc on estava escrit: L'Esperit del Senyor està sobre mi, puix que m'ha ungit per a predicar bones noves als pobres; M'ha enviat a sanar als infringits de cor, a proclamar alliberament als captius, i vista als cecs, a alliberar als oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor. Després va enrotllar el llibre, li ho va entregar al criat i es va asseure. » En detindre ací la seua lectura, va confirmar que la seua primera vinguda només es referia a aquest " any de gràcia " anunciat pel profeta Isaïes. El versicle 21 continua dient: " Tots els que estaven en la sinagoga ho miraven. Llavors va començar a dir-los: Hui s'ha complit l'Esriptura que acabeu de sentir. » L'ignorat i no llegit " dia de la venjança " va ser fixat per Déu, per a la primavera de 2030, per a La seua segona vinguda, aquesta vegada, en tot El seu poder diví. Però abans d'aquest retorn, la profecia d'Habacuc va haver de complir per " retard ", a través dels judicis "adventistes", en 1843-1844 i 1994, com acabem de veure.

La dedicació final

enfrontar la veritat

En la primavera de 2021, començament de l'any diví, la humanitat occidental rica però falsament cristiana acaba de demostrar el seu desig de preservar la vida dels ancians, encara

que siga a costa de la ruïna econòmica nacional. Per això Déu ho entregará a la Tercera Guerra Mundial que s'emportará multitud de vides de persones de totes les edats, sabent que no hi ha cura ni vacuna per a aquest segon càstig diví. Davant nosaltres, dins de 8 anys, estarà l'any 6000 de la creació terrenal, el final de la qual estarà marcat pel retorn de Jesucrist. Triomfant i victoriós, conduirà als seus redimits, als seus triats vius i als quals ressuscitarà, al seu regne dels cels i destruirà tota vida humana en la terra, en la qual deixarà només, aïllat en les tenebres, a l'àngel rebel des del principi. , Satanàs, el diable.

La fe en el principi dels 6000 anys és essencial per a acceptar aquest programa. Els càlculs precisos a partir de les xifres donades en la Bíblia van ser impossibles a causa d'una "vaguetat" quant a la data del naixement d'Abraham (una data única per als tres fills de Taré: Gén. 11.26). Però la seqüència de les successions de les generacions humanes des d'Adán fins al retorn de Crist confirma la proximitat d'aquest número 6000. En donar la nostra fe a aquest nombre rodó i precís, atribuïm aquesta elecció a un ser "intel·ligent", és a dir, al Déu creador, font de tota intel·ligència i vida. Segons el principi del "dissabte" citat en el seu quart manament, Déu li va donar a l'home "sis dies" i sis mil anys per a fer tota la seua obra, però el setè dia i el setè mil·lenni són temps "santificats" de descans (fixats. a part) per a Déu i els seus triats.

El contingut d'aquesta obra ha demostrat que la fe agradable a Déu es construeix mitjançant el comportament " intel·ligent o savi " dels seus triats els qui es beneficien de tot el que Déu diu, profetitza o pensa (veure Daniel 12:3: " I els savis brillaran com l'esplendor de l'expansió, i els que van ensenyar la justícia a la multitud, com les estrelles, pels segles dels segles , justificant així l'elecció de Déu per a fer-los beneficiar de la seua justícia redemptora manifestada en ". Jesús Crist.

Per a tancar aquesta obra, just abans del drama esdevenidor, voldria dedicar, al meu torn, a tots els vertaders fills de Déu que la llegiran i l'acolliran amb fe i alegria, aquest versicle de Juan 16,33 que va ser dedicat per dues fonts diferents amb motiu del meu baptisme el 14 de juny de 1980; un en la meua acta de baptisme de la institució, l'altre en el prefaci del llibre "Jesucrist" que em va ser oferit en aquesta ocasió pel meu company de servei en aquella època, quasi fins a l'edat en què Jesús va oferir la seua vida en sacrifici. : " Aquestes coses us he parlat perquè en mi tingueu pau. Tindràs tribulació en el món; però anima't, jo he conquistat el món ".

Samuel, el beneït serf de Jesucrist, "En veritat"!

la ultima anomenada

Mentre escric aquest missatge, a la fi de 2021, el món encara gaudeix d'una pau religiosa universal apreciable i benivolguda. No obstant això, basant-me en el meu coneixement de les revelacions profètiques desxifrades preparades per Déu, afirmo, sense cap mena de dubte, que una terrible Guerra Mundial està en preparació i en camí de consumir dins dels pròxims 3 a 5 anys. En presentar-la sota el nom simbòlic de " sisena trompeta " en Apocalipsi 9, l'Esperit ens recorda que ja han arribat cinc terribles càstigs per a castigar l'abandó de la fidelitat al seu sant dissabte i als seus altres ordenances irrespetadas des del 7 de març de 321. Aquests Els càstigs del Déu immortal van abastar 1600 anys d'història humana organitzats segons un programa religiós diví. El seu sisé càstig ve a advertir, per última vegada, al cristianisme culpable d'infidelitat cap a ell. Sense Déu i el seu projecte salvador, la vida humana no té sentit. Per això, tenint les " trompetes " un caràcter gradual revelat per analogia en Levític 26, la intensitat assassina de la " sisena " aconseguirà altures d'horrors que la humanitat ha temut i temut durant molt de temps. La " sisena trompeta " es refereix a l'última Guerra Mundial que acabarà amb multituds d'éssers humans, " la tercera part dels homes " segons Apocalipsi 9.15. I aquesta proporció es pot aconseguir literalment en una guerra on s'enfrontaran 200.000.000 de combatents professionals armats, entrenats i equipats, segons la precisió donada en Apocalipsi 9.16: " El número dels genets en l'exèrcit era dues miríades de miríades: Vaig escoltar el número d'ells "; és a dir, 2 x 10000 x 10000. Abans d'aquest últim conflicte, durant el segle XX , les dues guerres mundials de 1914-1918 i 1939-1945 van ser presagis del gran càstig que s'aveïna per a posar fi a l'època de les nacions lliures i independents. Déu no ha proporcionat ciutats de refugi per als seus triats, però ens ha deixat indicacions prou clares perquè fugim de les zones objectiu prioritàries de la seua ira divina. Ell dirigirà els colps que han de donar els éssers humans anomenats per a aquesta tasca. Però cap d'ells serà un dels seus triats. Els rebels incrèduls o incrèduls escampats per la terra seran els instruments i víctimes de la seua ira divina. La Segona Guerra Mundial es va lliurar entre pobles occidentals les religions dels quals eren cristianes i competien. Però en la Tercera Tercera, el motiu dels enfrontaments serà essencialment religiós, enfrontant a religions en competència que mai han sigut doctrinalment compatibles entre si. Només la pau i el comerç han permés que aquesta il·lusió cresca. Però en el temps triat per Déu, segons Apocalipsi 7:2-3, la universalitat demoníaca sostinguda pels àngels de Déu serà alliberada per a " fer mal a la terra i a la mar " o, una vegada decodificados els símbols, " per a perjudicar " "protestants i catòlics" que són infidels a Jesucrist. Molt lògicament, la fe cristiana infidel constitueix el blanc principal de la ira del just Jutge Jesucrist; igual que en l'antiga aliança, Israel va ser castigat per les seues constants infidelitats fins a la seua destrucció nacional l'any 70. Paral·lelament a aquesta " sisena trompeta ", la profecia de Dan.11.40 al 45, confirma, en evocar " tres reis". ", la implicació de les tres religions del monoteisme: el catolicisme europeu, l'islam àrab i nord-africà i l'ortodòxia russa. El conflicte va acabar amb un canvi de situació a causa de la intervenció del protestantisme estatunidenc, que no va ser nomenat rei, però va ser suggerit com un tradicional enemic potencial de Rússia. L'eliminació de les potències en competència obri l'accés a la seua última dominació sota el títol de " la bèstia que s'alça de la terra ", descrita en Apocalipsi 13.11. Precisem que en aquest context final, la fe protestant nord-americana ha passat a ser minoritària, sent majoritària la fe catòlica romana, a causa de les

successives immigracions hispanes. En 2022, el seu president d'origen irlandés és catòlic, com el president assassinat John Kennedy.

En Apocalipsi 18:4, en Déu Todopoderoso, Jesucrist ordena a tots els que creuen i esperen en Ell, Els seus triats, que “ isquen de Babilònia la Gran ”. Identificada amb evidència en aquesta obra per a l'Església Catòlica Romana Papal, “ Babilònia ” és jutjada i condemnada a causa de “ els seus pecats ”. Per herència històrica de “ els seus pecats ”, la culpa del catolicisme s'estén als protestants i ortodoxos que justifiquen, mitjançant la seua pràctica religiosa, el descans dominical heretat de Roma. L'eixida de Babilònia implica l'abandó de “ els pecats ”, el més important dels quals, perquè Déu li posa una “ marca ” identificativa: el dia de descans setmanal, primer dia de la setmana de l'ordre diví, el diumenge romà.

En aquest missatge, donada la urgència dels temps, inste als fills i filles de Déu a abandonar la zona nord de França centrada en la seua capital, París. Perquè prompte serà colpejada per la ira de Déu, patint el “ foc del cel ”, aquesta vegada nuclear, com la ciutat de “ Sodoma ” a la qual la compara, en la seua Apocalipsi, en Apocalipsi 11,8. Ho designa també amb el nom de “ Egipte ”, imatge simbòlica del “ pecat ”, a causa de l'actitud rebel del seu compromís irreligiós que s'oposa a Déu, com el faraó en el relat històric de l'Èxode del poble hebreu. En una situació de guerra, amb carreteres tallades i prohibides, serà impossible abandonar la zona atacada i escapar de la tragèdia mortal.

Samuel serf del Déu viu, Jesucrist

Els qui vulguen descobrir, en primer lloc, la qual cosa es presenta al final d'aquesta obra, tindran dificultats per a comprendre per què estic tan convençut del caràcter irrevocable de la destrucció imminent de França i d'Europa. Però qui ho haja llegit, des del principi fins al final, haurà recollit, en el transcurs de la lectura, les proves que s'acumulen contínuament, fins al punt de permetre-li, en última instància, compartir la convicció indestructible que L'Esperit de Déu té edificat en mi i en tots els que li pertanyen; en veritat. A ELL pertany tota la GLÒRIA.

Les males sorpreses només vindran d'aquells que obstinadament es neguen a reconèixer el seu poder incomparable, el més nombrós, i la seua capacitat de dirigir tot segons el seu pla fins a la seua perfecta realització.

Tanque ací aquest treball, però la inspiració que Jesús em continua donant queda anotada i registrada perpètuament en forma de missatges presentats en l'obra “ Mannà celestial dels últims caminantes adventistes ”.